

Giới thiệu Tiểu Ma Y Chín Tuổi

Tiểu Ma Y Chín Tuổi câu chuyện xuyên không của tác giả Trù Trương Khách Quả Quả nói về Lãnh Chi Yên - người thừa kế trẻ tuổi nhất của được đường Hoa Hạ bị muội muội hãm hại mà chết xuyên qua vào thân thể Âu Dương Chi Yên.

Khi linh hồn cường đại nhập vào, trong lúc vô tình mở ra không gian linh khí: vòng tay Càn Khôn, Y Điển sách tu luyện ma y chín tuổi danh chấn thiên hạ, thể giới Linh Giả Ma y xuất thế.

Ai nói tiểu hài tử không thể ngăn địch, ai nói nữ tử không bằng nam nhân. Nàng là ma y, cũng là ma nữ cứu người hay giết người đều dựa vào ý niệm, chuyện về cô nàng Lãnh Chi Yên vẫn chưa khép lại những chiến tích

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua trọng sinh

"Bùm!" Họng súng tối om bắn ra một tiếng, Lãnh Chi Yên ngạc nhiên quay đầu chỉ kịp thấy Lãnh Tử Tuyết cười dữ tợn, sau đó một trận trời đất quay cuồng, cuối cùng hoàn toàn lâm vào trong bóng tối...

Lạnh! Không biết qua bao lâu, Lãnh Chi Yên từ trong bóng đêm tỉnh dậy lại chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, cả người run lên một trận. Ngẩng đầu nhìn chung quanh một mảnh tối đen như mực, trước mặt lụa trắng phiêu phiêu, mùi đàn hương tràn ngập trên chóp mũi. Cả bầu không khí đều lộ ra sự quý dị, nàng không phải bị bắn chết sao, như thế nào lại ở chỗ này?

Lấy tay chống đỡ thân tử dưới đất đứng lên, thân thể Lãnh Chi Yên bỗng nhiên cứng đờ, tay của mình khi nào lại trở nên mập mạp, mềm nhũn? Còn có, đây rõ ràng là thân thể của tiểu hài tử. Ngay khi Lãnh Chi Yên không giải thích được chuyện gì đang xảy ra thì trong đầu bỗng ập tới một trận đau nhức.

Chủ nhân của khối thân thể này là Âu Dương Chi Yên, đường nữ của Âu Dương thế gia năm nay chín tuổi, trầm mặc ít lời, nhu nhược yếu đuối, tại Âu Dương thế gia có địa vị thấp nhất, giống như là 1 người không hề tồn tại.

Âu Dương thế gia là một trong mười võ học thế gia đứng đầu tại U Minh đại lục. Âu Dương Phong, gia chủ Âu Dương gia là Huyền sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay tại Hoàng thành, nổi tiếng lấy kiếm ngự thú, nghiêm khắc, trị gia nghiêm cẩn, đối với hậu bối trong gia tộc có yêu cầu cực nghiêm. Âu Dương Chi Yên trong kì kiểm tra cuối tháng bởi vì biểu hiện cực kém nên bị phạt đến từ đường quý.

Chi Yên đau đầu ôm trán nhìn hoàn cảnh xung quanh, không nghĩ tới nàng lại đụng phải tình tiết xuyên qua cầu huyết trong tiểu thuyết, lại là hồn xuyên trong truyền thuyết. Thôi thì hồn xuyên cũng được nhưng sao lại như kiếp trước là một cái cô nhi ăn nhờ ở đậu, là kiếp số sao, chẳng lẽ nàng nhất định cả đời đều bị vứt bỏ?

Trong mắt Lãnh Chi Yên xẹt qua một trận âm đạm, hấp háp cái mũi, gian nan từ trên đất đứng dậy.

Chỗ này là từ đường cũ của Âu Dương thế gia, bỏ hoang nhiều năm, phòng ốc trống trải, không khí quý dị, cách chủ viện hơi xa. Trọng yếu nhất là nơi này buổi tối không ai trông coi, thậm chí ngay cả một ít ánh sáng cũng không có. Mà chủ nhân khối thân thể này từ nhỏ đã sợ bóng tối, vừa bị tra tấn tinh thần lại vừa bị lạnh lẽo này nên mới chết để Lãnh Chi Yên nhập vào thân thể.

Hôm nay là ngày phạt quý thứ ba, sống qua đêm nay là có thể đi ra ngoài. Thật ra Lãnh Chi Yên không sao cả, chủ yếu là đã đói bụng đến khó chịu. Ngoài phòng ánh trăng chiếu trên đỉnh đầu, tại phòng chính giữa, một luồng ánh sáng nhu hòa chiếu vào.

Chi Yên như bị mê hoặc, không ngừng hướng tới gần cho đến khi cả thân hình bé nhỏ chìm trong ánh trăng bạc thân thể của nàng run mạnh lên. Một chút quang mang chói mắt từ vòng tay trái lộ ra, răng rắc một tiếng, trong đầu như bị cái gì đó chặt đứt, sau đó những tin tức không lồ ùn ùn kéo đến.

"Ha ha ha, bị phong ấn cả vạn năm, lão đầu ta rốt cuộc cũng được giải phóng." Một cổ âm thanh to từ trong đáy lòng tràn ra khiến Lãnh Chi Yên cả kinh, đứng sững sờ tại chỗ.

"Người là ai?" Áp chế đáy lòng đang khủng hoảng, Lãnh Chi Yên thanh âm trầm định hỏi.

"Ha ha, tiểu oa nhi không tệ, có can đảm, người có thể gọi ta là Phi lão hoặc gia gia cũng được." Trước mặt Chi Yên đột nhiên xuất hiện một bóng người trong suốt, một lão giả tóc trắng râu bạc tươi cười hiền lành mà lại thân thiết nhìn nàng. Bị hấp dẫn như vậy, Lãnh Chi Yên chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, có loại cảm giác như bị một con quỷ nhìn chằm chằm.

"Người vì sao lại ở trong này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Lãnh Chi Yên nhũn mảy cảm thấy tất cả những chuyện bất khả tư nghị trong hôm nay đều bị nàng đụng phải. Cho dù nàng được khoa học hun đúc hàng năm nhưng cũng không thể không tin vào chuyện Quỷ Thần.

"Ha ha, tiểu oa nhi, vòng tay trên tay người được gọi là vòng tay Càn Khôn, là trử vật không gian, sau đó lại đem linh hồn của ta vây khốn rồi đem phong

án nhiều năm, nếu không phải linh hồn của người mở ra, lão đầu ta còn không biết khi nào mới được nhìn thấy mặt trời...

Càn Khôn vòng tay khắc âm khắc dương, không chỉ cần có huyết dùng để kí kết, còn cần ánh trăng dẫn đường. Nguyệt là vạn vật chí âm, mà từ đường này lại là nơi dày đặc âm khí, hơn nữa cường hồn của người lại vào ở, âm khí bạo đỉnh phá tan phong ấn..." Phi lão lưu loát nói, đem công năng của vòng tay Càn Khôn, lịch sử bị phong ấn của hắn nói đại khái.

Vòng Càn Khôn từ khi Âu Dương Chi Yên sinh ra vẫn luôn đeo trên tay, nòng lớn lên vòng tay cũng tăng ra một ít không rộng không chật, nhưng lại khó mà tháo xuống.

"Trừ vật không gian sao?" Nhẹ nhàng vỗ về vòng tay, Chi Yên thì thảo luận âm thầm, trong mắt hàm chứa một chút nghi hoặc cùng không hiểu, như mê hoặc.

"Thứ này không phải là trừ vật không gian đơn giản, nói cách khác là trừ linh không gian, bên trong linh khí nồng đậm thích hợp để tu luyện cùng đường vật, nhưng mà với thực lực hiện tại của nhà đầu người mà vào đó thì chắc chắn là nổ tan xác. Bất quá có thể dùng nó cải tạo lại thân thể của người. Chắc chắn, không phải lão đầu ta đã kích người, nhưng mà tư chất thân thể này quả thật là..." Phi lão lơ lửng giữa không trung liên tục lắc đầu. Hắn đã gặp qua thân thể tư chất kém nhưng lại chưa từng thấy qua tư chất kém như vậy, nếu không phải sự việc xảy ra trước mắt, có đánh chết hắn cũng không tin tiểu nha đầu này lại là người đã giải cứu hắn ra khỏi phong ấn.

"Xuy, không phải là phế vật sao?" Lãnh Chi Yên câu môi, khuôn mặt tinh xảo phần nộn tỏa ra một chút trào phúng, người nói cố ý người nghe vô tâm. Nếu là Âu Dương Chi Yên trước kia thì có lẽ sẽ bị những lời này làm đau lòng nhưng Lãnh Chi Yên nâng thì không.

"Ha ha, oa nhi người không cần lo lắng. Dù gì người cũng là ân nhân của Phi lão ta, cuộc sống sau này đều do ta phụ trách. Bản Ma Y Gân Kinh này là do ta vô tình đoạt được, y lý huyền ảo, tâm pháp thần kỳ, tổng cộng chín tầng, y được đọc được không chỗ nào bị kíp..." Đầu Lãnh Chi Yên bỗng trưởng lên, xuất hiện rất nhiều nội dung về 'Ma Y Gân Kinh'

Linh hồn thức của Chi Yên đảo qua trang đầu tiên đề cập đến tên được cùng y lý, nàng mừng như điên. Chi Yên kiếp trước là dưỡng nữ của y học thế gia, từ nhỏ đã cùng những hoa hoa cỏ cỏ lớn lên, mười mấy năm mấy năm si mê nghiên cứu cuối cùng trở thành gia chủ Lãnh gia, người đứng đầu toàn bộ gia tộc.

Đối với sự hiểu biết về y học của nàng thì chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra bản 'Ma Y Gân Kinh' này có giá trị cực lớn. Giờ phút này tâm trạng của nàng đã không thể dùng từ mừng như điên hình dung, thậm chí toàn bộ thân hình đều run run, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, nước mắt này đều là phát ra từ sự kích động cùng vui mừng. Tình cảm chân thành đã nhập vào cốt tủy không bao giờ phát ra nữa ngay tại giờ phút này toàn bộ lại bày ra trên mặt nàng không hề giữ lại.

Bởi vì yêu thích nên nàng đã vứt bỏ nhiều thứ chỉ để có nhiều thời gian hơn nghiên cứu thảo dược cùng y lý; bởi vì yêu thích nàng mới trở thành người thừa kế Hoa Hạ dược đường, đứng trên đầu sóng gió; càng bởi vì yêu thích nên đã leo núi cao, đến những rừng rậm nguyên thủy nhất chỉ để tìm được thảo dược nàng muốn; cũng bởi vì yêu thích mà đánh mất bạn trai, trực xuất khỏi Lãnh gia; cuối cùng năm hai mươi lăm tuổi đánh mất tính mạng rồi đến không gian xa lạ này...

"Khụ khụ, nha đầu người không sao chứ?" Phi lão nhíu mày, nhìn tiểu oa nhi trước mặt.

"Đa tạ, đây là lễ vật tốt nhất, ta nhất định sẽ dụng tâm tu luyện!" Hung hăng lau nước mắt trên mặt, Chi Yên nhìn Phi lão hứa hẹn. Nàng sẽ hảo hảo tu luyện một thân sở trường, nàng thề nhất định sẽ không để bất kì kẻ nào khi dễ nữa...

"Hảo hảo ngủ một giấc, chuyện tu luyện ngày mai hãy nói sau!" Phi lão an ủi một câu liền ẩn vào vòng tay Càn Khôn, toàn bộ từ đường lại trở nên yên tĩnh...

Lãnh Chi Yên tựa vào vách tường cuộn mình thành một đoàn không vội xem 'Ma Y Gân Kinh' mà là mau chóng sửa sang lại ký ức trong đầu, U Minh đại lục diện tích vô cùng rộng lớn, sơn xuyên hồ hải, thế lực khắp nơi nhiều không đếm xuể, chia thành 3 cấp bậc hạ, trung, thượng, khối thân thể nàng xuyên qua thuộc thế lực cấp trung.

Đây là một thế giới Linh giả, mọi người tu hành linh kỹ, tôn sùng vũ lực, luôn có ý niệm thượng giả vi tôn, thậm chí một cường giả có thể bao trùm lên cả hoàng quyền.

Linh giả tu hành chia làm chín cấp: Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp, Đại sư, Tông sư, Đại tông sư, Thánh tông, Linh ma, Thần cấp. Mỗi cấp lấy màu sắc phân chia là xích, hoàng, lục, thanh, lam, chàm, tử, kim, bạch. Mỗi cấp lại phân thành 3 cấp: hạ, trung, cao giai.

Huyền sư cùng cấp với Tông sư cấp 3, trên toàn bộ đại lục tồn tại cực ít mà Âu Dương lão gia không những là Huyền sư mà còn có Ngự Kiếm Thú (Yumi0412: lần trước mình edit nhầm thành lấy kiếm ngự thú sẽ sửa lại sau, các nàng thông cảm) cũng là Huyền sư, so với Tông sư bình thường tôn quý hơn không ít, này cũng là lý do Âu Dương gia có thể chen vào mười võ học thế gia tại đại lục.

Khi trí nhớ trong đầu được sửa sang không sai biệt, trời đã gần sáng. Chi Yên trong mắt xẹt qua một chút bất đắc dĩ, ông trời đã cho nàng trọng sinh, nàng sẽ thay Âu Dương Chi Yên sống tốt.

"Kẹt!" Cửa mở ra, xuyên qua ánh nắng mặt trời như mặt nước mà trút xuống. Lãnh Chi Yên hai tay ôm chân cuộn thành một đoàn, da thịt tái nhợt dưới ánh nắng mặt trời trở nên trong suốt, hơi thở mỏng manh gần như không thể nghe thấy.

Âu Dương Cẩn nhíu mày, liếc mắt nhìn tiểu nhân nhi trên mặt đất đặt một cái "Đem nàng ra ngoài, kêu người tới quét tước lại một lần." Âu Dương Cẩn lạnh lùng nói, sau đó cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Ngay khi Âu Dương Cẩn vừa đi, hai mắt Lãnh Chi Yên từ từ mở ra, con ngươi lưu quang tràn đầy tơ máu lóe lên sự trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng hàn quang, khóe môi câu lên, nhìn chằm chằm đáng con mồi đi xa. Âu Dương Cẩn sao? Xem ra ngày sau sẽ không nhầm chán đâu.

Âu Dương Cẩn, thiếu chủ Âu Dương gia năm nay mười lăm tuổi, tu vi tới lĩnh giả trung cấp cao giai, thuộc loại người trẻ tuổi cực kỳ ưu tú, tính tình lạnh nhạt ít nói, là người có quyền lực cao nhất trong gia tộc chỉ sau Âu Dương Phong, tùy tiện nói một câu có thể quyết định số phận của một người trong gia tộc.

Âu Dương Chi Yên bị người ta đưa tới một cái sân yên tĩnh rất lớn. Chung quanh cây cối cao ngất, cành lá kéo dài, viện phân trước sau, bên trái là công vòm để tiến vào, nội viện lại là một cảnh sắc khác.

Nhiều loại hoa chói mắt, mùi hương nồng mũi, cả người như ngã vào giữa biển hoa, liếc mắt một cái nhìn muôn hoa khoe sắc, bướm trắng bay bay, sinh cơ dạt dào. Ánh mắt Chi Yên đảo qua đình, dừng lại ngay phòng ốc tinh xảo, mái ngói lưu ly, thanh lịch lại khiêm tốn, không thể không bội phục cô nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ma Y Gân Kinh

"Đứng ở trong phòng đừng đi lại lung tung, đồ vật bài trí trong phòng cũng đừng đụng vào, lỡ làm hỏng cái gì thì đã nha đầu cũng không bồi thường được đâu." Nữ tỳ liếc mắt nhìn Chi Yên, không kiên nhẫn nói.

Âu Dương Chi Yên gật đầu, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh, xem ra Âu Dương Bằng, phụ thân Âu Dương Cẩn đã trở về. Mỗi lần hắn trở về, Âu Dương Chi Yên liền bị đưa đến đây, đợi đến khi Âu Dương Bằng đi rồi thì trở về sái phòng.

Nơi này là chỗ ở của Âu Dương Cẩn cùng Âu Dương Bằng. Âu Dương Bằng là người duy nhất không tu luyện trong Âu Dương thế gia, mặc kệ sự nghiệp gia tộc hàng năm đều đi du lịch ở bên ngoài. Âu Dương Chi Yên là khi hắn đang trên đường đi du lịch lượm về.

Âu Dương Chi Yên vào phòng ngủ của mình, lực chú ý lập tức bị mấy cái gương đồng hấp dẫn, đến tận bây giờ nàng mới thấy rõ dung mạo của thân thể này.

Mây như lá liễu, mắt phượng xé lên, mâu quang như nước; làn da như ngọc, có lẽ vì mới vận động nên trên mặt nhiễm một tầng hồng sắc; mũi nhỏ tinh xảo; môi anh đào đỏ mọng; mái tóc đen bóng, vài sợi rủ trên trán làm cho khuôn mặt càng trở nên nhỏ nhắn, đáng yêu mà không mất đi phần quyến rũ; đặc biệt nhất là đôi ngươi như hàm nước xuân, chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến cho người khác tâm mềm nhũn, kim lòng không đậu muốn thương tiếc. Dù còn non nớt cũng là một mỹ nhân bại hoại khó có được.

Tuy nói là chín tuổi, thân mình lại như đứa nhỏ sáu, bảy tuổi, kiều nhỏ suy nhược, yếu đuối. So với những người cùng lứa tuổi mất đi một phần bướng bỉnh, lại thêm vài phần trầm tĩnh. Xem ra nàng cần phải bồi bổ thân thể này mới được, nếu không qua kỳ phát triển rồi muốn bồi bổ thì cũng đã chậm.

Kế tiếp, Âu Dương Chi Yên lại tùy ý đi dạo trong phòng, tắm rửa một lát, thay một bộ quần áo hồng sắc, lấy điểm tâm trên bàn ăn cho đỡ đói, trong lúc nhầm chán lại mở ra 'Ma Y Gân Kinh' trong đầu.

'Ma Y Gân Kinh' vừa là sách thuốc vừa là sách tu luyện, có khả năng làm thân thể khỏe mạnh, điều chỉnh gân cốt, học được lý, trị bệnh cứu người; phân làm chín cảnh giới: Dưỡng khí, Trúc cơ, Tổ thể, Ngưng thần, Dược linh, y tâm, đoán hồn, lưu hư, thiên nhân, là bộ y sử tác phẩm lớn nhất từ trước tới nay, lại còn là sách tu luyện.

Âu Dương Chi Yên phải làm bước đầu tiên là dưỡng khí. Căn cứ theo những gì dược lão dạy, dương khí phút giây dương, ngày dương, nguyệt âm, hợp âm dương khí tức vì dưỡng khí, mà âm dương khí lại trôi nổi tự do trong không trung, sinh vật chi linh, ngũ hành khí. (Đoạn này mình không hiểu lắm nên đành chịu thua, mong các nàng thông cảm.

Căn cứ vào thiên phú bất đồng của mỗi người, quá trình dưỡng khí cũng dài ngắn khác nhau, ngắn thì một năm, lâu là hơn mười năm.

Âu Dương Chi Yên ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, tinh thần tập trung, lắng lắng cảm ứng hơi thở chung quanh. Ngoài phòng ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ hắt vào trong.

Thời gian trôi qua, lúc Lãnh Chi Yên tỉnh lại đã là sau bữa trưa nhưng mà ngồi cả ngày lại không thu hoạch được gì không khỏi làm cho nàng hơi giận dữ.

"Ha ha, cái này mà chịu không nổi à?" Trên vòng tay kim quang chột lóe, linh hồn Phi lão phiêu dật hiện ra, di chuyển đến trước mặt nàng trêu ghẹo nói.

"Ngồi thực nhầm chán, vẫn là nghiên cứu thảo dược thú vị hơn!" Chi Yên bĩu môi, nghĩ tới dược thảo trong lòng nhất thời ngứa ngáy, đợi ngày mai tìm cơ hội đến hiệu thuốc của Âu Dương gia đi dạo.

"Nha đầu gối này, đây bắt quá là lý luận thô thiển, tình túy chân chính là thân mình 'Ma Y Gân Kinh', chờ người tu luyện lên cấp cao, quen tay là có thể hành y cứu người."

"Bên trong Gân Kinh có nhắc tới luyện đan, thật sự có chuyện này sao?" Kiếp trước nàng cứu rất nhiều người, đối với việc này đã muốn miễn dịch nhưng đối với luyện đan lại rất hứng thú. Trước kia nàng có nghe qua cái gì mà đan đạo tiên đồ, đối với những đạo sĩ, luyện đan lão nhân vô cùng tò mò nhưng lại nghĩ đến lại thấy bắt quá là truyền thuyết thôi.

"Đúng là có luyện đan, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải đạt đến tu vi Trúc cơ."

Chi Yên về mặt hắc tuyến, nàng hiện tại ngay cả Đường khí còn chưa luyện được, đến khi nào mới luyện được Trúc cơ chứ?

"Tiểu oa nhi không cần lo lắng, luyện được đến đường khí nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, mấu chốt là nắm giữ được phương pháp. Căn cứ theo kinh nghiệm tu hành nhiều năm của ta, chỉ cần tu luyện vào thời điểm tốt nhất ngày, âm dương giao hợp có lợi cho việc hấp thu, lại lợi dụng linh khí của vòng Càn Khôn, nhiều nhất nửa năm là có thể đột phá Đường khí đạt tới Trúc cơ!" Phi lão không phải không hâm mộ nói, nhớ ngày đó hắn đột phá Đường khí thế nhưng mất hết ba năm, tiểu oa nhi này có vòng tay Càn Khôn, hơn nữa lại có mình chỉ điểm, quả thực là máy gia tốc tốt nhất.

"Âu Dương Chi Yên, lão gia cho kêu người, đi qua xem đi!" Chi Yên đang nghe hứng thú, ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

"Chuyện gì?" Âu Dương Chi Yên mở cửa, về mặt lạnh lùng nhìn người tới.

"Hừ! Chẳng lẽ người đã quên nhiệm vụ gia chủ giao cho người? Nếu không mau đi qua, cẩn thận lại bị giam lại!" Một gia đình mặc thanh y về mặt hèn mọn, trào phúng nói. Đã chứng chính là đã chứng, nghĩ thay đổi hoàn cảnh là sẽ trở thành tiểu thư chân chính sao? Ta phi!

"Không có việc gì nữa thì người có thể đi. Nhớ rõ lần sau không cần gõ cửa, làm hỏng phải bồi thường." Chi Yên liếc mắt một cái, lạnh lùng đưa giong người tới, nghĩ nàng vẫn là Âu Dương Chi Yên trước kia sao, chỉ là một nô bộc mà cũng muốn hô to gọi nhỏ với nàng.

Gia đình ngoài cửa đứng sững sờ tại chỗ, hần, hần thế nhưng lại bị một đứa phế vật giáo huấn? Khuôn mặt nhất thời biến thành màu gan heo, lồng ngực phập phồng. Hào, hào, đừng trách hắn không nhắc nhở, chờ bị gia chủ trừng phạt đi! Người tới phát tay áo, phần hận mà đi.

Âu Dương Chi Yên một chút cũng không đem chuyện nhỏ này để ở trong lòng, bị nhốt ở từ đường ba ngày ba đêm, thân thể này sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Lúc này trầm tĩnh lại, một trận buồn ngủ ập tới, thân thể nhỏ nhắn đến giường nằm lên, phủ chăn gấm, chỉ lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Lần này ngủ là một ngày một đêm. Âu Dương Chi Yên lúc ngủ cực kỳ không an ổn, khi thì thét chói tai, khi thì khóc, khi thì phát điên... Trong chốc lát mơ thấy ở hiện đại bị người đuổi giết, lúc sau lại mơ thấy ở cổ đại quỳ xuống bị phạt...

"Yên nhi, Yên nhi tỉnh dậy đi..." Một thân hình cao lớn đứng trước giường, nam tử tướng mạo anh tuấn, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, thương tiếc nhìn người trên giường bị ác mộng hành hạ.

"Phụ thân, nên dùng bữa tối." Âu Dương Cẩn một bộ áo bào trắng cung kính đứng ở một bên, nhắc nhở nam nhân trước mặt. Âu Dương Bằng vừa đi du lịch bên ngoài trở về, còn chưa kịp uống miếng nước đã vội vàng chạy sang xem Chi Yên.

"Người làm ca ca, Chi Yên như vậy mà còn có tâm tư ăn cơm." Âu Dương Bằng quét mắt nhìn nhi tử mình một cái, thật không dám tưởng tượng mấy ngày hắn không ở đây, bé con này làm thế nào để vượt qua, con người hiện lên một tia ảo não.

"A! Đừng mà!" Âu Dương Chi Yên thét chói tai, theo ác mộng bừng tỉnh.

"Yên nhi, người thế nào rồi?" Tiếng nói ấm áp từ đỉnh đầu vang lên, Âu Dương Chi Yên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mới vừa rồi chẳng qua chỉ là ác mộng, chính là tình cảnh trong mộng lại quá chân thật, vứt bỏ, phản bội, ám sát... làm cho nàng cảm nhận được sự cô độc tột đỉnh, thế giới to lớn, lại không có ai để tin tưởng...

"Yên nhi!" Âu Dương Bằng lo lắng nhìn người trên giường, bàn tay to tại sau lưng nàng nhẹ nhàng vỗ về.

Âu Dương Chi Yên ngẩng đầu, mờ mịt nhìn nam nhân trước mặt, trong đôi mắt đen phủ thêm một tầng hơi nước, cảm nhận được bàn tay to sau lưng, mũi đột nhiên đau xót, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Trong trí nhớ chưa từng có người nào quan tâm mình như thế, cho dù là kiếp trước bạn trai cũng chưa từng toát ra ánh mắt thân thiết như thế, cái loại này phát ra từ lo lắng thương tiếc trong lòng làm cho nàng nhìn không được muốn tới gần, ý lại.

"Ô ô, đừng vứt bỏ Yên nhi, Yên nhi sẽ nghe lời mà, ô ô..." Chi Yên khuyên thân một cái, chui vào lòng nam nhân, cánh tay ôm cổ của hắn, oa một tiếng khóc lớn. Kiếp trước cô tịch, đến khi xuyên qua luôn cảm thấy bất an, nháy mắt liền phóng thích ra.

Âu Dương Bằng trong lòng đau xót, cánh tay ôm lấy Chi Yên đột nhiên buộc chặt, "Ngoan, phụ thân đã trở lại, từ nay về sau sẽ luôn ở bên người Yên nhi!" Âu Dương Bằng một bên nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, một bên an ủi nói.

Âu Dương Cẩn ở một bên, khuôn mặt luôn luôn hồ hững xuất hiện gọn sóng nhẹ. Mây kiếm nhíu lại, phức tạp nhìn Âu Dương Chi Yên gào khóc trên vai Âu Dương Bằng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hoa lệ đầm mưa, hần thế nhưng cảm giác có chút chướng mắt.

Chương 3: Đùa giỡn Âu Dương Cần

“Ô ô, Yên nhi không phải quý chán ghét, Yên nhi không phải dã chủng, ô ô...” Âu Dương Chi Yên đang khóc một cái chớp mắt liền cảm thấy dễ chịu hơn, chính là không nghĩ rời khỏi cái ôm ấm áp mang theo hơi thở tươi mát này, hai tay đang ôm Âu Dương Bằng không khỏi chặt hơn vài phần.

“Ai nói, Yên nhi chính là tiểu công chúa của Âu Dương gia chúng ta, là tiểu bảo bối của phụ thân, ai dám khi dễ Yên nhi của chúng ta?” Âu Dương Bằng như rồng mây, trên mặt hiện ra vẻ tức giận, mấy ngày hần không ở đây cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vẫn là hạ nhân nơi này trước mặt hần một bộ dáng sau lưng hần lại là một bộ dáng khác?

“Ngoan, phụ thân mang con đi ăn cơm trước.” Âu Dương Bằng ôn nhu an ủi, ôm Chi Yên đứng dậy ra ngoài.

Khi dùng cơm tại đại sảnh, đám nô bộc thấy người trong lòng Âu Dương Bằng đều cả kinh, con mặt suýt nữa rớt xuống. Bọn họ luôn khinh thường Chi Yên, cũng chẳng nể là dã chủng, chính là không nghĩ tới lúc này dã chủng lại bị chủ tử cao cao tại thượng của họ ôm trong lòng. Loại chênh lệch này làm cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể thích ứng được.

Âu Dương Chi Yên đem biểu tình của bọn họ thu hết vào đáy mắt, khóe môi gợi lên một chút châm chọc, nàng không có hứng thú quan tâm những việc bất nạt kẻ yếu, tiểu nhân nịnh nọt nhưng không có nghĩa là người nào đó sẽ không quan tâm. Quả nhiên, vừa ngồi xuống, đỉnh đầu vang lên một đạo thanh âm uy nghiêm.

“Như thế nào mà ta mới không ở đây mấy ngày mà đã có chuyện như thế xảy ra? Có ai có thể nói cho ta biết vết thương trên cánh tay Yên nhi rốt cuộc là do đâu mà có?” Âu Dương Bằng hí mắt, lạnh lùng nhìn khắp nơi, khiến mọi người cảm như hén, hận đầu không thể cúi đầu thấp đến cổ.

Âu Dương Cần nhú mày, không nghĩ tới phụ thân lại coi trọng cái muội muội không có nửa phần quan hệ huyết thống này như thế. Mới vừa hồi phủ đã nghĩ tới nàng, thậm chí còn chưa từng quan tâm con trai là hần, như chính hần mới là dã chủng không được coi trọng. Tay nắm chặt thành quyền, tuần nhan suất khí bức người không khỏi cứng rắn thêm vài phần.

“Phụ thân, Yên nhi đói bụng.” Âu Dương Chi Yên ngồi trong lòng Âu Dương Bằng, một tay túm quần áo trước ngực hần, nhu nhu nói.

“Yên nhi muốn ăn cái gì, phụ thân sai người mang lên con!” Một khắc trước mới hàn khí quanh người, lúc này lại nhìn người trong lòng vô cùng sủng nịch, con người đen thâm thủy như sao sáng trên bầu trời đêm, vẻ mặt từ ái.

“Yên nhi muốn ngồi bên cạnh ca ca.” Chi Yên mở to đôi mắt ngây thơ vô tội (Yumi0412: vô số tội thì có), định luật khi xuyên qua là phải quan hệ tốt với người chung quanh, tiểu tử ngồi một bên phun lãnh khí này hiển nhiên đối với nàng thực có ý kiến.

“Ha ha, được, Yên nhi thích ca ca thì phụ thân rất vui vẻ.” Âu Dương Bằng cười, nhẹ nhàng đem Chi Yên trong lòng buông ra.

Mồ nữ không nhìn ánh mắt đông băng của người nào đó, vui vẻ chạy qua, hướng về phía hần cười lấy lòng rồi mới ngồi lên ghế, bắt đầu chuyên tâm đối phó với mỹ thực trên bàn.

Âu Dương Cần trong lòng nghi hoặc, ánh mắt dừng lại trên người Chi Yên xem kỹ. Trong ấn tượng của hần nàng yếu đuối nhất gan, vô năng phiền phức, thấy hần liền trốn rất xa, hiện tại chẳng những không né tránh ngược lại hướng về phía hần cười, chẳng lẽ là đầu óc thông suốt, ý vào phụ thân sủng ái liền lộ nguyên hình, bắt đầu học được đùa giỡn tâm cơ?

“Ca ca không đói bụng sao, trên mặt Yên nhi có cái gì hả?” Âu Dương Chi Yên chu môi đỏ mọng, tròng mắt hỏi, lại sờ soạng trên mặt một phen, tựa hồ nhận thấy được cái gì, đổi lại tay khác, bột hoa quế cao trên tay nhất thời đều dính trên mặt.

“Ô ô, ca ca giúp ta.” Chi Yên từ trên ghế trèo xuống, ngay khi Âu Dương Cần chưa kịp phản ứng liền bổ nhào vào lòng hần, hai móng vuốt đầy mỡ ấn hạ trên bạch y tuyết trắng hai cái dấu tay. Âu Dương Cần dùng một cái từ chỗ ngồi đứng lên, lửa giận trong lòng bùng phát, sắc mặt đen dọa người, nhìn đầu mỡ dính trên quần nhất thời có loại xúc động muốn giết người.

“Ngô, ca ca ôm” Âu Dương Chi Yên tựa hồ không hề phát giác, như trước không sợ chết đưa hai tay ra ôm.

Âu Dương Cần cực lực khắc chế phần nộ cùng chán ghét trong lòng, nếu như không phải phụ thân đang nhìn, hần nhất định hảo hảo giáo huấn tiểu quỷ này một chút.

“Ca ca sinh bệnh sao, sắc mặt thật dọa người!” Âu Dương Chi Yên cắn cắn ngón tay, hơi sợ nói, thân mình run run theo. Âu Dương Cần vừa nghe, khí huyết dâng trào, suýt nữa là phun ra ngay tại chỗ.

Chương 4: Bị đánh trước mặt mọi người.

Chi Yên một bên xoa xoa mắt, một bên chậm rãi đi về phía đám người đang đứng thẳng một cách quy củ, nếu ánh mắt có thể giết chết người thì nàng đã bị ánh mắt của bọn họ giết chết không dưới ngàn lần.

Chi Yên khinh bỉ trong lòng, liếc một cái xem thường, thì sao, không phải chỉ biến mất nửa ngày sao? Trước kia cho dù vài ngày không thấy nàng, cũng không thấy bọn họ khẩn trương như vậy.

“Chi Yên tiểu thư, thuộc hạ phụng lệnh gia chủ mang người đến Linh Kỹ Đường.” (chỗ luyện võ gọi là võ đường, chỗ luyện kỹ năng linh thuật chắc gọi là Linh Kỹ Đường) Nam nhân dáng người khôi ngô, đường cong thân thể thể hiện sự cường tráng, trắng kiện, đôi mắt tinh quang long lánh, bên hông treo một thanh trường kiếm. Hắn vung tay lên liền có hai người tiến đến, xách nàng như xách hầu tử (xách một con khi con) đem nàng treo giữa không trung, căn bản không cho nàng cơ hội phản kháng.

“Buông, ta tự mình đi.” Âu Dương Chi Yên sắc mặt biến lạnh, khuôn mặt tinh xảo hiện một chút không hòa hoãn, không nao núng nhìn chằm chằm vào người đối diện.

Nam nhân như kẻ đứng đầu kia trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn gật gật đầu ra lệnh hai người đem Chi Yên thả xuống.

Lại một lần nữa cảm thán Âu Dương phủ rộng lớn, nửa giờ sau, Chi Yên rốt cục được những người kia dẫn đến một tòa kiến trúc cao ngất.

Kiến trúc được xây thành hình tháp, cấu trúc đặc biệt, rộng rãi dưới thấp, thu hẹp dần khi lên cao, thống nhất trong màu sắc, tường màu nâu, cửa màu nâu... khiến người khác có cảm giác áp bức trầm trọng. Phía trên cửa ra vào có một tấm biển bằng đá, bên trên điêu khắc mấy như rồng bay phượng múa “Linh Kỹ Đường” được sơn son thiếp vàng. Cửa đá vẫn đang nặng nề đóng chặt, chỉ thấy nam nhân đội trường giáp ý niệm vừa động, trong tay xuất hiện một viên hạt châu óng ánh, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người khảm hạt châu vào chỗ lõm trên tường.

Ầm vang một tiếng, đại môn được mở ra, linh hồn khí nồng đậm ập thẳng vào mặt. Tầm mắt mọi người ở trong vũ kỹ đường rộng lớn này đều tập trung lại trên nhóm người Chi Yên vừa bước vào. Cửa đá chậm chậm đóng lại, ánh sáng xung quanh bùng lên, đúng lúc này ánh mắt những người ở đây khi nhìn về phía nàng đều tràn ngập phức tạp, tò mò có, kinh ngạc, chăm chọc, xem kịch vui có...

Đại đường vốn dĩ đang im lặng nhưng từ lúc Âu Dương Chi Yên tiến vào liền giống như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng nhất lên từng tầng gợn sóng. Mọi người châu đầu ghé tai, vui sướng khi người gặp họa, ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo khinh thường cùng thương hại.

“Đây là cái dã loại kia? Chắc chắn, khó trách Cẩn ca ca chán ghét nàng.” Một nữ tử mặc một thân quần áo vàng nhạt che miệng hờn dỗi, cao ngạo ngang ngạnh nói. Nàng là nữ nhi của Âu Dương Viễn, nhị nữ tử của Âu Dương Phong, tên gọi là Âu Dương Cẩm, ý vào địa vị của phụ thân trong gia tộc mà bạo ngược, thường gây chuyện thị phi.

“Phế vật không thể tu luyện linh thuật, người như thế trực tiếp ném qua một bên là được rồi đỡ phải chướng mắt, nếu không lại làm tổn hại thanh danh của Âu Dương gia chúng ta!” Những người khác cũng hòa theo phụ họa, ai không biết Âu Dương Cẩm là bảo bối của trên dưới Âu Dương Gia, đồng thời cũng là đối tượng để bọn hắn nịnh nọt.

“Thật là xúi quẩy, Linh Kỹ Đường là nơi nào mà loại người quái dị như nàng cũng có thể vào? Thật không hiểu Lâm Thiệu suy nghĩ cái gì.”

Lâm Thiệu chính là nam nhân đã mang Chi Yên tiến vào, bình thường Âu Dương gia chủ đối với hắn tương đối thương thức, địa vị thậm chí so với bọn hắn người của bốn gia còn muốn được hoan nghênh hơn.

“Hừ, không có gia chủ lên tiếng, hắn có gan to cũng không dám mang ngoại nhân tiến vào.” Một thiếu niên ánh mắt hung ác nham hiểm, vẻ mặt oán độc nói. Âu Dương gia có một Âu Dương Cẩn còn chưa tính, cổ tình còn chạy đến một cái ngoại nhân cùng hắn tranh nổi bậc, thật đáng giận.

“Yên tâm đi, Âu Dương gia tuyệt đối không cho phép một phế vật như vậy tồn tại, người như thế sớm muộn cũng sẽ bị trục xuất khỏi bốn gia.”

“Đúng vậy, lai lịch không rõ cộng thêm việc không thể tu luyện, lấy sự anh minh thần võ của gia chủ tuyệt đối không thể cho nàng tiếp tục tiêu dao....”

...

Âu Dương Chi Yên ánh mắt u ám quét mắt nhìn những người xung quanh một cái, thần sắc hờ hững, ẩn dưới mái tóc là đôi con ngươi lóe lóe một chút vẻ châm chọc. Tiết mục hơn thế này nàng cũng đã gặp qua, nhục mạ cũng tốt, châm chọc cũng thế, ở trong mắt của nàng tất cả đều là chó má, nàng xem bọn họ như mấy con chó điên đang cắn loạn là được rồi.

“Tìm vị trí ngồi xuống, chờ đợi gia gia đến.” Thanh âm Âu Dương Cẩn bỗng nhiên vang lên, trầm thấp lạnh như băng, tản mát lo lắng nhàn nhạt. Trên sân mọi người đều lộ vẻ hâm mộ, đều là con cháu của Âu Dương Phong nhưng chỉ có Âu Dương Cẩn có tư cách gọi hắn một tiếng gia gia.

Chi Yên thân mình cứng đờ, đột nhiên nhớ tới lúc này đây nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, thần sắc nàng biến đổi, bình tĩnh trên mặt nhạt đi một ít lại thêm một chút bối rối cùng lo lắng, ỳ khuất nhìn về phía Âu Dương Cần.

“Cần ca ca, Yên Nhi hơi sợ.” Chi Yên quyết miệng, trương cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt trong suốt sáng ngời bịt kín một tầng hơi nước, dưới ánh mắt bao người chạy vào lòng của Âu Dương Cần.

Mọi người hấp một ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nhìn mỗi nữ không sợ chết kia, chẳng lẽ nàng không biết Âu Dương cần có khuyết phích sao? (bệnh sạch sẽ)

“Cút!” Gầm nhẹ một tiếng, ngay tại thời khắc Âu Dương Chi Yên sắp chạm tới quần áo của hắn, bóng trắng chợt lóe, thành công tránh đi ma trảo kia, một đôi ung mâu lãnh liệt di động, đẩy mắt lộ về hèn mọn.

“Nếu không muốn khó coi liền hảo hảo ngốc ở một chỗ cho ta!” Âu Dương Cần ánh mắt lạnh lùng khóa trên thân thể của nàng, trong mắt lạnh như băng, hoàn toàn dập tắt tâm tư đùa giỡn của nàng.

Mất thời gian một ly trà, cửa đá ầm vang mở ra, một lão giả mặc y bào màu xanh đen từ ngoài cửa thông thả tiến đến, một cổ uy áp đột ngột nổi lên, vốn mọi người còn nghiêng ngả trái phải nhất thời ngồi nghiêm chỉnh trở lại, bộ dáng như đang lâm đại địch.

Âu Dương Chi Yên hí mắt, thân nhiên nhìn lão giả đi từng bước một tới gần, đột nhiên, ánh mắt lão giả phóng tới chỗ nàng, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, một cổ khí thế mạnh mẽ đánh úp lại, Âu Dương Chi Yên chỉ cảm thấy đầu đau đớn, giống như có một bàn tay vô hình gắt gao cầm lấy trái tim của nàng, hít thở không thông, phiền muộn, khủng hoảng...

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ cứ như vậy chết đi, áp lực luôn khóa trên người nàng đột ngột biến mất, bên tai truyền đến tiếng hừ lạnh của lão giả, hờ hững, khinh thường, làm đầy lòng nàng hung hăng run rẩy. Đây là uy nghiêm của đại gia tộc, đây là phong phạm cường giả, được, tốt lắm!

“Cung nghênh gia chủ.” Toàn thể đứng dậy, mọi người đối với Âu Dương Phong cung kính nói, chỉ có Chi Yên như trước ngồi trên ghế về mặt bình tĩnh nhìn hết thấy.

“Ân, đều ngồi cả đi!” Âu Dương Phong huy tay ý bảo. Tầm mắt mọi người như đèn pha hướng đến người vẫn ngồi ngay ngắn như trước, Âu Dương Chi Yên. Tầm mắt Lâm Thiệu thẳng tắp dừng ở khoe môi khê nâng của nàng, thần sắc khó phân biệt, cuối cùng hướng tầm mắt về phía Âu Dương Phong đang ngồi bên trên lắc lắc đầu.

“Lại là ngươi?” Âu Dương Phong tựa vào ghế thái sư, ánh mắt híp lại, về mặt trào phúng. Hắn vốn không thích đứa nhỏ này, chỉ là ngại Âu Dương Bằng nên vẫn không hề động nàng, nhưng hôm nay xem ra không thể tiếp tục xem nhẹ vị tân nhân vốn không được coi trọng này (tân nhân là người mới), bởi vì nàng khiến đứa con lớn nhất luôn vô dục vô cầu của hắn sử dụng đến lực lượng của gia tộc.

“Ngươi lại muốn phạt ta sao, ô ô, không cần lại đi đến cái chỗ phòng ở tối đen kia (từ đường), Yên Nhi sợ hãi...” Âu Dương Chi Yên nhỏ hai giọt nước mắt, tội nghiệp nói.

“Dưới kia là người nào, hãy xưng tên ra.” Âu Dương Phong hét lớn một tiếng. Cả phòng cả kính, lặng im lộ ra vẻ sợ hãi, vốn Chi Yên đang khóc lóc cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, xem ra một chút kỳ xảo của mình căn bản không tránh được mắt hắn.

Sở dĩ mang Chi Yên đến Linh Kỹ Đường là để khảo nghiệm xem nàng có linh lực hay không, nhưng thực đáng tiếc, ngay tại thời điểm cửa đá đóng lại, trên người nàng không có nửa điểm hơi thở linh lực dao động, cũng bởi vậy mới kết luận nàng là người mù tu luyện (không tu luyện được), căn cứ vào nguyên nhân này Âu Dương Phong cũng không có tâm tư lưu lại nàng.

“Ta là Âu Dương Chi Yên, ngươi là ai?” Âu Dương Chi Yên ngẩn đầu, đôi con ngươi trong trẻo tinh thuần nhìn thẳng vị lão giả đang ngồi ở chủ vị, thanh âm rõ ràng lưu loát, không có nửa điểm do dự.

Lời này vừa nói ra, bên dưới phát ra một trận thanh âm hít vào. Ai không biết Âu Dương Phong là Âu Dương gia gia chủ, nàng thế nhưng không sợ chết lên tiếng hỏi!

“Âu Dương Chi Yên? Âu Dương gia hình như không có nhân vật nào tên này đi.” Âu Dương Phong sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, nhìn chằm chằm Chi Yên, khí thế bức nhân nói.

“Tên cũng chỉ là một danh hiệu, ngươi không thích ta, ta cũng không có biện pháp!” Âu Dương Chi Yên nhún vai một bộ biểu tình ngươi làm khó dễ ta. Còn nàng là ai, tin tưởng ở đây tất cả mọi người đều biết, mà Âu Dương Phong càng biết rõ, rõ ràng đây chính là muốn làm khó dễ nàng.

“Người tới, đem nàng kéo xuống đi, đánh năm mươi đại bần, dám giả mạo người Âu Dương gia còn gian trá xảo biện, hôm nay ta liền cho ngươi kiến thức gia phong của Âu Dương gia.” Âu Dương Phong quát một tiếng chói tai, lập tức có người tiến lên, không để ý Chi Yên giãy dụa, đem nàng đến trung tâm đại đường để nàng xuống đất.

Lúc này Âu Dương Chi Yên giống như thịt bò trên thớt gỗ, dưới sự khống chế của hai đại hán, thân thể nàng không thể nhúc nhích. Mọi người xung quanh hưng trí dạt dào nhìn.

Phanh một tiếng chỉ cảm thấy mông một trận đau đớn nóng bỏng. Cấn chặt rằng, Âu Dương Chi Yên đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, hai tròng mắt trừng lớn, lạnh lùng nhìn biểu tình của những người xung quanh. Đây là tình cảnh của nàng, đây là thái độ của bọn hắn, a, nàng may mắn đỡ đội a, này người

nhà, này vũ nhục!

Một màn trước khi xuyên qua lại tái hiện ở trong óc, phản bội, hãm hại, mưu sát... Nàng cứ tưởng rằng đã thoát khỏi ác mộng, thoát khỏi âm mưu... nhưng nàng không nghĩ rằng sẽ lại đi vào một cái ma quật khác. Nàng từng thề sẽ không để bị bắt luận kẻ nào khi dễ nữa, sẽ trở thành người dẫm lên người khác nhưng...nàng, quá yếu, Âu Dương gia này quá mức vô tình, làm cho trái tim nàng băng giá, cũng làm cho hy vọng rời khỏi nơi này trở nên bức thiết, trở nên càng mạnh mẽ...

Ánh mắt tối sầm lại, trong mắt dâng lên hàn quang sắc bén. Chế nhạo, trào phúng, vui mừng của mọi người dừng ở trong tai nàng như kim châm khiến nàng đau đớn. Môi đỏ mọng khẽ nâng, tay nhỏ bé nắm lại một chỗ, nhục nhã hôm nay, tất sẽ có ngày hoàn trả gấp trăm lần.

Ván gỗ nặng nề đánh ở trên người, liên tục vài cái, trên trán Âu Dương Chi Yên chảy ra mồ hôi lạnh, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, trên móng lại đau đớn nóng bỏng.

Xem nàng một thân mảnh mai, đừng nói là năm mươi đại bản, ba mươi đại bản đã đủ đưa nàng lên tây thiên, xem ra Âu Dương phong này muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Hàm răng cắn chặt, máu theo khoe môi nàng chảy xuống, mùi máu tươi tràn ngập, càng thêm kích thích người đang huy côn phía sau, tiết tấu đột nhiên mau, không ít người trong mắt nổi lên thần sắc vui sướng khi người gặp họa.

Cắn môi, dương khí trong cơ thể tự lưu hành, vận chuyển. Ngay lúc nàng kiên trì không được dâng lên một cổ ả áp, đau đớn nhất thời tiêu thất không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Y thuật cứu người

Âu Dương Phong nhủ mảy nhìn Âu Dương Chi Yên quật cường cùng kiên trì, đáy lòng dâng lên một mảnh lửa giận.

“Dùng sức mà đánh, đánh chết cho ta.” Hừ lạnh một tiếng, hần đường đường một gia chủ há lại có thể tha thứ cho một tiểu oa nhi khiêu khích uy quyền của mình.

Thanh âm vung côn nhất thời tăng gấp đôi, giống như phía dưới không phải là người mà là sản nhà vậy. Âu Dương Chi Yên cắn chặt răng, mái tóc đen bị mồ hôi thấm ướt, hần độn dán lên mặt. Mồ hôi nhỏ giọt theo đường cong khuôn mặt chảy xuống dưới, môi đỏ mọng cắn chặt, máu loãng tiến vào trong miệng, đỏ một mảng.

Trong cơ thể dương khí điên cuồng vận chuyển, hợp cùng đau đớn khi bị đánh đánh úp lại, da tróc thịt bong, máu tươi theo ống quần chảy đi xuống, dính dính, trong không khí phân tán mùi máu tươi đậm đặc.

Chúng đệ tử dần dần lộ ra thần sắc không đành lòng, trượng trách (khiển trách bằng trượng) tàn nhẫn ngoan lệ như thế từ trước đến nay chỉ có Âu Dương Chi Yên nếm thử qua. Bọn họ khiếp đảm nhìn thoáng qua người ngồi ở chủ vị Âu Dương Phong, e sợ chính mình sẽ là người tiếp theo.

Lâm Thiệu con người đen lạng lẽ chuyển, phức tạp nhìn Âu Dương Chi Yên trên đất. Người là hần mang đến, hiện tại bị trượng trách nặng như vậy, một tia thương tiếc xẹt qua lòng hần. Nàng, không có khóc kêu cùng đau đớn, từ đầu đến cuối, Âu Dương Chi Yên cũng không hừ qua một tiếng.

Âu Dương Cẩn một thân quần áo nguyệt sắc đậm mặc ngồi, thỉnh thoảng lại nâng chén thưởng thức một ngụm trà, khí chất như lan, tao nhã thanh thản, không chút đem Âu Dương Chi Yên đặt ở trong mắt, mặc sắc con người trừ bỏ lạnh băng vẫn là lạnh băng (mặc sắc con người ~ con người màu đen)

“Àm vang” một tiếng, một đạo bóng dáng như gió cuốn vọt tiến vào, Chi Yên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, giây tiếp theo nàng đã được bao trùm trong cái ôm ả áp quen thuộc, thanh âm trượng trách vẫn không ngừng lại, chỉ có điều người bị đánh lại thay đổi là người mới đến.

“Thực xin lỗi, phụ thân đã tới chậm.” Âu Dương Bằng thanh âm khàn khàn, run run nói, trong mắt tất cả đều là đau xót. Hần sớm nên nghĩ đến, lấy tính cách của phụ thân, tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ một ngoại nhân không coi hần ra gì làm ả ỉ, ngàn sai vạn sai đều do hần mất đúng mực, sử dụng hộ vệ của gia tộc.

“Oành oành oành!” Trượng trách thanh thanh, Âu Dương Chi Yên tim đập mạnh, nghe được Âu Dương Bằng nói xin lỗi, tất cả ủy khuất cùng kiên cường nhất thời hóa thành nước mắt trong suốt chảy xuống, tùy ý gào khóc. Thì ra nàng cũng không cô đơn, trên đời này còn có người nguyện chịu phạt thay nàng.

“Âu Dương Bằng, ngươi làm cái gì vậy!” Nhìn Âu Dương Bằng xả thân che chở, Âu Dương Phong giận tím mặt, hai đấm nắm chặt, gân xanh nổi lên. Đó là con hần, trước mặt người khác luôn ả ả, lại khắp nơi cùng hần đối nghịch.

Nhìn Âu Dương Bằng không để ý hình tượng vọt đến, Âu Dương Cẩn tay bùng ly trà đột nhiên buộc chặt, phanh một tiếng, ly trà vỡ thành từng mảnh

nhỏ, trên khuôn mặt luôn đậm đặc lạnh như băng dần thay thế bởi sự ghen tị, ánh mắt nóng rực nhìn hai người đang ôm cùng một chỗ.

“Yên Nhi còn nhỏ, hy vọng phụ thân đại nhân đại lượng không cần cùng nàng so đo.” Âu Dương Bằng quỳ xuống, khuôn mặt vốn ôn nhuận như ngọc nay tràn đầy khẩn cầu cùng kiên quyết.

“Quạt cường như người thế nhưng vì một cái phế vật mà hướng ta khuất phục, được, xem ra ta càng phải hảo hảo cảm tạ cái dã loại này đâu!” Âu Dương Phong ánh mắt nhú lại, trong mắt bắn ra tinh quang, cả người khí thế càng thêm bành trướng, một cổ sát khí thoáng chốc hướng Chi Yên đánh úp lại.

“Không!” Âu Dương Bằng hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên áp hướng Chi Yên, che chở nàng trong ngực như gà mái che chở gà con.

“Nếu người dám thương tổn nàng, ta, Âu Dương Bằng thề từ nay về sau cùng Âu Dương gia nhất đao lưỡng đoạn, vĩnh viễn không còn liên quan!” Âu Dương Bằng đột nhiên ngẩng đầu kiên quyết nói. Nếu có thể, hần tình nguyện cùng cái nhà này không có nửa phần quan hệ.

“Người, người, người nghiệp chướng này, người tới, lấy gia pháp hầu hạ, hung hăng đánh, đánh đến khi hần nhận sai mới thôi.” Âu Dương Phong giận không thể áp chế, cách cách một tiếng, bàn trà bên cạnh hần ngay lập tức bị đập nát, toàn bộ đại sảnh như có kinh phong di động ép người ta đến không thể thở nổi.

“Không cho phép các người động đến phụ thân, có động thì động đến ta đây!” Âu Dương Chi Yên thân mình khẽ né tránh, từ dưới vòng bảo vệ của Âu Dương Bằng đi ra, cổ nín đau đớn lớn tiếng nói. Ánh mắt trầm tĩnh, ngũ quan xinh xắn giờ khắc này lại tàn mát ra một cổ khí thế khó che giấu, làm cho mọi người ở đây không khỏi ngẩn ra.

“Yên Nhi, không được lấy sinh mệnh của chính mình ra đùa giỡn, có phụ thân ở ai cũng không thể thương tổn đến con.” Âu Dương Bằng trong lòng lo lắng, thân thủ kéo Chi Yên về phía mình. Đột nhiên dưới chân run lên, toàn thân co rút, oanh một tiếng té ngã trên mặt đất, khuôn mặt ôn nhuận trắng nõn hiện lên hai đóa mây hồng không bình thường, tay phải gất gao đặt tại ngực.

“Phụ thân!”

“Phụ thân đại nhân!”

“Bằng Nhi!”

...

Âu Dương Bằng nằm trên mặt đất vẻ mặt thống khổ, hiện trường trở nên rối loạn, ai ai cũng không hề nghĩ sẽ xảy ra việc này. Nét mặt của Âu Dương Phong khảm trương, không còn nhìn thấy uy nghiêm, lạnh lẽo, cứng rắn trước đó nữa, nếu như có cũng chỉ là áy náy thật sâu cùng tự trách.

“Tránh ra!” Khi mọi người ở đây đang chân tay luống cuống thì một đạo thanh âm non nớt quát nhẹ vang lên. Âu Dương Chi Yên thần sắc lạnh nhạt, quanh thân tản ra hàn khí cực tuyệt người đến gần.

“Nếu không muốn phụ thân có việc thì làm cho mọi người tản ra xung quanh cách khoảng ba thước.” Chi Yên nhìn thẳng Âu Dương Phong, thần sắc kiên định mang theo mệnh lệnh nói.

Âu Dương Phong trong chớp mắt khi nhi từ ngã xuống kia, cả người đều lâm vào mơ hồ, thông qua tiếng quát nhẹ của Chi Yên mới nhất thời tìm về một ít lý trí. Đối với việc Chi Yên đang làm dù cảm thấy không hiểu nhưng cũng không hy vọng phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, vì thế rất phối hợp vẫy vẫy tay, trừ bỏ Âu Dương Căn còn đứng tại chỗ thì những người khác đều tự giác thối lui ra xung quanh, cách Chi Yên tầm ba thước.

Khi thấy không gian đã thoáng hơn, Chi Yên cúi người kiểm tra tình trạng của Âu Dương Bằng, lúc này hần hoàn toàn bị vây trong trạng thái hôn mê. Âu Dương Chi Yên trong lòng căng thẳng, một bên vỗ hai má của hần gọi phụ thân, một bên dùng tay thăm dò mạch của hần, hoàn hảo, tình huống còn có thể cứu sống được.

“Người làm cái gì vậy, không cho chạm vào phụ thân đại nhân.” Âu Dương Căn nhanh chóng tiến về phía trước, một tay kéo Chi Yên từ trên mặt đất đứng lên, tuần nhan như đao tạc ần ần cổ sát khí. Đến lúc này rồi mà nàng còn có tâm tư đùa giỡn, một phụ thân còn che chở nàng như vậy.

“không biết thì tránh ra một bên đi!” Chi Yên đại cẩu (rất tức giận) thốt ra.

Nàng trước giờ không kiên nhẫn nhất là người khác ngay lúc nàng đang hành y lại nửa đường phá rối, điều này cho thấy sự không tín nhiệm đối với y thuật của nàng, cũng là đối với người đang được chữa trị không có trách nhiệm, chỉ không chú ý một chút thôi sẽ gây ra sai lầm lớn, một hồi còn có thể liên lụy đến mạng người. Sắc mặt hiện tại của nàng thật không tốt, xa cách lạnh nhạt, con người lại lấp lóe hàn quang.

“Cẩn nhì, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Âu Dương Phong cảnh cáo một tiếng, lực chú ý lần nữa dừng ở trên người Âu Dương Chi Yên.

“Chết tiệt, người, lại đây hỗ trợ.” Mạch đập của Âu Dương Bằng gần như không còn đập nữa khiến Âu Dương Chi Yên không nhận được mẫn.

“Muốn làm như thế nào?” Lâm Thiệu vẻ mặt nghiêm túc hỏi, đối với mệnh lệnh của Âu Dương Chi Yên chẳng những không có biểu hiện ra bất kỳ cái gì không kiên nhẫn, thậm chí còn hơn một phần tín nhiệm. Hần dám chắc nàng sẽ không làm hại Âu Dương Bằng thiếu gia.

“Cởi bỏ cổ áo cùng đai lưng của phụ thân, đặt người nằm ngay ngắn lại, đem vai nâng lên, đầu ngửa ra sau...” Âu Dương Chi Yên một bên mệnh lệnh

một bên thử lấy tay áp trước ngực của Âu Dương Bằng, sau nâng nửa ngời nửa quỳ, một tay nắm mũi của hắn, áp môi vào, tiến hành hô hấp nhân tạo.

“Hít!” Xung quanh một mảnh hút không khí, một giây trước trán định chỉ huy, một giây sau thế nhưng lại làm ra hành động kinh thế hãi tục này. Âu Dương Phong sùng sốt, Âu Dương Cận ngây người, Lâm Thiệu cũng ngây ra như phỗng nhìn một màn xảy ra trước mắt này, mọi người trừng to mắt đầy vẻ không tin được.

“Mau, ở nơi này ép hai quyền, phải có lực!” Chi Yên chỉ ở vị trí tim, hấp tấp nói.

“A, nga!” lấy lại tinh thần, Lâm Thiệu lập tức làm theo lời Chi Yên. Phối hợp với Chi Yên thực hiện phương pháp hô hấp nhân tạo (đoạn này chém vì hơi khó hiểu)

Liên tục vài cái, trên trán Âu Dương Chi Yên đã chảy ra mồ hôi, trải qua hoạt động như vậy đã động đến miệng vết thương khi bị đánh khiến nàng càng đau đớn khó nhịn.

“A, tỉnh, tỉnh!” Đến khi Chi Yên làm đến lần thứ năm thì Âu Dương Bằng từ trong hôn mê tỉnh lại, hơi thở vẫn còn rất yếu nhưng tạm thời có thể xem là ổn định.

“Hô!” Mọi người thở ra một ngụm khí, khiếp sợ sùng bái nhìn tiểu oa nhi trước giờ họ vẫn xem là phế vật. Không nghĩ tới nàng chỉ đơn giản làm vài động tác liền tốt lắm, hoàn hảo đã cứu được người, nếu không tất cả bọn họ tại đây sau này sẽ không được yên ổn. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng mọi người đều ngũ vị tạp trần nói không nên lời.

“Đưa phụ thân về phòng nghỉ ngơi, người, ôm ta đi tới hiệu thuốc!” Chi Yên suy yếu dựa vào đầu vai của Lâm Thiệu. Vết thương trên người nàng vốn đã nghiêm trọng, trải qua vừa rồi lại càng nghiêm trọng hơn, nhưng vì Âu Dương Bằng nàng phải đi hiệu thuốc một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hiểu được âm khí.

“Người không có việc gì chứ!” Lâm Thiệu lo lắng nhìn Chi Yên, may kiếm không tự chủ được nhăn thành một đoàn, bộ dạng nàng hiện giờ cần nhất là nghỉ ngơi...

“Không việc gì, mang ta đi đi!” Nhìn lo lắng cùng thương tiếc trong mắt hắn, thanh âm Chi Yên mềm nhũn, đối với hắn cười an ủi. Bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt nàng tái nhợt đến gần như trong suốt, tâm Lâm Thiệu hưng hăng run rẩy.

“Được, ta mang người đi, trước ngủ một lát, đến nơi ta sẽ gọi người!” Lâm Thiệu gật gù đầu, tiếng nói luôn luôn cứng rắn đậm mực lại lộ ra tia ôn nhu trước nay chưa từng có, không để ý đến tầm mắt của mọi người xung quanh, ôm nàng hướng phía ngoài đi đến.

Hiệu thuốc của Âu Dương phủ ở Bắc viện, một khắc sau, hai người đã tới nơi.

“Này, cái này, cái này, còn có cái này, Quê Chi một cây, Linh Lạc hai khóa...” (tên vị thuốc) Âu Dương Chi Yên ở trong lòng của Lâm Thiệu không ngừng chỉ huy người quản lý lấy thuốc, nói tên thuốc, phân lượng, bào chế... Hơn năm mươi loại được liệu qua nửa canh giờ cũng chuẩn bị xong.

“Nói với hạ nhân, một nửa bát nước lạnh, một nửa bát nước ấm, dùng lửa nhẹ hâm chế, đến khi được vật bên trong hoàn toàn hòa tan, thêm nửa chén nước nữa nấu thành một chén là được” Chi Yên vẫy vẫy tay, ý bảo Lâm Thiệu có thể thôi lui.

Hiệu thuốc rất lớn, viện trước dùng phơi nắng được liệu, bốc thuốc, khám bệnh, hậu viện dùng để cất giữ. Nàng hiện tại ở hậu viện, bên trong chỉ đơn giản bày một cái giường, là nơi bình thường người trong hiệu thuốc sử dụng để nghỉ ngơi, bất quá do diện tích nhỏ, không khí không lưu thông nên hầu như không có người đi vào.

Từ khi rời khỏi Lãnh gia, đến khi linh hồn xuyên qua, nàng đã thật lâu không có đụng vào được thảo. Nay khó có cơ hội tốt như vậy, nàng tự nhiên sẽ không rời đi dễ dàng, cho nên nàng tính toán lấy nơi này làm nơi nàng tạm thời dung thân.

“Nha đầu, vận chuyển dương khí để giúp bản thân chữa thương đi!” Phi lão thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ nhiên nói, nhân sinh vốn như vậy, nhược nhược cường thực (yếu bị ăn, mạnh đi ăn) cường giả vị tôn, nếu muốn không bị khi dễ thì phải trưởng thành có đủ thực lực áp chế người khác.

Chi Yên ghé vào giường, tâm thần dần dần trầm xuống, dùng ý niệm không chế, dương khí trong cơ thể tụ lại giống như sợi chỉ màu trắng vận động tuần hoàn lên ba chu kỳ. Năng lượng nóng rực tập trung hướng đến mông của nàng, Chi Yên chỉ cảm thấy thực ấm áp, mông truyền đến từng trận ngứa...

Cách vài dật, nơi trọng thương lấy tốc độ có thể thấy được khôi phục, mỗi khi khôi phục một phần, dương khí trong cơ thể nàng càng ngày càng tiêu hao

đi theo sự vận hành và hình thành của sợi chỉ màu trắng ấy. Nửa canh giờ đi qua, Âu Dương Chi Yên cả người mồ hôi đầm đìa, mệt mỏi nằm trên giường.

“Nhanh như vậy liền không còn?” Âu Dương Chi Yên trừng lớn mắt không cam lòng xác nhận lại, tung tích dương khí sao lại không thấy?

“Hài lòng đi, thành tích hiện tại của ngươi có thể xem là nghịch thiên!” Phi lão không khỏi chán nản, nha đầu kia có biết mình đã nhặt được bảo bối gì không a. Nhớ ngày đó hắn tụ khí thành sợi ước chừng mất nửa tháng, nha đầu kia liền chỉ cần ba ngày là đạt tới, thế nhưng còn cảm thấy chưa đủ. (đoạn này không hiểu lắm)

“Sự tình hôm nay không chừng về sau sẽ còn phát sinh, nếu hôm nay không nhờ dương khí duy trì thì chắc ta đã không còn mệnh nằm ở chỗ này” Chi Yên xuy cười một tiếng, trong đôi mắt xẹt qua tia sắc bén, nếu không có dương khí hộ thể, chỉ sợ trước khi Âu Dương Băng đuổi tới nơi thì nàng cũng đã mất mạng.

“Đã như vậy, chúng ta đành phải bắt đầu dùng vòng tay càn khôn!” Thanh âm Phi lão trầm xuống, nghiêm túc quyết định nói.

Vòng tay càn khôn linh khí đầy đủ, âm dương hai loại khí, trước mắt Chi Yên mới chỉ hấp thu dương khí. Vốn là không thích hợp để sử dụng vòng tay càn khôn có cả thuộc tính âm dương, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại của nàng ở gia tộc này, Phi lão quyết định giúp nàng một phen.

“Nghe rõ, ta dùng linh hồn để bày trận, tụ âm khí, ngưng nhân cơ hội đó hấp thu. Một khi giác ngộ liền có thể chính thức bắt đầu sử dụng vòng tay. Đến lúc đó không cần phải kiêng kỵ những người ý thể hiệp đáp ngưng nữa.” Linh hồn của Phi lão theo vòng tay càn khôn phiêu phiêu ra ngoài, hí mắt nói. Đã nói nàng là ân nhân của hắn, hắn đương nhiên không thể mặc kệ nhìn nàng bị khi dễ.

Chi Yên trước mắt sáng ngời, lập tức ngồi xếp bằng trên giường.

Theo ý nhiệm của Phi lão, linh hồn hắn bỗng chốc hóa thành một đạo bóng trắng rồi không thấy đâu nữa, trong phòng không khí như run lên, một cỗ âm khí nồng đậm ập ập kéo đến.

Dương khí thiếu hụt lúc trước của Chi Yên ần ần có dấu hiệu xao động, nhưng vẫn bị một cỗ âm khí nồng đậm đồng phục, tùy ý chúng nó theo lỗ chân lông rót vào cơ thể. Thân thể nàng cảm thấy lạnh lạnh, toàn thân tế bào như mở ra, âm khí trong cơ thể của Chi Yên tùy ý chạy loạn, nhảy đồng nhảy tây, không theo quy luật.

“Dùng ý niệm khống chế chúng chạy theo kinh mạch, cuối cùng dẫn vào trong đan điền...” Phi lão vừa nói, một bên lại thao túng âm khí hướng về phía Chi Yên. Âm phong phur phát, sợi tóc Chi Yên hỗn loạn, quần áo cũng lay động...

Tuy là đang ngồi nhưng nàng lại có cảm giác mình đang phiêu dang trên tầng mây, gió rất to, sức nén chen chúc đè ép khiến da nàng có cảm giác đau đớn, âm khí trong cơ thể lại giống như cuồng phong mạnh mẽ đánh vào kinh mạch yếu ớt của nàng. Bất buộc chính mình tiếp nhận, lợi dụng năng lượng mạnh mẽ này mở ra trí lực đồng thời từ trong đó tìm được linh ngộ.

Cỗ năng lượng này khác với dương khí, đã lạnh lẽo mà còn mạnh bạo, cho nên chỉ có thể cưỡng chế hấp thu!

Chi Yên rung mình, trong mắt ánh lên sự kiên định, nàng tin tưởng vững chắc chỉ cần kiên trì thì không có gì không làm được.

Ngần đầu thẳng lưng, tập trung tinh thần, nàng thử dùng ý niệm khống chế một ít âm khí. Cỗ âm khí đó gặp khống chế của Chi Yên như đinh đóng cột, cố định bất động.

Trong lòng Chi Yên vui vẻ, cứ duy trì như thế này nàng có thể đột phá!

Khi đã hoàn toàn hàng phục được cỗ âm khí này, Chi Yên lại đem mục tiêu dời đến cỗ âm khí ly tán hỗn loạn còn lại. Một lần lại một lần, sức chịu đựng của cơ thể tăng lên, âm khí trong cơ thể lớn mạnh, bên ngoài quang âm lưu chuyển (hào quang của âm khí), trong trẻo nhưng lạnh lùng tồn tại một đạo bóng dáng đầy cao ngạo.

Âu Dương Cẩm hí mắt lại, phức tạp nhìn cửa gỗ đang đóng chặt. Hiệu thuốc ở Bắc viện tuy thanh tĩnh nhưng không có cảm giác vắng vẻ như lúc này.

“Chẳng lẽ có tiểu quỷ đó lại gây sự?” Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt Âu Dương Cẩm đột nhiên lạnh lẽo, nếu không phải phụ thân mãi yêu cầu, hắn nhất định sẽ không để ý đến sống chết của nàng.

“Tiếp tục, một chút nữa liền thành công!” Thanh âm Phi lão đè thấp, kích động nhìn một màn trước mắt. Âm khí không lồ được Chi Yên khống chế hấp thu, lại không chế, lại hấp thu đến khi chậm rãi hóa thành từng sợi từng sợi trắng bạc, xung quanh không có tiếng gió, chỉ có tiếng Chi Yên ồ ồ thở dốc.

Trên trán mồ hôi rơi như mưa, Chi Yên cưỡng chế vui sướng trong lòng, khống chế âm khí quy về đan điền.

Dương khí vẫn luôn chịu áp chế, giờ phút này rốt cục rục rịch, bắt đầu trong đan điền của nàng thông thả lưu động.

Âm khí trong cơ thể theo kinh mạch chạy một vòng, đứng ở các góc ngách vẫn không nhúc nhích. Một phút đi qua, dương khí trong cơ thể lại lớn mạnh lên một ít. Mười phút đi qua, tốc độ vận hành của dương khí nhanh hơn, âm khí bên này lại xảy ra hiện tượng bài xích. Nửa giờ đi qua, dương khí không còn kiêng kỵ gì ở trong đan điền tự do lưu động.

Khỏe mới Chi Yên khẽ nâng, xem xét đúng thời cơ, ý niệm mạnh mẽ phóng ra, chỉ thấy vốn âm khí bị giam cầm hồi lâu lại giống như ngựa hoang thoát

cương, hướng vị trí dương khí mà ập tới. Một âm một dương, hai cổ năng lượng nhanh chóng dây dưa, ở trong đan điền của Chi Yên diễn ra một hồi đại chiến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ca ca cứu ta.

Âu Dương Chi Yên thân thể chấn động mạnh mẽ, thống khổ nằm trên giường, thân hình kiều nhỏ run run không ngừng, sắc mặt nàng trong chốc lát hết xanh rồi tím. Loại đau đớn như xé rách này làm cho nàng không nhịn được kêu rên ra tiếng, bàn tay nắm chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt.

“Di, đã quên nói với người lúc âm dương tương tác lẫn nhau, phản ứng lúc đầu sẽ có chút thống khổ!” Phi lão áy náy ho khan hai tiếng. Âm dương đối lập, đây mới là chân lý không thay đổi, nếu muốn đồng thời có hai loại năng lượng này, thì cái giá phải trả cũng rất lớn, nhưng có đôi khi điều này lại là một sự chuyển biến kì diệu cũng không chừng.

“Người thật biết cách xảo biện, nếu ta không cẩn thận chết đi thì người chính là hung thủ!” Chi Yên nhịn không được phỉu một cái xem thường, đúng là năng quá rộng lượng nên Phi lão mới vô pháp vô thiên giấu diếm không báo như thế. Nói cái gì mà đã quên, toàn là lời vô nghĩa, hần đúng là không trâu bắt chó đi cày(cùng đường, chuyện gì cũng có thể làm), đủ ngoan (ngoan độc)!

“Hắc hắc, ta thừa nhận là ta cố ý, đây không phải vì sợ người buông tha nửa chừng sao, tốt lắm, có người đến đây, người tiếp tục kiên trì, rất nhanh sẽ qua thôi!” Phi lão vừa dứt lời, thân hình nhất thời lại ẩn vào trong vòng tay càn khôn.

Ngay khi hần biến mất, cửa hiệu thuốc bị đẩy ra, Âu Dương Cẩn một thân áo bào màu trắng với khuôn mặt lạnh lùng đi đến. Thân hình to lớn ở bên trong kéo theo một bóng đen (bóng), không khí xung quanh nháy mắt liền giảm xuống mấy độ.

Âu Dương Cẩn liếc mắt một vòng lớn, hiệu thuốc trống trải cũng không có tung tích của Chi Yên. Thả ra linh thức, bên tai truyền đến tiếng rên thống khổ nho nhỏ. Đúng là tiểu quỷ kia, nhưng thế nào lại phát ra âm thanh này.

Thân hình nhao lên một cái, ngay sau đó Âu Dương Cẩn đã đứng trước giường Chi Yên. Hần nghĩ tới nhiều cảnh tượng nàng sẽ quấy rối, nhưng cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy bộ dạng như hấp hối của nàng trên giường. Trên người đó một mảnh, đệm chăn dưới thân hỗn độn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong miệng theo bản năng thoát ra âm thanh thống khổ trầm thấp. Nếu không phải hần thính lực hơn người còn tưởng rằng nàng đã là một người chết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn thần thái như xưa, hai tròng mắt nhắm chặt, cánh môi mềm mại bị cắn ra vài đạo vết thương sâu. Âu Dương Cẩn lặng lẽ nhìn, ánh mắt vốn lạnh băng nay hiện lên một tia không đành lòng.

Nếu nàng chết đi như vậy chẳng phải sẽ vừa lòng đẹp ý? Vừa không cần tiếp tục nhìn gương mặt chán ghét vừa không cần phải ghen tị phụ thân đại nhân đối với nàng quan ái (quan tâm, yêu thương). Nhưng trong lòng chẳng những không thoải mái, ngược lại tràn ngập nôn nóng, thậm chí ngực có loại cảm giác hít thở không thông.

“Ca ca, cứu ta, cứu Yên Nhi!” Âu Dương Chi Yên cố mở mí mắt nặng nề, cố hết sức cầu xin nói, lông mi tinh xảo run nhè nhẹ, yếu ớt cứ như trong nháy mắt sẽ biến mất.

Âu Dương Cẩn nhíu mi, con người thâm thúy, u ám hiện lên một chút tìm tòi nghiên cứu. Hần ngồi xổm xuống, thô lỗ ôm lấy nhân nhi trên giường, thân thể cường tráng, tuấn nham đẹp mắt che kín thân sắc ghê tởm cứ như đời này cũng chưa từng chạm qua thứ gì bẩn như vậy!

Âu Dương Chi Yên tự động ôm lấy cổ hần, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát xương quai xanh của hần, cảm thụ thân thể hần cứng đờ rõ ràng. Khóe môi bị thương nhẹ câu lên một chút ý cười nghiền ngẫm. Thời khắc ở vũ kỹ đường hần lạnh lùng đăm đăm, nàng liền quyết định sẽ không để cho hần sống tốt. Bất quá hiện tại không cần phải gấp gáp, điều quan trọng nhất là nhanh chóng khôi phục thể lực.

Vốn dĩ khối thân thể này đã suy nhược đến không chịu nổi, đầu tiên là chịu chút đòn hiểm, sau đó là chịu đựng âm dương hai khí va chạm, tuy đau đớn đã biến mất nhưng thân thể cũng đã hư thoát đến cực hạn.

Âu Dương Cẩn tính cách lạnh nhạt, thân thể lại ấm áp khác thường, Chi Yên tựa trong lòng hần, chớp mũi ngửi được một hơi thở thanh nhã dễ ngửi, ý thức nàng đã hoàn toàn không có!

Âu Dương Chi Yên ngủ trên giường là một ngày một đêm. Thời điểm nàng mở mắt liền thấy một khuôn mặt phóng đại trước mặt. Âu Dương Bằng sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt nhắm nghiền, hiện đang nằm bên cạnh nàng ngủ say.

Chi Yên im lặng nằm trong lòng hần, tinh tế cảm thụ biến hóa của thân thể mình. Trong cơ thể nàng âm dương hai khí đã hài hòa ở chung, hòa hợp lẫn nhau tại đan điền. Cảm giác hư không mỗi một lúc trước tất cả đều được bổ sung trở lại, tinh thần sáng khoái, tâm tình cũng trở nên thoải mái sung

sướng.

“Lấy trình độ yếu ớt của thân thể này, có thể lại thừa nhận được nữa sao!” Chi Yên cũng không có vui sướng như tưởng tượng mà là lo lắng thân thể này sẽ không chịu nổi, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là đứa nhỏ chín tuổi, không gian linh khí đối với nàng như cuồng phong mưa rào, thật khó chống đỡ.

“Khà, chớ quên thân phận của ngươi, là ma y, dù thân thể này suy nhược nhưng nếu ăn chút được đại bổ, lại phối hợp âm dương điều hòa, cơ năng của thân thể sẽ đạt tới trạng thái cao nhất. Đến lúc đó muốn hấp thu không gian linh khí cũng là đi thuyền xuôi dòng, tiến triển cực nhanh!” Phi lão một lời vạch trần, nhanh chóng chỉ ra điểm mấu chốt.

“Àn, vậy ta phải đi hiệu thuốc chuẩn bị một chút!” Chi Yên vui vẻ trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo phần nộn lộ ra nụ cười sáng sủa.

Nàng thế nhưng lại quên mất, trong cơ thể âm dương khí là tuyệt phẩm bảo bối giúp điều dưỡng cơ thể. Rất nhiều người ăn ngon nhưng dinh dưỡng không nhiều là do liên quan đến khả năng hấp thu của cá nhân, còn nàng, hiện tại không cần lo lắng vấn đề hấp thu, lại không cần e ngại quá thừa dinh dưỡng, giờ nàng càng cần ăn nhiều thứ mới tốt.

Chi Yên nghĩ đến xuất thần, bỗng nhiên cảm giác có tầm mắt dừng lại trên người của mình, ngẩng đầu, lại phát hiện Âu Dương Bằng không biết đã tình khi nào, chính là không chớp mắt nhìn chằm chằm mình, tuấn nhan ôn nhuận nhiễm ý cười rồi rạc.

“Yên Nhi nghĩ tới cái gì mà vui vẻ như thế!” Âu Dương Bằng đem Chi Yên xê dịch vào trong lòng mình, ngón trở điểm nhẹ lên mũi nàng, sùng nịch hỏi.

“Suy nghĩ ăn ngon!” Chi Yên lè lưỡi, giảo hoạt cười. Nàng đứng là nghĩ ăn ngon, nhân sâm, tuyết liên, cỏ linh chi... Tùy tiện có một cái thì tốt rồi.

“Nói ra xem, phụ thân sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi!” Âu Dương Bằng bị nàng khơi mào hứng thú, tiểu nha đầu nhu nhược này rất quật cường, có thể để cho nàng xem trọng gì đó nhất định là bất phàm.

“Ha, Chi Yên chỉ đang nghĩ thức ăn nào tốt để bồi bổ thân thể phụ thân” Thanh âm Chi Yên đột nhiên hạ thấp xuống, thân thể Âu Dương Bằng cũng nên bồi bổ. Lần trước thuốc nàng kê chỉ có thể trị phần ngọn, muốn chân chính chữa khỏi còn cần quan sát một đoạn thời gian.

“Ha ha, có những lời này của Yên Nhi, phụ thân so với ăn cái gì đều vui vẻ, chỉ cần Yên Nhi vô sự, phụ thân hết thấy đều tốt!” Âu Dương Bằng thật lòng cười, đều nói nữ nhi đều là áo bông nhỏ tri kỷ của cha mẹ, điều này quả nhiên không giả.

“Phụ thân không nghĩ cần hỏi ta gì sao?” Chần chừ một lát, Âu Dương Chi Yên rốt cục hạ quyết định, quyết tâm hỏi.

Âu Dương Bằng đối đãi nàng không tồi, nhưng nàng không biết điểm mấu chốt của hắn. Cho tới nay hắn đều lấy hình tượng phụ thân tới chiếu cố chính mình, nếu như hắn phát hiện mình không phải là Âu Dương Chi Yên trước kia, hắn, còn có thể đối đãi với nàng như vậy sao?

“Ví dụ như?” Âu Dương Bằng nhíu mày, tiểu nha đầu này trong chốc lát nắng, trong chốc lát trời đầy mây, sắc mặt so với lật sách còn nhanh, lại ở đây rồi rầm vấn đề gì?

“Phụ thân sinh bệnh, Yên Nhi cứu người, chẳng lẽ người một chút cũng không nghi ngờ sao?” Chi Yên nháy đôi mắt to, thủy mâu trong suốt liếm điểm nhìn không sót gì, còn thật sự chăm chú nhìn nam nhân trên đỉnh đầu. Nàng không ngốc, ngược lại thực thông minh, nàng biết sự việc nếu đã vạch trần sẽ không trở về được điểm bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Luyện chế bồi nguyên dịch.

“Yên Nhi tốt với phụ thân là được, cái khác cũng không quan trọng, con phải nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, phụ thân vĩnh viễn đứng về phía con!” Âu Dương Bằng cười nhẹ, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về đầu Chi Yên an ủi.

“Không, Yên Nhi muốn nói cho phụ thân biết, mấy thứ này đều là ta cùng một người thần bí học, hắn nói y thuật có thể trị bệnh cứu người, mặc dù không có linh lực cũng có thể được mọi người tôn trọng!” Chi Yên nhìn Âu Dương Bằng nửa thật nửa giả nói.

Y thuật có thể cứu người, mà cái gọi là người thần bí bất quá là cưu chiếm thước sào linh hồn hồn thể thôi. Trước kia Âu Dương Chi Yên không hề có linh lực, nổi danh là phế vật không thể tu luyện của Âu Dương gia tộc, thường thường vì vậy mà gặp mọi người kỳ thị cùng nhục mạ, hơn nữa nàng mang thân phận một kẻ dã loại, tại gia tộc này địa vị so với nô bộc còn muốn hèn mọn hơn, cho nên dùng cách này giải thích cũng không phải không thể.

Nghe xong lời nói của Chi Yên, Âu Dương Bằng chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, yết hầu giống bị cái gì ngăn chặn, rất khó chịu.

“Sau này có cơ hội cấp phụ thân hảo hảo xem vị cao nhân kia một chút...”

“Tốt!” Âu Dương Chi Yên nhu thuận gật gật đầu, sau đó dưới sự hỗ trợ của Âu Dương Bằng mặc quần áo xuống giường.

Com trưa rất là phong phú, trừ bỏ thịt cá, còn có món măng Chi Yên thích nhất cùng hoa quế cao, bất quá này cách yêu cầu của nàng vẫn là rất xa.

Âu Dương Căn từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt xem Chi Yên một cái, khối băng này tự ngồi tự ăn...

"Phụ thân, Yên Nhi muốn Căn ca ca cùng đi hiệu thuốc với con!" Chi Yên quơ đôi chân ngắn, thiên chân vô tà làm nũng nói.

"Người lại muốn làm gì!" Đang ăn com ở một bên, Âu Dương Căn dừng động tác lại, hí mắt, nguy hiểm hỏi.

"Yên Nhi chính là muốn tìm được cấp phụ thân bồi bổ thân thể!" Nháy mắt mấy cái, hoàn toàn không úy kỵ cùng người nào đó đối diện.

"Người thật đúng đem chính mình xem như lợi hại, bỏ cái gì, nên như thế nào bỏ, không cần người phải quấy rối!" Âu Dương Căn xuy cười một tiếng lại vui đầu ăn com, một đứa nhỏ chín tuổi có thể có bao nhiêu bản sự, chuyện lần trước hẳn xem ra bất quá là ngoài ý muốn mà thôi.

"Yên Nhi của chúng ta là chân truyền từ cao nhân, tự là có bản sự, người sau này không cho xem nhẹ nàng, này liền bồi nàng đi thôi!" Âu Dương Bằng vung tay lên, trực tiếp quyết định, căn bản không cho Âu Dương Căn cơ hội phản bác. Mồ nữ âm mưu được thực hiện, cười đến vẻ mặt nhộn nhạo.

... ..

"Này cái, này cái, còn có này cái, đều gói lại cho ta!"

"Ngô, qua bên kia qua bên kia, ca ca nhanh chút!"

"Ha, cái đó không sai, chọn nhiều một ít!"

...

Xong một vòng Chi Yên thu hoạch không tồi, vừa lòng nhìn được liệu chất thành hai quả núi nhỏ. Âu Dương Căn khuôn mặt càng lạnh, tùy ý nàng sai phái, máy móc làm không mang theo nửa điểm biểu tình.

"Ca ca, cười nhiều giúp cơ thể khỏe mạnh, người mỗi ngày đều một khuôn mặt, cẩn thận cơ bắp hoại tử, mặt than!" Âu Dương Chi Yên trừng đôi mắt to vô tội, hảo tâm nhắc nhở. Người nào đó sắc mặt khế biến, con người thâm thúy u ám lóe hai ngọn lửa, giây tiếp theo bạc môi vi câu, tràn ra một chút ý cười nghiền ngẫm.

"Không cần mưu toan chọc giận ta, đại giới người chịu không nổi!" Âu Dương Căn dán bên tai Chi Yên gần từng chữ, thanh âm băng hàn, tràn ngập ý châm chọc, giống như tiểu xiếc của nàng xem ở trong mắt hẳn chỉ như một con chó con ở trước mặt chủ nhân ve vẩy đuôi.

Chi Yên giật mình một cái, vừa mới đắc ý trong nháy mắt bị đánh lui, nhìn hẳn ánh mắt lãnh liệt hờ hững, nàng mới ý thức được chính mình không hiểu rõ hẳn!

Có thể ở trong đa số đệ tử trở thành thiếu chủ Âu Dương gia, hơn nữa thành công được Âu Dương Phong coi trọng, nghĩ đến cũng không phải nhân vật đơn giản. Chỉ tiếc nàng vẫn xem hẳn như tiểu hài tử, đến giờ phút này nàng mới ý thức được hẳn là kẻ nguy hiểm.

"Yên Nhi chính là muốn cùng Căn ca ca đi lại nhiều hơn, ca ca đã không thích, ta sau này sẽ không phiền người nữa!" Âu Dương Chi Yên cúi đầu, mắt mất đi ra ngoài. Đang ở dị thế, nàng không có quyền bốc đồng, trừ bỏ Âu Dương Bằng tất cả mọi người đều có thể trở thành lý do khiến nàng chết, cho nên nàng tạm thời không thể trêu vào.

Âu Dương Căn nhìn bóng dáng đã đi xa, trong lòng phức tạp không hiểu, hẳn cứ tưởng rằng nàng sẽ tranh cãi một phen lại không nghĩ rằng cứ như vậy xong việc, chẳng lẽ lại có âm mưu gì?

Trở lại Nam uyển, Chi Yên đến thẳng bụi hoa, miễn cưỡng nằm trên mặt đất, tùy ý ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, trong cơ thể dương khí tự lưu hành vận chuyển, lắng đọng hấp thu năng lượng bên ngoài, suy nghĩ của nàng như trước dừng ở trên được liệu.

Âu Dương phủ được liệu tuy không ít, nhưng không trân quý, phần lớn đều là loại bình thường có thể tìm được, muốn có được được liệu đại bổ liền chỉ có thể xuất môn một chuyến.

"Người mặc dù không thể luyện đan nhưng luyện được vẫn là có thể. Đây là phương pháp luyện chế Bồi Nguyên dịch, hiệu quả tuyệt đối ngoài tưởng tượng của người!" Ngay lúc Chi Yên buồn bực khó chịu, thanh âm Phi lão đột nhiên phiêu ra, tiếp theo trong đầu liên xuất hiện chuỗi dài tên được.

Bồi Nguyên dịch, Bồi Nguyên chi được thủy, hiệu quả gần giống với Bồi Nguyên đan, là được thủy cấp một trụ cột để bồi bổ cơ thể.

"Cái đó và luyện đan có gì khác nhau?" Chi Yên một bên sửa sang lại tin tức về luyện được, một bên nghi hoặc hỏi.

"Theo như ta biết, luyện đan cùng luyện được là một loại, bất đồng là luyện đan càng thêm hà khắc, chú ý nhiều nhân tố còn luyện được chỉ cần được liệu và biết không chế lửa là có thể. Lấy tu vi trước mắt của người miễn cưỡng có thể làm được!"

"Thật lâu trước kia luyện đan cùng luyện dược đồng dạng lưu truyền hậu thế, giai cấp luyện đan sư cùng luyện dược sư là ngang hàng, nhưng theo phẩm chất đan dược càng cao được sinh ra, càng nhiều người lựa chọn luyện đan, thẳng đến cuối cùng thuật luyện dược hoàn toàn bị mai một!"

"Việc lớn như thế mà đến bây giờ người mới nói, là nghĩ ta không làm được?" Chi Yên tức giận phiên cái xem thường. Trời biết nàng mấy ngày nay có bao nhiêu nhàm chán, hiện tại có phương thuốc chế dược thủy, sau này cũng không cần phải nhàm chán đi chợ mua nhân (ý nói Âu Dương Căn) kia nữa.

Khi trời tối Chi Yên lại đi một chuyến tới hiệu thuốc, đem dược liệu được liệt kê trên phương thuốc chuẩn bị ba bốn phần, lại thuận tay đem dược đỉnh trên bàn hiệu thuốc khiêng trở về. Chuẩn bị mọi chuyện sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông, đợi cho đêm dài nhân tĩnh khi liền chính thức bắt tay luyện dược.

Bóng đêm mờ lung, mặt trăng màu bạc giắt ở trên cao, tại phòng bếp nam uyển, Chi Yên ở bên dưới dược đỉnh thiêu đốt ngọn lửa màu da cam, ánh lửa làm nổi bật, đem bên trong phòng chiếu sáng giống như ban ngày.

Lý Tích, Bách Chi, Long Căn, Sinh Huyết...(tên thuốc) Chi Yên nhất nhất cẩn thận kiểm tra, đến khi nước trong dược đỉnh được nấu tới sôi trào, nàng bắt đầu đem Long Căn đã rửa sạch toàn bộ cho vào dược đỉnh. Long Căn dài chừng hai mươi cm, phẩm chất cực tốt, ngoài mặt phẳng phồng, kể tiếp mọc rễ.

Ném vào dược lò, chỉ thấy toàn bộ trôi nổi trong nước, dưới sự thiêu đốt, trên da tràn ra tầng tầng chất lỏng như dầu trơn, tiếp theo bốc lên một cỗ mùi đất. Chi Yên lại đem lửa khiến cho lớn thêm một chút, linh thức tràn ra, đem Long Căn toàn bộ bao vây, tùy thời chú ý động thái của nó.

Đại khái qua 20 phút, nước bên trong biến sắc, một tầng niêm chất màu đen phủ lên mặt nước, mà này đó Long Căn hoàn toàn mềm ra tan vào trong nước, trong không khí mùi đất càng phát ra nồng đậm, Chi Yên tùy thời đều chú ý, rất nhanh đem Lý Tích tán vào trong nước.

Lý Tích nhìn giống hoa lê, trắng nõn mềm mại, tán trong nước càng tràn ra từng trận mị hoặc mùi hương, nháy mắt đem mùi đất khó nghe che lấp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đi huấn luyện đường.

Khi làn nhiệt khí đem Lý Tích huân đến gần như trong suốt, Chi Yên cầm lấy công cụ chuẩn bị trước đó bắt đầu khuấy, một bên càng không ngừng cho thêm vào dược đỉnh sinh huyết đan châu (đan dược hình viên) lớn nhỏ. Sinh Huyết giúp củng cố kinh mạch, tăng cường khí huyết, bất quá ở trong Bồi Nguyên dịch, chủ yếu vẫn là hai vị thuốc Lý Tích cùng Long Căn, Sinh Huyết chỉ có tác dụng làm dịu đi bớt dược tính, như thế sẽ phù hợp với thân thể người sử dụng hơn.

Từng loại từng loại thuốc không ngừng thêm vào, một lúc lâu sau, tất cả các dược liệu đều đã được cho vào hết trong dược đỉnh. Âu Dương Chi Yên tập trung tinh thần một cách cao độ, cái trán no đủ túa ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Trước nghe Phi lão nói nhẹ nhàng, buông quơ, giờ khắc này mới biết được luyện dược không đơn giản như vậy.

Ngán ngán hai canh giờ, âm dương khí trong cơ thể nàng đã hao hết hơn phân nửa, còn lại chỉ có thể miễn cưỡng không chế hóa hậu. Âm thanh tư tư không ngừng truyền vang, mặt ngoài dược thủy hiện lên một cái lại một cái bọt khí, dược đỉnh lại chông chênh một tầng tạp chất thật dày.

"Không sai biệt lắm có thể thu dược rồi đây !" Phi lão di động giữa không trung đột nhiên phát ra tiếng nhắc nhở.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tất cả thao tác cùng thủ pháp của Chi Yên hẳn đều xem ở trong mắt, không thể không nói nàng là dược sư trời sinh, Bồi Nguyên dịch này tuy là loại dược thủy trụ cột bồi bổ cơ thể cấp một, nhưng đối với một tân thủ (người mới) mà nói tuyệt đối là yêu cầu cao độ.

Mà Chi Yên từ lúc ban đầu kiên trì, đến sau đó trấn định chỉ mất mười phút, mặc dù hiện tại dưới tình huống thể lực nhanh chóng tiêu hao, cũng không chút nào thấy bối rối, ngược lại càng khẩn trương, sự bình tĩnh trên người nàng càng hiện ra rõ ràng.

Nghe dược Phi lão mở miệng, Chi Yên trong lòng vui vẻ, dùng muôi lược đến chỗ dược đỉnh lược đi tạp chất, bước đầu thu đã hoàn thành, nàng lại xoay người lấy lá Long Căn ở một bên.

Lá Long Căn có tác dụng hấp thụ rất mạnh, có thể đem dầu trơn tạp chất tự do hấp thụ, tác dụng giống như da Long Căn bảo vệ tinh hoa bên trong, đây cũng là lý do chủ yếu vì sao Long Căn sinh ra nhiều dầu trơn như vậy. Vì bảo trì tính thuần túy của Bồi Nguyên dịch, dùng lá của Long Căn tiến hành thu cuối cùng là hiệu quả nhất.

Lá Long Căn được dán ở mặt ngoài dược thủy, phiến lá xanh tươi rất nhanh nhiễm lên những điểm loang lổ, chỉ trong giây lát, tạp chất đã được bài trừ, lộ ra dược thủy trong suốt bên trong.

"Uh, không sai, tiếp theo loại trừ hơi nước đi!" Phi lão gật gù đầu, trên mặt lộ ra một mặt ý cười.

Chỉ Yên tâm thần tập trung trở lại, dùng ý niệm thúc dục, âm dương hai khí phá thể mà ra, bao vây lấy đỉnh lò. Có dương khí gia nhập, lò lửa oanh một tiếng, bên trong độ âm đột nhiên tăng cao. Âm khí giống như bình chuông ngân bên ngoài được thủy, ngân cân được tính phát huy.

Một âm một dương hai tác dụng, được thủy trong được đỉnh quay cuồng di động. Ba ba bọt nước nổ vang, chất lỏng lấy tốc độ thấy được giảm bớt, hơi nước loại trừ, màu sắc càng ngày càng đậm, còn lại đó là tinh hoa được thủy.

Cho đến khi trong được đỉnh chỉ còn lại có một vũng nhỏ tròn tròn, dương khí đột nhiên hút ra, lò lửa nháy mắt yếu dần, cho đến tắt.

"Hô, thật muốn cái mạng của ta mà!" Thu hồi âm khí, Chỉ Yên hư thoát mềm nhũn trên mặt đất, không có âm khí bao trùm, một cỗ năng lượng thuần túy từ trong được đỉnh như được gột rửa mà ra. Chỉ Yên tỉnh thần chấn động lập tức đi lên, lẳng lặng nhìn Bồi Nguyên dịch ở trong được đỉnh, một cỗ cảm giác tự hào to lớn thần nhiên sinh ra.

Hai má tinh xảo phấn nộn hiện lên hai mạt đỏ ửng, tay nhỏ bé che miệng, kích động không thể nói nên lời.

Đối với những kiến thức y học nàng đã học kiếp trước, không thể nghi ngờ luyện được là đột phá trong y học của nàng, không chỉ có trên kiến thức, còn ở chỗ thủ pháp không chế âm dương hai khí phụ trợ, loại cảm giác này so với lần đầu tiên nàng hành y còn muốn hưng phấn hơn...

"Tốt lắm, mau dùng đi!" Nhìn Chỉ Yên liên tiếp cười ngây ngô, Phi lão khỏe miệng run rẩy không biết nói gì. Thân là chủ nhân ma y chân kinh, sau đó sẽ phải tiếp xúc được thủy, đan phương vô số lần, mỗi lần đều cười như vậy, cuối cùng chẳng phải rút gân mà chết!

Hắn không phản đối nàng cao hứng, nhưng tốt xấu cũng có cấp bậc chứ, loại trụ cột được thủy trong mắt hắn quả thực cùng rác không khác nhau, nếu không lo lắng đến vấn đề thể chất hiện tại của nàng, hắn lấy ra dọa người đều thấy ngượng ngùng.

Chỉ Yên múc một muỗng nhỏ, há mồm liền uống vào.

Chất lỏng ấm áp theo yết hầu một đường đi xuống, lỗ chân lông mở ra, toàn thân ấm dạt, giống như đang ngâm mình ở trong ôn tuyền, mỗi một hư thoát lúc trước trở thành hư không. Tiếp cận âm dương hai khí đã muốn tiêu hao như không còn, nhanh chóng vận chuyển lên, điên cuồng mà hấp thu năng lượng đến từ Bồi Nguyên dịch.

Chỉ Yên đứng tại tại chỗ, im lặng nhắm mắt, hai má tinh xảo xinh đẹp nhiễm một chút ý cười hiền đạm, cái loại áp áp này khiến nàng không khỏi than thở, thoải mái như bay trên những đám mây.

Một canh giờ đi qua, Chỉ Yên vẫn như trước đứng tại tại chỗ không nhúc nhích, trong cơ thể Bồi Nguyên dịch bị âm dương hai khí hấp thu hoàn toàn, sau đó lại đưa tới các nơi trong toàn thân, thân thể trường kỳ thiếu dinh dưỡng nhờ năng lượng của Bồi Nguyên dịch toả ra sức sống vô cùng, toàn thân tràn ngập tinh thần, như có như không tràn đầy sức lực.

Đến khi những tia sáng bắt đầu xuyên thấu qua màn sương, chiếu đến Nam Uyển, Chỉ Yên đã từ trong phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ đi ra. Không nhìn trong viện Âu Dương Cẩn, thẳng hướng gian phòng của chính mình đi tới.

Bữa sáng, trên bàn cơm không khí rất lạnh lẽo, Âu Dương Chỉ Yên vui đầu ăn cơm, xem cũng không xem Âu Dương Cẩn một cái. Bắt đầu từ ngày hôm qua nàng liền quyết định cách người này xa một chút. Không phải nàng sợ hắn, mà là không nghĩ trên chộc phiên toái không cần thiết, với lại hiện tại tinh thần nàng đều đặt ở luyện được cùng tu luyện, nàng không có dư thừa tâm tư đi quan tâm cái người tự cho là thanh cao nào đấy.

"Phụ thân, Yên Nhi ăn no, con về phòng trước đây!" Hết một chén cơm, Chỉ Yên từ chỗ ngồi đứng dậy, đối với Âu Dương Bằng nói một tiếng liền rời đi. Âu Dương Cẩn mặt đen lại, hồ hững nhìn bóng dáng đã rời đi kia, trong lòng nổi lên lửa giận không hiểu, từ khi nào thì hắn liền bị người không nhìn qua như vậy?

Chỉ Yên vừa bước về phòng, cửa phòng liền bị người đẩy ra, cửa vừa mở đã thấy Âu Dương Cẩn như thần giữ cửa đứng chắn ở đó, toàn thân phun hàn khí.

"Có việc gì sao?" Âu Dương Chỉ Yên ngẩng đầu không hề hờn giận hỏi, nàng không phải nói sau đó sẽ không tiếp tục phiên hắn sao, vậy tình huống này là thế nào đây!

"Ta chỉ tới nhắc nhở ngươi một tiếng, ngươi đã rất nhiều ngày không đi huấn luyện đường!" Âu Dương Cẩn lạnh lùng bỏ xuống một câu liền xoay người rời đi lưu lại Chỉ Yên đang sững sờ tại chỗ.

Má ơi, nàng thế nhưng đem chuyện quan trọng như vậy quên mất!

Huấn luyện đường là nơi sắp xếp người của Âu Dương gia học tập, phạm là đệ tử của Âu Dương gia mỗi ngày đều phải đến huấn luyện đường báo danh, hơn nữa phải hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện được chỉ định, cũng giống như kiếp trước phải đến trường vậy. Tính toán, Âu Dương Chỉ Yên đã năm ngày không có đi báo danh.

Vị trí của Huấn luyện đường đặt ở trung tâm Âu Dương gia, là một kiểu sân huấn luyện lộ thiên khổng lồ. Trên sân bố trí nhiều phương tiện khác nhau để huấn luyện như bia ngắm, bao cát, đường băng, cọc gỗ... Âu Dương Chỉ Yên vừa tiến vào, liền thấy một đám thiếu niên thiếu nữ nét mặt nén giận đứng trung bình tản cùng một vị tiên sinh một thân thanh y đang tức giận, một tay cầm roi da, một tay đặt ở sau người, trầm ổn triển khai cước bộ xung quanh bọn họ. Vị tiên sinh này mặt chữ điền, dáng người khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc giám sát mọi người.

"Xem đi, phế vật đến đây!"

"Âu Dương Chi Yên, xem ra chúng ta lại có trò hay để xem!"

...

Các đệ tử đang huấn luyện thấy Chi Yên đến, một đám châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận, trên mặt đều lộ vẻ mừng thầm. Ai không biết Âu Dương Chi Yên là Âu Dương gia phế vật, chín năm không chỉ có linh lực không thức tỉnh, thậm chí ngay cả đơn giản trung bình tấn đều làm không tốt. Chi cần có nàng ở, gần như tất cả xử phạt đều bị nàng lãnh hết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Sơ Linh trung giai

"Âu Dương Chi Yên!" Mạnh tiên sinh vừa chuyển đầu, nhanh chóng phát hiện ra người đã vài ngày không thấy, Âu Dương Chi Yên. Hẩn hỉ mắt, thân thể cường tráng, trên mặt ần ần tỏa ra tức giận!

"Mạnh tiên sinh hào, Chi Yên đến báo danh!" Âu Dương Chi Yên tiến lên lễ phép hành lễ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ra một chút tươi cười lấy lòng.

"Nghe nói lúc trước người được ta phái đến bị người cho ăn canh bẻ môn!" (canh bẻ môn: bẻ môn là đóng cửa, có ý là cự tuyệt gặp khách) Mạnh tiên sinh hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không vì nàng tươi cười lấy lòng mà buông tha cho, đôi con ngươi bắn ra quang mang như lang sói theo đó áp lực cường đại nhất thời hướng Chi Yên đánh tới!

Thân thể Chi Yên lao đảo một cái, chịu đựng, lui lại mấy bước, áp lực trên người ép nàng tới không thở nổi. Cổ tình người khởi xướng còn ung dung nhìn, bên ngoài lại vang lên âm thanh vui sướng khi người gặp họa của những người xung quanh. Suy nghĩ vừa chuyển, lúc này nàng mới nhớ tới khi nàng vừa ra khỏi từ đường quả thật có một gã nô bộc đến truyền lời, nói là Mạnh tiên sinh muốn nàng qua.

"Mạnh tiên sinh dạy bảo Chi Yên, tin rằng vất vả trong đó không cần nhiều lời, vì báo đáp đại ân của tiên sinh, Chi Yên đã thề sẽ chăm chỉ tu luyện... do vậy mới không có đúng lúc đến báo danh. Còn cái gọi là canh bẻ môn cũng chỉ là hiểu lầm, mong rằng tiên sinh bao dung!" Chi Yên trong lòng cười lạnh, ở mặt ngoài lại cung kính như trước nói, thuận tiện làm ra một bộ trung thành đảm chiến rất khó khiến cho người ta hoài nghi nàng đang nói dối.

"Phải không, vậy người nói xem những ngày qua người đã có thu hoạch gì?" Nghe được Chi Yên khen tặng, Mạnh tiên sinh sắc mặt tốt lên một chút, giọng điệu cũng dịu đi không ít, nhưng vẫn như cũ không có ý tứ dễ dàng buông tha nàng như vậy.

"Yên Nhi ghi nhớ tiên sinh dạy bảo, cần cù với tu luyện, nhờ vậy mới thức tỉnh được linh lực, đã đạt tới sơ cấp linh giả!" Chi Yên vừa dứt lời, xung quanh nhất thời vang lên một mảnh thanh âm chế nhạo.

"Nói dối không biết ngượng, liền người, một người ngu ngốc mà có thể thức tỉnh linh lực, ta phi!"

"Đúng vậy, đừng tưởng rằng nói vài câu dễ nghe là có thể thoát khỏi trừng phạt trốn luyện tập. Mạnh tiên sinh là một người luôn hướng đến kỷ luật nghiêm minh, trừng phạt công chính đấy!"

"Còn sơ cấp linh giả, người sao không nói luôn người đạt tới cao cấp, quên đi, nói dối cũng không nhanh như vậy, thật sự là ngu đại..."

...

Thanh âm trào phúng vang lên, nhục mạ, chế nhạo, thậm chí là hèn mọn truyền đến, bén nhọn chói tai. Chi Yên nhìn không chớp mắt, lẳng lặng chú ý biểu tình biến hóa của Mạnh tiên sinh, cuối cùng khóe môi gợi lên một chút châm chọc, hơi thở quanh thân nhất thời phóng ra, một chút hồng mang thoáng chốc hiện ra (hồng này là màu đỏ nhẹ), đem lời nói trong miệng mọi người nghẹn lại tại chỗ. Bao gồm Mạnh tiên sinh đều là biểu tình không thể tin nhìn Chi Yên.

Bọn họ cứ tưởng rằng Chi Yên vì muốn thoát trừng phạt mới nói dối chính mình đã thức tỉnh linh lực, lại không nghĩ rằng nàng thật sự đạt tới sơ cấp linh giả, này, vẫn là phế vật tu luyện lúc trước sao!

Mạnh tiên sinh lắc đầu, có loại cảm giác như trong mộng, này, nữ oa suy nhược kiêu nhỏ trước giờ đều là đối tượng đã kích hấn a, hấn thậm chí chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày nàng sẽ thay đổi thân phận gỗ mục của nàng cho nên đương nhiên sẽ không đặt chút hy vọng gì lên nàng, lại không nghĩ rằng, một ngày kia, nàng lấy tư thái đảo điên như vậy đến cho hấn nhận thức.

"Ta không có nhìn lầm đi!" Một thiếu niên xoa xoa mắt, kinh hô!

"Điều này sao có thể, ngắn ngủn vài ngày mà linh lực đã thức tỉnh? Không, khẳng định là nhìn lầm rồi!"

"Không thể được, cho dù trong thời gian ngắn nàng có thể thức tỉnh linh lực, cũng không có khả năng đạt tới sơ linh trung giai!" Một thiếu nữ lên tiếng phủ quyết. Theo sơ linh sơ giai đến sơ linh trung giai tối thiểu cần thời gian nửa năm, nha đầu kia dựa vào cái gì mà trong ngắn ngủn mấy ngày liền tiến bộ như thế?

"Sơ linh trung giai, dĩ nhiên là sơ linh trung giai!" Hiện trường lại vang lên một mảnh sôi trào, mọi người đều chuyển ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm Âu Dương Chi Yên.

U Minh đại lục cường giả vi tôn, tu vi người có thể tu luyện cùng người không thể tu luyện là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau. Người tu luyện sẽ được người người kính ngưỡng, người không tu luyện hay không thể tu luyện đều sẽ tồn tại ở tầng dưới cùng của xã hội, không chỉ không được người khác tôn trọng, cuộc sống gian khổ, hơn nữa địa vị xã hội cũng không được bảo đảm, sinh mệnh như con kiến, có thể bị người tùy ý giẫm lên.

Lúc trước Âu Dương Chi Yên không thể nghĩ ngờ là người sau, tại Âu Dương gia, cái võ học gia tộc này lại chịu đủ khi dễ, các loại xem thường cùng hèn mọn giống như giới bọ, đi đến chỗ nào đều đưa tới người khác ghét bỏ.

"Cái này ta không có nói sai đi!" Chi Yên tùy ý quét nhìn mọi người lạnh nhạt nói, con người trong suốt toát ra vẻ thần nhiên châm chọc. Ngày hôm qua, bởi nguyên dịch không chỉ tâm bồ đề chất của nàng, nó cũng làm cho nàng đột phá tới sơ linh trung giai.

"Ho ho, Tiểu Yên Nhi quả thật không sai, quả nhiên không có phụ kỳ vọng của ta, người đi xuống cùng bọn họ đứng trung bình tấn đi!" Mạnh tiên sinh vội ho một tiếng, xấu hổ gật gật đầu nói.

"Xuy, bất quá chỉ là sơ cấp linh giả thôi mà có cái gì đặc ý chứ. Xem xem những người chúng ta, người nào so với nàng không mạnh hơn!" Một thân phận y, Âu Dương Oánh về mặt khinh thường, hừ lạnh tức giận nói.

"Ép buộc thế nào cũng vẫn là cái sơ cấp linh giả thôi, cách trung cấp linh giả còn kém xa!" (trung cấp linh giả này là trong 9 cấp linh giả đã giới thiệu ở chương 1 nhé) Mọi người phụ họa lại tiếp tục phát huy bản lĩnh chế nhạo của bọn họ.

"Đúng thế, có bản lĩnh thì tại tộc hội thể hiện thân thủ, xem ta có hay không đem nàng đánh cho ngã chổng vó, ha ha ha ha..." Một trận cười vang thối quét toàn bộ huấn luyện đường, hơn năm mươi người, người một câu ta một lời không chút nào lưu tình đã kích một mình Âu Dương Chi Yên.

"Ta sẽ nhớ kỹ người, hy vọng trong tộc hội người sẽ không luống cuống!" Âu Dương Chi Yên ánh mắt tập trung trên người thanh niên béo lùn chắc nịch, hí mắt, khỏe môi gọi lên một chút độ cong nguy hiểm. Có người tự nguyện chịu chết, nàng không lý do cự tuyệt, tộc hội, nàng sẽ làm mọi người nhìn xem rốt cuộc là ai đem ai đánh ngã chổng vó.

Nàng không phải ngu ngốc, lại càng không phải là trò cười, nàng sẽ dùng hành động thực tế chứng minh tồn tại của nàng. Những kẻ trước kia khi dễ qua Âu Dương Chi Yên, nàng cũng muốn một đám bị khi dễ trở về. Ai nói tiêu hải tử không thể ngăn địch, ai nói sơ linh liền nhất định kém so với trung linh, đến lúc đó, nàng muốn cho mọi người kiến thức kiến thức sự lợi hại của nàng, một ma y!

Chi Yên ánh mắt lạnh như băng, khỏe môi câu lên một chút ý cười thâm hàn (thâm trầm+lạnh lẽo), tộc hội, còn có thời gian nửa tháng nữa đi!

Thiếu niên bị Chi Yên nhìn chăm chú không nhận được toàn thân run rẩy, vốn nguyên một bụng chế nhạo bỗng chốc quên sạch.

"Tốt lắm, nghiêm túc huấn luyện đi, không cho nói chuyện!" Mạnh tiên sinh hợp thời đánh gãy nghị luận của mọi người, vẻ mặt nghiêm túc quá lớn.

Kế tiếp, huấn luyện rất buồn tẻ vô vị, Chi Yên một bên đứng trung bình tấn, một bên hấp thu dương khí trên đỉnh đầu, ngày hè ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu rọi, khốc nhiệt (nhiệt độ khốc liệt) khó nhìn, chẳng được bao lâu, chung quanh bắt đầu có người oán giận. Chi Yên thì vẫn như lúc đầu, chẳng những không thấy mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng phát ra sáng láng. Chung quanh nhiệt độ mặc dù cao, nhưng nhiệt độ cơ thể nàng lại vẫn bảo trì cố định, trong cơ thể âm khí thật giống như một máy điều hòa ẩn hình, tự động điều tiết nhiệt độ quanh thân.

Từ huấn luyện đường trở về, cơm trưa đã được chuẩn bị tốt, Âu Dương Bằng vẫy tay, ý bảo nàng đi qua ăn cơm!

"Phụ thân, đây là đưa cho người!" Chi Yên nhào vào lòng Âu Dương Bằng, như hiến vật quý chuyển cho hần Bồi Nguyên dịch tới qua nàng luyện chế!

"Nga, Yên Nhi, đây là người chuẩn bị bảo bối gì?" Âu Dương Bằng sắc mặt lộ ra vui mừng, vẻ mặt tò mò đánh giá bình sứ màu trắng bình thường trước mặt.

"Đây là Yên Nhi hâm chế riêng vì phụ thân, người uống thử xem, đảm bảo người sẽ vừa lòng!" Tiếng cười như chuông bạc từ trong miệng nàng tràn ra, nhận thấy được bên cạnh còn có một người, Chi Yên lập tức lấy tay che miệng, lại như trước không che lấp được nụ cười xán lạn như hoa xuân.

Hai má tinh xảo phấn nộn như bao phủ một tầng kim quang, sáng lạn chói mắt, thủy mâu trong suốt, linh động mà giảo hoạt, cánh môi nhỏ nhắn cong lên thành một độ cong mỹ hoặc, cả người giống tinh linh, đáng yêu mà không mất quyền rũ, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Xuất phủ mua thuốc

Edit: Thủy Lưu Ly

"Tốt, vậy chờ com nước xong phụ thân nhất định uống." Âu Dương Bằng gật gật đầu, từ ái vỗ đầu nhỏ của Chi Yên, con người ôn nhuận hiện lên thương tiếc.

Đứa nhỏ này nhìn bộ dáng như thiên chân khá ái, kì thực trong xương cốt lại đậm mạc cao ngạo rất khó cùng người khác thật sự thân cận.

"Phụ thân, com nước xong Yên Nhi nghĩ muốn ra ngoài đi dạo, mặt khác cũng nhân tiện mua một ít dược liệu." Từ khi xuyên đến nay nàng còn không có ra khỏi cửa chính Âu Dương phủ, cho nên nàng tính buổi chiều sẽ đi ra ngoài dạo một lát, thuận tiện mua chút thứ mình cần.

"Như vậy a, vậy để cho Cẩn nhi đi cùng con?" Âu Dương Bằng hiểu rõ, Âu Dương phủ tựa như một tấm lưới bằng tơ vàng, cao quý xa hoa nhưng lại làm cho người ta một có cảm giác lạnh băng cùng hít thở không thông, ừm, đi ra ngoài đi dạo cũng tốt.

"Không cần, Cẩn ca ca bận nhiều việc, Yên Nhi một người đi là được rồi!" Chi Yên cũng không thèm nhìn tới Âu Dương Cẩn trực tiếp phủ quyết. Chê cười, nàng cũng không muốn mang cái khối băng di động ở bên người.

Âu Dương Cẩn con người thâm thúy hiện lên một tia tức giận không dễ phát hiện. Hẳn vốn không muốn cùng tiểu quý này ở cùng một chỗ, cho dù nàng không nói, hẳn cũng sẽ cự tuyệt. Nhưng nghe từ trong miệng nàng ý cự tuyệt lại là một loại ý vị khác, từ khi nào thì Âu Dương Cẩn hẳn không được người khác hoan nghênh như thế?

"Vừa hay, buổi chiều ta cũng muốn xuất môn một chuyến, liền bồi người đi." Âu Dương Cẩn đặt đôi đũa xuống bàn, nhấn rõ từng chữ nói, giọng điệu nhàn nhạt như đang tuyên bố một vấn đề râu ria nào đấy.

Chi Yên chán nản, không phải hẳn muốn cách xa nàng sao, còn thuận tiện bồi nàng đi ra ngoài? Người cho ta là người muốn nhận bổ thí sao!

Đến khi nô bộc đến thúc dục lần nữa, Âu Dương Chi Yên rốt cục nhả nha hướng đại sảnh đi đến. Âu Dương Cẩn đã thay một thân bạch y thường ngày thành một kiện tử (màu tím) sắc trường bào, bên hông kết một cái cầm nang, càng đem về bề ngoài vốn lạnh nhạt cứng rắn phát ra rõ ràng hơn, nhìn thấy nàng đã đến, tuần nhan nhắc lên một chút độ cong nguy hiểm.

"Như thế nào, còn muốn ta đi mời người?" Âu Dương Cẩn híp mắt, lạnh giọng châm chọc.

"Nếu đã chán ghét ta như thế thì cần gì phải giả mù sa mưa ra vẻ thân thiết, nếu chỉ là vì làm bộ trước mặt phụ thân thì chỉ cần phân phó một tiếng là được, không cần ủy khuất chính mình ở một chỗ với ta." Âu Dương Chi Yên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng người đối diện nói. Nhìn sự lạnh nhạt cùng khinh thường trên mặt hắn, lòng nàng không khỏi cảm thấy một trận phiền chán, có cảm giác mệt mỏi, nói không nên lời.

"Không dám phiền đại giá của ngài, một mình ta đi dạo là được rồi." Lạnh lùng bỏ xuống một câu, Chi Yên liền rời đi. Thân thể đơn bạc, gầy yếu nhưng mềm mại giờ khắc này tản mát ra lãnh lệ mạnh mẽ, loại cao ngạo hờ hững phát ra từ trong xương mảnh liệt bao trùm, không hề có dấu hiệu ập về phía Âu Dương Cẩn.

Ra khỏi Âu Dương phủ, Chi Yên hưng hăng ỏi ra một ngụm trọc khí (khí tích tụ). Tại thời khắc cùng Âu Dương Cẩn xé rách ngụy trang, nàng liền quyết định làm việc tùy theo tâm ý của mình, không bao giờ nhìn xem sắc mặt người khác mà làm việc nữa. Cho dù thực lực không theo kịp, nàng cũng không nghĩ muốn ủy khuất chính mình.

Thiên không xanh thẳm, trên đường người đến người đi, một mảnh phồn hoa.

Chi Yên thông thả theo dòng người mà đi, ngã tư đường thực rộng, hai bên hàng quán san sát, ven đường cũng tụ tập không ít gánh hàng rong, thanh âm rao hàng thét to theo nhau vang lên liên tiếp.

Nhìn náo nhiệt xung quanh, nàng đột nhiên nhớ tới kiếp trước, khi đó, bạn của nàng, Lâm Nguyệt luôn lôi kéo nàng trên đường cái chạy loạn, thử hết các loại đồ ăn vặt, dạo hết các khu thương mại lớn, cho đến khi không thể đi được nữa mới thả nàng về nhà. Ở thời điểm ấy, các nàng thân mật khăng khít giống như một người, chỉ duy nhất chủ đề về Tần Mặc Lan là các nàng đều thống nhất không nhắc đến.

Nàng vẫn nghĩ quan hệ của các nàng vẫn tốt như thế, vẫn luôn tốt đến mức làm cho mọi người hâm mộ, ghen tị, tốt đến mặc dù không có gia đình, cũng có một người bằng hữu như vậy ở sau lưng chống đỡ cho mình... Lại không nghĩ rằng, cuối cùng, cuối cùng, nàng vẫn là ruồng bỏ chính mình, bởi vì một người nam nhân, bởi vì hắn mà buông tha cho tình cảm như tỷ muội giữa các nàng...

"Tiểu cô nương có nhìn trúng gì không?" Đại hán thấy Chi Yên xuất thần nhìn thật lâu quầy hàng của hắn, không khỏi nhiệt tình hỏi.

"Bình ngọc này bán thế nào?" Chi Yên từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần, tùy ý nhìn lướt qua, ánh mắt dừng ở bình ngọc khắc hoa mai khéo léo.

"Nga, tiện nghi cho người, một lọ chỉ bán một tiền đồng." (convert là một quả tiền đồng, ta không hiểu lắm, là 1 tiền đồng hay một xâu???)

"Lấy cho ta mười lọ, đây là tiền, mặt khác ta muốn hỏi một chút gần đây có hiệu thuốc bắc cùng lò rèn?"

"Phía trước không xa chính là hiệu thuốc bắc, lò rèn thì ở phố cách vách, rẽ phải theo đường này là tới nơi." Lão bản thu tiền, vui tươi hơn hờ chuyển bình ngọc cho nàng.

Đi đến phía trước ước chừng khoảng năm mươi thước có một gian Thiện Tế Đường xuất hiện ở trước mắt. (thiện tế đường: có thể hiểu là nơi cứu tế làm việc thiện, này chỉ là một cái tên thôi cũng không biểu hiện nó thật sự làm việc như tên)

"Tiểu cô nương, nơi này là hiệu thuốc bắc, xin hỏi có gì cần giúp sao?" Một vị tiểu nhị tiến lên, tò mò hỏi. Nơi này cũng không phải quán ăn, tiểu hài tử này chạy tới xem náo nhiệt làm gì.

"Ta tìm lão bản của các người, cứ nói là có vụ mua bán lớn, hỏi hân có làm hay không." Chi Yên tùy ý mà đứng, sắc mặt bình thản nói, ngũ quan xinh xắn khó nén khí chất, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Phòng trong, một lão già đang vui đùa viết phương thuốc không khỏi ngừng đầu, ánh mắt xuyên qua bình phong, nhìn về phía thanh âm non nớt kia, tính tò mò lập tức bị gọi lên, tiểu oa nhi nhà ai không có việc gì lại chạy đến nơi này của lão chạy loạn?

"Tiểu oa nhi còn có thể buôn bán?" Thanh âm của Vương lão vọng ra, giấy tiếp theo, một lão già mặc áo bào màu xanh từ phòng trong đi ra, trên mặt mang theo một chút tìm tòi thú vị.

"Những loại thảo dược này không biết bốn điểm có sao?" Chi Yên từ chối cho ý kiến, trực tiếp từ trong tay áo lấy ra tờ danh sách đã được viết tốt đưa cho hân, mặt trên rậm rạp liệt kê ra hơn trăm loại thảo dược.

Lão già vốn chỉ lơ đãng thoáng nhìn, đến khi thấy rõ chữ viết ở bên trên, nhất thời biến sắc, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nữ oa trước mặt.

"Này đều là người muốn?" Lão già nắm chặt tờ giấy trong tay, không xác định hỏi, những loại thảo dược này, chỉ bằng năng một tiểu oa nhi như thế nào sẽ biết?

"Không sai, này đó đại khái cần bao nhiêu tiền?" Chi Yên gật gật đầu, bắt đầu hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất. Thời điểm xuất môn Âu Dương Bằng cho nàng một trăm kim tệ, số lượng này đối với dân chúng bình thường mà nói có thể dùng trong một năm, nhưng đối với việc chi trả cho lượng lớn thảo dược mà nói vẫn là xa xa không đủ.

"Tiểu oa nhi, người muốn cũng không phải là loại thảo dược tầm thường, có vài loại thậm chí ngay cả bốn điểm đều không có, đơn giản giản lược phòng chừng ít nhất cần năm trăm kim tệ!" Lão già nhủ mảy, con người màu xám xẹt qua một tia tinh quang, tiểu oa nhi này cứ chỉ tao nhả, khí chất bất phàm, hơn nữa nàng cầm được phương (đơn thuốc), chẳng lẽ là thân truyền đệ tử của đại sư luyện đan?

"Người xem cái này đi!" Chi Yên suy nghĩ vừa chuyển, từ trong lòng lấy ra Bồi Nguyên dịch đã luyện chế tốt.

Lão già nghi ngờ tiếp nhận bình sứ màu trắng trông có vẻ bình thường kia, mở nắp bình, một cỗ năng lượng nồng đậm nhất thời từ bên trong tràn ra, tay cầm bình sứ của lão không khỏi run lên, trên mặt không ức chế lộ ra sự kinh ngạc.

"Này, đây là?" Lão già nhìn Chi Yên run run hỏi, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên trong vô hình mang theo một tia kính sợ, loại dược thần kỳ này sẽ không phải là...

"Bồi Nguyên dịch, nguyên bản là Bồi Nguyên chi dược thủy, hiệu quả gần với nhị phẩm Bồi Nguyên đan!" Khác với việc lão già kích động khó nhin, Chi Yên phong đạm vân khinh nói.

"Oanh!" Như kinh lôi nổ vang tại chỗ, lão già, điểm tiểu nhị, tập thể đều mở lớn miệng, sững sờ tại chỗ, trong đầu cố gắng lý giải câu nói kia của Chi Yên. Bồi Nguyên dịch, gần với nhị phẩm Bồi Nguyên đan, Bồi Nguyên dịch...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bán dược thủy

Edit: Thủy Lưu Ly

"Đây, đây là dược thủy được luyện hóa bằng thuật luyện dược trong truyền thuyết?" Lão già hai mắt tròng lớn, kích động không thôi hỏi, trong mắt nóng rực như muốn thiêu đốt tất cả.

Luyện dược thuật, bí kỹ đã thất truyền từ lâu, cùng luyện đan thuật song song tồn tại. Cùng tông nhưng không cùng phái, kỹ xảo rườm rà, dược lý thâm thúy, quan trọng là không yêu cầu khắc khe đối với luyện dược giả như luyện đan sư, chỉ cần có phương thuốc cùng tâm tính kiên nhẫn, bất luận kẻ nào

đều có thể trở thành một gã luyện được sư.

Cho nên, chú ý trọng yếu vẫn là người ở phía sau phương thuốc luyện được đây, tiền tài có thể dễ kiếm nhưng được phương lại khó cầu. Cho đến nay, luyện được sư gần như đã tuyệt tích trên đại lục. Nhưng lại không nghĩ đến, hần hội gặp được thủy trong truyền thuyết, mà người mang đến thế nhưng lại chính là một cái tiểu oa nhi.

"Nhi phẩm Bồi Nguyên đan giá trị bốn trăm kim tệ, Bồi Nguyên dịch này của ta mặc dù kém hiệu quả của Bồi Nguyên đan một chút nhưng hơn ở tính ổn định. Hơn nữa số lượng lớn, như bình trên tay ngươi có thể dùng hai lần, hiệu quả gấp đôi. Không cần ta nói ngươi cũng biết giá trị này đi." Chi Yên ngửa đầu, đôi mắt trong suốt tinh thuần lóe lên quang hoa trí tuệ, hai má phồng nộ, khóe môi gọi lên một chút tự tin, toàn thân cao thấp giống như bị hào quang bao phủ làm cho người ta không thể nhìn gần.

"Lão hủ biết được, giá trị tự nhiên là ngang với Bồi Nguyên đan, không khác, chính là cô nương, đây là muốn?"

"Thực không dám đầu điểm, trong tay ta cũng không có nhiều kim tệ như vậy, cho nên muốn dùng Bồi Nguyên dịch để bồi thêm vào, một lọ không đủ, nơi này của ta còn có!" Chi Yên nói xong, giống như ảo thuật từ trong lòng lấy ra thêm hai bình. Lão giả đứng bên nhìn xem đến chảy nước miếng, mẹ ta ơi, tiểu oa nhi này cũng quá bừa hăn đi, Bồi Nguyên dịch được một bình đã là không dễ dàng, thế nhưng nàng tùy thân mang theo những ba bình, không đúng, chỉ sợ không chỉ có ba bình đi!

Lão giả hai mắt tỏa ánh sáng, ánh mắt như lửa nóng nhìn chằm chằm Chi Yên, giống như thấy được một cái bảo khố cực đại đang hướng hần ngoắc ngoắc.

"Cô, cô nương này là thật sao?" Lão giả mạnh mẽ áp chế xúc động muốn chiếm làm của riêng của mình, chần chờ hỏi. Trên đại lục nhị phẩm đan được không phải không có thậm chí còn rất nhiều, nhưng đại đa số đều bị người của quan gia chiếm lấy, hoặc là linh giả thế gia đặt mua trước tiên, chân chính có thể lưu lạc số lượng đã thiếu lại thiếu.

Nói là bốn trăm kim tệ một quả nhưng để tới tay tới thiếu cũng phải tiêu tốn năm trăm kim tệ, mà điều kiện trước tiên phải là người có quan hệ. Nay trước mặt hần lại có những ba bình được thủy, ba bình bất luận linh giả hay là dân chúng đều có thể dùng, Bồi Nguyên dịch, loại nhân bánh từ trên trời rơi xuống này khi nào để cho lão gặp phải a?

"Thật, chỉ cần ngươi chuẩn bị được thảo cho ta, dùng Bồi Nguyên dịch đến giao dịch lại có ngại gì." Chi Yên gật gật đầu, Bồi Nguyên dịch này đó đều là nàng trong một lần luyện chế ra được. Lần trước chính mình uống vào một lọ, cho Âu Dương Bằng một lọ, cũng còn lại ba bình này. Được hiệu tuy không sai, nhưng theo lời Phi lão nói hòa lậu vẫn là kém chút, cho nên nàng tính bán ra ngoài rồi đổi lấy thảo dược tiếp tục luyện chế.

"Như vậy, lão hủ cũng không chiếm tiện nghi của cô nương, một lọ được thủy ta lấy năm trăm kim tệ mua, các loại thảo dược được liệt kê chỉ cần bốn điểm có, liền tặng lại cho cô nương, còn nếu không có, lão hủ đi chỗ các dược điểm khác tìm xem. Cam đoan trong vòng 3 ngày sẽ có đủ!" Lão giả thâm ý nhìn Chi Yên liếc mắt một cái, vung tay lên, dừng cảm nói, tiểu nhị bên cạnh nghe được bị dọa nhảy dựng. Theo lão bản nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu thấy hần mua bán lỗ vốn như vậy, này dược liệu nhưng có giá trị vài trăm kim tệ a!

Năm trăm kim tệ mua một lọ được thủy, cộng thêm đưa tặng dược thảo, bứt mua bán quả thật là mết, nhưng mà lão bản của dược điểm cũng là có chủ ý khác!

Nếu là luyện đan sư cũng liền thôi, luyện đan sư trên đại lục tuy nhiên không nhiều lắm nhưng tùy tiện cũng có thể có xấp xỉ một nghìn. Luyện được sư lại là tồn tại trong truyền thuyết, hôm nay nếu không có duyên gặp phải, hần đều không tin trên đời này thực sự có luyện được sư tồn tại.

Luyện đan sư lớn mạnh là một quốc gia, một đại lục, mà luyện được sư lớn mạnh cũng là một loại thần thoại, một đoạn truyền kỳ, hoặc là tại đây trên mảnh đại lục này sẽ nhắc lên một mảnh sóng to gió lớn. Chỉ ngẫm lại thôi cũng khiến lão nhiệt huyết sôi trào, hiện tại lão cần làm là cùng được sư sắp làm chủ thể giới này làm tốt quan hệ.

"Cơ hội hợp tác của chúng ta không chỉ có lúc này, nên tính như thế nào liền tính như thế đi, sau đó còn cần lão bản chiếu cố nhiều hơn." Chi Yên lắc đầu, mấy trăm kim tệ ở trong mắt bọn họ có lẽ là số lượng rất lớn, nhưng đối với nàng mà nói bất quá là luyện nhiều mấy bình được thủy thôi, bởi vậy cũng không phải chiếm tiện nghi của người khác.

"Ha ha, tốt, cô nương quả là người phi phạm, không câu nệ tiểu tiết, hôm nay xem như đãi ngươi một người bằng hữu, sau này có chuyện gì phân phó, chỉ cần ta làm được nhất định toàn lực ứng phó!" Lão bản dược điểm cười to ba tiếng, vỗ trong ngực cam đoan nói. Luyện đan sư thân phận tôn quý, là đối tượng mà các đại gia tộc, quyền quý mượn sức, ngày thường muốn nịnh bợ đều khó, nay lại có thể thân cận cùng một người luyện được sư trong truyền thuyết, phần vinh quang này chỉ sợ toàn bộ đại lục cũng chỉ có mình hần độc hưởng đi.

Bị ánh mắt mãnh liệt hung phấn nhìn đến, Chi Yên sợ run trong lòng một trận, hoàn hảo lão nhân thời đại này đều có vẻ khỏe mạnh, nếu không hung phấn quá mà xảy ra chuyện gì thì chẳng phải nàng sẽ bị oan uổng sao!

Kế tiếp Vương lão bản sửa sang lại dược liệu, tính toán giá cả, tổng cộng mất bảy trăm năm mươi kim tệ, trong hơn trăm loại dược liệu còn có năm loại hiện không có ở đây, một lọ được thủy tính bốn trăm năm mươi kim tệ, ba bình một ngàn ba trăm năm mươi kim tệ, trừ bảy trăm năm mươi kim tệ mua dược liệu, Chi Yên cuối cùng thu hoạch được năm trăm kim tệ.

Tại lão bản tiến ra về, Chi Yên rời khỏi dược điểm, thẳng đến rò rên ở phố cách vách.

Kiếp trước thứ nàng am hiểu nhất không phải dược thảo mà là ngân châm, nàng cũng có ngoại hiệu là "Phi vũ công chúa", một tay ngân châm như mưa rơi, bất luận là châm cứu cứu người, hay là đùa giỡn giải trí đều cực kỳ lợi hại, có thể nói, tại dược giới lúc đó, nàng dám nói thứ hai, liền không ai dám

nói đệ nhất.

Lò rèn nằm tại góc đường hẻo lánh, loại người hỗn tạp, cửa hàng đơn sơ, còn chưa tới gần đã dễ dàng thấy được một đại hán cao thấp khoảng bốn mươi tuổi đang vung cánh tay ra sức gõ vào làm mảnh thiết trước mặt. Mặt trước cửa hàng đứng lình lình hai người như đang chọn lựa vũ khí thích hợp...

"Ngài hảo, xin hỏi người sẽ làm được cái này sao?" Chỉ Yên thừa dịp nam nhân đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đưa đến bức họa nàng đã họa tốt cũng ghi rõ các số liệu cần để chế tạo chính xác ngân châm hỏi.

"Loại châm cụ này ta lần đầu nhìn thấy, tạo hình mới mẻ độc đáo, tinh xảo tinh vi, tuy nhiên có chút phiền phức, nhưng chỉ cần có tài liệu (bao gồm nguyên liệu, và bản ghi chú của Chỉ Yên) ta có tin tưởng có thể làm ra được!" Đại hán nhìn chăm chăm hình dạng của những cây châm kia, cuối cùng không chút do dự hứa hẹn nói. Hẳn là thợ rèn ở nơi này, bình thường đều đánh chế vũ khí, mà nay đó châm cụ cũng đặc biệt ghi chú ngân khí hẳn chưa từng thấy qua nên cũng rất nóng lòng muốn thử.

"Đây là tiền đặt cọc, cũng đủ để người chuẩn bị tài liệu, vậy cứ dựa theo bản vẽ của ta chế tạo châm cụ, chế tạo chín chín tám mươi mốt châm, còn có, cũng chuẩn bị cho ta ba bộ công cụ này, ba ngày sau ta tới lấy!" Chỉ Yên tùy tay liền lấy ra năm kim tệ, sau đó lại lấy ra một bức họa khác, ở trên là các loại công cụ có khả năng dùng đến trong quá trình luyện được, phối được, phân biệt có lưỡi dao, thiết chùy, cối nghiền(loại cối dài, có bánh xe nghiền qua lại ấy), bát nghiền thuốc, tỏa...

"Cô nương yên tâm, ta dù không ăn không uống cũng cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, ba ngày sau đúng giờ giao hàng!" Đại hán liên tục hứa hẹn, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm hình dạng thượng khí trên trang giấy, làm thợ rèn nửa đời người, vẫn là lần đầu kiến thức nhiều vật mới mẻ như vậy, tưởng tượng chúng nó do chính tay mình hoàn thành khiến hẳn nổi lên một trận hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người rốt cuộc là ai

Edit: Thủy Lưu Ly

Chỉ Yên tiếp tục đi dạo một vòng trên đường, chọn mấy bộ y phục, sau đó mua một bao đồ ăn vặt trở về phủ. May mắn là có không gian trữ vật trong vòng tay cần khôn nếu không, bằng thân thể nhỏ nhỏ của nàng thì đừng nói là một trăm gói dược liệu, chỉ năm trăm kim tệ cũng đủ khiến nàng rối rắm một phen rồi.

Cách thời gian dùng cơm chiều còn nửa canh giờ, Chỉ Yên quyết định trở về phòng tu luyện một chút. Ngày hôm qua uống Bồi Nguyên dịch, lại trải qua ngày hôm nay điều chỉnh cùng hấp thu, hơn nữa thân thể nàng cũng đang ở trạng thái tốt nhất để hấp thu linh khí nên liền nhân cơ hội này mở ra vòng tay cần khôn tranh thủ hấp thu lượng bên trong.

Ngay khi Chỉ Yên ngồi xếp bằng xong, vòng tay cần khôn ở trên cổ tay chợt phát ra tia sáng trong suốt sáng ngời, linh hồn Phi lão nhất thời từ bên trong nhẹ nhàng bay ra.

"Tu luyện như đi thuyền ngược dòng nước, không tiến tất lui, đồng thời cũng phải chú ý đến phương pháp... Nên tiến hành theo chất lượng, vững chắc từng cấp bậc, không thể tham nhiều. Ngày đầu tiên hấp thu tạm định trong thời gian nửa canh giờ, sau đó mỗi lần lại tăng thêm gấp đôi, thẳng đến khi thân thể của người có thể hoàn toàn thích ứng mới thôi!" Phi lão vừa nói, một bên lại dùng linh hồn bày ra trận pháp, ý bảo Chỉ Yên yên tâm tu luyện.

Ý niệm vừa động, vòng tay cần khôn đột nhiên phóng xuất một đạo bạch quang sắc bén, Chỉ Yên thấy vậy trong tâm không khỏi rung mình, thúc dục âm dương khí trong cơ thể vận chuyển, bên ngoài thân thể kiều nhỏ của nàng bao phủ một tầng quang hoa giống như khối nam châm, đem bạch quang từ vòng tay cần khôn hấp thu vào đó.

Bạch quang ở trong không trung hình thành một sợi dây nhỏ, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt vòng ở bên ngoài Chỉ Yên, âm dương khí trong cơ thể nhanh chóng luân chuyển, lỗ chân lông bên ngoài phối hợp như mở ra, toàn thân vận toàn lực hấp thu năng lượng từ sợi bạch quang kia. Ngũ quan xinh xắn được hào quang chiếu rọi càng tăng thêm phong thái, hàng mi tinh tế khẽ run rẩy, khuôn mặt trắng nõn mềm mại nhỏ nhắn nhiễm một tầng đỏ ửng thần nhiên.

Bạch tuyến (ánh sáng màu trắng hình sợi) kia càng vòng càng chặt, càng triển (áp sát) càng trở nên tinh tế, cuối cùng hình thành hình dạng như những sợi tâm ti (giống những sợi tơ nhỏ nhưng vô cùng chắc chắn) bao vây, đem Chỉ Yên vây kín không kẽ hở.

Bên trong linh khí nhộn nhạo, như gió xuân quét vào mặt, hai sợi năng lượng được tạo thành từ âm dương khí tồn tại trong đan điền không biết khi nào lại biến thô thêm một ít, ánh sáng càng thêm sáng ngời. Chỉ Yên chỉ cảm thấy cả người ấm áp, vô số phần tử linh hồn khí ở trong cơ thể bắt đầu chạy loạn, lại bị âm dương hai khí phân giải, hóa thành thuần túy âm dương khí...

Tuy là đang nhắm mắt nhưng nàng dường như có thể thấy rõ nội tình trong gian phòng này, Phi lão di động tại giữa không trung, cửa sổ ở tình trạng nửa đóng nửa mở, ngoài cửa sổ có gió thổi vào, màn giường bay bay, trên bàn ly trà còn chưa kịp uống đang tỏa ra hơi nóng...

Này, là linh hồn thức (ý thức của linh hồn) trong truyền thuyết?

Chi Yên từ từ nhắm hai mắt, trong lòng khó nén kích động, khoe môi không khỏi cong lên một độ cong nho nhỏ.

Từ khi xuyên qua đến nay, nàng đã dần dần thói quen cách sinh tồn của thế giới này, cường giả vi tôn (cường giả đứng đầu), thực lực tối thượng (cao nhất), xem tình huống vừa rồi, tu vi của nàng dường như lại tăng tiến không ít đâu!

Nửa canh giờ rất nhanh đi qua, khi bạch tuyến xung quanh Chi Yên bị nàng hấp thu cuối cùng hóa thành sương trắng xuyên vào da thịt của nàng, chờ đến khi nó bọc gõ cửa thức giấc Chi Yên mới thong thả tiến đến đại sảnh ăn cơm.

"Yên Nhi, mau, mau tới đây, phụ thân có chuyện muốn hỏi con." Âu Dương Bằng vừa nhìn thấy Chi Yên liền kích động từ trên ghế đứng lên, khẩn cấp nghiêng đón.

"Yên Nhi, thành thật nói cho phụ thân, thuốc buổi sáng con đưa cho ta dùng, là thuốc gì?" Âu Dương Bằng vẻ mặt run run, con người ôn nhuận che kín ánh sáng hưng phấn.

Ánh mắt Âu Dương Cần từ khi Chi Yên đến vẫn luôn dừng ở trên thân thể nàng, đôi mắt đen như mực suy nghĩ sâu xa, bạc môi khẽ nâng, tuấn nhan viết rõ sự hoang mang cùng một tia bất mãn.

"A, là Yên Nhi vì phụ thân mà hầm chế thuốc bồi bổ cơ thể nha!" Nháy mắt mấy cái, đôi thủy mâu xoay tròn hiện lên một đạo giao hoạt.

"Không đúng, nhất định không phải đơn giản là thuốc bồi bổ cơ thể như vậy, ta uống xong liền thấy ở trong bụng như có một cỗ hơi ấm đang vận chuyển. Trước kia mỗi khi đến buổi trưa sẽ cảm thấy thân thể khó chịu nhưng hôm nay cảm giác lại hưng phấn dị thường, đặc biệt khi ta cất bước bước đi, cả người như nhẹ nhõm không ít, ngay cả thương tích trên ngực cũng như cũng không còn đau đớn nữa..." Âu Dương Bằng lắc đầu, nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên mang theo tia nhìn cực nóng.

"Ho ho (ho nhẹ), phụ thân chỉ là bệnh lâu nên thiếu hụt khí huyết, thân thể luôn bị vây trong trạng thái suy yếu cực độ. Nếu con đoán không sai, lần trước tại linh kỹ đường phụ thân cũng không phải là lần đầu bị té xỉu đi, tác dụng của dược thủy con hầm chế là nhằm vào thân thể của người mà làm, muốn bổ sung năng lượng thì điều đầu tiên phải bồi bổ thân thể thật tốt trước, thân thể ở trạng thái tốt, tự nhiên liền có cảm giác khác đi..."

"Ngực đau, khí tắt, mệt mỏi, tim đập nhanh, choáng váng đầu, ngất, này là biểu hiện việc trái tim bị bệnh, phán đoán theo thể chất của phụ thân, khả năng khỏi bệnh của người so với những bệnh nhân khác sẽ được đảm bảo hơn. Nhưng người cần thời khắc đều phải ghi nhớ, không vận động kịch liệt, không uống rượu, không ăn thức ăn khau vị nặng..."

Chi Yên nhất nhất liệt kê những lưu ý để phòng bệnh tình lại tái phát. Từ ăn uống đến nghỉ ngơi, cẩn thận tỉ mỉ, thần thái đó, khí độ đó, cách nói năng đó, còn dùng những danh từ chuyên môn, điều này không chỉ hù dọa Âu Dương Bằng mà còn hù dọa cả Âu Dương Cần, hai đại nam nhân sừng sốt, hoàn toàn ngốc tại chỗ, vẻ mặt mờ mờ nhìn Âu Dương Chi Yên miệng lưỡi lưu loát.

"Cho nên, vì bệnh tình của phụ thân, sau này người nên nghe lời khuyên của con, nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì, người vẫn là nghe lời con đi, còn thuốc thì đúng giờ con sẽ đưa phụ thân dùng, trừ bỏ thời gian rèn luyện tất yếu mỗi ngày, thời gian còn lại người phải hảo hảo nghỉ ngơi cho con. Nếu thật sự thấy nhàm chán người liền tìm hiểu linh khí, linh giả để giết thời gian."

Lời nói lúc đầu còn tốt, đến sau lại nói dùng việc tìm hiểu linh khí để giết thời gian thì lập tức khiến bọn hắn có một loại xúc động muốn học máu. Linh giả là chức nghiệp vinh quang tôn quý thế nào mà trong lời nói của nàng lại trở thành chức nghiệp khi nhàm chán mới dùng đến, là nàng quá buồn chán hay bọn hắn bị tụt hậu so với xu hướng đại lục hiện nay?

"Người rút cuộc là ai?" lúc Chi Yên đang nói đến hăng say, đột nhiên thấy bà vai đau xót, khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Cần phóng đại trước mặt nàng, hai tròng mắt hung ác nham hiểm mà lãnh liệt lại tràn ngập hoài nghi.

"Hỗn đản, người buông tay!" thân thể nho nhỏ của Chi Yên khẽ run lên, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần quát, trong giọng lại không thể áp chế được tức giận. Người này có biết cái gì nặng nhẹ hay không? Cho dù đối với nàng không tin nhiệm cũng không thể bạo lực như thế đi.

"Cần nhi, mau dừng tay, người làm đau Yên Nhi!" Âu Dương Bằng đồng tử co rụt lại, vẻ mặt ôn nhu vô song giờ khắc này lại hiện lên một chút bối rối, gần như là táo bạo quát.

"Nói, người rút cuộc là ai, đến tột cùng có mục đích gì?" Âu Dương Cần bắt vi sở động (không động đây), hai tròng mắt hung ác nham hiểm nhảy lên ngọn lửa cuồng loạn, hán khí thế bức người nhìn chăm chăm Chi Yên nói, trên tay độ mạnh lại tăng thêm vài phần.

"A, ta là ai, ta cũng muốn biết, người có thể nói cho ta biết sao?" Âu Dương Chi Yên ngẩng đầu, tới gần từng bước hỏi, trong mắt không gọn sóng, ánh mắt mê mang, thanh âm cô đơn bi thương không nói nên lời.

"Bị người vứt bỏ, chịu người xem thường, như thế, ta đến tột cùng là ai đây?"

Nửa câu nói phía sau gần như là thì thảo tự nói tự hỏi, tuy nhiên ngay từ đầu chỉ là vì muốn tránh đi nghi vấn của Âu Dương Cần đề ra, nhưng đến cuối cùng, ngay cả chính nàng cũng chia không rõ nàng diễn trò hay là cái gì, trong khoảng thời gian ngắn cũng cảm thấy rất đau xót. Kiếp trước nàng là đứa con gái bị vứt bỏ, sau lại trọng sinh, nhưng cũng giống như trước trọng sinh trong thân thể bị người vứt bỏ, Âu Dương Chi Yên, tựa như nhất định cả đời nàng đều bị vứt bỏ, suốt đời không chiếm được hạnh phúc!

Ánh mắt suy sút, sắc mặt âm đạm, thân thể gầy yếu nhưng mềm mại hiện lên bị thương dày đặc, giống như đã trải qua tang thương, xem hết nhân tình thế thái, giống như trong sinh mệnh đã mất đi nhiệt tình cùng hy vọng...

"Thực xin lỗi, ta không có khẩu vị!" Thu liềm đi cảm xúc ở đáy mắt, Chi Yên ngẩng đầu thản nhiên nói, sau đó ở trong sự thất thần của hai người xoay người rời đi, nếu nàng có mục đích thì đó là sớm ngày rời đi nơi này.

Âu Dương Cẩn cả người chấn động, nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng cảm thấy ảo não vô hạn, khuôn mặt cứng rắn vô tình hiện lên nhột nhạt thương tiếc, ngực như bị cái gì chặn lại, khó chịu khác thường, hần, sai lầm rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tụ hỏa khí

Edit: Thủy Lưu Ly

Liên tục vài ngày, Chi Yên ban ngày đều tu luyện, buổi tối luyện được, trừ bỏ thời gian tất yếu phải đến huấn luyện đường báo danh thì gần như nàng không bước chân ra khỏi phòng, cho dù dùng cơm cũng phân phó nô bộc đưa tới trong phòng.

Âu Dương Bằng hai ngày nay sắc mặt cũng không tốt, trong lòng lo lắng đồng thời đối với Âu Dương Cẩn cũng thăm oán không nhỏ. Ban đầu là ba người cùng ăn cơm, hiện tại chỉ còn cha con hần giương mắt nhìn, thậm chí ngay cả nô bộc cũng cảm thấy không khí thực vi diệu (kỳ diệu).

Trong phòng, Chi Yên một tay đặt sau lưng, một tay duỗi tới trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm ngón trở non mịn, dưới sự khống chế của ý niệm, làn da đầu ngón tay chuyển nóng, cuối cùng nóng kinh người, sau đó dưới sự mong chờ vô hạn của nàng nổi lên một ngọn lửa mỏng manh, nhưng chỉ trong chớp lát ngọn lửa lại lập tức bị dập tắt đi.

"Nhanh, lại kiên trì, kiên trì." Nhìn ngọn lửa bị tắt, Chi Yên nổi giận, lại tập trung ý niệm.

Lúc này nàng cũng không vội vã thúc dục dương khí trong cơ thể, mà chậm rãi chờ đợi. Dương khí trong cơ thể tinh tế lưu chuyển, tuần hoàn đáp lại toàn thân, mỗi lần xoay tròn một vòng, năng lượng sẽ lớn mạnh hơn một chút.

"Chính là hiện tại!" Chi Yên trong lòng vừa động, ý niệm mạnh mẽ thả ra ngoài.

"Tì" một tiếng, đóa hoa lửa màu da cam ở trên đầu ngón non mịn dần dần được khai ra.

Hoa lửa ôn nhu, ấm áp, như ánh mặt trời, ở bên trong chứa đựng độ ấm đầy ấm áp!

Khỏe môi khẽ cong, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ra một chút tươi cười sáng lạn, tinh tế cảm thụ được xúc cảm như da thịt làm cho người ta cảm thấy thật thân thiết. Tay còn lại thử chạm đến, ngọn lửa lúc lớn lúc nhỏ, nghịch ngợm trên chọc trên đầu ngón tay, ánh mắt Chi Yên nhìn về phía nó giống như ánh mắt nhìn đứa nhỏ của chính mình, tràn ngập vui sướng cùng nhu tình.

Phi lao vẫn di động ở giữa không trung chú ý tình huống Chi Yên, lúc này thấy nàng tụ hỏa thành công, không khỏi mừng rỡ.

"Ha ha, không sai không sai, dương khí phóng, tụ ra ngọn lửa. Dựa theo loại tốc độ này, không quá hai tháng liền có thể đột phá kỳ Dưỡng Khí, đạt tới kỳ Trúc Cơ!"

Vốn hần nghĩ nhanh nhất cũng phải mất thời gian nửa năm mới đạt tới Trúc Cơ, hiện tại xem ra, chỉ sợ hai tháng cũng chỉ là tính toán bảo thủ của hần.

Ma y tu hành cùng linh giả tu luyện nói giống nhau nhưng cũng không giống nhau. Linh giả tu luyện trừ bỏ bình thường luôn ngồi xuống tụ khí, còn chú trọng thao luyện thực tế, rèn luyện cường độ cơ thể, nhận biết cùng với phản ứng nhanh nhẹn. Mà ma y tu hành lại khác về trình độ và hạng mục huấn luyện, ở sơ kỳ Dưỡng Khí, sau đó luyện được thức thảo (nhận thức được thảo), phạm là cùng y thuật có quan hệ đều là nội dung huấn luyện, phạm vi rộng, mục tiêu phân tán, trọng yếu nhất là nó có thể phụ trợ linh giả tu luyện, theo ý nghĩa nào đó mà giải thích, một ma y cường đại nhất định là một linh hồn giả bất phạm, mà một linh hồn giả cường đại không hẳn biết nửa điểm y thuật.

"Không sai biệt lắm, lại tiếp tục thì thân thể này đều phải mọc meo theo." Hít sâu một hơi, Chi Yên nâng bước hướng phía ngoài đi đến, vốn chỉ là nhất thời hứng thú tụ hỏa chơi đùa, lại không nghĩ rằng ngắn ngủi liền mất năm ngày.

Thời gian năm ngày, bên ngoài loạn truyền một tin tức, nhân vật thần bí xuất hiện cùng với truyền kỳ được thủy! Các quyền to quý nhân, thế gia đều phái người điều tra, khi biết được thuộc tính được thủy, cách sử dụng cùng với công hiệu, toàn thể đều khiếp sợ!

Thần kỳ được thủy xuất hiện giống như kinh lôi, tại bầu trời hoàng thành nhấc lên sóng to gió lớn, một truyền mười, mười truyền trăm, nhanh chóng thổi quét toàn bộ đại lục, mà chủ nhân được phẩm Âu Dương Chi Yên một chút cũng không biết đến...

Chi Yên từ trong phòng đi ra cũng không nói với bất luận kẻ nào, vốn định ba ngày sau đi lấy hàng hóa, hiện tại năm ngày trôi qua, nếu không đi lấy phỏng chừng được điểm lão bản cùng đại hán ở lò rèn sẽ trở nên nóng nảy!

Rất xa liền thấy được điểm Vương lão bản đang đứng tại cửa ngẩng đầu nhìn xung quanh, thường thường đậm chân, một bộ lo lắng thất vọng, khi tầm mắt dừng trên bóng dáng Chi Yên, sắc mặt nhanh chuyển, trong mắt phụt ra ra thần sắc vui sướng mãnh liệt.

"Bà cô của ta ơi, người rốt cuộc cũng đến đây." Vương lão bản đi qua nghênh đón, gần như là mừng quá mà khóc nói. Trời biết hai ngày nay hán vượt qua như thế nào, nếu nàng lại không xuất hiện, phỏng chừng các đại gia tộc này liền muốn đem hán chém.

"Ngạch, đã xảy ra chuyện gì sao, chẳng lẽ là được liệu không tìm được?" Chi Yên nghi hoặc, kinh ngạc nói.

"Không không không, được liệu muốn bao nhiêu có bao nhiêu, đi, chúng ta vào nhà trao đổi." Vương Thăng liên tục lắc đầu, gần như đỡ như đẩy Chi Yên vào nhà.

"Đến tốt cùng chuyện gì có thể làm cho người lo lắng như thế?" Chi Yên một bên uống trà tiểu nhị chuyển qua, một bên không chút để ý nói. Chi cần được liệu không thành vấn đề, cái khác đều không là vấn đề.

"Ta nói thật đi, lần trước người bán cho ta Bồi Nguyên dịch, ta lại bán qua tay hai bình ra ngoài, hiện tại toàn bộ hoàng thành đều điên cuồng truyền loạn, vài đại gia tộc đã tìm đến được ta, ta không thể nói ra lai lịch của được thủy nên nhất thời sốt ruột đã nói là một người thần bí đã lưu lại, bất quá bọn họ vẫn không chịu bỏ qua, thậm chí mạnh mẽ lưu lại tiền đặt cọc. Người nói xem, này phải làm như thế nào cho phải?" Vương lão gấp đến độ muốn giơ chân, về mặt u sầu nhìn phía Chi Yên, hiện tại toàn bộ hy vọng của hán đều ký thác ở trên người nàng.

"Được thủy ta có, nhưng ước lượng không nhiều lắm, không có khả năng thỏa mãn yêu cầu của nhiều người như vậy." Chi Yên suy nghĩ nửa ngày, phun ra một câu. Hôm đó bán được thủy chỉ là vì muốn gom góp kim tệ, lại không nghĩ rằng sẽ gây ra oanh động lớn như vậy, vừa hay này trở thành phương tiện nâng kiếm tiền cũng được. Muốn trở thành một gã mại cường đại, đầu tiên phải gom góp nhiều tiền mua được liệu, không có tài liệu trụ cột này phụ trợ, hết thấy đều là vọng ngôn (ẩn nói viễn vông).

"Mặc kệ bao nhiêu bình, chi cần cô nương chịu tiếp tục bán là tốt rồi, ta Vương lão, trước ở chỗ này chân thành cảm tạ người!" Vương lão đứng lên, kích động xoay người hành lễ nói, trên mặt hiện lên may mắn như sống sót sau tai nạn. hán chỉ là lão bản một được điểm nho nhỏ, mà này tới cửa mua được lại là hoàng thành danh gia, thế gia vang danh đương thời, há hán loại tôm tép này có thể ứng phó.

"Đã là chủ động đặt hàng, giá tự nhiên phải định lại một lần nữa, như vậy đi, sau này mỗi tháng ta cung cấp mười lăm bình, mỗi bình ẩn giá sáu trăm kim tệ bán ra, người ở giữa thu hai trăm phí vất vả." (nguyên convert nói 500, ta nghĩ sao lạ vậy chính Chi Yên luyện, được cũng là nàng mua mà sao lấy lời có 100 vậy nên sửa lại, đừng trách ta à) Nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định nói, cứ như vậy hàng tháng nàng sẽ có lượng thu nhập không nhỏ.

"A, mười, mười lăm bình?" Vương Thăng thân thể run lên, không dám tin nói. Nàng nói ước lượng không nhiều lắm dĩ nhiên là mười lăm bình? Trong nháy mắt, hán cảm thấy tư duy của chính mình có điểm không đủ dùng, mười lăm bình cũng đủ hán ứng phó những đại gia tộc địa vị siêu tuyệt này, còn mỗi tháng định lượng (số lượng cố định), này không khác việc từ trên trời rớt xuống nhân bánh đập vỡ đầu hán a...

"Tốt, vậy mười lăm bình, nhưng phí vất vả này ta vạn vạn không thể thu được. Cô nương nguyên ý ở được điểm của ta bán ra không chỉ có cứu lão hủ một mạng, trả cho bốn điểm một đạo chiêu bài vàng (kiểu như quảng bá thương hiệu), lão hủ không dám tham nhiều." Vương Thăng phản ứng lại, liên tục cự tuyệt. Hai trăm kim tệ một bình không ít, nhưng xa xa không bằng việc kết giao một vị luyện được sư sẽ mang đến giá trị lâu dài, hán là thương nhân, lợi ích trong đó hán tất nhiên là hiểu được.

"Tốt lắm, cứ định như vậy đi, năm bình được thủy này người cầm trước, người quay mặt ra sau đi, ta lại đưa tiếp cho người mười bình." Chi Yên ý niệm vừa động, trong nháy mắt lại lấy ra mười bình được thủy, nhìn Vương lão bản đang kích động khó nhìn, hưng phấn dị thường.

Thu lấy năm vị được liệu lần trước, Chi Yên lại hướng lò rèn lần trước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cứu người

Thấy Chi Yên đã đến, đại hán lò rèn ánh mắt vui vẻ, buông khí cụ trong tay, khăn cấp từ trong phòng lấy ra đồ mà hán đã chế tạo tốt.

"Cô nương nhìn xem đi, có tính vừa lòng không?" Đại hán về mặt chờ mong nhìn về phía Chi Yên, mấy thứ này hán đều tiếp xúc lần đầu tiên cho nên không tránh khỏi sẽ dẫn đo một chút.

Ánh mắt Chi Yên đảo qua khí cụ, trong mắt hiện lên tia tán thưởng. Nàng nhìn ra được đại hán đã dốc không ít tinh lực. Khí cụ này không chỉ chế tạo tinh xảo, còn cải tiến một vài chi tiết càng tăng sự phù hợp với mục đích sử dụng của nàng. Cuối cùng, ánh mắt dừng trên hàng châm được sắp xếp một cách chỉnh tề, ngắn châm dài ngắn không đồng nhất, lớn nhỏ khác nhau, từ dài tới ngắn theo thứ tự sắp thành hàng, làm nổi bật cùng phá lệ bắt mắt.

"Tốt lắm, ta thực vừa lòng." Chi Yên liên tục gật đầu, cúi người, tình tế cầm ngăn chầm trên bồ bao rồi cuốn lại thật tốt sau đó nhét vào trong lòng, còn những khí cụ khác nàng đều ném vào vòng tay càn khôn. Hành động này làm kinh động đến đại hán bên cạnh, ánh mắt hắn nhìn về phía nàng lộ ra vẻ nhẹ kính sợ. Phàm là người có thể sử dụng không gian trữ vật đều không phải tầm thường, xem ra hắn lại đụng đến một nhân vật có lai lịch...

Chi Yên thanh toán tiền, tùy ý đi bộ trên đường, khi đi qua trung tâm ngã tư đường nàng nhìn thấy rất nhiều người vây làm một vòng, hiện trường tranh cãi ồn ào, thậm chí nghe thấy tiếng nữ nhân khóc...

Đến gần liền thấy một người phụ nhân ôm một đứa nhỏ mấy tuổi khóc rống, trên đất chảy ra một vũng máu, đứng bên cạnh là một thiếu niên quần áo ngăn nắp, một chiếc xe ngựa đầy quý khí còn con ngựa đã sớm chạy trốn không biết tung tích, xem ra là một vụ tai nạn xe cộ.

"Chắc chắn, đứa nhỏ này cũng thật là, biết rõ xe ngựa đến còn không chạy." Một nam nhân lắc đầu đáng tiếc.

"Người cũng không nhìn xem tình huống ngay lúc đó, con ngựa như phát điên, chạy hướng lại đây, ngay cả Lâm thiếu đều không chế không được, huống chi là một đứa nhỏ choai choai."

"Bị xe ngựa đụng phải văng ra một trượng, xem ra đứa nhỏ này là không còn hy vọng..."

...

"Bảo nhi, Bảo nhi của ta..." Tiếng khóc bị thương khàn khàn thoát ra, mọi người xung quanh mọi chỉ tỏ ra nhưng không có một ai tiến lên hỗ trợ.

Chi Yên nhíu mày, chen lên phía trước, dưới ánh mắt khác thường của mọi người đi vào.

"Giao hắn cho ta." Phụ nhân đang khóc đến rung động tâm can, bên tai lại đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm non nớt, thanh âm thanh thúy dễ nghe, mang theo khí thế không thể kháng cự.

"Nơi này không có chuyện của ngươi, tránh ra một bên đi." Lâm Dật Vân khuôn mặt lạnh xuống, đối với việc Chi Yên đột nhiên xuất hiện không kiên nhẫn nói. Tình huống nơi này đã đủ rối loạn, tiểu hài tử này còn chạy tới xem náo nhiệt làm gì.

"Mạng người quan trọng, nếu tiếp tục kéo dài thì thật sự không có thuốc nào cứu được nữa!" Chi Yên nhìn cũng không nhìn hắn, ánh mắt khóa trên người phụ nhân, thúc giục nói.

"A, ngươi, ngươi có biện pháp cứu Bảo nhi?" Thân thể run lên, khuôn mặt bị thương hiện ra một tia bối rối, giống như đã bắt được lục bình (kiểu như sắp chết đuối bắt được phao vậy), trong mắt chờ mong lại lo lắng.

"Buồn cười, lời nói tiểu hài tử này mà ngươi cũng tin tưởng?"

"Đúng vậy, nữ oa này thấy máu không sợ hãi đã may rồi, huống chi còn cứu người, tin được sao."

"Chắc chắn, hiện tại đứa nhỏ như thế nào không có giáo dưỡng như vậy, oa nhi (đứa bé bị xe ngựa đâm phải) này cũng sắp tuyệt khí, còn ở chỗ này gây sự."

...

Xung quanh chầm chọc chế ngao như thủy triều đánh úp lại, Chi Yên nghiêm mặt lạnh lẽo, nàng bắt chập ngồi xổm xuống kiểm tra. Hành y cứu người là việc phải rèn luyện hằng ngày, hơn nữa là một người thầy thuốc, nàng cũng không được thờ ơ lạnh nhạt.

"Ngươi thật sự có biện pháp cứu?" Phụ nhân vẻ mặt khát vọng nhìn Chi Yên.

"Đừng lo lắng, hắn còn có thể cứu!" Tay nhỏ bé vươn ra, nhẹ nhàng vỗ trên lưng phụ nhân an ủi.

Tiểu hài tử bộ dáng chỉ khoảng ba bốn tuổi, thân thể gầy yếu, sắc mặt một mảnh trắng bệch, khóe môi bị rách, trước ngực vết máu loang lổ!

Phượng mâu khẽ nhíu, Chi Yên lưu loát từ trong lòng lấy ra bao ngân châm, lấy cây châm nhỏ nhất. Ý niệm vừa động, một đoàn ngọn lửa không dễ nhận ra chậm rãi tiêu độc cho ngân châm.

Xôn xao, hiện trường ồ lên, mọi người khiếp sợ nhìn nữ oa bị họ cười nhạo khi thị lúc nãy. Chi thấy đầu ngón tay nữ oa nhi phát ra ngọn lửa nhẹ nhẹ, khóe nhẹ lượn lờ, lại thật thật nhất nhất chiếu vào mi mắt bọn họ, này, đây là nội hỏa trong truyền thuyết?

Mọi người hoảng sợ trừng lớn mắt, giống như không thể tin được việc đang xảy ra trước mắt. Nội hỏa trong truyền thuyết, đó không phải là kỹ năng căn cốt của luyện đan sư tài năng sao? Chẳng lẽ, nữ oa này cũng là luyện đan sư?

Oanh, mọi người bị chấn trụ, hô hấp xung quanh nặng vài phần, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên như sói như hổ, hận không thể trực tiếp đem nàng hảo hảo phân tích một cách thấu triệt. Luyện đan sư, chức nghiệp tối tôn quý nhất đại lục, là giấc mộng mọi người đều muốn trở thành lại là nữ oa trước mắt này?

Mọi người hỗn độn, tư duy trong nháy mắt trống rỗng, chẳng lẽ hiện tại luyện đan sư không đáng tiền như vậy sao?

Lâm Dật Vân cách nàng gần nhất cả người đều chấn động, con ngươi đen híp lại, vẻ mặt phức tạp. Ngọn lửa này tuy nhỏ lại ẩn chứa năng lượng làm cho

người ta kinh hãi, càng làm cho người ta khó hiểu là tu vi của nàng chỉ mới đạt tới sơ linh trung giai, nhưng lại thật sự là một luyện đan sư mà tu vi thấp nhất cần đạt tới là trung cấp linh giả, như vậy nội hòa của nàng là chuyện gì xảy ra?

"Thả lỏng, ta đem ngân châm kích thích huyết vị của hân, không cần lo lắng." Nung qua ngân châm, Chi Yên liền nói rõ, sau đó lập tức đem ngân châm sáp nhập vào ngực tiểu hài. Trải qua xe ngựa va chạm, ngực của hân bị tụ không ít máu bầm, hiện tại việc khẩn cấp cần làm tan máu ra, nếu không một khi lượng quá nhiều sẽ hít thở không thông mà chết.

"A..." Phụ nhân che miệng thét chói tai, đầu tiên là mạc danh kỳ diệu tin tưởng nữ oa này, sau nhìn nàng dùng châm xuyên qua ngực của con mình lại hoảng sợ, tim như vọt lên cổ họng, thân thể run rẩy lại.

Ngân châm nhập vào, một dòng nước ấm theo mũi châm mà vào, tay Chi Yên bắn ra một đạo ngân sắc, cúi đầu, ghé vào ngực tiểu hài tinh tế lắng nghe, lồng ngực rầm rầm rung động, tựa như là âm dương khí khi xâm nhập vào đã có một tia tác dụng.

"Làm cái gì vậy?"

"Đúng vậy, không phải chỉ làm bừa gì đó là có thể đem người cứu được?"

"Rất huyền hoặc, ta xem, còn không bằng dùng một viên đan dược thì thực tế hơn!"

"Thôi đi, cho dù là luyện đan sư, cũng sẽ không vì một người xa lạ đem đan dược giá trị mấy trăm kim tệ không công lãng phí đi."

...

Xung quanh nghị luận lại lần nữa vang lên, Chi Yên vẫn bình thản như lúc ban đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không mấy may biến hóa, chỉ là màu sắc trong đôi con ngươi lại u ám thêm vài phần. Trong mắt tia sáng di động, ngón tay đang đặt trên lồng ngực của tiểu hài bỗng chốc nóng lên. Nàng cảm ứng được một cỗ cực nóng khó hiểu, dương khí của nàng như bị một lực lượng cường đại nào đó hút đi ra.

"A, nàng làm cái gì vậy?"

"Tuy là tiểu hài tử, nhưng ở trên đường lại bị cởi sạch quần áo, hình như không thích hợp đi!"

"Chắc chắn, tiểu nữ oa này thật là cởi ra được."

...

Chi Yên cởi bỏ quần áo toàn thân của tiểu hài tử, nghe mọi người xung quanh nghị luận, khóe môi không khỏi run rẩy, nhưng khi ánh mắt chạm đến hạ thân tiểu hài tử, nhất thời bị định trụ!

"Hấp!" Toàn trường bộc phát một trận mãnh liệt hít khí, tập thể lùi về phía sau vài bước, cứ như thấy rắn rết.

"A!" Phụ nhân lại phát ra một tiếng thét chói tai, nhìn Bảo nhi nhà mình bị cái loại này ngược đãi, đã giận mà sợ, cả người run run lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giải độc

"A, là, là Quái Thiểm!" (thiềm: ếch, cóc, trong convert ghi là thiềm cũng là con cóc nhưng tả thì giống con ếch nên mọi người cứ hiểu vậy đi nhé^^)

Một đạo thanh âm như hút lãnh khí đột nhiên vang lên, về mặt mọi người đề phòng nhìn nhúm màu xanh mượt lớn bằng ngón cái đang bám vào mặt trong đùi của tiểu hài tử, đang nhấp nhô lên xuống hấp thu dương khí của tiểu hài tử.

Đồng tử (con ngươi) của Lâm Dật Vân co rút lại, khuôn mặt tuấn đạt áp áp như ánh mặt trời lộ ra một tia hiểu rõ, nhìn nó thấy có chút nghi mà sợ, thờ phào nhẹ nhõm, may mắn hân không đến quá gần, nếu không... Cứ tưởng tượng đến việc con Quái Thiểm này ở trên người mình hân cũng thấy lạnh cả người. Con ngươi lại u ám thêm vài phần, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên mang theo một tia nghiền ngẫm. Hân muốn nhìn xem, tiếp theo nha đầu kia sẽ làm như thế nào.

Quái Thiểm, ma thú đứng ở vị trí một trăm mười một trong bảng đại lục ma thú. Thân thể nhỏ, am hiểu nguy trang, chuyên hấp thu dương khí, là loại ma thú giảo hoạt. Quái Thiểm từ chủng loại ếch (convert) biến hóa thành, linh hoạt thoăn thoắt, đặc biệt tầng da màu xanh trơn nhót ẩm ướt, có chứa độc tính mãnh liệt, nếu bị dính phải, không quá một ngày sẽ mất mạng.

Lúc này hạ thể của tiểu hải tử đã sưng đỏ một mảnh, độc tố lan tràn cũng không ngừng khuếch tán ra bốn phía, người xem nào nhiệt nhanh chóng lui lại, trên mặt đầy hoảng sợ. Phạm là bị Quái Thiêm bám lấy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đương nhiên, nếu người trong vòng một ngày có được đan dược tứ phẩm Giải Độc đan mà nói thì vẫn có khả năng được cứu sống.

"Oa oa, oa oa!" Như nhận thấy được tình huống xung quanh, con Quái Thiêm buồn kêu hai tiếng, con người tròn đen xoay tròn.

Chỉ Yên ánh mắt chợt lóe, ở ngay thời điểm mọi người còn chưa có phản ứng lại, lập tức phóng ngân châm về phía Quái Thiêm!

"Bá!" Mọi người tập thể bạo hân (hân: mồ hôi, bạo hân là cuồng đổ mồ hôi =)), vẻ mặt không biết nói gì nhìn nữ oa thiên chân vô tà trước mặt, Quái Thiêm này dễ giải quyết vậy thì bọn họ kiên kị như thế làm gì, chung quy cũng chỉ là một nha đầu lừa đảo a...

Nhưng mà, bọn họ còn chưa cảm thán xong đã nhìn thấy một màn kinh người. Quái Thiêm thấy tình thế không ổn thừa cơ muốn chạy trốn, tốc độ của Chỉ Yên cũng không nhân nhượng, một giây trước nó vừa đảo tẩu một giây sau đã bị nàng định trụ! (cố định)

"Phạm vào chuyện này còn nghĩ muốn trốn?" Chỉ Yên hừ nhẹ, con người trong suốt hiện lên quang mang tà tử, ánh mắt xoay chuyển dừng trên người thiếu niên bên cạnh.

"Cho mượn chủy thủ dùng một chút!"

Lâm Dật Vân nghi hoặc cúi xuống chủy thủ bên hông, Chỉ Yên tiếp nhận chủy thủ, đem Quái Thiêm kéo lại lộ ra cái bụng. Một đao rạch xuống, một cổ tanh nồng tràn ra, mọi người một bên bịt mũi, một bên phẩy ống tay áo thăm oán. Mùi này mới đầu nhạt nhẽo, sau càng càng không khí tiếp xúc mùi lại càng nồng hơn, ngửi thấy khiến người ta nhịn không được muốn nôn mửa, trên thực tế đã có vài người phun ra.

Chỉ Yên dùng vài bộ bao Quái Thiêm lại, đem chất lỏng có mùi kinh khủng kia nhỏ lên nơi sưng đỏ của tiểu hải tử, đại khái làm cái lần, vì để chắc chắn, lại đem phần còn lại cho vào miệng tiểu hải tử, này, vừa làm xong lại có người liên tục nôn mửa.

Lâm Dật Vân không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Chỉ Yên, hành động của nàng trấn định lại thành thạo, nhìn sâu trong mắt lại lộ ra sự tự tin. Hắn đột nhiên cảm thấy người con gái này không đơn giản như hắn đã tưởng tượng. Chất dịch của Quái Thiêm này thật sự rất khó ngửi, người bình thường gặp phải không phải vì lập hay đốt cháy ngay tại chỗ, mà nàng lại cố ý lấy ra thoa trên miệng vết thương của tiểu hải tử, chẳng lẽ này trong đó có thâm ý gì?

Tiếp theo thi hạ hai châm, lúc này đây, dương khí không hề ngăn trở ở trong cơ thể tiểu hải tử vận chuyển, lồng ngực tiểu hải tử một trận pháp phòng kịch liệt, "Phốc" một tiếng, máu đen từ trong miệng phun ra, hỗn loạn cùng với dịch của Quái Thiêm.

"Tiểu cô nương?" Phụ nhân nhân nãi đã lâu, cuối cùng nhìn không được hỏi.

"Vạn vật nhân quả tuần hoàn, mọi việc đều có mặt đối lập, da Quái Thiêm chứa kịch độc không thể nghi ngờ, nhưng mà dịch trong cơ thể nó cũng là thuốc giải độc tốt nhất, hiện tại độc đã giải, máu tụ cũng đã tống xuất ra ngoài, không quá nửa canh giờ hẳn sẽ tỉnh lại!" Chỉ Yên xem xét mạch đập của tiểu hải tử, sau đó khẳng định nói.

"A, thật, thật sự?" Phụ nhân vui quá mà khóc, lôi kéo tay Chỉ Yên không biết nên làm thế nào là tốt.

"Còn lại giao cho người, tốt nhất tìm cái cáng, thân thể này đúng là yếu ớt, rất cần điều dưỡng!" Chỉ Yên từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn Lâm Dật Vân dậm dậm nói, sau đó không hề dấu hiệu xoay người rời đi, lưu lại một nhóm người thần thức cảm thán...

Trở lại trong phủ đã là chạng vạng, vừa đi đến sân, đã thấy Âu Dương Bằng vẻ mặt lo lắng, phân phó gì đó cho nô bộc nhưng nét mặt lại đáng sợ như đang đe dọa người ta vậy!

"A, Chỉ, Chỉ Yên tiểu thư!" Một hạ nhân tinh mắt phát hiện Chỉ Yên, khuôn mặt bình thường nở ra tươi cười trước nay chưa từng có, coi như đã giải quyết được nan đề (nan: khó), thậm chí không che giấu chút nào thối ra một hơi.

"Yên, Yên Nhi, người đi đâu vậy?" Âu Dương Bằng hai bước cũng thành một bước, vẻ mặt kích động đem nàng kéo vào trong lòng, cả người run run hỏi. Hắn cứ nghĩ sẽ không nhìn thấy nàng nữa, cảm tạ ông trời, Yên Nhi của hắn không đi!

"Trong phủ rất buồn, ta ra ngoài đi dạo." Im lặng dựa trên đầu vai Âu Dương Bằng, Chỉ Yên rầu rĩ nói. Hắn lo lắng mình rời đi sao, nhưng sẽ có một ngày nàng cũng phải rời khỏi nơi này a!

"Sau này muốn đi ra ngoài phải đưa phụ thân cùng đi, phụ thân biết rất nhiều địa phương thú vị, muốn ăn cái gì phụ thân đều có thể mang người đi ăn, người phải nhớ, người không phải một người, người còn có phụ thân." Âu Dương Bằng gác cằm trên đỉnh đầu nàng, âm lòng nói. Trời biết lần này nàng không ở trong phủ, hắn lo lắng bao nhiêu, nếu không phải sợ xuất hiện tình huống lần trước, hắn đã sớm sử dụng lực lượng gia tộc để tìm kiếm.

Âu Dương Căn từ tiền viện (tiền: trước, hậu: sau) trở về, nhìn thấy Chỉ Yên, con người thâm thúy hiện gọn sồng.

"Tiểu tử thôi, còn không lại đây bồi tội với Yên Nhi, lần sau còn dám nói bậy, cẩn thận ta đánh gãy chân của người!" Âu Dương Bằng sắc mặt nghiêm túc, uy áp quá lớn.

Âu Dương Chỉ Yên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Âu Dương Căn đứng cách đó không xa, ánh mắt hai người trong không trung giao nhau, không đến một giây Chỉ Yên thấy không thú vị liền thu trở về.

"Phụ thân quá nghiêm trọng rồi, chỉ cần phụ thân thừa nhận Yên Nhi, người khác thấy thế nào cũng không quan trọng!" Thân nhiên, như không chút để ý trả lời, làm cho Âu Dương Cần đứng ở xa xa nắm chặt quyền, ngực như có gì đó ngăn chặn, rất khó chịu.

"Hừ, vậy cũng không được, tiểu tử thôi còn dám nói một câu không phải, ta không rút gân lột da hắn là không được." Âu Dương Bằng hưng tợn nói, một bên không ngừng hướng Âu Dương Cần nháy mắt, ý tứ muốn hắn nhân cơ hội nói xin lỗi với nàng.

"Không quan trọng là tốt nhất, mười ngày nữa là tộc hội, có thời gian chạy khắp nơi không bằng cẩn thận suy nghĩ như thế nào để đột phá tu vi, nếu không, đến lúc đó người chỉ biết khóc nhè mà thôi." Âu Dương Cần hừ lạnh một tiếng liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng hắn, khóe môi Chi Yên lộ nụ cười đầy trêu tức, nếu không nhìn lầm, trong lời nói vừa rồi hắn hẳn là hỗn hển tức giận đi.

"Yên Nhi, nếu không muốn tham gia, phụ thân có thể nói với gia chủ cho người không cần tham gia!" Âu Dương Bằng vẻ mặt lo lắng nhìn Chi Yên. Tộc hội là truyền thống của Âu Dương thế gia, ba năm diễn ra một lần, vì muốn khai quật nhân tài gia tộc, phạm là người tròn tám tuổi đều phải tham gia.

"Không, Yên Nhi không chỉ muốn tham gia, còn muốn thắng một cách xinh đẹp." Chi Yên lắc đầu, trong mắt tinh quang di động.

Trước kia Âu Dương Chi Yên là phế vật, là ngu ngốc, là dã loại, lần tộc hội này nghe nói sẽ mời các danh môn thế gia ở Cẩm thành đến, cơ hội xoay người tốt như thế nàng làm sao bỏ qua được. Đến lúc đó, nàng muốn Âu Dương gia tự tát mình một bạt tai. Nàng muốn cho mọi người nhìn xem, phế vật trong mắt bọn họ đã bại những thiên tài tự cho là đúng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tộc hội thí luyện.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã là mười ngày sau, hôm nay là ngày tổ chức tộc hội. Quảng trường tổ chức tộc hội rộng lớn như vậy mà người tới xem cũng ngồi chật kín hết cả.

Âu Dương thế gia là võ học thế gia đứng trong hàng ngũ mười gia tộc đứng đầu của đại lục, nên loại nghi thức như tộc hội này cũng có liên quan đến sự phát triển lớn mạnh của gia tộc, tất nhiên sẽ hấp dẫn lực chú ý khắp nơi.

Tại Cẩm thành (chương trước gọi là hoàng thành vì nơi đó là nơi hoàng đế đặt kinh đô, thật ra thành này gọi là Cẩm thành) ngoài thế lực của hoàng tộc, còn lấy thế lực của tam đại gia tộc để duy trì, phân biệt là Âu Dương thế gia, Hạ Hầu thế gia cùng Tư Đồ thế gia.

Âu Dương thế gia mặt ngoài thì thế lực ở trên hai đại gia tộc còn lại nhưng thực tế mỗi bên mỗi vẻ, tranh đấu gay gắt như cơm bữa. Lần này Âu Dương thế gia tổ chức tộc hội hai đại gia tộc khác không tránh khỏi sẽ chú ý dò xét một phen. Người đứng đầu Hạ Hầu thế gia và Tư Đồ thế gia đều cùng Âu Dương Phong ngồi ở trên đài cao, đi theo hai người bọn họ là những người ưu tú, nòng cốt trong chính gia tộc của bọn họ.

Dưới đài, hàng đầu tiên đều là chỗ của các gia tộc khác ở Cẩm thành, liếc mắt nhìn lại, chừng mười lăm chỗ hay nhiều hơn một chút, bọn họ hoặc chuyện trò vui vẻ, hoặc châu đầu ghé tai, phần lớn những người còn lại lại chú ý đến động tĩnh của tam đại gia tộc trên đài cao, lúc này lại không có tranh đấu gay gắt như họ tưởng tượng mà đám người Âu Dương Phong biểu hiện hoàn toàn hòa hòa khí khí, khen ngợi lẫn nhau, quan hệ hòa hảo khiến người khác ghen tỵ đỏ mắt cùng thất vọng.

"Nghe nói Âu Dương tiểu tử nhà các người đã đạt tới trung cấp linh giả thượng giai?" Tư Đồ Bá nhú mày, một bên vuốt râu một bên hăm dọa hỏi.

"Nga, tiểu tử nhà người đã tiến đến độ này rồi?" Hạ Hầu Không đang nhàn nhã lắng nghe ở một bên đột nhiên cả kinh, kinh ngạc nói.

"Ha ha, hai vị chê cười, Cần nhi thực lực còn thấp, còn phải tiếp tục cố gắng!" Âu Dương Phong khiêm tốn khoát tay, trên mặt cũng không áp chế được sự vui mừng. Có việc gì hưng phấn hơn so với việc khoe con cháu nhà mình rất có tiền đồ với người luôn cạnh tranh với mình đâu?

"Không riêng gì Cần tiểu tử nhà người, nghe nói chất nữ họ hàng xa cũng không tồi. Xem ra nhân tài Âu Dương gia xuất hiện lớp lớp, Tư Đồ gia ta vẫn là theo không kịp!" Tư Đồ Bá cười cười, giống như cảm thán nói.

"Đúng vậy, nếu nhà chúng ta cũng có hậu bối lợi hại như Âu Dương Cần nhà người vậy thì tốt rồi!" Hạ Hầu Không gật đầu phụ họa, dỗi trả khen. Âu Dương Phong vẻ mặt đắc ý, tuy biết những lời đó bất quá chỉ là mấy lời khách sáo, nhưng nghe vào tai vẫn thấy rất hưởng thụ.

Một tiếng trống vang lên, tất cả thiếu niên đệ tử của Âu Dương gia tham gia lần tộc hội này đều được dẫn tới trung tâm quảng trường, dựa theo chiều cao theo thứ tự sắp hàng ở trên đài cao phía bên phải. Chi Yên tuổi nhỏ nhất, thân người lại nhỏ nhắn, đứng trong đám người gần như bị che lấp toàn bộ. Chung quanh truyền đến tiếng nghị luận vui đùa không ngừng, sắc mặt nàng cũng không được tốt, người không biết còn tưởng rằng nàng khiếp đảm trước cuộc chiến, thân thể mềm mại nhưng gầy yếu dưới ánh mặt trời có vẻ phác họa đơn bạc, như thể chỉ một trận gió liền có thể đem nàng thổi bay.

"Âu Dương Chi Yên, người xác định muốn tham gia tộc hội?" Mạnh tiên sinh đứng bên cạnh Chi Yên, nhìn nàng hoài nghi hỏi. Làm giáo tập của các thiếu

niên đệ tử hẳn so với bất cứ ai đều khấn trương hơn, bởi biểu hiện của đệ tử không chỉ liên quan đến sự hưng thịnh, vinh nhục của gia tộc, cũng phản ánh chất lượng dạy học của hẳn, hẳn không muốn từ tay hẳn lại dạy dỗ ra một phế vật giống như Âu Dương Chi Yên trước mắt.

"Mười phần tin tưởng, Mạnh tiên sinh có khuyên nữa ta cũng không đánh mất ý niệm trong đầu, còn không bằng nghĩ làm thế nào cổ vũ mới là thực tế, nói không chừng đến lúc đó sẽ không thua quá thảm." Chi Yên tà nghệ nhìn hẳn, khóe môi nhẹ nâng, mang theo châm chọc nói.

"Ai, người, nha đầu này, ta còn không phải vì muốn tốt cho người sao." Mạnh tiên sinh sắc mặt đỏ lên, có loại thất bại như bị người nhìn thấu.

"Hy vọng đi!" Chi Yên thần nhiên nói, nói xong liền nhắm mắt lại không lên tiếng nữa. Mạnh tiên sinh hung hăng trừng mắt nhìn nàng cuối cùng thờ hồn hên rồi đi, Âu Dương Chi Yên này quả thực là khắc tinh của hẳn..

Tộc hội tổng cộng phân ra hai giai đoạn, thứ nhất là kiểm tra linh hồn lực của những thành viên trong gia tộc, tức là cấp bậc tu vi, hai là kiểm tra kinh nghiệm thực chiến từng người. Dựa theo cấp bậc tu vi, đem những đệ tử thực lực tương đương an bài một tổ cùng luận bàn. Giống Âu Dương Cẩm loại quái vật cấp thiên tài này, trên cơ bản chỉ cần kiểm tra cấp bậc tu vi liền trực tiếp thông qua, còn kinh nghiệm thực chiến, đại khái trong cùng thế hệ không có người có thể là đối thủ của hẳn.

"Cửa thứ nhất, kiểm tra linh lực, người thứ nhất Âu Dương Bảo!" Người trên đài vừa dứt lời, một thiếu niên mặt y bào màu xanh nhạt liền đi lên đài, ánh mắt hẳn khẽ tránh, khấn trương mà ngại ngùng.

Tại trung tâm quảng trường, Âu Dương Bảo chậm rãi đi về phía khu vực kiểm tra. Một viên thuần sắc thủy tinh cầu (quả cầu thủy tinh trong suốt một màu) bị miếng vải đen bao trùm đang vững vàng đặt ở trên bàn, thủy tinh cầu trong suốt trong sáng, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu ra ánh sáng hoa mỹ sáng bóng.

Âu Dương Bảo xuất thủ, trong sự chờ mong của mọi người đặt tay lên thủy tinh cầu, ý niệm vừa động, hơi thở mạnh mẽ thả ra ngoài, chỉ thấy thủy tinh cầu vốn trông như bình thường kia thoáng chốc phát ra hào quang, một đạo hồng quang như ánh bình minh trong khoảnh khắc tỏa ra, dưới sự phụ trợ của miếng vải đen càng thêm chói mắt.

"Sơ cấp linh giả thượng giai, một người. Người tiếp theo Âu Dương Oánh!" Trên đài người chủ trì gật gù đầu, gọi tên người tiếp theo, thiếu niên như trút được gánh nặng, từ trên đài đi xuống dưới.

Âu Dương Oánh sắc mặt bị kiểm hãm, đứng nhìn nàng bình thường ngạo khí hay gây chuyện nhưng chân chính đối mặt với nhiều người như vậy, vẫn có chút khiếp đảm. Đi đến trước đài, khấn trương đưa tay đặt trên thủy tinh cầu, ý niệm thả ra, thuần sắc thủy tinh nhất thời biến thành màu cam thần nhiên! (thần nhiên này ý nói quả cầu đổi màu một cách bình thường từ từ không rung động kiểu bất chợt lóe sáng gì đó)

"Trung cấp linh giả sơ giai, một người!"

...

Lại một đám thiếu niên đệ tử theo thứ tự lên đài, Chi Yên nhìn xem đến nhàm chán, bắt đầu vận chuyển âm dương khí trong cơ thể, hấp thu dương khí xung quanh.

"Âu Dương Cẩm!" Người trên đài vừa gọi tên xong, một bên đầy thâm ý nhìn Âu Dương Cẩm phía dưới liếc mắt một cái, trên mặt mang ý cười theo nhu hòa.

Trên đài đám người Tư Đồ Bá ánh mắt sáng ngời, hứng thú nhìn xuống. Một xiêm y màu vàng nhạt mặc trên người Âu Dương Cẩm càng lộ vẻ ngạo sắc, tâm cao khí ngạo, nàng ta từ bên cạnh Chi Yên đi qua, quần áo phiêu phiêu, gợn lên một làn gió thơm. Thiếu niên đệ tử trẻ tuổi chính trực ánh mắt sáng ngời, nóng rực chăm chú dán chặt lên bóng hình xinh đẹp kia.

Nếu nói Âu Dương Cẩm là Âu Dương gia đệ nhất thiếu niên, như vậy Âu Dương Cẩm này không thể nghi ngờ là đại biểu cho những thiếu nữ trong Âu Dương gia, là "Nữ thần" trong lòng các thiếu niên bọn họ. Xung quanh xao động cuồng nhiệt, Chi Yên ngẩng đầu, ánh mắt thần nhiên khóa tại bóng dáng kia.

Đôi tay tinh tế đặt trên thủy tinh cầu, không cần một giây, quang mang màu cam đại thịnh, dưới đài một mảnh cuồng hô, những thiếu niên ngoại tộc cũng không để ý hình tượng hô to một tiếng, một đám kiệt lực kêu tên Âu Dương Cẩm. Âu Dương Phong một tay vuốt râu, một bên cười đến giống như lão hồ ly, nhìn Âu Dương Cẩm tạo thành oanh động, hẳn so với bất cứ ai đều cao hứng hơn.

"Kế tiếp là tiểu tử Âu Dương Cẩm đó lên đài đi!" Tư Đồ Bá nghe đệ tử nhà mình cuồng nhiệt hô to, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu nói sang chuyện khác.

"Ha ha, liền còn lại tiểu tử đó!" Âu Dương Phong vừa dứt lời, liền nghe thấy người chủ trì gọi tên Âu Dương Cẩm.

Âu Dương Cẩm một thân bạch y, cử chỉ thong dong, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người mọi người hồ hững đi lên đài, vài sợi tóc đen không kèm chế được ở trong gió bay lên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như đao tạc, toàn thân tản ra hàn khí cự người ở ngoài ngàn dặm, con người đen sắc bén, thâm thúy u ám, từng bước từng bước, dưới đài liền phát ra âm thanh la hét như sóng thần thổi quét qua. Thanh âm đó, khí thế đó, trường hợp đó, hoàn toàn thắng được gió nhỏ sóng nhỏ mà Âu Dương Cẩm đã kích khởi trước đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thiên tài, phế vật.

"Ha ha, không tài không tài, Âu Dương tiểu tử tướng mạo đường đường, đáng vẽ bất phàm. Chỉ phần khí thể trầm ổn, nội liễm này thì không ai có thể so sánh!" Tư Đồ Bá liên tục gật đầu, trong mắt tràn ra tia sáng tán dương. Đầu năm nay thiếu niên ưu tú giống như vậy không nhiều lắm.

"Kẻ này không phải vật trong ao*" (không phải người tầm thường). Ngày sau định thành châu báu." Hạ Hầu Không gật đầu phụ họa, khẽ híp mắt lại, trong mắt xẹt qua một tia nhìn âm trầm cùng sắc nhọn.

Âu Dương Cẩn dưới sự chờ mong của mọi người cất bước về phía trước. Bàn tay to với khớp xương rõ ràng tùy ý đặt trên thủy tinh cầu. Gần như theo bản năng mọi người đều ngừng thở, vẻ mặt khẩn trương. Thủy tinh cầu thuần sắc chậm chạp bắt động. Ánh mắt Âu Dương Cẩn trên đài xuyên qua mọi người, dừng trên người Chi Yên. Thấy nàng đang nhắm mắt trầm tư, trong mắt hắn hiện lên thất vọng. Tâm niệm vừa động, một cỗ lực lượng cường đại thoát khỏi thân ra xung quanh.

Hào quang lưu chuyển, hoàng sắc (màu vàng) dần dần chậm rãi nhuộm hết thủy tinh cầu. Năng lượng linh hồn chói mắt như cắt qua bầu trời. Xung quanh thật yên tĩnh. Bên tai chỉ còn lại có tiếng gió. Xa xa tiếng chim như có như không.

Mọi người trừng lớn mắt bất khả tư nghị* (không không biết nói gì) nhìn một màn trên đài. Cao cấp linh giả sơ giai, này, điều này sao có thể?

Âu Dương Phong từ chỗ ngồi bật dậy, ánh mắt nóng rực, hô hấp dồn dập, cả người run run nhìn Âu Dương Cẩn. Đôi mắt luôn bao hàm tang thương nay hiện lên một đạo vui mừng, cuối cùng tất cả cảm xúc đều hóa thành tiếng cười chán thien.

Tư Đồ Bá và Hạ Hầu Không trong mắt lộ ra kinh ngạc, quái dị nhìn vị thiên tài bọn họ vừa nói tới. Vốn dĩ chỉ là khách sáo một phen không ngờ lúc này những lời nói ấy lại giống như búa tạ hung hăng đập vào lòng bọn họ. Cao cấp linh giả! Mười lăm tuổi đã là cao cấp linh giả! Thế giới còn có thiên lý hay không? Ai có thể nói cho bọn họ tất cả những chuyện trước mắt đều không phải sự thật?

Trung cấp linh giả cao nhất thật đặc biệt, thiên tài giống như vậy gia tộc bọn họ cũng không phải không có, nhưng mười lăm tuổi cao cấp linh giả thì chỉ sợ toàn bộ đại lục cũng không vài người đi, mà Âu Dương Cẩn lại vừa vặn nằm trong số ít đó. Tư Đồ Bá và Hạ Hầu Không sắc mặt bỗng nhiên biến thành rất khó xem, không còn có sự tùy ý thoải mái lúc trước, chỉ còn lại áp lực vô cùng.

Tam đại gia tộc vốn tranh đấu gay gắt đã lâu, luôn kiềm chế lẫn nhau, mấy năm qua vẫn duy trì cân bằng, nhưng biểu hiện của Âu Dương Cẩn hôm nay giống như một cục đá, phá vỡ mặt hồ nhìn như bình tĩnh của bọn họ, cũng chắc hẳn cục đá này sẽ nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Im lặng một lát, dưới đài vang lên một mảnh cuồng hô, Âu Dương đệ tử người người hưng phấn dị thường, vẻ mặt kích động hò hét. Mười lăm tuổi cao cấp linh giả, bọn họ thần tượng Âu Dương Cẩn. Âu Dương gia nhất định bởi vì hắn tồn tại lại soạn nên một tân khúc (khúc nhạc mới) huy hoàng. Bọn họ thậm chí đã có thể tưởng vọng (tưởng tượng+hy vọng) ra tiền đồ Âu Dương phủ sau này. Thân là Âu Dương gia đệ tử, trên mặt mỗi người đều vô cùng kiêu ngạo cùng tự hào.

Dưới đài hơn mười lăm thế lực kia lại phản ứng kịch liệt. Biểu hiện của Âu Dương Cẩn giống như một tiếng sấm ở bên tai bọn họ hung hăng nổ vang, có lẽ từ hôm nay trở về sau, bọn họ nên ngừng lại việc làm thế nào tiến thêm một bước hợp tác cùng Âu Dương gia.

"Hô, Cẩn nhi quả thực không khiến ta thất vọng, mau tới đây ngồi cùng gia gia." Âu Dương Phong không để ý lễ tiết, trước mặt mọi người mặt thần thiết nói.

Âu Dương Cẩn lại hướng ánh mắt về vị trí của Chi Yên. Lúc này đây, nàng nâng đầu, trong mắt cũng không có chút cuồng nhiệt nào... Bạc môi khẽ mấp, Âu Dương Cẩn gương mặt âm trầm (u ám + thâm trầm) đi về phía Âu Dương Phong. Nàng rõ ràng là một tiểu hài nhi, thực lực yếu ớt vô cùng, nhưng vì sao lại hồ hững khinh thường, coi việc này như bình thường?

"Âu Dương Cẩn, cao cấp linh giả sơ giai. Người cuối cùng, Âu Dương Chi Yên." Theo Âu Dương Cẩn rời đi, trên đài người chủ trì lại lên tiếng. Cánh tay đặt lên đầu vai của Âu Dương Cẩn của Âu Dương Phong nhất thời cứng đờ, sắc mặt bỗng nhiên khó nhìn.

Dưới đài vang lên một mảnh thanh âm chế nhạo. Ngoại tộc xem náo nhiệt, nội tộc chế nhạo cười ngạo, tò mò, châm chọc, hèn mọn, các loại tâm mắt giống như đèn pha bắn về phía Âu Dương Chi Yên.

Khỏe môi khẽ cười, hai má tinh xảo phẫn nộ hiện lên một đạo tà tứ. Chi Yên ngẩng đầu ưỡn ngực, bình tĩnh tự nhiên hướng đài đi tới. Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không nghe thấy những nghị luận dưới đài, vốn dĩ trên mặt tràn đầy thất bại giờ lại xẹt qua một chút nghiền ngẫm. Chứng kiến Âu Dương gia thiên tài, lại chứng kiến Âu Dương gia phế vật? Thú vị!

"Hô nháo, ai cho phép nàng đứng ở chỗ này?" Âu Dương Phong tức giận, vẻ mặt phẫn nộ nhìn đã loại chỉ biết mang đến cho gia tộc bọn họ sự sỉ nhục. Hắn ngàn tính vạn tính cũng không tính đến điều này.

Dưới đài như nổi bão, mọi người ngạc nhiên nhìn Âu Dương gia chủ đột nhiên tức giận. Trên đài, thân thể người chủ trì run lên, không biết làm sao nhìn Âu Dương Phong. Trên danh sách không phải có viết tên Âu Dương Chi Yên sao, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

"Gia gia, nếu nàng đã đến đây thì cứ cho nàng thử xem đi." Âu Dương Cẩn nghiêng đầu, ở bên tai Âu Dương Phong thấp giọng nói. Ánh mắt nhìn về phía Chi Yên nhiễm lên một tầng thương tiếc không hiểu. Nghe chung quanh vô tình chế ngạo cùng đã kích, tâm luôn luôn lạnh lùng hờ hững của hắn lại nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ.

"Hừ, Âu Dương gia ta còn quăng không nổi cái mặt này (Mặt mặt). Người tới, đem nàng kéo xuống cho ta, nếu không phục, gia pháp hầu hạ." Âu Dương Phong hừ lạnh, vô tình mệnh lệnh. Lập tức dưới đài hai đại hán chấp pháp khỏe mạnh đi lên.

"Chậm đã!" Âu Dương Chi Yên lạnh lùng, nâng cánh tay quát bảo ngưng lại. Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh mắt bắn thẳng về phía Âu Dương Phong tuyệt tình lạnh nhạt.

"Ta mặc dù không phải người Âu Dương gia, nhưng vẫn sinh hoạt tại quý phủ. Nhận được 'ân tình' của ngài, ta sống rất khá, duy chỉ danh hiệu ngu ngốc, phế vật này là làm ta khó chịu. Đúng lúc tổ chức tộc hội liền muốn chứng thật một phen. Gia chủ, ngài cũng không nguyên ý cấp cho ta cơ hội này, chẳng lẽ là sợ ta, một phế vật, đem thanh danh của cái gọi là thiên tài của Âu Dương gia kéo đi xuống?"

Chi Yên nhíu mày, tùy ý mà đứng. Một bộ phận y (Hồng phần) trong gió bay múa. Thân nhiên đối diện Âu Dương Phong. Cánh môi lơ đãng nhợt nhạt ý cười, như châm chọc, như khiêu khích. Toàn thân tản ra một cỗ khí chất ngạo nghễ không kèm chế được.

"Hấp!" Chung quanh vang lên một mảnh hút không khí, mọi người sững sờ ngẩn ngơ nhìn mỡ nữ oa không sợ chết kia. Tư Đồ Bá, Hạ Hầu Không về mặt ngoài ý muốn, mạnh mẽ ghen cười nhìn về phía kẻ chết cũng muốn sĩ diện Âu Dương Phong. Đối lại là bọn họ cũng muốn nhìn hắn phản ứng như thế nào.

Ha ha, một người bị gọi là phế vật tiểu nha đầu lại khiêu chiến Hoàng thành tiếng tăm lừng lẫy Âu Dương Phong, không biết tin tức này truyền ra đi, Cầm thành chắc lại nhắc lên sóng gió? Không tôi không tôi, tiểu oa nhi này thật hợp khẩu vị của bọn họ.

Âu Dương Phong sắc mặt xanh mét, lồng ngực phập phồng tức giận. Hắn nghĩ đến vô số cảnh tượng nhưng lại không nghĩ đến việc hôm nay ở trước mặt nhiều người bị mất mặt. Nếu như không cho nha đầu tham gia khảo thí thì hắn lại e ngại sau này trong lòng mọi người sẽ lưu lại tên một kẻ phế vật đoạt đi danh tiếng của thiên tài của Âu Dương Cẩn. Còn nếu cho nàng tỷ thí thì hắn lại rơi vào thế lưỡng nan. Giờ phút này, tâm muốn giết nàng hắn đều có.

"Âu Dương huynh, một cơ hội mà thôi, cho nha đầu kia thử xem đi, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng gì." Tư Đồ Bá tà tà nhìn Chi Yên liếc mắt một cái, đối với Âu Dương Phong nói. Trong tam đại gia tộc, Tư Đồ gia chủ đã lên tiếng, không thể nghi ngờ là đã cho hắn một cái bậc thang.

"Cho nàng tham gia đi, ta muốn nhìn một chút rốt cuộc nàng lợi hại như thế nào!" Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, đối với người chủ trì trên đài nói.

Chi Yên ánh mắt híp lại, xoay người, hờ hững hướng thủy tinh cầu đi tới. Dưới đài sôi nổi tiếng мэng chửi, nàng lại hồn nhiên xem như không biết. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên thủy tinh cầu, khóe môi khẽ cong gọi lên một chút tà nịnh.

Trong cơ thể dương khí cuộn cuộn không ngừng lộ ra, trong khoảnh khắc, hào quang bắt đầu khởi động, thủy tinh cầu thuần sắc giống như bị ném vào huyết trì (ao máu), nhìn thấy ghê người. Một lát sau hồng quang thối lui, trong lúc mọi người kinh ngạc, thay bằng một mảnh ánh sáng màu cam chói mắt, ánh sáng màu như đặc hơn, tinh thuần không lẫn bất luận tạp chất gì...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kinh tài tuyệt đỉnh

Hồ, yên tĩnh trong chốc lát, hiện trường nháy mắt lại sôi trào lên. Mọi người ai cũng trừng lớn mắt, miệng trương lớn ước chừng có thể nhét vừa một quả trứng gà. Nhìn thủy tinh cầu giống như ảo thuật chuyển từ màu đỏ đậm sáng màu cam, ánh sáng mạnh mẽ ập thẳng vào mắt, kinh tâm động phách, đâm vào trong mắt của mọi người ở toàn trường.

Màu cam, đây không phải tu vi trung cấp linh giả sao? Màu sắc tinh thuần đậm đặc như thế đúng là trung cấp linh giả cao cấp, này, điều này sao có thể?

Âu Dương Phong bật ra một tiếng kinh ngạc, từ trên ghế bật dậy. Lần này rung động Âu Dương Chi Yên gây ra cho của hắn tuyệt đối oanh động hơn cả vừa Âu Dương Cẩn.

Toàn trường hơn một ngàn hai con mắt, gần một ngàn trái tim không ngừng nhảy điên cuồng hướng về phía nữ oa trên đài. Phần y, tổ mặt, kiêu nhan, tu luyện thiên phú, trung cấp linh giả cao nhất, chín tuổi trung cấp linh giả cao nhất?

Oanh! Một tiếng sấm rền nổ vang trong lòng mọi người, tất cả cười nhạo, châm chọc, khinh thường, khinh thị, tại giờ khắc này hời phi yên diệt (tiêu tán như khói bụi), gió thổi qua, biến mất vô tung (không tung tích), chỉ còn lại những ánh mắt khác thường với tâm tư phức tạp.

Chín tuổi trung cấp linh giả cao nhất! Ngay cả Âu Dương Cẩn đều không thể sánh bằng với thiên phú tu luyện biến thái như vậy được. Một khi điều này được truyền ra, chỉ sợ toàn bộ đại lục đều phải chấn động một phen. Loại tuyệt thế thiên tài thế này, bằng bất cứ giá nào các gia tộc cũng sẽ tranh cướp

thì nhau tung cánh ô liu (cánh ô liu tượng trưng cho hòa bình, thiện ý), tranh nhau mời chào. Thế giới này là như thế, càng cường đại, càng có thể khiến cho mọi người chú ý, thậm chí phủ phục tuân theo.

Chỉ Yên thân nhiên đứng trên đài, đem biểu tình của tất cả mọi người thu hết vào đáy mắt, con ngươi lạnh như băng xẹt qua một tia khinh thường, phần môi khinh mân (khinh thường nâng lên), hiện lên tia giảo hoạt cùng đùa dai. Âm dương hai khí trong cơ thể cũng không có xu hướng muốn dừng lại, ngược lại càng diễn càng mạnh, cùng nhau dây dưa, kích thích vô cùng.

Khi mọi người ở đây nghĩ Chỉ Yên sẽ thu tay về thì thủy tinh cầu màu cam bỗng nhiên chấn động mạnh mẽ, một cỗ khí thể hao nhiên (khí thể thân nhiên mạnh mẽ cao ngạo) theo thân hình đơn bạc trong khoảnh khắc lại cuộn cuộn tán ra xung quanh.

Trên thượng vị, Âu Dương Phong, Tư Đồ Bá, Hạ Hầu Không, vẻ mặt bọn họ chấn động, ngạc nhiên nhìn chăm chú vào biến hóa này. Dưới đài hơn một ngàn con mắt cũng đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, trên mặt đều viết lên sự nghi hoặc.

Màu cam của thủy tinh cầu không biết từ khi nào đã biến thành màu vàng, là cái loại màu sắc thuần khiết, giống như ánh sáng mặt trời nhưng đậm đặc hơn mà cực nóng hơn cả. Thoáng nhìn một màn này, mọi người hoàn toàn lâm vào đờ đẫn.

Tĩnh, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, gió phát qua ngọn cây, tiếng chim kêu vang vang nhưng vẫn phá vỡ không được cục diện bế tắc, quỷ dị này. Thời gian như dừng lại, mọi vật bất động, kinh ngạc, và sợ hãi, gập quỳ ... Các loại ánh mắt không dám tin.

Nét mặt già nua của Âu Dương Phong trưởng thành màu gan heo, cả người sợ run, con ngươi màu xám như mặt nước phẳng lặng bình tĩnh dừng ở trên thủy tinh cầu màu vàng sáng lạn.

(lời editor: uhm... phải nói chị nữ chính rất biết cách đã kích người, đã kích theo cấp độ tăng dần không ai đỡ nổi *giờ ngón cái, vỗ đùi* tuyệt, ta phục)

Tư Đồ Bá và Hạ Hầu Không ánh mắt cũng đại ra. Liên tiếp đã kích làm cho tư duy của bọn họ nháy mắt trống rỗng, thậm chí đã quên kể tiếp mình nên làm gì.

Âu Dương Cận ánh mắt nóng rực, tầm mắt chặt chẽ khóa trên thân thể mềm mại kia, trong lòng rung động giống nước sông cuộn cuộn, cuồng nhiệt mà lại bất ngờ không kịp phòng bị. Hắn không hiểu, tu vi này, thiên phú tu luyện làm cho người ta sợ hãi thậm chí xấu hổ như thế là từ nàng, một kẻ phế vật, ngu ngốc?

Cũng là ngu ngốc, cũng là phế vật, làm sao có thể chuyển biến mạnh mẽ như thế?

A, ngu ngốc! Phế vật! Chỉ sợ hiện tại tại trước mặt nàng, bọn họ những người vốn được gọi là thiên tài mới phù hợp chữ phế vật này đi! không phải hắn tự ti, mà là sự thật đã xảy ra trước mắt. Từ xưa đến nay, từ truyền thuyết đến sự thật, ai đã gặp qua một kẻ chín tuổi đã đạt tới cao cấp linh giả cao nhất? Chỉ sợ trước chưa từng có ai, sau không có người tới, phóng mắt toàn bộ đại lục chỉ độc này một người.

Mọi người hỗn động trong gió, ánh mắt mang theo điên cuồng lại cực nóng nhìn chăm chăm nữ oa trên đài, cuồng nhiệt nhìn về phía Chỉ Yên nóng rực như có thể so với núi lửa bùng nổ, ừn ừn kéo đến, không thể ngăn cản.

"Ngươi, nên thực hiện lời hứa ." Chỉ Yên hồ hững thu hồi tay, ánh mắt xuyên qua đám người dừng trên người một thiếu niên cái béo lùn. Nhớ rõ thời điểm ở huấn luyện đường hắn từng thề muốn đem chính mình đánh cho ngã chổng vó, hiện tại nàng cho hắn cơ hội này.

"Là Tà Bá!" Vô số tầm mắt nhìn theo phương hướng Chỉ Yên nhìn chăm chú, đám người lui về phía sau, tự động đem thiếu niên ngăn cách ra ngoài.

Thiếu niên vẻ mặt mờ mịt, khi bị mọi người nhìn cả người run rẩy lợi hại. Hắn chỉ là một trong những đệ tử bình thường của Âu Dương gia, hắn chưa bao giờ bị chú ý giống thế này, cảm giác khẩn trương đồng thời trong lòng cũng dâng lên dự cảm không tốt.

"Trên huấn luyện đường ngươi từng tuyên bố muốn đem ta đánh cho ngã chổng vó, hiện tại ta đang chờ ở chỗ này, như thế nào, sợ hãi?" Phần môi khinh nâng, Chỉ Yên cười đến tà tử, giọng điệu ngả ngớn, ý tứ hàm xúc châm chọc rất đậm.

Nàng muốn ở trước mặt mọi người làm cho hắn nếm thử tư vị bị người chế nhạo, cho chính hắn tự nhận lấy hậu quả xấu của hắn.

Thiếu niên sắc mặt kịch biến, trên trán mồ hôi lạnh chảy ra, ánh mắt nhìn về phía Chỉ Yên giống như nhìn thấy ác ma. Cái loại sợ hãi phát ra từ trong xương tủy này như thuốc phiện nháy mắt lan khắp toàn thân. Thân thể hắn lắc lắc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cuối cùng không có tiền đồ mềm nhũn té trên mặt đất.

"Xuy, bắt nạt kẻ yếu, nhất gan vô năng, đệ tử Âu Dương gia không hơn gì cái này." Một tia cười lạnh lạnh đang trên môi, Chỉ Yên mắt sáng như đuốc, châm chọc mà lại khinh thường. Nàng hồ hững đứng thẳng, ngũ quan xinh xắn tán mát ra sức quyến rũ vô cùng, toàn thân giống như bị hào quang bao phủ, chói mắt mà lại khiếp người.

Quay đầu lại, Chỉ Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn Âu Dương Phong, cười yếu ớt, thân nhiên rời đi. Thân hình đơn bạc dưới ánh sáng mặt trời ngạo nghễ đứng thẳng, quanh thân như có khí tràng cường đại, mỗi bước đi như dẫm vào lòng mọi người thẳng đến khi bóng hình ấy biến mất vô ảnh, mọi người mới từ trong áp lực giải thoát đi ra.

Trở lại gian phòng, Chỉ Yên trực tiếp ngã trên giường. Trong cơ thể, dương khí hao tổn lợi hại, thân thể thiếu hụt, mỗi một mà hư thoát. Kỳ thật vừa rồi cũng không giống như mọi người tưởng tượng, từ đầu tới đuôi, tất cả chỉ là một âm mưu do nàng bày ra, nếu thật muốn so đo thì cũng chỉ có thể cảm thán âm dương khí dùng quá mức tốt.

Lúc ban đầu ý tưởng chỉ là tham gia tộc hội, sau đó đánh bại thiếu niên từng đã kích qua nàng kia. Nhưng Âu Dương Phong lại đột nhiên làm khó xử, làm cho ý muốn trả thù trong lòng nàng như cỏ dại lan tràn. Tại thời điểm đặt tay lên thùy tình cầu kia, ý niệm gần như điên cuồng trong đầu kia bỗng nhiên thoáng hiện.

Đã khinh thường, ta liền làm cho hấn hảo hảo nhìn một chút cái gì mới là ngu ngốc, như thế nào mới là phế vật?

Nếu đã nhận định nàng là sĩ nhục của Âu Dương gia thì nàng sẽ cho bọn hấn cảm nhận một chút cảm giác “chân thực”, làm cho hấn kiến thức cái gì mới là chân chính sĩ nhục, mà cái gọi là thiên tài Âu Dương gia lại thua ở trên tay nàng, người “được” gọi là phế vật! Ha, bị nàng ở trước mặt mọi người chế nhạo cùng châm chọc, này, không thể nghi ngờ là tát một cái vang dội trên mặt của Âu Dương Phong.

"Người nha, không cần cùng những người đó chấp nhặt, kết quả còn không phải làm khổ chính mình." Phi lão từ trong vòng tay càn khôn phiêu ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt tái nhợt của Chi Yên, vô cùng đau lòng nói.

"Nhân tranh một hoi, phạt chịu nhất nén hương!" (người tranh một hoi, phạt tranh một nén hương) Chi Yên cười chua xót. Đây không phải là nàng tranh cường hạo thắng mà là những người đó thật sự đáng giận đến cực điểm. Nàng có thể dễ dàng tha thứ người khác đối nàng chỉ tỏ nhưng lại tuyệt không cho phép bọn hấn giẫm lên tôn nghiêm của nàng.

Nàng không sợ gây chuyện, lại càng không sợ cái gọi là gia tộc trả thù, tiếc nuối duy nhất của nàng là thực lực của mình quá yếu, chỉ có thể dựa vào mấy biện pháp đầu cơ trục lợi này để thắng lại tôn nghiêm.

"Ai, cũng thế, hảo hảo bổ sung năng lượng, có chuyện gì ta giúp ngươi chống." Phi lão thở dài một tiếng, nếu thực xuất hiện việc giết người diệt khẩu gì đó, hấn, lão già này là người thứ nhất không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trưởng thành lột xác

Chi Yên uống xong một lọ Bồi Nguyên dịch, trong cơ thể, nhiệt lưu bắt đầu khởi động, nhưng âm dương khí bị thiếu hụt không có nửa điểm dấu hiệu trở về, trừ việc không hề thấy mệt mỏi nữa, thân thể nàng vẫn suy yếu như trước. Đây chắc là hậu quả sử dụng âm dương khí quá độ.

Ý niệm vừa động, vòng tay càn khôn nháy mắt mở ra, một đoàn linh hồn khí nồng đậm như đám mây di động trên đầu Chi Yên. Phi lão thấy thế, lập tức bày trận, toàn bộ gian phòng trong khoảnh khắc như biến mất. Người nào muốn vào được trừ phi có thực lực trên thánh tông.

Chi Yên cuộn mình lại, bị linh khí bao vây như trẻ mới sinh, cảm nhận được một vòng lại một vòng dễ chịu. Âm dương khí trong cơ thể thiếu hụt quá lợi hại chỉ có thể dựa vào bản năng thân thể để hấp thu, ngoài ra, không có bất luận đường tắt gì, loại vô ý thức hấp thu này không thể nghi ngờ là rất thuận tiện thông thả.

Ngoài phòng mặt trời mọc rồi lặn, ngày đêm luân phiên. Toàn bộ Âu Dương phủ giống như kiến bò trên chảo nóng, điên cuồng vội vàng xao động, bởi vì vị tu luyện thiên tài truyền kỳ thế kỷ Âu Dương Chi Yên đột nhiên biến mất. Ai cũng không biết nàng đi đâu, càng không thể giải thích đang êm đẹp một cái phòng trong một đêm liền biến mất như hư không. Chuyện này chưa từng xảy ra a!

Âu Dương Bằng sắc mặt tiêu tụy, khuôn mặt ôn nhuận trắng nõn che kín thần sắc tối tăm. Ngày đó, hấn nhìn thấy Chi Yên ở trên đài tọa sáng, ưu tú như vậy, chói mắt như vậy, mãnh mẽ chuyển biến như vậy, làm cho hấn trong khoảng thời gian ngắn hưng phấn không tìm ra phương hướng, kích động qua đi lại đi tìm nàng nhưng cũng đã chậm..

"Phụ thân đại nhân, nếu còn như vậy thân thể ngài sẽ không chịu nổi." Âu Dương Cần mảy mui lại, tuần nhan tràn đầy thần sắc lo lắng. Âu Dương Bằng ngồi trước cửa phòng Âu Dương Chi Yên không ăn không uống, đã bảy ngày cũng không ngủ yên rồi đi.

"Không, ta muốn chờ Yên Nhi đi ra, nàng nhất định còn ở bên trong, khẳng định là sự phụ thân bí của nàng đến đây." Âu Dương Bằng lắc đầu, ánh mắt yên lặng đứng ở khoảng không trước kia vốn là phòng ở của Chi Yên.

"Thế nào, nhìn ra cái gì không?" Ở cửa Nam uyển, đám người Âu Dương Phong, Hạ Hầu Không xa xa mà đứng, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn về phía bên này.

"Không hề có sơ hở, nếu không phải nghe người nói, đánh chết ta cũng không tin nơi này có một gian phòng!" Tư Đồ Bá lắc đầu, vô cùng thất bại nói.

"Nếu quả thật là bày trận, người này, hấn là rất cường đại?" Hạ Hầu không ánh mắt đại ra, thì thảo lắm bầm. Tiếng nói vừa dứt, hai vị lão hữu bên cạnh

đều cả kinh, đáy mắt đồng thời nổi lên một chút nóng rực cùng kiêng kỵ. Cường giả, tại Cẩm thành thế nhưng còn có cường giả mà họ không biết?

Ba người im lặng, nhìn về khoảng không trước mặt đồng thời mang theo một tia kính sợ. Có thể bày trận mà không bị bọn họ phát hiện, sẽ không phải là cường giả thánh tông chứ?

Ý niệm vừa xẹt qua, ba người như bị cho uống thuốc kích thích, cả người run run lợi hại. U Minh đại lục cường giả như mây, trước kia họ đã nghe nói qua cường giả cấp thánh tông nhưng lại chưa bao giờ từng nghĩ đến sẽ có một ngày bọn họ hội gặp được cường giả giống như thần tồn tại kia. Bọn họ phấn đấu cả đời cũng chỉ đến cấp bậc tông sư, trình độ này kém thánh tông đầu chỉ đơn giản là cách xa vạn dặm.

Nửa tháng qua đi, Âu Dương phủ rốt cục khôi phục bình tĩnh, mọi người nên làm gì thì làm. Âu Dương Bằng đã bị Âu Dương Phong ra lệnh cưỡng chế về phòng nghỉ ngơi, nhưng vẫn sẽ ngẫu nhiên đứng trước cửa phòng Chi Yên ngưng thần quan sát. Toàn bộ Nam uyển như chìm vào im lặng chỉ còn lại tiếng chim kêu, gió thổi qua, nhiều loại hoa lay động, bướm bướm thay phiên bay múa, từng trận hương hoa lan tỏa lại không người thưởng thức, như một cái xác không hồn, không còn sức sống như lúc trước.

Chi Yên như chìm trong một giấc mộng rất dài rất dài. Trong mộng nàng cảm thấy thật nhẹ nhàng, tự do, tiêu sái, có thể tươi cười không tạp chất như thiên sứ, dung mạo càng thêm hoàn mỹ như nhật nguyệt, tình lệ (tình xảo+diễm lệ) nhưng không mất vẻ nhu hòa.

Nửa tháng qua đi, đám mây linh hồn lực bao vây quanh người của Chi Yên cũng bị nàng hấp thu trở nên nhạt dần, hoàn toàn trở thành âm dương khí chứa đựng trong cơ thể nàng. Thân thể kiều nhỏ gầy yếu rõ ràng cũng có thay đổi, da thịt trở nên trắng nõn, ngũ quan càng thêm tinh xảo. Một đầu tóc đen tùy ý thả sau người dài ra không ít. Toàn thân nàng được bao bọc bởi một tầng linh hồn khí còn không đi, như tia sáng trong đêm đen, tản ra dụ hoặc trí mạng.

Lông mi tinh xảo, yêu kiều run nhè nhẹ, giây tiếp theo, Chi Yên từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, con ngươi đen láy hiện lên một tia mê mẩn, rồi sau đó trở nên bình tĩnh trong suốt. Nhìn hoàn cảnh quen thuộc, cánh môi phấn nộn gợi lên một chút độ cong, trong lòng có cảm giác buồn bã tiếc nuối, thì ra, tất cả chỉ là giấc mộng.

Từ trên giường ngồi dậy, dùng nội thị xem xét. Hai sợi dây năng lượng trắng, bạc trong cơ thể đã to lớn hơn không ít. Linh hồn lực giống như nước lên thì thuyền lên, cấp bậc linh giả trực tiếp nhảy tới trung cấp linh giả trung giai, so với trình độ sơ cấp linh giả trung giai nửa tháng trước ước chừng vọt một cấp.

"Tốt lắm, nếu không tỉnh lại, linh hồn lực của lão đầu ta liền không trụ được nữa." Phi lão thở dài nhẹ nhõm một hơi, ý niệm vừa thu lại, nháy mắt đã tiến vào trong vòng tay cản khôn, gian phòng đã biến mất nửa tháng không hề dấu hiệu xuất hiện tại chỗ.

Âu Dương Bằng thân thể chấn động, một tay che miệng, kích động không nói nên lời, ra, xuất hiện, như vậy Yên Nhi của hắn...

"Chi nha!" Một tiếng, cửa được mở ra, Chi Yên một thân y phục phấn hồng tươi cười ôn nhu, thân nhiên đứng trước người Âu Dương Bằng. Vốn tiểu thân thể mềm mại chỉ cao quá đùi hắn một chút lúc này đã cao đến ngực hắn. Hai má non nớt so với lúc trước biến hóa không ít. Da thịt tinh tế trắng nõn, trong quyến rũ lộ ra ngàn vạn phong tình. Thủy mâu trong suốt, mang theo tia sáng linh động trí tuệ, con ngươi giống như đá quý màu đen, long lanh, không tạp chất làm cho người ta đui mù...

"Yên, Yên Nhi..." Thanh âm Âu Dương Bằng tắc nghẽn, bàn tay to run run dừng trên vai nàng, con ngươi ôn nhuận bộc lộ thần sắc vui mừng trước nay chưa từng có.

"Đã làm cho phụ thân lo lắng rồi." Chi Yên ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của Âu Dương Bằng, trong mắt xẹt qua một tia xin lỗi.

"Không, chỉ cần Yên Nhi không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Âu Dương Bằng liên tục lắc đầu, lo lắng lúc trước đã sớm bị vui sướng thay thế, chỉ còn lại cảm giác may mắn đã mất mà tìm lại được. Chỉ cần Yên Nhi của hắn vô sự, hết thấy đều tốt.

Tin tức Âu Dương Chi Yên xuất hiện rất nhanh rơi vào tai Âu Dương Phong. Những người đang nghị sự tại đại đường sắc mặt đều bị kiểm hãm, thống nhất đứng lên, thần sắc vội vàng tiến đến Nam Uyển.

Chi Yên sớm đoán được ý định của những người này, cho nên trước khi bọn họ đến đã lôi kéo Âu Dương Bằng ra ngoài mua sắm. Hiện tại nàng cao lên, quần áo cũng nên thay đổi. Trọng yếu nhất là đã nửa tháng nàng không có xuất môn, nàng thật tưởng niệm bầu không khí bên ngoài a.

Âu Dương Bằng một đường luôn luôn mỉm cười, cảnh xuân đầy mắt, lôi kéo Chi Yên đông dạo tây dạo, thấy cái gì thú vị cũng muốn mua cho nàng, nếu không phải bị nàng ngăn lại phòng chừng tròn con phố đều phải bị hắn mua trở về.

"Phụ thân, chúng ta lên đó ngồi đi, Yên Nhi đói bụng." Chi Yên lôi kéo tay Âu Dương Bằng lắc lắc, chỉ vào lầu hai tầng trước mặt nói. Hiện tại nàng thâm nghĩ muốn tìm một địa phương im lặng, hảo hảo cùng hắn nói chuyện.

"Tốt, phụ thân mang Yên Nhi đi lên." Âu Dương Bằng vẻ mặt sùng nịch nhìn nàng. Nếu không phải vóc dáng của Chi Yên đã cao không ít thì hắn hận không thể thời thời khắc khắc đều ôm nàng.

Đi lên lầu hai, Âu Dương Bằng kêu một phòng, tiểu nhị cấp hai người ngâm một bình trà tốt, liền mang theo thực đơn đi xuống. Chi Yên im lặng ngồi ở một bên, hai má tinh xảo phấn nộn nhè nhẹ nhiễm một chút u sầu, nhìn về mặt vui sướng của Âu Dương Bằng nàng đột nhiên cảm thấy khó có thể mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 21: Chữa bệnh cho Văn Thừa

"Yên Nhi, làm sao vậy?" Âu Dương Bằng miễn cảm phát hiện nàng không giống thường ngày bèn lên tiếng dò hỏi.

"Phụ thân người có tin Yên Nhi có năng lực tự bảo vệ mình không?" Chi Yên không đáp, nàng hỏi lại, đôi thủy mâu trong suốt không chứa tạp chất chăm chú nhìn về phía hắn.

"Trên tộc hội, Yên Nhi bỗng nhiên nổi bậc, thiên phú này mọi người đều biết, hơn nữa người thông minh hơn người, tự bảo vệ mình hẳn là không có vấn đề." Âu Dương Bằng nghiêm túc nói, chín tuổi đã là cao cấp linh giả, ở trong số bạn cùng lứa chỉ sợ không người có thể làm nàng bị thương a.

"Vậy chắc phụ thân cũng đoán được, lấy thiên phú tu vi của ta, sớm hay muộn đều sẽ rời đi nơi này." Nhìn Âu Dương Bằng, Chi Yên thần nhiên nói. Vừa dứt lời, lại thấy thân thể Âu Dương Bằng mạnh chấn động, đồng tử phóng đại, bộ dáng thất kinh.

"Ta biết phụ thân thương ta yêu ta, nhưng dù sao ta cũng cần trưởng thành, không có khả năng vĩnh viễn sinh hoạt dưới cánh chim của ngài (ý nói sự che chở của Âu Dương Bằng). Thế giới này nhọc nhọc cường thực (mạnh ăn, yếu bị ăn), muốn không bị khi dễ, phải có lực lượng đủ cường đại khi dễ trở về..." Chi Yên hí mắt, ánh mắt xuyên thấu qua Âu Dương Bằng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Trời xanh mây trắng, làn gió nhẹ vỗ vào mặt, hơi thở bên ngoài có hương vị tự do nàng theo đuổi đã lâu. Âu Dương phủ không phải nhà của nàng, cho nên rời đi chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hôm nay khi tỉnh lại nàng đã luôn luôn nghĩ đến vấn đề này.

"Thật sự chỉ có thể rời đi sao?" Âu Dương Bằng thanh âm khàn khàn, cúi đầu hỏi, ánh mắt mất mát, mang theo hi cầu (hi vọng+khẩn cầu) tha thiết.

Nếu không phải hắn quá yếu thì Yên Nhi đã không chịu khổ nhiều như vậy, lại càng không nghĩ rời đi để theo đuổi con đường cường đại. Nói đến nói đi, đều do hắn, người phụ thân này rất vô năng. Có một loại cảm giác áy náy cùng tự trách nảy sinh lan tràn trong lòng, con người đen như mực xẹt qua nhẹ thống khổ.

"Phải rời đi, nhưng không phải hiện tại." Chi Yên yên lặng gật đầu, an ủi nói. Cho dù nàng muốn rời đi thì cũng phải đợi cho bệnh của Âu Dương Bằng hoàn toàn trị tận gốc mới được. Coi tu vi hiện tại của nàng, lợi dụng dương khí để trị liệu hẳn là không có vấn đề gì.

"Được rồi, phụ thân không ngăn cản người, đợi cho người trở thành cường giả chân chính nhất định phải nhớ trở về thăm phụ thân." Âu Dương Bằng thở dài một tiếng, trên mặt xẹt qua một tia bất đắc dĩ. Theo như tính tình của Yên Nhi, một khi đã quyết định sẽ không dễ dàng sửa đổi, đã như vậy, hẳn cũng chỉ có thể chấp nhận, huống chi bọn họ còn có một đoạn thời gian ở chung.

Cơm ăn đến một nửa, bên ngoài đột nhiên vang lên một mảnh ồn ào, các loại bước chân hỗn độn cộng thêm tiếng la hét vang vọng lên...

"Nói, trong đồ ăn các người bỏ loại độc gì? Tại sao gia chúng ta ăn một chút đã bị thế này!" Thanh âm tê dại kiệt lực hò hét giống như một đạo kinh lôi nổ vang tại khách sạn. Vừa nghe có người trúng độc, tất cả khách nhân đều kinh sợ khủng hoảng buông bát đĩa.

Chi Yên nhíu mày, trước tiên từ chỗ ngồi đứng lên đi về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên hành lang đã chen chúc đầy người, còn trên đất có một lão giả râu tóc bạc trắng đang nằm, sắc mặt xanh tím, khóe môi có máu đen tràn ra, thân thể run lên từng hồi, vẻ mặt thống khổ.

Bầu bạn bên cạnh lão giả là một gã hạ nhân mặc thanh y, lúc này vẻ mặt hắn hung ác, đang trợn mắt nhìn lão bản khách điếm.

"Thì ra là Văn thừa tướng, lão nhân gia hẳn làm sao có thể xuất hiện ở trong này?"

"Văn thừa tướng, trời ạ, khách sạn này là ăn gan hùm mật gấu sao, vậy mà dám độc hại Thừa tướng đại nhân."

...

Nghe đám người nghị luận thì lão giả nằm trên mặt đất kia là đương triều đệ nhất Văn tướng không thể nghi ngờ. Chi Yên ánh mắt quét về phía thanh y (thanh: màu xanh) nam tử, vừa vặn bắt được ánh mắt đặc ý chột lóe rồi biến mất của hắn. Khóe môi khinh nâng, thì thì nhiên nhiên (thần nhiên) đi tới bên cạnh lão giả.

Ngạch, tiểu cô nương này muốn làm gì?

Mọi người vẻ mặt khó giải thích nhìn tiểu oa nhi phẫn nộ tình xảo trước mặt. Thanh y nam tử đầu tiên là kinh ngạc sau thấy Chi Yên ngồi xổm xuống bắt mạch, không khỏi cười nhạo rồi tiếp tục ngoan độc trừng lão bản. Dù sao sự tình đều đã làm xong, hiện tại chỉ cần hung hăng xáo trá đổ tội cho người khác là có thể thoát thân, căn bản hắn không đem Chi Yên đặt ở trong mắt.

"Thế nào, có thể cứu chữa sao?" Âu Dương Bằng cũng ngồi xổm bên cạnh Chi Yên, vẻ mặt khàn trương nói, tuy hắn không thường ở nhà, nhưng chuyện về Văn Thừa hẳn vẫn là biết đến.

Hắn làm quan thanh liêm, cương trực công chính, là quan tốt khó có được, quan trọng nhất là tại thời đại linh khí thịnh hành, hắn chỉ dựa vào một thân sở học văn chương lại đứng ở độ cao mà nhiều linh giả khác không thể bằng, tuy là người mù tu luyện, lại không ai dám khinh thị hắn.

"Đây là một loại độc tố rất ngoan độc, gần như đã xâm nhập tâm phế, muốn trừ tận gốc, không phải là việc có thể trong một chốc là làm được." Chi Yên lắc đầu, lấy ra ngân châm từ trong lòng. Trong sự thôn thức mọi người phân biệt cấm ở ngực, bụng, cùng tứ chi động mạch của lão giả để khống chế độc tố lan tràn, kế tiếp chính là bức ra một bộ phận độc.

Ý niệm vừa động, dương khí trong cơ thể theo ngân châm chui vào cơ thể lão giả. Chi Yên nhắm mắt lại, linh thức theo dương khí chạy, trước đem một bộ phận dương khí giữ trong lòng, sau đó khuếch tán hướng về chung quanh. Mỗi khi dương khí đi được một ít, hơi thở âm độc này sẽ thiếu đi một ít. Dương khí giảm mạnh, xem ra loại độc tố này so với năng lượng còn lợi hại hơn. Dương khí của nàng có tác dụng nung khô hoá tắng, mà loại độc tố này lại ẩn ẩn có xu thế vô đến ô ạt, năng không thể không cẩn thận khống chế.

Mười phút đi qua, trán Chi Yên chảy ra từng giọt mồ hôi, Âu Dương Bằng vẽ mặt đau lòng, nhất thời có chút hối hận đã cho Chi Yên cứu trị. Ở trong lòng hắn, đừng nói là Thừa tướng cho dù là Hoàng đế lão nhân đứng trước mặt hắn cũng không bằng một sợi tóc của Yên Nhi.

Chi Yên mi nhíu lại, gắt gao nhìn chăm chăm lão giả trên đất. Vừa rồi nàng đã vận chuyển dương khí đến lần thứ năm để trừ độc, còn lại cũng chỉ có thể xem ý chí của hắn.

Trên mặt lão giả, màu xanh tím phai nhạt không ít, thân thể cũng không run giống như trước nữa, ánh mắt mọi người nhìn về phía Chi Yên vô hình trung mang theo kính sợ không hiểu. Đăm đăm vài châm mà có hiệu quả bức này? Thân, oa nhi này không phải là thần y chứ?

Đại hán mặc thanh y vẽ mặt hồ nghi, độc này vô cùng bá đạo, vô sắc vô vị, là độc được đứng trong mười vị trí đầu của bảng độc được đại lục, Phong Hầu Tấn. Kiến huyết phong hầu, mặc dù ý thức của người trúng độc thanh tỉnh nhưng cũng không nói ra được một lời, trọng yếu nhất là phạm người đã dùng độc này đều trong một lát bị mất mạng, cho dù ăn giải độc đan cũng vô dụng.

Chi bằng nàng, một tiểu nha đầu như vậy, có thể giải được độc này? Xuy, loại tỷ lệ này không khác gì việc người chết từ trong phần mộ bò ra.

Lúc đại hán vẫn còn cười nhạo Chi Yên, vị lão giả trên đất dưới cái nhìn trừng trừng chăm chú của đại chúng mạnh mẽ mờ mắt ra, ánh mắt bình tĩnh, cư trí lại đủ sắc bén, ánh mắt xuyên thấu qua mọi người, thẳng tắp dừng ở trên người đại hán.

Đại hán quay đầu, né tránh ánh mắt của lão giả, đặc ý trên mặt trong khoảnh khắc cứng đờ, trừng lớn mắt như gặp quỷ, này, điều này sao có thể?

Sợ hãi cực đại ùn ùn kéo đến đánh úp lại, chân hắn run run, nghiêng thân nghĩ bỏ chạy. Chi Yên sớm đoán được hắn sẽ có một chiêu này, cánh tay vung lên, tiếng xé gió truyền vang, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hàn quang chọi lóe, thanh y đại hán liền bị cố định tại chỗ.

"Đã đã biết người này là Văn thừa tướng, ngươi chắc hẳn biết kế tiếp nên làm gì." Chi Yên nhìn lão bản đang buồn bã nói.

"Biết biết, tiểu nhân lập tức sai người đến phủ thừa tướng báo tin, đa tạ thần y cứu giúp, tiểu nhân vô cùng cảm kích!" Điểm lão bản cuống lau một phen mồ hôi lạnh, liên tục nói lời cảm tạ. Độc hại đương triều Văn thừa tướng, loại đặc tội này đủ có thể liên lụy cử tộc, hắn không thể trêu vào. Nếu không có Chi Yên ra tay cứu giúp, cả đời này của hắn chắc chắn xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Sát khí lộ ra.

Chi Yên gật gật đầu, đi tới bên cạnh lão giả.

"Nếu ta đoán không sai thì ngươi bị người hạ Phong Hầu Tấn. Tính mệnh tuy được bảo vệ, nhưng độc tố còn lại vẫn rất phiền phức. Khi trở về cứ dựa theo phương thuốc này ngâm tắm, ba ngày sau lại tới tìm ta."

Chi Yên dùng than viết trên tờ giấy trắng phương thuốc và địa chỉ, dưới ánh mắt sáng quắc của lão giả nhét vào trong lòng hắn.

"Phong, Phong Hầu Tấn?" Mọi người đồng thời hô to. Thật sự là loại độc được nằm trong mười loại độc đứng đầu trên bảng độc được đại lục, Phong Hầu Tấn. Nghe nói được tính của loại độc này kiến huyết phong hầu (ý nói độc mạnh chỉ một chút cũng có thể khiến người khác mất mạng). Nếu chẳng may trúng loại độc này thì chắc hẳn kẻ đó phải chết không thể nghi ngờ, là độc được cấp tử thần. Vậy mà, lại để cho nàng, một tiểu oa nhi giải được?

"Thân thể của hắn còn nửa canh giờ nữa mới có thể khôi phục hoạt động. Trước đó, ngươi tốt nhất cam đoan an toàn của hắn, nếu có chút sơ xuất..." Chi Yên đến trước mặt điểm lão bản, ánh mắt hít lại, thần nhiên nhắc nhở.

"Vâng, vâng, tiểu nhân cho dù có liều cái mạng này cũng sẽ cam đoan Văn thừa tướng được an toàn!" Điểm lão bản cúi đầu khom lưng, hết sức lấy lòng nói với Chi Yên. Hôm nay coi như hắn xui xẻo gặp phải chuyện này, bây giờ hắn chỉ hy vọng người đi truyền tin nhanh chút trở về, cũng sớm đưa Thừa tướng đi, như vậy hắn mới an tâm được.

Từ từ lâu đi ra, Chi Yên lập tức cùng với Âu Dương Bằng hỏi Âu Dương phủ. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nếu đã trốn không thoát, vậy chỉ có thể đối mặt. Chi Yên âm thầm tính toán trong lòng nên ứng phó vấn đề sắp tới như thế nào. Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nàng cũng quyết không khai Phi lão ra, tuy rằng nàng biết hẳn căn bản không đem những người đó đặt ở trong mắt, nhưng ít chủ bài của nàng không phải muốn lộ là lộ được.

Trước cửa Âu Dương phủ, hai nô bộ giữ cửa vẻ mặt lo lắng chờ đợi, gần như cứ mỗi nửa khắc lại lên lầu cao nhìn về phía xa xa. Âu Dương gia chủ đã hạ mệnh lệnh sinh tử (không làm được thì chết), khi Âu Dương Chi Yên trở về lập tức báo cáo với hắn, không được có nửa phần sơ sót.

"Mau, mau đi báo cáo, nói thiếu gia và Âu Dương Chi Yên đã trở lại." Nô bộ giữ cửa giật mình một cái, hưng phấn nói với đồng bạn đang đứng dưới đài. Trở lại, đã trở lại, rốt cục có thể thở ra một hơi.

Chi Yên chân trước vừa trở lại Nam Uyển, chân sau Âu Dương Phong đã mang một đám người đi đến, trong đó bao gồm Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không. Bọn họ vốn rất hứng thú với thiên phủ của Chi Yên, sau lại chính mắt chứng kiến gian phòng biến mất, nên sự tò mò đối với nàng lại được kéo lên cao nhất.

Khi lại được nhìn thấy Chi Yên, Âu Dương Cần cảm thấy trước mắt sáng ngời, ánh mắt không cách nào ly khai. Đã nửa tháng không thấy, nàng vậy mà càng trở nên càng thêm tinh lệ (tinh xảo+diễm lệ) như thế. Mi mịch như họa, da thịt ôn nhuận như bạch ngọc, toàn thân lộ ra một cỗ linh khí. Ánh mắt nàng u lãnh, sâu trong đó lại lóe ra hàn khí. Nàng thân nhiên nhìn bọn họ, xa cách mà lại lạnh nhạt, khiến tâm Âu Dương Cần không khỏi cứng lại, giây tiếp theo, ung (chìm ung)mâu tối sầm lại, tuần nhan nổi lên một chút phẫn nộ. Nàng dựa vào cái gì mà dám nhìn hắn như vậy?

"Phụ thân, Yên Nhi mệt mỏi, Yên Nhi muốn đi nghỉ ngơi trước." Thấy đám người Âu Dương Phong nửa ngày cũng không mở miệng nói một câu nào, Chi Yên cảm thấy rất bất đắc dĩ cũng không biết nói gì. Bọn hắn muốn hỏi lại không hỏi! Nàng không có nhiều thời gian để lãng phí cùng bọn hắn như vậy đâu!

"Chậm đã, nhìn thấy bốn gia chủ vì sao không làm lễ vấn an?" Âu Dương Phong sắc mặt trầm xuống, linh lực thả ra, đem Chi Yên khóa lại tại chỗ.

Vừa thấy mặt liền ra oai phủ đầu với nàng?

Quả nhiên tốt, vô cùng tốt!

Chi Yên sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, khuôn mặt tinh xảo phẫn nộ hiện lên một tia không hòa hoãn.

"Giáo huấn tại Linh kỹ đường Chi Yên khác trong tâm khảm vậy nên dù có giả mạo bất luận kẻ nào cũng sẽ không giả mạo người Âu Dương gia. Đúng rồi, đã quên nói cho ngươi, ta họ Lãnh, Lãnh Chi Yên, ngươi không phải là gì gì của ta, ngươi dựa vào cái gì muốn ta vấn an với ngươi?"

Thân thể bị hắn khống chế chỉ có thể khó chịu cương tại chỗ, nhưng nàng không muốn cúi đầu nửa phần. Âu Dương thế gia là cái gì? Âu Dương Chi Yên thì sao? Từ hôm nay trở đi, tất cả đều đi gặp quỷ đi!

"Ha ha, thì ra nha đầu ngươi họ Lãnh. Không sai không sai, quả nhiên rất phù hợp với tính cách của ngươi." Tư Đồ Bá thấy tình thế như vậy liền chen vào nói. Sắc mặt hắn vui mừng, hoàn toàn không nhìn đến sự kinh ngạc của lão bằng hữu. Âu Dương gia có một Âu Dương Cần đã đủ khủng bố nếu lại thêm một kẻ cao cấp linh giả chín tuổi, chắc chắn, Tư Đồ gia bọn họ còn có thể lẫn lộn tại Cẩm thành này nữa sao?

"Tiểu oa nhi đã không phải là người Âu Dương phủ, vậy ngươi có bằng lòng đến phủ của ta làm khách? Bốn nhân hứa hẹn sẽ cho ngươi cảm y ngọc thực, đan dược thuốc bổ, một chút cũng không ít, chỉ cần ngươi nguyện ý, ta còn có thể tiễn cửu ngươi tiến vào U Lam học phủ học tập, địa phương này là nơi mọi người tha thiết ước mơ đấy..."

Thấy Tư Đồ Bá chủ động mời gọi, Hạ Hầu Không nhất thời nóng nảy, rốt cuộc cũng không tiếp tục để ý cái gì là nguyên tắc hay vấn đề mặt mũi, thậm chí ở trước mặt Âu Dương Phong bắt đầu chiêu dụ Chi Yên. Nhân tài a, đây chính là nhân tài vạn năm khó gặp. Chỉ cần một người thế này cũng có thể khiến gia tộc lớn mạnh, chỉ có Âu Dương Phong cái loại lão cổ hủ này mới có thể khiến người mới mất lòng như vậy. Thật đáng tiếc, bất quá chuyện đó không liên quan gì đến hắn cả.

Hạ Hầu Không giọng điệu ôn hòa, hình tượng hiền lành, trong lòng lại vì hành động vừa rồi của chính mình mà kiêu ngạo vô cùng. Thiên tài, thiên tài cũng là người, thứ con người muốn chỉ đơn giản là danh lợi và cơ hội. Bình thường danh lợi đối với loại thiên tài siêu cấp biến thái như Âu Dương Chi Yên tự nhiên là thấy chướng mắt, như vậy còn việc hứa cung cấp đan dược thuốc bổ đâu?

Phải biết rằng càng là thiên tài, lượng đan dược bị tiêu hao càng nhiều. Xem thái độ Âu Dương Phong đối đãi với nàng thì đã biết nàng chưa từng hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, còn nữa lại có thêm cơ hội tiến vào U Lam học phủ... U Lam học phủ là nơi học tập của các loại thiên tài trên đại lục, là thiên đường của thiếu niên linh giả, lại là nơi các quốc gia đào móc nhân tài. Phạm là người từ U Lam học phủ đi ra, không dám nói mười phần nhưng ít nhất có tám phần được triều đình trọng dụng, thậm chí có người trở thành bá chủ một phương, từ nay về sau danh chấn thiên hạ.

"Các ngươi làm vậy có phải rất khó xem hay không?" Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không hòa hoãn nhìn về phía hai người.

"Nửa tháng trước vì sao đột nhiên biến mất, còn có gian phòng này, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Âu Dương Phong không có nửa phần kiên nhẫn, uy áp thả ra, không lưu tình chút nào tập kích Chi Yên. Hắn cũng không tin đường đường là một vị tông sư lại trị không được một con nhóc. Nhưng nếu thật sự có cường giả thần bí hộ vệ thì làm sao đây?

"Không cần!" Âu Dương Bằng nhất thời nóng nảy, hét lớn một tiếng chạy về phía Chi Yên.

"Gia gia, không thể!" Âu Dương Cần trong lòng căng thẳng khó hiểu. Khuôn mặt tuần tú nhiễm lên một tia bối rối, cùng người đang phấn đấu quên mình che ở trước người Chi Yên, lần đầu tiên hai phụ tử kiên định đứng trên cùng một lập trường. Âu Dương Phong ngoài ý muốn nhìn cảnh này, đồng thời đáy lòng lại bị sự phẫn nộ thiêu đốt. Âu Dương Bằng hồ nháo cũng liền cho qua đi nhưng từ khi nào Cần nhi cũng đối nghịch với hắn?

Thân là Âu Dương gia gia chủ, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho người nào ngỗ nghịch với hắn, càng không hy vọng thấy thừa kế Âu Dương gia, Âu Dương Cần, đối lập lập trường với hắn. Dù là nàng, đều là cái nha đầu này. Hắn thường thức người tài nhưng cũng xem trọng mặt mũi chính mình, nếu không thể sử dụng vì mình vậy thì chỉ có thể hủy diệt.

Âu Dương Phong hai mắt tròn trừng, trong mắt lộ ra sát khí.

"Đã là phế vật, thì vĩnh viễn chỉ có thể là phế vật. Nếu muốn nghịch thiên, ta sẽ thay trời tới thu thập người." Âu Dương Phong nói xong, không có kị sự cản trở của Âu Dương Bằng và Âu Dương Cần nữa, vung tay lên, chỉ thấy một đạo quang mang màu xanh dương trong khoảnh khắc tản ra, ngưng thành một thanh đao, mang theo khí thế phá hủy hết thấy hướng Chi Yên mà tới.

"Không ——" Âu Dương Bằng mở to mắt, thanh âm tê liệt rống lên. Hắn như nhìn thấy một màn của nhiều năm trước lại hiện ra. Tuần nhan ôn nhuận vô song trong nháy mắt nhiễm lên tuyệt vọng cùng hối hận, ánh mắt nhìn Âu Dương Bằng mang theo quyết tuyệt và chấm dứt hết thấy...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tâm nổi sát niệm

"Phụ thân!"

"Phụ thân đại nhân!"

Ngay trong khoảnh khắc tia sáng màu xanh lam sắp tập kích Chi Yên, Âu Dương Bằng lách mình tới, hai tay ôm xiết, đem Chi Yên bảo hộ chặt chẽ trong ngực. Nếu đã thay đổi không được, vậy thì cùng nhau diệt vong. Kiếp sau, hắn sẽ không làm người của Âu Dương gia nữa.

"Phốc!" Máu tươi từ trong miệng Âu Dương Bằng phun ra, nhiễm đỏ cả người nàng, Chi Yên hai mắt đỏ lên, thân hình kiều nhỏ ở trong lòng hắn run run không ngừng. Không, sao, tại sao lại như vậy? Không, không cần, nàng không cần phụ thân xảy ra việc gì...

Luôn luôn trấn định tự nhiên nhưng lúc này nàng hoàn toàn hoảng hốt, thậm chí quên mất những gì Phi lão nhắc nhở. Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại che kín kinh hoàng, hai tay nhanh túm lấy quần áo của hắn. Lực lượng cực đại đem hai người đẩy mạnh ra xa mấy chục thước, oanh một tiếng, hung hăng ngã trên mặt đất.

Chi Yên bị chấn đến toàn thân run lên, sau đó là một cổ đau nhức mãnh liệt áp đến. Âu Dương Bằng nằm trên thân thể nàng, nàng nhích dần thân thể muốn ngồi dậy, khoe môi hắn liền tràn ra vết máu. Từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt Chi Yên, đập vào mắt nàng chỉ có thể thấy một mảng đỏ tươi, đến ngay cả dây thần kinh trong đầu cũng bị nhuộm thành màu huyết tinh ghê sợ.

Tĩnh, hiện trường một mảnh yên lặng, mọi người cả kinh tại chỗ, ngạc nhiên nhìn một màn trước mắt. Hương vị của máu tràn ngập không trung, lại một lần nữa xác minh chuyện trước mắt thật sự xảy ra. Âu Dương Phong đứng lại tại chỗ, ánh mắt đại ra, mờ mịt nhìn bóng dáng trên đất...

"Phụ thân, phụ thân đại nhân, mau, mau tới, người đâu mau..." Âu Dương Cần là người thứ nhất từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, thanh âm run run, bối rối quát.

"Đi, chúng ta cũng qua xem." Hạ Hầu Không liếc mắt nhìn Tư Đồ Bá một cái, dẫn đầu đi tới. Bi kịch này mặc dù không phải hắn một tay tạo thành, nhưng ít nhiều cũng cùng hắn có điểm quan hệ, dù sao lúc ấy nếu hắn không vội vã tỏ thái độ muốn chiêu dụ người thì có lẽ Âu Dương Phong cũng sẽ không tuyệt tình như thế.

"Nhìn xem còn có thể cứu được hay không." Tư Đồ Bá lách đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói. Theo tính tình Âu Dương phong, một kích vừa rồi nhất định sử thượng toàn lực, có thể nói tỷ lệ sống sót của Âu Dương Bằng là cực kỳ nhỏ.

"Bằng, Bằng Nhi!" Âu Dương Phong thân thể run lên, nháy mắt như già đi rất nhiều. Khóe mắt bi thương tràn ra, thanh âm khàn khàn, run run mà khủng hoảng, từng bước từng bước dè dặt đi tới.

"Mau bảo vệ tâm mạch của hắn, nếu không, muốn cứu vẫn thì hoàn toàn không còn kịp nữa." Thanh âm Phi lão từ trong đầu vọng ra, Chi Yên giật mình một cái, chịu đựng đau đớn, giãy dụa đứng dậy.

"Đừng nhúc nhích, không nên đụng hắn."

Đám người Âu Dương Cần đã đi đến bên cạnh Âu Dương Bằng, vừa muốn di chuyển Âu Dương Bằng đã bị Chi Yên ngăn lại. Âu Dương Cần đã sớm

kiến thức qua lợi hại của Chi Yên, xem vẻ mặt nàng nghiêm túc, nhất thời dừng động tác trong tay. Đám người Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không kinh ngạc nhìn nữ oa cả người đều là máu, đều lúc này, nàng còn muốn làm gì?

Chi Yên từ trong lòng lấy ra ngân châm, lưu loát phóng trên người Âu Dương Bằng. Máu ngừng chảy, ý niệm vừa động, trên đất xuất hiện nhiều bình ngọc này nọ, một cái bình ngọc quen thuộc nhất thời rơi vào trong mắt mọi người. Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không đồng thời khiêu mi, trong mắt xẹt qua một tia hồ nghi.

Mở ra bình ngọc, Chi Yên đem Bồi Nguyên Dịch từ từ cho vào trong miệng Âu Dương Bằng, sau đó lại xuất ra hai viên đan dược bóp nát thành bột phân pha vào một lọ Bồi Nguyên dịch khác cho hắn uống... Thấy không sai biệt lắm, lại cúi người xuống, tay nhỏ bé khoát lên ngực Âu Dương Bằng. Dương khí tinh thuần không hề tiết chế hướng cơ thể hắn chuyển vận. Một bên dùng linh thức cảm giác trạng huống thân thể Âu Dương Bằng, một bên lại không chế dương khí chữa trị bị hao tổn cơ thể.

Tông sư cấp linh giả xuất một kích toàn lực tất nhiên không thể coi thường. Sau lưng Âu Dương Bằng giờ giống như tổ ong vỡ vụn, cơ bắp bị phá, máu tươi đầm đìa, kinh mạch bị cường lực chấn đến vận vận biến hình, nếu không phải đúng lúc bảo vệ tâm mạch, chỉ sợ...

Chi Yên trong lòng đau nhức, sắc mặt lãnh liệt như sương lạnh, bên trong đồng tử lộ vẻ xơ xác tiêu điều. Nàng thề, những thương tích hôm nay phụ thân gánh chịu, ngày sau, nàng tất đòi lại gấp trăm lần, cho dù là xuống địa ngục, nàng cũng muốn Âu Dương Phong không được chết từ tế.

Nửa canh giờ đi qua, dương khí trong cơ thể Chi Yên hao tổn hơn phân nửa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bất quá đáng vui mừng là tính mạng Âu Dương Bằng xem như giữ lại được.

Một người mù tu luyện bị cường giả cấp tông sư gây thương tích, có thể giữ được mạng sống gần như là kỳ tích, cho nên khi Chi Yên từ trên đất đứng lên, Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không ánh mắt lại sáng vài phần. Xem ra bọn họ vẫn xem thường nàng, oa nhi này không chỉ có tu vi ngạo nhân, thậm chí ngay cả y thuật cũng xuất thần nhập hóa, nhân tài như vậy này, chỗ nào tìm được?

"Này, này sẽ không là Bồi Nguyên dịch được lưu truyền bên ngoài chứ?" Trong đám người, một nam tử mặc cẩm bào sắc mặt chần chờ, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Bồi Nguyên dịch bị Chi Yên ném ở một bên.

"Bồi Nguyên dịch?" Tư Đồ Bá và Hạ Hầu Không bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc dừng ở trên người Chi Yên, thật sự là Bồi Nguyên dịch?

"Gọi người đem phụ thân nâng vào phòng nghỉ ngơi, ta đi đến hiệu thuốc." Ý niệm vừa động, Chi Yên trực tiếp đem bình bình quán quán trên đất thu vào không gian trong vòng tay, nhìn Âu Dương Căn lạnh nhạt phản phó nói. Hành động này của nàng lại chấn đến mọi người bên cạnh, a, thế nhưng còn có không gian linh khí?

Âu Dương Phong lúc này cũng ổn định lại, nhìn về phía Chi Yên ánh mắt mâu thuẫn đến cực điểm. Hắn đã nghĩ bây giờ giết nàng sẽ vĩnh viễn trừ được hậu hoạn, lại sợ Âu Dương Bằng có vạn nhất thì dù có thân tiên tái thế cũng không cứu được. Lại thấy được thủy này cùng với không gian linh khí, mặt hắn nhăn căng nhanh, nếu sớm phát hiện nàng một chút, bồi dưỡng trọng điểm cùng với đối xử tử tế, vậy tất cả điều này có thể sẽ không xảy ra hay không?

Trên mặt Âu Dương Phong hiện lên khát khao, hối hận, nháy mắt lại chột tất, một lần nữa hiện lên lãnh lệ. Nếu đã làm đến loại tình trạng này, thì chi có thể tiếp tục kiên trì, muốn Âu Dương Phong hắn không để ý mặt mũi đi lấy lòng một nha đầu, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.

Chi Yên lạnh lùng, giấu cột liếc mắt nhìn mọi người ở đây một cái, đáy hiện lên hàn ý, đối với nhiệt tình của Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không không để ý nửa phần. Thân hình kiều nhỏ run rẩy, lại quật cường không chịu ngã xuống, bóng dáng cao ngạo mà lãnh liệt, vô hình trung như có một đạo bình chương đem nàng cùng mọi người tách ra, giống như cường giả trời sinh, chỉ đợi đến thời cơ thích hợp, nhất định có thể đứng trên cao nhìn xuống mọi người.

Âu Dương Bằng tuy rằng tính mạng không đáng lo, nhưng vẫn chìm trong hôn mê không thể tỉnh lại, thân thể khi lạnh khi nóng. Chi Yên kéo một thân mỗi một chiều cổ trắng đêm, trong chốc lát đổi được cho hắn, thoa ngoài miệng vết thương, trong chốc lát đắp khăn lạnh hạ nhiệt cho hắn, để ngừa vạn nhất, cách một cái canh giờ đều phải chuyển cho hắn một ít dương khí.

Trọn ba ngày, Chi Yên như đã trải qua một kiếp, cuối cùng khi xác định Âu Dương Bằng không ngại liền mệt đến trực tiếp ghé vào bên giường ngủ.

Âu Dương Căn đứng yên một bên, thân hình cao to kéo theo một bóng đen phủ trên người Chi Yên. Nhìn nàng không ăn không uống không ngủ, rút đi lạnh nhạt thường ngày mà lo lắng cố sức chiều cố Âu Dương Bằng, còn thật sự cẩn thận như vậy, thậm chí so với người con trai như hắn này còn hơn. Trong lòng của hắn không khỏi nổi lên từng đợt từng đợt thương tiếc, nàng yên tĩnh như vậy, thật giống như một đoá U Lan, vô hình tản ra sức quyến rũ làm cho người ta không thể kháng cự.

Âu Dương Căn lặng lặng nhìn, chín tuổi cao cấp linh giả, một tay y thuật xuất thần nhập hóa, thần bí được thủy? Thân thể mềm mại như thế đến tột cùng có bao nhiêu bí mật, nàng còn có cái gì hắn không biết?

Càng xem càng kinh hãi, càng tiếp cận càng mê hoặc, nàng thật là Âu Dương Chi Yên ban đầu kia sao, nếu là, biến hóa của một người làm sao có thể to lớn như thế, cho dù tu vi có thể giấu diếm, vậy còn tính cách thì sao?

Đôi mắt Âu Dương Căn chuyển sang u ám, thâm thâm ngó nhìn Chi Yên, cuối cùng lại bất đắc dĩ lắc đầu, hạ thất lưng, thật cẩn thận ôm lấy nàng.

Thân thể nàng gầy yếu lạnh lẽo mệt đến nỗi khi hắn động vào, nàng cũng không tỉnh lại. Mí mắt khép kín, lông mi tinh xảo run nhẹ, mi mắt trói chặt, ngay cả trong mộng cũng không an ổn. Âu Dương Căn không khỏi ôm nàng chặt hơn một chút, tựa như muốn cho nàng một ít an ủi.

Cảm nhận được nguồn nhiệt, Chi Yên theo bản năng hướng về phía đó cọ cọ, hơi thở dễ ngửi tràn ngập chớp mũi, khoe môi phẩn nộn vô thức nâng lên một độ cong khiến người khác muốn phạm tội. Âu Dương Cần nhìn xem không khỏi cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, cũng không dám vọng động gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Khởi điểm mới.

Chi Yên chỉ ngủ hai canh giờ đã tỉnh, nhìn vị trí mình đang nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một chút hồ nghi. Làm thế nào mà mình có thể về được phòng vậy? Lắc đầu, nàng quyết đoán xuống giường, lòng thầm nghĩ, không biết bây giờ phụ thân thế nào rồi.

"Chi Yên tiểu thư, Văn thừa tướng ở tiền đình chờ đã lâu." Thấy Chi Yên từ trong phòng đi ra, một gã nô bộc lập tức tiến lên nói.

Văn thừa tướng? Con người mê mang chợt lóe, nhất thời nhớ tới lão nhân mình đã cứu ba ngày trước ở tù lâu kia.

"Uh, ta đã biết." Gật gật đầu, ý bảo nàng sẽ ra gặp.

Tại tiền đình của Nam Uyển.

Văn Thừa một thân y phục giản dị đang ngồi trên chủ vị, bên cạnh là gia chủ Âu Dương Phong với người thừa kế Âu Dương gia, Âu Dương Cần. Lúc này mấy người bọn họ đang chuyện trò vui vẻ, tán gẫu thật cao hứng.

Chi Yên vừa tiến vào, bầu không khí nhất thời cương một giây, ý cười trên mặt Âu Dương Phong đọng lại, ánh mắt nhìn Chi Yên giấu giếm lợi hại.

"Tiểu thần y!" Văn Thừa thân thể run lên, lập tức từ chỗ ngồi đứng dậy, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên thần sắc vui mừng, cõi lòng đầy kích động nghênh đón Chi Yên.

"Tiểu thần y ngủ ngon giấc không?" Thanh âm ôn hòa, không lộ nửa điểm cao ngạo, giống như đối đãi với người cùng thế hệ với mình vậy.

"Uh, đi theo ta." Chi Yên thân nhiên gật gật đầu đối với Văn Thừa nhẹ giọng nói, căn bản không để ý đến sắc mặt ẩn sát khí của Âu Dương Phong. Văn Thừa vốn cũng không thích khách sáo với người khác nên chỉ gật nhẹ đầu với Âu Dương Phong, rồi lập tức đi theo Chi Yên.

"Vị này không phải là người đi cùng thần y ân nhân sao?" Nhìn Âu Dương Bằng nằm trên giường, Văn Thừa tướng rồi đột nhiên kinh ngạc nói. Lần trước tuy hấn nhắm hai mắt, nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng Âu Dương Bằng nói Chi Yên ra tay cứu giúp. Bất đắc dĩ lúc ấy tay chân hấn không thể nhúc nhích nên không thể cảm tạ hai người được, lại không nghĩ rằng lần gặp lại này người kia cũng là nằm trên giường.

"Ngài gọi ta Chi Yên là tốt rồi, vị này là cha ta, Âu Dương Bằng, cũng là thứ tử của Âu Dương gia chủ Âu Dương Phong." Chi Yên kéo ghế qua, ý bảo hấn ngồi. Thời điểm khi nàng nói đến Âu Dương Phong ánh mắt rõ ràng hiện lên lạnh lùng, cùng sát ý.

"Hắn đây là?" Văn Thừa híp mắt lại, một tay vỗ về chòm râu bạc trắng của mình, một bên bình tĩnh hỏi. Trong đôi mắt hấn hiện lên từng đợt từng đợt ánh sáng cơ trí. Thần sắc điềm đạm, trong vô hình lại lộ ra một cỗ uy áp của người có địa vị cao.

"Vi cứu ta, lấy thân mình làm bia chắn!" Chi Yên vô cùng đơn giản nói ra vài chữ, hơn nữa vừa rồi khi nhắc tới Âu Dương Phong trong mắt nàng đã hiện sát ý, nên không khó để một người như Văn thừa tướng vốn đã trải trọn lâu trong chốn quan trường nhanh chóng hiểu thấu đầu ngọn nguồn trong đó. Xem ra tất cả mọi chuyện đều do Âu Dương Phong làm ra a.

"Ta trị liệu cho ngài trước đi!" Chi Yên đánh gãy trầm tư của hấn, tin tưởng lấy trí tuệ của hấn có thể hiểu được ý tứ nàng muốn biểu đạt. Nàng không phải người lương thiện, lại càng không cao thượng đến mức thi ân bất đồ báo (làm ơn không cần trả ơn), dẫn hấn đến phòng Âu Dương Bằng đều là vì kế hoạch kế tiếp, một ngày nào đó nàng sẽ rời đi, chỉ có một điều nàng không bỏ xuống được đó là Âu Dương Bằng.

"Vậy xin đa tạ ." Văn thừa tướng tinh thần chấn động, đáy mắt xẹt qua một tia thâm ý, hơi hơi cúi người đa tạ Chi Yên.

Hơn nửa canh giờ đi qua, Chi Yên thu hồi ngân châm.

"Phong hầu tán ngoạn cổ bá đạo, xâm nhập vào máu thịt, không phải chỉ cần một hai ngày là có thể trừ hết. Sau này còn muốn vất vả Thừa tướng đại nhân hai ba ngày lại tới gặp ta một chuyến."

"Sao có thể vất vả được, nếu không phải nhờ Chi Yên cô nương, cái mạng già này của lão sớm đã không còn. Đừng nói là chạy qua chạy lại mấy lần, cho dù là mỗi ngày đến một lần cũng không có vấn đề gì. Lão chỉ sợ phiền toái cô nương, trong lòng thật băn khoăn." Văn thừa tướng liên tục lắc đầu, xin lỗi nói.

"Mấy lời khách khí gì đó thì không cần, đây là Bồi Nguyên dịch được cô động thành viên dễ dùng, đối với thân thể của ngài rất có lợi. Thật không dám đầu điểm, mặc dù phụ thân giống ngài đều là người mù tu luyện nhưng Yên Nhi rất bội phục một thân chính khí của ngài, hy vọng ngài ngẫu nhiên chiếu

cổ phụ thân một chút."

Chi Yên nói xong, đem một lọ bồi nguyên dịch đưa tới trong tay hắn. Văn Thừa chấn động mạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn bình ngọc trong tay. Đây là Bồi Nguyên dịch gần đây được đồn đãi mạnh mẽ trong triều? Nghe nói thứ này vô cùng quý giá, ngay cả đương triều đế vương cũng chỉ có một lọ.

"Thứ này không phải do cô nương bán ra chứ?" Thấy vẻ mặt nàng bình thản, Văn Thừa hồ nghi nói. Lời vừa hỏi ra, hắn lập tức cảm thấy chính mình đa tâm rồi. Bồi Nguyên dịch có thể so sánh với Bồi Nguyên đan thì làm sao có thể do một tiểu oa nhi chỉ mới mấy tuổi này luyện ra?

Nhưng mà trả lời câu hỏi của hắn Chi Yên cũng chỉ thản nhiên gật đầu. Trong khoảnh khắc, không khí yên lặng, hắn cảm thấy huyết dịch cả người như đảo lộn. Vốn dĩ bình thường rất trấn định, giờ khắc này hắn cũng không thể làm như thản nhiên được. thật sự do nữ oa trước mắt luyện chế? Phải biết rằng một lọ được thủy nhỏ nhỏ thế này cũng có giá trị mấy trăm kim tệ a! Không, đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là nghe nói dịch thuốc này là do một vị luyện được sư thân bí luyện chế! Vậy nàng là luyện được sư trong truyền thuyết kia?

Oanh, lại là một đạo kinh lôi nổ vang trong lòng, hô hấp của Văn Thừa dồn dập. Gương mặt già nua của hắn nhiễm lên vẻ đỏ ửng hiếm thấy, lông mi trắng râu bạc trắng hơi hơi run run, ngơ ngẩn không nói nên lời.

"Phốc xuy —— Có phải không giống như trong tưởng tượng của ngài? So với luyện đan sư thịnh hành trên đại lục, ta còn có rất nhiều điều cần học tập."

Chi Yên cười một tiếng, nghe đồn Văn Thừa trong triều nhưng lạnh lùng ngạo nghễ, lời nói hòa nhã nhưng không mất uy nghiêm. Nhưng hiện tại hắn có chỗ nào giống với bộ dạng tôn quý được vạn dân kính ngưỡng? Điều này quả thực giống hệt lão gia gia nhà bên, thân thiết lại không mất đáng yêu, thật là khiến người ta buồn cười.

"Thứ này ta không thể lấy không, không biết cô nương có gì cần, lão hủ nhất định kiệt lực làm." Văn Thừa bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên hiện lên một tia kính sợ. Hắn, cuộc đời này không thích nhất chính là nợ ân tình, ân cứu mạng của Chi Yên còn không báo sao có thể lại nhận lấy được thủy trần quý này của nàng được.

"Ngài vẫn nên nhận lấy đi, nếu thật muốn hỗ trợ, chẳng bằng giúp ta hỏi thăm vài loại dược thảo này." Chi Yên từ trong lòng lấy ra một tờ giấy viết đầy tên dược thảo, đem đến trước mặt hắn nói, con người linh động hiện lên một đạo tia sáng hung ác nham hiểm. Nàng từng nói qua, cuộc đời này, nàng sẽ không tha thứ bất cứ ai khi dễ nàng. Những thương hại (thương tổn, tổn hạ) trước kia, nàng sẽ đòi lại từng cái một. Khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt tinh xảo hoạt nộn tạo nên một chút tà ác, thô bạo, khiến thời điểm Văn Thừa nhìn thấy nhin không được run run.

Vừa tiến bước Văn Thừa, nô bộc truyền lời nói Âu Dương Phong triệu kiến, nói là có nhân tới tìm. Chi Yên trong lòng nghi hoặc, không phải lão nhân đáng giận này có ý lấy cớ chứ. Nghĩ nghĩ, nàng vẫn đi theo nô bộc hướng về chủ viện.

Đây là lần đầu tiên Chi Yên đến chủ viện, quý khí xa hoa không nói, bối cảnh chung quanh cũng đều có một phen ý vị, bất quá cùng nàng không có quan hệ gì. Đi vào đại đường chủ viện, trong khoảnh khắc ánh mắt mọi người đều phóng về phía nàng phóng. Âu Dương Phong ngồi trên chủ vị, ánh mắt híp lại, yên lặng khóa trên thân thể nàng, trên mặt biểu tình khó lường.

Đôi mắt Âu Dương Cầm không còn lạnh băng như ngày xưa nữa, lúc này ánh mắt nhìn về phía nàng nhưng lại lộ ra ôn nhu nhẹ nhàng, ngạc nhiên, nàng không nhìn lầm chứ.

"Hừ, người nghĩ mình là ai mà dám để chúng ta chờ đợi như vậy." Một tiếng hừ lạnh bất chợt vang lên, Âu Dương Cầm một thân quần áo vàng nhạt, vẻ mặt không hề giận, hèn mọn chằm chọc nói.

"Ta không nghĩ mình là ai cả, nhưng thật ra người nghĩ chính mình là ai a." Chi Yên thản nhiên nhìn nàng ta một cái rồi chậm rãi chọn một vị trí ngồi xuống.

"Mấy ngày không thấy, người vẫn khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn như vậy." Tiếng nói từ tính dễ nghe vang lên, Chi Yên hí mắt nhìn lại. Ngồi bên cạnh Âu Dương Cầm là một thiếu niên mặc cẩm bào. Tóc hắn buộc cao, khuôn mặt tuấn lãng, bạc môi khẽ nâng, hứng thú nhìn nàng. Đôi mắt hắn như có hào quang lóe ra, sáng ngời chói mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Bước đầu tạo thanh thế

Edit: Thủy Lưu Ly

"Là người!" Đôi mắt Chi Yên nhú lại, đến giờ nàng mới nhớ tới người nọ là người mấy hôm trước đã gặp lúc nàng cứu mẫu tử kia trên đường, hình như là họ Lâm gì đó.

"Vân ca ca, làm sao huynh có thể nhận thức kẻ ngu... làm sao có thể nhận thức nàng?" Lời vừa đến miệng, lại mạnh mẽ đem hai chữ ngu ngốc nuốt trở

về. Âu Dương Cảm sắc mặt ôn nhu, ánh mắt như nước nhìn Lâm Dật Vân, dung nhan tinh xảo dịu dàng bay lên hai đóa mây đỏ ửng. Chi Yên thấy không biết nói gì, ban ngày ban mặt, giữa những ánh mắt chú mục của mọi người mà có thể ngang nhiên quyến rũ Lâm Dật Vân, chắc chắn, này, gia phong của Âu Dương gia quả nhiên là tốt.

"Ha ha, hữu duyên năng tương ngộ mà thôi, Cảm thành lớn như vậy mà chúng ta có thể đụng phải, người nói, này không phải duyên phận thì là gì?" Thân ảnh Lâm Dật Vân cao gầy, một đôi mắt hoa đào nhiễm điểm tinh quang, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Chi Yên, cười đến vẻ mặt đáng đánh đòn.

Bên cạnh, Âu Dương Cảm thấy vậy, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, hai tay nắm chặt, ghen ghét nhìn Chi Yên. Nếu ánh mắt có thể giết chết người, chỉ sợ lúc này Chi Yên đã chết không dưới ngàn lần.

"Cho dù là duyên phận thì cũng là nghiệt duyên." Chi Yên thân nhiên châm chọc ra tiếng, một chút cũng không đem hấn đặt trong mắt.

"Hiện tại người cũng thấy, hấn là không có chuyện gì nữa phải không?" Ngắc đầu, con người trong treo thân nhiên nhưng lạnh lùng nhìn Âu Dương Phong trên chủ vị, đem phần sát ý vừa nổi lên che giấu thật sâu dưới đáy mắt.

"Hừ, ai chuẩn người dùng thái độ này nói chuyện với bản chủ?" Ánh mắt Âu Dương Phong đáng sợ, quanh thân tản mát một cỗ khí xò xác tiêu điều làm cho người ta kinh hãi.

"Âu Dương gia chủ chẳng lẽ chỉ biết lấy lớn ức hiếp nhỏ, lấy cường lăng nhược (mạnh hiếp yếu) sao?" Chi Yên lẳng lặng ngồi, không hề bị khí thế của hấn tác động, hấn dám can đảm lại động năng một lần nữa thử xem.

"Ho ho, Âu Dương gia chủ luôn luôn công chính, phân rõ phải trái, làm sao có thể lấy lớn ép nhỏ? Tìm người đến chỉ là ý kiến của ta, nghe nói người y thuật xuất thân nhập hóa, ngay cả Bồi Nguyên dịch lưu truyền gần đây cũng xuất sứ từ tay người?" Lâm Dật Vân ho khan hai tiếng, đánh gãy giằng co trong phòng nói. Con người tối tăm của hấn ánh lên sự mong đợi, ánh mắt cực nóng chớp động nhìn chăm chăm nàng như đang nhìn con mồi của chính mình vậy, điều này làm cho Chi Yên cảm thấy rất khó chịu.

Khoảnh khắc khi nghe đến Bồi Nguyên dịch, mọi người trong phòng nhất tề ngắc đầu, như sói như hổ nhìn chăm chăm Chi Yên. Bọn họ vừa chờ mong vừa khấn trương, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác không giám tin.

"Chỉ là một lọ dược thủy nho nhỏ thôi, chỉ cần người cho ta kim tệ, bán người mười bình tám bình cũng có sao đâu?" Ánh mắt Chi Yên chợt lóe, khoe môi gọi lên một chút giảo hoạt, phong đạm vân khinh nói nhỏ. Xem tốc độ nàng bây giờ, cứ một nỗi thì luyện được mười bình, điều này quả thật không tính là cái gì.

Hấp, trong phòng vang lên một mảnh hít khí, mọi người ngạc nhiên trừng mắt nhìn nữ oa trước mặt. Một lọ dược thủy nho nhỏ, mà còn nói "thôi"? Bán người mười bình tám bình cũng không làm sao? Này, này, này, nha đầu kia là có ý định đã kích người khác phải không? Cái loại dược thủy có thể so sánh với nhị cấp Bồi Nguyên đan này nhưng lại bị nàng nói đến không đáng giá như vậy, chỉ cần có tiền là được? Thử bọn họ không thiếu nhất chính là tiền, nhưng thật ra người có thể xuất ra nhiều Bồi Nguyên dịch như vậy sao!

"Ha ha ha ha, mạnh miệng thì ai không nói được? Nha đầu lừa đảo như người mà cũng có thể luyện ra Bồi Nguyên dịch? Quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ." Một nam tử tướng mạo thô lỗ cất tiếng cười to không chút cổ kỵ. Trên mặt hấn có sự đắc ý như đã nhìn thấu lời "nói dối" của Chi Yên. Mọi người vừa bị lời nói của Chi Yên hù dọa đến sắc mặt đại rai đột nhiên tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên mang theo nồng đậm hèn mọn.

Khó trách bị xem là dã loại, nghe nói còn là phế vật của Âu Dương gia đấy. Hừ, vậy mà chỉ vì muốn làm náo động lại nghĩ ra loại kỹ xảo gạt người này! Chắc chắn, đứa ngốc cũng chỉ là đứa ngốc, cái gì không nói lại cố tình nói mình có thể luyện chế Bồi Nguyên dịch, còn dám nói bốc nói phét không hề cổ kỵ, ai, hiện tại người trẻ tuổi a...

"Lời này là thật sao?" Lâm Dật Vân ánh mắt sáng lên, gắt gao trừng mắt nhìn Chi Yên. Chỉ cần trả tiền, nàng sẽ bán Bồi Nguyên dịch?

"Người quen lấy sáu trăm kim tệ một lọ, chỉ là nếu người mua thì không đủ một ngàn kim tệ một bình thì ta sẽ không bán? Chấp nhận thì tiền trao cháo múc." Không đề ý đến những ánh mắt khác thường chung quanh, hai tay Chi Yên vòng trước ngực, ung dung nhìn Lâm Dật Vân nói.

"Hào, đây là mười tứ kim tệ!" Lâm Dật Vân vừa động, trên tay thoáng chốc xuất hiện mười tứ kim tệ, trước sau không đến hai giây, tốc độ này khiến Chi Yên đang đứng nhìn cảm thấy một trận thịt đau. Sớm biết rằng thằng nhãi này có tiền như vậy, vừa rồi nên xảo trá nhiều một chút.

Một tinh thạch tương đương một ngàn tứ kim tệ, một tứ kim tệ tương đương một ngàn kim tệ, một kim tệ tương đương một trăm tiền bạc, một tiền bạc tương đương một trăm tiền đồng.

Âu Dương Cảm nhú chặt mày, ánh mắt lay động dừng ở trên người Chi Yên. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ánh mắt của nàng chưa bao giờ thay đổi, từ đầu tới cuối đều là bình tĩnh hờ hững như vậy, giống như không có gì có thể làm khó được nàng. Nhìn nàng cùng Lâm Dật Vân nói chuyện với nhau, hấn cảm thấy giống như có một bàn tay to lớn vô hình gắt gao nắm ngực hấn, trong lòng khó chịu khác thường.

"Nha, vừa vận mười bình, lần sau nếu lại tiếp tục mua thì không chỉ là cái giá này thôi đâu." Chi Yên đem mười bình Bồi Nguyên dịch giao cho Lâm Dật Vân, nhắc nhở nói. Người nào đó khoe miệng run rẩy, trong sự hâm mộ ghen tị của mọi người thu hồi Bồi Nguyên dịch.

"Thật sự là Bồi Nguyên dịch?" Giữa đường (đường đây là chính đường, sánh chính...chứ không phải đường đi) vang lên một mảnh hô nhỏ, ánh mắt mọi người sáng quắc dừng ở trên người Chi Yên.

"Đã chậm, nếu các người muốn có thể cùng hấn thương lượng, hấn có thể chuyển một hai bình cho các người." Khoe môi khê nâng, Chi Yên thiên chân

vô tà chỉ vào Lâm Dật Vân nói. Mọi người đầu đầy hắc tuyến, tức giận kềm chút là học máu, xem ra đắc tội ai cũng không có thể được đắc tội oa nhi trước mắt này.

"Yên Nhi, có thể cũng bán cho Cẩn ca ca mười bình?" Tiếp thu chỉ thị từ Âu Dương Phong, Âu Dương Cẩn bắt đắc dĩ nói. Con người sâu thẳm nhiễm một tia mong đợi, ánh mắt ôn nhu, không giống trước lạnh nhạt lại ngạo nghễ.

"Ngạch, như vậy a, nhưng là được thủy trên người Yên Nhi có gần đây đều đã bán đi rồi?" Chỉ Yên nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội giả vờ đáng yêu nói. Lời này vừa ra lại làm cho người ta có loại xúc động muốn học máu, người nói không có vốn không có, còn giả vờ đau thương vô tội làm gì?

"Bất quá một tháng sau, Yên Nhi sẽ có rất nhiều đồ tốt bán ra đấy, đến lúc đó hoan nghênh Cẩn ca ca đến cổ động (cổ vũ+động viên). Đúng rồi, còn có Tụ Linh dịch, đáng tiếc Cẩn ca ca không phải cấp tông sư mua cũng vô dụng. Thật ra Yên Nhi có nghĩ đến việc bán cho Tư Đồ gia chủ cùng Hạ Hầu gia chủ, ả, cái chủ ý này không sai." Chỉ Yên thì thảo ra vẻ lơ đãng tự nói.

Oanh, một viên kinh lôi lại nổ vang, mọi người ngạc nhiên đứng tại chỗ, quả thực không thể tin được những gì mình mới nghe được. Nàng nói là Tụ Linh dịch?

Có thể làm cho cường giả cấp tông sư nháy mắt thăng một cấp, Tụ Linh dịch?

"Ngô, phụ thân chắc đã tỉnh lại, ta sẽ không quấy rầy các vị nữa." Thấy hiệu quả đã đạt được, Chỉ Yên đứng lên, dưới sự chú mục của mọi người rồi đi..

Mới vừa đi ra ngoài một đoạn, bỗng nhiên trước mắt có một bóng người nhoáng lên ngăn lại, là Âu Dương Cẩm mặc một thân quần áo vàng nhạt cùng với một người nữ tử có vẻ là khuê mật (bạn thân nơi khuê phòng) của nàng ta (Âu Dương Cẩm).

"Hừ, tiện nhân, đừng tưởng chỉ bằng một chút bản lĩnh y thuật nho nhỏ mà có thể đứng vững tại Âu Dương gia ta!" Âu Dương Cẩm hai tay chống nạnh, cả vú lấp miệng em chằm chọc nói.

"Chính là loại chó đội lốt người như ngươi, có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, thời thời khắc khắc đều thông đồng cùng nam nhân!" Thiếu nữ bên cạnh cũng mặt mày khinh thường, cười hùa theo.

"Xoát! Xoát!" Mũi nhọn chợt lóe, hai cây ngân châm khôn khéo sáp nhập cánh môi của hai người. Âu Dương Chỉ Yên ngẩn đầu, khuôn mặt tinh xảo, phần nộn hiện lên nụ cười thiên chân vô tà.

"Ngượng ngùng, hai vị tỷ tỷ thật biết cách ăn nói, đến nỗi ngân châm bảo bối của ta đều nhin không được muốn qua thân cận."

Ngân châm cùng thuốc bột mới nghiên cứu chế tạo thật hiệu quả, chỉ trong giây lát, môi hai người sưng như hai miếng lap sườn đè lên nhau, không mất mười ngày nửa tháng đại khái sẽ không tốt lên được.

Ẩn nhẫn, sắc bén, nội liễm, cũng không tỏ ra yếu đuối vô năng. Làm nhục nàng sao, có thể, nhưng trước hết cần chuẩn bị tốt để nhận lấy hậu quả!

Thần nhiên liếc mắt nhìn hai người một cái, Chỉ Yên xoay người, không lưu tình chút nào rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Luyện Tụ Linh dịch

Edit: Thủy Lưu Ly

Thảo được rất nhanh được tập hợp đầy đủ, có Văn Thừa làm người trung gian, giá cả cũng hợp lý. Mặc dù có Long Chi Thảo là khó tìm nhất cũng góp nhặt được ít nhất mười cây, ước chừng đủ cho nàng luyện chế mười lần Tụ Linh dịch.

Âu Dương Bằng không chỉ tỉnh lại mà dưới sự tâm bồi của âm dương hai khí của Chỉ Yên, trong cơ thể đã tụ tập được linh hồn khí, sửa lại thể chất người mù tu luyện. Phòng chừng trong vòng tám ngày mười ngày sẽ đột phá cực hạn đạt tới sơ cấp linh giả. Điều này không thể nghi ngờ là tin vui khó có được.

Văn Thừa hai ba ngày lại qua Nam Uyển một chuyến, trừ bỏ nhận trị liệu, đại đa số thời gian hần đều cùng Âu Dương Bằng nói chuyện phiếm. Âu Dương Bằng trường kỳ đi du lịch bên ngoài, kiến thức rộng rãi, hơn nữa cách nói năng bất phàm nên Văn Thừa rất thưởng thức. Hai người thậm chí trở thành huynh đệ kết nghĩa, uống rượu nói chuyện phiếm, không chỗ nào không hợp. Cũng nhờ vậy mà địa vị của Âu Dương Bằng trong gia tộc có thể nói là tiến triển cực nhanh, thậm chí có xu hướng đuổi kịp và vượt qua Âu Dương Viễn. (con cả Âu Dương Phong)

Bất quá hần một chút cũng không để ý hư danh này. Chỉ Yên cũng mơ hồ lộ ra với hần một chút kế hoạch của chính nàng nhưng Âu Dương Bằng chỉ hờ hững nói không cần để ý suy nghĩ của hần.

Không phải không thêm đề ý, mà hần đối với cái nhà này đã hoàn toàn tuyệt vọng. Mười lăm năm trước, người yêu của hần đã chết trước mặt hần, mười

lăm năm sau, người được xưng là phụ thân của hắn vẫn giống như trước ra tay ngoan độc cố ý gây thương hại (tổn thương+tổn hại) một người hắn để ý khác.

Người có thể vô sỉ, nhưng cũng không thể vô sỉ đến tình trạng này, hắn nhẫn tâm, cũng đừng trách hắn vô tình. Cái gia tộc này, hắn nhất định không thỏa hiệp, cho nên, hắn sẽ không ngăn trở Yên Nhi làm bất cứ chuyện gì, mặc dù là làm cho cả gia tộc diệt vong...

... ..

Tụ Linh dịch, cùng cấp với tứ phẩm Tụ Linh đan, tụ khí tụ linh, là dược thủy chuyên môn nhằm vào sự thăng cấp của cường giả cấp bậc tông sư. Có thể trong khoảng thời gian ngắn làm cho một tông sư sơ giai tăng lên tới trung giai, hoặc là tông sư trung giai tăng lên tới cao giai, tốc độ nhanh lại không hề có tác dụng phụ, là cực phẩm dược thủy phụ trợ được tất cả các cường giả cấp tông sư tha thiết ước mơ.

U Minh đại lục, linh giả thịnh hành, cao giai linh giả vô số, cao phẩm luyện đan sư lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trong toàn bộ Cẩm thành, đáng giá mọi người kính ngưỡng cũng chỉ là tam phẩm luyện đan sư. Người này được hoàng gia thu lại để ngự dụng, tất cả đan dược luyện được đều vì hoàng gia chuyên dụng. Số đan dược còn có thể truyền lưu trong dân gian phòng chừng cũng chỉ là những đan dược nhị phẩm trở xuống.

Tứ phẩm luyện đan sư đối với toàn bộ U Minh đại lục mà nói là một độ cao mà người khác phải nhìn lên (ý nói là sự ngưỡng mộ, chỉ có thể ngóng nhìn). Giá của tứ phẩm đan dược càng nghịch thiên, nếu không có quyền quý, nếu không có đại gia tộc, thì căn bản dù có tâm tư cũng không động được. Cho nên, khi Chi Yên tung ra tin tức một tháng sau sẽ bán ra Tụ Linh dịch lập tức khiến toàn bộ Cẩm thành sôi trào. Trên là triều đình, dưới là bình dân dân chúng, đều chờ mong đại hội đan dược một tháng sau.

Tứ phẩm dược thủy xuất thế, tin tức như gió nhanh chóng khuếch tán, các thành trấn xung quanh Cẩm thành cũng xao động lên. Một số gia tộc cũng chuẩn bị một tháng sau đến Cẩm thành thử thời vận, cho dù không mua được dược thủy trong truyền thuyết đó thì ít nhất có thêm kiến thức cũng tốt.

Chi Yên tập thu liễm tâm thần, linh thức chặt chẽ khóa trên dược đỉnh, ngọn lửa màu đỏ từ đầu ngón tay toát ra. Nhẹ nhàng vung tay, dưới dược đỉnh một ngọn lửa đỏ như máu bỗng chốc bùng lên, diễm lệ mà lại nóng rực. Liên tục vài ngày, Chi Yên đều luyện tập khống chế lửa, từ lúc ban đầu tạo ra ngọn lửa, đến bây giờ đã có thể thu phóng tự nhiên, sự tiến bộ của nàng ngay cả Phi lão cũng phải than thở.

Vấn đề hỏa hậu được giải quyết, việc còn lại là luyện chế như thế nào. Tứ phẩm Tụ Linh dịch này chỉ sơ kỳ đã mất trên trăm loại thảo dược, hơn nữa đến hậu kỳ từng bước gia nhập chủ dược cần khoảng gần hai trăm loại thảo dược nữa. Loại công trình khổng lồ này không chỉ khảo nghiệm kiên nhẫn cùng cẩn thận mà càng thêm rèn luyện tu vi và ý chí một người.

Chi Yên một bên khống chế hỏa, một bên sửa sang lại quá trình luyện chế trong đầu. Rậm rạp, khuôn sáo, các loại chi tiết đều phải cùng chú ý, làm cho nàng không khỏi đau đầu một trận. Phòng chừng luyện xong lần này, dương khí trong cơ thể cũng hao tổn không ít a.

Phi lão trôi nổi giữa không trung, hí mắt quan sát Chi Yên luyện dược, coi tu vi của nàng hiện tại là xa xa không đủ để luyện chế tứ phẩm Tụ Linh dịch, nhưng trước mắt xem ra cũng chỉ có cái này đủ khiến Âu Dương Phong mắc câu. Cho nên, việc hắn có thể làm chính là ở một bên hiệp trợ.

"Trước dùng đại hỏa (lửa lớn), đem dược đỉnh đun nóng, bán tiền (đơn vị đo trong đông y) dược thảo để điều chế, lại cho vào Văn Diệp (tên một loại thuốc, đã google nhưng không biết nó là cái gì, thông cảm cho ta *cúi đầu*)." Phi lão một tay vuốt râu, không nhanh không chậm nói. Chi Yên vừa động ý niệm, hỏa diễm nháy mắt tăng lên, ngọn lửa xì xì rung động, đem gian phòng ánh lên một mảnh đỏ bùng.

Văn Diệp dưới nhiệt độ của hỏa diễm chậm rãi mềm hóa, dần dần chìm vào đáy nước, một màng chất màu xanh như rêu bám vào thành dược đỉnh, thỉnh thoảng trên mặt sủi lên bọt khí. Thấy như vậy, Chi Yên lập tức đem hỏa diễm ổn định, lại đem thảo dược còn lại nhát nhát cho vào bên trong dược đỉnh.

Nội hỏa (lửa do cơ thể Chi Yên tạo ra) dùng thật tốt, nhưng rất khó duy trì cùng khống chế. Ngán ngùng nửa canh giờ đi qua, trán Chi Yên ra đầy mồ hôi, hai má tỉnh xảo phần nộn hiện hai mặt đỏ ửng, vẻ mặt khẩn trương, không dám có chút thả lỏng.

Luyện dược cùng luyện đan, một cái chú ý điều trị, một cái chú trọng dung hợp, người trước cùng trung y có liên hệ thật mật, người sau chú trọng tinh khí thần cùng với các loại lực lượng dung hòa. Cho nên, luyện dược càng rườm rà hơn, trừ bỏ chủ dược (dược liệu chủ đạo) tất yếu, càng cần sự phối hợp của rất nhiều dược liệu phụ trợ cùng điều trị. Cũng bởi vì vấn đề này nên rất hao khí hao lực, cho dù là sơ cấp linh giả, chỉ cần đủ kiên nhẫn, đủ nghị lực, đủ thời gian, thì nhất định thành công.

Đương nhiên, số lần luyện tập người người khác nhau, có người cho dù luyện hơn trăm lần ngàn lần cũng không nhất định sẽ thành công, lại có người thậm chí chỉ luyện chế lần đầu tiên đã có thể thành công, tỷ như Chi Yên.

"Thế nào, còn kiên trì được không?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Chi Yên, Phi lão quan tâm nói. Kỳ thật cũng không cần kiên trì như vậy, hắn dù chỉ là một linh hồn nhưng giúp nàng luyện chế dược thủy này vẫn là có thể được.

"Có thể!" Chi Yên khề cần mồi, một lần nữa phản chấn lại, chỉ là tứ phẩm dược thủy mà thôi, nàng không tin nàng không làm được.

Một lần lại một lần, ngoài phòng mặt trời mọc rồi lặn, liên tục hơn mười ngày, dịch thể sơ kỳ rốt cục dưới sự kiên trì bám riết không tha của nàng cũng đã luyện thành công. Gần mười ngày luyện dược, việc khống chế hỏa hậu của nàng đã đạt đến trình độ kinh người. Tinh thần lực sau nhiều lần cạn kiệt càng trở nên cường đại, dương chi tuyến (sợi dây năng lượng bằng đường khí) trong cơ thể sơ với âm chi tuyến rõ ràng to gấp đôi. Tiến bộ tu luyện không giống bình thường làm cho nàng thật sung sướng, luyện dược càng thêm thuận buồm xuôi gió.

"Tốt, kế tiếp là luyện chủ dược. Trước đem Rây Đằng (đăng có nghĩa là dây nhưng convert ghi cái rây đăng ta cũng không biết gọi thế nào cho dễ nghe nữa???) cắt miếng, sau đó đặt trên mặt dịch thủy, dùng lửa nhỏ hầm chế..." Chi Yên dựa theo Phi lão yêu cầu, đưa tay đem Rây Đằng màu tím lớn bằng

cổ tay cất mỏng, sau đó tính tế đặt trên mặt dịch thủy. Nhiệt khí bốc lên lập tức đem Rây Đẳng huân nóng, một tầng dịch tron nhót màu tím từ từ chảy ra, dần dần hòa vào dịch thủy. Hương thơm thần nhiên phiêu dật mang lại cảm giác thư sướng không nói nên lời.

Khi tầng vật chất màu tím hoàn toàn hòa vào trong dịch thủy, lại đem Bạch Linh Quả có tính hấp thu ném vào trong được đỉnh. Áo ào, vốn bình tĩnh được thủy thoát chốc sôi trào, lấy Bạch Linh Quả làm trung tâm, cấp tốc xoay tròn. Nhiệt khí bốc lên, không ngừng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán. Toàn bộ gian phòng như đắm chìm trong biển sương mù, trong tầm mắt chỉ còn lại một mảnh trắng xoá.

"Mau, Long Chi Thảo!" Phi lão tinh thần chấn động mạnh, nhìn được thủy sôi trào hưng phấn nói. Sống mấy vạn năm, hắn chưa từng thấy qua kẻ nào biến thái như thế, Được Đẳng a, nàng thế nhưng đụng phải Được Đẳng trong truyền thuyết...(Được Đẳng theo ta hiểu là một trạng thái hiếm xảy ra trong quá trình luyện chế được thủy)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tấn giai ngoài ý muốn

Edit: Thủy Lưu Ly

Được Đẳng, là trạng thái được thủy trong truyền thuyết khi được vật và linh lực tương xứng với nhau, hòa hợp đạt tới một cảnh giới huyền diệu. Lúc ấy được lực cùng linh lực song song tác động khiến được thủy sôi trào xoay vòng, hình thành vòng xoáy được linh dao động, gọi tắt là Được Đẳng. Nói chính xác hơn là quá trình được vật dưới tác dụng của linh lực đạt được linh lực cũng phóng thích linh lực, loại cảnh giới này chỉ có thể ngộ không thể cầu (ngộ trong kỳ ngộ, ngộ có thể hiểu là gặp gỡ). Một gã luyện được sư có thể cả đời cũng không gặp được kỳ ngộ này này, ngay cả người đạt tư cách cửu phẩm được sư là Phi lão cũng chưa từng gặp phải. A! lão thật không ngờ lại bị cái nha đầu này gặp được, vận khí của nàng không phải tốt bình thường đâu.

Chi Yên nhanh chóng đem Long Chi Thảo cho vào được đỉnh, chỉ thấy bên trong được thủy càng sôi trào lợi hại, mùi thơm thần nhiên phiêu dật mà ra. Ngay sau đó, Chi Yên lại lập tức cảm nhận được một cỗ khí thanh lương (thuần khiết, dễ chịu) từ lỗ chân lông rót vào da thịt. Thân thể nàng chấn động mạnh mẽ, mỗi một lúc trước đều trở thành hư không, tâm trạng cũng hưng phấn không thể áp chế.

Oanh! Trong cơ thể, âm dương hai khí vừa tiếp xúc với vật chất lạnh lẽo kia trong thoáng chốc như trở thành máy gia tốc ở trong cơ thể nàng mà điên cuồng tuần hoàn. Ánh mắt Phi lão phát sáng, về mặt kích động, xem ra luyện sớm không bằng luyện khéo, nếu Chi Yên không kiên trì luyện chế Tụ Linh dịch thì chỉ sợ bọn hắn đã bỏ lỡ kỳ ngộ này.

Được Đẳng a, bình thường đối với được sư chính là cảnh giới thăng cấp tinh thần, đối với người tu luyện ma y như Chi Yên mà nói là cảnh giới tu vi cùng tinh thần song song thăng cấp.

Chi Yên từ từ nhắm hai mắt. Thời gian từng giây từng phút đi qua, thời điểm một tia được linh cuối cùng trong được đỉnh cũng bị nàng hấp thu hoàn toàn, khi đó được thủy mới ngừng sôi trào, hết thảy khôi phục bình tĩnh, giống như cái gì cũng chưa phát sinh vậy, nhưng mà trong cơ thể Chi Yên lại xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ngân bạch (âm dương) chi tuyến (sợi) xoay quanh trong đan điền càng thô to hơn gấp mười lần. Nếu so sánh lúc trước chỉ mềm mại nhỏ bé như sợi tơ thì hiện nay lại giống như thanh sắt. Bên ngoài âm dương hai tuyến lúc này được bao phủ một tầng hào quang màu cam, đồng thời cũng có vô số điểm sáng màu cam dao động ở các nơi trong thân thể nàng.

Đem linh thức thử phóng ra ngoài dò xét, nàng kinh ngạc phát hiện mình bây giờ mình có thể xem xét rõ ràng toàn bộ Nam Uyên, tất cả đều được bao phủ bên trong phạm vi ý thức của nàng. Một cảnh hoa một cái cây, gió thổi cỏ lay... Tất cả đều nằm trong giám thị của bản thân nàng.

"Đây là?" Thu hồi linh thức, Chi Yên kinh ngạc che miệng. Trước kia chỉ có thể cảm ứng được phạm vi trong phòng, hiện tại thể nhưng toàn bộ Nam Uyên đều có thể cảm ứng được. Điều này... Nam Uyên ít nhất cũng có năm trăm thước a!

"Ha ha, không cần hoài nghi, người chính thức đột phá kỳ Dưỡng Khí đạt tới kỳ Trúc Cơ. Linh lực từ sơ linh trung giai vọt tới cao linh sơ giai. Linh thức mở rộng trong phạm vi năm trăm thước, hơn nữa từ giờ trở đi, người có thể bắt đầu luyện đan." Phi lão hí híp mắt, buồn cười giải thích nghi hoặc với Chi Yên. Trong sự ngoài ý muốn nhưng lại đặc biệt thăng cấp cũng khó trách nàng kinh ngạc như vậy.

"Đơn giản như thế sao?" Chi Yên giương miệng, không dám tin trừng mắt nhìn Phi lão. Nhớ rõ lúc đầu hắn nói cần ít nhất thời gian một năm mới có thể đạt tới Trúc Cơ, hiện tại không đến thời gian ba tháng, nàng đã đạt tới Trúc Cơ?

Ai có thể nói cho nàng đây không phải là nằm mơ chứ?

"Tốt lắm, nha đầu người đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ. Nếu không trùng hợp gặp phải Được Đẳng thì người có thể có được tu vi hiện tại sao, muốn trách thì trách vận khí của người thật quá trâu rồi." Phi lão liếc Chi Yên một cái, ghen tị nói. Hắn từng gặp qua vận khí tốt nhưng chưa thấy qua vận khí tốt như vậy. Nhớ ngày đó chính hắn cũng mất tròn ba năm mới đột phá Dưỡng Khí, nàng thì khen ngược, ba tháng đã thành.

Tu vi thăng cấp, tinh thần lực mở rộng, kế tiếp việc luyện được dị thường thuận lợi. Khoảng hai mươi lăm ngày, Chi Yên rốt cục từ trong phòng ra ngoài. Gần một tháng luyện được, khí chất cả người cải biến không ít. Lắng đọng lại nội liễm, khí chất thân nhiên như hoa lan, tùy ý mà đứng, khỏe mỗi yêu kiều lại mang theo nụ cười như có như không, nhìn như thân cận, kì thật xa xôi vô cùng, khiến cho người khác có muốn tiếp cận nhưng không được.

"Yên Nhi, thế nào, muốn nghỉ ngơi hay không?" Chi Yên chân trước mới từ gian phòng bước ra, chân sau Âu Dương Bằng đã xuất hiện trước mặt nàng. Hắn nắm lấy bả vai Chi Yên về mặt đau lòng nói.

"Không sao, đây là Tụ Khí dịch con luyện chế vì phụ thân, uống vào rất có lợi cho việc tụ tập linh khí, trợ giúp phụ thân vừa mới đột phá thể chất người mù tu luyện đạt tới sơ linh." Chi Yên đem một lọ Tụ Khí dịch màu đỏ thâm giao cho Âu Dương Bằng. Tụ Khí dịch cùng Tụ Linh dịch, chỉ kém một chữ, lại cách biệt một trời. Tụ Khí dịch là nhị phẩm sơ cấp được thủy, bất cứ linh giả nào đều có thể dùng, Tụ Linh dịch là tứ phẩm trung cấp được thủy, chuyên chế tạo vì linh giả cấp bậc tông sư, được lực bá đạo, hiệu quả vô cùng tốt, giá lại cao dọa người.

"Được, được, phụ thân nhất định uống." Âu Dương Bằng cười nhận lấy, đáy mắt trong suốt, trong thanh âm mang theo một chút run rẩy. Bất cứ thời điểm nào, nàng đều đem hắn đặt trong lòng như vậy. Có nàng, kiếp này hắn còn cầu gì nữa?

Mới cùng Âu Dương Bằng hàn huyên trong chốc lát thì Văn Thừa đã đến đây. Lần đại hội thụ được này Chi Yên giao cho Văn Thừa toàn quyền phụ trách, hiện tại, cách đại hội thụ được chỉ còn năm ngày, lại có rất nhiều vấn đề cần thảo luận giữa hai bên, Âu Dương Bằng thấy vậy lập tức chủ động rời đi để lại không gian cho hai người.

Hơn nửa canh giờ, tất cả các chi tiết trong đại hội đều được thống nhất xong, Chi Yên lại thi châm giúp Văn Thừa trừ độc, đồng thời cũng cho hắn một lọ Tụ Khí dịch.

"Không được không được, tâm ý của người lão hủ tâm linh, bất quá thứ này thật sự là không thể nhận được." Văn Thừa cự tuyệt nhận lấy Tụ Khí dịch. Bảo bối được thủy này nợ tùy tiện xuất ra đã là mấy trăm kim tệ, hắn làm sao có thể không biết xấu hổ nhận lấy đây.

"Cái gì lão hủ hay không lão hủ cái gì! Ngươi giúp đỡ phụ thân thì ở trong lòng Yên Nhi sự tồn tại của ngài cũng giống như gia gia của Yên Nhi. Yên Nhi lấy mấy bình được thủy hiếu kính gia gia thì có gì không ổn, nếu ngài không nhận lấy Yên Nhi sẽ tức giận nga!" Chi Yên nháy mắt mấy cái, giả bộ giận giữ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, kiêu nộ tăng thêm một chút thần thái, đáng yêu mà không mất quyền rũ.

"Hào hào hảo, có một đứa cháu gái như vậy ta nằm mơ đều có thể cười tỉnh. Thứ này ta nhận, bất quá tiền mua thảo dược không cho lại so đo cùng ta." Nét mặt già nua của Văn Thừa nhiễm một mặt đỏ ửng, trong lòng kích động giống như nước sông mênh mông. Đôi mắt cơ trí lóe lên quang mang vui mừng, râu bạc đầu bạc trong gió run run, tiêu sái tùy ý không nói nên lời.

Hắn, cả đời không con nối dòng, không nghĩ tới cuối cùng lại có thể thu được một nữ oa ưu tú như thế làm cháu gái. Đáng giá, có một cháu gái là được sư, cuộc đời hắn xem như viên mãn.

Tiền bước Văn Thừa bị kích động khó nhịn, Âu Dương Cẩn cùng Lâm Dật Vân cũng xuất hiện trước mặt Chi Yên. Hai người họ, một tuấn lãng như ánh mặt trời, một suất khí lãnh liệt, hai người đi với nhau đẹp mắt không nói nên lời.

Đặc biệt một thân áo bào trắng hôm nay của Âu Dương Cẩn, đã giảm đi đậm mạc cao ngạo thường ngày lại mang theo một chút khí chất ôn nhuận, quả thực cực kỳ giống với Âu Dương Bằng lúc trẻ. Nếu lúc đó Âu Dương Bằng không phải người mù tu luyện, phỏng chừng hiện tại cũng giống hắn (Âu Dương Cẩn) ngạo nghễ tự tin như vậy đi.

"Yên Nhi." Âu Dương Cẩn đến gần Chi Yên, ôn nhu kêu. Con người mặc sắc chột lóe hào quang, hàm chứa tình ý khác thường.

Lần đầu thỉnh linh bị hắn gọi như vậy, toàn thân Chi Yên run run, thân thể tự động lui về sau hai bước

"Ha, người không bị bệnh chứ?" Nhìn chăm chăm Âu Dương Cẩn, Chi Yên hồ nghi nói. Nha, không phải lần trước tiểu tử này không mua được Bồi Nguyên dịch cho nên lần này cố ý đến ghé thăm nàng đi.

"Phốc xuy ——" Lâm Dật Vân nhìn không được bật cười ra tiếng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Âu Dương Cẩn bị nữ hài tử làm cho ghen hờn. Khó có khi hắn ôn nhu như thế lại bị nàng cho rằng có bệnh, ha ha, tiểu tử này thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đại hội thụ được

Edit: Thủy Lưu Ly

"Người rất chán ghét ta?" Âu Dương Cẩn sắc mặt đột nhiên biến, hai tròng mắt hung ác nham hiểm hiện lên một tia không hồn giận. Hắn đến gần Chi Yên, hai tay gắt gao đè trên vai nàng trầm giọng nói.

Hai người tiếp xúc quá gần, hơi thở nóng rực của hắn đều phun trên mặt nàng.

"Người làm đau ta." Nhíu mày, Chi Yên thân nhiên nhìn Âu Dương Cần, hắn muốn làm gì thì làm thôi, chán ghét hay không không phải do nàng quyết định? Người này thật buồn cười đến cực điểm.

"Ách, Cần huynh, ta nghĩ chúng ta vẫn nên tìm một chỗ nào đấy ngồi xuống tán gẫu đi."

Nhìn trên mặt Chi Yên xẹt qua đau đớn cùng bất mãn, Lâm Dật Vân nhìn không được mở miệng hòa giải. Tiểu nhân nhi tình xảo đáng yêu như vậy không phải để che chở sao, vị Cần thiếu này lạnh nhạt cũng liền thôi nhưng tối thiểu cũng không nên động tay động chân chứ.

"Nhàm chán." Khi thoát khỏi kiềm chế của Âu Dương Cần, Chi Yên nhanh chóng cách xa hắn một chút. Nhìn nàng khẩn cấp muốn rời xa chính mình, ung mâu của Âu Dương Cần tối sầm lại, trong lồng ngực nổi lên lửa giận không hiểu.

"Có việc thì nói, vô sự rời đi!" Chi Yên ngáp một cái, lười nhác ghé vào trên bàn, thân hình kiều nhỏ lui thành một đoàn, nhìn hai người miễn cưỡng nói.

Đồng tử của Âu Dương Cần và Lâm Dật Vân đồng thời sáng ngời, nhìn Chi Yên lơ đãng tản ra sức quyến rũ, hai người tâm không chịu khống chế nhảy lên. Lúc này Chi Yên giống như một con mèo nhỏ, con người trong treo lộ ra một cổ đã tính cùng giáo hoạt, quyến rũ mà lại linh động. Thân thể nàng mềm mại khiến bọn hắn hận không thể ôm vào trong lòng hung hăng thương tiếc một phen.

"Ha ha, cái kia, nghe nói Yên Nhi lần này chuẩn bị không ít thứ tốt, hy vọng tại đại hội thụ được chiều cổ tại hạ nhiều hơn a..." Lâm thiếu hào phóng cúi người, nhìn Chi Yên lấy lòng nói. Tiền tài không khó kiếm nhưng được thủy lại khó cầu, cho dù luyện chế nhiều được thủy, cũng không đáp ứng đủ cho quan to quý nhân ở bốn phương tám hướng.

"Hy vọng Yên Nhi nể tình phụ thân đại nhân có thể bán ra một lọ Tụ Linh dịch cho Âu Dương gia." Âu Dương Cần nhìn Chi Yên, thần sắc nghiêm túc nói. Một cường giả cấp tông sư có thể chấn hưng một gia tộc, một lọ Tụ Linh dịch lại có thể trọng tổ (sắp xếp lại vị trí đạt được địa vị cao trong các gia tộc đứng đầu) lại địa vị của gia tộc trên bài danh các gia tộc đứng đầu. Bất luận nàng đem Tụ Linh dịch bán cho người nào trong tam đại gia tộc đều đánh một kích nặng nề vào hai gia tộc còn lại, cho nên, Tụ Linh dịch xuất hiện đã khiến Âu Dương Phong rơi vào tình thế bất buộc.

Nhanh như vậy đã không chịu nổi! Khóe môi Chi Yên khẽ nâng, thủy mâu trong suốt linh động xẹt qua một đạo tinh quang.

"Có tiền không kiếm là đùa nghịch, lần này Yên Nhi tổng cộng chuẩn bị ba bình, bất quá cuối cùng Cần ca có mua được hay không đều phụ thuộc vào bản lĩnh của chính mình. Hi hi, để lộ một chút, giá cao thì được a." Chi Yên nháy mắt mấy cái, cười đến vẻ mặt tỏa sáng.

Đúng vậy, xem trên mặt mũi phụ thân, nàng đương nhiên sẽ bán Tụ Linh dịch cho Âu Dương Phong, nàng sẽ làm hắn "nổi bật vô cùng", trước mặt mọi người hắn sẽ... Khóe môi tạo nên một chút độ cong, Chi Yên cười đến tà nịnh nhưng bạo ngược. Đại hội thụ được, nàng có điểm chờ không được rồi a.

Nháy mắt, năm ngày đi qua, tại Cẩm thành, dòng người bắt đầu khởi động, nơi nơi một mảnh sôi trào, nhộn nhịp.

Vì muốn đạt được thanh thế oanh động một cách lý tưởng nhất, Chi Yên có ý đặt địa điểm tổ chức đại hội thụ được tại quảng trường trung tâm Cẩm thành, nơi đó đủ rộng đủ lớn, mấu chốt là bất luận quý tộc quyền thế, hay là bình dân dân chúng đều có thể tham dự. Đại hội thụ được chỉ cần có nửa điểm gió thổi có lay, đều có thể dễ dàng biết được, cũng lan truyền rộng rãi hơn.

"Ha ha, Tiểu Yên Nhi hôm nay thật xinh đẹp, không hổ là cháu gái Văn Thừa ta." Văn Thừa mặc một bộ trường bào màu nguyệt nha, sắc mặt hồng nhuận, nhìn Yên Nhi lộ ra vui mừng khen.

"Đúng vậy, công chúa bảo bối của ta luôn luôn xinh đẹp nhất." Âu Dương Bằng khí sắc thật tốt, sùng nịch nắm tay Chi Yên, tự hào ngất trời nói.

"Được rồi, hai người không thấy xấu hổ nhưng ta còn thấy ngượng ngùng thay đấy." Chi Yên trừng mắt liếc hai người một cái. Từ khi ra khỏi phủ đến bây giờ, hai người một trái một phải nắm tay nàng không chịu buông, lại lần lượt từng lời từng lời khen nàng như hận không thể đem hết những lời nói tốt đẹp cả đời nói ra trước mặt nàng.

Bị hai người nam nhân phong độ, khí chất bất phàm này nắm tay dắt đi, trong đó một người còn là đương triều Văn thừa tướng thì tình huống dọc theo đường đi là có thể nghĩ đến được. Các loại ánh mắt hâm mộ, ghen tị, ho ho (ho khan), đương nhiên còn có nhiều tiểu tử (những tên tiểu tử xấp xỉ tuổi Chi Yên) đối với nàng chảy nước miếng, ánh mắt thi nhau mà chiếu lên người nàng.

Trên quảng trường chen chúc đầy người, trung tâm đặt một cái bàn to, mặt trên bóng loáng như gương, bốn phía dựa theo các bậc thang mà thiết trí (thiết kế+bố trí) một loạt chỗ ngồi. Những quý tộc quyền thế hoặc là linh giả gia tộc đều được an bài gần đài trung tâm, tam đại gia tộc Âu Dương, Tư Đồ, Hạ Hầu ở Cẩm thành đã sớm ngồi xuống vị trí của mình, nhìn thấy Chi Yên đã đến, một đám vẻ mặt nhiệt huyết trào dâng, con người lóc lên quang mang nóng rực, đến khi thấy rõ lão giả bên cạnh Chi Yên, vẻ mặt đều nghiêm lại, cùng nhau tiến lên chào hỏi.

"Ha ha, mọi người không cần khách khí, cháu gái bảo bối của lão hủ hôm nay chủ trì thụ được đại hội, hy vọng mọi người chiều cổ nhiều hơn, tận tình ra giá!" Văn Thừa hào sảng vung tay lên, ý bảo mọi người ngồi xuống, hai trông mắt cơ trí lóc lên thần sắc vui mừng không áp chế được, chứng tỏ ông đối với cô cháu gái này rất hài lòng.

Nghe xưng hô cháu gái bảo bối từ trong miệng Văn Thừa, hô hấp mọi người đều bị kiềm hãm, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên thay đổi. Chắc chắn, Văn Thừa a, đệ nhất văn sĩ dưới một người trên vạn người, thế nhưng nhận nàng là cháu gái?

Xem ra nữ oa này không chỉ có tu vi ngao nhân, ngay cả nhân duyên cũng tốt đến không ngờ. Phải biết rằng được vị Văn thừa tướng này công nhận là cỡ

nào thanh quý, ngạo nghễ a, nhưng hiện tại không chỉ nhận nàng làm cháu gái, còn hạ mình đến chủ trì thụ được đại hội của nàng, điều này...

Oanh, toàn trường sôi trào, vẻ mặt mọi người kích động nhìn lão già râu tóc bạc trắng trên đài, cũng có không ít dân chúng hô to tên Văn Thừa tướng Văn Thừa. Quyền thế quý tộc lại lộ vẻ vinh hạnh khi được ngồi ở vị trí gần đài trung tâm

Văn Thừa ngang nhiên ra mặt như vậy tuyệt đối ngoài dự đoán của bọn họ. Vốn dĩ bọn họ muốn thêm kiến thức về được thủy trong truyền thuyết, đồng thời dưới tình huống may mắn có thể mua được mấy bình, nhưng hiện tại không chỉ có thể nhìn thấy được thủy trong truyền thuyết, còn có thể diện kiến phong thái Văn thừa tướng, cảm xúc của bọn hắn thật khác lạ và hào hứng vô cùng!

Chi Yên thân nhiên đứng bên cạnh Văn Thừa, nhìn dưới đài xao động và hưng phấn, khoe môi gọi lên độ cong nhợt nhạt. Tốt lắm, còn có rất nhiều màn “đặc sắc” đang chờ các người ở phía sau đây.

Cho Văn Thừa một ánh mắt, Chi Yên lập tức đi thẳng đến vị trí bên trên ngai xuống.

"Mời mọi người an tĩnh một chút, mục đích của chúng ta hôm nay là được thủy, kế tiếp nhóm được thủy đầu tiên sẽ lên đài." Văn Thừa vừa dứt lời, hai nữ tử đáng người nổi bật, mỗi người bưng một chiếc bàn gỗ nhỏ bị vải đỏ bao trùm chậm rãi, duyên dáng tiến lên. Một khắc trước còn náo nhiệt phi phàm, lúc này lại yên tĩnh không tiếng động, mọi người ngẩng đầu, duỗi dài cổ, nhìn không chuyển mắt chờ đáp án sắp được công bố.

"Ha ha, cảm tạ mọi người chiếu cố cháu gái của ta cho tới nay, hai bản Bồi Nguyên dịch này đều là Yên Nhi chuẩn bị riêng cho mọi người, tổng cộng chín chín tám mươi một bình, dựa theo giá thị trường, sáu trăm kim tệ một lọ."

Xôn xao, hiện trường sôi trào, ánh mắt mọi người nóng rực, nhất tề lảng lảng nhìn một loạt bình ngọc rậm rạp xếp hàng trên bàn gỗ. Tám, tám mươi một bình? Ngạch, thật sự là Bồi Nguyên dịch?

Đám người Âu Dương Phong vẻ mặt chấn động, hoảng sợ nhìn vật trên bàn, dù bọn họ luôn nhìn quen mặt những sự kiện lớn nhưng vẫn bị số lượng này khủng bố đến. Tám mươi một bình, chân chân thật thật là tám mươi một bình? Sẽ không trộn lẫn với nước chứ? Nhớ ngày đó bọn họ vì mua một lọ mà tranh đến phá đầu, hiện tại thế nhưng lập tức mang đến nhiều như vậy?

Lâm Dật Vân đỏ mặt tía tai, lồng ngực phập phồng, từng ngum từng ngum thở hổn hển. Cảm giác được bắt mắt đến từ trường bối của gia tộc, trên mặt hẳn lại hạ xuống vài cái hắc tuyến. Nữ oa này, đủ độc, không chỉ cho mình một đao, còn ngang nhiên đến kích thích hắn. Phải biết rằng hắn đăng báo cho gia tộc là một ngàn kim tệ một lọ a, lúc ấy còn cảm thấy chiếm được tiện nghi lớn, hiện tại nhìn số Bồi Nguyên dịch trước mắt, hơn nữa mỗi bình chỉ cần sáu trăm kim tệ, nhất thời hắn có loại xúc động muốn học máu.

"Bồi Nguyên dịch, đây là Bồi Nguyên dịch được lưu truyền gần đây?" Một vị quý nhân quyền quý trở mặt, không dám tin hỏi. Đồn đại Bồi Nguyên dịch là do thân bí được giả luyện ra, trên thị trường bất quá chỉ xuất hiện khoảng mười bình, mỗi lần đều là cung không đủ cầu, mới ra đã nhanh chóng bán hết sạch, khiến bọn họ đến ngay cả bộ dáng được thủy như thế nào cũng chưa từng thấy qua, nay, lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Toàn trường sôi trào

Edit: Thủy Lưu Ly

Âu Dương Cẩn ánh mắt sáng quắc dừng trên người Chi Yên, giống như xao động sôi trào bên tai, một chút cũng không có nửa điểm quan hệ gì với hắn. Giờ này khắc này, thế giới của hắn chỉ có Chi Yên, chỉ có bóng dáng phần hồng ấy. Dung nhan tinh xảo, giáo hoạt dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, bên trong sự diễm đạm, im lặng lại lộ ra vẻ tươi cười yếu ớt, thoải mái mà tùy ý như vậy, giống như tất cả những gì đang diễn ra dưới đài đều nằm trong dự đoán của nàng cả.

Nàng hấp dẫn ánh nhìn của người khác, giống như vật sáng của thiên nhiên, chỉ liếc mắt một cái liền khiến cho người ta khó có thể ly khai tầm mắt.

Cảm nhận được một tầm mắt nóng rực, Chi Yên ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Âu Dương Cẩn. Đầu tiên là sững sốt, sau đó khoe môi nàng khẽ nâng, khuôn mặt tinh xảo hoạt nộn tràn ra vẻ tươi cười sáng sủa, tay nhỏ bé trong không trung lay động, trong nghịch ngợm lộ ra giáo hoạt, đáng yêu mà lại ngây thơ.

Âu Dương Cẩn không nghĩ tới nàng sẽ nhìn qua, nhất thời ngây người, đến khi nhìn thấy nàng tươi cười với chính mình, đồng tử của hắn mạnh co rút lại, trái tim bang bang kịch liệt nhảy lên. Lần đầu tiên, nàng đối với chính mình lộ ra tươi cười sáng lạn như vậy, không phải lạnh nhạt, mà là nhiệt tình vượt quá tưởng tượng.

Con người đen chuyển thâm, tình tố tại lồng ngực lên men, hai tay Âu Dương Cẩn nắm chặt, chặt chẽ khóa mắt trên thân thể mềm mại ấy như muốn đem nàng hoàn toàn khắc vào trong lòng. Nếu không phải thời cơ không đúng, nếu không phải tại đây có nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, hẳn hiện tại liền hận không thể xông lên đài, đem nàng hung hăng ôm vào trong lòng, hung hăng chiếm cứ nàng làm của riêng, tuyên bố từ nay về sau nàng là của hắn.

Một phút đi qua, tầm mắt Âu Dương Cảnh vẫn như cũ dừng lại trên người chính mình, khoe miệng Chi Yên run rẩy, không nói gì đem ánh mắt dời đi nơi khác. Người này nha, có tật xấu à, được thủy không nhìn, nhìn nàng làm cái gì?

Nếu không vì màn diễn kế tiếp, nàng mới không cười ngây ngô với hắn như vậy đâu. Sự thật chứng minh, dù có bất cứ chuyện gì thì cũng không nên mềm lòng với hắn.

"Bồi Nguyên dịch, sáu trăm kim tệ một lọ, khó gặp phải cơ hội tốt như vậy, nha, lão tử hôm nay không mua được một lọ thì không trở về." Đại hán kéo ống tay áo, hai mắt sáng lên nói.

"Xuy, người cũng không nhìn xem nơi này có bao nhiêu người? Nói là sáu trăm kim tệ một lọ, giá cả sẽ không dừng lại ở mức này, không tin người chờ coi." Bên cạnh một thanh y nam tử cười nói. Sáu trăm kim tệ quả thật không sai, nhưng đề có thể mua được thì... nơi này người ta tập nập, quyền thế quý tộc, người nào không có tiền hơn so với mình? Cùng kẻ có tiền cạnh tranh, quả thực không bằng tự tìm khối đậu hũ đâm đầu chết đi sẽ dễ hơn một chút đấy.

...

"Mọi người im lặng một chút, lão phu vừa mới nói qua, sáu trăm kim tệ một lọ, tuyệt không hai lời, nhưng nơi này nhân số nhiều, chín chín tám mươi mốt bình được thủy là xa xa không đủ. Cho nên, để cho công bằng, mỗi người chỉ mua một loại, trước đã mua thì kế tiếp không được tham gia mua loại khác." Văn Thừa nhẹ chấp hai tay, giải thích với mọi người, xem trận này, đừng nói là sáu trăm kim tệ, cho dù hai ngàn kim tệ một lọ cũng sẽ có người cướp mua.

Oanh, toàn trường lại sôi trào, vị trí các đại gia tộc ngược lại an tĩnh lại, ánh mắt dừng trên Bồi Nguyên dịch thoáng chốc thu trở về. Buồn cười, Bồi Nguyên dịch quả thật không sai, nhưng cũng chỉ là nhị phẩm được thủy mà thôi, nghe nói lần thụ được đại hội này là chuẩn bị tung ra tứ phẩm trung cấp được thủy Tụ Linh dịch, cùng so sánh, Bồi Nguyên dịch nhất thời cũng có vẻ không quan trọng gì.

Nhóm Bồi Nguyên dịch đầu tiên rốt cục lấy mỗi bình sáu trăm kim tệ tiêu thụ không còn. Tám mươi mốt người mua được được thủy đều hưng phấn dị thường, không mua được thì hoặc hâm mộ, hoặc ghen tị, hoặc khổ nghiêm mặt, nhưng đại đa số còn lại là thốn thức cảm thán. Trận đại hội này cũng là so đấu thực lực và vận khí, có thể thành công mua được được thủy không thể nghi ngờ là người may mắn.

"Hừ, này còn không sai biệt lắm." Lâm Dật Văn hừ nhẹ hai tiếng, đối với loại phương pháp phân phối này rất là vừa lòng.

"Kế tiếp cũng là nhị phẩm được thủy, Tụ Khí dịch, một ngàn hai trăm kim tệ một bình." Văn Thừa vừa dứt lời, chỉ thấy đám người Âu Dương Phong mạnh chấn động, sau lại thoải mái, phong chừng là nghe Tụ Khí dịch thành Tụ Linh dịch đi.

Đồng dạng chín chín tám mươi mốt bình, đồng dạng là nhị phẩm được thủy, bất đồng là giá lại gấp đôi so với trước, mỗi bình một ngàn hai trăm kim tệ. Lâm Dật Văn một hồi run sợ, khoe miệng lại run rẩy, xem ra hắn thật sự là xem thường nữ oa này, không phải nàng thiện lương đem giá ép tới rất thấp, mà là phúc hắc giả dối, có ý treo khẩu vị bọn họ. Hắn đã nói mà, lấy tính cách nha đầu kia, nào có thời điểm để người khác chiếm được tiện nghi.

Giá tuy cao nhưng vẫn như trước không đến năm phút đồng hồ liền tiêu thụ xong. Kế tiếp lại tiêu thụ hai loại nhị phẩm được thủy, ba loại tam phẩm được thủy, số lượng bảo trì ở chín chín tám mươi mốt bình, giá lại tăng đến một vạn chín ngàn kim tệ mỗi bình.

Loại này giá đương nhiên không phải mỗi người đều có thể mua được, trừ bỏ tam đại gia tộc không có tham dự, cơ hồ tất cả danh môn quý tộc Cẩm thành đều tham dự vào. Giá cao, cũng đại biểu mặt mũi a, ai dám đá mặt mũi Văn Thừa làm cho đại hội tẻ ngắt? Trả lời đương nhiên là không.

"Ha ha, không sai không sai, mọi người đều rất nhiệt tình, lão phu thay cháu gái cảm tạ các vị tham dự, cảm tạ mọi người đã tiêu pha!" Văn Thừa nói xong, mọi người dưới đài hơi lão đảo, thân thể chấn động, nhất thời huyết dịch (máu) như ngược dòng, một đám kích động nói không ra lời. Cao cao tại thượng như Văn Thừa tướng, nhưng lại ngang nhiên hướng bọn họ chào hỏi?

Ngao, này cũng quá kích thích đi!

Mọi người mặt đỏ tai hồng, hô hấp dồn dập nhất tề đáp lễ, ánh mắt Chi Yên khẽ tránh, bắt đầu nhìn Văn Thừa liếc mắt một cái. Kỳ thật hắn căn bản không cần như thế, mặc dù giá được thủy cao nhưng đối với những quý tộc theo đuổi danh cùng lợi mà nói thì không đáng kể chút nào, huống hồ có hắn, đường đường Văn Thừa tướng tọa trấn, những người đó e sợ chi không đủ tiền, chỗ nào còn so đo một vạn hai vạn?

Đương nhiên, hành động của Văn Thừa không thể nghi ngờ đem bầu không khí hiện trường đẩy lên cao nhất, toàn trường, mọi người vô luận quý tộc hay là bản dân, tất cả đều chấn thanh hô to, vỗ tay hò hét.

"Ha ha, kế tiếp liền giao cho Yên Nhi đến chủ trì, mọi người tận lực im lặng, đừng dọa đến cháu gái bảo bối của ta." Văn Thừa ôn hòa cười, hiện trường thoáng chốc im lặng không ít, ánh mắt mọi người nhất tề quét về nữ oa tinh xảo từ phía sau đi tới.

Âu Dương Phong, Hạ Hầu Không, Tư Đồ Bá về mặt chấn động, ánh mắt trói chặt trên người Chi Yên, tay đặt bên thân đều không tự chủ nắm chặt, rốt cục đợi đến giờ khắc này!

"Không cần phải nói mọi người cũng biết kế tiếp sắp sửa lên đài là cái gì, giá thôi——" Chi Yên khoe môi khẽ nâng, ánh mắt dừng trên người đám người Âu Dương Phong, có ý tạm dừng một giây.

"Năm mươi vạn kim tệ mỗi bình!"

Hồ, vừa nghe nói năm mươi vạn, đám người Âu Dương Phong thở ra một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, giá này có thể chấp nhận được.

"Gi, năm mươi vạn kim tệ?" Hồ, bình dân dân chúng thoáng chốc sôi trào lên, này là thu nhập bao nhiêu năm của bọn họ a? Không đúng, số tiền này có thể nuôi sống mấy đời bọn họ đấy?

Vù vù, tập thể dân chúng bạo trùng mắt, cổ gồng tiêu hóa chấn động do năm mươi vạn kim tệ mang đến. Vù vù, năm mươi vạn, năm mươi vạn kim tệ một lọ...

Quý tộc quyền thế dưới đài một bên chảy một thân mồ hôi lạnh, một bên hăm mộ ghen tị trừng mắt nhìn Tụ Linh dịch trên đài. Năm mươi vạn kim tệ, đối với bọn họ quả thực chính là một khoảng lớn, nhưng đây là tứ phẩm trung cấp được thủy a, tứ phẩm, toàn bộ đại lục tính đến tính đi có thể có bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trăm vạn được thủy

Edit: Thủy Lưu Ly

"Lãnh tiểu thư, hiện tại có thể mua hay không?" Tư Đồ bá cố ý đem chữ "Lãnh" nhấn rất nặng, cố nén vội vàng trong lòng hỏi.

Âu Dương Phong sắc mặt thoáng chốc trắng vài phần. Người này là cố ý, biết rõ hắn và Chi Yên quan hệ cứng nhắc, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt này còn cường điệu điều đó lên.

"Đúng vậy, Lãnh tiểu thư, nếu không ta trước đem tiền giao cho ngươi." Hạ hầu Không cũng không cam nguyện lạc hậu, một bộ như sợ được thủy sẽ bị cướp đi, vội vàng đề nghị.

"Hiện tại không vội, chớ vì mỗi người đều là cường giả cấp tông sư được nhiều người kính nể, Yên Nhi xưa nay đối với việc tu luyện cảm thấy hứng thú, mặc dù luyện chế ra tứ phẩm Tụ Linh dịch, lại chưa bao giờ nhìn thấy được được hiệu. Nếu là mua, không biết vài vị có thể trước mặt mọi người ăn vào, cũng giúp chúng ta một là nhìn đã mất một chút, hai là chứng kiến được cường giả cấp tông sư thăng cấp trong truyền thuyết?"

Chi Yên cười nhẹ, không nhanh không chậm nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hoạt nộn lơ đãng một chút chờ đợi, thủy mâu trong vắt, thuần khiết (đơn thần+thần khiết) sạch sẽ, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Hồ, toàn trường ồ lên, tận mắt chứng kiến cường giả cấp tông sư thăng cấp? Đề nghị một khi tung ra, dưới đài mọi người nhất thời đều không an phận, một đám trùng lớn mắt, hồng hộc thở hổn hển, trên mặt đồng loạt lộ ra kinh ngạc, hưng phấn, chờ mong cùng khó có thể tin các loại. Nàng sẽ không nói giỡn đi! U Minh đại lục tuy lớn, cường giả cấp tông sư lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, khiến đường đường một vị cường giả cấp tông sư ở trước mặt mọi người hiển lộ tu vi?

Nói giỡn đi?

Mọi người chờ mong, lại cảm thấy không có khả năng, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn, cùng đợi tam đại gia chủ tỏ thái độ.

"Như thế nào, ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này cũng không thỏa mãn được sao? Xem ra thật sự bị sự phụ nói đúng, người quả nhiên là ích kỷ, càng cường đại, càng hà khắc, không đúng, càng là cường đại tâm hư vinh càng nặng, đã không tin tưởng được thủy của ta, ta liền bán cho những người tín nhiệm ta là được." Chi Yên đầu tiên là lăm bằm lăm bằm, con ngươi đen bóng hiện lên một đạo âm đạm, càng về sau càng biến sắc, thanh âm cất cao, nhìn đám người Tư Đồ Bá lạnh lùng nói.

Đám người Tư Đồ bá thân thể mạnh mẽ chấn động, sự phụ, nàng vừa vừa nói gì đó, nàng còn có sự phụ? Không đúng, trọng điểm không phải này cái, không tín nhiệm sẽ không bán cho bọn hắn?

Ông trời của ta ơi, bọn họ cũng không biểu lộ bất luận cái thái độ gì a, ai nói không muốn, bọn họ rõ ràng thực tình nguyện được không.

"Cái kia, Yên Nhi tiểu thư, ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, tệ nhân* nguyện ý mười phần ở tại chỗ dùng Tụ Linh dịch. Cái kia, nếu có thể, ta trước bêu xấu." Hạ Hầu Không đầu tiên từ trên chỗ ngồi đứng dậy, không đợi đám người Âu Dương Phong phản ứng lại liền vọt một cái đứng trên đài cao.

(*xưng hô có ý hạ thấp một bậc, ý nhường và tôn trọng đối phương)

"Ha ha, loại nếm thử này làm sao có thể thiếu Tư Đồ Bá ta, Yên Nhi tiểu thư, ta đối với ngươi tín nhiệm mười phần." Hạ Hầu Không vừa đứng vững, Tư Đồ Bá liền theo lại đây, trên mặt mang theo tươi cười khiêm tốn lấy lòng. Âu Dương Phong sắc mặt xanh mét, quyền nắm chặt, con ngươi hung ác nham hiểm nham tức giận khó có thể áp chế.

"Hai vị gia chủ quả nhiên không giống phàm nhân, đây là Tụ Linh dịch, Yên Nhi chờ hai vị đại triển phong thái." Chi Yên nói xong liền chuyển Tụ Linh dịch qua. Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không song song thanh toán tiền, đi tới trung tâm ngồi xuống.

Ngừa đầu, Tụ Linh dịch theo yết hầu đi xuống, thân thể hai người chấn động, hai tròng mắt bắn ra tinh quang khiếp người, xong lại lần nữa nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Mọi người không dám thở mạnh, cùng chờ đợi phản kích sắp đến. Cường giả cấp tông sư thăng cấp, hai đại gia tộc Tư Đồ gia cùng Hạ Hầu gia trong tam đại gia tộc tại Cẩm thành, cảnh ngộ trăm năm khó được, loại cơ hội này, ai cũng không nghĩ bỏ qua chút nào.

Hô —— hô —— Âu Dương Phong hung hăng thờ ra hai ngụm trọc khí, ánh mắt khóa tại trên người Chi Yên.

"Ta nguyện ý dùng tại chỗ!" Thanh âm to rõ, mang theo khí thế cường giả ở trên cao, Âu Dương Phong gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Xôn xao, Âu Dương gia chủ cũng muốn gia nhập!

Những người xung quanh nhất thời cao hứng hồng rồi, tất cả quý tộc quyền thế cộng thêm dân chúng chung quanh đều hưng phấn dị thường, cõi lòng đầy kích động chờ đợi.

Âu Dương Bằng nhú mày, nhìn Chi Yên trên sân, trong lòng xẹt qua một tia thương tiếc. Nàng tuy kiên cường như vậy, nhưng cũng ẩn chứa nỗi cô đơn không nói nên lời. Nếu có thể, hần tình nguyện thay thế nàng đứng trên đài, mà không phải để cho nàng một người một mình đắm đuối một phía.

Ánh mắt Âu Dương Bằng xoay chuyển dừng trên người Âu Dương Phong, khuôn mặt ôn nhuận vô song nhất thời xẹt qua một tia thất vọng, bất kể khi nào hần đều ngao mạn như vậy, ngao mạn làm cho người ta chán ghét. Thôi, dù sao sau ngày hôm nay, hần cùng cái nhà kia cũng không còn quan hệ gì nữa.

"Nga, Âu Dương gia chủ cũng muốn dùng?" Thanh âm Chi Yên cất cao, ra vẻ kinh ngạc.

"Vậy ta liền để lại một lọ Tụ Linh dịch a, ngô, nếu không một trăm vạn kim tệ liền bán cho ngươi?" Chi Yên cắn ngón trỏ, do dự không dứt nhìn Âu Dương Phong hỏi, thủy mâu trong suốt nhiệm một tầng mê mang, giống như tiểu hải nhi bị lạc đường.

"Phốc..." Lâm Dật Vân vừa mới uống một ngụm trà, nghe nàng nói tất cả đều phun ra, ho khan, gì, một trăm vạn kim tệ?

Vù vù, mọi người mạnh thờ hồn hèn, khiếp sợ nhìn người vẫn đang chào giá Chi Yên, chắc chắn, bọn họ không có nghe sai đi, một trăm vạn kim tệ, vừa mới không phải năm mươi vạn kim tệ là được sao, thế nào mới qua một lát liền lên tới một trăm vạn? Ngao, ăn cướp, ăn cướp trắng trợn!

Vòng ngoài thoáng chốc người ngã ngửa đổ một mảng, không ít người hai mắt đỏ đậm, thần kinh có điểm không phản ứng kịp, đại khái bọn hần sống cả đời cũng không có gặp loại kích thích nào như hôm nay đi. Ai đã gặp qua tiểu hải tử vừa xuất khẩu là một trăm vạn kim tệ? Ngao, tiểu oa nhi này có ý định đá kích bọn họ...

"Được rồi, coi như ta chưa nói, một trăm vạn kim tệ tựa hồ hơi nhiều chút, ta tự mình lưu lại tốt lắm." Chi Yên nhú mày, ngây thơ mà lại thiện lương dịu dàng nói.

"Hừ, một trăm vạn kim tệ, Âu Dương Phong ta còn trả được." Nói xong, một khối tử tinh thạch lóe sáng thoáng chốc phá không mà đi, vững vàng đi động trước người Chi Yên.

"Tốt lắm, Âu Dương gia chủ không hổ là kẻ có tiền, đây là Tụ Linh dịch, Yên Nhi chờ mong nhìn thấy ngài đại triển hùng phong nga." Chi Yên nháy mắt mấy cái, phui tay, đem Tụ Linh dịch ném tới chỗ Âu Dương Phong, đổi lại mọi người nhìn xem đều hấp một ngụm khí lạnh, cái trán mồ hôi lạnh cũng ứa ra. Trâu, nữ oa này quả nhiên thật trâu, dám trước mặt nhiều người bất kính với Âu Dương gia chủ như vậy, nàng chẳng lẽ không biết chữ chết viết như thế nào sao?

Ánh mắt Âu Dương Phong nhú lại, trong mắt xẹt qua một tia mũi nhọn sắc bén, lạnh lẽo, vững vàng tiếp được được bình, lắc mình một cái, gia nhập cùng đám người Tư Đồ Bá.

Ba người, ba loại khí tràng, dưới đài mấy vạn người, làm động tác thống nhất, ngẩng đầu, chú mục, ngóng nhìn, hiện trường lâm vào một mảnh vắng lặng. Bất quá giây lát sau, bầu không khí trên đài lập tức thay đổi, quanh thân ba người bắt đầu có linh khí khuếch tán. Trong không khí xuất hiện vận vẹo nhẹ. Nhanh, mọi người đồng thời mặc niệm trong lòng, nhanh, lập tức liền được chứng kiến cường giả cấp tông sư thăng cấp.

Chi Yên ung dung đứng, khóe môi gọi lên một chút tà nịnh, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn tươi cười đầy châm chọc. Đúng vậy, lập tức còn có trò hay để nhìn đâu.

Dưới đài Âu Dương Căn từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn Chi Yên, tự nhiên cũng đem biểu tình của nàng thu vào trong mắt. Nhìn tươi cười trên mặt nàng, đáy lòng không khỏi nổi lên một cỗ hàn khí, tựa hồ có cái gì bị hần quên mất, rốt cuộc là cái gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thời gian lưu chuyển, nửa canh giờ đi qua, trên đài cao nhất thời lâm vào một trận cuồng phong mãnh liệt, lấy ba người Âu Dương Phong làm trung tâm, không ngừng khuếch tán về bốn phía. Mọi người kinh ngạc mở lớn miệng, trong mắt chứa đựng sự kinh diễm.

Đây là uy lực của cường giả cấp tông sư sao? Thật cường hãn!

Tất cả mọi người, bao gồm cả Chi Yên, đều nhìn không chớp mắt. Từng trận gió thanh sắc không ngừng chuyển động như muốn gột rửa cả không gian, như muốn tiêu diệt tất cả mọi thứ bằng ánh sáng đó, đem hết thảy đều bao trùm.

"Quả nhiên không hổ là cường giả cấp tông sư!" Từng tiếng kinh hô không ngừng truyền tới, trừ bỏ kinh ngạc vẫn là cảm thán, tựa hồ chỉ có như vậy mới đủ để biểu đạt nội tâm không ngừng rung động của họ.

"Khó trách mọi người đều kính ngưỡng linh giả, xem ra quả thật không tầm thường." Tâm tình Văn Thừa gọn sóng, nhìn ba người trên sân, hăm mộ nói. Hắn là người mù tu luyện nổi danh Cẩm thành, trước kia nhận hết xem thường, nếu không phải học tài xuất chúng, có lẽ sẽ bị thế nhân cười nhạo cả đời.

"Muốn vậy thì cũng phải thừa nhận thật tốt mới được." Chi Yên tùy ý phụ họa, linh giả quả thật lợi hại hơn so với người bình thường, nhưng từ linh giả trở thành phế nhân, cũng giống như từ trên đỉnh cao rớt xuống đáy cốc, loại đả kích này có lẽ so với người mù tu luyện cả đời càng thêm thống khổ.

"Ý của Yên Nhi là?" Văn Thừa hí hửng, hai tròng mắt cơ trí hiện lên một trận nghi hoặc. Thông minh như hắn, tất nhiên có thể nhìn ra điểm khác thường trong lời nói của nàng.

"Ăn miếng trả miếng, lấy bạo chế bạo là phong cách hành sự của ta!" Chi Yên thân nhiên phun ra một câu, ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía Âu Dương Phong. Những nhục nhã lúc trước nàng phải chịu, hôm nay nàng sẽ đòi lại tất cả.

"Người phải nhớ kỹ, sau lưng ngươi còn có ta cùng Âu Dương Bằng, thoải mái một chút, không cần làm bản thân thấy áp lực." Văn Thừa thở dài một tiếng, đau lòng an ủi nói. Nàng càng ưu tú, trên lưng lại càng đeo nhiều áp lực, sống như vậy rất mệt mỏi, hắn muốn nàng sống thật đơn giản, khoái hoạt.

"Yên tâm, ta không sao!" Con ngươi trong suốt hiện lên một chút ấm áp, Chi Yên ôn nhu trả lời.

Trên đài cao, đám người Âu Dương Phong đang ở thời điểm thăng cấp máu chốt thì đột nhiên không khí bị kiềm hãm, linh khí vốn đang không ngừng khuếch tán bốn phía bỗng nhiên toàn bộ hướng tới Âu Dương Phong, y bào bay phấp phật, mái tóc bạc bị gió thổi tán loạn, lông mày cau thành một đường thẳng, vẻ mặt già nua nghiêm túc dần dần lộ ra thần sắc thống khổ, thân thể lay động như tùy thời đều có thể bị gió thổi bay. Biến đổi kinh ngạc này thoáng chốc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Sao lại thế này nhỉ?" Dưới đài bắt đầu có người xôn xao, tuy chưa thấy qua cường giả cấp tông sư thăng cấp nhưng cũng biết tình trạng không ổn.

"Không biết! Chẳng lẽ là do Tụ Linh Dịch quá mạnh nên Âu Dương gia chủ không thừa nhận nổi?" Một người trung niên quyền quý ngồi ở hàng đầu vượt cằm đánh giá.

"Không có khả năng, Âu Dương thế gia nằm trong bảng xếp hạng mười võ học thế gia ở đại lục, càng không cần phải nói tới tu vi của Âu Dương gia chủ cùng hai vị gia chủ còn lại." Một người cực lực phủ quyết, trong khoảng thời gian ngắn, các loại nghị luận ùn ùn kéo đến, sắc mặt Âu Dương Cảnh trầm xuống, vẻ mặt khâm trương nhìn chằm chằm Âu Dương Phong, tốt nhất không nên xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Quang mang đại động, quanh thân Tư Đồ Bá cùng Hạ Hầu Không càng thêm chói mắt, bóng dáng nhoáng lên một cái, hai người đồng thời đứng trên đất. Vừa mới thăng cấp xong, khí thế quanh thân không kịp thu liễm, người ngồi ở dưới đài chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, tức ngực, bị ép tới không thở nổi.

"Ha ha, Tụ Linh Dịch này sử dụng thật tốt, linh lực bị đình trệ vài năm thế nhưng lại có thể dễ dàng thăng cấp." Hai mắt Hạ Hầu Không sáng lên, khuôn mặt vui mừng, khuấy khỏa nói.

"Lão bằng hữu, ngươi cũng là Tông sư trung cấp đi!" Tư Đồ Bá vui sướng, hí hửng nhìn Hạ Hầu Không, người này trước kia do với mình kém hơn, hiện tại đã đuổi kịp rồi.

"Ha ha, chê cười!" Hạ Hầu Không ôm quyền, đối với Tư Đồ Bá đáng đánh đòn khiêm tốn nói, chưa kịp nói tiếp thì đã bị một đạo âm thanh hấp dẫn.

Oanh, dưới đài mọi người chỉ cảm thấy trước mắt thanh mang nhoáng lên một cái, tiếp theo một trận đất rung núi chuyển, răng rắc vỡ vụn thanh tự trên đài truyền đến, không trung bố nơi vỡ vụn, đều phân tán, ngồi ở mặt bàn thượng Âu Dương Phong không biết khi nào té trên mặt đất, toàn thân trần trụi, đại cô huyết dịch theo cái miệng của hắn trung không ngừng tràn ra.

OANH! Người đứng dưới đài chỉ thấy thanh quang trước mắt lóe lên một cái, tiếp theo là một trận đất rung núi chuyển, thanh âm vỡ vụn RĂNG RẮC từ trên đài truyền đến, mảnh vỡ phân tán khắp nơi. Âu Dương Phong toàn thân trần trụi $\Sigma(\circ \Delta \circ |||)$ té trên mặt đất, máu không ngừng chảy ra từ khoe miệng.

Linh khí tan, không khí khôi phục bình thường, trước mắt mọi người không có vật gì ngăn cản, tình huống trên đài đều rơi vào mắt mọi người. ÂU DƯƠNG GIA CHỦ BỊ THUƠNG???

Mọi người đại ra, có chút mờ mịt nhìn tình huống trước mắt. Không phải hắn nên thăng cấp thành công như hai vị gia chủ khác sao, nhưng, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này?

"Gia gia!" Âu Dương Cẩn chân động, nhanh chóng vọt hướng đài cao.

Tur Đồ Bá và Hạ Hầu Không cũng đồng thời cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Theo lý mà nói, sau khi Âu Dương Phong uống xong Tụ Linh dịch sẽ lập tức đột phá từ tông sư trung cấp đạt tới cao cấp, trở thành một sự tồn tại cường đại mới của đại lục, nhưng mà một màn trước mắt này giống như không giống những gì bọn họ đã dự tính.

"Phốc!" Một búng máu bị phun ra ngoài, Âu Dương Phong nằm mọp dưới đất, thân thể run rẩy kịch liệt, toàn thân cao thấp bị linh khí cuồng loạn gây ra những vết thương to nhỏ, dày đặc khắp người. Cả người hần trần trụi, bại lộ một cách "xấu xí" trong không khí, bị nhìn không sót một chút gì.

Mọi người trừng lớn mắt, hoảng sợ nhìn hình tượng Âu Dương Phong lúc này. Bỗng "Đông" một tiếng, một con quái vật thân thể to lớn từ trên trời giáng xuống, oanh, nện trên mặt bàn.

"Sóc, là Sóc Ma, ma thú của Âu Dương gia chủ." Trong đám người có người kinh ngạc hô lớn một câu. Mọi người nhanh chóng nhìn kỹ trên đài, chỉ thấy một con chuột màu đất mềm nhũn ghé bên cạnh Âu Dương Phong, lông mao của nó dựng thẳng, toàn thân không có nửa phần linh khí, tựa như bị cái gì mạnh mẽ hút hết, chỉ còn lại nửa hơi thở cho thấy nó vẫn còn sống.

"Bá!" Về mặt của Tur Đồ Bá và Hạ Hầu Không chân động, trong mắt chợt lóe tia sáng không rõ, về mặt thâm ý nhìn Sóc Ma trên đất.

Ma thú khế ước, trừ khi được chủ nhân triệu hồi, nếu không bọn chúng cũng chỉ có một loại tình huống sẽ xuất hiện, không phải là?

Oanh, một ý niệm kinh người xuất hiện trong đầu đồng thời nổ tung trong lòng hai người. Tur Đồ Bá và Hạ Hầu Không nhìn nhau, giây tiếp theo đồng loạt thả ra linh thức, điều tra tình huống thân thể của Âu Dương Phong.

"A, a..." Ngay tại thời điểm Tur Đồ Bá và Hạ Hầu Không thả ra linh thức, Âu Dương Phong đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa. Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu thi nhau tủa ra, thân thể hần cuộn thành một đoàn, thống khổ giãy dụa, về mặt dù tợn khủng bố, khiến da đầu người xem không khỏi run lên.

"Người... Người đã làm cái gì?" Thân thể Âu Dương Phong run rẩy không ngừng, cổ nén đau đớn như tê tâm liệt phế trong cơ thể, nhìn Chi Yên phần nộ nói. Là nàng, nhất định là nàng giờ trò quỷ.

"Bá!" Ánh mắt mọi người nhất tề bắn về phía nữ oa mặc phấn y tinh xảo, mềm mại kia...

"A, không có nha, nhưng trong dược thủy cũng có chứa một vài loại có tác dụng tương khắc với thức tình dược.... Không phải ta nói người, đến cái tuổi này rồi mà còn muốn học theo những người trẻ tuổi làm chuyện gì đó! Giờ thì hay rồi, lợi đâu không thấy lại hại đến chính mình!" Chi Yên vô tội chia hai tay ra, bắt đầu dĩ ngôn với Âu Dương Phong cũng nhân tiện đem mọi trách nhiệm đẩy lên người hần.

"Phốc ——" Âu Dương Phong nghe xong, lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, tức giận đến mặt cũng tái mét. Ma nữ, quả thật là ma nữ...

Mọi người đồng loạt rút vài vạch hắc tuyến, hai người khác không nói, lại còn dám trả đũa. Tiểu oa nhi bây giờ đều bư hần như vậy sao? Ngao, tập thể mọi người hỗn loạn trong giây...

"Linh lực nổ tan, kinh mạch đứt đoạn, chỉ sợ nửa đời sau đều phải nằm trên giường." Xem xét thật lâu, Tur Đồ Bá chậm rãi phun ra từng chữ.

Oanh, lại một viên kinh lôi nổ vang tại chỗ, mọi người đều cảm thấy choáng váng, sững sờ ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Phong trên đài. Bọn họ vừa mới nghe thấy cái gì? Kinh mạch đứt đoạn, cả đời nằm trên giường? Ý là hần đã biến thành phế vật sao?

Về mặt mọi người mờ mịt, rồi sau đó khe khẽ nói nhỏ, ngay từ đầu còn như sấm sập tiếng gió, cuối cùng lại trở thành náo loạn, sôi trào, không ngăn lại được.

Thân thể Âu Dương Cẩn run rẩy, về mặt thống khổ nhìn Chi Yên, "Chuyện này là thật?" Ngữ khí bi thương, hàm chứa một chút chờ đợi.

"Giống như các người đã thấy, từ nay về sau một Âu Dương Phong vốn cao cao tại thượng sẽ trở thành một kẻ phế vật, so với người bình thường càng rác rưởi." Khóe môi nhẹ nâng, Chi Yên không hề che lấp châm chọc nói. Hai má tinh xảo hoạt nộn tràn ra một chút tươi cười tà tữ, thô bạo.

Nàng đã dám làm thì không có gì không dám thừa nhận, nàng muốn tuyên cáo trước mặt mọi người, từ nay về sau Âu Dương Phong sẽ trở thành phế vật.

"Giết người, ta muốn giết người..." Âu Dương Phong rống lên giận giữ, trừng to mắt, hần không thể đem Chi Yên lóc thịt, rút xương. Hần vốn dĩ có thể hưởng thụ cảm giác phong quang, được người người tôn sùng cả đời, nhưng cuối cùng, mọi thứ lại bị hủy trên tay một con nhóc. Loại khuất nhục này bảo hần làm sao có thể chịu đựng được. Không, Không muốn! Hần không muốn trở thành phế vật——

"Cẩn nhi, mau, mau thay ta giết nàng, giết chết ma nữ này..." Âu Dương Phong giãy dụa không được, cuối cùng đem hy vọng ký thác trên người Âu Dương Cẩn. Giết nàng, nhất định phải giết nàng...

Sắc mặt Âu Dương Cẩn u ám, về mặt thâm trầm khóa trên người Chi Yên.

Bị hủy, gia gia bị hủy, Âu Dương gia nhiều đời cứ như vậy mà bị hủy! Vì nàng, hoàn toàn là do nữ oa trước mắt này! A, một hần còn muốn đối tốt với nàng! Một hần còn muốn bù đắp lại những chuyện lúc trước cho nàng! Ha ha, ma nữ! Đúng, nàng chính là một ma nữ...

Ánh mắt Âu Dương Cận lạnh lùng, tuấn nhan như đao tạc nhất thời nổi lên sát khí.

Ánh mắt Chi Yên nhú lại, khóe môi gợi lên một chút cười lạnh: "Muốn giết ta, Âu Dương Phong không được, người càng không được." Nàng thân nhiên mang theo một chút cuồng vọng, như không hề để ý trả lời.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt chột lóe, giây tiếp theo bóng dáng nữ oa trên đài đã biến mất trong không trung.

"Văn thừa gia gia, phụ thân, hai người bảo trọng..." Thanh âm non nớt như từ bốn phương tám hướng vọng lại, quanh quẩn thật lâu ——

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Không gian thảo dược

Edit: Thủy Lưu Ly

Xôn xao, hiện trường hoàn toàn lâm vào một mảnh sôi trào. Mọi người, bao gồm hai vị gia chủ Tư Đồ, Hạ Hầu, tất cả đều lộ vẻ sợ hãi nhìn mặt bàn rộng tuếch trên đài. Biến mất, cứ biến mất như vậy, rốt cuộc nàng là loại người nào? Cái loại tốc độ và thân pháp này, nàng, còn là con người sao?

Lúc này Chi Yên đang ẩn mình trong vòng tay càn khôn, mắt lạnh nhìn mọi chuyện trên sân. Giữa đài, Âu Dương Phong chịu đả kích, rốt cục hôn mê bất tỉnh, Âu Dương Cận bộ dáng thất hồn lạc phách, trên mặt hấn lộ vẻ không cam lòng và phẫn hận chỉ kém hóa thành lửa giận ngập trời. Nếu nàng rời đi trễ một chút, có lẽ đã bị lửa giận của hắn đốt thành tro.

Tam đại gia tộc, đứng đầu là Âu Dương gia, tại lần đại hội thụ dược này hoàn toàn trở thành tiêu điểm, cũng theo sự chấm dứt của đại hội, địa vị xuống dốc không phanh.

Tin tức Âu Dương Phong trở thành phế vật một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng qua chỉ mất một ngày mà đã truyền khắp các thành trấn to nhỏ phụ cận. Những nhân sĩ trước kia lui tới buôn bán với Âu Dương gia đều tới cửa yêu cầu giải trừ quan hệ hợp tác. Hưng suy vinh nhục của Âu Dương gia chỉ trong chớp mắt đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Âu Dương Bằng chuyển ra khỏi Âu Dương phủ, được Văn Thừa tiến cử, đạt một chức quan ở trên triều, ngày qua ngày sống thoải mái bữa bãi. Trừ những lúc ngẫu nhiên đến phủ Văn Thừa, đại đa số thời gian đều tập trung vào tu luyện. Hắn có thể đột phá thân thể phế nhân này hoàn toàn dựa vào sự điều tiết của Chi Yên, cho nên hắn tính toán một bên cố gắng tu luyện, một bên đợi Yên Nhi trở về. Chỉ có như vậy, hắn mới có thực lực cạnh giữ bên người nàng.

Mười ngày trôi qua, Chi Yên từ Cẩm thành đi ra, một đường hướng tới núi Vân Vụ ở phía tây đại lục. Đột phá Trúc Cơ, nàng có thể chính thức luyện đan được rồi.

Núi Vân Vụ là ngọn núi nằm trong số bốn ngọn núi được mệnh danh là Ác Sơn trên U Minh. Hàng năm sương mù tràn ngập, thích hợp để thảo dược sinh trưởng, hơn nửa số thảo dược ở đại lục đều được thu thập từ núi Vân Vụ. Mục đích chuyến đi của Chi Yên lần này là hái thuốc luyện đan.

Xuyên qua những chướng ngại trùng điệp, rốt cục nàng cũng tới được núi Vân Vụ. Trong rừng có nhiều loại cây thấp, nhưng lớn tựa như những cây nấm lớn che trên đỉnh đầu khiến người khác gần như không nhìn được ánh mặt trời. Chi Yên vừa đi vừa vận chuyển âm khí trong cơ thể, hấp thu những năng lượng từ bên ngoài này.

"Mấy loại thảo dược gần chỗ này mặc dù có cấp bậc thấp, nhưng quý ở an toàn, trong vòng tay càn khôn linh khí đầy đủ, chắc hẳn không mất bao lâu, sẽ đạt được trạng thái lý tưởng!" Chi Yên đào từng bụi cây, xoay người, đem một gốc cây Lam Chi non cần thận đào, rồi thu chúng vào vòng tay càn khôn.

"Yên tâm đi, mấy chỗ gần đây ngay cả nửa con ma thú đều không có, chờ thu thập được một lượng khá khá thảo dược, chúng ta lại vào bên trong." Từ lúc vào rừng rậm, Phi lão dùng trạng thái linh hồn, ẩn hiện sau lưng Chi Yên, một bên dùng linh thức giúp nàng điều tra thảo dược ở gần đây, một bên lưu ý động tĩnh chung quanh.

"Ha ha, Dạ Quang thảo, đến đến đến, nha đầu, đây là thứ tốt đấy." Sắc mặt Phi lão vui vẻ, thanh âm cất cao nói, Chi Yên nghe được, tò mò đi qua. Lúc đến nơi nàng chỉ thấy một loại cây nhỏ đang lấp lóe ánh sáng, lẳng lặng nằm dưới một cây cổ thụ hơn mười người mới ôm tròn. Từng phiến lá gát gạo dán chặt vào gốc cây cổ thụ, giống như dây thường xuân bám vào tường vậy.

Chi cần cần thận quan sát sẽ phát hiện từng phiến lá mọc ra vô số rễ cây nho nhỏ đâm vào thân cây, bên trên có một ít chất lỏng, thân cây cổ thụ cũng vì đó mà trở nên khô vàng, giống như sắp chết tới nơi.

"Đây là Dạ Quang thảo trong y điển?" Chi Yên nghi ngờ nhìn chằm chằm gốc thảo dược này, đôi mắt trong suốt lóe sáng. Dạ Quang thảo, tên như ý nghĩa, trong có chứa quang tố, ở trong chỗ tối sẽ phát sáng, chói mắt sáng ngời. Đặc tính hấp thụ cao, dựa vào hấp tinh hoa của mấy loại thực vật bên

ngoài thành chất dinh dưỡng nuôi chính mình, là tài liệu chủ yếu để luyện chế đan dược tam phẩm, Kinh Lạc đan.

"Đáng tiếc, đáng tiếc, thời gian lại kém một chút." Phi lão vuốt cằm, thở dài nói. Gốc Dạ Quang thảo này nhiều nhất chỉ mới năm mươi năm, mặc dù cũng có thể dùng để điều chế đan dược tam phẩm Kinh Lạc đan nhưng hiệu quả lại không bằng Dạ Quang thảo một trăm năm hay thậm chí là ngàn năm.

"Dù sao bây giờ cũng không thể luyện chế được, cứ chuyển vào vòng tay càn khôn trông đi." Biểu hiện của Chi Yên rất hồ hởi. Nói chuyện trước mắt, ngay cả đan dược cấp thấp nàng còn chưa luyện chế bao giờ chứ đừng nói chỉ đến đan dược tam phẩm Kinh Lạc đan.

"Người có thể nhổ tận gốc Dạ Quang thảo?" Phi lão liếc mắt xem thường, nhìn Chi Yên không thèm nói gì. Đặc tính của Dạ Quang thảo này là sinh trưởng dựa vào thực vật, một khi chúng đã lựa chọn được thực vật để hấp thụ thì rất khó di chuyển được. Cổ tình gốc Dạ Quang thảo này dựa vào lại là cây cỏ thụ một ngàn năm tuổi. Chỉ bằng một tiểu nha đầu như nàng mà có thể nhổ tận gốc Dạ Quang Thảo, chắc chắn, thật sự không có khả năng.

"Này, không phải còn có người sao, chẳng lẽ người hẳn tâm nhìn một tiểu nha đầu như ta thúc thủ vô sách (không có cách nào) đối với một gốc cây thảo dược nho nhỏ này?" Chi Yên bĩu môi, uất ức nhìn Phi lão, biểu tình này muốn bao nhiêu chân thực liền có bấy nhiêu chân thực. Khóe miệng Phi lão run rẩy, trên trán rơi xuống vài vạch hắc tuyến. Có vẻ như nha đầu kia xem hắn là cu li thì phải, chắc chắn, hẳn đường đường ma linh một giới lại lưu lạc tới bước này...

Cuối cùng, đường đường ma linh vẫn phải chấp nhận làm cu li cho người khác, đem cây cỏ thụ che trời vào trong vòng tay càn khôn. Lúc này trong vòng tay, linh khí nồng đậm, nơi nơi che phủ sương mù, chỉ có một vùng là có thể nhìn thấy mấy loại thực vật lớn nhỏ, sinh trưởng tươi tốt.

Trung tâm vùng trồng thảo dược này có một ao nước khoảng hơn mười mét vuông, dưới sự giúp đỡ của Phi lão, Chi Yên đem cây cỏ thụ trồng bên cạnh ao, sau đó lại phân chia mấy khoảng đất xung quanh ao thành những khối nhỏ, phân biệt trồng cây ăn quả, thảo dược...

Đến khi chuẩn bị xong hết mọi việc, sắc trời bên ngoài đã tối đen, Chi Yên quyết định ở lại trong vòng tay càn khôn tu luyện.

Linh hồn khí không ngừng gột rửa thân thể, ngăn ngừa vài canh giờ, âm dương khí trong cơ thể gia tăng không ít. Linh giả tu hành chú ý tiến hành theo chất lượng mà ma y tu luyện lại chú trọng thiên thời địa lợi, cơ duyên xảo hợp, không chỉ có tu vi phải tăng, cảnh giới tinh thần cũng phải thăng cấp.

Sau một đêm tu luyện, Chi Yên trở lại nơi đã gieo trồng thảo dược ngày hôm qua, đột nhiên phát hiện chúng nó không chỉ sống được, hơn nữa còn lớn không ít. Cây cỏ thụ khô vàng hôm trước đã trở nên xanh tốt, khỏe mạnh, nhiều cành đâm chồi non, giống như đang bước vào mùa xuân vậy. Gốc Dạ Quang thảo bám vào cỏ thụ cũng lớn hơn nửa tất, ánh sáng long lanh, càng thêm đẹp mắt.

"Về cơ bản đã đủ mấy loại thảo dược cần thiết, hôm nay chúng ta vào sâu bên trong đạo một vòng, thuận tiện kiểm thêm vài thứ quý hiếm về." Phi lão hí hửng, vui mừng. Chờ đợi hơn vạn năm trong vòng tay càn khôn nhưng lần này lại là lần đầu tiên nhìn thấy mọi thứ tràn ngập sức sống và hy vọng như vậy.

"Tốt nhất là có thể luyện đan sớm một chút." Ánh mắt Chi Yên nóng rực nhìn chăm chăm Phi lão, cứ nghĩ đến việc luyện đan là tâm của nàng lại cảm thấy ngứa ngáy vô cùng.

"Được thôi, trừ phi người có thể luyện đan bằng tay không, mà không cần bất cứ đồ phụ trợ gì." Phi lão lười biếng, hừ nói.

"Không phải chỉ cần dược đỉnh thôi sao?" Chi Yên khó hiểu, không phải chỉ là luyện đan thôi à, ngay cả tứ phẩm Tự Linh dịch nàng đều luyện qua, một cái đan dược nhất phẩm nho nhỏ thì có gì khó?

"Xuy, luyện dược và luyện đan có thể so sánh sao? Tùy tùy tiện tiện sẽ bị nổ lò, luyện đan, hừ, thoáng không chú ý thì thao tác lập tức thất bại, dược đỉnh bạo liệt là chuyện thường như cơm bữa. Đến lúc đó, thiếu tay, thiếu chân gì cũng đừng trách ta không nhắc nhở người." Phi lão nhin không được hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, không nghĩ tới hẳn đường đường là một ma linh còn phải đi giải thích cái vấn đề đơn giản như vậy.

"Được rồi, không phải muốn tìm một dược đỉnh có chất lượng sao, chỉ có một vấn đề nho nhỏ như vậy mà còn bị người lòng vòng mất nửa ngày." Chi Yên không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn lại, nhất thời khiến Phi lão sững sờ tại chỗ. Kết quả là, hắn, bị ghét bỏ? Ngao...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Lần đầu gặp mặt

Càng đi vào sâu, sương mù càng dày đặc, toàn bộ cánh rừng phảng phất âm khí, gió thổi bên tai mang theo cảm giác mát mẻ, Chi Yên khoanh hai tay trước ngực, hai tròng mắt linh động chú ý tình huống tứ phía.

Toàn bộ cánh rừng yên tĩnh một cách kì lạ, Chi Yên nhú lông mày, cảnh giác đứng tại chỗ. Không đúng! Nàng có cảm giác như bị người khác nhìn chăm chăm, chú ý nhất cử nhất động của nàng, muốn tìm ra nhưng lại không biết cụ thể ở đâu?

"Quên đi! Không đi nữa!" Chi Yên cau gắt, đặt móng ngồi xuống đất bất động. Nha! Còn không ra, đến cuối cùng là cái gì nhỉ?

Chi Yên đi một chút lại ngừng, cuối cùng thì hoàn toàn mất phương hướng. Ách! Đây cũng kì lạ đi! Hiện tại không phải mùa hè sao? Sao ở đây lại có tuyết rơi?

Chi Yên mơ mơ hồ hồ nhìn bốn phía. Khắp nơi đều phủ một màu trắng xóa, không có mặt trời, trong thời gian ngắn không thể biết được phương hướng, ngay cả cây cối cũng giống nhau, căn bản không thể dựa vào để phán đoán Nam Bắc.

"Tiểu ngu ngốc, ngươi đang ở trong Hàn Băng Trận của người khác." Ngay lúc Chi Yên đang trầm tư suy nghĩ thì giọng nói của Phi lão vang lên từ trong vòng tay Càn Khôn. Chi Yên đột ngột cả kinh. Nha! Trách không được sao lại cảm thấy dọc đường đi không bình thường, thì ra là tên kia vẫn đang âm thầm nhìn mình.

"Hiện tại ta nên làm gì đây?" Chi Yên quệt cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng hỏi.

"Hô hô, nhìn đi, dù sao cũng không có gì nguy hiểm." Phi lão biểu hiện thật tùy ý, Hàn Băng Trận này đối với hắn mà nói quả thực cũng không có gì cả, bất quá đối với Chi Yên mà nói thì cũng là một đợt rèn luyện tốt, cho nàng tiếp xúc với một Trận xem, nếu thật sự không được thì hắn ra tay cũng không muộn.

Chi Yên về mặt hắc tuyến, đã ra không được thì ở đó hảo hảo hưởng thụ đi, dù sao Hàn Băng Trận này lợi cho cơ thể nàng hấp thu được âm khí.

Sắc trời dần dần tối đi, Chi Yên bỗng ngừng lại, trên mặt lộ ra ngạc nhiên. Khắc băng?

Nhìn hai băng thú cao lớn đứng ở trước mặt, Chi Yên hiện lên vẻ mặt tán thưởng. Không nghĩ tới thời đại này nghệ thuật khắc băng lại cao siêu như vậy. Có thể đem hai băng thú điều khắc trông sống động, khí phách uy vũ như thật, đặc biệt là hai mắt, lại làm cho người ta có cảm giác bị nó miết. Chắc chắn, nếu có thể gặp được người điều khắc hai linh thú này nhất định phải làm cho hắn giúp mình làm vài món trang sức giống vòng tay Càn Khôn.

Chi Yên ngửa đầu, nhân tình cười đến mị thành một điều khâu, trên mặt tươi cười như xuân hoa nở rộ, nói không nên lời hoặc nhân, toàn thân tán vô cùng sức quyến rũ.

Trông mắt hai băng thú bỗng chuyển đen, khí phách uy vũ.

"Ngao —— ô ——" một tiếng kêu thật dài từ phương xa truyền đến, vô số bóng dáng màu bạc hiện ra, một đám sói mắt đỏ lông mao dựng đứng đem nàng bao vây, thờ hồn hên, miệng mở rộng, lộ ra hàm răng dữ tợn, nước dãi chảy xuôi, một bộ dáng đói khát khó nhịn.

Chi Yên da đầu căng thẳng, không thể nói gì nhìn đàn sói. Nàng nhìn thực dễ khi dễ sao?

"Ngao ô ——" đàn sói ngửa mặt lên trời hét dài, móng vuốt sắc bén trên mặt đất tạo ra vài dấu vết sâu hoắm, Chi Yên thậm chí có thể tưởng tượng hậu quả nếu móng vuốt dừng ở trên người chính mình. Được rồi, nàng thừa nhận, đám sói kia quả thật không thể khinh thường.

Ý niệm vừa động, bàn tay mềm mịn nhỏ bé nắm hơn mười căn ngân châm. Chi Yên nhếch môi, trong mắt hiện lên âm lãnh...

"Súc sinh, lui ra cho ta ..." thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất lên, trong không khí xuất hiện một tầng dao động, Chi Yên bỗng nhiên cả kinh, thanh âm đó băng lãnh nhưng lại như suối chảy, thật là dễ nghe, tay nhỏ bé cầm ngân châm hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trấn định tự nhiên thoáng chốc hiện lên thần sắc kinh hoàng, con ngươi vừa chuyển liền hiện lên một tầng nước. (Yumi: Quá nam! :no3: Chi Yên: Thì sao nào! Nếu không làm vậy thì sẽ chẳng thể dụ Hàn Hàn ra! :)2 :yeah:)

"Ồ ô, cứu ta!" Nhìn bầu trời, Chi Yên ghen ngào cầu xin. Nha, nàng tốt xấu vẫn là cô gái thanh xuân xinh đẹp vô địch, cũng không tin người sau lưng sẽ không ra

"Ồ ô, Yên Nhi sợ!" Không hề động tĩnh, Chi Yên tiếp tục cố gắng, bả vai nhỏ nhắn run rẩy từng trận, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Hừm, cuối cùng ngươi cũng không muốn xuất hiện phải không?" Chi Yên nhất thời phát hỏa, ngửa mặt lên trời hét to, sao còn lo lắng về nguy trang lúc trước bị lộ nữa chứ: Hừm, không nói người này dọc theo đường đi luôn giám thị nàng, bây giờ cứu nàng còn không chịu lộ mặt, hẳn giả làm thánh nhân cái gì chứ...

Trong không khí xuất hiện sự dao động, giây tiếp theo, một bạch y nam tử thân nhiên xuất hiện giữa không trung. Tóc hắn đen như mực, ngũ quan như nhóc, nhưng lại lạnh lẽo như băng tuyết. Đôi mắt u lam thâm thúy khiến người ta chỉ nhìn một lần đã không thể quên được. Môi mỏng gợi cảm, cả người tản ra khí chất như tiên nhân, chỉ đứng xa xa mà nhìn nàng.

Chi Yên ngậy người tại chỗ, cái miệng nhỏ khê nhếch, ngạc nhiên nhìn hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn, tình xảo lộ vẻ háo sắc, chỉ kém không chảy nước miếng ra mà thôi: Trên đời này sao lại có người đẹp như vậy?

"Ngươi là ai?" Thanh âm bình bình, đậm đậm từ trên không truyền đến, mày kiếm của Minh Dạ Hàn khẽ nâng, nhìn nhân nhi tình xảo khéo léo bên dưới.

"Ho ho (ho khan), khi ngươi hỏi tên người khác, không phải nên tự giới thiệu mình trước sao, đây là phép lịch sự tối thiểu." Chi Yên ho khan hai tiếng, che dấu luồng cuồng của mình. Nàng ngửa đầu, nghiêm túc, lại ngây thơ, chân thành nói.

Hai má tình xảo, mềm mại dưới màn tuyết lại nhiễm lên một màu đỏ ửng. Đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng, kiều diễm ướt át, cánh môi bị nàng khê cắn, trông

ngon miệng như một món ăn mỹ vị nào đó, khiến người ta nhìn không được muốn nếm thử.

Cổ họng của Minh Dập Hàn cảm thấy ngứa ngáy. Chàng phức tạp nhìn nhân nhi không biết đến nguy hiểm này: “Nơi này không phải là nơi người nên đến, mau trở về đi.” Thản nhiên, không chút để ý trả lời, Minh Dập Hàn xoay người, muốn rời đi.

“Ô ô, người ức hiếp ta, ô ô, người là một tên trướng thổi, đệ nhất đệ nhất trướng thổi...” Cái miệng nhỏ nhắn mếu lại, không hề báo trước khóc lớn. Cả người Minh Dập Hàn chấn động, kinh ngạc nhìn nhân nhi không ngừng khóc kia: Nhân loại đều thích khóc như vậy sao?

Nhìn nàng khóc như hoa lê dưới mưa, tâm luôn bình thản của chàng lại nhẹ nhàng gọi sống. Thân ảnh chàng nhoáng một cái đã dừng trước mặt Chi Yên. Chàng cúi đầu, lặng lẽ nhìn nhân nhi khóc đến thương tâm kia.

Vì thế, lúc này, đột nhiên xuất hiện một màn rất quý dị, một người dùng sức khóc, một người lặng lẽ xem. Một hồng một trắng, giữa hai người lại từ từ hình thành một bầu không khí kỳ lạ, không thể tưởng tượng được.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy người nọ có động tác gì, trên trán Chi Yên nổi lên vài vạch hắc tuyến, khoe môi hung hăng run rẩy. Người này là đầu gối sao, đến một lời nói an ủi cũng không nói.

Đôi mắt long lanh như nước chợt chuyển, thân thể nàng nhanh chóng nghiêng về phía trước, đôi tay nhỏ bé hung hăng túm lấy quần áo của chàng, đặc ý: Thế này thì không thể trốn được phải không!

Hương thơm thanh nhã, dễ ngửi đột nhiên chui vào chóp mũi, Chi Yên dùng sức hít lấy, cái đầu nhỏ càng thêm dán chặt lên bụng chàng. Thân thể Minh Dập Hàn cứng đờ, đôi mắt càng trở nên u ám...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ma đế

“Ô, ôm một cái!” Chi Yên được một tác lại muốn tiến thêm một thước, nhìn nam nhân đang ngây ngốc kia. Tính trẻ con của nàng nổi lên, lại kèm theo vẻ ngây thơ vụn vặt hai tay nói, khiến ai đó cháng váng, ngạc nhiên nhìn nhân nhi không sợ chết là nàng.

Ánh mắt Minh Dập Hàn chợt lóe, ngồi xổm xuống, ôm vật nhỏ mềm mại, thơm ngào ngạt vào trong ngực: Một người luôn lạnh lẽo, cứng nhắc như hắc mà lại cảm thấy đứa nhỏ này thật thú vị. Đôi mắt lơ đãng hiện lên giáo hoạt và đặc ý, không coi hắc vào đâu, tự cho động tác nhỏ của mình không bị hắc phát hiện, tất cả đều khiến hắc này sinh hứng thú nồng đậm. Có lẽ nhất đứa nhỏ này về chơi đùa cũng không tồi.

Nếu Chi Yên biết ý tưởng của chàng lúc này, nhất định sẽ tức giận đến hộc máu. Nàng là cô gái thanh xuân xinh đẹp sao có thể bị xem thành búp bê chứ?

Vì thế, Chi Yên bị Minh Dập hàn ôm, dọc đường nhìn ngắm các loại kiến trúc được khắc ra từ băng, cùng một loại cảnh sắc, xem nhiều, Chi Yên mặt mũi vui vẻ vào gáy Minh Dập Hàn, trong lòng lại tính toán: Băng cung và trận pháp này đều không phải là vật phẩm, không cần nghĩ cũng biết nam nhân này có thân phận đặc thù. Ừm, trước cứ tìm hiểu rõ ràng rồi nói sau.

“Đưa nàng về tẩm cung, cẩn thận chiếu cố.” Chi Yên bị nam nhân ôm vào đặt trong một tấm vải đen lạnh lẽo, chàng thản nhiên phân phó một tiếng, sau đó nàng bị một người có thân thể cường tráng ôm lấy, lọt vào một cái ôm áp trần ngập mùi máu tươi.

“Ồ yên nơi đó, không được đi lại lung tung.” Thanh âm lãnh khốc của nam nhân cường tráng truyền đến, Chi Yên bị người nọ đặt xuống giường, miếng vải đen lạnh lẽo bị kéo ra, thoáng chốc nàng nhìn thấy được ánh sáng lóa mắt. Thì ra trên đỉnh đầu nàng có gắn rất nhiều khối thủy tinh trong suốt, phát sáng, nhiều màu long lánh, khiến không gian u ám bên trong lập tức được chiếu sáng như ban ngày.

Nhìn hoàn cảnh trước mắt, dù kiếp trước nàng đã gặp nhiều trường hợp kỳ lạ nhưng cũng không nhìn được sợ hãi than.

Sàn nhà được tạo thành từ thủy tinh đen thuần sắc, tường là ngọc lưu linh màu trắng, dựa vào tường là một chiếc giường hàn băng cực lớn, màn giường màu tím nhẹ lay động. Xung quanh ẩn hiện hàn khí, tất cả đều mang lại một sắc thái thần bí, đại khí (đại loại khí thế của người có địa vị). Đứng ở chỗ này, Chi Yên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Bài trí trong phòng đều mang theo hơi thở thần bí. Cột màu vàng, hoa văn rườm rà, các vật bài trí có vẻ đều là đồ cổ. Trên đỉnh đầu nàng có một viên thủy tinh rất lớn, sáng rực. Mấy đồ vật này tùy tiện mang đi bán cũng có giá trên trời. Dùng trọn mười phút, Chi Yên mới dạo hết toàn bộ gian phòng này.

“Đây là nơi nào?” Chi Yên nhìn gã nam tử mới cư xử vô lễ với mình, a, là thiếu niên mới đúng. Máu mắt của hắc lại là màu đỏ, làn da có phần trắng đến trong suốt, vẻ mặt rất lạnh, trong mắt đều là ánh sáng sắc bén.

“Ma cung!” Thiếu niên nhìn cũng không thèm nhìn Chi Yên một cái, vẻ mặt ghét bỏ trả lời. Thân là một thành viên thuộc Ma tộc, toàn thân cao thấp đều chảy huyết mạch cao quý. Để cho hắc đến chiếu cố một đứa trẻ của nhân loại, điều này không thể nghi ngờ là đã hạ thấp giá trị của hắc.

“Ma cung? Vậy người vừa mới ôm ta vào...?” Chi Yên gật gù đầu, chuyển đề tài lên người Minh Dập Hàn: Người nọ không phải là...

“Đứng đầu Ma tộc, Ma đế!” Thiếu niên thân nhiên liếc mắt nhìn Chi Yên một cái, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

“Nực cười, người cho là người rất giỏi sao, cũng dám vô lễ với bản tiểu thư!” Thiếu niên chỉ cảm thấy hai má tê rần, giây tiếp theo, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, mềm mại đã phóng đại trước mặt hắn. Vẻ mặt của đứa nhỏ này hiện lên tức giận, hung tợn nhìn chính hắn, đôi mắt trong suốt như có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

Nhân loại không phải đều là những kẻ tham lam, giả dối sao, nhân nhi trước mắt sao lại có thể có một đôi mắt sạch sẽ như vậy?

Chi Yên nhìn chằm chằm thiếu niên, hai tay dùng sức nắm hai má thiếu niên. Lúc đầu nàng chỉ nghĩ muốn hả giận, nhưng đến cuối cùng lại có chút cảm giác yêu thích không muốn buông ta: Oa, da thịt thật mềm mại, vừa nắm một chút đã hiện lên hồng hồng, so với nàng còn tốt hơn. Vì thế người nào đó, sờ một chút, nắm một chút, đem mặt mũi của một tên thần khiết, thô bạo thành đỏ bừng.

“Các người đang làm cái gì?” Thanh âm uy nghiêm, khí phách bỗng nhiên vang lên, Minh Dập Hàn vừa mới trở về chính là nhìn thấy một màn như vậy. Thiếu niên không biết khi nào đã cúi đầu, khuôn mặt tuân thủ đồ bưng, bộ dáng thuận theo, mặc quân hái (mặc người hái =]]]) còn Chi Yên thì bày ra vẻ mặt cười dâm dăng, hai tay nhỏ bé không ngừng chà đạp hai má của thiếu niên. Hình ảnh này, mặc cho ai đều sẽ có những suy nghĩ miên man bất định.

Ánh mắt Minh Dập Hàn càng trở nên u ám, nhìn cảnh đó, chẳng cảm thấy quá mức chói mắt, trong ngực cũng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

Cả người Thiên Lạc run lên, từ trong thất thần phản ứng lại, nhìn về mặt Minh Dập Hàn, ánh mắt đỏ sậm hiện lên tia sáng kinh hãi.

“A, rốt cuộc người cũng đã trở lại.” Ánh mắt Chi Yên sáng ngời, cao hứng, phấn chấn nhào về phía người nào đó: Vẫn là băng sơn mỹ nhân này đẹp mắt hơn.

“Lại nghịch ngợm.” Minh Dập Hàn cúi người, vô cùng tự nhiên đón lấy Chi Yên, ánh mắt trở nên ôn nhu, giọng nói cũng không khỏi mang theo sùng nịch nhẹ nhàng.

“Đâu có đâu?” Chi Yên lè lưỡi, bá đạo ôm lấy cổ của chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo thoáng chốc tràn ra tươi cười xán lạn như hoa mùa xuân, xinh đẹp không gì sánh được.

Tâm Minh Dập Hàn không hiểu sao hơi căng thẳng. Chàng đã từng trải qua nhiều chuyện thăng trầm, những lại chưa bao giờ cảm thấy rung động như nụ cười này của nàng.

“Người lui ra đi.” Ánh mắt chuyển qua, lạnh lùng nhìn Thiên Lạc bên cạnh, mệnh lệnh nói. Lúc này, toàn bộ gian phòng chỉ còn lại hai người là chàng và Chi Yên.

“Người là Ma đế?” Chi Yên không cam lòng nhìn Minh Dập Hàn lại khôi phục vẻ lạnh nhạt lúc trước, nàng quyết cái miệng nhỏ nhắn hỏi: Nha, không phải người này vừa rồi rất ôn nhu sao, sao bây giờ lại biến thành một khối băng rồi.

“Ừm.” Nam nhân thân nhiên đáp lại một tiếng, sau đó mới tiếp tục lật xem bái thiếp màu vàng trước mặt, chữ trên đó vô cùng rườm rà, không phải là thứ mà Chi Yên có thể xem hiểu.

“Ma cung vậy mà lại giấu trong Vân Vụ sơn.” Chi Yên có chút suy nghĩ, lẩm bầm nói. Từ trước đến nay, nhân loại và Ma tộc luôn có một khúc mắc, mỗi lần Ma tộc xuất hiện người đứng đầu, thì nhất định sẽ mang kiếp nạn đến cho nhân loại. Cừu hận của nhân ma đã là thế không đội trời chung, vậy mà không có ai biết rằng, Ma tộc cường đại thân bí lại ẩn tàng trong thế giới của nhân loại.

Nếu tin tức này được truyền ra thì không biết sẽ làm khiếp sợ bao nhiêu người?

“Đứng, mà cũng không phải tất cả đều đứng.” Minh Dập Hàn thân nhiên liếc mắt nhìn Chi Yên một cái. Thế lực của Ma tộc to lớn vô cùng, chỉ một ngọn Vân Vụ sơn nhỏ bé này làm sao có thể chứa nổi...

“...” Chi Yên không nói gì, những lời đối thoại kế tiếp đều không mặn không nhạt.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Chi Yên tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang nằm trên giường hàn băng. Sau một đêm hấp thụ, âm chi tuyền trong cơ thể đã trở nên tráng kiện không ít, trong đầu cũng tràn ngập cảnh tượng hàn băng tuyệt.

Bên trong gian phòng trống trải và lạnh lùng, Minh Dập Hàn không biết đã chạy đi đâu, Chi Yên cảm thấy nhàm chán vô cùng, lại đột nhiên nghĩ đến dương khí trong cơ thể nàng có thể biến ảo ra ngọn lửa, vậy âm khí sẽ ngưng kết ra vật gì?

Tinh thần Chi Yên run lên một cái, thúc dục ý niệm. Âm khí trong cơ thể dần di chuyển đến ngón trỏ, vừa chạm đến móng tay, lại ẩn lui trở về.

Xem ra vẫn có hy vọng! Ánh mắt Chi Yên vui vẻ, lại lần nữa tập trung tinh thần. Một luồng khí lãnh lẽo từ ngón trỏ ra ngoài. Một đoạn dây màu bạc thoáng chốc bắn ra, giống như một thanh lợi kiếm, đem màn che trước mặt cắt rời.

Loại tốc độ này, loại hiệu quả này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Tự khí thành kiếm, hóa băng thành lưỡi kiếm, loại công kích ẩn nấp này, ở thời điểm giao thủ với người khác tất nhiên sẽ trở thành một chiêu thức bất ngờ, hiệu quả không tưởng. Khỏe mỗi kẻ nâng, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một

chút tươi cười yếu ớt: Thế giới này quả nhiên rất kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: U Lam học viện

Mỗi sáng gần như đều nhờ việc luyện tập ngưng băng mà vượt qua, cho đến khi Minh Dập Hàn lại xuất hiện trước mặt Chi Yên thì đã là giữa trưa ngày hôm sau. Khi ấy, nhân nhi xinh xắn, tinh xảo vẫn chưa đùa giỡn xong, về mặt còn chìm trong hứng thú và si mê. Trên mặt nhân nhi, những cảm xúc hưng phấn, thờ dài, giật mình... Luân phiên nhau xuất hiện, khiến ai đó phải trợn mắt.

Minh Dập Hàn về mặt hắc tuyến: Đây là tâm cung của hấn sao?

Màn che bị rách từng mảnh, đồ bài trí quý giá bị đánh đổ, ngã trái ngã phải, trên tường bị phá ra vài cái lỗ, mặt đất thì hỗn loạn, ẩm ướt, rải rác không ít bông tuyết... Toàn bộ tâm cung giống như bị kẻ thù tàn phá qua, hỗn loạn vô cùng, mà cái người khởi xướng chuyện này lại không có một chút giác ngộ nào, vẫn đùa giỡn bất diệc nhạc hồ* như trước.

(*vu vè không ngừng)

“Ngươi...” Khóe môi Minh Dập Hàn run rẩy, do dự hai giây, rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng: Chiếm giường của hấn, giờ lại hủy tâm cung của hấn, nhưng sao nhân nhi này lại không hề có một chút giác ngộ mình là người ngoài vậy?

“Oa, cuối cùng ngươi đã về, ô ô, ngươi là đồ trướng thối, dám mặc kệ Yên Nhi ở đây một mình, ô ô...” Đột nhiên nhìn thấy băng sơn nam, đầu tiên, sắc mặt Chi Yên rất vui vẻ, nhưng sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên u ám, quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn thảm oán.

Ánh mắt Minh Dập Hàn bình tĩnh, thân nhiên nhìn Chi Yên diễn trò, con ngươi băng lam chiếu xạ ra ánh sáng nhiều màu, rực rỡ. Bộ dạng hấn cao lớn như thần, thân nhiên đứng một chỗ lại có thể khiến người khác sinh ra cảm giác tôn quý không thể nhìn gần, giống như cường giả trời sinh, toàn thân cao thấp đều lộ ra cảm giác thần bí, cao quý mà tao nhã.

“Ô ô, ngươi thật đáng ghét, cũng không chịu an ủi ta!” Chi Yên xoa xoa mắt: Ai, hấn có phải là nam nhân không vậy, nàng đều đã tỏ vẻ thâm thúy như thế mà hấn vẫn đứng im không chịu nhúc nhích.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi chọn lễ vật, trước khi trời tối sẽ đưa ngươi ra ngoài.” Minh Dập Hàn thờ dài một tiếng, ngồi xổm xuống, ôm lấy nhân nhi, thân hình nhoáng lên một cái, hai người đã xuất hiện tại bảo thất (chỗ giữ bảo vật) của Băng cung.

Chi Yên chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, vô số kim tệ, châu báu, đồ cổ, các loại tinh thạch, bảo khí khiến người khác hoảng sợ, lóa mắt không mở mắt ra được.

“Tùy tiện chọn.” Thân nhiên, không chút để ý nói. Thân mình Chi Yên khẽ run, đôi mắt trong suốt hiện xẹt qua cảm xúc thất vọng: Là lễ vật trước khi chia tay sao? Mối đồ mong con lên thành một nụ cười châm chọc, lại ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng khôi phục sự lạnh nhạt như trước.

“Mấy thứ này ta đều không dùng được, nếu ngươi có được đỉnh thì ta có thể xem xét một chút.” Ánh mắt đảo qua đồng đồ vật trước mặt, Chi Yên không chút che giấu nói: Có tiện nghi mà không chiếm là đứa ngốc, nhưng nàng cũng sẽ không vì đồng vàng bạc này mà hạ thấp giá trị bản thân.

“Được đỉnh?” Ánh mắt Minh Dập Hàn nheo lại, phức tạp đánh giá nhân nhi trước mặt: Nàng muốn cái này để làm gì?

“Không có sao?”

“Đợi chút!” Nhìn vẻ lạnh nhạt xa cách trên mặt nàng, trái tim Minh Dập Hàn thoáng chốc đập mạnh một cái: Rõ ràng hấn nên cao hứng mới đúng, nhưng vì sao hấn lại không thể dậy nổi một chút cảm giác cao hứng nào?

cánh tay chàng phát một cái, “đông!” một tiếng, một cái được đỉnh màu tím sậm cao nửa người, bị bụi che phủ, xuất hiện trước mặt Chi Yên, hơi thờ lãnh lẽo không ngừng tràn ra từ được đỉnh, thoát nhìn thật bình thường.

“Từ thiết hàn đỉnh, từ quặng sắt màu tím cùng hàn thiết đúc thành, dung nhập linh khí, cần lấy máu nhận chủ mới có thể sử dụng.” Nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt Chi Yên, Minh Dập Hàn giải thích.

Ánh mắt Chi Yên sáng ngời, hưng phấn đứng trước được đỉnh, ý niệm vừa động, một cây kim bằng băng xuất hiện, hung hăng đâm vào ngón trỏ, máu tươi tràn ra, rơi trên được đỉnh bị phủ đầy tro bụi. “Tăng!” một tiếng, một đạo ánh sáng màu tím lóng lánh lóe ra, được đỉnh nhìn có vẻ bình thường lúc trước nay lại nhiễm lên một tầng ánh sáng màu tím lạnh lẽo, từ khí (hơi thở chết chóc) bức người.

Trong đầu nàng đột nhiên có thêm một cỗ hơi thở lạnh lẽo đến từ được đỉnh trước mặt. “Thư!” quát nhẹ một tiếng, được đỉnh cao nửa người thoáng chốc biến mất, ẩn vào cơ thể của Chi Yên, “Phóng!” một tiếng, trong nháy mắt, được đỉnh lại xuất hiện tại vị trí ban đầu, thao tác đơn giản, thoải mái, không

khác vòng tay càng khôn mấy.

Thu hồi lại thả ra, đại khái chơi hơn mười lần, Chi Yên mới dừng cái trò nhảm chán này lại.

“Từ nơi này, đi thẳng một đường thì có thể ra ngoài.” Chỉ vào phương hướng trước mặt, Minh Dập Hàn khó được ôn nhu nói.

“Thật sự không thể giữ ta ở lại sao?” Chi Yên ôm lấy chiếc cổ trắng nõn duyên dáng như thiên nga kia, đáng thương nói.

“Đi thôi, nơi này không thích hợp với ngươi.” Ánh sáng trong mắt hần chợt tắt, Minh Dập Hàn nhìn vào đôi mắt trong suốt của Chi Yên cự tuyệt nói, hai tay để hai bên người thoáng nắm chặt, lam mâu (đôi mắt màu xanh) hiện lên một tia sáng kỳ dị.

“Vậy ta đi đây, tạm biệt.” Nhìn về kiên trì trên mặt hần, Chi Yên thoải mái cười: Chẳng qua bọn họ chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, tất cả là do nàng cưỡng cầu, cho nên cánh tay nhỏ bé vung lên, vô cùng lưu loát xoay người rời đi. Phía sau, Minh Dập Hàn đứng ngóng nhìn thật lâu, thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng phần hồng kia nữa, lúc này, mới lắc mình rời đi, theo chàng rời đi, một trời tuyết trắng cũng biến mất không dấu vết, cây vẫn là cây, núi vẫn là núi, nhưng nơi đó đã không còn một nơi gọi là Băng cung nữa!

“Như vậy là tốt nhất!” Phi lão đột nhiên nhẹ nhàng toát ra một câu: Ma giới và nhân loại vốn có mối liên hệ rất phức tạp, hơn nữa hần có thân phận là Ma đế, sớm một chút rời đi, cũng tốt.

“Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng không quen thuộc, vốn nên như thế.” Giẫm chân lên lá rụng trên mặt đất, Chi Yên tức giận nói: Kiếp trước cũng không phải không gặp loại tình cảnh này, nhưng đây là lần đầu nàng cảm thấy trong lòng có một cảm giác không rõ.

Có điều người này rất lạnh nhạt khiến nàng nhìn không được muốn phát điên.

Trong Vân Vụ sợ ngây người nửa tháng, nói đến cũng kỳ quái, bởi vận khí lúc này vận khí của nàng tốt đến hoảng sợ, không chỉ gặp được một đầu ma thú, còn thu thập không ít được liệu trân quý, có điều muốn luyện chế đan dược tam phẩm vẫn còn thiếu rất nhiều, dược liệu có được tính trụ cột càng không cần phải nói.

Hiện tại đã có được đỉnh, dược liệu cũng có thể xem là đủ, nếu cứ ngây người như trước cũng không có hiệu quả. Hạ Hầu Không từng lấy U Lam học viện làm cái cớ để chiêu dụ nàng, đến tháng chín năm nay cũng vừa vặn là kỳ khai giảng của U Lam học viện. Ý niệm trong đầu chợt lóe, Chi Yên hạ quyết định, thân thể này còn trẻ, thể nghiệm cuộc sống trường học cũng không tồi.

Vào đầu tháng chín, trên ngã tư đường, nơi nơi đều là bóng dáng của những vị học trò trẻ tuổi, tùm năm tùm ba, trong mắt, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Bọn họ hoặc đang trò chuyện vui vẻ, hoặc đang nói về mấy tin đồn thú vị, nhất thời nơi nơi đều là những cảnh tượng tung bừng phấn chấn, mà bên trong đó, mười người thì có chín người mặc cẩm bào, vừa thấy đã biết là gia thế bất phàm. Chi Yên mặc một bộ váy áo màu hồng phấn, thân hình nhỏ nhắn, yêu kiều xuyên qua xuyên lại trong đám người, nhìn có vẻ không hợp nhau cho lắm.

Tháng chín hàng năm đều là khoảng thời gian nóng* nhất trong năm, cũng là thời cơ tốt để mấy người buôn bán nhỏ kiếm tiền. Liếc mắt một cái, nhìn lại, đầy đường đều là các loại hàng quán, có không ít học sinh ngồi xổm trước quầy hàng chọn lựa, chuẩn bị vì cuộc thi trắc nghiệm nhập học sắp đến.

(* nóng này còn chỉ thời gian có sự kiện đặc biệt, được nhiều người quan tâm)

“Nghe nói năm nay số lượng trúng tuyển có thể sẽ nhiều hơn năm ngoái phải không?” Một thiếu niên mặc hoa bào, vẻ mặt thần bí, nói thầm với đồng bạn của mình.

“Thật sao? Nếu quả thật như thế thì tốt rồi. Cứ như vậy, khả năng chúng ta trúng tuyển lại nhiều hơn một phần.” Vẻ mặt của thiếu niên lam bào run lên, kích động vô cùng: U Lam học viện, học viện có danh tiếng đứng đầu trong mười học viện của đại lục, có thể tiến vào nơi này học tập là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Bị người khiêu khích

Nghe nói Sa Long vương tử của hoàng thất Long Đăng lần này sẽ tham gia cuộc thi trắc nghiệm tân sinh, còn có Phụng Bá công chúa, các người thừa kế của các đại quý tộc nữa. Nhìn đội hình tham gia xem, lần chiêu sinh này so với lúc trước còn trâu bò hơn. Đúng là tỷ lệ trúng tuyển có gia tăng nhưng nhìn thực lực của những người tham gia đi, chúng ta vẫn không nên vui mừng quá sớm, cứ chuyên tâm nghĩ ra cách làm sao qua cửa được rồi nói sau.”

Nghe vậy tất cả mọi người đều lắc đầu, bao nhiêu mộng tưởng đều bị hất một gáo nước lạnh cho tỉnh ra.

Chi Yên theo dòng người đi về phía trước, ánh mắt thỉnh thoảng lại lạc trên các hàng quán ven đường. Các cửa hàng, quán xá này có bày bán đơn giản một ít đạo kiếm, tinh hạch, dược thảo, và mấy loại khí cụ cổ quái có thể dùng trong trận đấu.

“Lão bản, cái này bán thế nào?” Chi Yên ngồi xổm xuống, nhặt lên một viên tinh hạch lục sắc trong suốt hệ mộc. Trong Vân Vụ sơn không có gặp phải ma thú nào cho nên ngay cả một viên tinh thạch cấp thấp nàng cũng không thu được, lần này khó có cơ hội nhìn thấy được một viên tinh thạch mộc hệ tam giai, trong lòng tất nhiên là rất vui mừng.

“Tam giai mộc hệ tinh hạnh, lão bản, cái này ta muốn, bao nhiêu tiền.” Trước mắt đột nhiên có một bóng người nhoáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Chi Yên, theo sau đó là một thanh âm bén nhọn vang lên, tinh hạch trong tay Chi Yên cũng bị người khác cướp đi. Người mới tới là một thiếu nữ cao gầy, mặc y phục vàng nhạt, giọng điệu cao ngạo, ngang ngạnh.

“Thật xin lỗi, thứ này là ta nhìn trúng trước.” Thanh âm thân nhiên mang theo khí lạnh vang lên, đứa nhỏ tinh xảo ngựa đầu, vẻ mặt trấn định nói.

“Ách, tiểu thư, ngại quá, tinh hạch này là do vị tiểu cô nương này nhìn trúng trước, người xem...?” Lão bản là một vị lão già cao cấp khoảng sáu mươi tuổi, trên mặt mang theo vẻ tang thương do năm tháng tới luyện nên, đôi mắt với tình huống như vậy, lão xấu hổ mà lại khiến tôn giải thích.

“Xuy, chỉ bằng nàng, một đứa nhỏ miêng còn hôi sữa mà có thể mua được mộc hệ tinh hạch tam giai tốt như thế này sao.” Nữ tử xuy cười một tiếng, từ trong lòng lấy ra một miếng tử kim tệ: “Đây, một tử kim tệ, tương đương một ngàn kim tệ, mua khối tinh hạch tam giai này của người chắc còn dư dả chán.” Cao ngạo cười, lại đem kim tệ ném đến trước mặt lão già, xong mới xoay người định rời đi.

“Đứng lại.” Hơi thở lạnh lùng mang theo băng hàn áp bách thoáng chốc nổi lên.

“Có tiền thì rất giỏi sao? Hay người không nghe hiểu tiếng người?” Chi Yên nhìn thiếu nữ, trong đôi mắt trong suốt nổi lên ngàn vạn ý lạnh: Đoạt đồ của nàng không nói, còn muốn làm bộ dạng tự cho mình cao quý ghê tởm này đến khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

Không khí khác thường giữa hai người rất nhanh lọt vào trong mắt những người khác, vốn ngã tư đường náo nhiệt, chật chội đột nhiên trong khoảng khắc trở nên im lặng lạ thường, vẻ mặt mọi người mang theo tò mò chỉ trở đối với hai người.

“Có chuyện gì thế nhỉ?” Một thiếu niên đề thấp thanh âm hỏi đồng bạn. Thiếu nữ hoàng y (hoàng = vàng) kiêu diễm xinh đẹp, đứa nhỏ phần y cũng tinh xảo đáng yêu, đều hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

“Không biết, có vẻ như nữ tử hoàng y đắc tội với đứa nhỏ...” Thiếu niên còn lại lắc đầu, đối với mấy loại chuyện này đã tập mãi thành thói quen. Gần đây đã ba lần tham gia chiêu sinh của U Lam học viện, hàng năm, người tới tham gia cũng vô số, đến cuối cùng, người có thể trúng tuyển không quá một ngàn người. Cái gì đấu đá, cái gì đánh nhau, cái gì mâu thuẫn, quả thật chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

“Oa, oa nhi nhà ai mà đáng yêu như vậy, thật có khí thế!” Một thanh âm háo sắc từ trong đám người vang lên, giây tiếp theo một thiếu nữ mặc y phục màu tím nhạt xinh đẹp từ trong đám người chui ra, đi theo phía sau là một thiếu niên mặc lam bào (lam = xanh) khí chất lạnh lẽo, cao ngạo.

Mặt như ngọc, thần thái như thần, mọi người xung quanh lúc nhìn thấy thiếu nữ trong nháy mắt đều đồng loạt hít không khí, cảm thấy nhìn trong mắt nhưng vui trong lòng. Ngược với thiếu nữ từ y hoạt bát nhiệt tình, thiếu niên lam bào có vẻ bình tĩnh đạm mạc, tản ra khí chất cao quý, thậm chí ngay cả xem cũng chưa từng liếc mắt nhìn hai người Chi Yên trên sân một cái.

“Người có biết ta là ai không? Tứ đại gia tộc ở Minh Đều người có nghe qua không, dám hô to gọi nhỏ với bốn tiểu thư, người không muốn sống phải không?” Ánh mắt hoàng y thiếu nữ hung ác, từ trên cao nhìn xuống Chi Yên uy hiếp. Mọi người xung quanh khi nghe được câu tứ đại gia tộc ở Minh Đều, hai mắt đều phát sáng nhìn nữ tử trước mặt, nói như vậy nàng là đệ tử của tứ đại gia tộc?

Ôi mẹ ôi, xem ra tiểu oa nhi này đã trúng đỉnh sắt rồi. Tứ đại gia tộc ở Minh Đều, đó là nhân vật lợi hại thế nào chứ? Ngay cả viện trưởng của U Lam học viện cũng phải nhường vài phần kia mà.

Phải biết rằng, một học viện muốn lớn mạnh không phải chỉ dựa vào mấy cường giả chống đỡ, còn phải có thế lực khắp nơi duy trì viện trợ tài bảo. Mà tứ đại gia tộc ở Minh Đều chính là “Địa đầu xà”*, góp phần không nhỏ vào U Lam học viện, theo cách nói khác, đắc tội tứ đại gia tộc cũng chính là gián tiếp vô duyên với U Lam học viện.

(* trong câu Cường long nan áp địa đầu xà: Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó. Hay nói cách khác là địa đầu xà này là kẻ có quyền, địa vị ở tại nơi nào đó, mà không ai được phép xâm phạm)

Mặc dù từ bỏ tư cách tiến vào U Lam học viện, cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của tứ đại gia tộc. Toàn bộ Minh Đều, ngay cả những huyện trấn to nhỏ xung quanh, cũng đều nằm trong phạm vi khống chế của tứ đại gia tộc, có thể nói là dù có chấp cánh cũng khó thoát khỏi.

“Tứ đại gia tộc Minh Đều?” Chi Yên gật gật đầu, ánh mắt u ám, sâu thẳm, như tuyết trên đỉnh núi, lạnh như băng: “Vậy thì thế nào?”

Nàng, ngay cả người đứng đầu Âu Dương gia trong tam đại gia tộc cũng dám phế, thì sao lại sợ một cái tứ đại gia tộc nhỏ nhỏ kia cơ chứ?

Oanh, một viên kinh lôi nổ vang tại chỗ, mọi người hỗn độn trong gió, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đứa nhỏ trước mặt. Nàng vừa nói cái gì? Vậy thì thế nào? Nàng vậy mà dám nói như vậy?

Ngao ----, chẳng lẽ nàng không biết tứ đại gia tộc lợi hại như thế nào sao, đắc tội tứ đại gia tộc không khác gì tự tìm đường chết, vậy mà nàng còn trả lời hồ hững như vậy, vẫn đạm phong khinh* như vậy, bé ngoan a, đó là tứ đại gia tộc đấy!

(* điềm nhiên như gió thoảng mây bay, ý chỉ thái độ bình tĩnh, thờ ơ, không quan tâm)

Mọi người thờ hồn hển, thống nhất lộ ra vẻ mặt ngu ngốc. Lạc Ánh Tuyết tức giận đến cả người run rẩy, mắt đẹp như nổi lên hai ngọn lửa. Chỉ một đứa nhãi con mà cũng dám xem thường Lạc gia nàng, không, là xem thường toàn bộ người trong tứ đại gia tộc.

“Ha ha, tiểu muội muội, muội thật can đảm, đừng lo lắng, có tỷ tỷ che chở cho ngươi, ai cũng không thể ức hiếp ngươi được.” nữ tử từ y (tử: màu tím) xinh đẹp cười duyên một trận, đi đến trước mặt Chi Yên, vỗ vỗ bả vai nhỏ nhắn của nàng, hào khí tận trời hứa hẹn nói.

Đứa nhỏ này này thật đáng yêu, toàn thân cao thấp đều lộ ra một loại hấp dẫn kỳ lạ, khiến người khác không nhịn được muốn ôm vào lòng mà bảo hộ. Nhìn nàng (Chi Yên) bình tĩnh tự nhiên đối mặt với uy hiếp của người khác, càng làm cho sự hảo cảm đối với nàng nâng lên một độ cao mới. Mặc cho chuyện gì có thể xảy ra đi chăng nữa, thì chuyện này, nàng (nữ tử từ y) quyết định nhúng tay vào rồi.

Xôn xao, mọi người choáng váng, về mặt hết cách nhìn nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này. Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy, chỗ này đang thịnh hành mỹ nữ ngu ngốc sao?

Một đứa nhỏ không biết tình huống cũng thôi đi, đằng này lại xuất hiện thêm một thiếu nữ tử y nữa tham gia vào náo nhiệt! Phải biết rằng đối phương là người của tứ đại gia tộc, thực lực của họ vệ chắc hẳn không phải tầm thường, không chú ý một chút sẽ tự nhóm lửa thiêu thân. Chắc chắn, xem ra giống như câu nói kia, đúng là “Tóc dài kiến thức ngắn”, nữ nhân, nữ nhân a...

Khỏe môi Chi Yên run rẩy, nữ nhân này có phải quá nhiệt tình rồi hay không? Các nàng hoàn toàn không có quen biết gì đâu đấy!

“Hắc hắc, thật keo kiệt, cho ta ôm một chút thôi, ngô, thơm quá...” Xôn xao, trong khoảnh khắc cảm của mọi người đều như muốn rơi xuống đất. Đây, nữ nhân này cũng quá phóng túng rồi. Không đúng, vừa rồi không phải đang thảo luận vấn đề về tứ đại gia tộc sao, sao bây giờ trọng tâm câu chuyện lại chuyển đến việc đứa nhỏ này thơm hay không thơm rồi, vấn đề này có liên quan sao?

“Được lắm, hôm nay bản tiểu thư liền cho các ngươi nhìn thấy sự lợi hại của Lạc gia.” Vẻ mặt của Lạc Ánh Tuyết hung ác nham hiểm, hai má trắng nõn tình tứ trương thành màu đỏ tím, thân thể mềm mại run rẩy, trong lồng ngực lại nổi lên lửa giận ngút trời. Được lắm, dám coi thường Lạc Ánh Tuyết nàng vậy thì phải chấp nhận trả giá đắt đi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hoàng thất Long Đằng

“Đều tản ra đi, chẳng qua chỉ là một mâu thuẫn nhỏ, cần gì phải xé ra to chứ” Thiếu niên Lam bảo vẫn không nói chuyện đột nhiên đi lên phía trước, tiếng nói của hắn trầm thấp, ôn nhu, thanh nhã, thật là dễ nghe.

Lạc Ánh Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đến khi nhìn rõ khuôn mặt tuấn đạt, ôn hòa ấy, tâm thần không khỏi hốt hoảng, không còn tàn khóc như lúc trước mà lập tức trở nên mềm mại, đáng yêu: “Xin hỏi, công tử là?” Lạc Ánh Tuyết cười yếu ớt, thanh âm uyển chuyển nhẹ nhàng như vùng nước mùa xuân.

Khỏe môi Chi Yên khẽ nâng, đôi mắt trong suốt, sáng ngời hiện lên một tia châm chọc: Háo sắc! (lời tác giả: Ho ho, có vẻ như người nào đó cũng đã từng háo sắc qua.)

Thân hình thiếu niên lam bảo, thon dài, cân xứng, hờ hững đứng nơi đó nhưng lại lộ ra khí thế không thể xem thường. Tóc đen vấn cao, làn da trắng nõn gần như trong suốt, đôi con ngươi màu xanh như ngọc lục bảo, thân nhiên chăm chú nhìn vào mọi người, giống như một biển tri thức uyên bác, sâu thẳm, chói mắt, nhìn qua giống như rất ôn nhu nhưng lại ẩn giấu một cỗ xa cách, cự tuyệt người đến gần.

“Sa Long, vị này là xá muội*, chuyện vừa rồi xem như là một chút hiểu lầm nhỏ.” Bạc môi khẽ nâng, gọi nên một độ cong xinh đẹp. Thiếu niên chuyển từ thần sắc ôn nhu lúc trước trở nên nghiêm túc, đứng đắn, trong khoảnh khắc đã mê đảo hàn vân thiếu nữ.

(*cách xưng hô khiêm tốn khi giới thiệu muội muội của mình với người khác)

Oanh, Sa, Sa Long?

Là Sa Long nào? Hoàng tử Long Đằng cũng gọi là Sa Long... Ách, chắc không phải là cùng một người chứ?

Mọi người ngạc nhiên, trừng lớn mắt, bộ dạng không dám tin. Ôi trời, thiếu niên này chính là hoàng tử Long Đằng?

Một khắc trước Lạc Ánh Tuyết còn tươi cười trong suốt, một khắc sau lại ngậy ra như phồng, tương đối chịu đả kích đứng tại chỗ. Sa Long, hoàng tử, xá muội... Nàng, vậy mà nàng lại có quan hệ với hoàng thất Long Đằng! Nhưng vừa rồi mình còn uy hiếp nàng... Xoa, một cái, sắc mặt Lạc Ánh Tuyết trắng bệch, thân thể mềm mại run rẩy không ngừng, xong rồi...

“Không biết Lạc gia các ngươi so với Long Đằng quốc thì như thế nào?” Sa Toa hừ lạnh một tiếng, uốn éo thất lưng, vươn tay cướp lấy tinh hạch mộc hệ tam giai trên tay Lạc Ánh Tuyết: “Không phục thì hoan nghênh người tùy lúc có thể đến tìm ta, còn có, nàng là muội muội của ta, nếu làm nàng bị

thương một phần, ta sẽ khiến toàn bộ Lạc gia các người chôn cùng. Chúng ta đi thôi!”

Hung hăng ném lại một câu, từ y thiếu nữ lôi kéo Chi Yên đi về phía trước, thiếu niên lam bào theo sát sau lưng hai người. Trên sân, mọi người chứng kiến đều đại ra, thẳng đến khi bóng dáng bọn họ biến mất thật lâu, mọi người mới có thể hồi phục lại tinh thần. Về mặt Lạc Ánh Tuyết vận vẹo, sâu trong mắt tràn ngập ý tứ thô bạo, hai tay nắm chặt, trên mặt hiện rõ sự điên cuồng, bất chấp...

“Tay của người có thể bỏ ra được rồi.” Đi đến một góc, Chi Yên đột nhiên đột nhiên dừng lại, nhìn về mặt nhiệt tình của Sa Toa đọc nhún từng chữ.”

“Oa, tiểu muội muội ngay cả tức giận mà cũng dễ thương như vậy, tỷ tỷ rất thích.” Về mặt Sa Toa hưng phấn, hai mắt tỏa sáng dừng trên người Chi Yên, một đôi móng vuốt sói không ngừng chà đạp hai má mềm mại, bầu bình của Chi Yên.

Chi Yên về mặt hắc tuyến, đôi mày thanh tú nhíu lại, không hồn giận nói: “Đừng để ta nói lần thứ hai, mời người cách xa ta một chút.”

Ánh mắt Sa Long híp lại, lúc này mới thật sự đánh giá lại đứa nhỏ trước mặt. Người bình thường khi biết được thân phận của bọn họ đều nín nín nọt nọt, nhưng nàng lại trung ra một bộ không kiên nhẫn, loại phản ứng này, khiến hắn cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Đôi môi mềm mại, hồng hồng, khuôn mặt yêu kiều mềm mại như hoa, một đôi mắt sáng trong, linh hoạt, giảo hoạt tràn đầy tinh thần, thanh thoát lóe ra tia sáng trí tuệ. Toàn thân lộ ra một cỗ khí thế không thể nói nên lời, chỉ thần nhiên đứng đó nhưng lại khiến người khác cảm nhận được một loại cảm giác thần bí, thu hút.

Hồ hấp của Sa Long căng thẳng, trong mắt nổi lên sự kinh diễm. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một đứa nhỏ tinh xảo, đặc biệt như vậy. Cái loại hồn nhiên mang theo tao nhã và bình tĩnh này, cái loại lạnh nhạt xa cách từ trong xương này, khiến cho người khác ngay từ ánh mắt đầu tiên đã nhận không được muốn lại gần.

“Ngô, không cần nhỏ mọn như vậy đâu, tỷ tỷ không chạm vào người là được chứ gì.” Sa Toa bĩu môi, không cam lòng buông móng vuốt sói, ánh mắt vẫn như cũ dừng lại trên người Chi Yên: “Muội muội muốn đi chỗ nào? Tỷ tỷ đi cùng với người được không?”

“U Lam học viện.” Chi Yên thần nhiên nhìn lướt qua thiếu niên đối diện, nói ngắn gọn.

“Ách, muội muội muốn đi U Lam học viện tìm người, hay là?” Về mặt Sa Toa khó hiểu hỏi.

“Báo danh.” Chi Yên thật không biết nói gì, đến U Lam học viện trừ báo danh thì còn có chuyện gì khác nữa sao.

A, Sa Toa và Sa Long đồng loạt nâng mắt, ánh mắt giống như đèn pha dừng trên người Chi Yên. Nàng muốn đi U Lam học viện báo danh? Nhưng vì sao bọn họ lại không cảm giác được nửa phần tinh lực trên người của nàng? Đứa nhỏ này không phải đang nói giỡn chứ?

“Không biết tiểu cô nương có thể cho tại hạ biết phương danh?” Sa Long không biết khi nào đã đến trước mặt của Chi Yên, đôi con ngươi như ngọc lục bảo thâm thúy nhìn nàng, về mặt chân thành, giọng nói cũng êm tai lạ thường.

“Lãnh Chi Yên, các người có thể gọi ta là Yên Nhi cũng được.” Lui về sau từng bước, kéo dài khoảng cách giữ hai người, Chi Yên thần nhiên nói.

“Lãnh Chi Yên, Yên Nhi, tên này thật dễ nghe. Ta gọi là Sa Toa, hắn là Sa Long. Sau này chúng ta chính là bằng hữu, người yên tâm, có ta che chở, sẽ không có ai dám ức hiếp người nữa.” Sa Toa về mặt nghiêm túc, nhiệt tình lôi kéo tay Chi Yên, sau đó ba người đơn giản giới thiệu về nhau, xong mới nhanh chóng đến U Lam học viện.

Ngày mùng chín tháng chín đến ngày mười một tháng chín, ba ngày này là ngày U Lam học viện tổ chức chiêu sinh. Bốn ngày sau sẽ dán thông báo quy trình khảo hạch, năm ngày sau sẽ chính thức khảo hạch.

Tại hiện trường, chật chội, toàn người là người, người đến báo danh đứng xếp thành hơn mười hàng dài, liếc mắt một cái, trường hợp này nhìn có vẻ rất đồ sộ. Nhờ phúc của hai người Sa Long, lúc Chi Yên báo danh xong cũng chưa đến thời gian một phút.

“Ha, giờ chúng ta đến nơi nào đi dạo đây?” Sau khi báo danh xong, Sa Toa vui sướng lôi kéo tay Chi Yên, trung cầu ý kiến.

“Không được, ta muốn tìm khách điểm nghỉ ngơi.” Chi Yên lắc đầu, không hứng thú.

“Bây giờ khách điểm ở đây, chỗ nào cũng đã kín người, hết chỗ, nếu người không chê, vậy thì đến chỗ chúng ta đi.” Ánh mắt Sa Long ôn hòa, thân thiết, nhìn Chi Yên nhẹ giọng nói.

“Cái gì ghét bỏ chứ, Yên Nhi là loại người này sao? Đi, ta mang người đi đến chỗ bọn ta, đến lúc đó, người cứ tùy tiện chọn một phòng là được.” Không đợi Chi Yên trả lời, Sa Toa đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chạy về phía trước.

Không đến hai mươi phút, dưới sự dẫn dắt của Sa Toa, Chi Yên đã đứng trước một tòa nhà độc lập. Chỗ này nhà cao cửa rộng, trong viện rộng rãi, hoa tươi vô số, không quá xa hoa, lại an nhàn yên tĩnh, vô cùng thích hợp.

Chi Yên chọn một gian phòng cách nơi ở hai huynh muội Sa Toa xa một chút để ở lại. Sau khi vào phòng, đóng kỹ cửa phòng, Chi Yên lập tức lách mình tiến vào vòng tay càn khôn.

Ngày người ở Vân Vụ sơn nửa tháng, hơn nữa còn mất thời gian mười ngày đi đường, gần gũi thời gian một tháng, trong vòng tay càn khôn đã xảy ra

biến đổi vô cùng lớn. Nước ao trong suốt, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy đáy. Khu trồng dược thảo, dưới sự ươm dưỡng hưng hân của linh khí đã phát triển gấp đôi, công hiệu của dược liệu cũng tăng lên mấy bậc.

Còn Dạ Quang thảo và cỏ mộc, cành lá càng thêm sum xuê, xanh biếc, ban đầu thân cây cỏ mộc chỉ có năm mươi thước, nay lại phát triển đến gần trăm thước, hầu như trở thành điểm trụ của vòng tay càng khôn.

Dạ Quang thảo bám vào cỏ mộc cũng dài thêm mấy thân nhánh, quang tổ nồng đậm, mặc dù không phải ở trong chỗ tối nhưng vẫn ần ần lóe sáng, trong không gian sương mù càng lóa mắt. Thân cỏ dài nhỏ, mềm dẻo, ngắn ngủn chỉ trong một tháng đã dài ra gấp năm, sáu lần, tuổi cũng tăng đến sáu mươi năm, tin rằng không bao lâu sau có thể đạt tới trăm năm.

Trong không khí, trừ sương mù màu trắng mờ, còn len lỏi những màu sắc khác. Màu xanh của sinh mệnh lực của thực vật, màu sắc tinh hoa của hoa cỏ, bởi vì có quan hệ đặc thù với vòng tay càn khôn mới càng hiện ra rõ ràng mà lại không dễ biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không chế lửa nung nóng Hàn đỉnh.

Chi với cấp bậc hiện giờ của người cũng khó có thể luyện đan được?” Phi lão cười yếu ớt, bốn cọt nhìn Chi Yên.

“Chuyện gì đều có sự khởi đầu, lãng phí thời gian không phải là tác phong của ta.” Chi Yên bĩu môi, không thừa nhận cũng không phản bác, nếu không phải dọc theo đường đến đây nàng đều phải vội vội vàng vàng, thì nàng đã sớm có thể bắt đầu luyện đan rồi.

Luyện đan sư, có thể lấy việc luyện chế các loại đan dược thần kỳ mà thăng cấp, từ xưa đến nay đều được tôn xưng là một loại chức nghiệp quang vinh, được người người tôn sùng. Luyện đan không giống luyện dược, trừ việc chuẩn bị dược liệu, dược đỉnh, còn cần phải có linh hồn lực mạnh mẽ, đối với việc điều khiển lửa cũng cực kỳ hà khắc, với lại lửa bình thường cũng không thể sử dụng được.

Cho nên luyện đan có ba thứ nhất định phải có: Tài liệu (có đan phương, dược liệu, dược đỉnh), mồi lửa và linh hồn lực.

Đối với tài liệu Chi Yên nàng không thiếu.

Mồi lửa thì dương khí trong cơ thể nàng là mồi dẫn tốt nhất, không chỉ có năng lực thiêu đốt, còn có thể theo sự thăng cấp của bản thân nàng mà biến hóa. Vạn vật, dương khí đứng đầu, có lẽ không còn có loại mồi lửa nào có năng lực thiêu đốt mạnh như dương khí của nàng được.

Linh hồn lực, cũng là một loại năng lực đến từ linh hồn. Không chế độ lửa, khống chế trạng thái của đan dược, đều cần có linh hồn lực duy trì. Linh hồn lực càng mạnh mẽ, khả năng luyện đan thành công càng cao.

Nàng là một luồng u hồn từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua đến không gian này. Kiếp trước đã trải qua vô số chuyện tình, hơn nữa tâm trí nàng cũng đã hai mươi lăm tuổi, so với người bình thường thì linh hồn lực càng mạnh mẽ hơn không ít, chưa nói đến việc nàng còn có linh hồn lực của Phi lão bổ sung. Có thể nói, năng lực của nàng so với những người trẻ tuổi khác ở thời đại này, nàng dám nói đứng thứ hai thì không có ai dám xưng đệ nhất.

“Được rồi, nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong, chúng ta bắt đầu đi.” Phi lão vẫy vẫy tay một cái, hơn mười gốc dược thảo đột nhiên bay đến trước mặt Chi Yên, long quả, son cô, thiên điệp... (ko có raw nên ta chịu ko dịch được mấy loại thuốc này là gì TT^TT)

Ý niệm vừa động, một dược đỉnh màu tím đen từ trong cơ thể Chi Yên bay ra, “Đông!” một tiếng rơi trên mặt đất, hơi thở lạnh lẽo tràn ra bốn phía, khiến tinh thần người khác không nhận được cảm thấy chấn động.

“Từ Thiết Hàn đỉnh, là vật còn sót lại từ thời thượng cổ, vật có linh tính, có được tình cảm và sinh mệnh...” Ánh mắt thâm trầm của Phi lão dừng lại trên Hàn đỉnh, vẻ mặt phức tạp, khó hiểu: “Bảo đỉnh này dù tốt nhưng cũng không dễ khống chế, muốn từ lạnh sinh nóng, không khác gì nhóm lửa trong băng, cần sự kiên nhẫn cực lớn, với lại nó cũng vô cùng tiêu hao linh hồn lực.”

“Vậy nên, bước đầu tiên, chúng ta phải tập luyện năng lực khống chế lửa của người, chờ đến khi nào người có thể tự nhiên khống chế lửa nung nóng Hàn đỉnh thì khi đó người mới có thể chính thức luyện đan.” Hai mắt nhắm lại, Phi lão vuốt vót râu, trên mặt hiện lên một tia trêu tức. Lần này không phải là lão muốn cô ý khó xử nàng, nhưng muốn luyện đan thì nhất định phải qua cửa ải Hàn đỉnh này mới được.

“Không phải chỉ là khống chế lửa thôi sao, ta không tin Lành Chi Yên ta lại không thu phục được một cái dược đỉnh nho nhỏ.” Nàng trừng mắt nhìn Phi lão một cái, mới tập trung tinh thần, dương khí trong cơ thể bắt đầu động dậy, nhanh chóng tụ lại ở ngón trỏ. Tách một tiếng, một ngọn lửa màu cam được hình thành, ngọn lửa ở trên đầu ngón tay mảnh khảnh càng thêm lóe sáng chói mắt.

“Đi!” Quát nhẹ một tiếng, Chi Yên vung tay lên, trong nháy mắt ngọn lửa liền bay về phía Hàn đỉnh, xuy, còn chưa chạm đến dược đỉnh, ngọn lửa đã bị khí lạnh toát ra từ Hàn đỉnh dập tắt. Chi Yên ngạc nhiên, lấy sự bá đạo của dương khí mà trước mặt Hàn đỉnh lại không có một chút ưu thế nào, không đến một giây đã bị dập tắt, ngao, nàng bị điện mới có thể lấy một cái dược đỉnh như vậy đến để tra tấn chính mình.

Ý tưởng chợt lóe lướt qua, Hàn đình trước mặt kháng cự một trận, sau đó trong đầu đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Được rồi, được đình này quả nhiên có sinh mạng và tình cảm. Chi Yên cảm thấy xấu hổ, thoáng an ủi một chút, đỡ nó khôi phục bình tĩnh, lúc này mới tập trung ý niệm một lần nữa.

“Được đình là đồng bạn của ngươi, đầu tiên tất nhiên cần phải giao lưu tình cảm, hiểu biết lẫn nhau, rồi sau đó mới có thể điều khiển được.” Phi lão thở dài một tiếng, trong mắt hiện rõ sự hâm mộ. Cũng không biết nàng có vận cứt chó gì mà lại đụng phải chiếc được đình còn sót lại từ thời thượng cổ này, loại kỳ ngộ này chỉ có thể gặp không thể cầu, nhưng tại sao lại rơi xuống đầu nàng chứ?

Dùng ý niệm không chế, ngọn lửa màu cam chậm rãi lại gần, tới khi cách được đình khoảng nửa thước rồi đột nhiên dừng lại.

Dương khí trong cơ thể cuộn cuộn chuyển động không ngừng, khiến ngọn lửa giữa không trung càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, càng thêm nóng rực. Ánh sáng màu cam mang theo nhiệt độ nóng rực, hun hồng hai má tinh xảo của nàng. Khí nóng càng đến gần, Hàn đình càng run rẩy, khí lạnh bốn phía càng thêm dày đặc, tỏ rõ sự chống cự.

Chính là lúc này. Ánh mắt Chi Yên vui vẻ, đẩy mạnh ngọn lửa, thoáng chốc, ngọn lửa đã vào được bên trong được đình. Thành công rồi sao?

Đôi mắt trong suốt nổi lên từng trận vui sướng, vẻ mặt Chi Yên kích động, vừa muốn mở miệng hoan hô một tiếng, thì trong được đình, ngọn lửa đột ngột run lên, phốc một tiếng, lại tắt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhiễm lên một chút ý tứ thất vọng. Hô, nàng hưng hăng thờ ắt ra, cần rằng, lại một lần nữa vận dụng linh hồn lực. Hôm nay nàng muốn khiêu chiến nó, nàng cũng không tin không thể thu phục được.

Lại đốt, lại tắt, thân hình nhỏ nhắn đứng trước được đình, một lần lại một lần, điều khiển dương khí trong cơ thể, khiến ngọn lửa màu cam kia, trong không gian của vòng tay càn khôn, một lần lại một lần sáng lên. Không khí chung quanh khi nóng khi lạnh, Phi lão lơ lửng giữa không trung, nhàn nhàn nhìn, khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu, theo một lần lại một lần thất bại của Chi Yên, trong mắt hần dãn lộ ra sự khen ngợi.

Không tồi, không tồi. Hàn nhìn ra được nàng càng lúc càng tiến bộ, ngay từ lúc bắt đầu ngọn lửa chỉ trong nháy mắt đã bị khí lạnh của Hàn đình dập tắt, thì đến giờ nàng đã kiên trì được gần một khắc (gần 15 phút), loại tiến bộ này không thể nghi ngờ là vô cùng tốt. Xem ra, không quá một ngày nàng đã có thể thành thực khống chế lửa, hoàn toàn sử dụng được Tử Thiết Hàn đình rồi.

Một canh giờ (hai tiếng) trôi qua, Chi Yên lắc mình ra khỏi vòng tay càn khôn, ngồi xuống giường tu luyện. Từ khi đột phá Trúc Cơ, nàng không chỉ có thể tự do tiến vào vòng tay càn khôn, mà còn có thể tùy ý sử dụng linh khí bên trong. Mặc dù không ở trong không gian của vòng tay càn khôn, nhưng chỉ cần nàng muốn, linh khí bên trong lập tức cuộn cuộn, không ngừng mà tràn ngập xung quanh nàng, để nàng sử dụng.

“Yên Nhi mười sáu, ta có thể vào trong không?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Sa Toa, Chi Yên mở mắt ra, từ trong tu luyện tỉnh táo lại.

“Vào đi!” Vừa dứt lời, một nữ tử mặc y phục màu tím nhạt, từ ngoài cửa bước vào, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo tươi cười mị hoặc, lúc nhìn thấy Chi Yên, hai mắt nàng không nhịn được sáng ngời, trực tiếp nhào qua.

“Thế nào, mười sáu nghỉ ngơi tốt rồi chứ, chúng ta cùng nhau ra ngoài dùng cơm được không?” Sa toa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chi Yên, hỏi. Nếu không phải sợ quấy rầy nàng (Chi Yên) nghỉ ngơi, thì nàng (Sa Toa) thật hận không thể mỗi giờ mỗi khắc đều ở bên cạnh đứa nhỏ này.

Chi Yên gật gù đầu, bắt đầu dĩ mặc kệ nàng ấy nắm. Đối với thiếu nữ này, nàng không hề cảm thấy phản cảm, mà ngược lại có một chút yêu thích. Có lẽ là vì sự nhiệt tình của nàng ấy, cũng có lẽ là do nàng (Chi Yên) cô đơn quá lâu, vừa vặn muốn có một người bạn, nói tóm lại, trước mắt, ấn tượng của nàng với nàng ấy không tồi.

“Lại đây đi, đồ ăn đều chuẩn bị tốt cả rồi.” Sa Long mặc một thân lam bào ngồi ở chủ vị, nhìn hai người Chi Yên, nhẹ giọng nói. Khuôn mặt tuấn đạt hiện lên tươi cười nhợt nhạt, giống như đại ca ca nhà bên, khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Cảm ơn!” Chi Yên gật gù đầu, khi nhìn thấy đôi mắt màu xanh như ngọc lục bảo kia, nàng cười khẽ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo như hoa xuân nở rộ. Đôi mắt nàng trong suốt, sáng ngời, toàn thân tản ra sự mê hoặc khiến hai người Sa Long không nhịn được cảm thấy chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Khí Huyết đan.

“Oa, Tiểu Yên Nhi thật đáng yêu, khi cười rộ lên nhìn vô cùng đẹp mắt.” Sa Toa vẻ mặt háo sắc, ánh mắt nhìn Chi Yên sùng bái vạn phần. Thân là công chúa Long Đẳng quốc, dung mạo bản thân nàng (Sa Toa) tất nhiên không tầm thường, cũng thấy qua không ít người, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua đứa nhỏ nào tinh xảo, xinh đẹp như Chi Yên.

Xa cách lạnh nhạt, tươi cười tuyệt mỹ lại như gần như xa giống như mây trên đỉnh núi, cử chỉ tao nhã, bình tĩnh tự nhiên, mỗi một biểu cảm đều động lòng người, mỗi một động tác đều hấp dẫn người khác vô cùng. Nàng (Chi Yên) giống như một quầng sáng, khiến ánh mắt mọi người đều không tự chủ được mà tập trung trên người nàng, không thể dời đi. Đây cũng là lần đầu tiên Sa Toa tình nguyện muốn gần gũi một người, tình nguyện hiến dâng tất cả, kiên quyết bảo hộ mà không cần hồi báo...

“khụ khụ, nhanh ăn đi!” Chi Yên vội vàng kho khan hai tiếng, cắt đứt vẻ mặt háo sắc của Sa Toa, thúc giục nói. Com nước xong nàng còn muốn tiếp tục tu luyện đây.

“Đúng rồi Yên Nhi, bây giờ muội* là cấp bậc gì vậy?” Sa Toa đang cúi đầu ăn com đột nhiên ngược lên nhìn Chi yên, vẻ mặt tò mò hỏi. Sa Long cũng đặc biệt nhìn lại đây. Nói nàng là linh giả nhưng tại sao hẳn lại không cảm nhận được một chút linh lực nào từ nàng, chẳng lẽ nàng có năng lực che giấu linh khí sao?

(* trước là mới quen biết nên để ngơoi, sau này thì Sa Toa xác định là muốn bảo vệ Chi Yên không hời tiếc nên chuyển thành muội nhé)

Quy định chiêu sinh của U Lam học viện là tuổi người đến tham gia khảo hạch phải nằm trong độ tuổi từ chín đến mười lăm. Chín tuổi lấy cấp bậc sơ cấp linh giả cao giai làm cơ sở, mười lăm tuổi thì phải có cấp bậc ít nhất là trung cấp linh giả sơ cấp, ngoài ra, còn lại đều dựa trên sự xuất sắc, nổi trội của đệ tử mà quyết định có trúng tuyển hay không, không có ngoại lệ, cho nên có thể nói, nơi này là nơi tập trung toàn bộ những nhân tài ưu tú của đại lục.

Muốn trở tài giữa đám "nhân tài" này thì không thể nghi ngờ bản thân người đó phải có chút bản lĩnh.

“Trung cấp linh giả trung giai.” Chi Yên ăn một miếng đồ ăn, nhẹ nhàng nói, dù sao sớm hay muộn gì bọn họ cũng biết, nàng cũng không cần phải giấu diếm.

Ngạch, Sa Long và Sa Toa đồng loạt ngạc nhiên, trung cấp linh giả trung giai?

Miệng khẽ nhếch, trên mặt hai người đồng thời hiện lên vẻ mặt nghi ngờ. Bọn họ không nghe nhầm chứ, không phải sơ cấp linh giả sơ giai mà là trung cấp linh giả trung giai?

“Cái kia, Yên Nhi, muội xác định là trung cấp linh giả trung giai sao?” Sa Toa hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, xác nhận nói. Không phải nàng nghi ngờ Yên Nhi nói dối, mà nàng thật sự rất khó tin được đứa nhỏ trước mặt lại là trung cấp linh giả trung giai? Nhìn qua, đứa nhỏ này nhiều nhất cũng chỉ mới mười tuổi mà thôi.

Mười tuổi đã đạt tới trung cấp linh giả trung giai? Loại thành tích này, có tìm khắp đại lục cũng không tìm ra người thứ hai.

Sa Toa năm nay mười lăm tuổi, tu vi mới đạt đến trung cấp linh giả trung giai, loại thành tích này, bình thường trong đám bằng hữu đồng trang lứa, tuyệt đối có thể kiêu ngạo một phen, nhưng hiện tại, nhìn đứa nhỏ trước mặt, nàng không thể giữ được chút bình tĩnh nào nữa.

“Ừm!” Đáp nhẹ một tiếng, Chi Yên vẫn chăm chú ăn com như trước, hoàn toàn không để ý đến nội tâm lo lắng và nghi ngờ của ai đó.

...

Khách sáo với hai huynh muội Sa Toa một chút Chi Yên mới trở lại phòng tiếp tục tu luyện. Qua một đêm, dương khí và linh hồn lực trong cơ thể đều đã khôi phục không ít, Chi Yên lắc mình tiến vào không gian căn khôn, gặt đầu xem như chào hỏi với Phi lão, rồi lại tiếp tục không chế lửa.

Một đêm nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần của nàng vô cùng tốt, ý niệm vừa động, một ngọn lửa nóng rực phụt ra, hung hăng hướng tới đỉnh lò, xuy, nhưng duy trì không đến năm giây đã bị dập tắt lần nữa.

Gật gật đầu, trong con ngươi trong suốt lộ ra tia sáng hiểu rõ, khoe môi Chi Yên nhẹ cong, trên mặt tràn ra ý cười tự tin. Vừa rồi tuy ngọn lửa bị dập tắt nhưng trong chớp mắt nàng đã vô tình nắm được một số vấn đề mấu chốt liên quan đến Hàn đỉnh, chỉ cần dựa vào những điều này, nàng tin rằng muốn không chế lửa thành thực mà không bị Hàn đỉnh dập tắt là chuyện có khả năng thành công.

“Băng trong lửa, lạnh trong nóng, nhìn như đối lập nhưng thực chất lại gắn bó mật thiết, bất luận là cái gì cũng đều có quy luật sinh khắc như thế...” Phi lão lơ lửng giữa không trung vui mừng gật gật đầu. Lão vốn tưởng rằng nàng sẽ mất thời gian một ngày mới có thể nhìn thấu huyền cơ, lại không nghĩ đến nàng chỉ mất một khoảng thời gian ngắn như vậy, còn chưa đến một ngày nữa.

Đỉnh lò lạnh lẽo, thuần âm, lửa là dương khí hóa thành, thuần dương, băng hòa, nóng lạnh, đơn giản là âm dương tương khắc. Đối với người có được âm dương khí như nàng mà nói, thật sự không phải là chuyện to tát gì. Nói cách khác, chỉ cần là vật âm dương tương khắc, nàng đều có thể khống chế, điều khiển.

Hiểu được điều này, chuyện sau đó lập tức trở nên thuận lợi vô cùng. Ngọn lửa màu cam dưới ý niệm không chế của nàng, lúc lớn lúc nhỏ, chói mắt giống như huyết lệ (nước mắt bằng máu).

“Ừm, không tồi, đây là thảo dược cần dùng để luyện chế Khí Huyết đan.” Phi lão vung tay lên, thảo dược ngày hôm qua lại xuất hiện trước mặt Chi Yên, Hoàng Hồ, Long quả, Sơn Cô, Thiên Diệp...

Khí Huyết đan là đan dược cấp một, có hiệu quả bổ khí, bổ máu, đối với những chiến sĩ, đan dược này có lợi ích không nhỏ. Nó có thể trong nháy mắt giúp một người bổ sung linh lực tiếp tục chiến đấu, hoặc trong lúc bị mất máu nặng, có thể hồi máu một cách nhanh chóng, kéo dài sinh mạng.

Để luyện loại đan dược này cần khoảng mười lăm loại dược thảo, cách luyện chế cũng vô cùng phức tạp, rườm rà. Tuy Khí huyết đan là đan dược cấp một nhưng lại có độ khó tương đương với đan dược cấp hai, cho dù là luyện đan sư cấp hai cũng không nắm chắc mười phần sẽ luyện chế thành công. Mặc khác, Khí Huyết đan còn là cửa ải đầu tiên mà một người, nếu muốn sau này trở thành một vị luyện đan sư chân chính phải bằng bất cứ giá nào để vượt qua. Ngay từ đầu Phi lão đã chọn cho nàng một vấn đề khó khăn như vậy, cũng là muốn kiểm tra năng lực khống chế lửa của nàng, mặc khác cũng

cố ý cảnh tỉnh nàng, để tránh nàng nảy sinh tâm tư kiêu ngạo, tự mãn.

Xuất ra ý niệm, ngọn lửa màu cam oanh một tiếng bay vào trong Hàn đình, khí lạnh nhẹ nhàng tràn ngập, đem hơi nóng của ngọn lửa từ từ bị bao quanh lại. Trong lòng Chi Yên không nhìn được xúc động mãnh liệt, nàng đã chờ bốn tháng, bốn tháng, cuối cùng nàng đã có thể chính thức luyện đan, loại cảm giác này giống như lần đầu tiên nàng tiếp xúc với trung y, cảm giác mới mẻ lại căng thẳng, mà càng nhiều hơn là sự hưng phấn và thỏa mãn.

Loại hưng phấn và căng thẳng này khiến bàn tay đang cầm thảo dược của nàng hơi run lên, đôi mắt trong suốt lóe ra những tia sáng nhiều màu, xinh đẹp, lóa mắt.

Hít vào, thở ra, chẳng qua mới qua một giây, khuôn mặt tỉnh táo, mềm mại đã trở nên bình tĩnh, khiến Phi lão luôn chú ý nàng, liên tục gật đầu tán thưởng. Loại năng lực thu phóng cảm xúc tự nhiên này, ngay cả một người như lão cũng tự thẹn không bằng. Lão đột nhiên tò mò, không biết thời đại nào mới có thể tạo ra một linh hồn khác biệt như nàng vậy.

Ngọn lửa trong Hàn đình nhẹ nhàng lay động, bên ngoài thân nhiên tản ra một tầng khí mạnh mẽ mẽ mẽ, bao xung quanh Hàn đình, chậm rãi hun đúc năng lượng nóng bỏng bên trong. Tinh thần Chi Yên vừa động, Hoàng Hồ theo không chế của nàng bay vào Hàn đình, linh hồn lực theo đó cũng lập tức bao vây Hoàng Hồ lại, từ từ muốn dung nhập, luyện chế được hiệu của Hoàng Hồ.

Khi Hoàng Hồ bay vào trong Hàn đình, ngọn lửa lại đột ngột nhảy lên, giống như muốn thiêu đốt Hoàng Hồ. Chi Yên không thể không gia tăng linh hồn lực lên Hoàng Hồ, khiến Hoàng Hồ bắt đầu từ từ chảy ra chất lỏng, sau đó dần dần mềm lại, không đến năm phút, đã hoàn toàn hóa thành một bãi nước màu vàng kim.

Tinh thần của Chi Yên run lên, chỉ không chú ý một chút đã bị ngọn lửa mạnh mẽ áp tới, chất lỏng màu vàng sáng trong nháy mắt cũng hóa thành tro bụi. Chi Yên nhẹ nhõm, lại một lần nữa lấy một gốc Hoàng Hồ tiếp tục luyện chế.

Có kinh nghiệm lúc trước, lúc này, chưa đến hai phút, Chi Yên đã có thể thuận lợi luyện chế Hoàng Hồ thành chất lỏng. Chi Yên cẩn thận hạ nhiệt độ xuống, chậm rãi xoay quanh vũng chất lỏng màu vàng sáng kia, khiến chất lỏng từ từ keo lại, thành một dạng dính dính như keo. Trong lòng Chi Yên vui vẻ, nàng điều khiển âm khí trong cơ thể, nhanh chóng ngăn cách chất lỏng với ngọn lửa, sau đó mới bắt đầu cho quả Long nho nhỏ màu đỏ tươi vào Hàn đình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ba ngày thành công luyện đan

Nhìn bề ngoài Long quả có chút giống với Hạnh Nhân ở kiếp trước, khéo léo rất khác biệt, lại tản ra mùi thơm mê người, vỏ trắng, thịt mềm, khi vào trong Hàn đình, lập tức hóa thành một loại chất lỏng dính dính. Không chế lửa nhỏ xuống, Chi yên đem âm khí bọc xung quanh chất lỏng của Long quả như Hoàng Hồ, sau đó mới cho Sơn Cô vào, tiếp tục luyện chế.

Sơn Cô có hình dạng chiếc ô (nói trắng ra nó là nấm đấy =)), lớp da màu xám, có lẽ vì hấp thu linh khí bên ngoài không đều, nên trên lớp da đó nổi lên từng hạt từng hạt như mụn com nhỏ nhỏ. Đem linh hồn lực khóa lại, sau đó Chi Yên mới cho nó vào trong Hàn đình.

Ngọn lửa màu cam không cháy mạnh giống như trước mà ngược lại cách Sơn Cô một khoảng xa xa, giống như Sơn Cô là đã thú, hay hồng thủy vậy. Hiện tượng này xảy ra ngoài dự kiến của Chi Yên, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên một chút kinh ngạc.

“Luyện chế Khí Huyết đan khó không chỉ ở chỗ dược liệu phối hợp phức tạp, mà còn ở việc Sơn Cô kháng nhiệt. Không vội, trước người cứ dùng âm khí thử thử đi.” Ngay lúc Chi Yên nghĩ ngợi, giọng nói của Phi lão cũng đồng thời từ trong không trung. Tinh thần Chi Yên chấn động, trong con ngươi xẹt qua một tia sáng chói mắt.

Tản ra ý niệm khống chế, một luồng âm khí nồng đậm tiến nhập vào trong Hàn đình, ngọn lửa vốn thiêu đốt trong nháy mắt cũng ảm đạm không ít. Theo âm khí càng đến gần, Sơn Cô lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng biến hóa. Mấy điểm nhỏ trên da Sơn Cô hơi hé mở, lộ ra thịt nấm tươi mới bên trong, nó giống như uống nước, mãnh liệt hấp thu linh khí xung quanh.

Khóe môi nhẹ nâng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỉnh táo hiện lên một chút trên tức. Thì ra là do mấy thứ này giờ trò quý, nếu nó đã muốn ‘ăn’ vậy thì nàng sẽ để cho nó ‘ăn’ đủ.

Mấy điểm nhỏ không ngừng hấp thu âm khí, sau đó hoàn toàn mở ra, thịt nấm bên trong cũng lộ rõ, một bộ mặc người xâm lược. Chi Yên rung mình, ngọn lửa kịch liệt thiêu đốt hướng về phía Sơn Cô, không hề giống như lúc trước không dám tới gần nữa, nhưng một khi đã tiếp cận được thì lại không có cách nào khống chế tiếp, vậy nên, phốc một tiếng, chỉ mới qua hai giây, Sơn Cô đã hóa thành tro tàn.

Chi Yên không còn gì để nói, thứ này đầu tiên kháng lửa, sau không chống cự lại thì trở nên yếu ớt giống như sợi tóc trên đầu, đốt cái liền tan. Trước sau chỉ vì một cây Sơn cô này mà làm cho nàng hao không ít âm dương khí, linh hồn lực cũng suy giảm nhiều, nếu cứ tốc độ này đi xuống, nàng cũng không chắc có thể kiên trì được đến lúc luyện hóa hết đồng thảo dược này hay không nữa.

Lợi dụng dương khí hóa thành lửa, âm khí không chế lửa, loại tổ hợp tuyệt diệu này, chỉ sợ trên toàn bộ đại lục cũng chỉ có một người như Chi Yên mà thôi. Bình thường thể chất luyện đan sư thiên về hỏa, lửa là ngọn lửa từ trong cơ thể bọn họ phát ra, chỉ cần linh hồn lực không cạn kiệt thì có thể liên tục không chế lửa, mà trong cơ thể Chi Yên, dương khí dùng một chút là thiếu đi một chút, mặc dù linh hồn lực của nàng tràn đầy, nhưng một khi dương khí bị hao hết thì cũng không thể xuất ra ngọn lửa được nữa.

Cho nên khi nàng luyện đan còn phải đồng thời chú ý việc điều tiết linh hồn lực và việc âm dương khí bị hao tổn.

“Thử lại một lần nữa.” Chi Yên đề lại tinh thần, tiếp tục cầm một gốc Sơn Cô cho vào Hàn đỉnh, giống như lúc trước, chỉ trong chớp lát đã hóa thành tro tàn, tốc độ nhanh đến mức người ta khó có thể nắm giữ được.

Một lần lại một lần, đợi đến lần thứ tám, Chi Yên rút cuộc không khống chế được ngọn lửa nữa, khiến Sơn Cô bị cháy sạch chỉ còn một nửa, mặc dù không hoàn toàn hóa thành tro cũng không thể dùng.

Ném vào gốc Sơn Cô thứ chín, lại chờ âm dương khí bị nó hấp thu tương đối, lúc này, Chi Yên mới phân ra một bộ phận dương khí, hóa thành một sợi tơ bằng lửa, từ từ vòng quanh Sơn Cô, kèm theo âm khí, cẩn thận rót vào thịt nấm màu xám bên trong, khiến thịt Nấm không còn bị thiêu cháy hay phản kháng, mà từ từ mềm ra, cuối cùng hóa thành bột phần màu xám, trộn lẫn trong đó còn có một chút bột màu bạc lóe ra.

Liên tục ba ngày, Chi Yên đều ở trong phòng luyện đan, bởi vì trước đó có đi hỏi qua, cho nên huynh đệ Sa Long cũng không có đến quấy rầy nàng, mất thấy đã đến ngày thí luyện, mà người nào đó còn không ra khỏi phòng, nhất thời Sa Toa có điểm ngồi không yên.

“Đã ba ngày rồi, huynh nói Yên Nhi có xảy ra chuyện gì hay không? Nếu không chúng ta vào trong phòng nàng xem thử?” Đứng trước cửa phòng Chi Yên, khuôn mặt tuyệt mỹ, diễm lệ của Sa Toa nhể lên vẻ lo lắng, nàng nhìn Sa Long, hỏi.

“Tu luyện tới kỳ nhất là bị quấy rầy, chúng ta chờ một chút đi.” Sa Long một thân lam bào lắc đầu, thản nhiên phủ định nói, con người màu xanh như ngọc lục bảo lóe ra tia sáng tinh tường, khuôn mặt tuấn tú cũng tràn ngập dịu dàng, kiên nhẫn chờ đợi. Từ lúc nghe được Chi Yên là trung cấp linh giả trung giai, hẳn liền sinh ra hứng thú nồng đậm đối với nàng, càng thêm tò mò đứa nhỏ tinh xảo, khéo léo đó, khi sử dụng linh lực sẽ có một loại phong thái như thế nào.

Trong phòng, không một bóng người, trong không gian Càn Khôn, Chi Yên luyện đan cũng đến thời khắc mấu chốt nhất, chỉ cần để gốc Thiên Diệp này hòa hợp cùng các loại dược liệu khác thì có thể xem như thành công.

Thiên Diệp dưới sự nung nóng của ngọn lửa màu cam, hóa thành chất lỏng màu xanh lá, sau đó trải qua quá trình bị nhiệt độ cực nóng xoay tròn, hình thành một màn sương mù bao quanh những tinh chất của các loại dược liệu khác.

Theo sự thâm thấu của sương mù Thiên Diệp, bột thuốc, tinh chất thuốc luôn im lặng lúc trước đột ngột sôi trào lên, bắt đầu xoay tròn theo biên độ nhỏ.

“Thành công hay không thì phải dựa vào mức độ dung hợp của dược liệu lúc này!” Sắc mặt Phi lão căng thẳng, nhìn chằm chằm xoay thuốc trong Hàn đỉnh, nghiêm túc nói. Nhanh, trải qua ba ngày, rút cuộc cũng có thể ngưng thành đan.

Chi Yên gật đầu, tinh thần tập trung cao độ, dựa theo yếu quyết ngưng đan hiện lên trong đầu, quyết đoán cho chất lỏng của Hoàng Hồ dung nhập với bột phần Sơn Cô đầu tiên, linh hồn lực của nàng cũng theo đó bao vây kín kẽ, chặt chẽ không còn kẽ hở.

Chất lỏng màu vàng hoàn toàn rót vào trong bột phần, sương mù màu xanh lá của Thiên Diệp cũng tiến thêm một bước, hòa vào, tan thành một dạng chất lỏng dính dính như keo...

Đến khi mười lăm loại dược liệu dung hợp hoàn toàn, Chi Yên đem âm khí còn sót lại trong Hàn đỉnh thu lại, không có âm khí không chế, ngọn lửa cháy mạnh, nhiệt độ trong Hàn đỉnh cũng đột ngột tăng cao.

Oanh một tiếng, nắp đỉnh khép kín, chính thức ngưng đan.

Phi lão lơ lửng giữa không trung cũng không nhìn được vuốt vuốt râu, vui mừng gật đầu. Ba ngày, từ một người không biết gì về luyện đan lại có thể ngưng đan, đứa nhỏ này quả nhiên xứng danh là một tiểu biến thái.

Hai mắt khép kín, thả ra linh hồn lực điều tra tình trạng của dược liệu, bên trong đỉnh, mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của nàng. Một lúc sau, đỉnh lò ông một tiếng, tiếp theo tiếng động càng lúc càng lớn, càng lúc càng vội vàng, linh hồn lực của nàng cho biết là các tinh chất và bột phần của dược liệu đang dần ngưng tụ thành một viên tròn tròn, hình thành hình dạng ban đầu của đan dược. Có điều, thể này vẫn chưa đủ, bây giờ chỉ là hình dạng mà thôi, muốn thật sự ngưng kết thành đan dược thì còn cần tiếp tục cố gắng.

Tinh thần trầm xuống, linh hồn lực mạnh mẽ thả ra, áp lực bên ngoài đỉnh tăng mạnh, khiến viên thuốc trong Hàn đỉnh nhanh chóng xoay tròn chỉ để lại hình ảnh một sợi dây màu vàng. Bột phần, tinh chất đè ép lẫn nhau, dung hợp, dưới sự nung nóng của nhiệt độ, bốc hơi, lấy tốc độ nhanh nhất biến hóa.

Tiếng ong ong dần dần ngừng lại, oanh một tiếng, nắp đỉnh mở ra, mùi thơm của đan dược tán ra nồng đậm, tinh thần Chi Yên rung động, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng. Ý niệm vừa động, một viên thuốc màu đỏ từ trong Hàn đỉnh bay ra, lơ lửng trước mặt nàng.

Vươn tay tiếp lấy, đan dược trong tay truyền đến cảm giác ấm áp, nhưng Khí Huyết đan màu đỏ như lửa này cũng không tuyệt vời giống như trong tưởng tượng của Chi Yên. Mặt ngoài đan dược thô ráp, có chút xấu xí dử tợn, đối với một người luôn yêu thích cái đẹp như nàng mà nói, đây quả thật giống như rác vậy, mảy mui chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện lên vẻ không hài lòng.

“Cùng loại đan được, người luyện chế khác nhau cũng cho ra phẩm chất đan được khác nhau, giống như Khí Huyết đan trong tay người hẳn là hạ phẩm Khí Huyết đan, có điều đừng lo lắng, lần đầu luyện đan mà có thể luyện đến trình độ này là đã không tồi rồi.”

Phi lão cười ha ha, kiên nhẫn giải thích. Nếu truyền ra chuyện nàng trong vòng ba ngày học được thuật luyện đan, cũng luyện chế thành công một viên đan được “Nhất phẩm” Khí Huyết đan, thì không biết sẽ đã kích đến bao nhiêu kẻ tự xưng là thiên tài luyện đan kia nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khảo hạch nhập học.

Bầu môi, tùy ý cất viên đan được xấu xí này vào trong bình ngọc, sau đó ném vào khu trữ vật của không gian vòng tay.

Ý niệm vừa động, bóng dáng nhỏ nhắn, mềm mại thoáng chốc xuất hiện trong phòng. Nàng thoáng sửa sang lại quần áo trên người, sau đó mới lững thững bước ra ngoài.

“Chi nha” Một tiếng, cửa phòng được người mở ra, thân thể hai huynh muội Sa Toa và Sa Long chấn động, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui sướng.

“Nếu muội còn không ra ngoài thì ta sẽ tập tức phá cửa mà vào!” Sa Toa ai oán liếc nhìn Chi Yên một cái, sau đó mới tiến lên, bá đạo vừa dặt bàn tay nhỏ bé của nàng vừa thúc giục: “Đi nhanh đi, nếu lại tiếp tục trì hoãn thì chúng ta sẽ bị muộn mất.”

Không để ý đến Sa Long bên cạnh lộ vẻ muốn nói lại thôi, Sa Toa trực tiếp túm Chi Yên chạy vội ra ngoài, khí thế đó, tư thái đó, có chỗ nào là có dáng vẻ của một thực nữ? Sa Long lắc đầu, khuôn mặt tuần dật, ôn nhu hiện lên một tia bất đắc dĩ. Hắn câu môi cười khổ, thân nhiên cất bước theo sau hai người.

Khác với không khí nóng bỏng, chật chội hôm báo danh, lúc này, trong trường thi lại quanh quẩn một loại áp lực nặng nề, bất an, giống như sắp có bão táp xảy ra vậy. Trên mặt mọi người, ai nấy đều lộ rõ sự lo lắng và căng thẳng, bọn họ hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc nhỏ giọng nói chuyện, hoặc một mình trầm mặt...

Chi Yên bị Sa Toa lôi kéo một đường, chạy như điên mà vào, cho nên trong nháy mắt đã hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người ở đây. Một nữ tử tuyệt sắc, diễm lệ, một đóa nhò tinh xảo, mềm mại, một lớn một nhỏ, tản ra dụ hoặc trí mạng khiến những thiếu niên kia đều không nhận được cảm thấy kinh ngạc, bọn hắn ngẩn đầu, ánh mắt phát sáng dừng trên người hai người. Xinh đẹp, diễm lệ, hoàn mỹ như vậy, thậm chí đã khiến bọn họ quên mất sự lo lắng, căng thẳng lúc ban đầu, mà trong mắt, trong lòng, chỉ còn lại hình bóng của hai người trước mặt.

Còn các nữ tử khác đối với vẻ dung mạo xuất chúng của hai người lại lộ ra vẻ mặt ghen ghét, trong mắt cũng hiện lên sự tức giận và không cam lòng. Các nàng đã ở trong này rất lâu rồi nhưng cũng không được mọi người chú ý như vậy, vậy mà khi hai ả lỗ mãng, không có phong phạm của nữ tử kia vừa tiến vào thì đã lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Loại chênh lệch mãnh liệt này khiến tâm các nàng không nhận được cảm thấy mất cân bằng, trong ngực cũng tích tụ một luồng oán khí không dễ tiêu tan.

“Đi theo ta!” Thân hình Sa Long nhoáng lên một cái, thoáng chốc đã đứng bên cạnh Chi Yên, trong đôi mắt vốn ôn nhuận nay lại xẹt qua một tia tàn khốc, hắn không hề ngại quét mắt nhìn những người xung quanh một cái, những kẻ háo sắc bị hắn thành linh trừng một cái đã lập tức hoàn hồn, xấu hổ thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn tiếp tục vụng trộm đánh giá nhóm người Chi Yên.

Không ít ánh mắt của thiếu nữ đã dừng trên người Sa Long, cũng nhanh chóng bị khí chất không tầm thường của mỹ thiếu niên hấp dẫn, nhất thời khí huyết dâng trào, đồng thời trong mắt càng không thể che giấu ngọn lửa oán độc sắc bén khi nhìn đến Chi Yên và Sa Toa.

“Ách, người không có việc gì chứ?” Chi Yên ngạc nhiên nhìn Sa Long đi bên cạnh, một người luôn ôn nhuận như hắn mà lại có thể nổi giận không lý do như thế này sao? Thật lạ lùng!

“Đi thôi.” Sa Long phức tạp quét mắt nhìn Chi Yên một cái, trong mắt xẹt qua một tia sáng khác thường: Hắn, vừa rồi bị làm sao vậy? Lấy dung mạo của Sa Toa thì số người nhìn trộm muội ấy tất nhiên không ít, trước kia hắn cũng chỉ bình tĩnh nhìn một chút, nhưng hôm nay, không hiểu sao trong lòng lại đột nhiên nổi lên một trận lửa giận?

“Số thứ tự của chúng ta ở trước nên có thể trực tiếp đi vào bên trong.” Sa Toa trêu tức nhìn ca ca nhà mình một cái, nói sang chuyện khác. Ha ha, rất thú vị, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ca ca xấu hổ trước mặt nữ nhi như thế đấy. Tiểu Yên Nhi thật đúng là lợi hại.

Đi qua đám người đông đúc bên ngoài, rốt cuộc họ cũng đến được đội ngũ đang xếp hàng chờ dự thi, đám người Chi Yên cũng nhanh chóng dò số xếp hàng, kiên nhẫn chờ đợi cuộc khảo hạch sắp tới.

Căn cứ vào việc mỗi người ghi danh một hạng mục khác nhau, nên nơi được phân chia để khảo hạch cũng khác nhau, đại khái có chiến sĩ và linh giả. Còn Chi Yên báo danh là luyện đan sư, nhưng lại vì người tham gia khảo hạch luyện đan sư rất ít cho nên được trực tiếp khảo hạch cùng nơi với linh giả, cũng cùng một khu với Sa Toa và Sa Long.

Chỉ thấy xung quanh khoảng sân to như sân thể dục quốc tế ở hiện đại đã được đặt những quả cầu thủy tinh trong suốt, dưới ánh nắng lại khúc xạ ra những tia sáng hoặc hồng, hoặc xanh, hoặc vàng, khiến không khí của trường thi càng trở nên sôi trào. Trong đó, khu dùng để khảo hạch các chiến sĩ thì không ngừng có thanh âm thét to truyền ra, những đệ tử vây xem khi thì kinh ngạc đến hút không khí, khi thì hô nhỏ, về mặt căng thẳng, hưng phấn nhìn chăm chăm vào người khảo hạch. Những người có biểu hiện thượng đẳng sẽ được lập tức thông báo trúng tuyển, người biểu hiện trung đẳng thì bị tuyên bố chờ có kết quả cuối cùng sẽ được thông báo, còn thành tích không tốt sẽ trực tiếp, không chút lưu tình bị các đạo sư đánh rớt.

Là la hay là ngửa, cứ lấy ra cười thử là biết. Theo tổng thể mà nói, U Lam học viện theo đuổi chất lượng, trừ khi thành tích của người không tồi nếu không thì chỉ có một kết cục là bị vứt bỏ, tôn quý như U Lam học viện, không cần phải thu nhận những người vô dụng làm gì.

Cứ nhìn mấy vị đạo sư tại cuộc khảo hạch này mà xem, bọn họ luôn tỏ vẻ không chút để ý nhưng chỉ cần người có tiềm lực xuất hiện thì biểu hiện của bọn họ so với người dự thi còn hưng phấn hơn. Không sợ không có người khảo hạch, chỉ sợ không có người có tiềm lực, với lại so với một đám học sinh nghe lời, ngoan ngoãn nhưng tư chất tầm thường thì bọn họ lại tình nguyện muốn gặp một tên thiên tài, tính tình nóng nảy, kiêu ngạo hơn.

Chỉ Yên có số thứ tự là năm, hai số thứ tự trước đó là của Sa Long và Sa Toa. Đệ tử trên sân khảo hạch xong một người, đội ngũ lại tiến lên thêm một bước. Trên sân khảo hạch, có một vị lão giả mặc quần áo màu xanh đen, chòm râu bạc trắng đang ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh là hai vị đạo sư trẻ tuổi, sau lưng có sắp xếp người chuyên môn ghi lại quá trình khảo hạch, mỗi một đệ tử tiến lên, mỗi một người hoàn tất khảo hạch đều sẽ được ghi lại.

“Tên, hạng mục, tuổi,” Thấy có người tiến lên, một nữ đạo sư trẻ tuổi mặc quần áo màu tím hoa cà, lặp lại câu hỏi, giọng nói nàng rõ ràng, trước sau đều mang theo sự lạnh nhạt thần nhiên.

“Trương Duệ, ghi danh linh giả, năm nay mười lăm.” Về mặt thiếu niên nghiêm túc, cứng nhắc, cung kính trả lời nữ đạo sư.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Theo yêu cầu của nữ đạo sư, thiếu niên lập tức đi tới chiếc bàn có đặt một quả cầu thủy tinh đối diện ghế chủ vị. Thủy tinh trong suốt, không có màu sắc nổi bật trên gối lót màu đen đặc, nhìn có vẻ trang trọng, nghiêm túc lại dễ dàng hấp dẫn tâm mắt chuyên chú của mọi người trên sân.

Ý niệm của thiếu niên vừa động, bàn tay đặt hờ trên quả cầu thủy tinh, chỉ thấy quả cầu thủy tinh vốn không có màu sắc nay đột nhiên biến hóa, tỏa ra ánh sáng màu vàng chói lọi, là trung cấp linh giả trung giai!

Hấp, trên sân vang lên thanh âm nỗ lực hút không khí của mọi người. Trung cấp linh giả trung giai, trong đám đệ tử mới, người có tu vi bậc này tuyệt đối sẽ được xem là một người ưu tú.

Về mặt lạnh nhạt của nữ đạo sư rốt cuộc thay đổi, lộ ra một chút tươi cười, nàng gật gật đầu với thiếu niên: “Tốt lắm, ba ngày sau chính thức đến học viện báo danh, đến lúc đó sẽ công bố lớp học cụ thể của người. Người tiếp theo.”

Tiếp theo là một nữ đệ tử tiến lên, dựa theo thường lệ báo danh, hạng mục đăng ký và tuổi tác, sau đó bàn tay tinh tế, xinh đẹp của nàng mới dè dặt đặt lên quả cầu thủy tinh. Chẳng qua, một giây sau, quả cầu thủy tinh vốn không màu lại biến thành màu đỏ sậm.

“Mười ba tuổi, sơ cấp linh giả cao giai, không hợp lệ, người tiếp theo.”

“Tiểu Yên nhi, đến lượt tỷ rồi, tỷ tỷ lên trước nhé!”

Sa Toa cười rạo rờ với Chỉ Yên, rồi mới nhanh chóng thay đổi thành bộ dạng cao ngạo đi về phía trước. Lúc Sa Toa báo ra danh tự, các vị đạo sư đều không hện mà nhìn Sa Toa một cái, đặc biệt là vị nam đạo sư trẻ tuổi kia, trong mắt hiện lên ánh sáng mờ mờ nhưng tầm mắt lại như vô tình đảo qua trên thân thể mềm mại của nàng.

“Thì ra là công chúa Long Đằng quốc, bắt đầu đi.” Nữ đạo sư đầu tiên là giật mình một chút, rồi sau đó mới khôi phục lại bình tĩnh nói, giọng nói của nàng so với lúc trước cũng nhu hòa hơn một chút.

Sa Toa gật gật đầu, tao nhã giơ tay phải lên, bàn tay tinh tế, trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên quả cầu thủy tinh, khoe môi nhẹ cong, trong mắt tán ra ánh sáng tinh tường. Trong nháy mắt, quả cầu thủy tinh đột nhiên mạnh mẽ tỏa ra ánh sáng màu cam chói mắt, nhanh chóng mê hoặc ánh mắt của mọi người.

“Không tồi, không tồi, Sa Toa tiểu thư quả nhiên không hổ là công chúa của Long Đằng quốc, ở tuổi này mà đã có tu vi như thế, hoan nghênh tiểu thư gia nhập U Lam học viện.” Nam đạo sư nở nụ cười chói mắt như ánh mặt trời, cướp lời của nữ đạo sư, khách sáo nói. Vị thiếu nữ trước mắt không chỉ có thân phận cao quý, thậm chí ngay cả tu vi cũng ưu tú vô cùng, nếu đem nàng thu vào lớp mình mà nói, như vậy sẽ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Luyện đan sư chín tuổi

Sa Toa thần nhiên gật đầu, đối với loại người loạn nhận thân phận thế này nàng đã nhìn quen, thần nhiên, không chú ý lắm, xoay người trở lại bên cạnh Chỉ Yên.

“Ngươi, tiến lên!” Mặt nóng dán mông lạnh*, hon nữa là trước mặt bao nhiêu người, khiến sắc mặt của nam đạo sư trong nháy mắt trầm xuống, trong mắt xẹt qua tia sáng hung ác nham hiểm. Hần cất cao giọng hô, mang theo một chút ý tứ hà hiếp không rõ.

(*nhiệt tình của mình mà người ta không quan tâm, không cảm kích, như mặt nóng dán mông lạnh vậy, khó chịu như nhau :)))

Sa Long về mặt bình tĩnh, con ngươi màu xanh như ngọc lục bảo không nhìn ra một chút hờn giận nào, chỉ thông thả đi lên phía trước báo danh: “Sa Long, linh giả, mười lăm.” Một câu vừa ra, trong nháy mắt, mọi người trên sân như bị hóa đá. Sa, Sa Long? Vương tử Long Đằng quốc, là người thừa kế được toàn bộ Long Đằng công nhận, chính là thiếu niên tuấn kiệt trước mắt này sao?

Hấp! Thân mình Thiết Mộc run lên, về mặt kinh hãi nhìn thiếu niên tùy ý mà đứng, nhưng vẫn không giấu được một thân quý khí, bất phàm kia. Sa, Sa Long? Ý niệm tàn nhẫn mới vừa lóe lên đột nhiên tắt ngấm. Sắc mặt Thiết Mộc hồng hồng, xanh xanh một trận, hồi hận đến ruột đều đau. Hẳn, vậy mà hẳn lại có thể đắc tội với quốc chủ tương lai của Long Đằng quốc!

Lão giả ngồi trên chủ vị khi nghe đến thân phận của Sa Long cũng chỉ tùy ý nhìn lướt qua một chút, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Ánh mắt của nữ đạo sư Lạc Phượng sáng ngời, khuôn mặt xinh đẹp, trắng nõn nhiễm lên một tầng cảm xúc vui mừng, phấn khởi: “Thì ra là hoàng huynh của Sa Toa công chúa, mời vương tử tiến lên thí luyện.”

Lạc Phượng lễ độ mà khiêm tốn nói với Sa Long. Sa Long và Sa Toa thực tế là huynh muội song sinh, có thể vì vậy nên Sa Long mới đặc biệt cung chiêu vị muội muội này, do đó, những lời Lạc Phượng nói không những không có chỗ nào không ổn, mà ngược lại so với tên ngu ngốc, cứng nhắc Thiết Mộc càng thêm khôn khéo, biết nắm rõ thời cơ hơn.

Bàn tay to vươn lên, đặt nhẹ trên quả cầu thủy tinh, con ngươi như ngọc lục bảo tối sầm lại, trong chớp mắt, quả cầu thủy tinh đột nhiên lóe ra hào quang màu cam thuần bất mắt, khiến mỗi một góc của quả cầu đều bị hào quang ấy nhuộm kín. Thân thể lão giả vốn đang nhắm mắt dưỡng thần cũng đột nhiên chấn động, hai mắt mạnh mẽ mở ra, trong mắt như có ánh sao lưu động, khi nhìn về Sa Long không còn sự hồ hững tùy ý như trước.

Xôn xao, hiện trường đồng loạt ồ lên, những ánh mắt cực nóng chăm chú khóa chặt trên quả cầu thủy tinh màu cam thuần kia, ánh mắt nhắm cũng không dám nhắm, trong mắt đều là cảm giác khiếp sợ và sùng bái cuồng nhiệt.

“Trung cấp linh giả cao giai!” Lạc Phượng thì thào, ánh mắt sáng ngời trở nên phấn khích. Trung cấp linh giả cao giai, ha ha, cuối cùng nàng cũng chờ được.

“Trung cấp linh giả cao giai, thực lực của Sa Long vương tử quả nhiên rất mạnh mẽ.” Một thiếu niên mang theo vẻ mặt khâm phục nhìn Sa Long đang hồ hững đứng trên sân, ánh mắt lửa nóng, trong lòng lại kích động không thể kiềm chế được.

“Oa, Sa Long vương tử thật quá tuyệt vời!” Một đám nữ tử háo sắc, ánh mắt hiện lên hai trái tim hồng, từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, duyên dáng hô to. Trong nháy mắt cũng đưa đến ánh mắt chăm chú của các đệ tử tham gia khảo hạch ở hạng mục khác, bọn họ dù xếp hàng cũng cố duỗi dài cổ, tò mò nhìn xung quanh.

“Ta là đạo sư ban một Lạc Phượng. Không biết Sa Long, Sa Toa hai vị đồng học có nguyện ý gia nhập ban một của ta hay không?” Lan Phượng cười quyến rũ, trên mặt, vẻ phong tình ẩn hiện, nàng ta đứng lên từ trên chỗ ngồi, trực tiếp hỏi.

U Lam học viện quy định, hằng năm, trong dịp chiêu sinh, mỗi vị đạo sư kiêm người giám sát sẽ có có hội tự do chọn lựa hai vị đệ tử mà mình vừa ý. Số người ưu tú trong nhóm tân sinh không ít nhưng chân chính vừa ưu tú vừa có tiềm lực là không có vài người, vậy nên khi Sa Long vương tử xuất hiện đã khiến Lạc Phượng nhiệt huyết sôi trào, mới có thể vội vã, trực tiếp ra mặt chiêu mộ hai người Sa Long như vậy.

Trung cấp linh giả cao giai, loại thành tích bậc này dù có đột đàn lồng cũng khó tìm được trong nhóm tân sinh, cho nên tiên hạ thủ vi cường* mới là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, vì bảo đảm Sa Long vương tử chấp nhận gia nhập vào ban của nàng, nàng thậm chí đánh mất luôn có hội có thể tìm được người khác tốt hơn Sa Toa công chúa. Đúng là thành tích của Sa Toa công chúa không tồi, nhưng ai có thể can đoan không có đệ tử xuất sắc nào khác xuất hiện?

(*ý như một người ra tay trước bao giờ cũng có được cơ hội thành công lớn hơn)

“Ha ha, ta muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Yên Nhi, muội ấy đi chỗ nào, ta sẽ đi chỗ đó.” Sa Toa tùy ý cười duyên, vẻ mặt háo sắc nhìn Chỉ Yên nhi. Nàng mới không cần tách ra với Tiểu Yên Nhi đâu.

Ánh mắt của Sa Long cũng nhu hòa không ít, nhẹ gật gật đầu. Hẳn đến chỗ nào cũng không sao cả, chỉ cần Sa Toa vui vẻ là được, còn nếu có thể ở cùng chỗ với đứa nhỏ kia thì cũng không tồi. Tâm mắt hẳn vô tình dừng trên người Chỉ Yên, khóe môi khẽ nâng, tạo ra một độ cong đẹp mắt.

Khóe miệng Lan Phượng run rẩy, sắc mặt cũng đen lại, những người vây xem bó tay không biết nói gì, trong mắt lại tràn ngập chế nhạo và trào phúng. Hừm, nịnh bợ quý tộc quyền thế gì chứ! Đứa nhóc này còn chưa khảo hạch mà chỉ bằng một câu của hẳn đã có thể tiến vào học viện học tập sao? Hẳn đang nằm mơ à?

“Không phải chứ, đứa nhỏ này vừa nhìn liền biết không có tu luyện linh lực, vậy mà cũng có thể tiến vào U Lam học viện học tập?” Sự thật chứng minh, sự đồ kỵ của con người thật đáng sợ, dù trước mặt là vương tử và công chúa của Long Đằng quốc cũng không thể áp chế bọn họ độc mồm độc miệng chỉ bói, thậm chí trong đám người đã có người bắt đầu chỉ trích với Chỉ Yên.

“Đúng vậy, nếu ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, thì cấp bậc của U Lam học viện để ở đâu?” Một tiếng nói bén nhọn của nữ tử vang lên, mọi người lập

tức ăn ý gật đầu. Tiến vào U Lam học viện là chuyện mà mọi người đều tha thiết ước mơ, cho nên đối với người có thể nguy hại đến lợi ích của bọn họ, bọn họ nhất định phải ngăn lại bằng mọi cách.

“Ách, Sa Toa công chúa, ngài cũng thấy đấy, U Lam học viện có quy định của U Lam học viện. . .” Nữ đạo sư khó xử nhìn Sa Toa, để cho nàng (Sa Toa) tiến vào ban của nàng là vì muốn hấp dẫn vị thiên tài Sa Long vương tử này, nếu lại nhận thêm một người thì. . . Khụ khụ, hơn nữa đứa nhỏ đó thoát nhìn giống như ngay cả một chút linh khí cũng không có, sẽ không phải là người mù tu luyện chứ?

Tiếng nghị luận xung quanh càng lúc càng lớn, vẻ mặt Sa Toa xanh mét, trong mắt bùng lên lửa giận, mảy kiếm của Sa Long nhắm lại, tuần nhan ôn nhuận cũng hiện lên một chút không hồn giận. . .

Khỏe môi Chi Yên nhẹ nhàng, thần nhiên liếc nhìn về mặt chăm chọc, khiêu khích của những người xung quanh, trong con ngươi trong suốt xẹt qua một tia trêu tức: “Bây giờ đến lượt ta rồi nhì!” Không phải hỏi mà là khẳng định, Chi Yên vốn chỉ đứng một bên không nói gì đột nhiên mở miệng, thanh âm thanh thúy, thân hình nhỏ nhắn, yêu kiều dưới ánh sáng mặt trời càng tỏa ra một cỗ khí chất kiên cường, trấn định.

“...” Lạc Phượng giật mình một chút, đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ trước mặt khí thế bất phàm, cả người như tỏa ra ánh sáng chói mắt, khí chất cũng không hề thua kém Sa Long, Sa Toa, chẳng lẽ nàng đã nhìn nhầm, đứa nhỏ này là một người thâm tàng bất lộ* trong truyền thuyết?

(*người có năng lực bản lĩnh nhưng lại ẩn giấu, không để lộ ra ngoài)

Ánh mắt tìm kiếm qua lại trên người Chi Yên nhưng cuối cùng lại chỉ có thể thất bại gật gật đầu: “Đến lượt ngươi.”

Trừ hai huynh muội Sa Long, các đệ tử khác đều lộ ra vẻ mặt chờ xem kịch vui, còn nam đạo sư Thiết Mộc lại lộ ra sắc mặt vui mừng: Ha, nếu đứa nhỏ này thí luyện thất bại thì hẳn muốn nhìn xem Lạc Phượng phải làm sao để giải quyết vấn đề kế tiếp đây, thật đáng chờ mong!

“Lãnh Chi Yên, luyện đan sư, chín tuổi.” Tiếng nói thanh thúy dễ nghe truyền ra, trong mắt Sa Long và Sa Toa không khỏi lộ vẻ ngoài ý muốn. Ánh mắt nghi hoặc: Không phải ghi danh hạng mục linh giả mà là luyện đan sư?

Xôn xao, hiện trường lại lập tức sôi trào lên, thậm chí có người còn hung hăng cười to ba tiếng. Ha ha, đứa nhỏ này nói chuyện thật khôi hài, luyện đan sư là một loại chức nghiệp tồn tại vô cùng hiếm có tại đại lục này, vậy mà một đứa nhỏ chín tuổi lại có thể ngông cuồng tự xưng mình là luyện đan sư? Buồn cười chết ta mà?

Ngao, chẳng lẽ đầu của đứa nhỏ này bị cửa kẹp trúng à, nàng không biết việc ngang nhiên nói dối trước mặt các vị đạo sư của U Lam học viện sẽ có kết cục thế nào sao?

Sắc mặt của nữ đạo sư cứng lại, trong lòng ảo não vô cùng. Đứa nhỏ này không phải đang cố ý chứ, đúng là chỗ này cũng là chỗ dùng để khảo hạch luyện đan sư, nhưng mấu chốt là có ai gặp qua luyện đan sư nhỏ tuổi như vậy chưa?

Không để ý phản ứng của mọi người, Chi Yên đi thẳng đến trước quả cầu thủy tinh, bàn tay nhỏ bé, non mềm chậm rãi đặt trên quả cầu. Mọi người nín thở, nhìn chăm chăm quả cầu thủy tinh giữa sân. Đột nhiên quả cầu thủy tinh run mạnh một cái, tiếp theo hào quang màu cam chói mắt từ bàn tay nàng bắt đầu chậm rãi nhuộm màu toàn bộ quả cầu, hoàn toàn phủ kín không để lộ ra một khe hở khác màu nào. Thân hình nhỏ bé, mềm mại đứng dưới ánh mặt trời, linh hồn khí nồng đậm mãnh liệt tràn ra, lan tràn như nước chảy, không chút keo kiệt gột rửa toàn thân nàng, thần bí, mờ ảo, mãnh mẽ, xinh đẹp. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 43: Khiếp sợ toàn trường

Thân thể hai người Sa Toa và Sa Long không nhịn được chấn động mạnh mẽ. Bọn hắn sớm đã biết được Chi Yên là trung cấp linh giả trung giai, nhưng tai nghe lại không rung động bằng việc tận mắt nhìn thấy, đặc biệt là khi ánh sáng màu cam thuần nhuộm kín cả quả cầu, trên nền chiếc khăn lót màu đen càng thêm nổi bật, lóa mắt người khác, lại vừa giống như đang chăm chọc, trực tiếp đâm vào hai mắt mọi người xung quanh.

Bàn tay của lão giả râu bạc trắng ngồi trên ghế chủ vị cũng không kiềm được run rẩy, đôi mắt vốn khép kín này đã hoàn toàn mở ra, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm đứa nhỏ ngay từ đầu vốn bị lão xem nhẹ. Chín tuổi trung cấp linh giả trung giai?

Đứa nhỏ này không phải là báu vật ông trời có ý ban cho lão chứ? Trời ạ, lão đã sống hơn nửa đời người nhưng vẫn chưa bao giờ gặp được người có thiên phú như vậy đâu.

Hít, mọi người xung quanh dùng sức hít từng ngụm từng ngụm không khí, miệng mở to, kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn quả cầu màu cam giữa sân. Trung cấp linh giả trung giai? Bọn họ có phải đã nhìn nhầm rồi không?

Không ít người dùng sức nhéo tay mình, muốn nhắc nhở mình chuyện này không phải là sự thật, nhưng sự thật rất tàn khốc, quả cầu màu cam đó không những không biến mất mà ngược lại càng thêm đậm đặc hơn, thậm chí màu sắc, ánh sáng này đã có thể sánh bằng ánh sáng, màu sắc của trung cấp linh

già cao giai.

“Trời ạ, chín tuổi trung cấp linh già trung giai, không cần phải đả kích người khác như vậy chứ?” Trong đám người vốn yên tĩnh rốt cuộc cũng có một giọng nói không che giấu được kích động kêu lên, khiến mọi người trong sân đều búng tỉnh, hơi hơi run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên cũng không mang theo sự hèn mọn như trước mà ngược lại đã là sự kính sợ nóng rực.

Lạc Phượng cũng sững sờ tại chỗ, một đôi mắt đẹp không dám tin nhìn trừng trừng quả cầu thủy tinh, trong đầu trống rỗng, thậm chí cũng quên mất việc phải công bố thành tích. Còn nam đạo sư Thiết Mộc, vốn dĩ mang theo vẻ mặt xem kịch vui, lại từ lúc nhìn thấy quả cầu hoàn toàn đổi màu, vẻ mặt vui sướng của hắn cũng bị cương cứng lại, dần trở nên vẩn vơ, dữ tợn.

Động thái khác thường bên này cũng hấp dẫn sự chú ý của những người ở khu khảo hạch khác, không ít ánh mắt đã bắt đầu chuyển lại đây, vì muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, thậm chí còn có rất nhiều đệ tử ở khu khác chạy đến đây tụ tập.

Một phút đi qua, Chi Yên thu tay lại, thân nhiên nhìn Lạc Phượng một cái, khóe môi khẽ nâng, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, mềm mại tươi cười như có như không, đôi mắt trong suốt, tinh tường, giống như chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu suy nghĩ xấu xí từ tận đáy lòng của bọn họ. Dưới cái nhìn thoáng qua của nàng, không ít người cúi đầu chột dạ, bọn họ vậy mà lại đi kinh thường nàng, còn hoài nghi nàng là người mù tu luyện! Nếu phải so sánh với nàng thì bọn họ phải lấy cái gì mới có thể so được đây?

Ánh mắt mọi người loạn chuyển, có một loại cảm giác tự bề đã đập chân mình, một đám nghẹn đến mặt đỏ tía tai.

“Tiểu cô nương ghi danh là luyện đan sư?” Lão già ngồi ở ghế chủ vị mở ra cái miệng tôn quý hỏi, ánh mắt phát sáng nhìn Chi Yên, khiến hai vị đạo sư cảm thấy vừa kinh ngạc vừa hâm mộ mà lại ghen tị, không cam lòng trừng mắt nhìn Chi Yên.

Hồ, đám người ồn ào, lúc này bọn họ mới nhớ tới đứa nhỏ này báo danh không phải là linh già mà là chức nghiệp vô cùng quý hiếm trên U Minh đại lục, luyện đan sư.

Oanh, luyện đan sư, đó là sự tồn tại cỡ nào vinh quang và tôn quý? Há một tên linh già nho nhỏ có khả năng sánh được?

Mọi người, bao gồm các đệ tử và đạo sư ở khu khảo hạch chiến sĩ cũng yên tĩnh chờ đợi câu trả lời, trên mặt che kín vẻ tò mò.

Chức nghiệp luyện đan sư là một chức nghiệp đặc thù, địa vị trên đại lục cũng không tầm thường. Đại lục U Minh cường giả như mây, linh già cao thấp đều nhiều đến đếm không xuể, nhưng có thể trở thành luyện đan sư lại chỉ có vài người. Hơn nữa các luyện đan sư còn có thể luyện chế ra các loại đan dược thăng cấp, nâng cao thực lực, nên không thể nghi ngờ bọn hắn sẽ trở thành những đối tượng mà các gia tộc lớn dốc hết tâm sức để lôi kéo, mượn sức.

Có thể nói, mỗi một luyện đan sư, sau lưng đều có một thế lực cường đại duy trì, đặc tội luyện đan sư, không thể nghi ngờ là phải trực tiếp đối địch với thế lực đó.

Có điều, hiện tại không phải là lúc thảo luận sau lưng nàng có thế lực nào hay không, mà là chuyện nàng thật sự là một luyện đan sư sao?

Chín tuổi trung cấp linh già trung giai cũng thôi đi, chẳng lẽ trên đời này thật sự có một vị luyện đan sư chín tuổi?

Sa Long, Sa Toa nhìn Chi Yên không rời mắt, chỉ ngắn ngủi vài ngày ở chung, bọn họ đã sớm nhìn ra Chi Yên không tầm thường, so với những linh già tự phụ thường thấy, toàn thân nàng luôn toát ra một loại khí chất đặc thù, có khi lại lơ đãng tản ra sự tự tin và ngạo nghễ, tất cả đều hấp dẫn bọn họ thật sâu.

Nàng giống như là cường giả trời sinh, nhìn như bình thường nhưng thật ra là một người thâm tàng bất lộ, nếu đã giấu diếm thì thôi, nhưng một khi lộ ra thì tuyệt đối sẽ khiến người khác phải kinh hãi!

“Không sai!” Chi Yên không hề kiêng kỵ nghênh đón ánh mắt của lão già râu bạc, tay nhỏ bé vùng lên, trong sự chăm chú của mọi người xung quanh, hơi động.

Xích, một tiếng động rất nhỏ truyền ra, chỉ thấy trên đầu ngón tay tinh tế, trơn mềm của nàng toát ra một ngọn lửa màu cam, nóng rực, chói mắt, dưới ánh sáng mặt trời càng tản mát ra những tia sáng rực rỡ, trên nền màu da trắng nõn của nàng càng phát ra trong suốt, mê người.

Hồ hấp mọi người như bị nghẹn lại, toàn trường rung động. Nội hòa ngoại phóng*, đây chẳng phải là bản lĩnh của một luyện đan sư sao? Như vậy, đứa nhỏ này thật sự là một luyện đan sư cao quý?

(*ngọn lửa trong cơ thể phóng ra ngoài)

Thân hình lão già râu bạc trắng không kiềm được lung lay một trận, lão trừng lớn mắt, hồ hấp dồn dập nhìn ngọn lửa trên tay nàng. Không giống những người ngoài nghề, chỉ biết xem náo nhiệt, chỉ có mình lão mới nhận biết được ngọn lửa này khác với ngọn lửa của những luyện đan sư khác.

“Vậy mà không phải do linh lực biến thành?” Lão già thấp giọng nói, linh thức tản ra, ý đồ muốn nhìn thấu nguồn gốc của ngọn lửa đó, lại bất đắc dĩ nhận ra, linh thức của lão khi tiếp xúc với ngọn lửa trên tay Chi Yên lại tự động lui về. Này, này, rốt cuộc đây là ngọn lửa thần kỳ gì? Vậy mà có thể đẩy lùi linh thức của một vị tông sư như lão? Chuyện này thật không thể nào hiểu được mà!

Chẳng lẽ là dị hỏa trong truyền thuyết? Nghĩ đến điều này, ánh mắt của lão già lại nóng bỏng thêm vài phần. Ngọn lửa màu cam này nhìn như đồng màu

với cấp bậc linh lực nhưng thật ra lại giấu giếm huyền cơ. Ngọn lửa càng thuần khiết, càng nóng rực, thì uy lực càng lớn, vậy rốt cuộc đây là loại dị hỏa gì?

Cau mày, ánh mắt bắn khoắn dừng trên mặt Chi Yên, phòng chừng cho dù lão có muốn nghĩ đến nát óc cũng không thể nào nghĩ ra ngọn lửa của Chi Yên không phải là loại dị hỏa nào hết, mà chỉ đơn giản là ngọn lửa được dương khí biến hóa ra mà thôi.

Cấp bậc của luyện đan sư phân chia dựa theo cấp bậc, có thể chia làm bốn cấp như: Cấp thấp (từ cấp một đến cấp ba), trung cấp (từ cấp bốn đến cấp sáu), cao cấp (từ cấp bảy đến cấp chín), đan thánh (cấp mười).

Dựa theo ngọn lửa mà phân chia thì có các loại: nội hỏa luyện đan sư, dị hỏa luyện đan sư, thiên hỏa luyện đan sư và thần hỏa luyện đan sư.

Nội hỏa luyện đan sư tức là bản thân luyện đan sư có thuộc tích hỏa, linh hồn lực trong cơ thể sẽ biến ảo thành ngọn lửa.

Dị hỏa luyện đan sư, là những loại dị hỏa có sẵn, sản sinh tự nhiên trên đại lục được các luyện đan sư lấy được, vì mình sử dụng, trải qua sự dung hợp và khảo nghiệm, hơn nữa hấp thu linh khí trong thiên địa có công hiệu, uy lực hơn xa nội hỏa tự bản thân sinh ra của luyện đan sư. Nếu nói luyện đan sư là sự tồn tại cô cùng hiếm có thì sự tồn tại của dị hỏa càng thêm hiếm có nhưng tìm hạt vàng trên sa mạc.

Thiên hỏa luyện đan sư là dị hỏa đột biến, theo sự tấn cấp của luyện đan sư mà thăng cấp, cường hóa, loại khả năng này so với tro bụi còn nhỏ bé hơn, mà thần hỏa luyện đan sư lại giống như là một loại thần thoại vậy, nên không cần nhắc đến.

Dù sao lão cũng không tin thần hỏa luyện đan sư thật sự tồn tại, thậm chí ngay cả sự tồn tại của dị hỏa luyện đan sư cấp thấp nhất, lão vẫn ôm thái độ hoài nghi, bởi vì một kẻ dị hỏa luyện đan sư cũng không, không, phải nói là một dị hỏa luyện đan sư như Chi Yên xuất hiện trước mắt cũng là lần đầu tiên lão nhìn thấy.

Dương khí trong cơ thể Chi Yên thuộc loại linh khí trong thiên địa, vạn vật trong thế gian đều tồn tại hai mặt âm dương, hơn nữa còn là một sự tồn tại tất yếu, là khởi nguyên (tồn tại nguyên sơ, bắt đầu), nên ở một khía cạnh nào đó mà nói, ngọn lửa của nàng có thể được xem là thần hỏa. Chẳng qua trước mắt, tu vi của nàng vẫn còn thấp, thực lực cũng hạn chế, dương khí dù biến ảo nhưng vẫn còn bị vây trong trạng thái ngủ say, nhưng một khi được chân chính mở ra thì uy lực của nó không một ai có thể tưởng tượng nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Từ chối báỉ sư.

Xôn xao, toàn trường ồ lên, mọi người kinh ngạc trừng mắt nhìn Chi Yên, ánh mắt nóng rực đủ để thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Có thể biến ảo ra nội hỏa, mặc dù không phải là luyện đan sư thì cũng cách luyện đan sư không xa, gào, vừa còn trẻ lại có tiềm lực trở thành luyện đan sư trong tương lai, vậy mà bọn hắn lại ngu ngốc đặc tội.

Trên mặt không ít người đã lộ vẻ ảo não, chán nản, những đệ tử và đạo sư khu khảo hạch cho chiến sĩ theo tới thì lại đồng loạt trung ra vẻ mặt kích động, nhiệt huyết lan tràn trong ngực. Ai có thể nói cho bọn họ, rốt cuộc đứa nhỏ này làm cách nào mà có được thực lực như vậy hay không?

“Không biết tiểu cô nương có nguyện ý gia nhập vào ban của ta hay không?” Một vị đạo sư mặc áo bào màu xám, râu ria xồm xoàng từ trong đám người chen chúc đi ra nhìn Chi Yên, vẻ mặt chờ đợi hỏi. Luyện đan sư chín tuổi, loại thiên phú như kỳ tích này một khi được truyền ra thì ban của bọn họ có thể lập tức trở thành tiêu điểm của toàn học viện, không là toàn đại lục.

“Hò đạo sư, nguoi phạm luật rồi, chỗ của chúng ta là chỗ để khảo hạch linh giả và luyện đan sư.”*” Lạc Phượng nhú mày, khuôn mặt xinh đẹp không nhìn được lộ ra một tia không hơn giận.

(* ý nói là dù có lôi kéo thì đạo sư giám sát ở đây phải được lôi kéo trước)

“Ha, ha, đúng vậy, nhưng tiểu cô nương này có thành tích ngao nhân*, đương nhiên phải đến ban tốt nhất học tập, luyện đan sư nhất ban của ta tùy lúc đều hoan nghênh tiểu cô nương gia nhập.” Một đạo sư trung niên khác, ánh mắt sáng ngời, nóng bỏng, nhìn chăm chăm Chi Yên nói, luyện đan sư nhất ban của bọn hắn là ban tốt nhất dành cho luyện đan sư ở U Lam học viện.

(* thực lực đáng để kiêu ngạo)

“Tiểu cô nương tuy là luyện đan sư nhưng tu vi của nàng cũng không tầm thường, linh giả ngũ ban của chúng ta cũng hoan nghênh sự gia nhập của nguoi.” Đạo sư thuộc linh giả ngũ ban cũng tranh tráo tranh thủ nói, nhưng trong nháy mắt toàn trường lại vang lên hàng loạt những thanh âm chế nhạo. Hắn đứng là dám nói ra, luyện đan sư là chức nghiệp tôn quý như vậy, nguoi cho là linh giả có thể so sánh được sao?

...

“Ha ha ha ha, tiểu cô nương ưu tú như thế, ở U Lam học viện tất nhiên sẽ cố gắng bồi dưỡng, sau này ngươi chính là người của luyện đan đường, đây là tinh bài thông hành.” Lão giả râu bạc trắng nhoeo miệng cười, đồng thời cũng dời mắt nhìn chăm chăm Chi Yên trước mặt.

Rõng, hiện trường dậy sóng, ánh mắt mọi người lóe sáng nhìn chăm chăm miếng tinh bài kia. Luyện đan đường, vậy mà lại là tinh bài thông hành của luyện đan đường.

Nơi có địa vị cao nhất ở U Lam học viện dĩ nhiên là luyện đan đường, nhưng không phải chỉ có nhị phẩm luyện đan sư mới có thể tiến vào sao?

Hơn nữa không phải chỉ cần tiến vào luyện đan đường là xong, nếu muốn chân chính sử dụng luyện đan đường thì phải được viện trưởng hoặc trưởng lão luyện đan đường trao tặng tinh bài thông hành, mỗi cái tinh bài đều có con số riêng, con số ứng với đan thất (phòng luyện đan) được chỉ định cho luyện đan sư giữ tinh bài đó, cũng có quyền sở hữu lâu dài đối với luyện đan thất này, cho dù có tốt nghiệp rồi đi, cũng sẽ không thay đổi chủ sở hữu.

Từ trước đến nay, học viện bồi dưỡng không ít luyện đan sư, nhưng người có thể nắm giữ tinh bài thông hành lại chỉ có một trăm lẻ bảy người, mà Chi Yên là người thứ một trăm lẻ tám.

Mọi người tương đối chịu đả kích nhìn Chi Yên. Tiểu cô nương này không khỏi quá may mắn rồi, còn chưa chính thức nhập học đã được trưởng lão luyện đan đường Diệp Văn Tôn ban cho linh bài, gào, đúng là người so với người càng khiến bọn họ phải tức chết mà...

Nhưng khi mọi người vẫn còn chìm trong cảm giác hâm mộ Chi Yên được ban cho tinh bài thông hành, thì Diệp Văn tôn giả lại nói tiếp một câu khiến bọn họ hoàn toàn lâm vào điên cuồng...

“Bản nhân* là Diệp Văn, là thủ tịch luyện đan sư** của học viện, cũng đồng thời là trưởng lão của luyện đan đường, không biết tiểu cô nương có nguyện ý bái ta làm thầy hay không?” Ánh mắt của lão giả râu bạc trắng càng thêm nóng bỏng, không chớp mắt nhìn chăm chăm Chi Yên.

(*tự xưng của mấy loại người luôn cho mình là kẻ cao quý hơn người khác)

(**ý nói là luyện đan sư đứng đầu)

Oanh, một viên kinh lôi nổ vang tại chỗ, mọi người hỗn loạn trong gió!

Thân thể của Lạc Phượng và mấy vị đạo sư khác không nhịn được hơi lung lay một chút, trong lòng lại kinh ngạc vô cùng nhìn lão giả chưa bao giờ thu nhận đồ đệ này. Là thủ tịch luyện đan sư, là trưởng lão luyện đan đường, giá trị con người của lão, địa vị và lực ảnh hưởng thậm chí còn cao hơn so với Lôi Minh viện trưởng của học viện.

Có thể được một vị cường giả như vậy thu làm đồ đệ từ, thậm chí mọi người đã có thể tưởng tượng được tiền đồ cùng sự phát triển sau này của nàng, a, loại chuyện tốt này sao lại không rơi xuống đầu bọn họ chứ?

“Tinh bài thì ta nhận, nhưng bái sư thì không cần.” Ánh mắt Chi Yên chợt lóe, bàn tay nhỏ bé trơn mềm vươn ra, đem tinh bài rất có giá trị thu vào trong tay, rồi sau đó thuận tiện nói luôn lời từ chối bái sư.

Có Phi lão ở đây, nàng không cần thừa ra một vị sư phụ nào nữa, huống chi ở đại lục này, chỉ sợ không thể tìm ra một vị luyện đan sư nào có thể lợi hại hơn Phi lão nữa đâu.

Oa, hành động của Chi Yên chớp nhoáng như sấm chớp, hung hăng đánh nát ảo tưởng của mọi người? Cái gì? Nàng không muốn bái sư?

Ngao ngao ngao... Đầu đứa nhỏ này không phải bị cửa kẹp trúng chứ, nàng không biết Diệp Văn tôn giả rất lợi hại sao?

Về mặt Sa Toa, Sa Long cũng kinh ngạc nhìn Chi Yên, tuy bọn họ biết nàng rất lợi hại nhưng thân là thủ tịch luyện đan sư của U Lam học viện, tất nhiên sẽ có chỗ hơn người, thậm chí có thể nói là đối tượng đáng để toàn bộ đại lục này cúng bái, được một vị cường giả như vậy đưa ra lời mời, đó là chuyện may mắn và vinh quang cỡ nào, nhưng tại sao nàng lại từ chối một cách không chút do dự như vậy?

“Vi sao?” Thân thể Diệp Văn khẽ run, ánh mắt sâu kín, bàn tay to vồn thả lỏng bên người cũng thoáng nắm chặt. Ngao nghe như lão, khi nào lại bị người từ chối như vậy.

“Không thích.” Bối bối, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Chi Yên thần nhiên đọc nhấn rõ từng chữ trả lời. Thu đồ đệ hay không là quyền của lão nhưng có nhận lời hay không là tự do của nàng, không, không có nhiều lý do như vậy.

Oành, mọi người lão đảo một cái, tập thể đồng loạt toát mồ hôi lạnh. Trâu! Đứa nhỏ này thật trâu, chưa thấy luyện đan sư nào lại có cá tính như nàng vậy.

Khóe miệng của Lạc Phượng và mấy vị đạo sư khác mờ ám run rẩy, đồng thời kiêng kỵ nhìn Diệp Văn tôn giả, trong lòng không ít người cũng thầm ngưỡng Chi Yên không hiểu chuyện, gặp một cường giả như vậy mà không thêm nịnh bợ, quả thật là ngu không ai bằng.

“Không tòi, không tòi, không hổ là đồ đệ Diệp Văn ta nhìn trúng, sớm hay muộn, ta cũng sẽ khiến ngươi phải cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng sư phụ.” Diệp Văn đảo mắt, trên khuôn mặt già nua hiện lên một chút tươi cười, hòa nhã nói.

“Nếu không có việc gì nữa thì ta đi trước đây, cảm ơn lễ vật của ngươi.” Trên đầu Chi Yên rơi xuống vài vạch hắc tuyến (= _ =III), bó tay không biết nói gì đành dương dương tự đắc khua khua tinh bài trong tay, xua tay hời hợt nói.

Gi, cứ vậy là xong rồi?

Mọi người vẫn còn chưa thỏa mãn tò mò nhìn bóng dáng dần đi xa, trên mặt không giấu được vẻ thất vọng. Gào, không chỉ ngang nhiên không nể mặt Diệp Văn tôn giả mà còn cứ như vậy rời đi, rỗng, được rồi, bọn họ thừa nhận, đứa nhỏ này không phải là loại người bình thường như bọn họ có thể hiểu được.

“Thú vị, thú vị!” Ánh mắt Diệp Văn tôn giả híp lại, không rời mắt nhìn bóng dáng của Chi Yên đang dần đi xa, trên mặt không hề có chút giận dữ nào, khóe miệng còn khẽ cong, lộ ra một chút hứng thú. Diệp Văn lão nhìn trộm thứ gì đó, thì chưa từng có chuyện không thể chiếm được, đứa nhỏ này tất nhiên sẽ trở thành đồ đệ của lão, không xa, tương lai không xa mà thôi.

“Diệp Văn tôn giả, ngài xem, chuyện khảo hạch kế tiếp?” Lạc Phượng khom người, cung kính xin ý kiến của Diệp Văn.

“Lão đầu ta còn có việc, các ngươi cứ tiếp tục đi.” Diệp Văn lấy lại tinh thần, khôi phục lại một thân khí chất đậm mực cao ngạo, thân hình chợt lóe đã biến mất trước mặt mọi người, chỉ để lại một câu nói mỗi lúc một xa.

Cùng với việc Diệp Văn tôn giả và Chi Yên rời đi, khu khảo hạch trở nên lạnh lẽo không ít, mọi người ai cũng trở nên nhàm chán, không hứng thú, chỉ có Lạc Phượng đạo sư là khôi phục sự lạnh ngạo thường ngày, tiếp tục thí luyện các đệ tử khác.

“Oa, Tiểu Yên Nhi, muội thật lợi hại, ta dám đảm bảo, không tới một ngày, chuyện của muội sẽ được lan truyền rộng rãi ở U Lam học viện, đến lúc đó muội sẽ trở thành tâm phúc của giới tân sinh nha!” Sa Toa nắm lấy bả vai của Chi Yên, vẻ mặt sùng bái và tán thưởng nói.

“Nhàm chán.” Chi Yên bĩu môi, đối với việc trở thành tâm phúc của giới tân sinh thật sự không cảm thấy một chút hứng thú nào.

“Khụ khụ, nghe nói những tân sinh có thành tích bức người sẽ được vào ở trong tứ hợp viện trong truyền thuyết, nói không chừng muội sẽ có cơ hội đó nha.” Sa Toa nhảy mất mấy cái, thần bí cười cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một nhà Sa Hiên.

“Tứ hợp viện?” Chi Yên nhíu mày.

“Hi hi, Tiểu Yên Nhi còn chưa biết đâu, tiếp đó cứ để cho ca ca ta giải thích với muội một chút.” Khuôn mặt yêu điểm của Sa Toa hiện lên một chút ý cười xấu xa, đồng thời cũng tranh thủ xoa nắn bàn tay trơn mềm của Chi Yên, lại nhân tiện kéo luôn Sa long, người này giờ chưa nói một câu nào đến trước mặt nàng (Chi Yên).

Sa long bắt đầu dĩ trừng mắt liếc nhìn Sa Toa một cái, nhưng khi nhìn khuôn mặt mềm mại tinh xảo của Chi Yên, tuần nhan vẫn không tự chủ được nhiễm lên một tầng ôn nhu nhột nhột: “Tứ hợp viện là kiến trúc độc đáo nhất ở U Lam học viện, bên trong có sắp xếp trận pháp bằng tinh hạch, linh khí tràn đầy, là khu vực nội trú thân bí nhất của các đệ tử trong học viện.”

“Tứ hợp viện có bố trí tinh xảo, cảnh sắc hợp lòng người, được phân ra bốn khu Đông Tây Nam Bắc, mỗi khu lại có bốn gian phòng, tổng cộng có mười sáu phòng.”

“Mỗi đệ tử nếu được tiến vào trong tứ hợp viện thì nhất định đều là thiên tài trong thiên tài, tính đến bây giờ cũng chỉ có bốn người có tư cách vào ở trong đó, lần lượt là Tây Hậu Phong, Mộ Dung Lam Tuyết, Đoan Mộc Thác và Huyền Thiên Nguyên.”

“Trừ bỏ Huyền Thiên Nguyên là cao cấp linh giả cao giai, còn ba người còn lại đều là cao cấp linh giả trung giai. Tính cách bốn người họ khác xa nhau, tuy ở cùng một chỗ lại độc lai độc vãn (đến, đi đều là 1 người), rất ít khi thấy bốn người họ cùng xuất hiện...”

Sa long nói xong, con ngươi như ngọc lục bảo lóe ra hào quang nóng rực. Tứ hợp viện, nơi tập hợp những đệ tử có thiên phú cao nhất, kia, chỉ cần nghe đến đã khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Hơn nữa, nơi này cũng là một nơi gần như là thánh địa mà mỗi một đệ tử đều ao ước, ngay cả hắn là một vương tử của hoàng thất cũng không ngoại lệ.

“Cao cấp linh giả cao giai?” Chi Yên cũng không để ý đến tứ hợp viện, mà đem tầm ngắm dừng trên tin tức về Huyền Thiên Nguyên.

“Đúng vậy, Huyền Thiên Nguyên là đại vương tử của Huyền Phong quốc, lại là người được Huyền Phong quốc chủ định là người thừa kế, chi tiếc người này là một tên si mê tu luyện không quan tâm đến triều chính. Vốn dĩ hai năm trước hắn đã thành công tốt nghiệp ở học viện, sẽ chuyển ra ngoài, nhưng vì lý do trên mà vẫn lưu lại đến nay...”

Ánh mắt Sa long híp lại, trên mặt nhiễm lên một tầng thâm ý. Là người thừa kế của Long Đằng quốc, tất nhiên hắn cũng biết rõ có vài việc là thân bất do kỷ, chuyện kiểu như không muốn quan tâm triều chính gì đó cũng chỉ là kẻ phản kháng nhất thời mà thôi, cuối cùng cũng không thể thoát được vận mệnh

phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, có lẽ bọn họ sẽ là đối thủ của nhau.

“Thật ra ta lại muốn nhìn xem cái người có thực lực cường đại, tên là Huyền Thiên Nguyên này.” Khóe môi của Chi Yên cong cong tạo thành một nụ cười nhẹ, trong mắt cũng lóe ra tia sáng hứng thú. Người có thể đem tu luyện và quyền lực tách ra, nhất định tâm trí cũng không tầm thường, tối thiểu hẳn sẽ là một người không chịu sự dụ hoặc của quyền thế, hay nói cách khác, người như thế là một kẻ vừa đơn thuần lại vừa đáng yêu.

“Được rồi. Ba ngày sau có lẽ muội có thể gặp được, bây giờ chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi.” Sa Toa nhanh chóng dừng đề tài lại, túm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Chi Yên kéo kéo, uất ức, thúc giục nói, bởi vì sợ sẽ đến buổi khảo hạch trễ cho nên ngay cả bữa sáng nàng còn chưa kịp ăn đâu.

“Đi thôi.” Sa long cung chịu cười cười, ba người làm bạn đi tới ngã tư đường.

So với mấy ngày hôm trước chật chội, náo nhiệt, lúc này ngã tư đường lại thoải mái, rộng rãi không ít. Sa Toa mặc một bộ áo váy màu tím nhạt, đi qua đi lại giữa các hàng quán ăn vặt hai bên đường, nháy mắt đã vô tình trở thành một phong cảnh mỹ lệ trên ngã tư đường này.

“Thực nữ, khí chất!” Nhìn bộ dạng hân hoan, nhảy nhót của Sa Toa, vẻ mặt Sa long đen lại, lại bắt đầu dĩ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Thực nữ cái rắm, lão nương đang đói muốn chết rồi đây, còn muốn quan tâm khí với chả chất gì nữa chứ.” Sa Toa hung tợn trừng mắt, liếc nhìn Sa long một cái, tiếp tục không để ý hình tượng cuồng ăn, cuồng uống, khiến những người xung quanh cứng đờ, trên mặt lộ ra cảm xúc hoảng sợ, có lẽ là do bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy mỹ nữ nào buơ hên như vậy đi.

“Phốc xuy*, người ăn đều ăn đến trên cằm rồi.” Chi Yên nhoen miệng cười, tâm tình đột nhiên thoải mái không ít. Cái cô Sa Toa công chúa này vừa xinh đẹp lại tùy hứng, một chút cũng không có đáng vẻ kiêu ngạo, lấy cảm nhìn người như phần lớn các quý tộc khác, ngược lại nơi nơi đều lộ vẻ đáng yêu, rất khó khiến người khác không yêu thích.

(*âm thanh bật cười)

Lời vừa dứt, cái người vẫn đang cuồng ăn, trong nháy mắt lập tức hóa đá, đôi mắt xinh đẹp nhìn không chớp mắt hướng về phương xa. Chi Yên và Sa long cũng tò mò nhìn theo ánh mắt nàng, thì đã nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc bộ y bào màu nguyệt nha từ đối diện đi đến.

“Tiểu thúc thúc.” Sa long nhướn mày lên, ngoài ý muốn nhìn người đang đi tới, Sa Toa vốn chìm trong trạng thái ngốc lãng cũng giật mình cả kinh, bối rồi vứt đồ ăn trong tay xuống, khuôn mặt xinh đẹp không giấu được vẻ lo lắng.

“Mau, Tiểu Yên Nhi, giúp ta nhìn xem có còn có gì không ổn không?” Sa Toa mạnh tay chà lau khóe miệng dính đầy dầu mỡ, một khắc trước còn là một người hào sảng không kiềm chế được, lúc này lại hóa thành hình tượng một tiểu cô nương thận trọng trong truyền thuyết.

Chi Yên ngạc nhiên, có chút không kịp phản ứng. Đây vẫn là Sa Toa công chúa mà nàng biết sao.

“Long Nhi, Toa Nhi.” Nam nhân mặc y bào màu nguyệt nha dĩ nhiên đã đi đến trước mặt mấy người Chi Yên, một thân cường tráng, mang theo vẻ mặt tuần dật, ôn nhu, khiêm tốn cười, thanh âm êm ái dễ nghe như rượu ủ lâu năm khiến toàn thân người nghe không tự chủ được thả lỏng không ít.

“Tiểu thúc thúc, ngài khỏe.” Sa long tiến lên từng bước cung kính chào hỏi nam nhân trước mặt.

“Ừm, đại ca rất lo lắng cho các người cho nên phái ta đến đây một chuyến, sao nào, Toa Nhi nhìn thấy Tiểu thúc thúc thì cảm thấy không vui sao?” Ánh mắt Sa Hiên dừng trên người vẫn luôn cúi đầu là Sa Toa kia, mày kiếm khẽ nhăn lại, trên mặt mang theo một tia thương tiếc.

“A, không, không có.” Bị nam nhân điểm danh, Sa Toa cả kinh, bối rồi phủ định, ngay trong lúc nàng ngẩng đầu, khóe môi và quần áo dính đầy dầu mỡ của nàng cũng đập vào mi mắt mọi người. (lời ed: *che mặt* =.!==!)

“Ha ha, lại ăn vụng phải không!” Nam tử bắt đầu dĩ cười cười, đến gần Sa Toa, trong lúc nàng vẫn đang sững sờ, ngẩn ngơ, ngón trỏ trắng nõn đã dừng trên khóe môi nàng, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi vết dầu mỡ.

“Nữ hài tử khi ra ngoài phải biết chú ý một chút.” Cung chịu mà lại ầm ập nói, nhưng khi Sa Toa nghe vào trong tai lại khiến khuôn mặt trắng nõn, yêu điểm trong nháy mắt bay lên hai ráng mây hồng, ánh mắt mê ly, như say rượu mà như đang hưởng thụ.

Xong rồi, nha đầu kia thích ai không thích lại thích ngay Tiểu thúc thúc của chính mình.

Chi Yên đứng một bên, cuối cùng cũng rõ chuyện gì đang xảy ra, chân mày nhíu lại, trong đôi mắt trong suốt cũng hiện lên một tầng ngoài ý muốn và sâu lo.

“Vị tiểu cô nương này là?” Sa Hiên lúc này mới ý thức được bên cạnh còn có một người nữa, trong khoảnh khắc, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên cũng lộ ra một tia tò mò.

“A, đây là bằng hữu của ta, nàng gọi là Lãnh Chi Yên, chúng ta hay kêu nàng là Yên Nhi.” Sa Toa bối rối, vội vàng kêu một tiếng, thối lui từng bước, nắm lấy bả vai nhỏ bé của Chi Yên nói, nhưng khi ánh mắt nàng chống lại đôi mắt trong suốt của Chi Yên, không hiểu sao khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, giống như tâm tư của mình đã bị đưa nhỏ tình xảo này nhìn thấu, trong lòng vừa căng thẳng lại bất an.

“Lãnh Chi Yên, xin chào, ta là Tiểu thúc thúc của bọn hắn, Sa Hiên.” Nam tử gật gù đầu, giới thiệu đơn giản với Chi Yên.

“Phốc xuy...” Chi Yên cuối cùng cũng không nhịn được bật cười ra tiếng, khuôn mặt nhỏ bé, mềm mại cười thành một đóa hoa, ánh mắt trong suốt sáng ngời như bảo thạch, nhất thời khiến những người xung quanh bị lóa mắt.

Sa Toa, Sa long lại đến một người là Sa Hiên, trời ạ, nghệ thuật đặt tên của toàn gia này có cần phải kỳ diệu như vậy không?

Đám người Sa Toa, Sa long người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt không hiểu gì cả. Sa Hiên ngây người, khó hiểu nhìn đứa nhỏ này: Hắn đã nói chuyện gì buồn cười lắm sao?

“Yên Nhi?” Sa Toa nhíu mày, chần chờ gọi Chi Yên.

“Không có việc gì, chẳng qua là tên của các người khiến ta nghĩ về cố hương nên trong nhất thời không nhịn được mà thôi, trăm ngàn lần đừng lấy làm phiền lòng.” Chi Yên hươ hươ tay, ý cười trên mặt vẫn như cũ không dừng lại được.

Thật là như vậy sao? Mọi người nhất trí duy trì thái độ hoài nghi đối với lời giải thích của Chi Yên.

“Yên Nhi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Thấy mọi người không chịu bỏ qua, vẻ mặt Chi Yên cố gắng bình thường trở lại, con người đảo quanh nhìn Sa Toa làm nũng nói.

Sự thật chứng minh chiều này là bách phát bách trúng, đặc biệt là người luôn lan tràn tình yêu như Sa Toa, cho nên khi nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu, mềm mại này của ai đó, nghi ngờ bốn phía trong nháy mắt biến đi không thấy bóng dáng, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ là ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Viện trưởng triệu kiến.

Ăn cơm xong, trở lại chỗ ở, Chi Yên tạm biệt mọi người một cái rồi lập tức trở về phòng tu luyện, vừa về tới phòng, ý niệm vừa động, Chi Yên nhanh chóng lách mình tiến vào không gian căn khôn. Thấy nàng tiến vào, ánh mắt Phi lão trở nên sáng ngời, con người màu xám tro hiện lên một chút mong đợi. Sau khi chứng kiến được thiên phú luyện đan của Chi Yên, Phi lão so với nàng còn muốn hưng phấn hơn, thậm chí trong đầu còn luôn tồn tại suy nghĩ làm cách nào để bồi dưỡng nàng trở thành đan thánh trong truyền thuyết.

“Ha, ha, Tiểu Yên Nhi thật chịu khó, tài liệu ta đã chuẩn bị tốt cho người, mau bắt đầu luyện tập đi.” Phi lão cười ha ha, trên khuôn mặt tang thương mang theo một tia lầy lờn.

“Đa tạ.” Chi Yên gật gật đầu, đi tới bên cạnh Hàn đỉnh, ý niệm vừa động, ngọn lửa màu cam trong nháy mắt đã bùng lên chui vào trong hàn đỉnh. Khí lạnh bao vây lấy nóng rực, lay động xung quanh, không gian tràn ra từng đợt sương mù, thần nhiên trôi nổi trong không khí, che che lấp lấp bóng dáng phần hồng của Chi Yên, càng khiến nàng trở nên mông lung mờ ảo, làm cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Chờ đợi nửa ngày không thấy Chi Yên bắt đầu, Phi lão kinh ngạc, đã thấy Chi Yên quay đầu cười tít tít: “Khiến người thất vọng rồi, hôm nay ta không có ý định muốn luyện đan.”

Trong cái tròng mắt, phòng mũi tức giận của Phi lão, Chi Yên dùng linh hồn lực khóa chặt ngọn lửa trong Hàn đỉnh. Liên tục luyện đan ba ngày ba đêm, linh hồn lực của nàng bị hao tổn không ít, nếu không phải tốc độ khôi phục nhanh chóng thì có lẽ hiện tại ngay cả một ngọn lửa nhỏ nàng cũng không phóng ra được.

Cho nên càng muốn trở thành một luyện đan sư ưu tú thì nàng tuyệt đối phải biết vận dụng hợp lý linh hồn lực, một chút cũng không thể lãng phí.

Hai mắt hơi híp lại, ngọn lửa màu cam run lên, dưới sự khống chế của Chi Yên biến thành một sợi dây bằng lửa. Phi lão tròng lớn mắt, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc, tặc lưỡi, thì ra đứa nhỏ này có chủ ý như vậy, gật gật đầu, khóe miệng của lão cũng gọi lên một chút ý cười vui mừng.

Ngọn lửa dưới sự đè ép, nhào nặn của linh hồn lực càng biến càng mỏng, càng biến càng dài, cuối cùng giống như một sợi tơ, hóa tuyến (ý nói sợi tơ bằng lửa) run lên, thoáng chốc đứt tắt.

Chi Yên cắn răng, lại biến ảo, kéo dài ngọn lửa một lần nữa, linh hồn lực kiểm soát chặt chẽ gắt gao quá trình rồi nhập vào trong đầu Chi Yên như đang chiếu lại một bộ phim tư liệu. Ngọn lửa màu cam có lúc yếu ớt như nước, khi thì chậm, khi thì nhanh, khi thì mỏng, khi thì thô, rồi sau đó hóa thành từng điểm, từng điểm sáng, trôi nổi bên trong Hàn đỉnh.

“Như vậy cũng được sao?” Thân thể Phi lão run lên, vẻ mặt như gặp quý. Đứa nhỏ này có cần phải đã kích người khác như vậy không, đó là lửa đó, là lửa đó, chẳng lẽ nàng muốn biến nó thành huyễn quang? Mạnh mẽ lau một phen mồ hôi lạnh, Phi lão tiếp tục chú ý động tác của Chi Yên, vài canh giờ sau, nàng vẫn cứ kiên nhẫn một lần lại một lần lặp lại động tác này mà không cảm thấy phiền.

Ăn cơm, khống chế lửa, tu luyện.

Liên tục ba ngày, gần như Chi Yên đều lặp lại ba hành động này, đến sáng sớm ngày thứ tư nàng mới tỉnh lại từ trong cơn cuồng tu luyện, đôi mắt trong suốt như bong bóng xẹt qua một tia sáng, lúc này, nàng nghe được tiếng nô bộc đang gõ cửa phòng nàng, mời nàng đến đại sảnh dùng điểm tâm sáng.

Đi vào đại sảnh, chỉ thấy đám người Sa Long đã ngồi sẵn trước bàn, Sa Toa ngồi bên phải Sa Hiên, cúi đầu, bàn tay nhỏ nhỏ bé căng thẳng vò vò mép áo.

“Tiểu Yên Nhi!” Nhìn thấy Chi Yên đã đến, ánh mắt Sa Toa sáng ngời, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thoải mái: “Mọi người đều đang chờ muội, hôm nay chúng ta ăn cơm xong sẽ cùng đến học viện báo danh.”

Chi Yên gật gù đầu, ngồi xuống bên cạnh Sa Toa, tầm mắt cũng nhân tiện đảo qua nàng, lại mang thâm ý tìm tòi nghiên cứu dừng trên người Sa Hiên.

“Tiểu Yên Nhi, chào buổi sáng.” Khuôn mặt Sa Hiên giãn ra, tươi cười như gió xuân, thân nhiên nhận ý thăm hỏi của nàng, lại nhìn thấy vẻ mặt Sa Long đối diện hơi giật mình và khuôn mặt hứng thú của Chi Yên, trong lòng xẹt qua một tia không hồn giận.

“Đem đồ ăn lên đi.” Ánh mắt chợt tắt, Sa Long phân phó với nô bộc, Chi Yên cũng hợp thời thu hồi tầm mắt, chuyên tâm đợi đồ ăn.

....

U Lam học viện, ngay trên bảng thông báo trước cửa lớn có dán hơn mười thông cáo, bên trên tuyên bố lớp của tân đệ tử, cùng với nơi nội trú của bọn họ. Sa Toa, và Sa Long không có gì bất ngờ đã được phân bổ vào lĩnh giả nhất ban, nơi ở nội trú là khu một dành cho nữ đệ tử và khu năm dành cho nam đệ tử, còn Chi Yên thì liên tục tìm hai lần cũng không thấy tên mình ở đâu.

“Yên Nhi, thế nào, muội tìm được rồi chứ?” Sa Toa hưng phấn đi đến bên cạnh Chi Yên, đây là lần đầu tiên Tiểu thúc thúc đưa nàng đến trường, cho nên tâm tình của nàng càng miễn bàn có bao nhiêu hưng phấn.

“Không thấy.” Lắc đầu, đột nhiên một bóng dáng màu đen nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh Chi Yên.

“Đồ nhi tốt, đến đây, đi, theo ta đi gặp viện trưởng đại nhân.” Diệp Văn vẫy tay nhìn Chi Yên tươi cười khả cúc nói.

Chi Yên đỏ mặt lạnh, từ khi nào nàng đã biến thành đồ đệ của lão ta vậy?

“Vậy, ta đi trước đây.” Chi Yên nói lại một tiếng với đám người Sa Long, rồi mới đi theo Diệp Văn. Nhìn bóng dáng hồng phấn càng ngày càng đi xa của Chi Yên, chúng đệ tử xung quanh lộ đều đồng loạt lộ ra vẻ mặt hâm mộ, ghen tị, sôi trào, ồn ào.

Diệp Văn tôn giả?

Hắn vậy mà lại gọi đứa nhỏ kia là đồ nhi, như vậy người ba ngày trước được truyền ra là luyện đan sư chín tuổi chính là đứa nhỏ này sao?

ồ ồ, hô hấp của mọi người trở nên dồn dập, vì đã bỏ qua cơ hội trao đổi với thiên tài trong truyền thuyết mà ảo não không thôi.

“Xem ra đúng như chúng ta nghĩ, thanh danh của Yên Nhi đã truyền lưu rộng rãi trong học viện rồi.” Sa Long cười yếu ớt, con ngươi như ngọc lục bảo tỏa ra ánh sáng chói mắt, khuôn mặt tuấn đạt cũng mang theo vài phần hưng phấn.

“Đó là đương nhiên, Tiểu Yên Nhi của chúng ta đương nhiên là người lợi hại nhất.” Sa Toa hừ nhẹ, vẻ mặt cũng không che giấu sự kiêu ngạo thật sâu.

Sa Hiên lắc đầu, trong lòng âm thầm tán thưởng bản lĩnh của Chi Yên, thu phục được cũng thôi đi, ngay cả người nhìn như ôn hòa nhưng thật ra lại hồ hững từ trong xương như Sa Long vương tử mà cũng bị nàng hấp dẫn. Thật không biết nếu tin tức này nếu được truyền ra, thì đại ca của hắn, cũng chính là quốc chủ của Long Đẳng quốc sẽ phải khiếp sợ như thế nào đây.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Văn tôn giả, hai người lần lượt đi xuyên qua sân thể dục, tòa lầu dạy học, sau đó lại đến khu dành cho những vị đạo sư của học viện.

“Theo con đường nhỏ này cứ đi thẳng về phía trước, tới tiểu viện phía Đông chính là phòng của đại nhân. Bây giờ, ta còn có việc sẽ không đi vào với người được, đồ nhi tốt, có gì khó khăn cứ đến luyện đan đường tìm ta là được.” Diệp Văn dừng lại, dặn dò, sau đó, vừa dứt lời, bóng dáng của lão cũng nhoáng một cái đã biến mất trước mắt nàng.

Con đường nhỏ này được tạo ra giữa một mảnh cây cối rậm rạp, quanh co khúc khuỷu, miễn cưỡng có thể khiến người ta đi qua được.

Nàng bỗng dừng có chút tò mò, người có uy quyền nhất của U Lam học viện lại ở sâu trong mảnh cây cối như thế này, hơn nữa căn phòng màu trắng ánh vào mi mắt đáng trước, thấy thế nào cũng không có cảm giác xa hoa, quý khí, ngược lại, lại lộ ra một chút ý tứ bại độ nát?

Cắt đứt tự hỏi, Chi Yên dứt khoát cất bước đi tiếp. Trên mặt đất phủ một lớp lá rụng thật dày, khi bị dẫm nát dưới chân lại cũng truyền ra tiếng vang sần sật, gió thổi qua, đem sự oi bức xung quanh xua tan không ít.

Ánh mặt trời xuyên qua những khe hở của cành lá, tạo thành những bóng râm loang lổ trên mặt đất. Đi thẳng một đường, nhìn như không xa nhưng Chi Yên lại đi mất gần mười phút, chờ khi nàng lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện nàng vẫn đi lòng vòng tại chỗ.

“Bây trện?” Chi Yên nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia u ám. Vừa rồi nàng chỉ chú ý xem căn phòng trước mặt mà lại xem nhẹ cây cối xung quanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Biển hoa

Xem ra ý của viện trưởng khi gọi nàng đến đây là có thâm ý khác.

Nhìn xung quanh một vòng, tất cả các cây cối xung quanh đều phát triển tương đối đồng đều nhau, dường chỉ có một, còn căn phòng màu trắng tường như gần ngay trước mắt lại xa cuối chân trời.

Chi Yên mím môi, hồ hững cười, trận pháp này nếu so với Vân Vụ sơn thì phải nói là đồ đệ gặp phải sư phụ rồi, cho nên, nàng có thể phá giải được, mất trận tại phía Đông sao?

Căn cứ vào hướng cây cối mọc lên, phía Đông là vị trí bên tay phải nàng. Hai mắt nàng nhắm lại, vọt người, thân tốc phóng về phương hướng đã nhận định, mắt thấy cả người nàng sẽ lập tức va vào một cây đại thụ, nhưng sau một giây lại biến mất không còn tung tích.

Từng cây lại từng cây, Chi Yên mất hai mươi phút mới đi qua được, ánh sáng mặt trời chiếu vào mi mắt Chi Yên, lông mi nàng không nhịn được run rẩy, nháy nháy mắt, đã thấy một lão giả mặt kim bào (kim là chỉ màu vàng) vẻ mặt mang theo mỉm cười đứng trước mặt, tóc bạc đồng nhan*, sắc da như màu phấn.

(*tóc bạc nhưng gương mặt vẫn còn trẻ tuổi)

“Lãnh Chi Yên, chín tuổi luyện đan sư?” Lão giả mở miệng, thanh âm thanh thúy êm tai, không có một chút nào giống như giọng nói của một ông lão bình thường cả.

“Lôi Minh, viện trưởng U Lam học viện?” Chi Yên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt không hề kiên kỵ nghênh đón ánh mắt của lão giả.

“Ha ha, quả nhiên đúng như Diệp Văn đã nói, trí tuệ, nhạy bén, gan dạ, sáng suốt hơn người. Không tồi, không tồi, đến thư phòng của ta ngồi một chút đi.” Tay áo lão giả đột nhiên vung lên, Chi Yên bị một trận gió thổi quét qua, giây tiếp theo nàng đã xuất hiện giữa một căn phòng lạ lẫm. Lôi Minh mặc một bộ kim bào, đang đoan đoan chính chính ngồi ở sau bàn sách, ánh mắt lộ vẻ thú vị nhìn chăm chăm như muốn đánh giá nàng.

Chi Yên cũng không gấp, cầm lấy ấm trà bên cạnh rót cho mình một ly, tao nhã nhấp một ngụm, rồi thoải mái, thần nhiên thưởng thức bài trí bên trong phòng: Muốn khảo nghiệm kiên nhẫn của ta, chiêu này ở kiếp trước ta đã trải qua rồi.

Khóe môi nhẹ nâng, đôi mắt trong suốt tản ra ý cười như có như không, giống như đang đắm chìm trong những hồi ức vui vẻ. Khóe miệng Lôi Minh run rẩy, đôi mắt màu bạc hiện lên cảm giác thất bại.

“Khụ khụ, ta đã xem qua tư liệu của ngươi, gia tộc của ngươi là Lãnh gia?” Lôi Minh hí mắt, nhìn Chi Yên hỏi.

Sau khi từ trong miệng Diệp Văn nghe được tin tức về đứa nhỏ này, lão đã phân phó người khác đưa tư liệu báo danh của nàng đến, vốn dĩ muốn nhìn xem đứa nhỏ có thiên phú mạnh mẽ như vậy là xuất phát từ gia tộc nào, lại bất đắc dĩ phát hiện trừ tên tuổi, hạng mục khảo nghiệm của nàng, còn lại đều là chỗ trống, đúng là khiến người khác người khác không biết phải xuống ta như thế nào*.

(*ý là nếu biết thân phận sẽ có những cách đối xử khác nhau, là mượn lực hay là thu người cho mình sử dụng. . .)

Lãnh gia, toàn bộ đại lục này có xấp xỉ vài nghìn đấy, chẳng lẽ muốn lão phải đi thăm dò từng nhà?

“Viết nhiều đó là đủ rồi, ta sợ nếu viết chi tiết quá thì sẽ khiến viện trưởng đại nhân bị hỗn loạn mắt.” Chi Yên đùa giỡn, liếc mắt nhìn lão một cái, nhện nhàng băng quơ nói.

Khóe miệng của Lôi Minh càng thêm co giật. Đứa nhỏ này đang suy nghĩ vì lão sao, lão có thể không cần được không: “Vậy Yên Nhi muốn đến ban của người nào?” Lôi Minh nhanh chóng chuyển đề tài ngay lập tức, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa hồi, nếu không lão sợ mình sẽ không giữ được tu đường từ trước đến giờ mất.

“Linh giả nhất ban đi, còn luyện đan, ngẫu nhiên ta đi luyện đan đường là đủ rồi.” Trầm tư một giây, sau nàng lập tức quyết đoán nói. Có Phi lão ở đây, nàng cần bản không cần nhiều lão sư như vậy. Hơn nữa nàng đến U Lam học việc chỉ có mục đích duy nhất là hưởng thụ qua khoảng thời gian làm học sinh mà thôi.

“Ồ, là linh giả nhất ban sao?” Lôi Minh nhú mày, ngẫu nhiên đi luyện đan đường là đủ rồi? Khẩu khí của đứa nhỏ này khi nói về chuyện này không khỏi quá nhẹ đi.

Thật ra, lão vốn định cho nàng vào luyện đan sư nhất ban, nhưng còn phân vân với linh lực của nàng, hơn nữa nàng còn là đồ đệ mà Diệp Văn nhìn trúng, cho nên mới có ý không sắp xếp cụ thể ban nào cho nàng. Với lại lão cũng muốn gặp một phen, muốn biết suy nghĩ của nàng, nhưng ngược lại, cái gì cũng không tìm hiểu được mà lão đã có một loại xúc động hồi hận biết thế đã không làm rồi.

Chọn cái gì không chọn, vì sao lại cố tình muốn chọn ban linh giả cơ chứ?

Thực lực, cấp bậc của đứa nhỏ này không tồi nhưng mà nàng còn là một luyện đan sư trẻ tuổi nhất trên đại lục, có điều tại sao nàng lại không muốn hướng theo con đường một luyện đan sư chấn động lòng người hả?

Trừ phi nàng cảm thấy linh giả là một sự tồn tại rất quan trọng đối với nàng, nếu không một trăm linh giả cũng không thể bằng một luyện đan sư cao quý nữa là. Hàng năm, tân đệ tử được nhận vào học tập tại U Lam học viện có hàng trăm nhưng luyện đan sư thì lại không chiếm được hai phần nữa. Bây giờ, trong học việc cũng chỉ có ba mươi luyện đan sư, ba ban, chia đều mỗi ban mười người, loại dạy dỗ tinh anh thế này không phải vì muốn chế tạo chiêu bài cho U Lam học phủ, chiêu bài cho cả đan giới sao?

Mà trước mắt một luyện đan sư chín tuổi, không thể nghi ngờ là chiêu bài tốt nhất.

“Kia, có muốn lựa chọn lại một chút không?” Lôi Minh nhìn Chi Yên, trên làn da trắng như phấn nhiễm lên một tầng mây hồng do bị Chi Yên làm cho nghẹn khuất, cố nén, đề nghị nói.

“VẬY NGÀI XEM RỒI LÀM ĐI, NẾU KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ NỮA THÌ TA ĐI TRƯỚC ĐÂY.” Chi Yên khoát tay, đứng lên, hướng ngoài cửa đi đến, chỉ để lại vẻ mặt ngốc lãng của viện trưởng đại nhân.

“À, CHÚ Ý BẦY TRẬN NÀY KHÔNG TÔI, NHƯNG LẠI CÓ TRĂM NGÀN SƠ HỒ, ĐỀ NGHỊ NÊN CẢI TIẾN MỘT CHÚT A.” Ngay khi Lôi Minh lấy lại tinh thần, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói thanh thúy dễ nghe của Chi Yên.

Bàn tay đặt trên bàn của Lôi Minh hung hăng run lên, lồng ngực phập phồng, trong mắt hiện lên hai ngọn lửa. Nha đầu kia, không đã kích người khác thì người sẽ chết sao?

Ra khỏi khu dành cho các đạo sư ở lại, Chi Yên theo con đường đá cuội nhỏ, một đường tiến về phía trước, xuyên qua cây cầu làm bằng trúc, vượt qua một ngọn núi giả, trong tầm nhìn của nàng đột nhiên xuất hiện một biển hoa, muôn hồng khoe sắc, đẹp mắt vô cùng.

Họ viện to như vậy, có mấy ngàn đệ tử, nhưng nơi này lại không thấy một bóng người nào, chẳng lẽ đều lên lớp cả rồi sao?

Lắc đầu, Chi Yên không muốn suy nghĩ nữa, nhiều hoa như vậy nếu không cẩn thận thương thức thì chẳng phải rất đáng tiếc sao. Xăng ống tay áo lên, thân hình nàng chột lóc, đã đến giữa biển hoa.

Nhiều loại hoa lay động, hương hoa thơm ngát tràn ngập chớp mũi. Bàn tay Chi Yên vươn ra, khẽ vuốt ve một đóa hoa màu tím nhạt, xúc cảm mềm mại lại khiến âm dương khí trong cơ thể đột nhiên xoay tròn không hiểu, một tia linh hồn khí cũng được hút ra từ trong đóa hoa, xâm nhập theo từng ngón tay, qua cổ tay rồi vào trong cơ thể nàng.

Chi Yên ngạc nhiên, nhìn chằm chằm tia sáng đang di động trên cổ tay, có chút mờ mịt, chỉ có điều khi tia sáng dần rút vào trong da thịt, một trận lạnh lẽo cũng xông vào trong đầu, mở ra tư suy, nháy mắt đã giúp nàng tỉnh táo không ít.

Giống như được uống thuốc tăng lực, chỉ cần một giây đã có thể khôi phục trạng thái tốt nhất, nếu dùng cái này đến giải rượu thì...

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, trong mắt nàng cũng xẹt qua vài tia sáng chói mắt.

Ngao, nàng lại đem Thanh Tâm Nhụy trở thành một loại hoa bình thường. Chi Yên hung hăng nhử mảy, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại cũng hiện lên một chút không hồn giận.

Kiếp trước nhìn thấy vô số cây cỏ, thảo dược, sau lại trọng sinh, học được nhiều hơn, nhưng nàng lại phạm loại sai lầm cấp thấp này. Nếu là hoa bình thường, sao lại không có một con ong, hay con bướm nào, còn có, hương này mặc dù nồng nhưng lại được khống chế trong phạm vi nhất định, vượt qua biển hoa mười bước thì không còn ngửi được bất cứ mùi gì nữa, chẳng lẽ nói, biển hoa này cũng được người thiết lập trận pháp sao?

Nhìn bốn phía xung quanh, không phát hiện có gì bất thường, Chi Yên lại bất chấp cái khác, một lòng chỉ muốn nhào vào trong biển dược thảo trước mặt.

Thiên tính của nữ nhân gì đó chỉ là mây bay, trước mắt là hoa cũng được, là dược cũng được, xinh đẹp mà thực dụng, trừ việc có thể luyện dược, luyện đan, còn có thể ngắm cảnh, thuận tiện điều tiết tâm tình, thứ này đúng là rất phù hợp với tâm ý của nàng.

Đúng rồi, còn có thể điều chế hương liệu, kiếp trước nàng còn là một sự phụ điều chế hương liệu, lại vì có liên quan đến gia tộc nên mới buông tha cho sở thích này, đến nay nó vẫn là tiếc nuối lớn nhất trong lòng nàng, cho nên lần trọng sinh này, nàng chỉ muốn sống vì chính mình, tất cả những chuyện trước kia không thể làm, kiếp này nhất định nàng sẽ bù đắp trở lại.

Hai mắt khép hờ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút kiên định, vàng trán trơn bóng, phần y lay động, như hòa thành một thể với biển hoa trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Càn Khôn bảo mệnh.

Trong lòng tràn ngập kích động và hưng phấn, Chi Yên ngồi xổm xuống, từ trong vòng tay Càn Không lấy ra dụng cụ đào bới, thật cẩn thận đào gốc Thanh Tâm Nhụy trước mặt này lên, giờ khắc này, nàng giống như đang đứng trước một ngọn núi bằng vàng, mà việc duy nhất nàng cần phải làm lúc này là nhanh tay đem ngọn núi bằng vàng này thu vào trong không gian Càn Khôn.

Gốc Thanh Tâm Nhụy đầu tiên được di dời thành công, Chi Yên tiếp tục chuyển hướng sang gốc Thanh Tâm Nhụy khác, giống như một chú ong thợ cần mẫn lấy mật từ bông hoa này sang bông hoa khác.

Thân ảnh màu phấn hồng ngồi xổm giữa biển hoa, quanh thân lưu chuyển một tầng ánh sáng mỏng manh, nhàn nhạt. Nàng khi thì quyết miệng, khi thì mỉm cười, dường như tất cả những cảm xúc của nàng đều bị biển hoa trước mặt này ảnh hưởng, trong lòng, trong mắt, chỉ tồn tại biển hoa diễm lệ, mà lại hồn nhiên không biết rằng, nguy hiểm đang dần dần tiến về phía mình.

Lần thứ năm chuyển dời Thanh Tâm Nhụy thành công, biển hoa vốn luôn bình tĩnh không gợn sóng đột nhiên dao động. Từng sợi tơ mỏng, nhỏ, ngắn bao phủ trên những cánh hoa run lên mạnh mẽ, ánh sáng chói mắt đột nhiên phóng ra từ phía sau Chi Yên, theo sau đó là một dòng khí mạnh mẽ len lỏi, đem cả nàng và biển hoa bao phủ vào trong vàng sáng đó.

Thân thể Chi Yên run lên, cảm giác hít thở không thông mãnh liệt ập đến. Chi Yên hít thở, linh cảm không ổn trôi lên trong lòng. Biển hoa này quả nhiên không đơn giản!

“Nơi này là trọng địa, há có thể để cho người tùy ý xông loạn.” Một giọng nói bén nhọn của nữ tử vang lên, Chi Yên cảm thấy màng nhĩ của mình đau đớn một trận, tiếp theo, trước mắt nàng nhoáng lên một cái, một bóng dáng màu tím hoa cà xuất hiện giữa biển hoa, đồng thời một luồng khí mạnh mẽ từ phía nàng ta cũng đánh úp về phía nàng (Chi Yên).

“Hừ, đã hái hoa của ta, vậy thì để lại tay chân của người làm phân bón đi.” Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, bốn đạo ánh sáng được ngưng thực* phá không mà đến, mục tiêu là hai tay, hai chân của Chi Yên.

(*ngưng tụ lại thành thực thể)

Con người Chi Yên co rụt lại, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ghê tởm, loại hít thở không thông, kẻ cận tuyệt vọng này khiến nàng có xúc động muốn nổi điên. Dưới cái nhìn chăm chú của nữ nhân kia, toàn thân của Chi Yên như bị cố định lại, không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn đạo ánh sáng sắc bén như dao kia đánh úp về phía mình.

Đây chính là kết cục cho việc nàng tự ý hái hoa sao? Nàng không cam lòng!

Khí lạnh xâm nhập, bốn đạo ánh sáng càng ngày càng tới gần, thậm chí Chi Yên đã có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn, lạnh lẽo sau đó. Hai mắt nàng nặng nề nhắm lại, bóng dáng xinh đẹp trong nháy mắt biến mất. “Cọ cọ cọ cọ!!”, trong không trung, bốn đạo ánh sáng vì mất mục tiêu mà mạnh mẽ va vào nhau, sau đó tiếp tục chém trên mặt đó, tạo thành bốn vết chém sâu cùng bụi mù vô số.

Thân ảnh nữ nhân run lên mạnh mẽ, trong mắt lóe ra tia sáng khó tin. Biến mất? Sao có thể?

Chi Yên ẩn nấp trong không gian Càn Khôn, vẻ mặt nghĩ mà sợ, không nhận đưa đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên vỗ vỗ ngực tự trấn an. Chi thiếu một chút nữa thì nàng đã bỏ mạng dưới tình huống như vậy rồi.

“Người mạo hiểm như vậy chỉ vì muốn đem mấy bông hoa xinh đẹp này vào trồng, trang trí trong không gian?” Phi lão vuốt vuốt râu, hai mắt hí thành một đường chỉ, khó tin hỏi.

Từ khi biết được hiệu quả trồng trọt của không gian Càn Khôn, bình thường Chi Yên cũng luôn chú ý một ít cây nhỏ, hoa cỏ nhỏ nhỏ để đem vào trồng, hôm nay lại mạo hiểm sinh mệnh vì loài hoa xinh đẹp này. Không nên nói với lão, đứa nhỏ này chỉ vì thấy đẹp nên mới làm vậy chứ, dù sao, nữ hài tử mà, yêu thích cái đẹp gì đó thì lão đều có thể hiểu được.

“Tuy nhìn bình thường, nhưng lại có giá trị không tầm thường, như vậy là đủ rồi.” Chi Yên hít thở, thản nhiên nói. Đối với nàng, mấy loại hoa cỏ gì đó, không cần có quá nhiều giá trị, chỉ cần nàng thích là tốt rồi.

“Nha đầu người nha, mỗi lần đều đem một đồng lớn đạo lý ra nguy hiểm. Thích gì đó, ta mặc kệ, có điều, dù cho có chuyện gì xảy ra thì người đều phải đặt sự an toàn của mình lên trên hết, đây là yêu cầu duy nhất của ta.” Ánh mắt của Phi lão khóa chặt trên người Chi Yên, nghiêm túc, lại chân thành nói.

Nha đầu này nhìn như tùy ý, thật ra lại đậm mực, cô tịch vô cùng, trừ việc có hứng thú đối với luyện đan, có rất nhiều chuyện đều không thể đi vào lòng của nàng được. Nếu loại hoa cỏ này có thể khiến nàng vui vẻ thì lão già như lão cũng đồng ý mui phần, nhưng điều này vẫn phải dựa trên nguyên tắc, đặt an toàn của nàng lên trên hết.

“Yên tâm đi, ta sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.” Chi Yên cười yếu ớt, trong lòng lại cảm thấy ảm áp không nói nên lời, đôi mắt càng trở nên trong suốt, sáng bóng. Có vòng tay càng khôn, ít nhất nàng còn có tiền vốn để bảo mệnh.

Biển hoa bị người nọ phong tỏa, trong chốc lát chắc chắn không thể ra ngoài được, cũng may nàng không lo lắng lắm, trong không gian Càn Khôn, cái gì cần đều có, ít nhất để điền đầy bụng (ăn no) là không thành vấn đề.

Tưới nước cho mấy mảnh hoa cỏ, thảo dược, sau đó hái mấy loại trái cây, Chi Yên thỏa mãn ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đưa đẩy. Trong không gian, nhiều loại hoa cùng nhau lay động, ong bướm bay bay, tạo nên một bức tranh đầy sức sống. Gió nhẹ thổi qua, hương hoa và hương thơm của thảo dược khuếch tán, tràn ngập chớp mũi, dễ ngủ, thích ý không nói nên lời.

Khê cần một ngụm thịt quả, chất lỏng ngọt ngào tràn ngập trong miệng, khiến tất cả những cảm giác phiền chán, bức bối lúc trước như hóa thành hư không. Chờ đến khi mấy loại hoa cỏ này trưởng thành, thì nàng có thể chỉnh thức điều chế hương liệu được rồi. Tại thời đại sơn phần thô sơ, lạc hậu thế này, thậm chí nàng đã có thể tưởng tượng được hiệu quả oanh động mà nước hoa do nàng chế tạo tạo thành.

Hai canh giờ trôi qua, ruốt cuộc phong tỏa bên ngoài cũng được mở ra, Chi Yên lợi dụng không gian Càn Khôn, phối hợp với sự quấy nhiễu từ linh hồn Phi lão, thành công thoát khỏi phạm vi khống chế của nữ tử. Biển hoa này mặc dù có giá trị lớn với nàng, nhưng cho đến khi nàng có đủ thực lực, nàng sẽ không tiếp tục dễ dàng lại gần một lần nữa.

Đi đến cửa linh giả nhất ban, tất cả những đệ tử đều đã ngồi ngay ngắn tại chỗ ngồi của mình, Lạc Phượng thân là đạo sư chính của linh giả nhất ban, theo thường lệ đang chậm rãi đọc nội quy học viện cho các tân đệ tử.

“Làm phiền một chút.” Thanh âm thanh thúy, dễ nghe từ cửa truyền đến, mọi người quay đầu, mọi ánh mắt đồng loạt quét về phía bóng dáng tinh xảo mềm mại kia.

“Oa, thật là đáng yêu, đứa nhỏ này là ai vậy?” Một nữ đệ tử trung ra vẻ mặt háo sắc, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Chi Yên, tò mò hỏi.

Tất cả những thiếu niên có mặt trong lớp đều cảm thấy trước mắt như sáng ngời, đợi đến khi nhìn rõ diện mạo của Chi Yên, trong mắt lập tức hiện lên hình trái tim, tâm mắt nóng rực khóa trên thân thể mềm mại của nàng. Đứa nhỏ đáng yêu, tinh xảo kia chẳng lẽ đi nhầm lớp sao?

“Tiểu Yên Nhi.” Sa Toa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, khiến y phục màu tím nhạt trong không tạo thành một đường cong đẹp mắt, trong chớp mắt cũng đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Chi Yên để điểm danh: “Sao muội lại đi lâu như vậy, đứng rồi, lớp của muội ở đâu? Có muốn tỷ dẫn muội đi...” Sa Toa vừa xuất hiện đã xả ra một tràng dài khiến Chi Yên cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, nàng không nhịn được xoa xoa lỗ tai.

Những người trong lớp kinh ngạc nhìn về mặt thay đổi nhanh chóng của Sa Toa công chúa. Cao quý như nàng, vậy mà lại có một mặt nhiệt tình như vậy, chuyện này, so với hình tượng lạnh nhạt, cao ngạo trong lòng bọn họ là khác xa một trời một vực.

Ánh mắt Sa Long cũng lóe sáng, khuôn mặt tuấn mỹ, ôn nhuận nhiễm lên một tầng dịu dàng, cung chiêu nhìn vật nhỏ trước cửa, tuy nhiên hẳn không gấp gáp giống như Sa Toa nhưng trong lòng cũng không nhịn được cảm thấy kích động vô cùng.

“Là trò?” Thân thể mềm mại của Lạc Phượng run lên, trên mặt hiện lên kinh ngạc: “Bây giờ là thời gian lên lớp, sao trò lại ở chỗ này?” Nhìn đứa nhỏ trước cửa, Lạc Phượng ôn nhu hỏi, càng khiến mấy đệ tử trong lớp kinh ngạc, khó tin trừng lớn mắt: Đây là Lạc Phượng đạo sư lạnh lùng, nghiêm khắc sao?

“Phụng lệnh của viện trưởng đại nhân, Lãnh Chi Yên đến báo danh.” Chi Yên gật gật đầu, ánh mắt lướt qua người Sa Toa, hướng về phía Lạc Phượng trên bục giảng nói.

Oanh, hiện trường sôi trào, mọi người lần thứ ba kinh ngạc, trừng mắt nhìn Chi Yên. Nàng vừa nói gì đó? Phụng mệnh viện trưởng đại nhân?

Chẳng lẽ nàng rất quen thuộc đối với Lôi Minh viện trưởng sao? Hay nói cách khác nàng là thân thích của viện trưởng?

Cái ý tưởng này vừa ra, trong khoảnh khắc, mọi người càng thêm đứng ngồi không yên.

Lôi Minh viện trưởng nha, đó là sự tồn tại cao lớn, vĩ đại cỡ nào, là người nắm quyền của U Lam học viện, là sự tồn tại giống như thần linh trong lòng bọn họ, mà đứa nhỏ trước mắt này lại có thể tiếp xúc với thần của bọn họ?

Chương 49: Lắc tay từ linh

Edit: Thủy Lưu Ly

“Người nói mình đã gặp qua viện trưởng đại nhân?” Ánh mắt của thiếu niên mặt lam bào nóng rực, nhìn chăm chăm Chi Yên hỏi, lồng ngực phập phồng, trên mặt nhiễm lên một tiếng sắc thái cuồng nhiệt.

Ngay lập tức hơn mười tám mắt giống như đèn pha dừng trên người Chi Yên, nhất trí lộ ra vẻ mặt hâm mộ và ghen tị.

Khóe miệng Chi Yên run rẩy, nghĩ đến vị Lôi Minh viện trưởng tóc bạc đồng nhan kia, trong lòng nhất thời không biết phải nói gì. Được rồi, nàng quả thật không phát hiện lão là một cường giả như mọi người nói, nhưng ít nhất trước mắt nàng, lão hoàn toàn không có một chút giá trị vũ lực nào đáng nói.

“Gặp qua.” Chi Yên gật gật đầu, tự nhiên trả lời, ánh mắt dừng trên người Sa Long, khóe môi gọi lên một chút ý cười yếu ớt.

Ngực Sa Long như bị kiềm hãm, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc nhiễm lên một tầng đỏ ửng, ánh mắt lóe lóe, nóng rực mà vui sướng.

“Trò nói cái gì, viện trưởng đại nhân mệnh cho trò đến đây báo danh?” Một tay Lạc Phượng vỗ tay ghế dựa một cái, một tay lại nhanh chóng cầm lấy cổ áo, giống như khó thở hỏi: Ý của đứa nhỏ này là nàng (Chi Yên) sẽ đến ban nàng sao?

“Có thể chứ?” Chi Yên không đáp, chỉ hỏi lại, đôi mắt trong veo, mềm mại như nước nghênh đón ánh mắt khó tin của Lạc Phượng.

Oanh, một viên kinh lôi nổ vang trong lòng Lạc Phượng, khiến thân thể nàng ta như run lên, miệng mở to thành hình chữ o: Không phải nàng đang nằm mơ chứ?

Hay là đứa nhỏ này có ý đùa giỡn nàng? Bởi vì lúc trước nàng (Chi Yên) đã ngang nhiên cự tuyệt lời đề nghị của Sa Toa công chúa.

Lạc Phượng sững sờ tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc thật lâu cũng chưa tiêu tan, thẳng đến khi tân đệ tử trong lớp bắt đầu ồn ào, xao động, nàng mới từ trong thất thần khôi phục lại tỉnh táo.

“Có thể, đương nhiên có thể, mau, các ngươi mau mau chuyển một chiếc bàn học mới lại đây, để ở đâu, đúng rồi, để bên cạnh Sa Toa công chúa đi.” Lạc Phượng kích động không thôi, vẻ mặt hưng phấn chỉ huy hộ vệ bên ngoài lớp học.

Thiên tài a, thiên tài trăm năm khó được, chỉ có thể gặp, không thể cầu, mới có chín tuổi nhưng thực lực đã đạt tới trung cấp linh giả trung giai, lại là một luyện đan sư chín tuổi khủng bố. Loại thiên phú này, phóng mắt nhìn khắp đại lục, dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai, mà loại thiên tài trong thiên tài này lại nguyện ý đến ban của nàng.

Nhân bánh, loại nhân bánh từ trên trời rớt xuống này, vậy mà lại khiến cho nàng gặp phải.

“Nàng không phải là luyện đan sư mới chín tuổi trong truyền thuyết chứ?” Một giọng nói khe khẽ vang lên, mọi người ngẩn ra, hoảng sợ nhìn đứa nhỏ trước mặt.

Chín tuổi luyện đan sư? Nghe nói nàng còn là trung cấp linh giả trung giai, là nhân vật truyền kỳ mà ba ngày trước đã được mọi người lưu truyền rộng rãi trong học viện, bây giờ người này lại đang đứng trước mặt bọn họ?

Ánh mắt của nam nữ đệ tử đều trở nên nóng bỏng, vẻ mặt đầy thâm ý theo dõi Chi Yên, mà nhân vật chính là Chi Yên lại chỉ lộ vẻ hờ hững ngồi bên cạnh Sa Toa, nhưng biểu hiện của Sa Toa công chúa và Sa Long vương tử càng khiến bọn họ cảm thấy vi diệu hơn. Sa Toa công chúa cao quý vậy mà lại tươi cười lấy lòng với nàng (Chi Yên), còn Sa Long vương tử thì giống như làm pháp thuật, đưa đến trước mặt nàng một ly trà nóng.

“Xin hỏi một chút, đệ tử Lãnh Chi Yên ở đây sao?” Một đạo nam âm hùng hậu vang lên, mọi người một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía cửa.

“Lôi Nặc đạo sư, ngài có việc gì sao?” Giọng nói của Lạc Phượng mềm nhẹ xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn người vừa tới.

Nam tử cao lớn, thân thể cường tráng, khuôn mặt tuấn đạt, một đầu tóc đen tùy ý vắn lên, một thân y phục màu tím đậm, tiêu sái, tùy ý không nói nên lời, cả người lại lộ ra một cỗ hương vị tao nhã, bộ dạng so với Lôi Minh viện trưởng có vài phần tương tự.

“Phụ thân đại nhân truyền lời, đệ tử Lãnh Chi Yên sẽ ở tại tứ hợp viện, đây là lắc tay tứ linh, trước khi vào cửa lấy máu nhận chủ, có nó thì không cần lo lắng trận pháp trong viện nữa.” Nam tử ngẩng đầu, liếc mắt liền phát hiện sự tồn tại của Chi Yên, tay áo vung lên, trong nháy mắt lắc tay tứ linh đã bay đến trước mặt Chi Yên.

Hấp, chúng đệ tử đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, khinh ngạc nhìn lắc tay tứ linh. Lắc tay tứ linh được chế tạo tinh xảo, chỉ một liên Từ Linh châu gắn trên đó đã có giá trị xa xỉ, không, trọng điểm không phải ở giá trị của lắc tay tứ linh mà là ý nghĩ mà nó đại biểu, có được lắc tay tứ linh là có thể xuất nhập tứ hợp viện.

“Ồ ồ, nàng có thể vào ở tứ hợp viện?” Ánh mắt của một thiếu niên bỗng đại ra, thì thào nói.

“Hình như là như vậy.” Một người trả lời, cả lớp im lặng.

Được vào ở trong tứ hợp viện là chuyện vinh vang cỡ nào, nghe nói linh khí trong tứ hợp viện nồng đậm, người ở trong đó, muốn không tiến bộ cũng khó, có thể tiến vào tứ hợp viện, không chỉ đại biểu cho thiên phú hơn người, mà còn chứng tỏ tương lai sau này của người đó tuyệt đối không tầm thường. Mọi người, bao gồm Lạc Phượng đạo sư, đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn về phía Chi Yên, trong mắt thiêu đốt hai ngọn lửa nóng rực.

“A, Tiểu Yên Nhi thật giỏi, vậy mà có thể được tiến vào tứ hợp viện.” Sa Toa hét lên một tiếng chói tai, hưng phấn nắm lấy bả vai Chi Yên. Thân thể Sa Long cũng chấn động, sau đó, trong mắt cũng tràn ra tia sáng ôn nhu, vui sướng: Nàng quả thật có tư cách tiến vào tứ hợp viện.

Nhận lấy lắc tay tứ linh, Chi Yên thoáng liếc mắt đánh giá một chút rồi lập tức thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu, nhìn người đang chờ đợi câu trả lời của nàng, Lôi Nặc.

“Cảm ơn viện trưởng đại nhân đã ưu ái, có điều ta có thể không đi không? Ta muốn ở cùng một chỗ với Sa Toa công chúa.” Giọng nói non nớt thanh thúy của Chi Yên vang lên, giống như một đạo sấm sét, trong nháy mắt đánh nát ảo tưởng của mọi người.

Khóe mắt Lôi Nặc co giật, ngoài ý muốn nhìn đứa nhỏ tinh xảo kia. Mỗi người ai cũng ao ước được tiến vào tứ hợp viện vậy mà nàng lại không chút do

dự từ chối, nàng thật sự biết mình đang làm cái gì sao?

Nếu không biết hẳn không ngại giải thích cho nàng hiểu.

“Tứ hợp viện mặc dù tốt cũng không phải là thứ ta muốn.” Giọng nói nhẹ nhàng, kiên định, lại chân thành vang lên một lần nữa, cũng ngăn chặn những lời nói tiếp theo của Lôi Nặc. Thì ra không phải nàng không biết mà là không muốn.

Gi?

Hon năm mươi thiếu niên thiếu nữ đồng loạt duỗi dài cổ, hai mắt trừng lớn, cổ gồng tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Chỉ Yên.

Một giây đi qua, trong phòng đột nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ, mười giây đi qua, mọi người ngạc nhiên mở lớn miệng, ba mươi giây đi qua, răng rắc một tiếng, thần kinh trong đầu mọi người như bị chặt đứt, từ trong mê mang lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Chỉ Yên như đang nhìn kẻ ngốc. Tứ hợp viện a, người nghĩ nó là cái chợ sao, muốn đến là đến muốn đi là đi?

Tôn quý như viện trưởng đại nhân đã có ý tốt đưa lác tay tử linh cho người là đang cất nhắc người, xem trọng người rồi, vậy mà người dám ngang nhiên không nể mặt, đó là kháng chỉ bất tuân đó người có biết không?

Nếu làm không tốt có khi sẽ khiến viện trưởng đại nhân nổi lên lửa giận, thì lập tức có thể khiến người cuốn gói chạy lấy người. Đừng nói tới tứ hợp viện, ngay cả U Lam học viện cũng chưa chắc người có thể ở lại được.

“Tiểu Yên Nhi nghĩ như vậy tỷ rất vui vẻ, nhưng tỷ càng hy vọng muội ở lại tứ hợp viện.” Sa Toa hai mắt hồng hồng, nhìn Chỉ Yên vui sướng nói, Sa Long cũng gật đầu phụ họa, liền ngay cả Lạc Phượng đạo sư trên bục giảng cũng nhìn không được toát một phen mồ hôi lạnh thay Chỉ Yên.

“Không cần, ta thích ở cùng một chỗ với mọi người.” Lắc đầu, bàn tay trắng nõn vung lên, lác tay tử linh bay tới chỗ Lôi Nặc đạo sư.

Tất cả những đệ tử xung quanh đều nhìn không được thở dài một hơi, trong mắt tràn ngập phức tạp, có hăm mộ nàng được viện trưởng đại nhân thưởng thức, lại cảm thấy đáng tiếc vì hành động của nàng, thậm chí có một số người còn cảm thấy nàng ngu không ai bằng, khi không lại muốn buông tha một cơ hội tốt như vậy.

“Phụ thân đại nhân đã hạ lệnh, nên chuỗi lác tay này chỉ có thể là của trò, hoan nghênh trò tùy thời đều có thể tiến vào tứ hợp viện.” Nói xong Lôi Nặc gật đầu chào hỏi với Lạc Phượng rồi mới xoay người rời đi.

Bàn học mới được đưa đến, Sa Toa, Chỉ Yên, Sa Long, cũng trở về chỗ ngồi của mình, vì Lôi Minh viện trưởng mà mọi người đã tiêu tốn một ít thời gian, hơn nữa nàng còn mệt nhọc ở biển hoa Thanh Tâm Nhụy gần hai canh giờ, nên Chỉ Yên mới nghĩ người không quá hai mươi phút thì Lạc Phượng đạo sư đã tuyên bố tan học.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lác tay tử linh

Người nói mình đã gặp qua viện trưởng đại nhân?” Ánh mắt của thiếu niên mặt lam bào nóng rực, nhìn chăm chăm Chỉ Yên hỏi, lồng ngực phập phồng, trên mặt nhiễm lên một tiếng sắc thái cuồng nhiệt.

Ngay lập tức hơn năm mươi tầm mắt giống như đèn pha dừng trên người Chỉ Yên, nhất trí lộ ra vẻ mặt hăm dọa và ghen tị.

Khóe miệng Chỉ Yên run rẩy, nghĩ đến vị Lôi Minh viện trưởng tóc bạc đồng nhan kia, trong lòng nhất thời không biết phải nói gì. Được rồi, nàng quả thật không phát hiện lão là một cường giả như mọi người nói, nhưng ít nhất trước mắt nàng, lão hoàn toàn không có một chút giá trị vũ lực nào đáng nói.

“Gặp qua.” Chỉ Yên gật đầu, tự nhiên trả lời, ánh mắt dừng trên người Sa Long, khóe môi gợi lên một chút ý cười yếu ớt.

Ngực Sa Long như bị kiềm hãm, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc nhiễm lên một tầng đỏ ửng, ánh mắt lóe lóe, nóng rực mà vui sướng.

“Trò nói cái gì, viện trưởng đại nhân mệnh cho trò đến đây báo danh?” Một tay Lạc Phượng vỗ tay ghé dựa một cái, một tay lại nhanh chóng cầm lấy cổ áo, giống như khó thở hỏi: Ý của đứa nhỏ này là nàng (Chỉ Yên) sẽ đến ban nàng sao?

“Có thể chứ?” Chỉ Yên không đáp, chỉ hỏi lại, đôi mắt trong veo, mềm mại như nước nghênh đón ánh mắt khó tin của Lạc Phượng.

Oanh, một viên kinh lôi nổ vang trong lòng Lạc Phượng, khiến thân thể nàng ta như run lên, miệng mở to thành hình chữ o: Không phải nàng đang nằm mơ chứ?

Hay là đứa nhỏ này cố ý đùa giỡn nàng? Bởi vì lúc trước nàng (Chỉ Yên) đã ngang nhiên cự tuyệt lời đề nghị của Sa Toa công chúa.

Lạc Phượng sững sờ tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc thật lâu cũng chưa tiêu tan, thẳng đến khi tân đệ tử trong lớp bắt đầu ồn ào, xao động, nàng mới từ trong thất thần khôi phục lại tỉnh táo.

“Có thể, đương nhiên có thể, mau, các người mau mau chuyển một chiếc bàn học mới lại đây, để ở đâu, đúng rồi, để bên cạnh Sa Toa công chúa đi.” Lạc Phượng kích động không thôi, vẻ mặt hưng phấn chỉ huy hộ vệ bên ngoài lớp học.

Thiên tài a, thiên tài trăm năm khó được, chỉ có thể gặp, không thể cầu, mới có chín tuổi nhưng thực lực đã đạt tới trung cấp linh giả trung giai, lại là một luyện đan sư chín tuổi khủng bố. Loại thiên phú này, phóng mắt nhìn khắp đại lục, dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai, mà loại thiên tài trong thiên tài này lại nguyện ý đến ban của nàng.

Nhân bánh, loại nhân bánh từ trên trời rớt xuống này, vậy mà lại khiến cho nàng gặp phải.

“Nàng không phải là luyện đan sư mới chỉ chín tuổi trong truyền thuyết chứ?” Một giọng nói khe khẽ vang lên, mọi người ngán ra, hoảng sợ nhìn đứa nhỏ trước mặt.

Chín tuổi luyện đan sư? Nghe nói nàng còn là trung cấp linh giả trung giai, là nhân vật truyền kỳ mà ba ngày trước đã được mọi người lưu truyền rộng rãi trong học viện, bây giờ người này lại đang đứng trước mặt bọn họ?

Ánh mắt của nam nữ đệ tử đều trở nên nóng bỏng, vẻ mặt đầy thâm ý theo dõi Chỉ Yên, mà nhân vật chính là Chỉ Yên lại chỉ lộ vẻ hồ hững hồ hồ bên cạnh Sa Toa, nhưng biểu hiện của Sa Toa công chúa và Sa Long vương tử càng khiến bọn họ cảm thấy vi diệu hơn. Sa Toa công chúa cao quý vậy mà lại tươi cười lấy lòng với nàng (Chỉ Yên), còn Sa Long vương tử thì giống như làm pháp thuật, đưa đến trước mặt nàng một ly trà nóng.

“Xin hỏi một chút, đệ tử Lãnh Chỉ Yên ở đây sao?” Một đạo nam âm hùng hậu vang lên, mọi người một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía cửa.

“Lôi Nặc đạo sư, ngài có việc gì sao?” Giọng nói của Lạc Phượng mềm nhẹ xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn người vừa tới.

Nam tử cao lớn, thân thể cường tráng, khuôn mặt tuấn đạt, một đầu tóc đen tùy ý vắn lên, một thân y phục màu tím đậm, tiêu sái, tùy ý không nói nên lời, cả người lại lộ ra một cỗ hương vị tao nhã, bộ dạng so với Lôi Minh viện trưởng có vài phần tương tự.

“Phụ thân đại nhân truyền lời, đệ tử Lãnh Chỉ Yên sẽ ở tại tứ hợp viện, đây là lắc tay từ linh, trước khi vào cửa lấy máu nhận chủ, có nó thì không cần lo lắng trộm cắp trong viện nữa.” Nam tử ngẩng đầu, liếc mắt liền phát hiện sự tồn tại của Chỉ Yên, tay áo vung lên, trong nháy mắt lắc tay từ linh đã bay đến trước mặt Chỉ Yên.

Hấp, chúng đệ tử đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, kinh ngạc nhìn lắc tay từ linh. Lắc tay từ linh được chế tạo tinh xảo, chỉ một liên từ linh châu gắn trên đó đã có giá trị xa xỉ, không, trọng điểm không phải ở giá trị của lắc tay từ linh mà là ý nghĩ mà nó đại biểu, có được lắc tay từ linh là có thể xuất nhập tứ hợp viện.

“Ồ ồ, nàng có thể vào ở tứ hợp viện?” Ánh mắt của một thiếu niên bỗng đại ra, thì thào nói.

“Hình như là như vậy.” Một người trả lời, cả lớp im lặng.

Được vào ở trong tứ hợp viện là chuyện vinh vang cỡ nào, nghe nói linh khí trong tứ hợp viện nồng đậm, người ở trong đó, muốn không tiến bộ cũng khó, có thể tiến vào tứ hợp viện, không chỉ đại biểu cho thiên phú hơn người, mà còn chứng tỏ tương lai sau này của người đó tuyệt đối không tầm thường. Mọi người, bao gồm Lạc Phượng đạo sư, đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn về phía Chỉ Yên, trong mắt thiếu đốt hai ngọn lửa nóng rực.

“A, Tiểu Yên Nhi thật giỏi, vậy mà có thể được tiến vào tứ hợp viện.” Sa Toa hét lên một tiếng chói tai, hưng phấn nắm lấy bả vai Chỉ Yên. Thân thể Sa Long cũng chấn động, sau đó, trong mắt cũng tràn ra tia sáng ôn nhu, vui sướng: Nàng quả thật có tư cách tiến vào tứ hợp viện.

Nhận lấy lắc tay từ linh, Chỉ Yên thoáng liếc mắt đánh giá một chút rồi lập tức thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu, nhìn người đang chờ đợi câu trả lời của nàng, Lôi Nặc.

“Cảm ơn viện trưởng đại nhân đã ưu ái, có điều ta có thể không đi không? Ta muốn ở cùng một chỗ với Sa Toa công chúa.” Giọng nói non nớt thanh thúy của Chỉ Yên vang lên, giống như một đạo sấm sét, trong nháy mắt đánh nát ảo tưởng của mọi người.

Khóe mắt Lôi Nặc co giật, ngoài ý muốn nhìn đứa nhỏ tinh xảo kia. Mỗi người ai cũng ao ước được tiến vào tứ hợp viện vậy mà nàng lại không chút do dự từ chối, nàng thật sự biết mình đang làm cái gì sao?

Nếu không biết hẳn không ngại giải thích cho nàng hiểu.

“Tứ hợp viện mặc dù tốt cũng không phải là thứ ta muốn.” Giọng nói nhẹ nhàng, kiên định, lại chân thành vang lên một lần nữa, cũng ngăn chặn những lời nói tiếp theo của Lôi Nặc. Thì ra không phải nàng không biết mà là không muốn.

Gi?

Hơn năm mươi thiếu niên thiếu nữ đồng loạt nuốt dài cổ, hai mắt trừng lớn, cổ gồng tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Chỉ Yên.

Một giây đi qua, trong phòng đột nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ, mười giây đi qua, mọi người ngạc nhiên mở lớn miệng, ba mươi giây đi qua, răng rắc một tiếng,

thần kinh trong đầu mọi người như bị chặt đứt, từ trong mê mang lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Chi Yên như đang nhìn kẻ ngốc. Tứ hợp viện a, người nghĩ nó là cái chợ sao, muốn đến là đến muốn đi là đi?

Tôn quý như viện trưởng đại nhân đã có ý tốt đưa lặc tay từ linh cho người là đang cất nhắc người, xem trọng người rồi, vậy mà người dám ngang nhiên không nể mặt, đó là kháng chỉ bất tuân đó người có biết không?

Nếu làm không tốt có khi sẽ khiến viện trưởng đại nhân nổi lên lửa giận, thì lập tức có thể khiến người cuốn gói chạy lấy người. Đừng nói tới tứ hợp viện, ngay cả U Lam học viện cũng chưa chắc người có thể ở lại được.

“Tiểu Yên Nhi nghĩ như vậy tỷ rất vui vẻ, nhưng tỷ càng hy vọng muội ở lại tứ hợp viện.” Sa Toa hai mắt hồng hồng, nhìn Chi Yên vui sướng nói, Sa Long cũng gật đầu phụ họa, liền ngay cả Lạc Phượng đạo sư trên bục giảng cũng nhin không được toát một phen mồ hôi lạnh thay Chi Yên.

“Không cần, ta thích ở cùng một chỗ với mọi người.” Lắc đầu, bàn tay trắng nõn vung lên, lặc tay từ linh bay tới chỗ Lôi Nặc đạo sư.

Tất cả những đệ tử xung quanh đều nhin không được thở dài một hơi, trong mắt tràn ngập phức tạp, có hăm mộ nàng được viện trưởng đại nhân thưởng thức, lại cảm thấy đáng tiếc vì hành động của nàng, thậm chí có một số người còn cảm thấy nàng ngu không ai bằng, khi không lại muốn buông tha một cơ hội tốt như vậy.

“Phụ thân đại nhân đã hạ lệnh, nên chuỗi lặc tay này chỉ có thể là của trò, hoan nghênh trò tùy thời đều có thể tiến vào tứ hợp viện.” Nói xong Lôi Nặc gật gật đầu chào hỏi với Lạc Phượng rồi mới xoay người rời đi.

Bàn học mới được đưa đến, Sa Toa, Chi Yên, Sa Long, cũng trở về chỗ ngồi của mình, vì Lôi Minh viện trưởng mà mọi người đã tiêu tốn một ít thời gian, hơn nữa nàng còn mệt nhọc ở biển hoa Thanh Tâm Nhụy gần hai canh giờ, nên Chi Yên mới ngày người không quá hai mươi phút thì Lạc Phượng đạo sư đã tuyên bố tan học.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Danh hoa có chủ.

Chi Yên cũng không tiến vào tứ hợp viện, mà ở lại ký túc xá của Sa Toa công chúa.

Phòng phân trước sau, bên ngoài là chỗ dùng để nghỉ ngơi, hóng mát, có đặt một cái bàn đơn giản, dụng cụ pha trà, sau đó mới tới chỗ các nàng nghỉ ngơi.

Phòng ngủ được quét sơn màu tím, thật phù hợp với khí chất của Sa Toa công chúa vốn xinh đẹp và cao quý, bên trong là hai chiếc giường lớn, khoảng trống chính giữa hai chiếc giường đặt một bàn trang điểm bằng thủy tinh, bên trên đặt các loại vật phẩm trang sức, son phấn, vật càng hấp dẫn sự chú ý của người khác là mặt kính hai mặt có thể hiện rõ hình bóng của người soi.

Mặt kính bóng loáng, tinh tế, có thể phản chiếu rõ ràng dung mạo của người khác, xung quanh mặt kính được bao bọc bởi những hoa văn màu đen thần bí, trên đó còn khảm những viên thủy tinh trong suốt lóng lánh, chiếu xạ ra những hào quang hoàn mỹ, lóa mắt.

Đối diện hai chiếc giường là một chiếc tủ lớn, bên trong xếp đầy những bộ y phục của Sa Toa công chúa, đương nhiên cũng bao gồm phần Sa Toa công chúa chuẩn bị cho Chi Yên.

Bên sườn sau tủ quần áo là một phòng nhỏ độc lập chuyên dùng để tắm rửa, vệ sinh.

“Nghe nói tân sinh khi bắt đầu nhập học đều phải tham gia huấn luyện thể lực, dựa theo lệ thường, mỗi người đều phải chạy một vòng xung quanh ngọn núi sau lưng U Lam học viện.” Sa Toa ngồi trên giường, chân ngọc không yên như có như không nhích tới nhích lui.

“Ngọn núi sau lưng U Lam học viện?” Chi Yên ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một tia mê mang, nơi này không phải học viện sao, sao còn có núi?

“A, không phải muội cái gì cũng không biết chứ?” Sa Toa ngạc nhiên, do dù không biết rõ U Lam học viện, nhưng ít nhất cũng phải nghe nói nơi này trước đây là một ngọn núi được lưu truyền là nơi vô cùng thần bí, hung hiểm chứ.

“Được rồi, thật ra mấy ngàn năm trước, chỗ này là một ngọn núi bí hiểm, nguy hiểm trùng trùng, nghe đồn ngọn núi này cả ngày khói đen không tiêu tan, nếu có người vô tình tiến vào, không phải trúng kỳ độc, thì cũng là gặp thảm trạng toàn thân thối rữa mà chết, hay không biết vì lý do gì mà biến mất không một chút tin tức, dần già càng về sau càng bị người ta người đồn đãi là một nơi hung hiểm, có đi không có về, bị mọi người tránh như rắn rết.”

“Sau đó hình như có một nhân vật thần thánh, hắc y hắc sa (quần áo màu đen +khăn che mặt màu đen) che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt màu u lam, hấn ở lại ngọn núi này nửa năm, vậy mà lại khiến khói đen hằng năm bốc lên từ ngọn núi biến mất một cách thần kỳ, cuối cùng mọi người mới quyết định xây dựng học viện tại đây, tên gọi U Lam chính là từ người nọ mà ra, còn việc huấn luyện hằng năm cũng là vì muốn tưởng niệm nhân vật thần bí kia...”

“Đại lục U Minh rộng lớn vô cùng, vì sao phải mở núi xây dựng học viện chứ?” Chi Yên nghe xong, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nếu và vì tưởng niệm nhân vật thần bí kia, thì cũng không cần thiết mở núi, hành động như thế vừa tốn của vừa tốn sức, thật sự là có chút không thể nào nói nổi.

“Ách, chuyện này có liên quan đến vị viện trưởng sáng lập học viện, còn nguyên nhân cụ thể thì tỷ cũng không rõ lắm.” Sa Toa giật mình, lắc đầu.

“Vậy tỷ biết ở khu dành có đạo sư có một biển hoa chứ?” Chi Yên suy nghĩ một chút, lập tức chuyển đề tài đến biển hoa mà nàng đã gặp.

“Muội nói là Hoa tượng chi hồn*?”

(*linh hồn của người trồng hoa)

“Hoa tượng chi hồn?” Chi Yên nhíu mày.

“Nghe nói vị hoa tượng kia là một kẻ yêu hoa, vì muốn hiểu biết tập tính của nó, hần dốc sức chăm sóc, nuôi dưỡng, thậm chí nhiều lần ăn thử các loại hoa, cuối cùng trong cơ thể cũng dần dần tích lũy độc tố, dẫn đến nổ tan xác mà chết, nhưng linh hồn của hần bất diệt, luôn thủ hộ tại biển hoa ấy, còn thể tử của hần thì nguyện ý nối tiếp công việc của hần, mỗi ngày mỗi đêm đều thủ tại biển hoa, chỉ cần có người phá hoại biển hoa một chút, nàng sẽ không chớp mắt chặt tay, chặt chân của kẻ đó, để kẻ đó làm phân bón cho biển hoa...”

Sa Toa nói xong, mày thoáng nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nổi lên một chút không hồn giận, “Bởi vì hoa tượng đời trước có danh vọng cực cao, cũng có nhiều cống hiến vĩ đại đối với học viện, nên đối với nữ nhân có thủ đoạn tàn nhẫn này mọi người chỉ nhắm một mắt mờ một mắt, không có mạnh mẽ ngăn chặn, nếu có người không cẩn thận động chạm biển hoa của nàng ta, thì cũng chỉ có thể trách người đó vận khí không tốt, tự tìm đường chết.”

Nghe xong, ánh mắt Chi Yên tối sầm lại, khóe môi hiện lên một chút ý cười châm chọc: Vận khí không tốt? Tự tìm đường chết? A, nếu là trước kia có lẽ nàng cũng không quan, nhưng nếu đã bị nàng đụng phải thì nàng quyết định phải nhúng tay một chút, dù sao, thiếu chút nữa là nàng cũng bị người ta chặt đứt tay chân mà.

Nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, Sa Toa, Chi Yên mới xuống lầu, bọn họ cũng tình cờ chạm mặt hai người Sa Long, Sa Hiên, sau đó mới nhất trí cùng nhau đến nhà ăn cơm.

Dọc theo đường đi đoàn người nam thanh nữ tú đã hấp dẫn không ít sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Sa Hiên thành thực ôn trọng, các nữ đệ tử trẻ tuổi xinh đẹp trước mặt hần hoàn toàn không có lực chống đỡ, một đám ánh mắt hiện hình trái tim, thất thanh thét chói tai, chỉ còn kém là hóa thân thành lang sói nhào về phía bọn họ.

“Hừ.” Sa Toa hừ nhẹ, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Sa Toa tỷ tỷ, có phải mắt cá chân của tỷ còn đau không, nếu không, chúng ta không đi nữa.” Chi Yên trừng to mắt vô tội, vẻ mặt lo lắng nhìn Sa Toa, lời vừa dứt, chỉ thấy tuần nhan luôn ôn hòa của Sa Hiên đột nhiên trở nên căng thẳng, trong nháy mắt đã vọt đến bên cạnh Sa Toa.

“Toa Nhi không thoải mái sao? Nếu không để tiểu thúc thúc nhìn xem thử?” Trong sự kinh ngạc không hiểu của Sa Toa, Sa Hiên vạn phần thương tiếc kéo nàng vào trong lòng, loại tiếp xúc thân mật này không khỏi khiến nàng thất thần một trận.

Đợi đến khi phản ứng lại, mới phát hiện bé con bên cạnh đang cười đến đặc ý mùi phàn, khuôn mặt xinh đẹp của Sa Toa đỏ lên, lông mi rung động, mặt đẹp hơi ẩm ướt, cảm kích liếc nhìn lại Chi Yên một cái.

“Toa Nhi, làm sao vậy?” vẻ mặt Sa Hiên căng thẳng, làm sao còn thái độ hồ hững lúc trước, tất cả tâm tư lúc này của hần đã hoàn toàn đặt trên người thiếu nữ trong lòng.

“Sa Toa tỷ tỷ vừa rồi không cẩn thận va phải chân.” Chi Yên ý tốt mùi phàn giải thích một chút, Sa Toa nghe được, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ vùi trong ngực Sa Hiên, trong lòng vừa căng thẳng lại ngọt ngào, âm thầm tán thưởng Chi Yên còn nhỏ nhưng lại vô cùng lanh lợi, nghịch ngợm.

“Chúng ta không đi nhà ăn nữa, ta ôm con lên lầu bôi thuốc!” Sa Hiên quyết đoán quyết định, thân mình hơi khom, trong tiếng kêu nhỏ sợ hãi của Sa Toa đã ôm trọn nàng vào lòng, hành động này của hần cũng khiến mọi người vây xem bị chấn kinh, các thiếu nữ hoài xuân càng lộ rõ vẻ mặt tức giận, hăm mọ, ghen tỵ, trừng mắt nhìn nữ tử đang nằm trong ngực Sa Hiên, nếu ánh mắt có thể giết chết người thì lúc này chắc chắn Sa Toa đã phải chết không dưới vạn lần.

Đương nhiên, cũng có không ít thiếu niên giận dữ trừng mắt nhìn Sa Hiên, công chúa Sa Toa xinh đẹp đã bắt được tâm bọn họ, bây giờ lại thấy mỹ nhân bị nam tử khác ôm, trong lòng tất nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng, chỉ tiếc, bản thân không thành thực như Sa Hiên, bộ dạng cũng không tuấn mỹ bằng, nếu so về khí chất càng không so sánh được với sự tao nhã điển dam của hần, tóm lại, ở trước mặt hần, bọn học chỉ có thể tự biết xấu hổ mà lui bước.

“Ta nghĩ vẫn nên ôm Sa Toa tỷ tỷ đến nhà ăn đi, tỷ ấy đã kêu đói bụng từ sớm, hơn nữa chân chỉ hơi đau một chút, đợi khi trở về ta giúp tỷ ấy thoa chút thuốc là được rồi.” Nhận được ám chỉ của Sa Toa, Chi Yên nhẹ giọng nói, Sa Long đứng một bên, vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm Chi Yên.

“Này, ta đói bụng rồi!” Chi Yên trừng mắt nhìn Sa Long một cái, tỏ vẻ người dám hoài nghi thử xem.

“Đúng vậy, trước mang Sa Toa đi ăn cơm trước rồi về thoa thuốc cũng không muộn.” Sa Long vội vàng ho khan một tiếng, nhanh chóng phụ họa.

Cuối cùng Sa Toa được Sa Hiên ôm công chúa tiến vào nhà ăn, theo đó, tin tức Sa Toa công chúa là danh hoa đã có chủ giống như gió lốc nhanh chóng

thổi quét toàn bộ U Lam học viện, cử chỉ vô tâm của Chi Yên cũng khiến cảm tình của Sa Toa đối với nàng bay lên một độ cao chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mua bình ngọc.

“Ngày mai là ngày tân sinh ở U Lam học viện phải tham gia huấn luyện thể lực, lần tập huấn này mất ba ngày, các trò tự thân chuẩn bị lương khô và mấy thứ cần thiết. Được rồi, buổi học hôm nay dừng lại ở đây, các trò trở về chuẩn bị một chút.” Lạc Phượng đạo sư khép sách lại, lập tức xoay người rời khỏi phòng học.

Sau khi nàng rời khỏi, lớp học vốn dĩ đang im lặng đột nhiên sôi nổi hẳn lên, vẻ mặt mọi người hưng phấn, nóng bỏng thảo luận buổi huấn luyện cho tân sinh vào ba ngày tiếp theo.

“Nghe nói ngày mai viện trưởng đại nhân sẽ có mặt để động viên tân sinh trước khi bắt đầu huấn luyện đây.” Một thiếu niên trung ra vẻ mặt kích động, hưng phấn nói.

“Không phải nghe nói mà là khẳng định, mỗi năm, vào dịp huấn luyện tân sinh, viện trưởng đại nhân chưa bao giờ vắng mặt cả, điều này cũng trở thành việc có ý nghĩa nhất trong lễ khai giảng của mỗi kỳ tân sinh.” Cả lớp học đều trở nên sinh động hẳn, ba, năm người tụ thành một nhóm, một đám tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng.

“Yên Nhi, như thế này thì chúng ta phải đến chỗ nào để ăn cơm?” Hiện tại trong lớp học này, đại khái cũng chỉ có ba người Chi Yên là bình tĩnh nhất, người khác vẻ mặt phấn chấn, hân hoan, thảo luận về đợt huấn luyện ngày mai, còn bọn họ thì lại thản nhiên làm việc của mình, bình tĩnh thu dọn xong sách vở, xoay người bước ra khỏi lớp học.

“Tỷ chỉ cần đến chỗ Sa Hiên thúc thúc của tỷ, ăn bữa cơm dinh dưỡng do hắn chuẩn bị sẵn cho tỷ là được rồi, còn muội và Sa Long thì đi ra ngoài một chuyến, cũng nhân tiện mua giúp tỷ mấy thứ để chuẩn bị cho đợt huấn luyện ngày mai, tỷ thấy được không?” Chi Yên nháy nháy mắt với Sa Toa, khéo mời gọi lên một chút ý cười trêu tức.

Khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn của Sa Toa ửng hồng, ngượng ngùng liếc mắt nhìn Sa Hiên đang đứng chờ ngoài cửa, không xem còn tốt, vừa xem thì cả người đã trở nên đỏ ửng giống như tôm bị hấp chín.

“Ha ha, chúng ta đi thôi, nếu chần chờ nữa thì mấy cửa hàng cũng đóng cửa mất.” Không đợi Sa Toa tức giận, Chi Yên lôi kéo Sa Long chạy xa, phía sau còn vọng lại tiếng thở hổn hển vừa xấu hổ, vừa tức giận của Sa Toa.

Được bàn tay nhỏ bé của Chi Yên nắm lấy, thân thể của Sa Long run lên, trong nháy mắt cả người như bị bắt mất hồn phách, cái loại xúc cảm mềm mại, trơn bóng này cùng với tay của Sa Toa hoàn toàn không giống, tay của nàng (Chi Yên) nhỏ nhỏ, thịt thịt, khi đến gần, còn có thể ngửi được mùi hương thanh nhã truyền đến từ trên người nàng.

“Trước tiên chúng ta đến ngọc điểm* đi, lương khô gì đó chỉ cần tùy tiện mua một chút là được.” Tay nhỏ bé buông ra, Chi Yên tự nghĩ tự nói, bình ngọc lúc trước mua ở Cẩm Thành đều dùng hết trong đại hội đan dược lúc trước rồi, gần đây lại bắt đầu luyện đan, nên không thể không chuẩn bị một chút được.

(*cửa hàng chuyên bán ngọc và các vật phẩm từ ngọc)

Sau khi tay Sa Long bị Chi Yên buông ra, ánh mắt hắn tối sầm lại, tuần nhan vốn ôn nhuận lại xẹt qua một tia mất mát.

“Ở góc phố phía nam có một ngọc điểm không tồi, chúng ta đến chỗ đó xem một chút đi.” Nhẹ lắc đầu, mạnh mẽ áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, Sa Long dẫn Chi Yên đi đến phố phía nam.

Phố phía nam được xây dựng thành nhiều ngõ nhỏ, trong mỗi ngõ nhỏ là tập hợp của các cửa hàng như trang sức, ngọc khí, thủy tinh, khắc đá, vàng bạc... Một đường đi qua, Chi Yên nhìn xem đến hoa cả mắt, cuối cùng cũng đi tới một cửa hàng ở trong góc.

So với những khung cảnh chật chội náo nhiệt phía trước, gian ngọc điểm này có vẻ lạnh lẽo, tiêu điều, mặt tiền cửa hàng cũ kỹ, vắng vẻ, trong cửa hàng chỉ có duy nhất một lão giả canh giữ, mầu mã ngọc thạch của cửa hàng không tồi, chỉ tiếc là trên đó lại phủ kín một tầng tro bụi, vừa thấy liền biết không thường được người ta lau chùi, làm sạch.

Thấy hai người Chi Yên bước tới, lão giả chỉ hơi nâng mắt, tùy ý liếc qua một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc đang dở trong tay.

“Lão bản, loại bình ngọc này bán thế nào?” Tầm mắt quét qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên những chiếc bình ngọc tinh xảo, khéo léo đặt trên chiếc bàn trước mặt lão giả.

“Một kim tệ một bình.” Ánh mắt lão giả không gọn sóng, tùy ý, không chút để ý nói. Sa Long nhăn mày, tuần nhan ôn nhuận không khỏi nhể lên một

chút không hờn giận, có lẽ là bị thái độ của lão giả làm hấn khó chịu trong lòng.

Tiến tới một bước, vừa mới chuẩn bị tìm lão giả nói chuyện lại bị Chi Yên ngăn lại.

“Loại bình ngọc này ta muốn lấy một ngàn bình, hai loại bên kia là mỗi loại hai trăm bình, còn loại bình ngọc ở gần cửa lấy hai bình hình như hơi thiếu, vậy thì lấy năm bình đi...” Ngón trở phẫn nộ của Chi Yên điểm điểm trên môi, nghiêng đầu, còn thật sự nghiêm túc tính toán, thanh âm trẻ con thanh thúy non nớt dưới không gian im lặng này lại càng truyền vang, lão giả vốn còn đang đặt sự chú ý vào bình ngọc khắc hoa trong tay, khi nghe thấy lời này, không nhìn được cứng đờ, buông công việc trong tay xuống.

Con người màu tro đầu tiên là chợt lóe mê mẩn, cuối cùng mới thật sự chăm chú nhìn về phía Chi Yên, khuôn mặt già nua trong chốc lát trào ra thần sắc kích động.

“Người, người nói cái gì?” Thân thể lão giả run rẩy không ngừng, lúc này ánh mắt của lão nhìn về phía Chi Yên không còn tùy ý, thần nhiên như trước nữa.

Vốn dĩ lão nghĩ đứa nhỏ này chỉ muốn mua vài chiếc bình ngọc để chơi đùa mà thôi, lại không ngờ nàng lại chơi lớn như vậy.

Đơn hàng này ước chừng là một phần ba hàng tồn của cửa hàng đấy, trời ạ, đứa nhỏ này thật sự có tiền sao?

Ánh mắt đảo qua Chi Yên, lại dừng lại trên người Sa Long. Thiếu niên này tướng mạo cao quý, nhìn không giống những người tầm thường khác, nhưng có điều nếu phải thanh toán thì đơn hàng này không chỉ là một con số nhỏ đâu!

“Yên tâm, chúng ta sẽ không quỵ nọ.” Hai mắt Chi Yên híp lại, thần nhiên chằm chọc nói.

“Ách, tiểu cô nương hiểu lầm, lão hủ...” Lão giả ghen đến đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng giải thích.

“Một ngàn bình ngọc một ngàn kim tệ, hai trăm bình ngọc cỡ trung, hai trăm bình ngọc cỡ lớn lần lượt mất một ngàn kim tệ, bốn ngàn kim tệ, hai bình ngọc trấn tiệm ở gần cửa hai ngàn kim tệ một cái, số lượng có hạn, cuối cùng cũng chỉ có thể mua hai cái này, tổng cộng là một vạn kim tệ.”

“Một vạn kim tệ, người tính đi.” Ý niệm vừa động, rầm một tiếng, một đồng kim tệ thoáng chóng xuất hiện trước mặt lão giả, Chi Yên nói xong lại đem bình ngọc mình chọn tốt thu vào không gian càn khôn.

Cả người lão giả run lên, vẻ mặt ngạc nhiên trừng mắt nhìn kim tệ trước mặt, liếc mắt nhìn một cái, chỗ nào cũng là kim tệ, kim quang lóng lánh: Một vạn kim tệ, muốn lão kiểm lại thì cần kiểm đến khi nào đây?

Trên trán lão giả rơi xuống vài vạch hắc tuyến (-_-!!!), nghi ngờ nhìn Chi Yên liếc mắt một cái, đã thấy đứa nhỏ trước mặt căn bản hoàn toàn không để ý tới lão. Khóe miệng Sa Long hung hăng run rẩy, hấn dám khẳng định, nhất định vật nhỏ kia là cổ ý.

Chi Yên len lén đưa tay hình chữ V ra giấu cho hấn, vẻ mặt cười như hồ ly: Đúng vậy, nàng cố ý đó, đã thích tiền như vậy thì nàng sẽ dùng tiền để đập lão một trận. Dù sao một vạn kim tệ đối với nàng cũng không coi là gì, lần trước tại đại hội đan dược ở Cẩm thành, nàng thu được hơn tám trăm vạn kim tệ, đến nay nàng cũng không tiêu được bao nhiêu đâu.

“Xin hỏi một chút, lão bản trước kia ở chỗ này đi đâu vậy?” Sa Long lắc đầu, tiến lên từng bước, nhìn lão giả hỏi.

Sở dĩ hấn mang Chi Yên tới chỗ này là vì chỗ này là do bằng hữu của hấn mở, lúc còn ở Long Đăng quốc đã từng đồng ý sẽ đến thăm hấn, nhưng hôm nay đến đây lại không gặp được hấn, trong cửa hàng cũng lạnh lẽo, tiêu điều, vượt quá tưởng tượng.

“Cái gì mà lão bản trước kia chứ? Lúc lão nhân ta tiếp nhận, nơi này đã có dáng vẻ như thế này rồi.” Lão giả một bên kiểm kim tệ, một bên tò mò hỏi, xem ra không giống như đang nói dối.

“Không có việc gì, có thể là ta nhầm rồi.” Sa Long lắc lắc đầu, con người màu lục bảo xẹt qua tia sáng u ám, y theo si mê của bằng hữu hấn đối với ngọc khí, trừ khi là trời sập, nếu không hoàn toàn không có khả năng hấn bán lại ngọc điểm này, mà nay chẳng những bán đi, còn bạc vô âm tín (không có tín tức), xem ta, chuyện này hấn phải chú ý tra xét một chút mới được.

Cuối cùng hai người lại đi dạo thêm mấy cửa hàng khác, đặt thêm mấy bình thủy tinh, mua một ít vật phẩm cần thiết cho đợt huấn luyện ngày mai, công thêm một ít dụng cụ để luyện dược và luyện đan rồi mới trở lại trường học.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Huấn luyện thể lực.

Ngày hôm sau, hơn một ngàn năm trăm tân sinh đã tập hợp chỉnh tề bên trong giáo trường, trên đài cao là một dòng chữ được viết trên vải đỏ “Đại hội

tân sinh giới XX” (không raw nên hơi khó hiểu), sau màn phát biểu dài dòng, rốt cuộc mọi người cũng nghênh đón được vị viện trưởng đại nhân mong chờ đã lâu lên đài.

Về mặt mọi người kích động, ngẩng đầu, đuối dài cổ, tầm mắt đồng thời nhìn về một hướng, viện trưởng Lôi Minh mặt một bộ y bào màu vàng nhạt, dưới ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của mọi người, chậm rãi lên đài, tóc dài màu bạc lay động trong gió, làn da trắng bệch, dưới ánh mặt trời lại tản ra một vàng sáng mỏng manh.

Lúc này, viện trưởng Lôi Minh nhìn hoàn toàn khác so với lần đầu tiên gặp mặt Chi Yên, trang trọng, nghiêm túc, sao còn xót chút nào thái độ thân thiết như trước. Thân hình lão cao ngất, quanh thân thân nhiên tản ra một tầng áp lực, khiến người ta không tự chủ được trở nên nghiêm nghị, kính trọng, không dám làm ra nấy hành động, cử chỉ tùy ý gì như thường ngày.

Viên trưởng Lôi Minh đứng trên đài cao, nhìn những gương mặt trẻ tuổi, xa lạ bên dưới, gật gật đầu, trên mặt nhiễm lên ý cười vui mừng: “Hoan nghênh các vị đệ tử đến học viện học tập, hôm nay là ngày bắt đầu đợt huấn luyện thể lực của tân sinh, thân là viện trưởng học viện, ta cầu chúc cho mọi người thành công và viên mãn...” Lôi nói của lão thông qua sự khuếch tán của linh lực đã lan truyền rộng rãi, đến tận tai mỗi vị đệ tử đứng trong giáo trường.

Tiếng nói hùng hồn, mang theo một cỗ khí thế khó nén, thân thể mọi người run lên, trên mặt tản ra ánh sáng kích động, phấn chấn, cái loại phấn chấn, nóng lòng muốn thử, bộc phát từ nội tâm này, cái loại cảm giác vui sướng và thỏa mãn khi được cường giả cỡ vũ này, thoắt cái đã kéo bầu không khí ở giáo trường lên cao nhất, không cần nhiều lời, không cần quá nhiều động tác, gần như chỉ cần một câu của viện trưởng Lôi Minh là đủ.

Khỏe mặt Chi Yên khẽ gật, trong mắt xẹt qua một tia ẩn ý: Vị viện trưởng nghiêm túc lúc này so với lúc nàng gặp hoàn toàn giống như hai người khác nhau, loại đối lập quá rõ ràng này khiến nàng trong thời gian ngắn có chút không phản ứng kịp. Có điều, cũng khó tránh, có thể đứng ở địa vị cao, chịu sự kính trọng của người khác, tất nhiên không phải là chuyện dễ dàng, có lẽ cách nhìn người của nàng quá mức đơn giản, cũng như Sa Toa và Sa Long bên cạnh, bọn họ là người trong hoàng thất, cho nên cũng không hẳn sẽ đơn thuần giống như những gì nàng nhìn thấy.

“Yên Nhi, sao vậy?” Giống như cảm thấy cảm xúc của Chi Yên dao động, Sa Toa, Sa Long đồng thời quay đầu, về mặt quan tâm nhìn nàng.

“Không có việc gì, cảm ơn.” Nét mặt Chi Yên giãn ra, khỏe môi nâng lên thành một nụ cười tỏa sáng: Mặc kệ thế nào, chỉ cần bọn họ chân thành đối xử với mình là đủ rồi.

Sa Toa nghi ngờ liếc mắt nhìn ca ca mình một cái, tổng cảm giác lúc này Chi Yên có chút không giống với bình thường, Sa Long lắc lắc đầu, ý bảo không có việc gì, nhưng khi ánh mắt hắn dừng trên nụ cười của Chi Yên, con ngươi màu lục bảo nổi lên hai ngọn lửa cực nóng, trong mắt lúc có lúc không tản ra ý cười ôn nhu, cứng chiu.

Viên trưởng Lôi Minh đứng trên đài không đến hai phút, lại dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người mà bình thân rồi đi. Thân là người đứng đầu U Lam học viện, hiệu quả lão muốn đạt được đều đã đạt được, tất nhiên những điều sau đó không có quan hệ gì với lão nữa. Theo sự rời đi của viện trưởng đại nhân, rốt cuộc hiện trường cũng lấy lại được sự ồn ào, náo nhiệt vốn có.

Không ít người vì một câu của viện trưởng đại nhân mà mừng rỡ như điên, có người lại khẩn cấp muốn nhanh chóng bắt đầu đợt huấn luyện, có sự chúc phúc, toàn thân trở nên tràn ngập sức lực, chỉ chờ cơ hội bùng nổ.

“Toàn thể đệ tử linh giả nhất ban!” Đạo sư Lạc Phương ra lệnh một tiếng, mọi người ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm chỉnh đứng thẳng.

“Cố lên, không nên phụ sự kỳ vọng của viện trưởng đại nhân, đi thôi.” Lạc Phương gật gật đầu, mọi người ở đây vốn nghĩ nàng sẽ nói liên miên không dứt mấy lời động viên, cổ vũ nào đó, nhưng không ngờ nàng lại mềm giọng, nhẹ nhàng nói một câu như vậy, có lẽ nàng nghĩ, so với nói mấy lời hoa mỹ gì đó thì lời kỳ vọng của viện trưởng đại nhân lại có hiệu quả hơn nhiều.

Chỉnh đốn xong, hơn một ngàn năm trăm tân sinh bắt đầu xuất phát về hướng ngọn núi phía sau học viện. Không thể không cảm thán diện tích của học viện rất rộng lớn, bọn họ đã đi khoảng nửa canh giờ nhưng vẫn còn trong khu vực dạy và học, mọi người từ lúc bắt đầu vốn hưng phấn, kích động, nay dần bình ổn lại, cuối cùng trở nên chết lặng, hồ hững tiến bước, không còn bộ dáng tinh thần phấn chấn như lúc ban đầu nữa.

Đám người Chi Yên vẫn không nhanh không chậm đi tới, đối với bọn họ mà nói, đợt huấn luyện này là để cho tân sinh quen thuộc hoàn cảnh học viện, hiểu biết lịch sử của học viện.

“Được rồi, từ giờ trở đi, mọi người bắt đầu chạy bộ, không được nhàn hạ, nhóm phía sau, nhanh chóng đuổi kịp.” Một thanh âm như rống to truyền tới, nét mặt mọi người không nhìn được co giật mấy cái, sau đó mới nhìn thấy một nam đạo sư mặc y phục màu xanh nhạt từ phía sau đuổi tới: Trời ạ, còn có người giám sát nữa sao?

Phản ứng đầu tiên của mọi người là kinh ngạc, thứ hai là oán giận nhìn bốn phía, nhìn xem đạo sư phụ trách ban mình có theo sát đằng sau không, thật ra người mà bọn họ mong chờ nhất chính là vị viện trưởng cường đại, tồn tại như thần trong lòng bọn họ, viện trưởng Lôi Minh kia.

Chẳng qua, bọn họ suy nghĩ nhiều rồi, viện trưởng đại nhân tôn quý như vậy sao có thể làm mấy loại chuyện giám sát như thế này chứ?

Cuối cùng, mọi người đành mang vẻ mặt thất vọng, buồn bã ỉu xiu cất bước chạy về trước, nói là phải mất ba ngày, có điều nếu dựa theo tốc độ thì chỉ cần chạy nhanh một chút, nhanh chóng đến nơi tập trung cuối cùng thì có thể chấm dứt huấn luyện.

“Nhanh lên, những đệ tử ưu tú sẽ được viện trưởng đại nhân khen thưởng đấy!” Đạo sư lúc nãy rống lên một tiếng, mọi người lập tức sôi nổi, hưng phấn hẳn lên, khen thưởng, viện trưởng đại nhân khen thưởng?

Bầu không khí vừa mới uể oải trong nháy mắt đã tăng vọt lên, mọi người hào hứng tăng tốc độ, người đẩy ta, ta đẩy người, trường hợp đó, thanh thế đó, phải nói là khiến người khác cảm thấy khinh sợ một trận.

“Cẩn thận một chút.” Sa Long nhướng mày, vươn tay đỡ lấy Chi Yên lúc nàng sắp bị người ta đụng ngã, dòng người xung quanh bắt đầu vội vàng tăng tốc, hận không thể tách nhóm ba người bọn họ ra.

“Cám ơn.” Chi Yên đứng vững, khuôn mặt nhỏ nhắn trào ra một chút cảm kích, thật không hiểu những người này đang suy nghĩ cái gì, cho dù viện trưởng đại nhân có khen thưởng thật đi chăng nữa thì bọn họ có cần phải điên cuồng như vậy không?

“Đi thôi, tuy rằng chúng ta không tranh vị trí đứng đầu nhưng cũng không nên rơi xuống cuối cùng được.” Thấy người xung quanh càng ngày càng ít, Sa Toa nhướng mày đề nghị nói. Thân là người trong hoàng thất, cái gì mà họ chưa từng thấy qua? Cho nên bọn họ hoàn toàn không thấy hiếm lạ với việc khen thưởng này, có điều bọn họ vẫn phải đề ý mặt mũi của hoàng thất một chút, chỉ cần không quá yếu kém là được.

Ba người một lần nữa chạy đi, Sa Toa, Sa Long, một trái một phải hộ bên người Chi Yên, ba người chạy song song, không nhanh không chậm, bên cạnh không ngừng có người vượt qua nhưng bọn họ cũng không giận, vẫn duy trì tốc độ của mình, huấn luyện thể lực của tân sinh, không chỉ rèn luyện thể lực, mà còn rèn luyện sức chịu đựng và tâm trí nữa.

Người bình thường khi thấy tình huống này chắc chắn sẽ tăng tốc vọt mạnh về phía trước, tranh vị trí đứng đầu, nhưng không biết càng như vậy càng nhanh chóng tiêu hao thể lực, gây bất lợi đến cơ hội toàn lực tiến lên sau cùng, với lại chạy bộ lên tục ba ngày, cuối cùng có đứng vững hay không cũng thành vấn đề nữa là.

Thời gian trôi qua, đội ngũ tiếp tục di chuyển, mọi người đã thoát khỏi khu dạy và học đến dưới chân núi sau học viện. Sau núi rừng cây rậm rạp, dày đặc, địa hình bấp bênh, lúc lên dốc, lúc xuống dốc, rất có năng lực khảo nghiệm tâm tính tân sinh.

Ba người Chi Yên lúc này đã ở giữa đội ngũ, không trước không sau, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của bọn họ.

Khi đến giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu vẫn hăng hái bùng bùng chiếu rọi, ánh nắng vàng kim xuyên qua cành lá tạo thành những bóng râm loang lổ trên mặt đất. Không khí trong núi tươi mát, chim hót líu lo, các loại hương hoa như quất vào mặt, trên mặt mọi người đều tản ra tia sáng vui sướng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thi châm trị hen suyễn.

Vào thời gian nghỉ ngơi dùng cơm trưa, mọi người cũng chỉ đơn giản cắn mấy miếng lương khô, uống chút nước rồi lại tiếp tục chạy đi. Ý niệm Chi Yên vừa động đã lấy thêm mấy quả trái cây từ không gian cần khôn ra ngoài, phân cho Sa Toa, Sa Long, mỗi người hai quả.

Trái cây xanh mướt được lấy dính linh khí trong không gian nên nhìn qua càng tươi mới, mọng nước, nhìn thật mê người, đặc biệt lại có hương thơm khiến người ta phải thêm nhỏ dãi. Hai mắt Sa Toa sáng ngời, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút vui sướng, vội vàng cắn một miếng.

Thịt quả trong veo, mật nước như thấm vào cổ họng, theo sau là cảm giác mát lạnh tràn ngập cả thể xác và tinh thần, nhưng lại nhanh chóng bị cảm giác áp áp vọt lên từ đan điền lấn áp, cảm giác mệt mỏi vì tiêu hao thể lực lúc trước cũng hơi khôi phục lại.

Thân thể Sa Toa và Sa Long hơi run lên, vẻ mặt không dám tin tưởng mắt nhìn Chi Yên: Đây không phải là linh hồn quả trong truyền thuyết chứ?

“Loại quả này không thần kỳ như trong tưởng tượng của hai người đâu, nó chẳng qua cũng chỉ là một loại quả ăn để chắc bụng thôi.” Chi Yên cười nhẹ, loại quả này dù không sánh bằng linh hồn quả trong truyền thuyết nhưng cũng hấp thu không ít linh khí, ngoài việc chắc bụng, còn giúp người dùng giảm bớt mệt nhọc, nhanh chóng nâng cao tinh thần.

“Oa, Tiểu Yên Nhi đáng yêu nhất, loại quả này còn không?” Vẻ mặt Sa Toa háo sắc cộng thêm chảy nước miếng, mở to mắt chờ đợi nhìn Chi Yên. Là một công chúa cao quý, nàng đã ăn qua không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, nhưng đây lại lần đầu tiên nàng mới được nhắm nháp loại quả có mang linh khí như thế này.

Không chỉ ăn ngon mà còn thực dụng, thậm chí nàng còn cảm thấy xung quanh vỏ trái cây mang theo một tầng linh khí mỏng manh, không biết chừng nếu ăn nhiều có khi lại thăng cấp linh lực đấy, oa ca ca (tiếng cười =))), nàng càng ngày càng phát hiện mình không thể nhìn thấu được đứa nhỏ này, loại quả thần kỳ, mê người như vậy, nàng (Chi Yên) hái ở chỗ nào thế?

Sa Long tinh tế thưởng thức trái cây, ăn được cả miếng đều lưu hương, không nói Sa Toa, đến ngay cả người hay chú trọng ăn uống như hắn cũng không nhận được muốn ăn thêm lần nữa.

“Được rồi, loại quả này không thể ăn nhiều, mỗi lần chỉ nên ăn hai quả thôi.” Chi Yên gõ gõ cái trán của Sa Toa một cái, buồn cười nói, có ai nhìn thấy vị công chúa nào tham ăn như nàng ấy không?

Sa Toa thất vọng bĩu môi: “Nói lần sau, nhưng là khi nào vậy?” Tiểu Yên Nhi sẽ không phải cố ý đồ dành nàng chứ, loại quả này tốt như vậy sao không thể ăn nhiều? Về mặt Sa Toa lộ rõ tâm không cam lòng không nguyện, cả khuôn mặt đều suy sụp, mếu máo.

“Được rồi, được rồi, đã khi nào Yên Nhi lừa gạt chúng ta chưa, loại quả này tuy ngon miệng, nhưng năng lượng lại bá đạo, chỉ hai quả cũng đã đủ giúp chúng ta khôi phục thể lực, nếu ăn nhiều hơn, sợ rằng sẽ có tác dụng không tốt.”

Sa Long thở dài một tiếng, cũng chỉ ở trước mặt Yên Nhi, Sa Toa mới có thể lộ ra vẻ mặt này, giống hệt như một đứa nhỏ không lớn, mà ngược lại Yên Nhi chín tuổi lại giống như tỷ tỷ của Sa Toa vậy, khi thì ngây thơ, khi thì trầm tĩnh, lại mang theo theo trí tuệ, giống như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của nàng vậy.

Ba người Chi Yên vừa đứng lên, chuẩn bị tiếp tục chạy đi, nhưng phía trước, cách khoảng hơn trăm mét lại truyền đến một trận ồn ào, vài ba đệ tử tụ tập một chỗ, hình như còn có tiếng đánh nhau truyền ra. Chi Yên và hai người Sa Long liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng tăng tốc, tiến lên nhìn thử.

“Mẹ nó, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, chỉ bằng ngươi cũng dám đứng bên cạnh Tổ Tổ.” Một giọng nói thô lỗ mang theo nhục nhã vang lên, nói xong tảng đá trong tay hắc y thiếu niên cũng ném tới thân hình thiếu niên gầy yếu đối diện.

Mọi người xung quanh kinh ngạc hô một tiếng, vội vàng, hoảng loạn tránh ra một bên, chỉ sợ chính mình sẽ bị liên lụy vào. Hồng y thiếu nữ cúi đầu, hai tay chống đỡ trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu.

“Ngươi nói chuyện có đạo lý một chút được không, ta thấy Tổ Tổ khó chịu nên mới...”

“Mẹ nó, Tổ Tổ là tên mà ngươi có thể gọi sao, lão tử đúng là không nên tha cho cái miệng chó của ngươi.” Hắc y thiếu niên nghe vậy càng hùng hổ vọt lên, nắm chặt nắm đấm, ánh sáng màu cam bao phủ xung quanh người hắn, hai tròng mắt cũng nhiễm lên màu đỏ đậm gần đen.

“Lại là loại tiết mục này.” Sa Toa bĩu môi, khinh thường, hừ lạnh nói.

“Là đồng học ban chúng ta.” Sa Long nhướn mày, nhìn thanh y thiếu niên sắp bị đánh kia nói.

“Ồ, đúng là rất giống đồng học ban chúng ta, hình như là người hay ngồi ở góc khuất trong phòng học.” Sa Toa giống như đã phát hiện điều gì mới mẻ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhiễm lên một chút ngạc nhiên: Không nghĩ tới thì ra là đồng học cùng ban.

Ánh sáng màu cam bao phủ xung quanh nắm đấm của hắc y thiếu niên, khí thế sắc bén như lợi khí ra khỏi vỏ, không chút lưu tình đánh về phía thân hình đơn bạc của thanh y thiếu niên. Chi Yên nhíu mày, thân thể nhoáng lên một cái, ngay lúc quyền phong đến trước mặt thanh y thiếu niên đã bị nàng ngăn cản lại. Mọi người xung quanh không nhìn được thờ hắc ra, ánh mắt quái dị nhìn đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện làm kỳ đà cản mũi này.

“Ngươi là ai mà lại dám quản chuyện của lão tử?” Ra chiều thất bại, hắc y thiếu niên thờ hèn hèn trừng mắt nhìn đứa nhỏ ranh rồi xen vào việc người khác này, hận không thể đánh bay nàng tại trận.

Thân ảnh Sa Toa, Sa Long đồng thời nhoáng lên một cái đã song song xuất hiện bên cạnh Chi Yên, ánh mắt nhìn về hắc y thiếu niên lạnh lẽo lạ thường, toàn thân lại tản ra khí tức đè ép khiến người khác phải kinh hãi.

“Mẹ nó, hai người các ngươi lại là ai? Định ý vào việc có nhiều người có phải hay không? Lão tử cũng có người.” Hắc y thiếu niên vẩy tay một cái, hiện trường lập tức đã xuất hiện nhiều thêm năm thiếu niên thân hình cường tráng, vẻ mặt bọn hắn hung thần ác sát, không khác với bọn lưu manh, đầu đường xó chợ.

“Không cần để ý tới bọn hắn, miễn cho tự hạ thấp giá trị của mình.” Chi Yên thân nhiên quét mắt nhìn bọn hắn một cái, xoay người, đi về phía hồng y thiếu nữ, lúc này thân thể thiếu nữ đã run lên từng trận, hô hấp cũng dồn dập, gấp gáp giống như không thở nổi.

“Ngươi không có việc gì chứ?” Chi Yên ngồi xổm xuống, bàn tay nhỏ bé đặt lên mạch tượng trên cổ tay nàng. Mạch tượng mau lại gấp gáp, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, mồ hôi đầm đìa, tay chân lạnh như băng, ghé sát đầu vào thậm chí còn nghe được âm thanh hít thở khó nhọc, thoáng chốc trong lòng nàng đã có định luận.

“Sao lại thế này?” Sa Toa tò mò ngồi xổm bên cạnh Chi Yên, tuy không xem được thiếu nữ bị bệnh gì nhưng cũng biết được tình huống lúc này của nàng ta không ổn.

“Hen suyễn, các ngươi đều tản ra xung quanh đi, ta muốn giúp nàng thi châm.” Chi Yên lắc đầu, thân thể nữ tử đã run rẩy, suy yếu, nếu không thi châm thì chỉ sợ nàng ta sẽ không qua khỏi.

Vừa nghe nữ tử bị bệnh hen suyễn, mọi người đều không nhìn được hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt xuất hiện tia nhìn đồng tình và thương xót, không ít người còn lắc đầu, thò thính cảm thán, thân thể hắc y thiếu niên lại chấn động, mày kiếm nhíu lại, trên mặt xuất hiện vẻ dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía thanh y thiếu niên càng trở nên ác độc.

“Ngươi có biện pháp sao, cầu xin ngươi cứu nàng.” Về mặt thanh y thiếu niên khổ sở, bối rối cầu xin Chi Yên, ở trong lòng hắn, người có thiên phú được viện trưởng đại nhân coi trọng nhất định có cách cứu chữa cho Tổ Tổ.

“Xùy, hen suyễn nha, ngươi cho là mấy loại bệnh lông gà vô tội sao, tùy tiện chỉ bằng một đứa nhỏ như nàng mà có thể trị được?” Những kẻ vây xem bộc phát từng trận cười nhạo, giống như đang nghe thấy chuyện gì đó buồn cười và hoang đường lắm vậy, chung quanh cũng hòa theo người một tiếng, ta một tiếng châm chọc, chế giễu, khinh thường liếc mắt nhìn thiếu niên giống như đang nhìn một kẻ ngu.

“Nếu tiểu quý này có thể trị thì Tôn Miếu ta tình nguyện đâm đầu vào thân cây tìm chết.”

“Đúng vậy, hen suyễn là một loại bệnh khó trị, nhiều năm cũng chưa nghe nói có ai có thể chữa khỏi, chỉ bằng con nhóc này sao?! Hừ...” Về mặt hắc y thiếu niên hèn mọn, cười hết sức thiếu đòn.

Sa Toa và Sa Long hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, sâu trong mắt là một mảnh lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nước Sinh mệnh.

Chi Yên gửi cho thanh y thiếu niên một ánh mắt an ủi, ý niệm vừa động, một bao da màu nâu đất đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, mở ra, bên trong là một hàng ngàn châm sắc bén, lớn nhỏ, dài ngắn không đồng đều được xếp ngay ngắn, thoáng chốc đã hoàn toàn lộ ra trong không khí. Thấy một màn này, mọi người xung quanh không nhìn được hít vào một ngụm khí lạnh: Trời ạ, châm này nếu đâm trên người sẽ không sao chứ?

Về mặt Sa Toa, Sa Long nghi ngờ, tìm tòi nghiên cứu nhìn một hàng ngàn châm xa lạ này, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Chi Yên chậm rãi vươn ra cầm lấy một cây trong số đó, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, châm vào lồng ngực của hồng y thiếu nữ.

Hít!

Mọi người kinh hoàng, tròng lớn mắt: Đây, đứa nhỏ này đang làm cái gì vậy?

Tay Chi Yên không ngừng nghỉ chút nào, lại tiếp tục châm hai châm vào huyết nhân trung và huyết bên gáy của thiếu nữ. Hai tay Sa Toa nắm chặt, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, trái tim kinh hoàng không ngừng đập thình thịch trong lồng ngực, hai mắt chăm chú mở to nhìn hồng y thiếu nữ.

Chi thấy thiếu nữ vừa rồi vốn đang run rẩy không dứt, nhưng sau khi Chi Yên hạ xuống ba châm đã trở nên yên tĩnh trở lại.

“Không phải chứ, chỉ châm vài châm mà lại có hiệu quả như vậy sao?” Một số người xung quanh không nhìn được hô nhỏ, về mặt ngạc nhiên, khó hiểu, bọn họ cứ nghĩ ai bị châm như vậy thì không chết cũng sẽ bị thương, nhưng sao thiếu nữ vừa rồi sau khi bị châm lại không giống như những gì bọn họ đã tưởng tượng vậy? không phải năng ta nên tắt thở rồi sao?

“Xùy, chi sợ là không còn sức để động đây nữa mà thôi.” Mọi người lắc lắc đầu, quyết đoán nhận định. Bệnh hen suyễn này, trừ khi người có thần đan thần dược, nếu không, muốn trị tận gốc thì chẳng khác gì việc nhìn thấy mặt trời mọc đằng tây.

Mà loại thần đan thần dược có thể chữa được bệnh hen suyễn, nghe nói là Lạc Thần đan tứ phẩm, loại đan dược này có khả năng hộ thể đến bá đạo, dưỡng thần, tinh khí, không chỉ có thể trị tận gốc bệnh hen suyễn mà còn có thể trị một số loại tật bệnh khác trên thân thể, có thể nói là trị được bách bệnh, chỉ cần một viên đã có thể khiến thân thể khỏe khỏe mạnh mạnh.

Có điều loại Lạc Thần đan này cũng chỉ được người ta truyền miệng mà thôi, dù sao không phải ai cũng có thể có được loại đan dược tứ phẩm này, hơn nữa luyện đan sư đạt tới cấp bốn trên đại lục cũng là loại có đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được vài người.

Bàn tay thon nhỏ, nhanh nhẹn của Chi Yên đặt trên đầu ngàn châm, chậm rãi điều động dương khí trong cơ thể, từ từ theo ngàn châm, rót vào thân thể của thiếu nữ, khiến thân thể nàng ta run lên một trận, rồi sau đó mới dần thả lỏng, im lặng xuống.

Dương khí tiến vào thân thể của thiếu nữ, chữa trị tim phổi và những nơi bị thương tổn trong người nàng ta, lại theo khí quản mà lên, rửa sạch những tạp vật ngăn cản trên đường hô hấp.

Dương khí quá mức bá đạo, nếu chỉ có một chút sai lầm thì cũng có thể làm cổ họng của thiếu nữ bị tổn thương, còn nếu đè nén quá mạnh thì lại không có hiệu quả, việc này so với luyện đan còn muốn mệt hơn, với lại, dù sao người là vật sống còn đan dược là vật chết mà.

Trên vầng trán trắng nõn, tinh tế của Chi Yên dần dần toát ra mồ hôi lạnh, Sa Toa nắm chặt nắm tay, muốn tiến lên chà lau giúp Chi Yên nhưng lại sợ ảnh hưởng đến quá trình điều trị, mặc dù không biết lúc này Chi Yên đang làm cái gì, nhưng chỉ cần dựa theo hơi thở nghiêm túc, chăm chú của nàng cũng khiến nàng (Sa Toa) phải chùng bước.

Làm xong mọi việc, Chi Yên hung hăng thở hắt ra một hơi, hai mắt mở to, trong con người trong suốt đột nhiên xẹt qua một tia sáng không rõ.

“Chỉ như vậy?” Còn tưởng rằng nàng thật sự có năng lực, kết quả lại không thấy có hiệu quả gì, chắc chắn, thật sự lãng phí biểu cảm của bọn họ, không đúng, còn lãng phí thời gian của bọn họ. Mọi người lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ tới bây giờ vẫn đang trong thời gian huấn luyện, không khỏi giật mình, nhanh chóng xoay người, tiếp tục tăng tốc chạy về phía trước.

Ngay lúc mấy người vừa đi khỏi, Chi Yên từ trong không gian căn khôn lấy ra một chiếc bình ngọc khéo léo, đưa đến trước mặt thiếu nữ, chậm rãi đổ

hết vào miệng nàng ta.

Bên trong bình ngọc là nước Sinh Mệnh mà Chi Yên đã lấy được trong không gian càn khôn ngày hôm qua, chất lỏng màu xanh đậm phân tán trong màn sương mù, phải mất rất nhiều công sức mới có thể lấy được một lọ nhỏ nhỏ như vậy, cho nên khi nhìn thấy thiếu nữ chỉ trong thời gian mấy giây uống hết, Chi Yên cảm thấy thật đau một trận.

Nước sinh mệnh này do mấy loại thảo dược trân quý trong không gian càn khôn tạo ra, tinh hoa của nó ở chỗ...nó tập trung phần lớn các dưỡng chất, ẩn chứa sức sống mạnh mẽ, vì thế đừng nói là loại bệnh hen suyễn nhỏ nhỏ này, cho dù có tắt thở thì khi uống xong cũng có thể kéo về được nửa cái mạng, cho nên, hiệu quả của nó tuyệt đối không hề nói chơi. Chỉ mất khoảng hai giây, hồng y thiếu nữ đã tỉnh lại từ trong hôn mê.

Gi, tỉnh?

Một số người còn chưa rời đi khi nhìn thấy thiếu nữ tỉnh lại, cả người như trở nên ngây ngốc, về mặt kinh ngạc tốt độ, chăm chú nhìn trừng trừng như muốn tìm ra điều gì đó trên người hồng y thiếu nữ.

Loại bệnh khó trị nổi danh trên đại lục này cứ như thế bị một đứa nhỏ trị được?

“Tổ Tổ, nàng khỏe rồi, còn đau không, thật tốt quá...” Về mặt thanh y thiếu niên kích động vô cùng, khiến lời nói của hắn cũng trở nên lộn xộn, khó hiểu.

“Lấy bàn tay dơ bẩn của ngươi ra chỗ khác, rồi nhanh chóng rút cho lão tử.” Ngay lúc thanh y thiếu niên vừa chạm được cánh tay của thiếu nữ, trong nháy mắt, hắc y thiếu niên đã vọt lên, nhắc chân một cái, đá văng thiếu niên kia ra ngoài, bộ dạng giống như gà mái che chở gà con mà túm lấy thiếu nữ vào trong ngực.

“Mẹ nó, nữ nhân của Lâm ca mà ngươi cũng dám chạm vào, không muốn sống nữa sao?” Tiếp đó vài thiếu niên có dáng người cao lớn thô kệch cũng tiến lên, bao vây lấy thanh y thiếu niên, nhìn qua có vẻ như muốn quần áo một trận (đánh hội đồng=)))

Hai mắt Chi Yên híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại tắn ra một chút hàn ý, với lại, khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, đau khổ của hồng y thiếu nữ, trong lòng nàng càng thêm lạnh lẽo.

“Buông móng vuốt của các ngươi ra, còn có, các ngươi không cần động tay động chân bừa bãi, người của ta không phải là kẻ mà các ngươi có thể đắc tội.” Lời nói lạnh lạnh lại như không chút để ý vang lên, khiến cả người thiếu nữ bị vây trong ngực hắc y thiếu niên trở nên cứng đờ, bộ dạng như trời muốn giáng hồng thủy vậy.

Sa Toa tỉnh tể nhận thấy đây là dấu hiệu Chi Yên muốn tức giận, vẻ mặt của nàng (Sa Toa) càng thêm hứng thú, ánh mắt lờ lờ sáng nhìn khuôn mặt khóc khóc của Chi Yên.

“Nể tình ngươi cứu Tổ Tổ, ta sẽ không so đo với ngươi, nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi một chút, người đứng trước mặt ngươi đây, là Phí Lâm thuộc Chiến Sĩ nhất ban. Thế nào, sợ rồi sao, sợ thì được rồi. Hơn nữa, ngươi cũng ít quán mấy chuyện không liên quan đến ngươi, ngoan ngoãn tham gia huấn luyện của ngươi đi.” Thì ra hắc y thiếu niên tên là Phí Lâm, lúc này, vẻ mặt hắn lộ rõ sự khinh thường và cao ngạo, cao giọng, ngang ngược nói.

“Xi, thì ra là Chiến Sĩ nhất ban, khó trách!” Sa Toa bật cười, ánh mắt cố ý dừng lại vài giây trên thân thể thô kệch của hắn, vẻ mặt như bưng tỉnh, “kinh ngạc” nói.

Sa Long cười lạnh, hoàn toàn không đem kẻ trước mặt để vào mắt, đối phó với mấy loại sâu bọ râu ria này, đúng như Chi Yên nói là tự hạ thấp giá trị bản thân, chỉ tiếc, bọn chúng hoàn toàn không có năng lực tự giác ngộ sự thật, vẫn không sợ chết mà oa oa gọi bậy.

“Đúng vậy, xem đi, tên Phí Phí cũng được đặt rất phù hợp” Chi Yên gật gù đầu phụ họa, Sa Toa vừa nghe, "phốc" một tiếng, bật cười, Sa Long cũng nhin không được hơi mỉm cười, con ngươi như ngọc lục bảo lóe ra tia sáng chói mắt.

Phí Phí, là loại sinh vật cấp thấp nhất của U Minh đại lục, về ngoài mập mạp, thô kệch, nhưng trừ việc chỉ biết hô gào, còn lại chẳng có năng lực gì đặc biệt cả, chiếu theo lời nói, thì đúng là hơi giống.

Tổ Tổ bị vây trong lòng Phí Lâm cũng vô ý thấp giọng cười ra tiếng, tiếng cười này không thể nghi ngờ là đã châm ngòi lửa giận của hắc y thiếu niên, khiến sắc mặt hắn chuyển hẳn sang màu xanh trắng.

“Mẹ nó, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hôm nay lão tử muốn các ngươi có đi mà không có về.” Phí Lâm nổi giận, trừng mắt, bắt chặp những người xem náo nhiệt xung quanh, gầm nhẹ một tiếng, chiến khí toàn thân hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Sa Long thấy tình thế như vậy, lắc mình, thừa dịp hắc công kích, đem thiếu nữ bị hắc vây khốn cứu trở về.

“Nếu đã có kẻ kiên quyết muốn tìm chết thì chúng ta cũng nên từ bi mà chơi đùa với hắn một chút.” Đem thiếu nữ đẩy tới chỗ Sa Toa, Sa Long hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc: Hắn sớm đã muốn dạy dỗ những tên cặn bã này một trận rồi, lúc này chẳng qua chỉ là đứng dịp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Thủy Lưu Ly

“Mẹ nó, các huynh đệ, lên cho ta.” Hắc y thiếu niên điên cuồng hét lên, mấy gã thiếu niên thô kệch vốn đang bao vây thanh y thiếu niên cũng nghe theo lệnh mà rút về, tập trung đối phó với Sa long.

Chiến khí màu cam xẹt qua không trung, sắc bén, bá đạo. Xích xích xích, âm thanh chiến đao ra khỏi vỏ, thân là chiến sĩ, hầu như mỗi một đệ tử đều mang theo đao kiếm, tài liệu quan trọng dùng trong chiến đấu, lúc này lại không hề kiêng kỵ mà xuất đao muốn chém người trước mắt thành thịt vụn: Hừ, dám đối nghịch với Phí Lâm hân, kết cục chỉ có chết.

“Xùy, chỉ dựa vào mấy động tác mèo quào xem như đẹp mắt đó mà cũng dám lòi ra ngoài dọa người sao.” Chi Yên cười lạnh một tiếng, ánh mắt chột lóe, trong nháy mắt, trên tay nàng đã xuất hiện hơn mười cây ngân châm. Đừng nói trong đó có người có tu vi thấp hơn nàng, cho dù có cao hơn thì nàng cũng tin rằng chính mình có thể đối phó được, huống chi nàng là một trung cấp linh giả cao giai, khoảng cách xa như thế mà những kẻ trước mặt lại dám kêu gào, chỉ có thể nói đầu bọn chúng đã bị cửa ải hẹp hù rồi.

“Mẹ nó, còn ngây người làm gì, mau xông lên cho lão tử.” Phí Lâm tức giận đến rung người, trong mắt lóe ra sát khí nồng đậm.

Tính luôn cả hân và năm người còn lại cùng nhào lên đối phó với Sa long, Chi Yên. Chiến khí nóng rực, điên cuồng giống như bão tố thổi quét qua cây cỏ xung quanh, không khí càng thêm căng thẳng, trái tim những người vây xem càng kinh hoàng, bùm bùm đập loạn trong lồng ngực, trên mặt lại tỏ ý vừa thương hại vừa đáng tiếc. Phí Lâm cũng được xem là một chiến sĩ ưu tú nổi danh trong giới tân sinh, đối địch với người như hân thì chẳng khác gì việc tự đi tìm chết cả.

Thậm chí trong mắt một số người đã lộ ra cảm xúc không đành lòng, không thể không quay đầu sang chỗ khác, giống như không dám nhìn cảnh tượng đầm máu sẽ diễn ra tiếp theo.

Một tay Sa Toa che chở Tổ Tổ, một tay nắm chặt hai quả cầu thủy tinh trong suốt, ánh mắt sắc bén, khóa chặt trên người Phí Lâm, toàn thân tản ra hơi thở xơ xác tiêu điều: Muốn làm Yên Nhi của ta bị thương, vậy phải nhìn xem đạn châu trong tay ta có cho phép hay không đã.

Về mặt thanh y thiếu niên đại ra, hoàn toàn không nghĩ đến mọi chuyện lại diễn ra như vậy, mắt thấy Sa long, Chi Yên bị người vây công, hân nhìn đau bỏ dậy, cắn cắn môi, không sợ chết vọt vào trong đội ngũ: Chuyện hôm nay đều do ta mà ra, cho nên, dù bất cứ lý do gì, ta cũng phải gánh vác trách nhiệm.

Xoẹt, một lưỡi đao bằng băng cắt qua không khí, không lưu tình chút nào bổ lên người đám người trước mặt Chi Yên, đôi mắt Sa long tối sầm lại, khí thế cả người tăng vọt, hào quang màu cam đột nhiên mạnh mẽ bộc phát ra ngoài, ngưng thành hình thù của một thanh đao, hung hăng tập kích vị trí bụng dưới của bọn Phí Lâm.

Trung cấp linh giả cao giai?

Xung quanh truyền ta tiếng hô nhỏ, về mặt khiếp sợ nhìn Sa long: Là trung cấp linh giả cao giai, vậy mà lại là trung cấp linh giả cao giai!

Chi Yên hít một hơi, khóe môi gợi lên ý cười thô bạo, ngay tại khoảnh khắc linh lực của Sa long chém ra, bàn tay nhỏ bé của nàng hơi động, mười cây ngân châm xòe thành hình quạt, lẳng lẽ phóng đến năm người Phí Lâm.

Ngay khi Sa long lộ ra cấp bậc linh giả của mình, đám người Phí Lâm đã biết bọn hân xong rồi, nhưng sai lầm thật sự của bọn hân là ngàn không nên, vạn không nên bỏ qua đứa nhỏ mà từ đầu đến cuối bọn hân đều không hề đặt trong mắt kia. Trước một khắc, ngân châm trên tay nàng có thể cứu người, mà lúc này, con người bọn hân mạnh mẽ co rút, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngân châm lạnh lẽo xé gió mà đến.

“Á...”

“Á...”

“Á...”

...

Năm tiếng gào khóc chói tai vang lên, kinh động vô số chim chóc trong rừng. Về mặt những người xem náo nhiệt cũng ngạc nhiên không kém, trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Ngân châm lạnh lẽo trên người năm người không ngừng lung lay qua lại, mỗi lần rung thì mọi người phát hiện sắc mặt năm người Phí Lâm càng đen thêm một chút, liên tục hơn mười lần, sắc mặt bọn chúng đã hoàn toàn hóa đen, sung, thũng* như muốn nổ tung, khiến những người xung quanh càng xem càng kinh hãi.

(*mặt sung thũng là kiểu mặt bị sưng lên, căng ra, rồi nó bị vỡ tung xuống khi bị ép vài giây)

Trên ngân châm bị Chi Yên có bôi một loại chất kịch độc, không bị sung thũng mới là lạ, hơn nữa mới vừa rồi nàng còn cố ý chọn huyết đầu đòn và

huyết bất động của bọn chúng để hạ châm, khiến bọn chúng vừa không thể cử động, vừa phải chịu đủ loại giày vò đau thấu tim gan này, cho dù sau này độc được giải hết nhưng khuôn mặt đó cũng sẽ theo bọn chúng một thời gian, cho nên mới nói, bọn chúng đúng là không tìm chết sẽ không chết mà!

“Nôn, ọe...” Sự thật chứng minh, mấy gương mặt đánh sâu vào thị giác thế này đã để lại ấn tượng vô cùng sâu đậm trong lòng mấy người vây xem, bọn họ vừa nhìn vừa nhảy như điên tránh qua một bên, ngay cả cơm trưa vừa mới ăn cũng bị nôn ra sạch sẽ, cuối cùng, chỉ có thể phờ phạc, không còn một chút sức lực nào, ngồi bệch xuống đất.

Sa Toa cau mày, nhìn xuống cảm giác ghê tởm trong lòng, tà ác, bốn cột, liếc mắt nhìn Chi Yên một cái: Nha đầu này thật đúng là không chịu buông tha một ai.

“Đi thôi, lại kéo dài nữa thì sẽ thành những người đứng đầu danh sách tử dưới tính lên đây” Thụ lại ngân châm, ngay lập tức bộ dạng lạnh lẽo lúc trước của Chi Yên đã thay đổi thành bộ dạng ngây thơ không hiểu thế sự thường ngày, nháy nháy mắt cười gian nói với Sa Toa.

Một người vây xem lão đảo: Nha đầu này thật biết cách giả vờ, chẳng lẽ nàng bị tác kè hoa trong truyền thuyết nhập thân?

“Các người đi cùng chúng ta luôn đi, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau trên đường” Chi Yên đi hai bước rồi đột nhiên quay đầu, nhìn thanh y thiếu niên và hồng y thiếu nữ nói. Coi như nể mặt lúc này hẳn liều lĩnh xông lên, nàng làm người tốt một lần vậy, hơn nữa bệnh hen suyễn của hồng y thiếu nữ dù đã tạm thời chữa khỏi nhưng khó nói sẽ không tái phát lần nữa*.

(*là convert mâu thuẫn không phải ta mâu thuẫn)

“Ôi, cảm, cảm ơn.” Về mặt hồng y thiếu nữ trở nên kích động, đôi mắt xinh đẹp phủ lên một tầng hơi nước mỏng manh: Đứa nhỏ tinh xảo trước mặt này không chỉ cứu mạng nàng, mà còn giải quyết phiền phức giúp nàng, trong lòng nàng, nàng (Chi Yên) giống như ánh mặt trời ấm áp vậy.

“Cảm ơn Chi Yên tiểu thư, cảm ơn Sa long vương tử và Sa Toa công chúa.” Thanh y thiếu niên vui vẻ chạy tới, chân thành nói lời cảm ơn với từng người, trên gương mặt ngây ngô còn vương nét trẻ con tỏ rõ sự biết ơn và kính sợ.

Sa, Sa long vương tử, Sa Toa công chúa?

Oanh, suy nghĩ trong đầu đám người ngã ngồi trên đất như vỡ tan, trong mắt hiện ra kinh ngạc tột độ, quái dị nhìn Sa long và Sa Toa.

Bọn họ là nhân tài nổi danh trong giới tân sinh mà mọi người đồn đại gần đây, là vương tử và công chúa của Long Đăng quốc chịu vận người kính ngưỡng, vậy đứa nhỏ bên cạnh họ chính là vị luyện đan sư chín tuổi trong truyền thuyết?

Thân thể vốn không còn bao nhiêu sức lực cũng mạnh mẽ run rẩy, một đám như uống máu gà, hưng phấn lạ thường, ánh mắt nóng rực, hận không thể nhào tới chỗ mấy người Chi Yên.

“Ôi ôi, luyện đan sư chín tuổi, trời ạ, sao ta lại không nghĩ tới chứ?” Một thiếu niên ảo não vỗ vỗ trán, về mặt hối hận: Luyện đan sư nha, toàn học viện, không, nghe nói là luyện đan sư có thiên phú bậc nhất toàn bộ đại lục. Vừa rồi vốn là một cơ hội tốt để làm quen nhưng mình lại bỏ lỡ mất, không đúng, hình như vừa rồi mình còn chế nhạo nàng ta một phen.

Khí huyết dâng lên, ngay lập tức cả gương mặt hẳn đều chuyển hẳn sang màu gan heo: Không kết bạn còn chưa tính, vậy mà còn có thể ngang nhiên chế nhạo thiên tài, gào, hẳn nên tự tìm cái cây nào đó mà đâm đầu tự vẫn, chết quách đi cho rồi.

Sắc mặt mọi người lúc đỏ lúc trắng, hoàn toàn lâm vào tình cảnh vừa xấu hổ lại bất an, hơn nữa bởi vì vừa mới đắc tội người trong hoàng thất và một vị luyện đan sư tiềm năng nên trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác hối hận tột độ.

Hoàng thất nha, một Long Đăng quốc to lớn như vậy, sao bọn họ có thể trêu chọc vào chứ?

“Đi thôi.” Sa long thần nhiên lên tiếng trả lời, một chút cũng không để biểu cảm của mấy người đó vào trong mắt. Sa Toa khinh thường quét qua đám người đó một lượt, gương mặt xinh đẹp xẹt qua một tia hèn mọn.

Đội ngũ vốn chỉ ba người, lúc này lại biến thành năm người, hồng y thiếu nữ tên là Tô Tố, còn thanh y thiếu niên gọi là Trình Trọng. Sắc trời dần dần trở nên u ám, đồng thời cũng thông báo cho bọn họ một ngày huấn luyện đã chấm dứt. Sa long tìm một gò đất, đơn giản dọn dẹp một chút, lựa chọn làm nơi nghỉ ngơi đêm nay của bọn họ.

Sa Toa từ trong chiếc nhẫn không gian của nàng lấy ra mấy tấm da thú, lót trên mặt đất, chỗ Chi Yên thì được lót bằng một tảng thảm lông màu trắng bạc quý hiếm, tầng dưới còn dùng một tảng lông dê nên vừa mềm mại, thoải mái, lại ấm áp không nói nên lời..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 56: Gả cho thúc thúc.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Kia, Yên Nhi, Thảm này thoải mái không?” Sa Toa chọt chọt Chi Yên nịnh nọt nói.

“Vâng, không tồi, muội thật sự rất thích.” Chi Yên gật gật đầu, chạy một ngày, thân thể đúng là hơi mệt mỏi, cho nên khi được nằm trên thảm lông êm ái này đã khiến nàng thoải mái đến thở hắt ra.

“Tiểu Yên Nhi thì thoải mái rồi nhưng tỷ tỷ lại không dễ dàng ~” Sa Toa cố ý kéo dài tiếng cuối cùng, như uất ức mủi phần, than thở nói, ý tứ hàm xúc trong đó không ai không nghe rõ.

Sa Long đen mặt, trong mắt xẹt qua một tia hèn mọn: Hắn còn đang buồn bực tại sao Sa Toa lại đem thảm lông mình yêu thích nhất đưa cho Chi Yên, giờ thì rõ rồi, thì ra muội ấy có chủ ý này.

Khỏe miệng Chi Yên run rẩy, hung hăng ném cho Sa Toa một ánh mắt xem thường: Cô công chúa này thật ham ăn, từ giữa trưa đến giờ cũng chỉ mới vài canh giờ mà thôi, nhưng nàng ta vừa ngồi xuống thì đã nhớ thương đồ ăn của nàng rồi.

Tần Tổ Tổ hâm mộ nhìn Sa Toa, thật ra, từ lúc Chi Yên cứu mạng nàng, nàng lập tức có một loại cảm tình khó hiểu đối với nàng ấy, như vừa muốn thân cận lại e ngại. Hơn nữa, dù sao đối với nàng, nàng ấy là một thiên tài, còn nàng thì cái gì cũng không phải.

“Đúng vậy, thật đói, Sa Long ca ca, Yên Nhi muốn ăn thịt nướng.” Chi Yên đột nhiên từ trên thảm ngồi dậy, đôi mắt đen trắng rõ ràng mở to, đảo quanh nhìn Sa Long.

“Khụ khụ...” Sa Long vốn đang uống nước mà hắn mới lấy ra từ chiếc nhẫn không gian trên tay mình, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Chi Yên gọi mình là Sa Long ca ca, khiến hắn bất ngờ, không đề phòng bị sặc một ngụm, trong bóng đêm, khuôn mặt vốn tuấn dật, ôn hòa cũng len lén đỏ bừng, cả người nóng lên, trái tim bùm bùm không ngừng nhảy lên trong lồng ngực.

“Phụt, ha ha---- muội đừng trêu ghẹo ca ca nhà ta nữa, da mặt của huynh ấy rất mỏng.” Sa Toa bật cười lại nhanh chóng đè lại, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng 囧 này của ca ca, nên đành nhin cười lên tiếng giải vây cho huynh ấy, tránh trường hợp huynh ấy thẹn quá thành giận mà chém nàng diệt khẩu.

“Nhưng mà Yên Nhi muốn ăn thịt nướng thật mà.” Chi Yên nháy nháy mắt mấy cái, đôi mắt trong suốt ngân ngấn nước, vẻ mặt đáng thương nhìn Sa Toa: Giả vờ đáng thương, uất ức gì đó, Lành Chi Yên nàng nói đúng thứ hai thì không ai dám xưng đúng thứ nhất.

Sa Toa ghen lại, trong lòng mềm nhũn, mẫu tính trời sinh (bản năng làm mẹ) đột ngột tràn ra, khiến nàng lập tức quên đi mong muốn lúc đầu của mình: “Ca ca, nếu vậy thì huynh đi làm mấy món ăn dân dã để mọi người bổ sung thể lực đi.” Tuy nói là mọi người nhưng ánh mắt nàng lại liếc liếc nhìn Chi Yên ám chỉ.

Sa Long vỗ vỗ cằm, chỉ bằng việc vừa rồi Yên Nhi gọi hắn là Sa Long ca ca, thì dù nàng có muốn mặt trắng hăn cũng sẽ giúp nàng lấy xuống.

“Ta đi với ngài đi.” Trình Trọng từ dưới đất đứng dậy, vẻ mặt hưng phấn nói: Tuy rằng tu vi của hắn không bằng bọn họ, nhưng săn bắn trong rừng lại là sở trường của hắn.

Từ lúc hai người đi khỏi, nơi này đã nhanh chóng trở thành thiên hạ của chúng nữ nhân. Cái gọi là ba nữ nhân sẽ trở thành một sân khấu, Tần Tổ vẫn trầm mặt ít lời, tạm thời không cần tính đến nàng, nhưng còn Sa Toa và Chi Yên, hai nữ nhân điên cuồng này thì mới gọi là khủng bố.

Hai người cãi nhau âm ỹ, tiếng cười liên tục phát ra, kinh động không ít chim chóc đang nghỉ đêm trong rừng.

“Tiểu Yên Nhi, muội cảm thấy ca ca của tỷ như thế nào?” Ôn ào một trận, Sa Toa ôm chầm Chi Yên mềm mại, thom ngào ngát vào lòng, cầm tựa trên đỉnh đầu nàng, nghiêm túc hỏi.

“Rất tốt, rất ôn nhu, có trách nhiệm, là một ca ca tốt.” Chi Yên không chút để ý trả lời, vừa nói đến Sa Long, tâm tư của nàng lại không nhin được bay đến món thịt nước chút nữa sẽ được ăn rồi.

“Tỷ không nói đến mặt này, ý tỷ là theo góc độ một nam tử mà xem, muội cảm thấy thế nào?” Sa Toa được một tắc lại muốn một thước, tiếp tục dụ dỗ nói.

Chi Yên giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại: “Yên Nhi cảm thấy Sa Hiên thúc thúc không tồi, cao lớn, tuấn dật, rất có hương vị nam nhân...”

“Không được, không được nghĩ đến hắn!” Mặt mũi Sa Toa nhăn lại thành một nhúm, căng thẳng trừng mắt nhìn Chi Yên, trong lòng khó chịu không nói nên lời: Tuy nàng (Chi Yên) là tỷ muội tốt của mình, nhưng cứ nghĩ đến việc nha đầu này có cảm tình với Sa Hiên thúc thúc là nàng...

“Sao vậy ạ, dù sao sau này Sa Toa tỷ tỷ lại không có khả năng gả cho Sa Hiên thúc thúc mà...”

“Ai nói, ai nói tỷ không gả cho tiểu thúc thúc? Tỷ nhất định...” Những lời tiếp theo của nàng bị ghen lại trong cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như muốn chảy máu, bối rối không biết đề đầu cho hết.

“Nói vậy là Sa Toa tỷ tỷ muốn gả cho Sa Hiên thúc thúc?” Chi Yên chau mày, ẩn giấu hứng thú nhìn chằm chằm Sa Toa: Ha, lộ đuôi rồi nhé.

“Muội, muội, muội thật hư.” Sa Toa đậm đậm chân, ngưng ngưng, hận không thể tìm được cái lỗ nê nào mà chui sâu vào, để tránh phải mất mặt xấu hổ

“Thật ra, Sa Hiên thúc thúc rất tốt, nhưng hai người lại có quan hệ huyết thống.” Chi Yên hạ giọng, khuôn mặt xinh đẹp mềm mại bị lo lắng bao phủ: Sao nàng có thể không hy vọng bọn họ có kết quả tốt, nhưng không phải cứ thích là có thể ở cùng một chỗ, quan trọng là bọn hắn còn có quan hệ máu mủ, chỉ riêng điều này đã đủ để phá hủy tất cả.

“Ai nói? Chúng ta không hề có quan hệ huyết thống.” Sa Toa ngăn mạnh đầu, vô cùng miễn cưỡng giải thích: “Hắn, hắn chẳng qua là người được hoàng gia gia nhận về nuôi mà thôi...” Nói xong, giọng nói của Sa Toa lại thấp xuống.

Chi Yên nhìn không được liếc mắt xem thường: “Không có quan hệ huyết thống thì còn sợ cái rắm, thích thì đừng cảm theo đuổi, nếu không chủ động thì coi chừng bị người khác cướp mất đấy.” Ngạo nghễ như Chi Yên cũng bị cái kiểu chần chừ chờ chờ của Sa Toa mà thô bạo nói.

“Cái gì mà bị người khác cướp mất chứ?” Xa xa đã thấy hai người Sa Long mang theo vẻ mặt nghi ngờ trở về hỏi: Bọn hắn mới đi một lát mà đã có chuyện gì xảy ra sao?

“Á, không, không, bọn muội đang nghĩ tại sao lâu như vậy rồi mà các huynh vẫn chưa trở về.” Sa Toa bối rối, che giấu nói.

“Như vậy à?” Sa Long rõ ràng không tin, khiến Sa Toa phải quay đầu, ném ánh mắt cầu cứu nhìn Chi Yên.

“Đúng vậy, Sa Toa tỷ tỷ nói sẽ cướp thịt nướng của Yên Nhi đấy.” Chi Yên gật gật đầu, vô cùng uất ức bổ sung, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Sa Toa trừng một cái. Lúc này Sa Toa đã hoàn toàn bị lời nói của Chi Yên chọc cho buồn bực muốn học máu: Nha đầu kia tìm lý gì không tìm, lại cố tình muốn nói như vậy để bôi đen nàng.

“Xi, Sa Toa công chúa và Yên Nhi tiểu thư thật đáng yêu.” Vẫn luôn không nói được lời nào, lúc này rốt cuộc Tần Tố Tố cũng nhìn không được nói ra một câu.

Trong lòng Sa Toa nhảy dựng: Xong rồi, xong rồi, nàng vậy mà lại quên mất ở đây còn có một người nữa, vậy không phải những lời nàng nói, nàng ta đã nghe hết rồi sao...

“Sa Toa công chúa yên tâm, những lời hai người nói ta một chữ cũng không nghe được.” Tần Tố Tố nhìn Sa Toa, vô cùng chân thành hứa hẹn. Sa Long, Trình Trọng lại khó hiểu nhìn chằm chằm Chi Yên.

Lửa trại được châm lên, thịt thú rừng đã xử lý sạch sẽ cũng được đặt trên giá để nướng, bóng đêm càng lúc càng trầm, Chi Yên lại lấy mấy quả trám từ trong không gian căn khôn ra ngoài, mỗi người hai quả khiến Sa Toa Hưng phấn đến mức liên tục hô nhỏ: Loại quả này nàng đã chờ đợi từ giữa trưa đến giờ rồi đấy, cuối cùng cũng đợi được.

Ăn uống no đủ xong, Chi Yên vui người trong lòng Sa Toa an tâm ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người lại tiếp tục bắt đầu huấn luyện.

Liên tục hai ngày, mọi người đều bồn ba cố gắng hoàn thành đợt huấn luyện. Bởi vì liên quan đến quả trám, tốc độ của đám người Chi Yên vẫn giữ vững như ngày đầu tiên, mặc dù thể lực không đủ chống đỡ, nhưng bệnh hen suyễn dễ bị tái phát của Tần Tố Tố cũng không xuất hiện điều gì không ổn, mà những người khác thì thảm rồi, không có linh quả giúp đỡ khôi phục thể lực, hơn nữa mới ngày đầu tiên đã tiêu hao phần lớn sức lực, nên không ít người đã xuất hiện trạng thái cơ bắp bị co rút, một đám không ngừng kêu khổ.

Tốc độ của mọi người dần chậm lại, mà tốc độ của đám người Chi Yên vẫn duy trì không thay đổi, đến buổi sáng ngày thứ ba, năm người đã vọt lên đội ngũ đứng đầu, chỉ cần kiên trì thêm một chút, thì bọn họ có thể trở thành tân sinh có thành tích ưu tú nhất trong đợt huấn luyện lần này, chuyện này tuyệt đối không phải nói chơi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ăn cướp trắng trợn.

Chương 57: Ăn cướp trắng trợn.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Chẳng lẽ mọi người đều muốn trở thành tân sinh ưu tú à?” Nhìn thấy đích đến càng lúc càng gần, Sa Toa không nhìn được lên tiếng hỏi, lúc đầu không phải nói chỉ cần không rơi xuống vị trí cuối cùng là được rồi sao?

“Ưu tú hay không, chỉ cần bản thân mình thấy được là được, chẳng lẽ tỷ không muốn sớm nhìn thấy Sa Hiên thúc thúc à?” Chi Yên nhủ thầm, trên tức hơi.

Bị người nói đúng tâm sự, gương mặt Sa Toa đỏ lên, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Chi Yên một cái, tuy ngoài miệng không nói, nhưng tốc độ cũng lặng lẽ nhanh hơn một chút.

Có lẽ ba người bọn họ không mặn mà gì đối với khen thưởng của hiệu trưởng đại nhân, nhưng lại không bao gồm Tổ Tổ và Trình Trọng đi cùng bọn họ. Đối với những tân sinh không quá xuất sắc như hai người Tổ Tổ, có thể nói được một câu với nhân vật quyền uy nhất học viện như viện trưởng đại nhân, thì quả thật là một chuyện vô cùng vinh hạnh, cho nên nếu có thể trở thành đệ tử ưu tú trong mắt viện trưởng đại nhân, hơn nữa còn được viện trưởng đại nhân tự mình khen thưởng, ôi chao, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy chuyện này hạnh phúc cỡ nào!

“Là các ngươi.” Tại đích đến, viện trưởng Lôi Minh mặc một bộ y bào màu vàng nhạt hồ hững mà đứng, khi nhìn thấy năm người Chi Yên là người đến đầu tiên, ánh mắt lão tỏ ra hài lòng, tầm mắt cũng cố ý dừng lại trên người Chi Yên vài giây.

“Cách thời gian quy định còn hai canh giờ.” Một đạo sư quản lý ban chiến sĩ trong nhóm đạo sư đứng sau lưng viện trưởng Lôi Minh ngoài ý muốn nói, trước giờ đệ tử có thành tích tốt nhất cũng chỉ có thể đến nơi trước một canh giờ mà thôi, mà năm người trước mặt này, lại đến trước những hai canh giờ!!

“Ha ha, không tồi, không tồi, báo cáo lóp các trò đi.” Viện trưởng đại nhân gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia vui mừng.

“Sa Long, linh giả nhất ban.”

“Sa Toa, linh giả nhất ban.”

“Lãnh Chi Yên, linh giả nhất ban.”

“Trình Trọng, linh giả nhất ban.”

“Tần Tổ Tổ, linh giả tam ban.”

Chúng đạo sư im lặng, quái dị nhìn năm người trước mặt: Ban linh giả? Thật sự là ban linh giả? Năm người này đều là đệ tử ban linh giả? Không phải nói đệ tử ban chiến sĩ có thể lực tốt hơn nhiều so với ban linh giả sao?

“Linh giả nhất ban?” Đến khi phản ứng lại, ánh mắt chúng đạo sư đều đồng loạt sáng quắc dừng trên người từ y (quần áo màu tím) nữ tử vẫn nhàn nhạt đứng một bên, Lạc Phượng, trong mắt không hề che giấu ngọn lửa ghen tị hận.

Trời ạ vậy mà lại có đến bốn người là đệ tử linh giả nhất ban. Hơn nữa Sa Long, Sa Toa và Lãnh Chi Yên, bọn họ không phải là nhân vật phong vân trong giới tân sinh gần đây sao? Còn người tên Trình Trọng kia là ai, tại sao trước giờ chưa bao giờ nghe nói qua, cả Tần Tổ Tổ thuộc linh giả tam ban ban nữa, thấy thế nào cũng giống kiểu người có thể lực không tốt lắm, ngược lại nhìn có cảm giác yếu ớt, bệnh tật hơn.

Nháy mắt, bọn họ cảm thấy suy nghĩ của mình không đủ dùng.

Là đạo sư của linh giả nhất ban, mặt mũi của Lạc Phượng có thể nói là đã được nâng lên một tầm cao mới, khuôn mặt xinh đẹp vốn lạnh nhạt nay cũng hơi lộ ra mỉm cười, cả người trở nên nhu hòa hơn không ít.

“Nếu không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi trước.” Đối mặt với sự đánh giá không kiêng nể gì của bọn họ, Chi Yên cau mày, không kiên nhẫn, hừ nói với Lôi Minh.

Mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong hâm mộ ghen tị hận, lại đột nhiên nghe thấy một câu như vậy, đều không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh: Mặc dù đứa nhỏ này là chín tuổi luyện đan sư nhưng cũng không thể nói chuyện như vậy với viện trưởng đại nhân chứ?

Trong lòng mấy vị đạo sư kinh ngạc không nói được lời nào, bọn họ đều dùng ánh mắt lên án trừng Chi Yên, giống như đang nói ngươi chết chắc rồi vậy.

Mi mắt Sa Toa và Sa Long hơi hạ xuống, trên mặt không có biểu cảm gì, có lẽ bọn họ đã sớm thành thói quen việc thỉnh thoảng Chi Yên sẽ có những câu nói kinh người như thế, còn Tần Tổ Tổ và Trình Trọng vốn không hiểu biết nhiều về Chi Yên lắm nên đều kinh ngạc há to miệng, trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc lo lắng.

“Đi đi, nhớ rõ hai ngày sau là ngày trao giải cho các đệ tử ưu tú trong đợt huấn luyện này đây.” Lôi Minh bắt đầu dĩ cười gượng, hòa ái khác thường đáp lại. Thái độ như thế, giọng điệu như thế, không hề giống như đang đối đãi với một đệ tử của học viện!

Ánh mắt chúng đạo sư như đại ra, hoàn toàn không tin tưởng những gì do chính lỗ tai bọn họ nghe được: Đây vẫn là vị viện trưởng đại nhân uy nghiêm, khí phách, nghiêm túc, không nói cười đùa giỡn của bọn họ sao?

“Hy vọng là phần thưởng sẽ xứng với thân phận đường đường là viện trưởng đại nhân của một học viện danh tiếng.” Khóe môi Chi Yên nhếch lên, khuôn mặt tinh xảo, mềm mại tỏ ra ngầy thơ, thuần khiết, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ: Tiền bạc gì đó thì không cần nhưng chút đồ vật có giá trị thì không tồi đâu.

Nhóm đạo sư dưới chân lão đảo, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh; Đây là ăn cướp trắng trợn sao?

Khóe môi của viện trưởng Lôi Minh hung hăng run rẩy: Đứa nhỏ gian xảo này tính một chút mặt mũi cũng không lưu lại cho lão sao? Lần đầu tiên, đây là

lần đầu tiên có người lấy thân phận viện trưởng của lão mà muốn trắng trợn cướp đồ như vậy đấy. Còn cái gì mà hạ thấp thân phận, tổn hại mặt mũi của lão, mấy cái này không phải đều do chính miệng tiểu quý người nói ra sao?

Về mặt Tần Tố Tố và Trình Trọng có chút mê mang, có điều trong lòng lại cảm thấy Chỉ Yên rất lợi hại, lợi hại không giống bình thường.

...

Trở lại học viện, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Sa Hiên đang đứng chờ trước cửa viện dành cho nữ đệ tử ở lại. Trên người hắn mặc bộ y phục màu ánh trắng, tuy bị ba nữ đệ tử vây quanh, không thể thoát ra được nhưng vẫn nhàn nhạt, không có biểu tình gì, tự nhiên mà đứng.

Vốn dĩ Sa Toa đang rất vui vẻ, lại đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời không nhận được lửa giận, hấp tấp chạy tới.

Chỉ Yên, Sa Long nhìn nhau một cái, cũng cất bước theo sau Sa Toa.

“Sắp đến thời gian dùng bữa trưa rồi, không biết công tử có nề mặt, cùng đi dùng bữa với Ánh Tuyết hay không?” Lạc Ánh Tuyết một thân áo váy màu vàng nhạt, ngẩng đầu, vô cùng ôn nhu nhìn Sa Hiên, ánh mắt như nước, như muốn hút hồn người khác vào trong vẫy.

“Là thế này, Ánh Tuyết học tỷ chưa bao giờ chủ động mời người khác cùng dùng cơm đâu, công tử vẫn nên nề mặt nàng đi một chuyến đi thôi.” Hai thiếu nữ đứng một trái một phải đứng bên cạnh Lạc Ánh Tuyết đồng thời hòa theo nói, vẻ háo sắc trên mặt càng lúc càng rõ ràng, chỉ thiếu chút là chảy nước miếng tại chỗ.

“Không được đi.” Ngay lúc Sa Hiên vô cùng đau đầu nghĩ cách muốn thoát ra, lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, hắn ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với khuôn mặt tràn ngập lửa giận của Sa Toa.

“Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không tự soi gương xem mình xấu bao nhiêu mà còn dám ở chỗ này mặt mặt xấu hổ, cút, đều cút hết cho ta.” Sa Toa chen chút, đẩy ba nữ nhân kia ra xa, bá đạo ôm lấy cánh tay của Sa Hiên, lạnh lùng chầm chọc nói.

Ánh mắt Sa Hiên tràn ra cảm tình ấm áp, cung chiêu nhìn Sa Toa, đối với hành động của nàng hoàn toàn không có ý trách cứ, mà ngược lại trong lòng hắn còn cảm thấy ngọt như mật.

“Sa Toa công chúa.” Toàn thân Lạc Ánh Tuyết run lên, hô nhỏ, trên mặt xuất hiện một tia mất tự nhiên.

“Là người?” Ánh mắt Sa Toa híp lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta: Thì ra nàng ta đến để dụ dỗ tiểu thúc thúc của nàng.

“Đúng vậy, thật khéo, không nghĩ tới có thể gặp lại Sa Toa công chúa ở chỗ này, và cả Sa Long vương tử nữa.” Về mặt Lạc Ánh Tuyết dịu dàng, tình ý kéo dài nhìn Sa Long đang lại gần, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Chỉ Yên đứng bên cạnh Sa Long, sâu trong mắt lại xẹt qua một tia hung ác không dễ phát hiện.

Đối với sự nhiệt tình của nàng, Sa Long chỉ gật gù đầu tượng trưng, trong giây lát, tầm mắt lại rơi xuống người Sa Toa, Sa Hiên: “Thời gian không còn sớm, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

“Toa Nhi muốn ăn cái gì, thúc thúc mời khách.” Sa Hiên ôn hòa nhìn Sa Toa vẫn chưa hết nổi nóng bên cạnh, bàn tay to nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, nhìn chằm chằm hai mắt nàng hỏi.

“Hừ.” Sa Toa chu miệng, không cảm kích quay đầu đi: Tức chết rồi, tức chết rồi, cứ nghĩ đến việc nữ nhân kia dám có ý đồ với Sa Hiên, thì lửa giận của nàng lại bùng lên, nếu không phải nàng trở về kịp thời, thì có phải tiểu thúc thúc sẽ bị nàng ta sở sàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Ác ma thức tỉnh.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Nếu Sa Hiên thúc thúc muốn mời khách, thì chúng ta phải đến ‘Thính Phong’ một chuyến, cũng tiện thể ăn bù cho ba ngày này đã không được ăn uống đầy đủ luôn.” Chỉ Yên gian xảo cười, nhân cơ hội đã kích, đề nghị.

“Hạ Vũ Thính Phong? Là hai tửu lâu trí danh, một cái ở phía tây, một cái ở phía đông. ‘Thính Phong’ lầu cao, vị trí xa, được đặt mở một nơi rất yên tĩnh, thanh nhã. ‘Hạ vũ’ thì được làm bằng trúc, mỗi khi mưa xuống lại giống như nghe được một khúc nhạc của thiên nhiên vậy.”

(đoạn trên chém triệt để, cắt câu lấy nghĩa vì bạn nó không có raw, cũng chả hiểu đoạn trên nó mô tả như thế nào =.!!)

“Hạ Vũ và Thỉnh Phong, có thể nói là nơi hội tụ của chúng quý tộc quyền thế, mỗi một lần đi vào không mất một nghìn kim tệ là không thể, quả thật rất xứng với danh khí của nó.” (??)

Mặc dù Sa Hiên không để ý một chút bạc vụn này, nhưng vẫn không nhịn được co giật khóe miệng: Tiểu nha đầu này lúc nào cũng không quên xảo trá mà. Bất đắc dĩ lắc đầu, tầm mắt lại lần nữa dừng trên người vật nhỏ trong lòng: “Toa Nhi không lên tiếng, tiểu thúc thúc xem như ngươi cam chịu nha?”

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng vươn ra, Sa Hiên nâng cầm Sa Toa lên, khiến ánh mắt nàng phải đối diện với mình.

Da trắng như ngọc, môi hồng như hoa đào, đôi mắt trong suốt sáng ngời như mỹ ngọc, lúc này lại bao phủ một tầng hơi nước, lông mi run run, giống như một con thú nhỏ bị thương, uất ức mà ẩn nhẫn, người luôn có vẻ tùy tiện như nàng dường như chưa bao giờ xuất hiện vẻ mặt như thế này cả.

Trái tim Sa Hiên hung hăng thắt chặt lại, con ngươi co rút, bàn tay đang nắm cầm nàng bỗng nhiên dùng sức, mày kiếm nhăn thành hình chữ xuyên (川).

“Toa Nhi?” Giọng nói hơi khàn khàn, ám ám, mang theo vạn phần thương tiếc, trong ngực lại quanh quẩn một loại cảm tình xa lạ. Nhìn thấy ánh mắt ướt át của Sa Toa, không hiểu sao trong lòng hần như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, đau đớn vô cùng.

Sa Long nhíu mày, im lặng đứng một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Yên phát lạnh, ánh mắt nhìn về phía Lạc Ánh Tuyết cũng không che giấu sự chán ghét và khó chịu của mình: “Nơi này không có chuyện của các ngươi nữa, các ngươi có thể đi rồi.” Giọng nói lạnh lẽo, mang theo áp lực không cho phép kháng cự, giống như một vương giả đang ra mệnh lệnh cho thần dân của mình vậy.

“Hừ, chúng ta đi!” Ánh mắt Lạc Ánh Tuyết run lên, khuôn mặt yêu kiều xẹt qua một tia căng thẳng, phát tay áo, hừ nói với đồng bạn, nhưng trong lòng cũng âm thầm lắng trí Chi Yên hàng trăm hàng ngàn lần: Con nhóc này luôn phá hư chuyện tốt của nàng, tính luôn lần trước, sẽ có lúc nàng tìm được cơ hội đòi lại tất cả. Hừ, đã đắc tội Lạc Ánh Tuyết nàng, thì đừng hòng nghĩ được yên ổn!

Sau khi đám người Lạc Ánh Tuyết rời khỏi, lúc này, ở đây chỉ còn lại bốn người Chi Yên, Sa Long, Sa Toa và Sa Hiên.

Không khí rất vi diệu.

Rốt cuộc nước mắt trong mắt Sa Toa cũng không nén được chảy ra, thân thể nàng co lại, vùi sâu trong lòng Sa Hiên, khóc rất thương tâm

Kiên cường như nàng, lại không thể ngăn được cảm giác đắng chát trong ngực. Đối với tiểu thúc thúc, từ rất nhỏ rất nhỏ, nàng đã nảy sinh dự vọng chiếm hữu rất mạnh với hắn, mỗi giờ mỗi khắc, mỗi giây, nàng đều muốn quấn lấy hắn, bên cạnh hắn, trở thành cái đuôi của hắn.

Uất ức của nàng, che giấu của nàng, còn có sự sợ hãi không muốn người khác biết, đều không lúc nào không tra tấn nàng.

Tình cảm nhiều năm che giấu, trong nháy mắt này đã hoàn toàn bùng nổ. Nhìn nữ nhân khác quấn lấy hắn, nhìn vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn, nàng lập tức nghĩ đến chính mình, sợ rằng nếu không phải bởi vì bọn họ có quan hệ thúc cháu, có phải hắn cũng sẽ đối xử với nàng như vậy không?

Nhiều lúc nàng nhìn không được nghĩ muốn nói cho hắn biết mọi chuyện nhưng cuối cùng lại thất bại mà về. Nàng không sợ người ta cười nhạo, không sợ miệng lưỡi người ngoài, nhưng lại sợ ánh mắt hắn nhìn nàng không còn áp áp, không còn cưng chiều như trước nữa, nàng sợ từ nay về sau biến thành một con quái vật trong mắt hắn, biến thành một sự tồn tại khiến hắn phải ghê tởm.

Lúc huấn luyện thể lực, lời nói của Yên Nhi như một tia sáng, chiếu rọi những lo lắng, bất an trong lòng nàng, thậm chí, ở thời điểm ấy, dường như nàng đã nhìn thấy hạnh phúc đang vẫy gọi nàng tiến về phía nó. Đúng vậy, thích thì đừng cảm nói ra, nhưng có điều, giờ khắc này, nàng lại không lấy ra được chút dũng cảm nào, nàng sợ, sợ thế giới của nàng từ nay sẽ không còn bóng dáng của tiểu thúc thúc nữa. Đau khổ của nàng, có ai có thể hiểu được đây?

Con ngươi Chi Yên co lại, nhìn bóng dáng đau lòng, cô tịch của Sa Toa, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy phiền chán một trận, hận không thể trực tiếp tiến lên, kẻ dao vào cổ Sa Hiên, lệnh cho hắn yêu thích nàng ấy, cưng chiều nàng ấy, che chở nàng ấy.

Nếu không phải vì nghĩ cho tôn nghiêm của Sa Toa, nàng đã nói ra nguyên nhân Sa Toa đau khổ như vậy rồi. Vì có gì người bị tổn thương luôn là nữ nhân, vì có gì nam nhân không thể thông minh hơn một chút, hy sinh hơn một chút?

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của Chi Yên lại lần nữa trở về kiếp trước, cái gã luôn lời ngon tiếng ngọt nói yêu nàng, cuối cùng cũng là người tổn thương nàng sâu nhất. Tình yêu luôn là như thế này, đã định sẵn người yêu trước nhất định sẽ bị tổn thương. Nàng chỉ hy vọng, Sa Toa không cần dẫm vào vết xe đổ của nàng, hy vọng nàng ấy có thể thật sự hạnh phúc.

Con ngươi như ngọc lục bảo của Sa Long hiện lên một tia mê mẩn: Sa Toa không hiểu sao lại đau lòng, sau đó gương mặt của Yên Nhi cũng bị u sầu bao phủ, các nàng làm sao vậy?

Chưa xót và cô tịch lơ đãng trên mặt Chi Yên, cái loại biểu tình giống như đã trải qua tang thương, xem thấu lòng người dễ thay đổi, nó như một bàn tay to đang hung hăng bóp chặt tim hắn, khiến khuôn mặt vốn ôn nhuận như ngọc của Sa Long cũng dần lộ vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Sa Toa tỷ tỷ.” Chi Yên bỗng nhiên ngừng đầu, thu lại cảm xúc trong mắt, khóe môi gợi lên một nụ cười mê người, cả người như được bao phủ trong một tầng hào quang lấp lánh giống như được sống lại, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Ừm.” Sa Toa hừ nhẹ, từ trong lòng Sa Hiên lộ đầu ra nhìn, khuôn mặt đỏ gay, hai mắt cũng xum lên, khiến Sa Hiên nhìn thấy trong lòng cũng không nhịn được căng thẳng, hận không thể hung hăng ôm chặt nàng vào lòng một lần nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Chi Yên chủ động vươn tay, im lặng đứng, tươi cười trên mặt như có ma lực, khiến cảm xúc phập phồng trong ngực Sa Toa thoáng bình ổn lại, giống như chỉ cần có nàng ở đây, thì tất cả đều không là vấn đề.

Sa Toa sững sờ, ngần ngại một khắc, buông bàn tay luôn nắm chặt vạt áo trước ngực của Sa Hiên ra, nắm lấy tay Chi Yên. Ngay một khắc rời khỏi Sa Hiên, nàng (Sa Toa) hơi nhẹ nhàng thờ ra, khúc mắc vẫn rối rắm lúc này giống như được tháo gỡ hoàn toàn, ngay cả tim cảm vốn di động ở ngoài mặt cũng dần trầm xuống đáy biển: Có lẽ, tất cả đều do nàng cưỡng cầu, cưỡng cầu đến mức bị lạc mất chính mình.

“Được.” Tươi cười sáng lạn, Sa Toa nắm chặt tay Chi Yên, đáy mắt trào ra một tia cảm kích: Đúng vậy, nàng là ai, nàng là người người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, là Sa Toa công chúa xinh đẹp, sao có thể vì chút khó khăn này mà đã chán nản không có tinh thần được. Hơn nữa, người thích nàng có thể xếp hàng từ đầu đường đến cuối đường thì nàng còn lo không có người yêu sao?

Có lẽ là thần giao cách cảm, Sa Toa và Chi Yên đồng thời liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều toát ra hào quang mê người. Hai người dáng người khác nhau, tuổi khác nhau, bề ngoài khác nhau nhưng lại giống nhau ở tính tình cuồng vọng, thích làm theo ý mình, mang theo thiên tính của ác ma. Đúng vậy, hai người kia chính là ác ma, che giấu dưới lớp da xinh đẹp là bản tính tà ác, một khi tỉnh lại sẽ gây họa cho nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 1: Luyện đan đường.

Edit: Thủy Lưu Ly.

Hai người Sa Toa và Chi Yên tay trong tay, nhìn chỗ này, xem chỗ kia, thỉnh thoảng nhìn thấy thứ gì thú vị đều yêu kiều cười ra tiếng, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của hai người.

Một người xinh đẹp quyến rũ, một người ngây thơ thuần khiết, hai người giống nhau đều là tiêu điểm của toàn trường, hơn nữa, trên mặt các nàng luôn không che giấu nụ cười yêu kiều, nên nhảy mắt đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người trên đường, một số thiếu niên còn nhìn không chớp mắt, ánh mắt trở nên nóng rực.

Từ lúc Sa Toa rơi lệ trong lòng hắn, tâm tình Sa Hiên đã cảm thấy khó chịu vô cùng, cả khi nàng rời khỏi ôm ấp của hắn, mát mát và phiền chán trong lòng cũng trở nên rõ ràng hơn, cho nên sắc mặt vốn đã rất khó coi này lại thêm ánh mắt như sói như hổ của những người xung quanh, càng giống như đổ dầu vào lửa, nhất thời, ánh mắt của hắn càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, toàn thân cao thấp đều tỏa ra sát khí nồng đậm.

Lúc này, Sa Long cũng không tốt hơn Sa Hiên là bao, từ lúc ra ngoài, ánh mắt hắn vẫn dõi theo Chi Yên, nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng, nhưng mà, một chút vui vẻ đó đã lập tức bị những ánh mắt nóng rực xung quanh chọc tức, giống như cảm giác khi báu vật của mình bị người khác dòm ngó vậy.

“Toa Nhi.” Sa Hiên nhú mày, đến gần Sa Toa, muốn kéo nàng vào trong lòng mình.

“Hai người thật chậm, ta và Yên Nhi đến Thánh Phong lâu chiếm chỗ trước đây.” Sa Toa cười duyên, le lưỡi với Sa Hiên, rồi nhanh chóng xoay người, kéo tay Chi Yên chạy về phía trước.

Cánh tay đang giữ giữa không trung của Sa Hiên cứng lại một chút, khuôn mặt ôn nhu hiện lên một vết nứt, ngay người nhìn bóng dáng màu tím nhạt đã đi xa.

“Đi thôi.” Sa Long cũng phát hiện không khí khác thường giữa hai người, hần cau mày, nặng nề thờ dài nói.

...

“Tỷ không có việc gì chứ?” Chi Yên nghi ngờ liếc mắt nhìn Sa Toa một cái, trong giọng nói mang theo an ủi nhàn nhạt.

“Không có việc gì!” Sa Toa lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười thoải mái như trút được gánh nặng: Lần đầu tiên, nàng từ chối sự gần gũi của tiểu thúc thúc. Thì ra chuyện này cũng không khó khăn như nàng đã nghĩ.

“Đi, để tỷ đây đưa Toa Nhi đi gặp gỡ mỹ nam.” Nét mặt Chi Yên giãn ra, kéo cánh tay Sa Toa, lưu manh, trêu ghẹo nói.

“Ha ha, không cần, phải là tỷ tỷ mang muội đi mới đúng, Tiểu Yên Nhi à.” Sa Toa nhướn mày bật cười, hai người vui đùa ầm ĩ cùng bước vào Thánh Phong lâu.

Thánh Phong lâu tổng cộng gồm năm tầng, cấu trúc thành hình tháp, dưới rộng, trên hẹp, khí khái xa hoa, bốn phía đều có lụa trắng che lấp, bay bay, che

che, giấu giấu.

Có thể bước vào Thính Phong lâu, mười người thì có chín người là người có tiền, tầng thứ nhất là đại sảnh bình thường, chuyên dùng để chiêu đãi những thực khách bình thường, càng lên cao thì giá càng cao.

Khi hai người Chi Yên bước vào, tất cả những thực khách đang cúi đầu ăn cơm đều ngẩn đầu, theo thói quen liếc mắt đưa giỡn một cái, nhưng sau khi nhìn thấy dung mạo của hai nàng lại không có cách nào thu lại tầm mắt lần nữa, không ít người còn lộ ra ánh mắt nóng rực như phát hiện con mồi. Nếu là lúc trước khẳng định điều này sẽ khiến Sa Toa cảm thấy khó chịu, nhưng hôm nay không giống, nhìn bọn họ bị mình mê hoặc, trong lòng Sa Toa, nhất thời có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Giống như muốn tiến thêm một bước biểu diễn sức quyến rũ của chính mình, Sa Toa nháy mắt mấy cái, tươi cười xinh đẹp với mấy người đó, lập tức, phanh một tiếng, hoàng loạt tiếng rơi vỡ của bát đĩa vang lên. Chi Yên ghé mắt liếc Sa Toa một cái, đôi mắt trong suốt niêm lên vài phần nhẹ nhõm, thoải mái.

“Hai vị khách quan, không biết hai vị muốn dùng cơm nơi nào?” Tiểu nhị nhiệt tình bước ra chào đón, nhìn Sa Toa và Chi Yên cung kính nói.

“Này còn cần phải hỏi sao, bản tiểu thư muốn lên tầng cao nhất.” Sa Toa yêu kiều hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp yêu diễm lộ ra khiêu ngạo vô song. Là công chúa Long Đằng quốc, dùng cái gì đâu là thứ tốt nhất, hôm nay nếu đã mang Yên Nhi đến ăn cơm thì tất nhiên phải lên tầng cao nhất.

Xoát xoát xoát, lúc này, ánh mắt của mọi người đều hướng lại đây: Lầu năm, thật sự là lầu năm!

Tầm mắt bọn họ không nhìn được lại bắt đầu cẩn thận quét qua lại trên người Sa Toa và Chi Yên, ý đồ muốn tìm tòi nghiên cứu thân phận của hai người: Lầu năm, tầng lầu cao nhất của Thính Phong lâu, là tầng lầu sang quý nhất ở đây, đồng thời cũng là nơi tượng trưng cho thân phận, cho nên quanh năm suốt tháng không có vài người có thể đi lên được. Chỉ bằng hai nha đầu này?

Ánh mắt mọi người không giấu sự nghi ngờ, thậm chí vài người còn lộ ra vẻ mặt hèn mọn, bọn họ tưởng rằng hai người là tiểu thư nhà giàu nào đó, nhiều nhất là đến lầu hai, lầu ba mà thôi, lại không nghĩ đến hai người lại nói muốn lên tầng cao nhất. Chẳng lẽ các nàng không biết muốn lên đó phải tốn ít nhất là một vạn kim tệ sao, huống chi không phải cứ trả tiền thì sẽ lên được, người còn phải đưa ra căn cứ xác định đủ thân phận mới có tư cách hưởng thụ sự phục vụ cao nhất ở Thính Phong lâu.

Ánh mắt tiểu nhị cứng lại, xấu hổ cong thắt lưng: “Thật xin lỗi hai vị tiểu thư, bốn điểm có quy định, tầng cao nhất chỉ mở ra với những người có thân phận đặc thù mà thôi.” Tiểu nhị vội chuyển khuyên bảo, cố gắng không khiến hai người cảm thấy khó xử.

“Xuy, không tiền không thể, mà cũng muốn học người khác tiêu xài!” Một thiếu nữ mặc một bộ váy áo màu trắng thuần sóng vai với một vị thanh y thiếu niên tiến vào cửa, ánh mắt mỉm cười, vẻ mặt hèn mọn hừ nói.

“Ồ, thì ra hai vị muội muội muốn đến tầng cao nhất à, ha ha, thật khéo, hôm nay thiếu gia ta vừa lúc tới nơi này dạo chơi một chút, nếu không chê thì cùng chúng ta lên lầu bốn xem thử đi.” Một thiếu niên mặt mày trắng bệch như phấn từ bên cạnh thanh y thiếu niên bước ra, hai mắt như phát ra ánh sáng xanh dờm trên người Sa Toa.

Phía sau ba người còn có bốn nam thiếu niên thiếu nữ, đều là một đám tỏ vẻ cao cao tại thượng, mắt trên đỉnh đầu.

Lời này vừa dứt, bốn phía đều vang lên một trận hô nhỏ: Lầu bốn đấy, nơi đó cũng không phải là chỗ mà ai cũng có thể đi đâu. Xem ra thiếu niên này cũng có thân phận địa vị không tầm thường. Mọi người hứng thú dò mắt xuống người thiếu niên lờ lờ vừa lên tiếng. Bị người nhìn chăm chú, sóng lưng thiếu niên càng vương thẳng, khoe miệng lộ ra nụ cười kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Bị tiểu nhị và thực khách xung quanh nghi ngờ còn chưa tính, cô tính lại xuất hiện thêm mấy con gián cản đường, khiến Sa Toa vừa mới thật vất vả và điều chỉnh tâm tình đã nháy mắt biến mất không còn tung tích, trong bụng như bùng lên một cỗ tà hỏa: Hừm, xem nàng dễ ức hiếp phải không? Hôm nay nàng không hủy bọn hắn là không được.

Ngay lúc Sa Toa chuẩn bị xắn tay áo đánh một trận, thì quần áo đã bị người ta chỉnh lại như cũ, nàng quay đầu, lại phát hiện Chi Yên đang nháy mắt với nàng, đôi mắt nàng chột sáng ngời: Vẫn là Yên Nhi thông minh, đánh nhau cái gì, rất nhàm chán? Nàng là thực nữ, tất nhiên không thể làm mất hình tượng được.

Sắc mặt Sa Toa thay đổi, gương mặt xinh đẹp, kiều diễm, từ từ cười duyên, nhìn thiếu niên lờ lờ nói: “Công tử, người nói thật chứ? Người thật sự tình nguyện mang theo nhóm chúng ta lên lầu bốn dạo một chút sao?” Sa Toa mở to đôi mắt ngập nước, vẻ mặt mong chờ hỏi, giọng nói mềm mại, mỏng manh như chim Hoàng Oanh, tuyệt không thể tả, khiến người khác nghe được, trong lòng cũng tê dại một trận.

Trong sảnh đa số là nam nhân, nghe giọng nói, nhìn mỹ nhân, hơi thở lập tức trở nên dồn dập, nặng nề, trong mắt cũng nổi lên hai ngọn lửa nóng rực.

Ánh mắt thiếu niên cứng lại, lửa nóng trong mắt lại mạnh hơn vài phần, tầm mắt trắng trợn dừng trên đường cong ngạo nhân của Sa Toa.

“Thật, đương nhiên là thật.” Thiếu niên thì thào, chỉ kém một chút là chảy nước miếng lại chỗ.

Nhìn vẻ mặt này, Sa Toa cười càng thêm sáng lạn, giống như một làn gió xuân, khiến người ta kinh tâm động phách. Thân mình hơi động, Sa Toa từ từ, chậm rãi bước về phía thiếu niên. Trong lòng mấy người xung quanh đột nhiên trở nên căng thẳng, đồng loạt trừng mắt nhìn chăm chú hành động của thiếu nữ, dưới ánh mắt của mọi người, thiếu nữ vươn tay ngọc, vỗ về hai má của thiếu niên.

“Mẹ nó, sớm biết như vậy thì dù lão tử dù có liều mạng cũng muốn lấy một cái tình bài khách quý ở lâu bốn.” Nam nhân mạnh mẽ nuốt nước miếng, trong lòng đủ các loại hâm mộ ghen tị hận.

“Không phải chứ, tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, còn có tình bài khách quý? Mẹ nó, tiểu tử kia có cần phải kiêu ngạo vậy không?” Đám người xung quanh bắt đầu ồn ào, trong lòng âm thầm mắng chửi thiếu niên trăm lần ngàn lần: Mẹ nó, không phải so với bọn họ có quyền có thể hơn một chút sao, nếu nói đến kiêu ngạo của nam nhân, thì chưa chắc tên tiểu tử này có thể bằng bọn họ được.

Bọn họ một bên oán hận với thiếu niên, một bên lại YD (ý dâm) mỹ nhân thờ gấp dưới thân mình.

Thanh y thiếu niên vẫn chưa từng lên tiếng, lúc này lại không nhìn được cau mày, lảng lảng nhìn tình cảnh trước mắt. Bạch y thiếu nữ đầu tiên là ngân ngơ, sau đó trong mắt càng tăng thêm vài phần hèn mọn và khinh thường nhìn Sa Toa yêu diễm bắn ra bốn phía, cũng càng thêm chán ghét, ghê tởm với những kẻ tỏ ra hâm mộ hoặc si mê xung quanh.

“Công tử thật tốt.” Giọng nói mềm mại vẫn vút vang lên một lần nữa, tiếp tục thổi làn gió thơm bên tai thiếu niên, cổ nén ghê tởm trong lòng, bàn tay ngọc của Sa Toa từ trên mặt dời xuống cổ hắn, điều này càng khiến hô hấp của thiếu niên thêm dồn dập, hai mắt đỏ sẫm, như sói như hổ nhìn Sa Toa, nhiệt huyết trong cơ thể cũng như sôi trào cả lên.

Chi Yên cười lạnh, đúng lúc này, Sa Toa thu hồi tay ngọc, bột phấn trên tay không hề giữ lại dính trên mặt, trên người thiếu niên. Thân thể thiếu niên run lên, bụng dưới nóng bừng, trong nháy mắt, thân thể đã có phản ứng.

“A!” Sa Toa cố ý thét chói tai, ánh mắt kinh hãi trùng nơi nào đó của thiếu niên. Xoát xoát xoát, nhất thời tầm mắt của mọi người sáng như đuốt, đồng loạt bắn về phía hạ thân của thiếu niên, bao gồm cả bạch y thiếu nữ. Trong sảnh, nữ tử nhìn thấy đều xấu hổ đỏ mặt, còn những nam nhân đang uống ượu thì chỉ kém một chút là phun cả ra: Gặp qua trâu, nhưng chưa thấy ai lại trâu như vậy, giữa ban ngày ban mặt đã động tâm tư đó, chắc chắn...

“Sa Toa tỷ tỷ, trong quần áo của hắn giấu cái gì vậy?” Chi Yên trừng mắt, ngây thơ vô tội, tò mò hỏi, giọng nói non nớt hợp với vẻ ngoài loli, khiến mọi người như phát điên, ánh mắt nhìn thiếu niên càng thêm hèn mọn, còn có người ức khí xông lên mắng tại chỗ: “Mẹ nó, chó nhà ai nuôi vậy, động dục thì tránh một bên đi, đừng ô uế hai mắt của con nít”

Tính tình thời gian cũng nên đến, ánh mắt Sa Toa hơi né tránh: “Công, công tử, người, người không có việc gì chứ?” Sa Toa nâng mắt, trong mắt bao phủ một tầng hơi nước, uất ức, vô tội, không biết làm sao, nói. Một câu mềm yếu như vậy nghe vào trong tai càng thêm đáng thương, nhưng đối với thiếu niên đang bị lửa đốt kia, không nghi ngờ gì chính là lửa cháy đỏ thêm dầu.

“Cho ta!” Thiếu niên điên cuồng hét lên, đột nhiên nhào đến, miệng rộng hung hăng nhắm lên môi đỏ mọng của Sa Toa muốn ôm hôn. Xung quanh lại vang lên một loạt tiếng hút khí, kinh ngạc nhìn thiếu niên buh hân này: Mẹ nó, đây là cường thương thiếu nữ?

“Oành!” Mọi người chỉ thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo, trong không trung chợt xẹt qua một bóng mờ, khi nhìn kỹ lại mới phát hiện thiếu niên đã bị một nam tử đột nhiên xuất hiện ném ra xa mấy thước. Nam tử mặc một bộ y phục màu ánh trắng, ánh mắt âm u lạnh lẽo, cả người tản ra sát khí dày đặc, lạnh lùng chăm chú nhìn kẻ vừa muốn xâm phạm Sa Toa.

“Tiểu thúc thúc.” Sa Toa ngẩn lẹ, mềm giọng gọi một tiếng.

Chỉ thấy nam tử vừa rồi vẫn còn mang bộ mặt đặng đặng sát khí, khi nghe tiếng gọi của thiếu nữ đã trở nên ôn nhu, mềm nhẹ ôm thiếu nữ vào ngực; “Hắn có đụng tới người hay không?”

Giọng nói ám ách, ánh mắt Sa Hiên sâu thẳm dừng trên đôi môi đỏ mọng của Sa Toa, ngón cái nhẹ nhàng ma sát. Lúc này, toàn trường chỉ còn lại tiếng ồ ồ thờ dốc của thiếu niên trên đất, mọi người một bên khinh bỉ thiếu niên, một bên vui sướng khi người gặp họa hoạn hơ: Ha ha, cho người động dục, xứng đáng bị người đánh một trận mả.

“Không, không có.” Sa Toa chột dạ cúi đầu, thấp giọng, nhưng trong mắt Sa Hiên lại nghĩ rằng nàng bị người ta ức hiếp đến không dám phản lại.

“Ngoan, ai ức hiếp người, thúc thúc sẽ giúp người đòi lại gấp trăm ngàn lần.” Sa Hiên hạ một nụ hôn trên trán nàng, cùng trao đổi ánh mắt với Sa Long, rồi mới chậm rãi lại gần thiếu niên thần trí không rõ đang bỏ dẫy từ trên sàn.

Trong sảnh dần dần bị một tầng áp lực lạnh lẽo bao phủ, về mặt ai này đều tràn ngập hứng thú, hai mắt mở to nhìn xem kịch vui sắp diễn ra. Thân mình thanh y thiếu niên hơi động, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Sa Hiên: “Ta nghĩ các hạ nhất định đã hiểu lầm gì rồi, tại hạ Lâm Mặc Vũ, hy vọng mọi người có thể bình tĩnh, nói chuyện một phen.”

Lâm Mặc Vũ? Là gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc, là người thừa kế Lâm gia, Lâm Mặc vũ?

“Hiểu lầm? Ta chỉ tin vào những gì ta nhìn thấy.” Sa Hiên cười lạnh, bóng dáng chợt lóe, thoáng chốc đã xẹt qua bên bên người Lâm Mặc Vũ, quang mang màu vàng sáng bộc phát ra ngoài, những người xung quanh kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, khiếp sợ nhìn nam tử trước mặt: Cao, cao cấp linh giả, hơn nữa còn là cao cấp linh giả cao giai!

Mọi người nhất thời không thể ngồi yên, đều đồng loạt từ trên ghế đứng bật dậy, ánh mắt mang theo lửa nóng nhìn Sa Hiên không rời mắt. Về mặt của Chi Yên cũng lộ ra ngoài ý muốn, trong mắt xẹt qua một tia sáng kinh diễm: Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thân thủ của Sa Hiên đấy.

Khóe mắt thanh y thiếu niên run lên, trên mặt ần ần một tia kinh nể, còn về mặt bạch y thiếu nữ càng lộ rõ vẻ háo sắc, tầm mắt chăm chú khóa trên người Sa Hiên, giống như đã thú phát hiện con mồi, ánh mắt sáng quắc lóe ra tia sáng xanh.

Sa Toa vốn đã thấy khó chịu với nữ nhân kia, lúc này lại nhìn thấy nàng ta không hề kiêng nể nhìn chằm chằm tiểu thúc thúc của mình, không khỏi hừ lạnh, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén hẳn.

Chỉ thấy tay áo Sa Hiên bỗng dựng phất lên, trong không trung tạo thành mộ độ cong đẹp mắt, đồng thời quang mang màu vàng càng thêm bạo phát, không khí xung quanh như co lại, một cỗ áp lực đè nén, mạnh mẽ vọt ra, thẳng tắp đánh úp về phía thiếu niên lêu lẹt kia.

“A-----” Một tiếng hét thảm thiết như giết heo vang lên, con người mọi người mạnh mẽ co lại, khiếp sợ nhìn một mảng màu đỏ chói mắt trên sàn: Hắn, hắn, hắn, quá độc ác!

Khóe môi Chi Yên khẽ nâng, trong mắt hiện lên tia cười âm áp: Mặc dù Sa Hiên làm vậy là do xúc động nhưng quả thật lại rất hợp ý nàng.

“Ta kinh nể hiệp khí của các hạ nhưng ta không thể không nhắc nhở một câu, người này là trưởng tử Tôn gia, Tôn Trường Vinh.” Thanh y thiếu niên hít mắt lại, chậm rãi phun ra một câu, ánh mắt ý bảo, cùng lúc đó, hai thiếu niên luôn im lặng đứng sau lưng hắn cũng tiến lên, nâng Tôn Trường Vinh dậy.

“Thật không, vậy thì sao?” Sa Hiên cười lạnh, khóe môi gợi lên một chút tươi cười tà tử, vô tình nói. Mặc gia, Tôn gia, còn có Lạc gia, xem ra Tứ đại gia tộc đều đã tụ tập không sai biệt lắm đâu, mặc dù Tứ đại gia tộc này được xưng là “Địa đầu xà”, ai cũng không thể tùy tiện ức hiếp, nhưng hắn lại không ngại nhờ vả cái răng nọc này.

Kìa, cái gì mà vậy thì sao?

Nhưng người vây xem không biết thân phận của Sa Hiên đều không nhìn được hít vào vài ngụm khí lạnh, trong lòng cũng bội phục sát đất đối với sự dũng cảm của Sa Hiên. Toàn bộ U Minh đại lục, trừ U Lam học viện, chỉ có thể lực của Lâm gia, Tôn gia, La gia, Lạc gia, tứ đại gia tộc, bao phủ toàn bộ các thành trấn lớn nhỏ, thậm chí nếu tứ đại gia tộc liên hợp lại cũng có thể uy hiếp được U Lam học viện, có điều, mặc dù như vậy cũng không sao cả sao?

“Dẫn đường đến tầng cao nhất của Thính Phong lâu đi, còn phải chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất, ta muốn an ủi Toa Nhi.” Không nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, hoặc si mê của những người xung quanh, Sa Hiên từ bên hông lấy ra một tinh bài màu tím quàng cho tiểu nhị vốn đang ngay người đứng một bên: Từ tinh bài! Là tinh bài giới hạn số lượng của Thính Phong lâu!

Oanh!

Một đạo sắc xét bỏ trên đỉnh đầu, mọi người giật mình kinh hãi, khiếp sợ nhìn Từ tinh bài trên tay tiểu nhị.

Là tinh bài chuyên dụng của hoàng thất?

Mọi người trừng lớn mắt, giống như không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy: Đây không phải chỉ có hoàng thất mới có thể có được sao?

Không, hoàng thất bình thường căn bản không thể có được, chỉ ít ỏi vài quốc gia siêu cường mới có tư cách sử dụng, mà trong cái gọi là quốc gia siêu cường cũng chỉ có những thành viên hoàng thất có quyền lực hiển hách mới có thể có được. Vậy vị trước mắt này là thành viên trong hoàng thất? Là người có quyền cao chức trọng?

“Long, Long thân vương, mời ngài chờ một lát, tiểu nhân sẽ nhanh chóng gọi người chuẩn bị.” Thân thể tiểu nhị run rẩy, cung kính hành lễ, một chút cũng không dám chậm trễ thêm một khắc nào, vội vã hồi đáp rồi mới nhanh chân chạy đi tìm chương quầy.

Thính Phong lâu và Hạ Vũ lâu có kiến trúc khác nhau, nhưng sau lưng đều che giấu một người nắm quyền bí ẩn.

Hạ Vũ Thính Phong đã tồn tại ở U Minh đại lục hơn trăm năm, đến nay cũng chưa có ai nhìn thấy lão bản sau màn, chỉ biết kiến trúc đặc biệt và phong cách lạ mắt này đều vận dụng một chút linh lực trấn thủ. Người có thể xông vào được đã ít, muốn gây sự càng ít hơn, còn nếu mà quá phận sẽ lập tức có cao thủ xuất hiện, thủ đoạn chỉ có người không nghĩ được chứ không có việc bọn họ không làm được.

Trước kia có một vị cao cấp linh giả đến Thính Phong lâu gây sự, ý mình tương đối có vài phần tu vi, kiên quyết muốn lên tầng cao nhất, còn tuyên bố nếu không đáp ứng yêu cầu của hắn thì hắn sẽ thiêu rụi Thính Phong lâu. Kết quả, không đến một khắc, cái kẻ tự cho mình rất cường đại này đã bị một luồng lực lượng khổng lồ chế, tươi sống từ lâu năm ném xuống, hơn nữa thi thể của hắn cũng bị treo trước cửa Thính Phong lâu nửa tháng. Từ đó về sau, những người tới Thính Phong lâu trở nên biết điều không ít, không ai lại dám mạo phạm cường giả thần bí sau lưng từ lâu này nữa.

(lời edit: ta nghe có mùi nam chính đầu đây *thì thầm* người ta chỉ đoán thôi nha =)))

Cho dù lúc này Sa Hiên không đuôi tới kịp thì tên thiếu niên bị Sa Toa bỏ thuốc, có ý đồ quấy rối nàng cũng sẽ bị thể lực thần bí của Thính Phong lâu dạy dỗ.

“Long thân vương?” Lâm Mặc Vũ vừa chuẩn bị rời khỏi, nghe thấy lời này, chân mày cau chặt, ánh mắt nhìn về phía Sa Hiên, ý đồ có thể tìm thấy một ít đáp án từ chính miệng của hắn.

“Trở về nói với Tôn gia, nếu không muốn bị nhốt tận gốc thì tốt hết nên cụp đuôi làm người đi.” Sa Hiên hừ nhẹ, rồi mới xoay người, muốn đi theo sự dẫn đường của chương quầy bước lên lầu năm.

“Không biết Long thân vương giá lâm, đắc tội, đắc tội!” Chương quầy mặc bộ một y phục màu đen tuyền, tướng mạo thương lão*, chòm râu nửa thuốc

theo lời nói của lão mà hơi run run, trong mắt bắn ra tia sáng lóa mắt, hơn nữa thân hình lão mạnh mẽ, rắn chắc, hoàn toàn nhìn không ra già nua, héo hắt một chút nào, đồng thời toàn thân lão lại tản ra một cỗ khí chất kỳ quái đặc biệt.

(*thương lão: ý chỉ về ngoài tang thương đã trải qua nhân tình âm lạnh của đời người, ý nói về cái khí chất, cái tinh thần, chứ dung mạo thì chỉ hơi đứng tuổi mà không hề già nua, nét nhăn xếp đầy gì đó - trong hoàn cảnh này là vậy)

“Không ngại, vừa rồi thật sự có lỗi, khiến các vị chê cười rồi.” Sa Hiên chấp tay, ánh mắt đảo qua mọi người, rồi lại hơi khom người với lão già trước mặt. Ở mặt ngoài hẳn là thân vương cao cao tại thượng nhưng chỉ có hần biết thực lực của lão già tuyệt đối vượt quá sự tưởng tượng của chính mình, chỉ dựa vào điểm ấy đã đủ khiến hần phải cảnh giác. Sở dĩ Long Đằng quốc có thể trở thành cường quốc ngoài việc có thực lực mạnh mẽ, còn liên quan đến việc có thể mời được những nhân tài đến gia nhập, cho nên, nếu không thể trưng dụng thì ít nhất cũng sẽ không đắc tội với những người tài ba dị sĩ như thế này.

Lại thăm hỏi qua lại một hồi, Sa Hiên mới mang theo đám người đi lên lầu năm. Muốn lên lầu năm có bốn con đường, mà tình bài trong tay của Sa Hiên là tình bài giành cho khách quý, cho nên chỉ cần bọn họ đợi trong nháy mắt, thang lầu phản cách lầu bốn và lầu năm đã được mở ra.

Gió lạnh phất vào mặt, xung quanh lụa trắng bay bay, tiếng gió vang lên từng cơn, khi thì nhẹ nhàng chậm chậm, khi thì trầm thấp, khi thì dồn dập, khi thì vui mừng, nghe vào tai giống như một khúc nhạc của thiên nhiên, mang theo một sự an ủi, vỗ về không hiểu, khiến người ta không khỏi cảm thấy vui sướng trong lòng.

(lời edit: nói hoa mỹ vậy thôi chứ thật ra là bọn họ bỏ hơn vạn kim tệ chỉ để đi hứng gió thôi đấy, còn lụa trắng, gió rít, thấy âm u quá trời =)))

Từ lúc lão già xuất hiện, Chi Yên đã cảm thấy kỳ quái, lúc này lại đối với nơi này tràn ngập hứng thú. Không biết vì sao, nàng tổng cảm thấy nơi này có một cỗ hơi thở quen thuộc, muốn cẩn thận tìm tòi nghiên cứu lại không thể nắm bắt được, cũng nói không rõ rốt cuộc không đúng chỗ nào.

Ăn cơm, ở lại từ lâu này hai canh giờ, đám người Chi Yên mới đứng dậy trở về học viện, lúc này, có lẽ đa số tân sinh huấn luyện cũng đã trở lại cả rồi.

Đám người Phí Lâm ban chiến sĩ là do đạo sư mang về, từ đó về sau, hình tượng ghê tởm khiến người ta vừa thấy đã muốn nôn của bọn chúng sẽ hoàn toàn khắc sâu vào trong lòng các vị đệ tử, quét cũng không đi, không thể xóa bỏ.

Sa Toa mới ngậy người trong học viện một lát, đã bị Sa Hiên lo lắng đưa ra phủ ngoài nghỉ ngơi, có lẽ trải qua chuyện ở Thánh Phong lâu, chưa biết chừng mối quan hệ của bọn họ sẽ có tiến bộ bất ngờ.

Sa Toa không ở, nên nhất thời trong viện cũng chỉ còn lại một mình Chi Yên, ý niệm chợt động, nàng đã lách mình tiến vào không gian càn khôn, liên tục huấn luyện thể lực ba ngày, nếu còn không luyện đan thì sẽ không quen tay mất.

Không gian càn khôn so với ba ngày trước cũng không thay đổi gì cả, thấy nàng tiến vào, hai mắt Phi lão sáng ngời, trên mặt lộ ra tươi cười khả kú: “Nếu ngươi vẫn không xuất hiện. thì lão đầu ta sẽ bị bức điên đấy.”

Từ khi phát hiện thiên phú luyện đan của Chi Yên, lão đã hận không thể một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đốc thúc nàng luyện đan, theo hần thấy, thiên phú tốt như vậy mà không biết tận dụng là một sự lãng phí đến nhân thần cảm phẫn, là một chuyện vô cùng vô cùng đáng xấu hổ, cho nên liên quan đến tinh thần giáo dục chí công vô tư, hần không muốn mỗi ngày nàng lại “phí hoài sinh mạng” như vậy.

Không luyện đan thì sẽ phí hoài sinh mạng, vậy chẳng phải 99% người trên đại lục này đều sắp chết đến nơi rồi sao??

“Không biết trước đây ai nói với ta tu luyện phải tiến hành theo chất lượng, không thể tham nhiều?” Chi Yên ghé mắt liếc lão một cái, rồi mới lại gần Hàn đình, khí lạnh từ đình lò đang nhẹ nhẹ tản ra xung quanh, phất qua mặt Chi Yên, khiến khóe mắt nàng run lên, cả người cảm thấy có tinh thần hơn không ít.

Phi lão đơ người, dù lão có nói qua lời này nhưng đối với thiên phú cứ hai ba ngày lại có tiến bộ của Chi Yên mà nói thì quả thật đang phí phạm sinh mệnh mà.

Lần này, Chi Yên vẫn tiếp tục luyện chế Khí Huyết đan, tài liệu luyện đan thì trước lúc Chi Yên tiến vào, Phi lão đều đã chuẩn bị tốt. Ý niệm vừa động, dương khí trong cơ thể nàng bắt đầu lưu chuyển, thoáng chốc trên đầu ngón tay trắng thuần đã xuất hiện một ngọn lửa màu cam, cánh tay hơi phất, xịch một tiếng, ngọn lửa đã tiến vào trong Hàn đình.

Bên trong, tiếng lửa nổ tí tách dần truyền ra, còn bên ngoài, một màn sương lạnh dần dần thành hình, bao phủ xung quanh Hàn đình, ngưng nhiệt lượng của ngọn lửa vào bên trong Hàn đình, không cho nó tản nhiệt ra ngoài. Chi Yên phân thần, ném Hoàng Hồ vào trong Hàn đình, rồi lập tức dùng linh hồn lực bao phủ chặt chẽ, không chừa một khe hở.

Có kinh nghiệm vài lần trước, Chi Yên đối với việc tinh chế Hoàng Hồ đã chuẩn xác hơn nhiều, chỉ mất một chút sức lực đã khiến Hoàng Hồ hóa thành một bãi nước màu vàng kim, lại một phút đi qua, dưới cái nhìn chăm chú của Chi Yên chất dịch này dần dần trở nên keo lại, đắp dính.

Sắc mặt Chi Yên không đổi, tiếp tục điều động âm khí trong cơ thể, ngăn cách ngọn lửa, sau đó mới bắt đầu cho Long quả màu đỏ rực vào trong.

Có điều cũng trong giây lát, Long quả đã hóa thành chất lỏng, Chi Yên khống chế cho lửa nhỏ lại, đem dịch Long quả và Hoàng hồ bao kín lại, sau đó mới tiếp tục cho Sơn Cô lớn bằng bàn tay vào trong.

Lúc trước, vì Sơn Cô này mà Chi Yên đã tốn không ít thời gian, cho nên nàng không dám có chút mất tập trung nào nữa, dưới sự khống chế của ý niệm,

âm khí nồng đậm xâm nhập vào Hàn đình, khiến ngọn lửa âm đậm không ít. Lúc này, Sơn Cô mới lấy một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nhanh chóng biến hóa, mấy điểm nhỏ trên thân nấm mở ra, lộ rõ thịt nấm tươi mới bên trong.

Đến khi chúng nó hoàn toàn mở ra, Chỉ Yên rung mình, dương khí hóa thành lửa, âm khí khổng chế lửa, ngọn lửa như sợ to, vòng quanh Sơn Cô, theo âm khí dần dần rót vào thịt nấm, thịt nấm màu xám càng lúc càng mềm ra, cuối cùng biến thành bột phấn màu xám, trộn lẫn trong đó là một chút bột phấn màu trắng bạc.

“Không tồi, không tồi, so với hai lần trước lại tiến bộ không ít.” Phi lão gật gật đầu, trong mắt hiện rõ vui mừng. Thủ pháp luyện đan và khổng chế linh hồn lực đều được đề cao rất nhiều, cứ theo tốc độ này thì... Phi lão lại không nhìn được bắt đầu cười dâm dăng (=====)

Bách Hòa thảo dưới sự nung nóng của lửa nóng đã hóa thành chất lỏng màu xanh lá, sau đó trải qua quá trình bị nhiệt độ cực nóng bốc hơi, đã hình thành một màn sương mù, nhanh chóng bao quanh các loại thảo dược đã luyện chế trước đó.

Theo sự thẩm thấu của sương mù, các loại thuốc bọc là được thủy bắt đầu không chịu yên tĩnh, chậm rãi xoay tròn với biên độ nhỏ.

Lập tức muốn ngưng thành đan!

Hai mắt Chỉ Yên hơi khép lại, khóe môi cong lên thành một nụ cười yếu ớt, dựa theo yếu quyết ngưng đan trong đầu, đem các loại thảo dược đã luyện chế trước đó, từ từ dung hợp theo thứ tự, linh hồn lực cũng bị nâng tầng gấp đôi, bao vây chúng nó không hề hở.

Tiếng động trong Hàn đình thay đổi, bàn tay nhỏ bé run lên, chém ra một đạo linh khí, oanh một tiếng, nắp đỉnh đã khép chặt lại.

Linh hồn lực xuyên thấu qua đỉnh lò, có thể nhìn rõ mọi thứ đang diễn ra bên trong Hàn đình, thuốc bột, dược thủy đề ép dung hợp với nhau, cấp tốc xoay tròn, hơi nóng do bốc hơi lại quanh quẩn trong Hàn đình thành một mảnh sương mù, khiến nàng có cảm giác như ngắm hoa trong sương.

Phi lão một tay vuốt râu, lẳng lặng chờ đợi, lúc này đây, Chỉ Yên từ luyện hóa thảo dược đến ngưng thành đan không đến một canh giờ, loại tốc độ này, đối với “Nhất phẩm đan” có danh xưng là Khí Huyết Đan mà nói quả thật là cực nhanh.

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên truyền ra tiếng động “Ong ong”, ánh mắt Chỉ Yên bình tĩnh, trên mặt lộ ra thông dong và tự tin, khóe môi hơi nhếch, trong đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia sáng, tiếp theo, Hàn đình run lên một cái, oanh một tiếng, mở ra dưới sự mong chờ của Phi lão.

Không có gì cả? Không ngửi thấy đan hương! Trong đỉnh lò chỉ có hơi nóng lượn lờ bay lên. Khóe mắt Phi lão run lên, vẻ mặt kinh ngạc: Theo lý thuyết sẽ không thất bại mà?

Chỉ Yên nhướng mày, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút nghi ngờ, rõ ràng nàng nhìn thấy đan dược được ngưng lại mà, sao lại thế này?

Một già một trẻ kẻ sát đỉnh lò nhìn xe, chỉ thấy bên trong Hàn đình là một viên đan dược cỡ lớn màu đỏ như máu, xung quanh bao phủ bởi một tầng hào quang màu trắng, đang lẳng lặng nằm đó.

Chỉ liếc mắt một cái, Chỉ Yên đã yêu thích viên đan dược đẹp đẽ tinh xảo này, đỏ đậm giống như máu tươi, sáng bóng tinh tế, không hề có chút cảm giác thô ráp nào, giống như đồ gốm sứ, sáng bóng, mượt mà.

Vươn tay chạm đến, đan dược truyền đến cảm giác ấm áp, nhưng lý quái là không hề ngửi được một tia dược hương nào?

Phù phù, Phi lão trừng lớn mắt, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm viên Khí Huyết đan trên tay Chỉ Yên: Thượng, thượng phẩm khí huyết đan?

Phi lão oán trách trừng mắt nhìn Chỉ Yên, con ngươi màu bạc lóe ra tia sáng xanh, lại một lần nữa đánh giá Chỉ Yên từ trên xuống dưới, sau đó từ trong cổ họng bắt đầu phát ra một tiếng thét dài sáng khoái như trút được gánh nặng gì đó.

Chỉ Yên hoảng sợ, nghi ngờ nhìn Phi lão, cười thì cười nhưng có cần phải dọa người như vậy không?

“Sao lại thế này?” Chỉ Yên hừ nhẹ, ánh mắt quay lại nhìn chằm chằm đan dược trên tay.

“Hừ, là thượng phẩm đan dược, còn có thể thế nào nữa.” Phi lão cũng học bộ dạng của nàng hừ nhẹ, trong mắt lại hoàn toàn không thể đè nén được ý cười.

“Lúc trước đã nói với ngươi, đan dược chia làm hạ, trung, thượng, ba cấp bậc. Hạ phẩm thô ráp, miễn cưỡng có thể phát huy dược tính của đan dược, hiệu quả rất nhỏ; trung phẩm đan dược, sáng bóng, tròn lẳn, dược hương tràn ngập, hiệu quả hơn hạ phẩm đan dược một chút vì quá trình tinh chế cao hơn một bậc, mà càng tăng phẩm cấp thì...” Phi lão dừng một chút, ánh mắt hiện lên một tầng thâm ý: “Hiệu quả cuối cùng của đan dược sẽ được tập trung vào dược hiệu, bất kể là bên ngoài, hay dược hương, chỉ cần hiệu quả tuyệt hảo là hơn hẳn mọi thứ.”

“Mà dược hiệu viên đan dược này được ẩn vào bên trong, bên ngoài có đan y (tàng thuốc mỏng bao vây bên ngoài) chặt chẽ bao vây, đem dược hiệu khóa lại, không có một chút lãng phí nào. Có thể nói đây là đan dược thượng phẩm.”

Trải qua sự giải thích của Phi lão, Chỉ Yên mới hiểu được ngọn nguồn: Thì ra không phải cứ có dược hương là tốt, mà ngược lại dược hương khuếch tán thì dược hiệu cũng bị hao tổn dần, cho nên dược hương càng nhẹ thì chất lượng đan dược càng tốt.

Lấy ra bình ngọc, Chỉ Yên cất đan dược vào trong, dù sao thì đây cũng là một viên đan dược nàng luyện chế vừa lòng nhất mà.

Đi bộ một vòng trong không gian càn khôn Chi Yên mới lác mình ra ngoài, lúc này đêm dài yên tĩnh, Chi Yên nằm trên giường, nhất thời lại ngủ không được, suy nghĩ lộn lờ, một đạo bóng dáng cứ xuất hiện trong đầu.

Bạch y bay bay, thân nhiên mà đứng, tóc đen như mực, mặt như bóng trắng (???? Convert), băng cơ ngọc cốt, thanh nhã trong sáng. Thân ảnh thon dài đứng dưới màn mưa tuyết cùng đôi mắt màu u lam thâm thúy khiến người ta vừa liếc mắt đã không thể dời đi, môi mỏng gợi cảm, cả người như trích tiên, xa xa nhìn chính mình.

Chi Yên khẽ giật mình, mình sao có thể mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) nghĩ đến người kia?

Lắc lắc đầu, nhưng hình ảnh của người kia vẫn không biến mất, ngược lại càng lúc càng rõ ràng, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, con ngươi sâu thẳm như biển xanh, còn có nụ cười yếu ớt trên khóe môi, khiến người ta cảm thấy hân hân như xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

“Đáng ghét!” Chi Yên thở hắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dần hiện lên một tầng ảo não: Nam nhân này cường đại khó lường, mặc dù có trí nhớ của kiếp trước nhưng ở trước mặt hắn, nàng lại không thể lấy được một chút cảm giác vượt trội nào, huống chi hắn vẫn là Ma đế, là một sự tồn tại khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Thật sự không ngủ được, Chi Yên đơn giản đứng dậy. Ban đêm, U Lam học viện vô cùng yên tĩnh, từ cửa sổ nhìn ra, từng điểm sáng từ những chiếc đèn lồng trong màn đêm càng phát ra cảm giác lạnh lùng, cô độc, giống như những ngôi sao sáng trên bầu trời, nhìn thật mê mị (đẹp nhưng ưu thương), đẹp, nhưng ai biết được nó còn tồn tại hay không.

Hai tay ôm chân, ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên mặt kính thủy tinh, thẳng đến khi mệt không chịu nổi mới nặng nề ngủ.

Tối hôm qua Sa Toa cũng ồn ào náo loạn một lúc lâu mới ngủ được, sáng dậy, mới nhớ tất cả sách vở đều để trong viện học viện, nhưng nếu bây giờ đi qua đó thì nàng sẽ không có thời gian ăn sáng, cho nên không thể không đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ca ca nhà mình.

Sa Long lắc đầu, bắt đầu dĩ nệm cho nàng một ánh mắt an tâm.

Trải qua thương lượng với người quản lý khu ở trọ của chúng đệ tử, Sa Long dễ dàng đi vào phòng ngủ của Sa Toa, theo thói quen gõ hai tiếng, thấy không có người lên tiếng, Sa Long chỉ nghĩ Chi Yên đã đến lớp học trước nên mới mở cửa, trực tiếp bước vào trong.

Tia sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào trong phòng, phủ lên bóng dáng nho nhỏ hồng phấn đang ngồi ôm chân cuộn lại thành một đoàn, da thịt mềm mại, tinh tế như sữa lộ ra ngoài không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn im lặng, lông mi thấp dài, môi hồng hơi chu ra, lười biếng, ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ.

Hai tay ôm chân, vạt váy bị cuộn lên, lộ ra một góc tiểu khố (ên đề que =.=) cùng màu, bàn tay nhỏ bé vừa vịn che lại bộ phận quan trọng, như ẩn như hiện, dụ dỗ người phạm tội. Cả người Sa Long chấn động, cái mũi nóng lên, nhất thời máu mũi cũng tràn ra, bá một tiếng, hai má hồng thêu, lan tràn đến bên tai.

(edit: em nó mới chín tuổi chín tuổi chín tuổi thôi đó =.=)

Như cảm nhận được bầu không khí xung quanh thay đổi, Chi Yên cau mày, từ trong ngủ say tỉnh lại, tầm mắt chạm nhau, đôi mắt xinh đẹp nhiễm một tia mê mang, ngay người nhìn Sa Long đang đứng trước mặt.

Thân mình Sa Long run lên, cứng đờ tại chỗ, có một loại cảm giác quẫn bách khi bị người ta phát hiện chuyện xấu. Ánh mắt hắn dao động, khuôn mặt tuấn tú ôn nhuận che kín thần sắc xấu hổ, 囧 hận không thể tìm một cái động mà chui vào.

“A, sớm!” Chi Yên sừng sốt hai giây liền khôi phục bình thường, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của hắn, trong lòng nổi lên một tia đùa dai, vẻ mặt không chút thay đổi từ cửa sổ lại gần.

“Sa Long ca ca xấu hổ xấu hổ, Yên Nhi bị huynh xem sạch trơn.” Chi Yên cắn cắn môi, tiếng nói non nớt mang theo một tia u oán, mắt to ngập nước trừng hắn.

Thân thể Sa Long lại run rẩy, trong lòng loạn thành một đống: “Yên Nhi, Sa Long ca ca không phải cố ý, huynh...” Sa Long khủng hoảng trong lòng, chỉ sợ để lại ấn tượng xấu trong lòng Chi Yên, nên vội vàng giải thích.

“Không cần, Sa Long ca ca xem Yên Nhi sạch trơn rồi, Yên Nhi cũng phải nhìn lại.” Chi Yên lấy nguyên tắc bình đẳng, đôi mắt mang theo hơi nước loạn quét trên người Sa Long.

Sa Long đỏ mặt, trên trán rơi xuống vài vạt hán tuyến, 囧 còn có thể như vậy sao?

Nhìn bộ dạng nàng không xem được sẽ khóc cho người coi, nhất thời dưới chân lão đạo, bóng dáng xẹt qua, chạy trốn ngay lập tức.

Chi Yên che miệng cười duyên, bả vai run run không ngừng, thật ra nàng cũng không tính bị xem hết, nơi nên che cũng bị che cả rồi, so với kiếp trước mặc quần đùi hay bikini đều bảo thủ hơn nhiều, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt 囧 của hắn thì nàng cũng không đột nhiên nhớ đến muốn đùa giỡn hắn. Bây giờ thì hay rồi, nàng vậy mà đem đường đường vương tử của một cường quốc dọa chạy, ha ha, vị Sa Long vương tử này thật đáng yêu, tư tưởng còn ngây thơ như vậy...

Cuối cùng, sách giáo khoa của Sa Toa vẫn do Chi Yên mang giúp. Trong phòng học, Sa Long nghiêng người, không dám nhìn thẳng vào nàng.

Vừa khai giảng, chương trình học đều rất nhàm chán, buổi chiều lại là thời gian tự học, Chi Yên tính đến Luyện Đan đường xem thử.

“Yên Nhi, ca ca tỳ bị sao vậy?” Sa Toa tò mò nhìn ca ca nhà mình, này vừa hỏi, sắc mặt Sa Long lại đỏ bừng, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh Chi Yên ngồi bên cửa sổ, da thịt như tuyết trắng lộ ra bên ngoài... Trong lòng nóng lên, cảm thấy lỗ mũi có xúc động muốn đổ máu một lần nữa.

“Buổi trưa ta không ăn, các muội tự mình đi ăn đi.” Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng Sa Long đã biến mất khỏi tầm mắt.

“Làm sao vậy?” Sa Toa khó hiểu: Ca ca của nàng luôn ôn hòa, bình tĩnh, sao lại có lúc tông cửa mà chạy như thế này?

“Đoán chừng chắc huynh ấy có việc gấp, tỳ và Sa Hiên thúc thúc đi ăn cơm đi, muội muốn đến Luyện Đan đường một chuyến.” Chi Yên nhún nhún vai, trong lòng âm thầm ghen cười, ý niệm vừa động, đã lấy ra hai quả Trám từ không gian cần khôn đưa đến trước mặt Sa Toa.

“Oa, Tiểu Yên Nhi là tốt nhất, moa moa, đây là thưởng cho muội.” Sa Toa vui sướng nhận lấy quả Trám, ở hai má phẩn nộn của Chi Yên hung hăng hôn hai cái, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng Sa Hiên ngoài cửa, ánh mắt nàng lại u ám hơn vài phần.

“Được rồi, mau đi đi, cẩn thận Sa Hiên thúc thúc lại chờ đến sốt ruột.” Chi Yên một bên chùi nước miếng, một bên trừng mắt nhìn Sa Toa.

“Hi hi, tỳ đi trước đây, buổi tối gặp.” Sa Toa vẫy vẫy tay, vội vàng chạy về phía Sa Hiên.

...

Luyện đan sư là chức nghiệp khan hiếm nhất trên đại lục, cho nên được mọi người kính yêu và kính ngưỡng. Vì muốn biểu đạt sự coi trọng đối với luyện đan sư, U Lam học viện đã đem hẳn một tòa lầu dùng để dạy học làm nơi đặt Luyện Đan đường.

Luyện đan đường cách khu luyện đan dạy học cho đệ tử khoảng năm trăm thước về bên phải, muốn tới luyện đan đường thì phải đi xuyên qua nơi này, mà muốn thật sự bước vào luyện đan đường thì lại phải đi qua Luyện Đan viện trước Luyện Đan đường.

Mặc dù Luyện Đan đường và Luyện Đan viện ở một chỗ nhưng mỗi một đệ tử muốn đi vào lại phải có cấp bậc ít nhất là nhị phẩm luyện đan sư.

Khu luyện đan dạy học bình thường chỉ dạy một ít lý luận, còn thực hành, luyện tập đa số đều tiến hành ở Luyện Đan viện, nơi đó có khoảng sân trống trải, ánh sáng tốt, quan trọng hơn là do có liên quan với Luyện Đan đường nên thường xuyên có luyện đan sư cao cấp đi ngang qua, nếu may mắn còn có thể học được một ít kinh nghiệm từ bọn họ.

Khóa học lý luận buổi sáng đã xong, không ít người đã tới Luyện Đan viện để tiếp tục luyện tập thực tế, Chi Yên xuyên qua trong đám người thì có vẻ hơn bất mắt, cho nên khi nàng xuất hiện, ánh mắt mọi người trong Luyện Đan viện đều tụ tập cả lại đây.

Khó hiểu, tò mò, không kiên nhẫn, thậm chí là hèn mọn, ở đây, người nhỏ tuổi nhất trong bọn họ cũng đã mười lăm tuổi, vậy mà tự đứng lại có nha đầu ở đâu tự tiện xông vào, nhìn nha đầu này nhiều nhất cũng chỉ mới mười tuổi thôi nhì, nàng tới đây làm gì, chẳng lẽ không biết đây là nơi chỉ dành cho luyện đan giả sao?

U Lam học viện hơn năm ngàn đệ tử, luyện đan sư chỉ chiếm khoảng 2%, cho nên, trong tiềm thức, bọn họ đều cảm thấy bản thân mình tài trí hơn người, thậm chí còn trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của linh giả, chưa nói đến việc trên người Chi Yên lại không có hơi thở của linh giả cũng không có khả năng là chiến sĩ.

“Chẳng lẽ là người mù tu luyện?” Ánh mắt một thiếu niên híp lại, nhìn Chi Yên thì thảo lắm bầm.

Người mù tu luyện?

Giọng nói tuy nhỏ nhưng không hề có chút ngại truyền vào tai của mấy người trong Luyện Đan viện, thoáng chốc, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Chi Yên dần trở nên sắc bén, trên mặt lộ rõ sự chán ghét.

Đã là người mù tu luyện, lại dám bước vào Luyện Đan viện tôn quý này?

Nhất thời có người không cam lòng, hùng hổ lại gần Chi Yên.

“Nơi này không cho phép người ngoài bước vào, mau mau rời khỏi đi!” Hai chân dang rộng, ngăn chặn đường đi của Chi Yên, trên mặt thiếu niên bộ dạng khỏe mạnh, tròn trịa lướt qua một tia chán ghét.

Trong mắt hắn chỉ có cường giả mới được tôn trọng, mà nha đầu này, tuy bộ dạng tinh xảo nhưng là cái gì cũng không phải.

Chi Yên cau mày, vẻ mặt không biết nói gì nhìn thiếu niên đột ngột xuất hiện này: “Chớ khôn không cần đường, tránh ra!” Người khác đã không cho nàng mặt mũi như vậy thì nàng cũng đâu cần phải nể mặt bọn họ làm chi.

Một tiếng quát lạnh, mang theo non nớt vang vọng trong Luyện Đan viện, trong mắt mọi người xẹt qua một tia kinh ngạc: Không nghĩ đến nha đầu này còn có vài phần dũng cảm.

“Ngươi, người nói ai là chó.” Thiếu niên khó thở, nói chuyện không dùng đầu óc, nhất thời bật thốt lên. Trên sân ồ lên một mảnh, khiến thiếu niên tức giận

đến mặt mày đỏ bừng, trong mắt xuất hiện tia nhìn hung ác.

“Ta đâu có nói gì đâu, là chính người nào đó tự mình thừa nhận thôi. Thế nào, người muốn ý lớn bắt nạt nhỏ, muốn cắn ta một cái sao?” Chi Yên lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, giọng điệu u ám, đều đều, tràn ngập hương vị châm chọc.

phì phì, phì phì! (thở dốc đấy =))

Thiếu niên mạnh mẽ há miệng thở dốc hai cái, nắm đấm xiết chặt, nếu không phải chỗ này nhiều người như vậy thì hắn đã nhào lên đánh cho nha đầu trước mặt một trận rồi.

“Được rồi, nơi này là Luyện Đan viện, người rảnh rồi cắm vào, không muốn khó coi thì tự mình đi ra ngoài đi.” Một thiếu niên mặc một bộ y bào xanh thẫm lại gần, nhìn Chi Yên thản nhiên nói, ánh mắt hân lạnh nhạt, toàn thân lộ ra một tầng cảm giác xa cách.

Là người quản lý Luyện Đan viện, lời nói của hắn cũng có một chút trọng lượng, mọi người nghe xong đều chuyển mắt lại đây, trên mặt lộ ra ý muốn xua đuổi.

Chẳng lẽ còn muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Chi Yên cảm thấy không hồn giận: Những người này trọng tâm luôn dừng ở việc luyện đan, linh lực chắc hẳn không sao hơn nàng được, hơn nữa trên người nàng còn có độc được do nàng tự phối chế, nàng có tự tin sẽ lấy được lợi thế trước mặt nhóm người này, nhưng ý định hôm nay nàng đến đây không phải là để đánh nhau, nàng cũng không có tâm tư hay thời gian để lãng phí với bọn họ.

“Ta đến luyện đan, còn có, ta cũng là đệ tử của học viện.” Thấy bọn họ hùng hổ, Chi Yên nhú mày.

“Xùy, người nghĩ chúng ta đều là kẻ ngốc sao.” Trong đám người có người bật cười ra tiếng, mọi người đều lấy ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn chằm chằm nha đầu trước mặt.

“Xuy, người là luyện đan sư, ta còn là đan thánh đấy.” Thiếu niên bị Chi Yên đả kích lúc trước không nhận được liếc mắt xem thường, chế nhạo nói, những người khác cũng cười ra tiếng, giống như đang nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm vậy.

“Các ngươi không tin, ta cũng mặc, tránh ra đi.” Chi Yên mặt không đổi sắc thản nhiên nói, nàng có phải luyện đan sư hay không chỉ có chính nàng biết, còn những người này, nàng không cần tốn thời gian giải thích

“Tránh ra, hừ, chẳng lẽ ngươi còn muốn đến Luyện Đan đường?” Thiếu niên nhú mày, giọng nói cất cao, mọi người nghe xong lại lần nữa bật cười ra tiếng: Luyện Đan đường? Nơi này ngoại trừ Tàn Túc học trưởng, chỉ sợ không còn ai có thể đi vào, dù sao nhị phẩm luyện đan sư không phải ai cũng có thể đạt được.

Mà nha đầu trước mặt ngay cả luyện đan sư cũng không phải mà còn muốn đến Luyện Đan đường?

Đây đại khái là chuyện cười lạnh nhất trên đời nhỉ?

“Đúng vậy!” Chi Yên gật gật đầu, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, trong trẻo như trước.

Tàn Túc nhướng mày, bắt đầu thật sự đánh giá nha đầu trước mặt một lần nữa, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, tính tình tương đối dũng cảm, chỉ với thái độ bình tĩnh khi gặp chuyện này đã khiến người khác phải nhìn với ánh mắt khác xưa: Chẳng lẽ nàng thật sự là luyện đan sư?

Trong lòng hắn không ngừng phỏng đoán khả năng không thể xảy ra này, cuối cùng vẫn như cũ không thuyết phục được chính mình: Luyện đan sư mới chín tuổi? Rất không tài nào hiểu được.

Lắc đầu, trên sân lúc này, mọi người đã cười thành một đoàn, mà người khởi xướng là Chi Yên lại vẫn giữ nguyên vẻ mặt không mặn không nhạt.

“Đề nàng đi qua.” Tàn Túc hạ mi, cuối cùng quyết định nói: Hắn ngược lại muốn nhìn xem nha đầu này muốn làm cái gì.

Mọi người vây quanh Tàn Túc không khỏi sững sờ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nhường đường, hèn mọn trừng mắt nhìn Chi Yên một cái.

Chi Yên tỏ vẻ không nhìn thấy, hờ hững xuyên qua bọn họ, đi thẳng đến Luyện Đan đường.

Nếu nói Luyện Đan viện là một đại viện rộng mở thì Luyện Đan đường lại giống như một tòa cao ốc theo kiểu cổ, kiến trúc như lô cốt, tường màu xám nhả nhện, khí khái uy nghiêm, cửa trước cao bốn thước, bên trên là một tấm biển bằng đá, mặt trên có ghi mấy chữ rồng bay phượng múa “Luyện Đan đường” được thiếp vàng, hai bên cửa lớn có hai gã hộ vệ, nghiêm nghị đứng thẳng, mắt nhìn không đổi về phía trước.

Tất cả hộ vệ của U Lam học viện đều đã trải qua huấn luyện đặc thù, bọn họ có tâm trí kiên định, thực lực tất nhiên không kém, nếu có người muốn xông vào Luyện Đan đường, thì quả thật đây là chuyện còn khó hơn lên trời, cho nên, khi bọn hân nhìn thấy một nha đầu mặc y phục màu hồng phấn lại gần, toàn thể đều không biết nói gì, ánh mắt sáng quắc, chỉ sợ bỏ lỡ kịch hay sắp diễn ra.

Không ít người trong mắt đã tản ra tia nhìn hèn mọn và châm chọc, nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, thậm chí trong lòng bọn họ còn có một loại cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

Chi Yên đến gần, hai hộ vệ lập tức chuyển mắt nhìn qua, trên mặt lộ ra ý tứ hàm xúc.

Ý niệm vừa động, Chi Yên đem Tinh bài mà Diệp Văn đã đưa cho nàng lúc trước ra, bởi vì những người khác đều ở sau lưng nàng nên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy thái độ của hai hộ vệ đột nhiên thay đổi, hơi hơi khom người, sau đó tự động tránh ra một bên.

Sao, làm sao có thể?

Nhìn Chi Yên lững thững đi vào Luyện Đan đường như sân vắng, bọn họ ai nấy đều trừng lớn mắt, vẻ mặt như đang nhìn thấy quái vật: Vậy mà lại cho nàng đi qua? Trời ạ, bọn họ không nhìn lầm chứ?

Chi Yên vừa bước vào Luyện Đan đường, đã cảm thấy cả người sáng khoải vô cùng, linh khí xung quanh nàng thoáng chốc tăng gấp đôi. Khung cảnh bên trong thống nhất một màu nâu, từ tường đá hay sàn đá, trên đỉnh đầu lại gắn một viên dạ minh châu rất lớn, xung quanh là những quả cầu thủy tinh, khiến ánh sáng dưới sự phản quang của quả cầu thủy tinh mà càng thêm rực rỡ.

Khí khái, xa hoa, phong cách cổ xưa, ba loại cảm giác dung hợp lại một chỗ, bổ sung lẫn nhau, đây chính là cảm nhận trực quan mà Luyện Đan đường mang lại cho Chi Yên.

Đại đường rộng mở chỉ rải rác một ít người, bọn họ hoặc lượn lờ ở bên trong, hoặc là lật xem ghi chú về luyện đan, nhìn thấy Chi Yên tiến vào, chỉ hơi hơi kinh ngạc một giây rồi lại rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường.

Có thể tới nơi này ít nhất đều là nhị phẩm luyện đan sư, bọn họ tự có kiêu ngạo của mình, tố chất cũng so với những người trong Luyện Đan viện cao hơn không ít, cho nên mặc dù trong lòng có khó hiểu cũng sẽ không tự hạ thấp giá trị bản thân đến hồi.

“Xin hỏi có gì cần ta phục vụ sao?” Một nữ tử mặc y phục màu vàng sậm từ đài công tác đi ra, đứng bên cạnh Chi Yên, mỉm cười nói.

“Đây là Tinh bài của ta, không biết đan thất một trăm lẻ tám ở chỗ nào?” Chi Yên đưa Tinh bài của mình cho nữ tử xem qua, mặt trên ghi đúng là chữ một trăm lẻ tám.

Thân mình nữ tử run lên, kinh ngạc nhìn đứa nhỏ trước mắt, Luyện Đan đường rất lớn, rất trống trải, cho nên những lời Chi Yên mọi người đều nghe được, lúc này, mọi người đều không nhịn được ngẩng đầu, trên mặt thống nhất lộ ra kinh ngạc: Đan thất Một trăm lẻ tám?

“Người, người chính là luyện đan sư chín tuổi mà Diệp Văn tôn giả đã dặn dò riêng kia?” Nữ tử kinh ngạc, bởi vì quá mức kích động nên trong giọng nói cũng mang theo một chút run rẩy.

Giọng nói của nữ tử không lớn, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, hoàn toàn rõ ràng rơi vào tai mỗi vị ở đây.

Bọn họ không phải để ý việc luyện đan sư mới chín tuổi mà là Diệp Văn tôn giả, nói như vậy là đứa nhỏ này rất quen thuộc với Diệp Văn tôn giả, trưởng lão của Luyện Đan đường?

Chi Yên gật gù đầu: “Người có thể mang ta tới đó không? Hoặc là nói vị trí cho ta cũng được.”

“Đương nhiên có thể, mời đi theo ta.” Nữ tử cười đến sáng lạn, đối với đứa nhỏ tinh xảo này rất là vui mừng.

Luyện Đan đường có tổng cộng chín tầng, chỗ này chỉ mới là đại sảnh mà thôi, mà đan thất của Chi Yên lại ở lầu ba. Chi Yên theo nữ tử lên lầu, lưu lại một đám nam nhân bụng đầy khó hiểu.

“Nơi đó là đan thất một trăm lẻ tám, tôn giả đã cho người chuẩn bị không ít dược liệu, mời tùy ý sử dụng, nếu còn có chuyện gì thì cứ việc tìm ta.” Nữ tử dặn dò một chút rồi lập tức rời đi.

Thoáng chốc nơi này chỉ còn lại mình Chi Yên, nàng lấy Tinh bài ra, đặt vào một khe hở trên vách tường (hãy tưởng tượng như đang quẹt thẻ phòng =)), một tia sáng màu tím chớp lên, oanh một tiếng, cửa đá mở ra.

Một trận dược hương phả vào mặt, Chi Yên chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, vô số ánh sáng từ ngọn đèn ánh vào mi mắt, nàng cất bước đi vào, cửa đá oanh một tiếng lại đóng lại.

Đây là một không gian hình tròn, vị trí chính giữa xây thành bục, cao hơn mặt sàn một chút, dùng để đặt dược đỉnh, bên cạnh là hai chiếc giá dùng để đặt dược liệu cần xử lý, xung quanh còn có mấy chiếc tủ bằng đàn mộc, bên trên có sắp xếp một ít bình ngọc, bên dưới là một đám ngăn kéo khép kín, trên mặt có dán một mẫu giấy nhỏ, ghi rõ chủng loại của dược liệu, hơn nữa bên cạnh còn đặt một chiếc bàn dài đặt mấy dụng cụ dùng để sơ chế, xử lý dược thảo...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 2: Học viện đại tái

Chi Yên tùy ý đi dạo một vòng trong đan thất, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng. Toàn bộ không gian rộng khoảng hai mươi, ba mươi mét vuông, cho dù có đặt thêm một chiếc giường lớn cũng còn rộng chán.

Không khí trong đan thất lưu thông, linh khí cũng nồng hơn một tầng so với đại sảnh, nơi này không gian yên tĩnh, lại không quá âm u, u ám, quả thật rất dễ giúp người ta tập trung tinh thần.

Nhìn những ngăn kéo phân loại dược liệu, Chi Yên hơi nhảm tính trong đầu, tất cả hơn năm mươi loại, mỗi loại dược liệu được chuẩn bị ít nhất mười gốc, ngăn tủ riêng biệt bên dưới lại chất đồng tính hạch của ma thú cấp thấp, cũng đủ để nàng tiêu xài một thời gian.

Diệp Văn chỉ để người ta chuẩn bị một ít dược liệu cấp thấp đơn giản, loại tốt nhất chỉ có Thanh Tâm thảo dùng để luyện chế đan dược nhất phẩm và đan dược nhị phẩm.

Diệp Văn nhìn trướng thiên phú của nàng, nhưng còn phẩm cấp nàng bao nhiêu thì đại khái lão chỉ có thể chờ Chi Yên ra tay thì mới biết được.

Hai mươi phút trôi qua, những gì cần hiểu, cần biết Chi Yên đều đã rõ, ý niệm vừa động, lấy Hàn đỉnh từ trong không gian ra ngoài. Hàn đỉnh tản mát một tầng khí lạnh, hình dáng mang phong cách thần bí, cổ xưa đột nhiên xuất hiện trong đan thất, sau đó Chi Yên lại tiếp tục lấy ra dược liệu để luyện chế Khí Huyết đan trong không gian, muốn bắt đầu luyện đan, mà hoàn toàn không có ý định sẽ sử dụng những dược liệu mà Diệp Văn chuẩn bị cho nàng.

Một lần luyện chế thành công thượng phẩm Khí Huyết đan, khó đảm bảo không có vài phần may mắn trong đó, cho nên, trước mắt nàng muốn gia tăng sự thuần thực khi luyện chế đan dược này để bảo trì thành tích mà trước đó nàng đã đạt được.

...

Nháy mắt đã hai canh giờ trôi qua, lúc này tại đại sảnh tầng trệt của Luyện Đan đường đã tụ tập không ít người, nguyên nhân là vì Diệp Văn tôn giả đến đây.

“Tiểu Yên Nhi đã đến bao lâu rồi?” Diệp Văn mặc một bộ y phục màu xanh đen bước vào, nhìn nữ tử đã dẫn đường cho Chi Yên hỏi.

“Chi Yên tiểu thư đã đến hai canh giờ rồi, bây giờ vẫn còn ở trong đan thất.” Nữ tử cung kính đáp lời Diệp Văn, mà một đám luyện đan sư bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt phấn chấn, sùng bái nhìn chằm chằm Diệp Văn tôn giả.

Là người quản lý Luyện Đan đường, là thủ tịch trưởng lão của U Lam học viện, Diệp Văn tôn giả là luyện đan sư tứ phẩm có thể đếm được trên đầu ngón tay ở trên U Minh đại lục. Phân vinh quang, tôn kính này đều thuộc về vị lão giả trước mặt, là sự tồn tại cường đại như thần trong lòng bọn họ.

Tinh thần mọi người trở nên hăng hái như uống máu gà, trên mặt vừa lộ ra kính sợ lại vừa lộ ra sự kính ngưỡng, sâu trong mắt cũng ánh lên hai ngọn lửa nóng rực.

“Tôn giả đại nhân, đêm nay ngài sẽ lưu lại tuần tra sao?” Một tên luyện đan sư nhị phẩm tiến lên, nhìn Diệp Văn cung kính hỏi, trong giọng nói lại ẩn chứa một tia hy vọng, tha thiết.

Nghe câu đó, con ngươi của mọi người lại nóng lên vài phần, căng thẳng nhìn chăm chú vào vị tôn giả trước mặt: Cái gọi là tuần tra đó là việc tôn giả sẽ xem xét sơ qua quá trình luyện đan của bọn họ, trong đó cũng bao gồm những lời đề nghị, bình luận của tôn giả. Tất nhiên loại cơ hội này vô cùng quý giá, khó có được.

“Ừm, các người đều chuẩn bị đi.” Một tay vuốt râu, Diệp Văn thản nhiên gật đầu nói, dù sao lão còn muốn chờ Yên Nhi, thuận tiện xem bọn hắn luyện đan cũng tốt.

Oanh!

Mọi người nhiệt huyết sôi trào, ong ong ong vài tiếng, lập tức một hàng dược đỉnh chính tề xuất hiện, xếp thành hàng, sau đó là mười hai luyện đan sư nhị phẩm chuẩn bị vào chỗ, tay phải bắt đầu bố trí các loại dược liệu để luyện đan.

Khi Chi Yên từ trên lầu bước xuống thì đã nhìn thấy cảnh tượng như thế, nàng chẳng qua chỉ ở trong đan thất một thời gian ngắn, nhưng khi xuống dưới thì đại sảnh đã xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt khó gặp như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại xẹt qua một tia hứng thú, dù sao nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy người khác luyện đan.

“Chi Yên tiểu thư!” Tiếng nữ tử thanh thúy vang lên, Diệp Văn nghe được, biết Chi Yên đã xuất hiện, lập tức quay đầu, trong con ngươi màu bạc chợt lóe tia sáng không rõ.

“Đồ nhi tốt, rốt cuộc cũng đến thăm vi sư.” Khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một chút vui sướng, giọng nói trầm thấp, hùng hậu, mang theo cung chiêu, dung túng nhàn nhạt.

Gi?

Mọi người như bị đá kích, khiếp sợ nhìn vị tôn giả trước mặt, tầm mắt dao động, lại rơi xuống người nhân nhi một thân phần y đang bước tới: Đồ nhĩ? Vì sư?

Diệp Văn tôn giả thu đồ đệ khi nào vậy?

“A, là nàng!” Thiếu niên cường tráng lúc trước đã chế giễu Chi Yên, lúc này đang ghé mình ngoài cửa đại sảnh, vẻ mặt kinh ngạc, kinh ngạc hô nhỏ: Nàng đúng là đồ đệ của Diệp Văn tôn giả?

Trong nháy mắt có người bắt đầu đứng ngồi không yên, hồng hộc thở hổn hển.

“Ta không phải là đồ đệ của ngươi.” Chi Yên bĩu môi, thần nhiên từ chối.

Oanh, mọi người xung quanh đều bị lời nói của Chi Yên làm chấn động, vẻ mặt như chịu đá kích từng mắt nhìn nàng: Không phải đầu nàng bị cửa kẹp hông chứ, chuyện tốt như thế mà còn từ chối.

“Khụ khụ, Tiểu Yên Nhi từ chối nhiều lần như vậy, vì sư thật sự rất đau lòng.” Diệp Văn tôn giả làm bộ như thật bị thương, mặt dày tiếp lời. Rầm một mảnh, mọi người như bị sét đánh trúng, hết sức cẩn thận mới không nhảy bật dậy, vẻ mặt không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt: Đây là vị tôn giả cao cao tại thượng, tồn tại như thần thánh, chịu sự kính ngưỡng của bọn họ họ, Diệp Văn tôn giả sao?

“Được rồi, đừng ảnh hưởng bọn họ luyện đan.” Diệp Văn tròn mắt một cái nói, khiến Chi Yên lại một lần nữa đem ánh mắt dời xuống người những người đang luyện đan trong đại sảnh.

Những luyện đan sư đang nghiêng tai lắng nghe, khi nhìn thấy ánh mắt của nàng bắn về phía mình, không nhận được run rẩy khoe miệng, làm ra bộ dáng đang chuyên tâm luyện đan, nhưng thật ra tinh thần vẫn dừng trên câu nói mà Diệp Văn đã nói lúc trước.

“Khụ Khụ, nếu Tiểu Yên Nhi muốn xem các ngươi luyện đan thì các ngươi cũng nên xuất ra bản lĩnh giữ nhà để nàng mở rộng tầm mắt.” Đôi mắt Diệp Văn híp lại, đối với những luyện đan sư đang không yên lòng này nói.

Khụ, Diệp Văn tôn giả đã hạ lệnh, bọn họ giống như được uống máu gà, nháy mắt phần khởi hẳn lên. Ý niệm vừa động, một loạt những ngọn lửa bùng chốc xuất hiện, khiến nhiệt độ trong đại sảnh dần tăng lên, nóng rực. Từng ngọn lửa hoặc đỏ hoặc cam phát ra ánh sáng chói mắt, ánh lên từng khuôn mặt nhiệt huyết, kích động của bọn họ.

Đám người Tần Túc đã ở bên trong sảnh, lúc này, ánh mắt mắt thâm thúy của hắn dừng trên người Chi Yên, nhìn qua có vẻ như đến chết hắn cũng không thể tưởng tượng được nàng lại là đồ đệ mà Diệp Văn tôn giả nhìn trúng, hơn nữa nàng còn một mực không đồng ý.

Theo từng ngọn lửa bùng lên, con ngươi trong suốt của Chi Yên hơi lóe sáng, ánh mắt tinh tường, khoe môi mỉm cười, dương khí trong cơ thể cũng dần dao động lên.

“Thế nào, không tồi chứ.” Diệp Văn không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Chi Yên, như hiển vật quý nhìn Chi Yên hỏi.

“Cũng tạm được.” Chi Yên hơi cắn môi, ra vẻ chân thành gật gật đầu, nhưng khi Diệp Văn nghe vào trong tai lại cảm thấy muốn có lệ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhất thời khuôn mặt già nua xuất hiện một loạt vạch đen.

“Nói như vậy là Tiểu Yên Nhi có thể làm tốt hơn bọn họ sao?” Diệp Văn nhú mày, dò hỏi tu vi luyện đan của Chi Yên.

“Thì như những gì ngươi thấy đấy, lửa của ta là nội hỏa ngoại phóng.” Chi Yên gật gật đầu, ngây thơ hồn nhiên trả lời.

Khoe miệng Diệp Văn co gập, nháy mắt có loại xúc động muộn dậm chân: Nội hỏa ngoại phóng! Không phải luyện đan sư nào cũng có thể làm được điều này đâu, lúc ấy cũng là vì nhìn thấy điểm ấy nên mới muốn thu nàng làm đồ đệ, hơn nữa, dù sao luyện đan sư mới chín tuổi ở đại lục này dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, câu nói có lệ này lại là cảnh giới mà một luyện đan sư nhị phẩm chưa hẳn làm được, còn thần nhiên thừa nhận nội hỏa ngoại phóng, trời ạ, rốt cuộc nàng có hiểu nội hỏa ngoại phóng và cấp bậc của luyện đan sư hay không? Chuyện này không phải là chuyện mà một ngày hai ngày có khả năng đạt được đâu.

“Ngươi thật sự chỉ biết nội hỏa ngoại phóng?” Diệp Văn tôn giả nghi ngờ nhìn nàng.

Chi Yên nháy mắt mấy cái, từ chối cho ý kiến, Diệp Văn đỏ mặt hơi lạnh đầy đầu, cảm giác mình có phải quá rảnh rồi hay không khi biết rõ nha đầu này sẽ không đưa ra đáp án rõ ràng nhưng vẫn cố tình đưa đầu cho nàng hăm hại.

Kế tiếp Diệp Văn bảo trì trầm mặt, Chi Yên mừng rỡ vì cuối cùng mình cũng được thanh nhàn, ánh mắt nàng không hề chớp nhìn kỹ xảo luyện đan của những người trong sảnh.

Ngọn lửa rực rỡ bùng cháy trong được đỉnh, độ ẩm xung quanh nháy mắt tăng cao không ít, một gốc thảo dược bắt đầu được cho vào đỉnh lò. Mọi người kinh ngạc, tán thưởng dược thảo đã luyện hóa thành chất lỏng sền sệt, hoặc hóa thành bột phần tinh mịn, tán thưởng kỹ xảo thành thạo, giờ tay nhất chân đều không có một chút sai lầm nào của các luyện đan sư, khiến người khác có thể nhìn ra những động tác này được luyện tập lặp đi lặp lại không chỉ một hai lần.

“Nhị phẩm Thanh Tâm đan!” Trong đám người dường như có người hô nhỏ một tiếng, chỉ thấy trên tay vị luyện đan sư đứng đầu có cầm Thanh Tâm thảo đang muốn ném vào đỉnh lò, tiếp theo hẳn lại cho thêm một gốc Xích Ti thảo màu đỏ ngầu vào.

Nhị phẩm Thanh Tâm đan, là đan dược dùng để trợ giúp cho việc tu luyện, có tác dụng khiến tâm bình khí hòa, tẩy sạch tạp niệm, là đan dược trung cấp gần với cao cấp trong số những đan dược nhị phẩm khác, cũng là loại đan dược tương đối có tính thử thách mà những luyện đan sư mới bước vào nhị phẩm có thể miễn cưỡng chế ra được.

Chỉ Yên khẽ cau mày, trong mắt xẹt qua tia sáng “thì ra là nó”: Thanh Tâm thảo, đúng là loại thảo dược mà nàng vừa mới nhìn thấy trong đan thất.

Xích Ti thảo khi vào trong dược đỉnh, lập tức bắt đầu từ từ dung hợp cùng với Thanh Tâm thảo, hóa thành một bãi chất lỏng màu đỏ sẫm. Ngọn lửa màu cam run lên, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người dần nhỏ đi, cuối cùng trở thành một tầng sương khói mỏng manh bao trùm trên đỉnh lò.

Một lúc sau, trên trán vị luyện đan sư kia bắt đầu toát mồ hôi lạnh, bộ dáng có chút lực bất tòng tâm. Trong lòng Chỉ Yên gật gật đầu, lúc này, ánh mắt nàng mới chuyển hướng sang vị bên cạnh hẳn.

Ngọn lửa màu cam lúc lớn lúc nhỏ, khiến Chỉ Yên nhìn thấy kinh hãi một trận. Trước mắt, nàng chỉ mới có thể khống chế lửa nhỏ vô cùng, hay lớn vô cùng chứ chưa bao giờ khống chế một giây trước lớn, một giây sau nhỏ như vậy, loại khống chế này không chỉ khảo nghiệm linh hồn lực của một người mà còn khảo nghiệm năng lực tính toán tinh diệu của người đó nữa.

Ánh mắt lần lượt lướt qua, Chỉ Yên từ kinh hãi đến chết lặng, cuối cùng lại trở nên hồ hững, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại không nhìn ra bất cứ biểu tình gì, bình tĩnh như đầm nước sâu.

Ánh mắt Diệp Văn vẫn lưu ý Chỉ Yên, lúc nhìn thấy tia sáng kinh diễm xẹt qua trong mắt nàng, trong lòng có một chút hưng phấn nho nhỏ, nhưng mà cảm xúc đó chỉ lướt qua trong nháy mắt rồi lại biến mất không còn tung tích.

Sau đó sự bình thân đến đến không thể bình thân hơn của nàng khiến lão không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi: Vốn dĩ còn hy vọng nha đầu này khi nhìn thấy bọn họ luyện đan sẽ cảm thấy hưng phấn mà cầu lão làm sư phụ, nhưng mà bây giờ xem ra hy vọng của lão đã trôi xuống sông xuống biển rồi. Lão thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc nha đầu kia lớn lên như thế nào mà lại có thể khác người như vậy?

Một hồi luyện đan náo nhiệt cuối cùng cũng chấm dứt, kết quả tại chỗ cho ra hai viên đan dược nhị phẩm, mà nhân vật trung tâm được kỳ vọng nhiều nhất là Diệp Văn tôn giả lại không hề nói một lời nào, nửa câu bình luận hay chỉ điểm cũng không có, chỉ lạnh nhạt chấp hai tay sau lưng, về mặt lạnh lùng, cao cao tại thượng.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, tất cả mọi người giải tán đi, trở về nghỉ ngơi thật tốt!” Tầm mắt mọi người tập trung trên người Diệp Văn, lại không dự đoán được lão sẽ nói một câu như vậy, khiến ánh mắt của những người ra sức luyện đan tối sầm lại, trên mặt xẹt qua một tia thất vọng.

“Ừm, thời gian không còn sớm, ta đã ra ngoài nửa ngày rồi, ta về trước đây.” Chỉ Yên khoát tay, nói với Diệp Văn tôn giả, sau cũng không thèm nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của lão, xoay người rời đi.

Mọi người sùng sốt một giây, kinh ngạc nhìn cách cư xử giữa Chỉ Yên và Diệp Văn tôn giả, trong lòng nghi ngờ: Chẳng lẽ vì có liên quan đến đứa nhỏ này nên Diệp Văn tôn giả mới không bình luận, chỉ điểm cho bọn hắn?

Trong nháy mắt, bọn hắn có một loại xúc động muốn đập đầu vô tường: Nếu sớm biết đứa nhỏ này có lực ảnh hưởng như vậy thì bọn họ đã trực tiếp lấy lòng là được rồi, cần gì phải ở chỗ này lãng phí thời gian chứ?

Chỉ Yên ra khỏi Luyện Đan đường, những người lúc trước có thái độ khinh thường, hèn mọn đối với nàng đều biến thành cẩn thận dò xét, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng lóe ra ý muốn lấy lòng và hâm mộ.

“Các người sẽ không cản đường ta như lúc trước chứ?” Chỉ Yên cố ý tạm dừng một giây, trừng mắt nhìn thiếu niên cường tráng lúc trước, về mặt ngây thơ hỏi.

Mọi người lão đảo một cái, tập thể đều không nhận được toát mồ hôi lạnh: Nếu lời này mà bị Diệp Văn tôn giả nghe được, thì bọn họ còn có trái ngọt để ăn sao?

“Không đúng, lần này ta muốn ra ngoài, đương nhiên các người ước gì ta đi càng nhanh càng tốt rồi.” Chỉ Yên thật sự gật gật đầu, sau đó cũng không quay đầu lại đi thẳng, chỉ lưu lại một đám người hỗn loạn, phát điên tập thể.

...

Ở Luyện Đan đường hai canh giờ, sau đó lại chậm trễ ở đại sảnh một thời gian, cho nên đến khi nàng ra ngoài, bầu trời đã muốn tối đen, toàn bộ học viện hoàn toàn chìm trong bóng đêm yên tĩnh.

Sa Long đứng dưới ngọn đèn, nhìn Chỉ Yên đi ra, ánh mắt sáng ngời, tuấn nhan ôn nhuận như ngọc hơi lo lắng, cười cười bước đến đón nàng: “Muội đi ra rồi, đói bụng không?”

So với vẻ thẹn thùng, mất tự nhiên lúc sáng, thì lúc này hẳn lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, thân thiết hỏi Chỉ Yên.

“Tại sao huynh lại ở chỗ này?” Chi Yên kinh ngạc.

“Sa Toa nói buổi trưa muội chưa ăn cơm, bây giờ nhất định rất đói bụng, hơn nữa Sa Hiên thúc thúc đã chuẩn bị xong đồ ăn, thúc ấy nói huynh đến đón muội.” Thật ra do chính hắn muốn đến vậy thôi.

Nghe hắn nói như vậy, lúc này Chi Yên mới cảm thấy bụng hơi khó chịu: “Sa Hiên thúc thúc thật tri kỷ, chúng ta đi nhanh đi, đừng để bọn họ chờ lâu.”

Chi Yên vội vàng đi trước, Sa Long theo sát sau lưng, con người như ngọc lục bảo lóe ra một tia lo lắng, ánh mắt cũng trở nên cực mềm cực ảm nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ xinh trước mặt.

...

Cơm nước xong, Chi Yên và Sa Toa cùng nhau trở lại học viện, hai người đùa giỡn một chút, chờ Sa Toa nặng nề ngủ, Chi Yên mới lách mình tiến vào không gian căn khôn. Vài ngày trước nàng còn cố ý lấy lấy được một ít hạt giống hoa cỏ, thảo dược đem vào không gian trồng, hơn nữa lúc trước cũng trồng không ít, nên bây giờ nhìn lại trông rất đồ sộ.

“Rốt cuộc tiểu nha đầu nhà ngươi có ý định gì?” Phi lão tò mò bay tới bên người Chi Yên, nhìn nàng nhìn hoa cỏ đến ngây người, không khỏi dò hỏi.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Chi Yên cong môi, cười thần bí.

Đợi đến lúc bình thủy tĩnh, chén thủy tinh gì đó được chế tạo tốt, nàng lập tức điều chế hương liệu, đến lúc đó, hoa cỏ trong không gian chắc chắn cũng đã phát triển không sai biệt lắm rồi.

“Hừ, ngươi chỉ giỏi thừa nước đục thả câu.” Phi lão hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, không tiếp tục dò hỏi nữa.

Một đêm ngồi xuống tu luyện, đến tờ mờ sáng, Chi Yên mới trở lại giường nghỉ ngơi.

Hôm nay là một ngày sau đợt huấn luyện thể lực, cũng là ngày viện trưởng Lôi Minh hứa hẹn trao phần thưởng cho những đệ tử ưu tú trong đợt huấn luyện này.

Mới sáng sớm, Chi Yên đã bị Sa Toa lôi từ trên giường dậy, đi vào học viện, sân huấn luyện đã tụ tập đầy người, đông nghìn nghịt một mảnh, so với đại hội động viên lúc ấy còn đồ sộ hơn.

“Tại sao lại có nhiều người như vậy chứ?” Chi Yên bị Sa Toa lôi kéo, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia kinh ngạc.

“Đồng học, hôm nay là ngày gì vậy?” Sa Toa cũng khó hiểu, trực tiếp lôi kéo một người hỏi thăm.

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Người nọ không kiên nhẫn tránh khỏi tay của Sa Toa, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của nàng, lập tức sững sốt một giây, trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng khác thường.

“Quên đi, lát nữa sẽ biết thôi.” Chi Yên lắc lắc đầu, lôi kéo tay Sa Toa, ý bảo không cần để ý. Đúng lúc này, Sa Long cũng từ xa xa đi tới, vẫn một thân lam bào như trước, ôn nhuận như ngọc, chỉ có điều khi nhìn về phía Chi Yên, trong mắt lại đột nhiên trở nên thâm thúy khó hiểu.

“Ca, huynh có biết hôm nay có chuyện gì không, tại sao đột nhiên lại tụ tập nhiều người như vậy?” Sa Toa hưng phấn chạy về phía ca ca nhà mình, ý đồ muốn biết một chút tin tức từ hắn.

“Là Tôn gia, Tôn Trường Vinh đã thành nửa phế nhân, bọn họ không dám đem mũi nhọn chỉ hướng Long Đẳng quốc chúng ta, chỉ tuyên bố muốn tìm ra người đã hạ độc phần.” Sa Long nói xong, ánh mắt lo lắng nhìn thẳng Chi Yên.

Hắn không sợ bọn họ bên ngoài làm cái gì, chỉ sợ bọn hắn tay sau lưng, dù sao thuốc là xuất phát từ tay Yên Nhi, hôm đó Yên Nhi đem thuốc bột bôi trên tay Sa Toa đã bị một người trong bọn họ nhìn thấy, lúc này, có vẻ như tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài.

“Hừ, ta không sợ đấy, bọn họ dám can đảm làm Yên Nhi bị thương một phần, ta sẽ cho toàn bộ gia tộc bọn họ chôn cùng.” Sa Toa hừ lạnh, khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua một tia ngoan độc, khiến Chi Yên nhìn thấy không khỏi cảm thấy ảm áp trong lòng. Nàng biết bọn hắn đối đãi chân thành với mình, chỉ dựa vào điểm ấy, nàng cũng tuyệt đối không thể khiến bọn hắn thêm phiền phức.

“Yên tâm, một chút năng lực tự bảo vệ muội vẫn phải có.” Có không gian làm hậu thuẫn, mặc dù bọn họ có xuất động toàn tộc, nàng cũng không sợ.

Luôn mãi chờ đợi, rốt cuộc viện trưởng đại nhân, trong sự chờ mong của mọi người, đi lên đài, ánh mắt lão ám trầm, vẻ mặt nghiêm túc khiến mọi người không dám thở mạnh, tổng cảm thấy giống như sắp có chuyện gì lớn sẽ xảy ra.

“Các trò tốt lắm, vô cùng, vô cùng tốt!” Lôi Minh gật gù đầu, nói một câu làm cho mọi người không hiểu ra sao.

“Đấu đá hung tàn, sử dụng thủ đoạn ti tiện, khiến đồng học bị trọng thương!” Viện trưởng đại nhân bộc phát khí thế, trong không khí xuất hiện gợn sóng nhẹ, khiến ngực mọi người như bị đè ép, đặc biệt khó chịu.

“Nếu không phải tộc trưởng đệ tử bẩm báo học viện, ta còn không biết trong các truân giấu một đám tính tình ác liệt như vậy. Vì tạo môi trường học tập lành mạnh cho U Lam học viện, các trò phải nhận kiểm tra toàn diện, kể cả người liên quan đến bạo lực, hạ độc, đều không nể tình mà trực xuất khỏi

trường học.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồ lên, mọi người ngời nhìn sang ta, ta nhìn sang người, vẻ mặt ai ai cũng bị sự khủng hoảng bao phủ, bởi không ai dám chắc mình sẽ không vô tình bị kéo vào hàng ngũ những người bạo lực, hạ độc. Dù sao trên người họ vẫn luôn mang theo một chút độc phẫn, ngẫu nhiên sử dụng để bảo vệ chính mình là chuyện vô cùng bình thường.

“Ai vậy, ai bị đánh? Mà đến viện trưởng đại nhân cũng phải nhúng tay vào giải quyết.” Chúng đệ tử bắt đầu ồn ào, không khỏi tò mò rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể khiến viện trưởng đại nhân tuyên cáo những lời ấy, dù sao trực xuất khỏi học viện là hình phạt rất độc ác. Nếu chỉ vì tùy tiện mang một ít độc phẫn mà bị đuổi khỏi học viện, vậy thì U Lam học viện tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa?

“Không biết, khẳng định là đã đắc tội một đại gia tộc rồi, cái này không biết phải xui xẻo bao nhiêu mới gặp phải đây!” Một thiếu niên lắc đầu, thoải mái tùy ý nói, dù sao không phải hắn là được rồi.

Ánh mắt Lôi Minh quét nhìn toàn trường, cuối cùng dừng lại ở đội ngũ sau cùng, đôi mắt híp lại, trong lòng cũng trào lên một tia khinh thường.

Lời vừa rồi chẳng qua chỉ làm bộ làm tịch mà thôi, lão đường đường là một viện trưởng sao có thể dễ dàng nhượng bộ, nghe theo chỉ huy của người khác mà làm việc như vậy được?

Cho nên, tất cả chỉ cần chờ đến đại hội học viện sắp tới, đạt được giải quán quân, lấy được quyền lực, lão hoàn toàn có thể thoát khỏi sự kiểm chế của tứ đại gia tộc, chân chính trở thành một học viện độc lập. Nhanh, nhanh thôi, vì tương lai của học viện, lão nhất định phải nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

“Được rồi, lần kiểm tra này sẽ âm thầm tiến hành, còn trước đó, mời các đệ tử ưu tú trong đợt huấn luyện vừa rồi lên đài lĩnh thưởng.” Giọng điệu của Lôi Minh hơi đổi, lập tức khiến mọi người trên sân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Chi Yên và Sa Toa tay trong tay, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đi lên đài lĩnh thưởng. Khi nhìn thấy Chi Yên, vẻ mặt viện trưởng Lôi Minh đều thay đổi, dùng ánh mắt tràn ngập cung chiêu và hòa ái nhìn nàng.

Đội đến ến khi những người lĩnh thưởng đều đi xuống, trên đài chỉ còn dư lại mỗi mình Chi Yên với hai tay trống trơn mắt to trừng mắt nhỏ với viện trưởng đại nhân.

“Người đùa giỡn ta.” Nhìn vẻ mặt cười đến đáng đánh đòn của lão, Chi Yên tức giận nói.

“Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy phần thưởng này rất hạ thấp giá trị con người ngươi, nghĩ chắc hẳn ngươi sẽ không thích, cho nên ta không chuẩn bị phần cho ngươi!” Viện trưởng Lôi Minh hơi cúi người, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói.

Chi Yên run rẩy khoe miệng, hung hăng liếc mắt xem thường nhìn lão.

Nhìn tiểu nha đầu như vậy, Lôi Minh không nhịn được cười nhẹ, trong lòng lại nghĩ nàng càng lúc càng đáng yêu: “Có điều...” Giọng nói kéo dài, lấp lửng, thành công gọi lên sự hứng thú của Chi Yên.

“Ta có thể đồng ý cho ngươi một lời hứa hẹn!” Vẻ mặt Lôi Minh thay đổi, giọng nói trở nên nghiêm túc, con ngươi màu bạc lóe ra một tia sáng sắc bén khó hiểu, khiến Chi Yên không nhịn được cau mày.

“Thế giới rộng lớn, cường giả như mây, bất kể thời điểm nào đều không thể khinh thường, còn có, phải hiểu được cách tự bảo vệ chính mình!” Lôi Minh thờ dãi, bàn tay to vỗ vỗ bả vai nàng, ý vị thâm trường nói.

Ánh mắt Chi Yên co rút lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt lão, lại phát hiện cái gì cũng không có.

“Xét thấy Chi Yên đồng học có thành tích vượt trội, bản nhân hứa hẹn, hứa cho nàng một lời hứa, có thể thực hiện bất cứ yêu cầu gì trong khả năng!” Viện trưởng Lôi Minh bộc phát khí thế, dùng linh lực truyền âm, khiến tất cả nhưng đệ tử trong sân đều nghe được rõ ràng, cũng khiến bọn họ trở nên ngơ ngác, chấn động, kinh ngạc nhìn người trên đài, ánh mắt nóng rực, đủ các loại hâm mộ ghen tị hận.

“Hứa hẹn của viện trưởng đại nhân? Trời ạ, có cần phải đả kích người khác như vậy không?”

“Hứa hẹn? Đó không phải muốn cái gì đều có thể có được sao?” Đám người phát điên, trong lòng không khỏi mơ mộng vô số những hứa hẹn có thể xảy ra.

Người xưa có nói, lời nói đáng giá ngàn vàng, lời nói của viện trưởng đâu chỉ giá trị ngàn vàng thôi đâu?

Đứa nhỏ này không phải quá may mắn rồi sao!

Ban luyện đan, không ít người nhận ra Chi Yên, vẻ mặt bọn họ chấn động, trong lòng gợn sóng mãnh liệt: Đứa nhỏ này chính là người mà hôm qua Diệp Văn tôn giả nhìn trúng, vậy mà hôm nay, trước mặt nhiều người lại tiếp tục nhận được lời hứa hẹn của viện trưởng đại nhân, còn là lời hứa hẹn có thể trở thành vô số lời hứa hẹn khác!

Nàng rốt cuộc là ai, rốt cuộc có năng lực gì?

Chi Yên dưới ánh mắt như sói như hổ của mọi người mà xuống đài, mày cau chặt, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói của viện trưởng Lôi Minh trước đó: Lão phát hiện cái gì sao, hay là Tôn gia đã bắt đầu có hành động gì muốn đối phó với mình?

“Yên Nhi, muội không sao chứ?” Sa Toa khẽ đẩy Chi Yên một cái, lo lắng hỏi.

Sa Long cũng cau chặt mày, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, ngoan độc, hơi cúi đầu, hai tay bên người cũng nắm chặt, đáy lòng đã định sẵn số chết cho Tôn gia.

“Muội không sao.” Chi Yên lắc đầu, tươi cười yếu ớt: Viện trưởng đại nhân đồng ý trước mặt mọi người như vậy, không thể nghi ngờ là đã công khai tuyên bố muốn bảo vệ mình. Nếu những người đó muốn động tay động chân thì cũng phải cân thận lo lắng một chút, bởi dù sao viện trưởng Lôi Minh cũng không phải là quả hồng mềm, mặc người nắn bóp.

Mặc kệ thế nào, năng thật sự rất cảm động, cũng biết ơn vô cùng.

“Hôm nay triệu tập mọi người đến đây còn có một chuyện quan trọng cần tuyên bố...” Viện trưởng Lôi Minh hơi phát tay, ý bảo mọi người im lặng.

“Học viện đại tái năm năm một lần sắp diễn ra, vì để tuyển được một số đệ tử đại diện học viện tham gia đại hội, ta quyết định tiến hành một cuộc khảo nghiệm khổng lồ, công khai, công chính, công bằng. Đến lúc đó, hy vọng các trò chuẩn bị kỹ càng và cố gắng phát huy. Quyền lợi mà học viện cung cấp cho những người được lựa chọn đi dự thi sẽ là các loại đan dược, linh quả, vũ khí, trang bị... Chỉ cần các người có thực lực, thì tất cả đều không thành vấn đề.”

Oanh, hiện trời sôi trào, vẻ mặt kích động, trong mắt lóe ra tia sáng cuồng nhiệt.

Đại hội học viện năm năm một lần, đây là hạng mục được nhiều người hưởng ứng nhất U Minh đại lục!

Đó là một hội đánh giá giữa các quốc gia, đó là một lần so đấu giữa học viện với học viện. U Minh đại lục có vô số quốc gia, học viện lại nhiều đếm không xuể, mà được công nhận danh hào lại chỉ có mười hai cái, tuy vậy những lần gần đây, U Lam học viện cũng đã đạt được bài danh đứng thứ tám.

Có thể đại diện học viện đi dự thi, đều là những đệ tử có thiên phú, thực lực hùng hậu, mà những quyền lợi mà học viện ban thưởng cho người dự thi, có lẽ chỉ có thể dùng chảy nước miếng để hình dung.

Được tiến vào U Lam học viện, là một tầng vinh quang, nhưng bọn hắn cũng không phải vì theo đuổi tầng vinh quang này mà đến, mà là vì muốn làm rạng rỡ tông, trở thành thượng vị giả.

Đại diện U Lam học viện đi dự thi không thể nghi ngờ là vinh quang, là cơ hội khó có được, cũng là lúc mà bọn hắn có thể xuất đầu lộ diện, bộc lộ tài hoa.

Năm năm một lần, mà thời gian bọn họ ở U Lam học viện học tập chỉ có bốn năm, nếu bỏ lỡ lần này, thì chính là bỏ lỡ cả đời.

Tiếng hét chói tai liên tục, xôn xao, ồn ào, bất kể là tân sinh, hay đệ tử năm hai, năm ba, một đám đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, trong mắt tràn ngập sự chờ đợi nóng bỏng.

“Tâm tình của mọi người ta có thể lý giải, lần học viện đại tái này sẽ diễn ra vào mùa xuân sang năm, cách thời điểm này cũng mấy tháng. Tân sinh nhập giáo, có rất nhiều kỹ xảo không đủ thuần thực, cho nên, khảo nghiệm này ta quyết định tổ chức vào cuối học kỳ...”

“Trong lúc đó hy vọng các trò khắc khổ học tập, cố gắng đề cao. Hôm nay đến đây chấm dứt, mọi người đều giải tán đi.” Lôi Minh gật gù đầu, đối với phản ứng của mọi người rất là vừa lòng.

Theo tiếng giải tán của viện trưởng đại nhân, mọi người đều hướng về ban học mình mà đi tới, Chi Yên ở bên trong đội ngũ, thỉnh thoảng đánh giá những người xung quanh mình, Sa Toa, Sa Long một trái một phải, giống như bảo tiêu, bảo vệ năng chặt chẽ.

“Tiểu Yên Nhi, lát nữa chúng ta đến chỗ nào ăn cơm?” Nhìn Chi Yên im lặng không nói, Sa Toa đánh vỡ im lặng, tùy tiện hỏi.

“Sao cũng được.” Chi Yên nhẹ thở ra mấy chữ, tùy ý nói.

“Nếu không chúng ta đến Thính Phong lâu lần trước đi?” Sa Toa nhíu mày, trung cầu ý kiến hỏi.

“Ừm!” Hừ nhẹ một tiếng, Chi Yên vẫn cúi đầu như trước suy nghĩ chuyện của mình.

“Chi Yên tiểu thư, Sa Long vương tử, Sa Toa công chúa!” Một giọng nói mềm mại vang lên, trước mặt ba người bỗng chốc xuất hiện một thiếu nữ mặc y phục màu vàng nhạt, kích động gọi tên ba người, nàng là Tần Tổ Tổ, còn thiếu niên đứng bên cạnh nàng, vẻ mặt kính sợ chính là Trình Trong mà mọi người mới quen biết.

“Là các người, có chuyện gì sao?” Sa Toa khôi phục lại thái độ bình thường, nhìn hai người trước mặt. Phát hiện đường bị chặn, Chi Yên từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn Tần Tổ Tổ và Trình Trong.

“Lần trước nếu không nhờ mọi người, thì chỉ sợ đến cơ hội đứng ở đây, ta cũng không có, càng không thể trở thành đệ tử ưu tú. Đây là một ít điểm tâm nhỏ ta làm riêng, hy vọng mọi người không ghét bỏ.” Tần Tổ Tổ đỏ mặt, cảm giỏ trúc tinh xảo trong tay đưa qua, ánh mắt ngập nước, mong đợi nhìn mấy

người Chi Yên.

“Ta, ta tay chân vụng về, trừ bỏ một thân cây mạnh, thì chỉ biết săn thú, đây là số lông chim công ta săn bắt được trong nhiều năm, hy, hy vọng mọi người không ghét bỏ.” Trình Trọng quần bách đưa chiếc quạt hương bồ bằng lông chim cho mấy người Chi Yên, nhưng đầu lại càng cúi càng thấp, hận không thể chui đầu vào cái khe nứt nào đó.

Ba người Chi Yên sừng sốt, nhận cũng không được mà từ chối cũng không xong, nhất thời khó xử đứng tại chỗ, hơn nữa chỗ năm người đứng lại là trung tâm sân huấn luyện, rất bắt mắt, cho nên đã đưa đến không ít ánh mắt kỳ quái của mọi người, thậm chí có người còn che miệng cười trộm, đại khái là chưa bao giờ gặp người nào đem theo giò trúc đến học viện, còn có quạt hương bồ, không phải là dùng lông gà làm thành chứ?

“Đúng, thật xin lỗi!” Tiếng xầm xì của mọi người tuy nhỏ nhưng vẫn truyền vào trong tai Tần Tổ Tổ và Trình Trọng, hai má hai người đỏ lên, trong mắt hơi nước căng đầy đặc, cả người căng thẳng nhìn qua có vẻ co quắp, bất an.

“Vừa lúc chúng ta đang đói bụng, không ngại thì bây giờ ăn luôn được không? Còn chiếc quạt này rất xứng với vẻ đẹp diễm lệ của Sa Toa công chúa, ta đành thay nàng nhận lấy vậy.” Chi Yên chuyển chuyển mắt, tươi cười, vươn tay nhận lấy giò trúc và quạt hương bồ của hai người Tần Tổ Tổ.

“Vậy chúng ta về lớp trước, cảm ơn Chi Yên tiểu thư đã không chê, cảm ơn Sa Toa công chúa và Sa Long vương tử.” Hai người vội vàng thay phiên cảm tạ, xong mới vội vã chạy về lớp.

“Hình tượng của tỷ trong lòng muội thì ra lại giống như cây quạt này sao?” Sa Toa bĩu môi, tức giận trừng mắt nhìn Chi Yên một cái: Cái gì mà xứng với không xứng, nếu đáng về nàng mà giống như cây quạt này chắc hẳn đã sớm đi tự vẫn rồi.

“Khụ khụ, tình huống vừa rồi tỷ cũng thấy đấy, tốt xấu gì cũng là tâm ý của người ta, Sa Toa công chúa ôn nhu thiện lương, hiền lành tri kỷ, đáng yêu, ngọt ngào của chúng ta nhất định không nhân tâm khiến bọn họ đau lòng phải không?” Chi Yên ngẩng cái đầu nhỏ, vẻ mặt nịnh hót, bộ dạng muốn bao nhiêu chân chó liến có bấy nhiêu, khiến Sa Long nhìn thấy cũng phải lộ ra vẻ mặt kinh hãi, không dám nhìn thẳng.

“Xì, tỷ mới không nuốt nổi bộ dạng lúc này của muội, có điều, quạt hương bồ này là do người khác đưa, tỷ liền từ bi mà nhận lấy vậy, xem như có đồ để bỏ vào không gian giới chỉ cũng tốt.” Sa Toa vừa dứt lời, chỉ thấy quạt hương bồ trong tay nàng biết mất không còn tung tích, chắc hẳn lúc này nó đã nằm lẫn trong không gian giới chỉ của nàng rồi.

“Ừm, thật ngon.” Chi Yên cầm một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ nhắm nuốt, cánh môi mềm mại, phần nộn dính không ít bột phấn. Nàng lập tức dùng đầu lưỡi liếm liếm. Oanh một tiếng, Sa Long chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trái tim đập điên cuồng, con ngươi như ngọc lục bảo càng lúc càng thâm lại, nhảy lên hai ngọn lửa nóng rực.

“Thật sự ngon như vậy sao?” Sa Toa nhìn bộ dạng như vậy của Chi Yên, theo bản năng cầm lấy một khối, cho vào miệng. Hương vị điểm tâm ngọt ngào, mới lạ, khiến hai nàng đắm chìm trong mỹ vị không thể tự kiềm chế.

“Đi thôi, bây giờ vẫn còn là thời gian lên lớp.” Sa Long ho khan một tiếng, nhắc nhở hai người, cái trán cũng không nhịn được rớt xuống vài vạch đen. Một người là công chúa, một người là thiên tài, hai người ở cùng một chỗ lại trở thành hai tên ham ăn, xem thức ăn là hàng đầu.

“Biết, biết, tỷ giúp muội cầm.” Sa Toa tròn mắt liếc ca ca nhà mình một cái, sau mới vươn tay nhận lấy giò trúc trong tay nàng, tay kia cũng không quên nắm tay nàng, kéo về phía trước.

Chờ đến khi bọn họ đến cửa phòng học, ánh mắt mọi người đều dừng lại đây. Đạo sư Lạc Phượng đứng trên bục giảng, vẻ mặt hòa nhã tiếp đón bọn họ đi vào.

“Được rồi, bây giờ người đã đến đông đủ, ta muốn tuyên bố một chuyện. Vừa rồi viện trưởng đại nhân cũng nói, mùa xuân sang năm là học viện đại tái, vì để lấy được cơ hội đại diện tham gia thi đấu, từ giờ trở đi, mỗi đệ tử đều phải cố gắng học tập và rèn luyện...”

Đạo sư Lạc Phượng vừa nói xong, tầm mắt dừng trên đám người Chi Yên: “Ban chúng ta có Sa Long vương tử ưu tú, còn có Chi Yên đồng học thiên phú hơn người, có thể nói, các trò là hy vọng lớn nhất của ban chúng ta, cũng là tấm gương có các đệ tử khác học tập. Không biết các trò có tình nguyện tận dụng thời gian rảnh rỗi, thành lập từng nhóm nhỏ học tập, cùng mọi người tham khảo, rèn luyện, giúp nhau cùng tiến bộ hay không?”

Về mặt Lạc Phượng tươi cười, giọng điệu uyển chuyển, nhìn hai người trung cầu ý kiến.

Xoát xoát xoát!

Hơn năm mươi tầm mắt, nháy mắt tập trung lại đây, về mặt mọi người hưng phấn, trong mắt lộ rõ vui mừng.

Sau khi viện trưởng đại nhân công bố tin này, bọn họ lập tức bị vây trong trạng thái hưng phấn, thậm chí còn tưởng tượng đến lúc chính mình trở hết tài năng, có thể trở thành đại biểu của học viện, nhưng mà, hưng phấn nhiều bao nhiêu thì bọn họ lại càng rõ hiểu biết của mình không đủ bấy nhiêu.

U Lam học viện nhân tài đông đúc nhưng thật sự có thể đại diện cho học viện tham gia tranh tài chỉ có một số ít. Đối với bọn họ mà nói, mặc dù phía trước vinh quang chói lọi, bọn họ cũng chỉ có thể sờ soạng trong bóng đêm mà đi tới, bởi vì vinh quang đó, ánh sáng đó không thuộc về bọn họ.

Chỉ có cường giả chân chính, thiên tài chân chính mới có tư cách đứng ở nơi đó, nhận lấy sự sùng kính của mọi người.

Vậy mà trong lúc bọn họ cảm thấy vinh quang kia vô duyên với bọn họ, đạo sư Lạc Phượng lại nói một câu, không thể nghi ngờ câu nói này đã khiến tâm

tình bọn họ chìm nổi một phen, nháy mắt chìm lên ngọn lửa hy vọng trong lòng bọn họ. Nếu là cùng cường giả và thiên tài một chỗ, vậy thì kết quả có thể không giống lúc trước hay không? Như vậy, có phải bọn họ có thể cách giấc mộng của chính mình gần hơn một chút?

Thu lại kích động và hưng phấn, về mặt bọn họ chờ mong nhìn Chi Yên và Sa Long. Thiên tài đều là những kẻ quái gở, cường giả đều kiêu ngạo, bọn họ (Chi Yên, Sa Long) có thể vì vậy mà khinh thường bọn họ, từ chối vì lãng phí thời gian hay không?

Ngay lúc bọn họ bắt đầu cảm thấy thất vọng, một câu của Sa Long đã lập tức khiến cảm xúc của bọn họ nhảy vọt: “Ta không sao cả, mọi người nếu có vấn đề gì thì cứ đến hỏi ta.”

Sa Long nhún nhún vai, tùy ý trả lời. Hắn vốn là người không khó ở chung, cũng vui vẻ giúp đỡ người khác, đương nhiên, chỉ là ở chung mặt ngoài mà không phải thâm giao.

“Nếu huynh ấy đã nhận lời rồi thì ta cũng không có ý kiến gì nữa.” Chi Yên gật gật đầu, thần nhiên đọc nhấn rõ từng chữ, dù sao nhân thời gian rảnh rỗi, ngẫu nhiên giúp đỡ một chút cũng không có gì là không tốt.

Nghe thế, tập thể phấn chấn, mọi người nhiệt huyết sôi trào, trong mắt lóe ra tia sáng kiên nghị. Chi trong một thời gian ngắn mà quan hệ giữa mọi người đã được kéo gần không ít, trong nháy mắt, trong lòng bọn họ đã có thể cảm nhận được cảm giác vinh dự tự hào vì tập thể.

Lần đầu tiên bọn họ mới cảm thấy nơi này tràn ngập ấm áp như vậy.

Lạc Phượng lại dặn dò vài câu rồi lập tức để lại không gian cho mọi người thảo luận. Chi Yên quang ánh mắt ‘tự huynh xử lý’ cho Sa Long, xong mới cùng với Sa Toa thưởng thức điểm tâm Tần Tổ Tổ đã tặng lúc trước.

Kết quả thảo luận, toàn ban có năm mươi lăm người được chia làm năm tổ nhỏ, mỗi tổ gồm mười một người, lần lượt từ Sa Long, Sa Toa, Chi Yên, Trình Trọng và Tôn Tư Thông đảm nhiệm chức tổ trưởng. Chi Yên và Sa Long lại tiếp tục đảm nhiệm vị trí chỉ đạo và quân sự đặc biệt cho toàn ban, chỉ cần có điều gì không hiểu thì có thể đến hỏi hai người, còn việc sắp xếp học tập cái gì, đều tự bọn họ rút thời gian đến phân chia cụ thể.

Chuông tan học vang lên, Chi Yên, Sa Toa, tay trong tay, vội vàng đi đến Thánh Phong lâu, hoàn toàn không muốn lãng phí thêm một chút thời gian nào nữa.

“Toa Nhi.” Sa Hiên đứng dưới cây đại thụ gần cửa học viện, về mặt cung chiêu gọi một tiếng.

“Được rồi, mau chạy lại ôm tiểu thúc thúc của tỷ đi, Yên Nhi không có ai thương, không có ai yêu, đành phải cô đơn một mình vậy.” Chi Yên bĩu môi, cố ý chế nhạo nói, nói đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa cũng chuyển hồng, mắt đẹp loạn chuyển, không dám nhìn thẳng.

“Ai, ai nói, Sa Toa thích Yên Nhi, thương Yên Nhi, yêu Yên Nhi, cùng lắm thì không cần tiểu thúc thúc, chỉ cần ôm Yên Nhi, được không?” Sa Toa làm bộ ôm Chi Yên, bộ dạng có đánh chết cũng không buông tay, khiến ánh mắt Sa Hiên không khỏi tối sầm, trong lòng xẹt qua một tia chua chát.

“Lá gan càng ngày càng lớn, vậy mà lại dám nói không cần tiểu thúc thúc, hửm?” Sa Hiên hí mắt, nguy hiểm hử nói, bàn tay to vươn tới, một cổ lực đạo ôn hòa tản ra, thoáng chốc đã đem Sa Toa ôm chặt vào lòng.

Mặc dù biết nàng chỉ đùa giỡn với Chi Yên, lời nói cũng chỉ vì muốn lấy lòng nha đầu đó, nhưng nghe nàng nói ‘không cần tiểu thúc thúc’ vẫn khiến tim hần nhói lên một trận.

“Vừa rồi còn nói yêu Yên Nhi, ôm Yên Nhi, bây giờ lại đi yêu Sa Hiên thúc thúc, ôm Sa Hiên thúc thúc.” Ánh mắt Chi Yên mờ ám dừng trên người hai người, tiếp tục chế nhạo.

Câu nói “Yêu Sa Hiên thúc thúc” phát ra từ trong miệng nàng, khiến hai người đang ôm nhau không nhịn được run lên, bàn tay của Sa Hiên đặt bên hông Sa Toa cũng ần ần run run, trong mắt u ám, như thủy triều gợn sóng.

“Đi thôi, đi đến khu phía nam một chuyến, nhặt lấy mấy đồ vật bằng thủy tinh lúc trước muội đã đặt đi.” Cảm thấy không khí càng lúc càng xấu hổ, Sa Long thở dài, đánh gãy giằng co giữa bọn họ.

Thân là người ngoài cuộc, hắn đã nhìn rõ mọi chuyện, nhưng làm đương sự, bọn họ cũng rất bàng hoàng. Trước khi hai người bọn họ chú ý điểm này, hắn không muốn mình sẽ ảnh hưởng quyết định của bọn họ. Mặc kệ thế nào, bọn họ đều là người thân mà hắn yêu nhất, cho dù mọi người đứng ở lập trường đối lập bọn họ, thì hắn cũng sẽ yên lặng duy trì, bởi vì, bọn họ là người thân của hắn.

Dọc theo đường đi, Sa Toa vẫn im lặng ít lời, Chi Yên và Sa Long cố ý đi trước, cho bọn hắn một chút không gian.

“Toa Nhi, ngươi tức giận tiểu thúc thúc sao?” Bàn tay khoát trên hông Sa Toa hơi căng thẳng, giọng điệu ôn hòa, mang theo thăm dò, hỏi.

“Không.” Sa Toa lắc đầu, tiếp tục buồn khổ.

“Vậy ngươi tức giận Tiểu Yên Nhi?” Nhíu mày, Sa Hiên không nhanh không chậm hỏi tiếp.

“Không có đâu, ta chỉ tức giận chính mình mà thôi.” Sa Toa ra sức phủ nhận: Nàng cũng không muốn vô duyên vô cớ oan uổng Yên Nhi thân ái, nhưng mà, nàng nên nói thế nào đây, chẳng lẽ, dẫn đường cho tiểu thúc thúc thổ lộ sao?

“Toa Nhi không thích tiểu thúc thúc sao, hay là không thích tiểu thúc thúc đối với người như vậy?” Bàn tay to xiết lại, khiến cả người Sa Toa đều dán lên người hắn, đôi mắt sáng rực như nổi lên hai ngọn lửa, hồ điệp dồn dập, hơi thở nóng rực đều phun trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa.

“Toa Nhi, nói cho tiểu thúc thúc biết, người thích tiểu thúc thúc sao, thích tiểu thúc thúc ôm người, thậm chí là...” Câu nói kế tiếp Sa Hiên đã dùng hành động để thay thế. Đôi môi hắn ấm áp, dịu dàng áp lên đôi môi mềm mại của nàng, đầu lưỡi tìm kiếm, tinh tế miêu tả hình dáng đôi môi mê người của người trong lòng.

Sa Toa ngạc nhiên, cả người tê dại như bị điện giật, trợn to mắt, không dám tin nhìn người trước mặt, hơi thở nóng rực, nam tính, phun tại chóp mũi, mang đến một trận mê muội: Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn vậy mà lại hôn nàng?

Có điều mới hai giây, Sa Hiên đã rời khỏi môi Sa Toa, so với xúc động do nụ hôn mang đến, hắn lại hy vọng được nghe suy nghĩ chân thật trong lòng nàng hơn. Có trời biết đã một thời gian Sa Toa khiến hắn điên cuồng thế nào, nhìn nàng như gần như xa, đối với chính mình vẫn duy trì vẻ mặt hồ hững đã khiến trái tim hắn như bị đao chém, đau đớn vô cùng.

Hắn nghĩ, hắn đối với nàng chính là yêu, không phải chỉ là chơi đùa. Hơn nữa, thẳng đến hôm kia, khi hắn ôm nàng cùng ngủ, hắn mới biết chính mình muốn buộc nàng bên người bao nhiêu, nghĩ sẽ dùng cả đời để yêu thương nàng, cũng chịu nàng thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Được Trúc Cơ.

Edit: Thủy Lưu Ly.

Thân thể Sa Toa mềm nhũn, mắt mị như tơ, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hai tầng mây hồng, môi đỏ như son, xinh đẹp quyến rũ, mờ mịt trùng mắt nhìn Sa Hiên.

Loại cảm giác như điện giật vẫn còn sót lại trong thân thể, Sa Toa chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, ý thức trống rỗng...

Sa Hiên hơi nhướng mày, cánh tay càng thêm ôm chặt thân hình kiều nhỏ (xinh đẹp, mềm mại, nhỏ nhắn), tâm tình không yên nhìn người trong lòng, nhìn về mặt mê hoặc, mờ mịt của nàng, tâm hắn không khỏi dâng lên một tia chua xót, hỗn loạn và tự trách.

Vốn hắn chuẩn bị qua một thời gian nữa mới thổ lộ với nàng, nhưng hắn thật sự không kiềm nén được. Hắn sợ, sợ khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng ngày càng xa, sợ trong mắt nàng không còn tình cảm quyến luyến, không muốn xa rời với hắn nữa, cho nên trước khi những chuyện đó xảy ra, hắn quyết định buộc nàng bên người, cả đời, thiên trường địa cửu.

“Toa Nhi!” Giọng nói của Sa Hiên ám ách, ánh mắt sáng quắt dừng trên người nàng, thân thể cường tráng, tuấn dật hơi hơi run rẩy, cánh tay càng thêm xiết chặt, tiết lộ sự lo lắng trong lòng hắn.

Đến khi lấy lại tinh thần, Sa Toa mới phát hiện cả người tiểu thúc thúc lúc này như dán hắn trên người nàng, hơi thở nam tính đặc trưng phun trên mặt, hai tay hắn căng thẳng đè nặng trên hai vai nàng, buộc nàng phải đối diện với hắn.

Chàng, chàng cũng thích mình!

Trái tim nàng không nhịn được nhảy lên từng chập, hai mắt sáng ngời, nóng rực. Cảm giác hạnh phúc này tới quá đột ngột, quá mức mãnh liệt, thậm chí khiến nàng muốn bất tỉnh tại chỗ: Ý của tiểu thúc thúc là muốn ở bên cạnh mình vĩnh viễn sao?

“Ừm, thích!” Ngón trỏ hai tay nàng ngáp ngừng chạm chạm nhau, tiếng nói nhỏ bé, yếu ớt, tràn ngập thẹn thùng đáp lời.

Cả người Sa Hiên mạnh mẽ chấn động, trong mắt lóe ra tia sáng mừng như điên, hai tay vươn ra, nhẹ nhàng chạm vào đôi gò má mềm mại, xinh đẹp của nàng, xung quanh người người qua lại tập nập, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết, chỉ đắm chìm vào thế giới của hai người...

“Khụ khụ, tuy rằng muội không muốn quấy rầy hai người, nhưng là, muội phải nhắc nhở một câu, hai người đang cản đường của người khác đấy.” Chi Yên và Sa Long đi một đoạn đường mới phát hiện không thấy bóng dáng của hai người Sa Toa đâu mới quay lại tìm kiếm, lại phát phát hiện một màn táo bạo như vậy.

Chắc chắn chắc, chỉ mới một lát mà hai người này đã thông đồng với nhau rồi, khụ khụ, hình như nàng dùng từ thông đồng có chút không thích hợp.

(từ thông đồng thường mang ý nghĩ xấu, hay áp dụng cho mấy ng ngoại tình, hay có âm mưu cấu kết làm việc mờ ám=)))

Mặc kệ, dù sao gian tình của bọn họ đã bị bại lộ giữa ban ngày rồi, còn nói cở nhân bảo thủ, hai người kia dám can đảm hôn môi giữa đường, sao không

có chút ý tứ ngược ngùng gì hả?

Bị người quấy rầy, trên mặt Sa Hiên hiện lên một tia không hồn giận. Sa Toa lấy lại tinh thần, ánh mắt quét qua, phát hiện xung quanh bọn họ có một tầng người đang vây xem náo nhiệt, tầm mắt giống như đen pha cứ càn quét qua lại trên người nàng và tiểu thúc thúc, có người còn chụm đầu ghé tai, bình luận về màn hôn môi vừa rồi...

Oanh!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, Sa Toa xấu hổ đến mức hận không thể tìm được cái động mà chịu ngay vào đó: Xong rồi, xong rồi, nàng vậy mà dám hôn môi với tiểu thúc thúc ngay trước mặt mọi người, còn là nụ hôn đầu, oa, nàng không muốn sống nữa.

Sa Toa xấu hổ, giận giữ trừng mắt nhìn Sa Hiên một cái, xong lại khẽ cắn môi, vội vã chui ra khỏi đám người...

“Toa Nhi!” Sa Hiên bước nhanh một cái, cánh tay chụp tới, lại túm nàng vào trong lòng, tầm mắt sắc bén đảo qua, khiến mọi người xung quanh run lên, e ngại, tản ra bốn phía.

“Khụ khụ, cái kia, chúng ta tập hợp tại ngọc điểm ở góc phố phía nam. Ừm, hai người kiểm chế một chút...” Phát hiện sắc mặt Sa Hiên không được tốt, Chi Yên vội ho khan hai tiếng, nhân cơ hội chạy trốn.

“Đều tại chàng, đều tại chàng.” Sa Toa dậm dậm chân, nắm tay nhỏ bé dùng sức đấm đấm ngực Sa Hiên, uất ức thảm oán nói: Đều do chàng ấy, sau này nàng sao dám ngẩng đầu trước mặt Tiểu Yên Nhi nữa.

“Đều do ta, là tiểu thúc thúc không tốt. Nếu Toa Nhi vẫn chưa hết giận, vậy thì cứ tiếp tục đánh tiểu thúc thúc vài cái đi.” Giọng nói Sa Hiên trầm thấp, nghe được ẩn ý trong lời nói Sa Toa, ánh mắt càng trở nên dịu dàng, hận không thể khảm người trong lòng vào sâu trong máu thịt.

Nghe hắn nói như vậy, Sa Toa ngược lại không đấm nữa, nàng cứng người đứng tại chỗ, trong thời gian ngắn, không biết phải làm sao.

“Đi thôi!” Sa Hiên thờ dãi một tiếng, bàn tay vươn tới nắm lấy tay Sa Toa, kéo nàng về phía trước: Xem ra để nàng thích ứng mối quan hệ này cần phải mất một đoạn thời gian nữa.

Lại bước vào ngọc điểm, lão giả vẫn như trước vui đùa làm chuyện chính mình, vẻ mặt lão trong trẻo, lạnh lùng trước sau như một. Đồ sứ, ngọc khí đều được sắp thành hàng trên những chiếc tủ, giá đựng, bên trên vẫn phủ một tầng tro bụi không khác lúc đầu hai người Chi Yên đến là bao.

“Là các người? Mau, mời vào.” Cảm thấy có người bước vào tiệm, lão giả lơ đãng thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện người tới là đám người Chi Yên, bỗng nhiên bật dậy từ trên ghế, nhiệt tình tiếp đãi: Vị này chính là tiểu thân tài, không thể tùy tiện đắc tội. Nhớ ngày đó tròn tròn một vạn kim tệ khiến lão phải thu nhặt, kiểm tra mất một lúc lâu đó.

“Ha, ha, không biết lần này tiểu cô nương cần vật gì?” Vẻ mặt lão giả tươi cười, khiêm tốn vây quanh Chi Yên hỏi.

“Không biết chỗ người có đỉnh ngọc hay lu ngọc* không? Càng nhiều càng tốt.” Chi Yên sờ sờ mũi, nói ra ý đồ của bản thân.

(*tìm gu gỗ thì nó ra cái hình như mấy cái lu, cái đỉnh bằng ngọc vậy =.=)

“Đỉnh ngọc, lu ngọc?” Con người lão giả co lại, trong mắt trào ra tia nhìn quái dị: Thường thức của tiểu nha đầu này quả nhiên không giống người thường. Lão đã làm bình ngọc, trầm ngọc, vòng ngọc, khuyên tai bằng ngọc... Nhưng chưa từng làm đỉnh ngọc, hay lu bằng ngọc. Dù sao loại tiêu chuẩn thường thức này nếu đem bày ra chắc hẳn cũng không có mấy người sẽ liếc mắt nhìn một cái.

Chi Yên nhún mày: Ánh mắt gì đó của lão có ý gì? Không phải chỉ là đỉnh ngọc hay lu ngọc thôi sao? Dù chưa thấy qua nhưng không nhất định là không thể làm được mà: “Đây là những bản vẽ ta nghĩ ra, người cứ dựa theo đó mà chuẩn bị đi.” Ý niệm vừa động, Chi Yên lấy một số bản vẽ đã chuẩn bị tốt từ trong không gian cần khôn ra trước mặt lão giả.

“Mấy thứ này mặc dù chưa thấy qua, nhưng lão hủ nắm chắc có thể làm ra được, chỉ có điều loại đỉnh ngọc, lu ngọc này, chỉ sợ không tìm được loại nguyên thạch* lớn như vậy.” Lão bản lắc đầu, vẻ mặt hơi khó xử.

(*nguyên thạch là loại đá bên trong có ngọc, ông ấy nói vậy ý là không tìm được loại ngọc nguyên khối cỡ lớn)

Loại nguyên thạch lớn rất khó tìm, còn mấy loại ngọc vỡ nhỏ lẻ thì không thiếu, cho nên muốn làm được mấy đồ vật mà Chi Yên muốn, đôi khi phải cần duyên phận.

“Ngọc thạch thì không là vấn đề, cái này cứ để ta lo.” Sa Long lên tiếng, lơ đãng nói: Vừa hay hắn mới biết được vài cái quặng ngọc, lấy thân phận của hắn, quả thật chuyện này không khó khăn gì.

Nhìn ánh mắt thiếu niên hồ hởi, tự tin, lão giả không khỏi kích động: Trời ạ, loại ngọc thạch này dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm được vài cái, vậy mà hắn lại có thể nói một cách thoải mái, tùy ý như vậy, xem ra cũng là một người thâm tàng bất lộ, bối cảnh phía sau chắc chắn không đơn giản.

“Vâng, vâng, chỉ cần ngọc thạch được đưa đến, lão hủ nhất định lập tức khởi công, đảm bảo trong thời gian ngắn nhất có thể hoàn thành.” Lão giả liên tục gật đầu, vội vàng đáp, trong giọng nói vô tình mang theo một tia kính ý: Hai người trước mặt không đơn giản, lão cũng không muốn đến tuổi này còn chọc phải loại phiền phức khó xác định như vậy.

Chờ Chi Yên và Sa Long từ ngọc điểm đi ra, lúc này, Sa Toa, Sa Hiên mới xuất hiện trước mặt hai người, bộ dạng Sa Toa dịu dàng, e thẹn như cô dâu nhỏ, khi nhìn thấy Chi Yên, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, nhìn như không quá thích ứng với thân phận trước mắt, vì dù sao, chuyện nàng và tiểu thúc thúc chi vừa được xác định mà thôi.

Sa Long im lặng nhìn bàn tay nắm chặt của hai người, ánh mắt dời lên trên, nghênh đón ánh mắt có thâm ý của Sa Hiên, cuối cùng hai người không hẹn mà cùng gật gật đầu, khiến Sa Toa và Chi Yên khó hiểu ra mặt.

“Cám ơn!” Sa Hiên phun ra hai chữ, khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười thoải mái.

“Chi hy vọng hai người có thể chịu đựng được áp lực sau này.” Ánh mắt Sa Long hơi trầm xuống, trong con ngươi như ngọc lục bảo hiện lên một tia lo lắng.

“Khụ khụ, cái kia, có chuyện gì hai người có thể chờ đến khi trở về mà thảo luận được không, trước đó thì đi cùng muội đến mấy cửa hàng vật phẩm trang sức, dạo một vòng được không?” Chi Yên đánh gãy đối thoại của hai người, không muốn làm tâm tình của mọi người trở nên trầm trọng hơn.

Đi vào Thủy Tinh các, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, xung quanh là một hàng dài nhưng vật phẩm trang sức bằng thủy tinh, chói mắt, chiếu xạ ra hào quang hoa mỹ.

Một bức rèm che bằng chuỗi hạt thủy tinh trang trí trên đỉnh đầu, các vật phẩm trang sức bằng thủy tinh nhiều màu sắc không chút nào che lấp được đặt trong tầm nhìn của mọi người, hai bên quầy là hai quả cầu thủy tinh có thể khảo nghiệm linh lực, tất cả đều được đặt trên nền vải nhung màu đen tuyền, càng khiến người xem có một loại cảm giác trang trọng.

“Xin chào các vị, xin hỏi bốn điểm có thể giúp gì cho các vị đây?” Trước quầy, một nữ tử mặc lam bào, mặt mang mỉm cười, cung kính chào hỏi mấy người Chi Yên.

Chi Yên thu hồi tầm mắt, lại từ trong vòng tay càn khuôn lấy ra mấy bản vẽ khác. Sa Toa tò tò nhìn qua, hít sâu, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra tia sáng kinh diễm.

Vì để người xem có thể hiểu được, Chi Yên không chỉ vẽ hình chiếu 3D mà còn đánh dấu dài ngắn, lớn nhỏ, nhìn vào hình vẽ có thể nhìn rõ từng chi tiết, trông rất thật, khiến người khác cảm giác như đang nhìn thấy vật thật trước mắt vậy.

Kiếp trước có đủ kiểu bình nước hoa, Chi Yên chỉ cần chọn mấy kiểu đáng đẹp mắt, mới lạ, sau đó, dựa theo trí nhớ vẽ ra là được, căn bản không cần phí nhiều tâm tư, nhưng dù vậy, những bản vẽ này lại trở thành vật trên trời trong mắt người khác.

Sa Toa trừng lớn mắt, ánh mắt khát vọng: Hình mấy chiếc bình thủy tinh này nhìn qua thật xinh đẹp.

Ánh mắt Sa Hiên và Sa Long híp lại, trong mắt lộ ra một tia tìm tòi nghiên cứu, sau đó mới nhanh chóng thu lại tầm mắt, im lặng không nói tiếng nào. Phong cách vẽ tranh đặc trưng thế này, bọn họ mới nhìn thấy lần đầu tiên, đơn giản mà rõ ràng, lại ẩn chứa huyền cơ.

Giống hệt như bản thân Chi Yên vậy, nhìn như ngây thơ, trong sáng, thật ra lại rất khó hiểu, tình nghịch, cổ quái, khiến người ta không đoán ra được.

“Tiểu, tiểu thư, đây là?” Ánh mắt của nữ tử lam bào sáng ngời, hưng phấn hỏi: Xem ánh mắt chuyên nghiệp của nàng, loại bình thủy tinh tinh xảo này nhất định sẽ rất được mọi người hoan nghênh. Nếu chế tác được một loạt bình thủy tinh như vậy đặt trong điểm, thì chắc chắn Thủy Tinh các sẽ đem đến một hồi oanh động.

“Ta tới lấy hàng, là những ly thủy tinh đã đặt lần trước, mặc khác ta còn muốn chế tạo mấy thứ này.” Chi Yên đem bản vẽ giao cho nữ tử, nói rõ ý nghĩ của mình, lại đem một khối tinh bài nhận hàng lấy ra, đặt trên mặt quầy.

“Tốt, mời qua đây.” Nữ tử gật gật đầu, vươn tay nhấn một cái nút, đỉnh một tiếng, vách tường bên cạnh quầy mở ra một cánh cửa, một nữ tử lam bào khác cũng xuất hiện, từ trong đi đến trước mặt đám người Chi Yên.

“Một trăm chín mươi tám, hàng đã giao, mời kiểm tra và ký nhận.” Nữ tử hơi khom người với đám người Chi Yên, hào quang chói lóe, một nhóm hàng hóa đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Chi Yên nghiệm thu xong, cất chúng nó vào không gian càn khôn, lại phát hiện vẻ mặt ỉu xiu, cùng với ánh mắt cực nóng của Sa Toa đang nhìn chăm chăm mình.

“Có việc gì sao?” Chi Yên cau mày.

“Cái kia, Tiểu Yên Nhi, muội có thể nói cho tỷ biết muội muốn những thứ này để làm gì không?” Sa Toa nháy mắt mấy cái, mong chờ, hỏi.

Lời này vừa nói ra, tầm mắt mọi người đều dừng trên người Chi Yên. Sa Hiên, Sa Long cũng rất khó hiểu: Vừa muốn chế tạo đỉnh ngọc, lu ngọc, giờ còn ly thủy tinh và bình thủy tinh xinh đẹp, tinh xảo. Bọn họ thật không thể tưởng tượng được, nàng muốn dùng những thứ này để làm gì, nhưng nhìn hành động của nàng, chắc hẳn rất quan trọng, phải không?

“Muốn biết như vậy?” Chi Yên cong môi, trong mắt lóe ra một tia trêu tức.

Một nhà Sa Hiên đồng loạt gật đầu, hứng thú trong mắt lại dày đặc thêm mấy phần.

“Chờ đi, đến lúc đó không thể không kéo mọi người làm cu li đầu, đừng lo.” Chi Yên hé miệng cười, ra vẻ thần bí, mờ ám nói.

“Được rồi, vậy mấy chiếc bình thủy tinh này có thể đưa cho tỷ một ít không?” Sa Toa ngược lại không hỏi thêm, mà chuyển sang cầu quyền lợi, ánh mắt sáng quắt.

Ánh mắt của nữ tử trong điểm cũng nóng rực nhìn Chi Yên: “Không biết vị tiểu thư này có thể đem mấy chiếc bình thủy tinh kia đặt trong điểm chào hàng hay không?”

Tuy không biết những chiếc bình khéo léo, khác biệt này được dùng để làm gì, nhưng theo cảm giác chức nghiệp nói cho nàng biết là không thể đánh mất cơ hội này.

“Thật xin lỗi, ta cũng không có ý định chào hàng.” Chi Yên lắc đầu từ chối.

“Không sao, chúng ta tôn trọng sự lựa chọn của khách nhân.” Trong mắt nữ tử nhiễm lên một tia thất vọng, những vẫn cung kính trả lời như cũ.

Thanh toán tiền xong, Chi Yên một đường đi thẳng đến Thính Phong lâu. Lúc này đây, bọn họ không gặp loại chuyện phức tạp giống như trước mà vô cùng thuận lợi lên lầu năm, lựa trắng bay bay, gió mát nhẹ thổi, khiến trên mặt nhóm người Chi Yên đều lộ vẻ thích ý.

Không nhìn hai người đối diện khanh khanh ta ta (show ân ái =)), Chi Yên vừa ăn đồ ăn, vừa dùng ánh mắt đánh giá bốn phía. Cái loại cảm giác quen thuộc này càng lúc càng mãnh liệt, nhưng cẩn thận quan sát lại không phát hiện bất cứ điều gì bất thường. Bài trí đơn giản nhưng không đơn điệu, vật trang trí nhả nhận lại quý giá, còn có lựa mỏng lay động trong gió, tất cả đặt ở trong mắt, đơn giản mà hào phóng.

“Làm sao vậy?” Sa Long vẫn chăm chú nhìn Chi Yên, thấy nàng nhăn mày, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì.” Lắc đầu, Chi Yên khẽ đưa qua một nụ cười không sao cả cho Sa Long.

Con người Sa Long tối sầm lại, trong lòng xẹt qua một tia mất mát: Vẻ mặt của Chi Yên rõ ràng có tâm sự, nhưng nàng lại không muốn trả lời, điều này chứng tỏ giữa bọn họ vẫn tồn tại khoảng cách. Hắn, không thích điều này.

Từ Thính Phong lâu trở về, Chi Yên đến đan thất ở Luyện Đan đường một lần nữa, ở bên trong hai canh giờ, nàng đã tiếp tục thành công luyện ra thượng phẩm Khí Huyết đan.

“Không tồi, không tồi, xem ra bây giờ ngươi có thể bắt tay luyện chế đan dược khác rồi.” Phi lão lơ lửng giữa không trung, một tay vuốt râu, vẻ mặt cười sáng lạn nói.

Chi Yên gật gật đầu, đối với sự tán thưởng của Phi lão đã trở nên chết lặng, không hiện nổi chút hưng phấn nào nữa, trong khi đó lực chú ý của nàng vẫn tiếp tục chú ý vào hai sợi ngân bạch do âm, dương khí tạo thành trong cơ thể.

“Không nghĩ tới dương khí tăng tiến nhiều như vậy, còn âm khí lại không bằng, cách dương khí một khoảng xa.” Chi Yên hô nhỏ, trên mặt lộ ra một tia âm trầm: Nếu cứ theo tốc độ này, thì hai khí âm dương sẽ mất đi cân bằng, không biết khi đó chính mình có bị ảnh hưởng gì không.

“Ồi chao, xem trí nhớ của ta này, lúc này là thời điểm bước vào kỳ Trúc cơ rồi.” Phi lão ôm trán, kinh hãi thét một tiếng: Lão chiêu cổ Chi Yên luyện đan, nhưng lại quên mất việc quan trọng là để nàng đột phá kỳ Trúc Cơ.

Bình thường bước vào kỳ Trúc Cơ cần trăm ngày, cũng là hơn ba tháng, nhưng từ khi Chi Yên đột phá kỳ Dưỡng Khí, đạt tới kỳ Trúc Cơ lại chỉ mới hai tháng mà thôi, theo lý thuyết chắc hẳn còn cần một đoạn thời gian nữa. Nhưng lão đã quên, trong quá trình luyện dược, Chi Yên đã từng có một lần ngẫu nhiên gặp được Dược Đăng*, được bổ sung một lượng lớn linh khí.

(*chương trước đã giải thích, đạt tới trạng thái này sẽ gặp được một lượng lớn linh khí được giải phóng để Chi Yên hấp thu ấy)

Loại vật đại bổ này, chỉ có sau khi đạt tới kỳ Trúc Cơ mới có thể hoàn toàn hấp thu, trước đó, thì chỉ hấp thu được một bộ phận nhỏ, phần còn lại vẫn lưu trữ bên trong cơ thể, nếu lưu lại một thời gian lâu, sẽ bất lợi cho sự kích phát tiềm năng.

Kỳ Trúc Cơ được phân làm Thể Trúc Cơ và Dược Trúc cơ. Thể Trúc Cơ là trạng thái cơ thể hiện giờ của Chi Yên, là bản năng tự hấp thu, tiêu hóa linh lực bổ sung cho cơ thể. Dược Trúc Cơ là trước khi bước vào Trúc Cơ, dùng dược vật điều dưỡng thân thể, thăng cấp tổ chất của thân thể, đẩy nhanh quá trình hoàn thiện Thể Trúc Cơ, vì dù sao, trước mắt, cấp bậc của Chi Yên vẫn còn nằm ở giai đoạn ma y nhập môn mà.

“Tình trạng bất thường hiện giờ ý nói ta đang ở trong giai đoạn tiến giai đến kỳ Trúc Cơ sao?” Chi Yên nghi ngờ hỏi lại.

“Ta nói thế này, ở Thể Trúc Cơ dùng một số dược vật tương xứng kích thích tiềm năng thân thể ngươi, cứ như vậy âm dương khí trong cơ thể ngươi sẽ dần tiến về trạng thái cân bằng. Mỗi khi dương khí hấp thu một phần, âm khí cũng sẽ tùy theo tình hình mà hấp thu một phần, không tiếp tục xuất hiện trạng thái mất cân bằng như bây giờ nữa. Mà loại dược vật này gọi là Dược Trúc Cơ...”

Phi lão cẩn thận giải thích, Chi Yên chăm chú lắng nghe, mười phút qua đi, cuối cùng cũng đem mấy việc cần chú ý và hiểu biết về kỳ Trúc Cơ nắm rõ ràng.

“Vậy hiện tại ta nên làm gì bây giờ?” Dựa theo cách nói của Phi lão, hẳn nên ngừng việc hấp thu dương khí, nhưng như vậy sẽ không thể tiếp tục luyện đan, bởi vì luyện đan là quá trình hao tổn và hấp thu dương khí mà. Nói tóm lại là hấp thu lớn hơn hao tổn.

“Trước mắt việc luyện đan cứ để qua một bên đã, đây là phương thuốc để điều chế Dược Trúc Cơ, chúng ta cứ chiếu theo phương thuốc mà chuẩn bị dược liệu, đến lúc đó ta sẽ dạy ngươi cách phối trí.” Phi lão nói xong, trong đầu Chi Yên lập tức xuất hiện tên của hơn trăm loại dược liệu.

Đại đa số là dược liệu để luyện chế đan dược nhị phẩm, thậm chí còn có loại dùng để luyện chế đan dược tứ phẩm, ngũ phẩm, khiến Chi Yên không khỏi chặc lưỡi một trận. Thật ra lần trước luyện chế Tụ Linh dịch là nhờ Phi lão giúp đỡ mới có thể hoàn thành, lần này dược Trúc Cơ vừa ra, nàng nháy mắt cảm thấy Tụ Linh dịch lúc trước đã không còn là chuyện lớn gì nữa rồi.

Thu lại dược đỉnh, Chi Yên ra khỏi đan thất, lối đi u ám truyền đến từng trận âm phong, xung quanh một mảnh đen tuyền, đi qua một khúc ngoặt, trước mắt nàng sáng ngời. Từ trên cầu thang đi xuống, trong đại sảnh tầng trệt đã tụ tập không ít luyện đan sư, khi bọn họ nhìn thấy Chi Yên, trên mặt đều lộ rõ vui mừng, không ít người còn lại gần nàng chào hỏi.

“Xin chào Chi Yên tiểu thư, tiểu thư lại đến luyện đan sao!”

“Chi Yên tiểu thư thiên sinh lệ chất (khí chất trời sinh) trí tuệ vô song, tuổi còn nhỏ mà đã có thể thúc dục nội hỏa, thật đáng mừng, không hổ là đồ đệ mà Diệp Văn tôn giả nhìn trúng.”

“Không biết Chi Yên tiểu thư thích cái gì, tại hạ tự mình cho người chuẩn bị một ít lễ vật, mong tiểu thư đừng chê...”

...

Chi Yên ngạc nhiên, những luyện đan sư này nếu không phải muốn kéo gần quan hệ với nàng thì là tặng nàng lễ vật, cộng thêm một đồng lời tán dương, không những thế, một đám còn cười so với hoa càng sáng lạn hơn, khiến nàng trong thời gian ngắn hơi không phản ứng kịp.

“Chi Yên tiểu thư, đây là Thanh Tâm đan đã luyện chế ở đây hôm qua, hy vọng tiểu thư không ghét bỏ.” Bao gồm cả vị luyện đan sư đã luyện chế thành công Thanh Tâm đan ngày hôm qua đều đến nhìn lấy lòng, không cam lòng bị lạt hậu so với những người khác.

“Khụ khụ, cảm ơn ý tốt của các vị, tuy nhiên, những thứ này ta không thể nhận.” Chi Yên vội vàng ho khan hai tiếng, từ chối nói: Nếu nàng thật sự nhận những lễ vật thì này không phải đã gián tiếp thừa nhận Diệp Văn là sư phụ sao, chuyện này nàng không muốn một chút nào đâu.

Thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, mọi người đều lộ vẻ thất vọng.

“Có điều, nếu có thể, ta muốn nhờ mọi người giúp tìm dược liệu.” Chi Yên vừa nói, hai mắt của mỗi người ở đây đều sáng lên, vẻ mặt trông mong nhìn nàng: Giúp đỡ cũng tốt, đến lúc đó, còn lo không có cơ hội lấy lòng tiểu nha đầu này sao?

“Chi Yên tiểu thư có việc thì cứ nói, không phải tại hạ khoe khoang chứ, bình thường dược liệu, dược thảo gì đó đều không thành vấn đề.”

Bọn họ chính là luyện đan sư, thứ có nhiều nhất cũng là dược liệu linh tinh, cho nên bọn họ tuyệt đối có tự tin có thể giúp đỡ việc này. Dù sao, bọn họ ai cũng nghĩ nàng là một tiểu nha đầu mới nhập môn, nhiều nhất chỉ có thể luyện chế mấy đan dược nhất phẩm, nói không chừng đến đan dược còn chưa chắc luyện ra được, cho nên dược liệu nàng cần có thể cao cấp bao nhiêu chứ?

Mặc dù là luyện chế đan dược nhị phẩm, bọn họ cũng có thể thoải mái lấy ra, vì thế chuyện này quả thật chỉ là chuyện nhỏ, rất dễ dàng hoàn thành.

Nghĩ thế một đám luyện đan sư càng nóng vội, nhiệt huyết bùng bùng nhìn Chi Yên.

Khóe môi Chi Yên khẽ nâng, từ trong không gian cần khôn lấy ra một tờ giấy mỏng và bút than tự chế, bước đến chiếc bàn gần đây, bắt đầu viết tên từng loại dược liệu nàng cần.

Một đám luyện đan sư tò mò nhìn qua, đến khi nhìn thấy tên dược liệu trên giấy, mọi người đều gật gù đầu: Là dược liệu để luyện chế đan dược nhị phẩm, thật tốt, thứ này cần có thể lấy ra được.

Lâm Phân thảo, ừm, vẫn còn, cấp bậc chỉ hơi cao một chút mà thôi...

Từ Phong lộ, mọi người kinh ngạc, ánh mắt trùng lớn.

Tay nhỏ bé chậm rãi động, theo từng cái tên dược thảo được viết ra trên giấy, vẻ mặt thoải mái của đám luyện đan sư dần bị rút mất, càng lúc càng trở nên nghiêm túc, hô hấp dồn dập, thậm chí có một số người còn toát mồ hôi lạnh.

Hà, cô Từ Linh Chi? Con ngươi mọi người co lại, trái tim muốn nhảy lên cổ họng, hồng hộc, thờ hồn hèn: Là cô Từ Linh Chi để luyện chế đan dược tứ phẩm?

Long Nhĩ, phù phù, còn có ý ghi rõ phải là loại đạt trăm năm?

Trời ạ, nàng xác định cần những loại dược liệu này mà không phải cố ý đùa giỡn bọn họ chứ?

Âm thanh hút khí không ngừng vang lên, mọi người bắt đầu chụm đầu ghé tai, Chi Yên lại tiếp tục giữ im lặng, thật sự chăm chú viết hết tên những dược

liệu mà mình cần lên trang giấy, cho đến khi nàng viết xong, về mặt mọi người đã trở nên chết lặng.

“Ừm, cũng đã đủ rồi.” Thở ra một hơi, Chi Yên đứng thẳng người, vừa lòng nhìn tờ giấy ghi tên được liệu trên bàn.

Khóe miệng mọi người co giật, trong lòng dâng lên một tia nặng nề, đặc biệt là những người võ ngược tự tin giúp được nàng lúc trước, sắc mặt đã chuyển thành màu gan heo, vô cùng khó coi.

“Trăm sự nhờ mọi người.” Chi Yên nhìn thoáng qua đám người, con ngươi trong suốt trào ra ý cảm kích: Vừa lúc nàng đang vô cùng phiền não về mấy loại dược liệu này, hiện tại có người tự đưa đến cửa, nàng cũng vui vẻ nhận rồi.

“Cái kia, Chi Yên tiểu thư muốn những loại dược liệu này là để làm gì?” Một luyện đan sư nhìn không được mở miệng hỏi: Hẳn thật sự không biết những loại dược liệu không đồng đều này cùng sử dụng làm gì.

Những người khác đều có chung một câu hỏi như vậy, trăm loại dược liệu, nhưng lại không nhìn thấu được phương thuốc đầy đủ, chẳng lẽ chỉ dùng để trộn chơi?

“Có việc cần dùng gấp, cho nên hy vọng mọi người vất vả một chuyến, cố gắng giúp tìm đủ trong thời gian ngắn nhất.” Chi Yên trả lời mơ hồ.

Mọi người đổ một thân mồ hôi lạnh: Bọn họ không sợ vất vả, nhưng mấu chốt những loại dược liệu này không phải cứ vất vả là có thể có được, đặc biệt là những loại dược liệu dùng để luyện chế đan dược tứ phẩm hay ngũ phẩm. Trời ạ, bọn họ mới chỉ là luyện đan sư nhị phẩm mà thôi, sao có thể tiếp xúc được với mấy loại dược liệu xa hoa này chứ?

Dược liệu tứ phẩm có nghe nói qua, nhưng ngũ phẩm thì, gào, trên đại lục này thật sự có luyện đan sư ngũ phẩm sao?

Mọi người khó xử, về mặt nghếch ra tại chỗ, bộ dạng như gặp quỷ: Mấy loại dược liệu này rốt cuộc là cần dùng vào việc gấp gì hả?

Trừ luyện đan, bọn họ thật sự không nghĩ ra được.

“Khụ khụ, loại dược liệu nhị phẩm này tại hạ có thể chuẩn bị hoàn tất trong hai ngày.” Một người ho khan hai tiếng, yếu ớt nói, những người khác đen mặt, khóe miệng hung hăng run rẩy hai cái: Người này thật biết cách tránh nặng tìm nhẹ.

“Cám ơn, vậy còn những loại dược liệu khác?” Chi Yên gật gật đầu, đem ánh mắt chờ mong nhìn những người còn lại, những người này lúc trước vẫn còn tự tin ngạo nghễ nay lại lộ ra vẻ mặt đau khổ, khó khăn.

“Cái kia, dược liệu tam phẩm tại hạ sẽ cố gắng tìm giúp tiểu thư.” Một người khề cán môi, hứa hẹn.

Còn lại chỉ có dược liệu tứ phẩm, ngũ phẩm là không ai lên tiếng nhận lời, một đám đều im lặng, không nói một lời. Chi Yên hiểu rõ, gật đầu: Xem ra phần còn lại chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

“Mọi người không cần gây áp lực cho mình, có thể tìm được thì tốt, không được cũng không sao.” Chi Yên an ủi một tiếng, sau đó cáo từ rồi đi, chỉ để lại một đám luyện đan sư hỗn độn trong gió.

Ngày hôm sau, Chi Yên và đám người Sa Long cùng đến nhà ăn dùng bữa sáng, sau đó mới cùng nhau lên lớn.

Vừa bước vào lớp, Chi Yên lập tức phát hiện ánh mắt mọi người nhìn nàng có chút quái dị.

“Sao lại thế này?” Chi Yên nhú mày, nhìn vị đồng học gần nàng nhất, Sa Toa và Sa Long cũng đồng loạt tò mò, khó hiểu.

“Trình, Trình Trong đồng học bị người mang đi.” Ánh mắt đồng học kia hơi run rẩy, cuối cùng vẫn khó khăn nói ra.

“Ài?” Ánh mắt Chi Yên lạnh lùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo xẹt qua một tia tàn khốc, nhìn ánh mắt của bọn họ, hình như chuyện này có liên quan với nàng.

“Là Phí Lâm, chiến sĩ nhất ban, hẳn nói, nếu có bản lĩnh thì đến gặp hắn một mình, nếu có người khác đi cùng, bọn hắn không ngại phé Trình Trong đồng học.” Một người khác e ngại, bổ sung thêm.

Ánh mắt Chi Yên lạnh xuống, môi đỏ mím chặt, trong mắt lưu chuyển một tia thô bạo: “Bọn họ ở đâu?”

Loại khiêu khích như thế, sao nàng có thể không quân được? Ngược lại, nàng muốn nhìn xem, lần này bọn hắn muốn làm như thế nào với mình.

“Yên Nhi, chúng ta đi cùng muội.” Sa Toa giận dữ, trên mặt tràn ra lửa giận: Dám uy hiếp Tiểu Yên Nhi của nàng, nàng nhất định phải khiến bọn chúng đẹp mặt.

“Huynh đi với muội.” Ngược lại với vẻ mặt giận dữ của Sa Toa, Sa Long có vẻ bình tĩnh hơn.

Hơn năm mươi ánh mắt trong lớp lập tức quay lại nhìn bọn họ, trên mặt mỗi người đều lộ rõ tức giận. Mới ngày hôm qua vừa hăng hái, nhiệt huyết thành lập tổ học tập, nhưng hôm nay tổ trưởng tổ một lại bị người ta bắt đi mất, hơn nữa tên đáng chết đó còn bỏ lại một câu uy hiếp không coi ai ra gì nữa, bảo bọn họ sao có thể chịu đựng được.

Hừm, gặp qua ức hiếp người nhưng chưa thấy qua kiểu ức hiếp như vậy. Là đệ tử ban chiến sĩ thì giỏi lắm à, không phải bộ dạng to con hơn bọn họ một chút thôi sao? Vậy mà cũng dám ức hiếp bọn họ như vậy. Ngục ác khí này cứ uất nện trong ngực không thể xả ra, nếu không phải thực lực không bằng, thì bọn họ đã sớm nhào lên, cho những tên đáng ghét đó một trận rồi.

Chi Yên và Sa Long, một người là đệ tử thiên phú trong ban bọn họ, một người là cường giả được bọn họ công nhận, hai người không thể nghi ngờ là núi dựa lớn nhất của bọn họ. Lúc này, nhìn thấy hai người muốn đối đầu với Phí Lâm, một đám không khỏi nhiệt huyết sôi trào, về mặt kích động, hẳn không thể theo sau hai người, chém giết đám người Phí Lâm đáng giận đến manh giáp cũng không chừa.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, chỉ một mình Chi Yên đồng học mới có thể đến, nếu không, bọn họ không dám tương tượng, với nhân phẩm của Phí Lâm thì hẳn có thể làm ra chuyện gì cực đoan nữa hay không.

“Tin muội, bọn hắn không thể làm gì được muội.” Chi Yên lắc đầu nhìn Sa Toa và Sa Long, trong đôi mắt trong suốt lóe ra tia sáng tự tin. Chính bởi vì bọn hắn không đem năng đặt trong mắt nên năng đi mới thích hợp nhất.

“Nhưng mà...” Sa Toa kinh hô, về mặt không đồng ý.

“Cẩn thận một chút!” Tay Sa Long ấn đầu vai Sa Toa lại, ý bảo không cần nói nữa, ánh mắt khi nhìn về phía Chi Yên lại tràn ngập sự tin tưởng.

Có lẽ năng không yếu ớt giống như mọi người tưởng tượng, ít nhất, hẳn chắc hẳn nên cho năng một cơ hội, để năng một người tiến lên, thể hiện bản thân mà không phải hạn chế, ngăn cản năng.

...

Trình Trọng bị đám người Phí Lâm trói chặt tay chân, miệng nhét vải, kéo ra ngọn núi nhỏ sau học viện. Trình Trọng vừa không thể động, lại không thể kêu, cho nên, dù lúc này có bị bọn hắn giết hại, thì phỏng chừng cũng không có người nào biết được.

Một tia bi ai dâng lên trong lòng: Hẳn tự nhận bản thân rất thành thật. Từ nhỏ đến lớn đều là người quy củ, nghe lời, có thể được nhận vào U Lam học viện, hơn phân nửa là nhờ vào sự chăm chỉ của hắn.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tổ Tổ, hẳn đã nảy sinh cảm tình với năng, nhưng cũng chỉ là hảo cảm mà thôi, không có ý nghĩ muốn tiếp cận. Ở đợt huấn luyện tân sinh, hẳn mới biết tên của năng từ người khác, âm thầm ghi nhớ trong lòng. Trên đường huấn luyện, bọn họ may mắn gặp được nhau, hẳn tự nhận đây là duyên phận mà ông trời cố ý sắp xếp cho năng và hắn.

Lại không nghĩ rằng, chạy đến một nửa, thân thể năng lập tức không khỏe, thở hổn hển từng ngụm, đến khi năng hết sức sắp ngã xuống, rốt cuộc hắn mới nhìn không được đến giúp đỡ một phen, rồi sau đó, hắn bị người đánh, từ nay về sau bị tên Phí Lâm, đệ tử chiến sĩ nhất ban ghi hận.

Năng thật sự sẽ đến cứu mình sao? Từ từ nhắm chặt hai mắt, trong lòng Trình Trọng trống rỗng, mà càng nhiều hơn là cảm giác tuyệt vọng, bởi vì cho dù năng có đến, thì những người này cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Đây chính là bi ai của kẻ yếu.

“Thả hắn ra, ta tùy ngươi xử trí.” Tiếng nói trong trẻo, dễ nghe vang lên, cả người Trình Trọng chấn động, mạnh mẽ mở to mắt, không dám tin nhìn bóng dáng màu phấn hồng đối diện: Năng thật sự đến, thật sự đến cứu mình.

(đoạn này khá mâu thuẫn, nhưng trong raw hay convert đều là vậy =.)

Đám người Phí Lâm từ trong rừng đi ra, về mặt hung ác nham hiểm, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên như rắn độc, trên mặt là nụ cười bừa bãi, đáng khinh.

“Ha ha, không nghĩ tới ngươi thật sự dám đến, tiểu nha đầu dù sao cũng chỉ là tiểu nha đầu. Lần trước là gia không cẩn thận, hôm nay gia muốn đòi lại tất cả.” Phí Lâm dùng mắt ra hiệu cho đồng bạn, chỉ thấy hai người đồng thời tiến lên, trong tay là mấy cây kim châm có phẩm chất như sắt thép, về mặt hung ác lại gần Chi Yên.

Từ khi bị Chi Yên châm trúng, bọn họ đã bị đau đớn tra tấn đến mức sống một ngày bằng một năm.

Đệ tử ban chiến sĩ lại bị thua trong tay một tiểu nha đầu, ngục ác khí này, bọn họ nhìn đã lâu, cho đến khi độc tố trong cơ thể được bài trừ hết, lúc này mới vội vã về học viện. Sa Long, Sa Toa là thành viên hoàng thất, mà nha đầu này không có bối cảnh gì, nên bọn họ mới dám can rờ như vậy, hẳn cũng không tin tiểu nha đầu chết tiệt này có thể khiến thế lực hoàng tộc chen một chân vào chuyện này.

Dùng thần thức khuếch tán dò xét xung quanh, cảm thấy không có gì khác thường, Chi Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, lạnh lùng nhìn năm người đối diện: “Ta nói rồi, thả hắn ra, ta sẽ để các ngươi tùy ý xử trí.” Một tiếng chậm rãi nhắc lại, trong mắt năng lóe ra tia sáng không rõ, không nhìn hai người đang tiến gần về phía mình, mệnh lệnh nói.

“CMN, một tiểu nha đầu chết tiệt mà cũng dám ra lệnh cho lão tử. Hừ, muốn thả hắn, vậy người ngoan ngoãn gọi vài tiếng gia gia (ông nội) xem sao, nói không chừng lão tử đột phát thiện tâm đáp ứng thì sao.” Phí Lâm khinh miệt nói, trong mắt trào ra ác ý và châm chọc.

Ngay lúc này đây, hai người vẫn chậm rãi đến gần Chi Yên, trong nháy mắt đã vung mạnh kim châm trong tay, hào quang chọi lóe, thẳng một đường phóng về phía Chi Yên.

Khóe môi Phí Lâm lộ ra nụ cười độc ác, vui sướng khi người gặp họa nhìn kim châm không ngừng đến gần Chi Yên. Trên những cây kim châm này đều

được bôi kịch độc, chỉ cần dính một chút, thì toàn thân sẽ bị thối rữa, không chết không thể tiêu trừ. Lần trước Chi Yên khiến bọn hắn mất mặt, lúc này, bọn hắn cũng muốn nài nỉ thử tư vị bị độc tố lan tràn.

Mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lẽo phiêu đảng trong không khí. Ánh mắt Chi Yên co rụt lại, ngay khi kim châm sắp chạm vào nài, thân thể vừa động, biến mất vô tung...

“Sao lại thế này?” Thân thể Phí Lâm run lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn khoảng không trống rỗng trước mắt. Vút vút vút, tiếng kim châm ghim vào bùn đất phát ra, khiến năm người nhìn ta, ta nhìn người, không ai nghĩ đến giữa ban ngày sẽ xuất hiện một màn quỷ dị như vậy.

“CMN, tìm cho ta, lão tử không tin, tiểu nha đầu này còn có thể đột thỏ được.” Phí Lâm hét lớn, vẻ mặt càng thêm hung ác, nham hiểm.

Trình Trọng kinh ngạc nhìn, trong lòng khiếp sợ không nhỏ, cũng vì Chi Yên tránh được độc thủ này mà cao hứng, lại tò mò rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cái loại thân thủ có tốc độ quỷ dị, khó lường này vậy mà lại có thể xuất hiện trên người một đứa nhỏ chín tuổi. Thiên phú, điều này có thể dùng hai từ thiên phú để biểu lộ sao?

Trình Trọng không tin, nhưng trong lòng vẫn bị nàng thuyết phục.

“Lát nữa người thừa dịp tình hình hỗn loạn trốn đi.” Ngay lúc hắn đang chìm trong khiếp sợ và khó hiểu, đột nhiên một giọng nói rất nhỏ bay vào trong tai, thân thể Trình Trọng run lên, nhìn chằm chằm không gian trước mắt.

Chi Yên không giải thích nhiều, nàng chờ đến khi năm người Phí Lâm tụ tập lại với nhau, mới thúc giục ý niệm, một ngọn lửa màu cam thoáng chốc xuất hiện, trong không trung chia thành năm phần...

“Cẩn thận!” Một người tinh mắt phát hiện, hét lớn một tiếng, nhưng tốc độ của ngọn lửa quá nhanh, quá mạnh, gần như không kịp chạy trốn, đã thấy trên lưng nóng rát, vù vù một tiếng, ánh lửa bùng lên, khiến năm người chìm trong biển lửa.

“CMN, mau, cứu mạng.” Phí Lâm thẹn quá hóa giận, quát lớn với bốn người còn lại.

Trừ việc lửa càng lúc càng lớn thì không còn ai để ý đến hắn cả, không riêng gì hắn, bọn họ cũng muốn giữ mạng.

Lại một ý niệm lóe lên, một ngọn lửa nhỏ bắn về phía Trình Trọng, dưới sự không chế của Chi Yên, dây thừng bị đốt đứt, trói buộc được giải bỏ. Trình Trọng dựa theo lời của Chi Yên chạy ra khỏi khu rừng, hắn biết lúc này, không khiến nàng thêm phiền phức là tốt nhất.

Đội Trình Trọng đi xa, Chi Yên ẩn trong không gian căn khôn mới yên tâm điều khiển ngọn lửa bên ngoài. Ngọn lửa dưới sự khống chế của nàng biến đổi thành một sợi lửa nhỏ, từng vòng từng vòng quấn quanh thân thể năm người Phí Lâm.

Cỏ dại trên đất bị đốt trụi, không thể tiếp tục sinh sôi, mà năm người bọn hắn trừ việc sau lưng đau xót, thì ngọn lửa cũng không tạo thành nhiều thương tích trên người bọn hắn, tuy vậy, bọn hắn vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ai, rốt cuộc là ai? Có bản lĩnh thì xuất hiện một đấu một với ta, làm mấy động tác nhỏ mờ ám này thì xứng là anh hùng sao?” Phí Lâm run rẩy, quát lớn với khoảng không trước mặt, trong lòng lại sợ muốn chết. Ngọn lửa xung quanh nóng rực dọa người, nếu tiếp tục, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Chi Yên cười lạnh. Vừa rồi còn dùng tính mạng của Trình Trọng để uy hiếp nàng, lúc này đã muốn xưng anh hùng?

“Xùy, ta không phải là anh hùng, mà người, tuyệt đối xứng mặt là một con cầu hùng (gấu chó =)).” Một tiếng cười chế nhạo vang lên, theo đó, Chi Yên từ không gian căn khôn thành thói đi ra, thần nhiên liếc mắt nhìn hắc y thiếu niên nói.

“Có vẻ như người còn thấy chưa đủ với sự dạy dỗ lần trước của ta! Không sao, lần này ta sẽ từ từ dạy dỗ lại lần nữa, nhất định sẽ khiến các người khắc sâu vào trong óc.” Không cho hắn cơ hội phản bác, vẻ mặt Chi Yên lạnh lùng, sợi dây bằng lửa vây quanh năm người Phí Lâm càng thêm nóng rực.

Trong đó, sợi lửa màu cam từ thắt lưng Phí Lâm chậm rãi đi lên trên, tê một tiếng, đốt trụi một nhúm tóc của hắn. Phí Lâm trừng lớn mắt, da đầu tê dại, trong lòng lại lửa giận ngập trời...

Thân là bá vương giới tân sinh, hắn đã lúc nào phải chịu loại sỉ nhục như thế này?

Nắm tay nắm chặt, thân thể vốn cứng ngắt nay đột ngột hành động, chiến khí sắc bén phóng đến trước mặt Chi Yên.

“Đều đánh cho lão tử!” Hét lớn một tiếng, nhất thời khiến những người còn lại bừng tỉnh, nhìn lão đại liều lĩnh chiến đấu, trong lòng bọn họ cũng bùng lên chiến ý: CMN, rất ghen ghét, đùa giỡn người khác cũng không nên đùa giỡn như vậy. Bốn người đồng loạt vọt lên...

Chi Yên đã sớm đoán được bọn hắn sẽ không im lặng như vậy, bàn tay nhỏ bé hơi động, ánh sáng từ những cây ngân châm chớp lên, vút vút, ngân châm mang theo độc được xẹt qua không trung, lưu lại từng vết sáng mờ. Con người bọn hắn cơ lại, nghiêng người lui về sau, trong mắt tràn ngập sự e ngại và sợ hãi.

Một lần bị răn cấm ngăn ngại sợ dây thừng, loại ngân châm này trong suy nghĩ của bọn hắn còn khủng bố hơn so với ngọn lửa trước đó. Theo bọn họ thành công lui thân, Chi Yên đứng ở vị trí tương đối an toàn, dùng linh hồn lực khống chế, ngọn lửa xung quanh người Phí Lâm lại bùng lên một lần nữa.

“A...” Tiếng thét chói tai bén nhọn vang lên, làm kinh động vô số chim chóc trong rừng. Hai tay Phí Lâm ôm đầu, kinh hãi tột độ.

Tóc của Phí Lâm bị đốt trụi, da đầu bỏng rát, phiêu đảng trong không khí là một mùi khét thối nhẹ nhẹ, bên tai hắn lưu lại một vết sẹo lớn, máu tươi lan trên da thịt cháy đen, dữ tợn, khủng bố, khiến người khác sợ hãi.

Thân thể những người còn lại run lên, rung mình một trận. Trong nháy mắt, lão đạo bọn hắn đã có loại kết cục này, lại nhìn đứa nhỏ trước mắt, mắt mày cong cong, tươi cười tà ác, thô bạo, chỉ cần liếc mắt một cái, bọn hắn cũng đã cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng: Ác ma, nàng chính là ác ma.

Đám người Sa Long đuổi tới nơi chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bao gồm cả hắn, hơn năm mươi người trong ban đều lạnh gáy: Đứa nhỏ có vẻ ngoài ngây thơ, hồn nhiên như vậy, trong nháy mắt lại hóa thân thành ác ma. Trong thân thể tinh xảo, khéo léo ẩn chứa một nguồn năng lượng vô hạn, có thể khiến thế gian nổi lên gió tanh mưa máu.

“Tiểu Yên Nhi.” Sa Toa sững sốt một giây, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường, vẻ mặt nhảy nhót nghênh đón: Mặc kệ thế nào, Tiểu Yên Nhi vẫn là Tiểu Yên Nhi của nàng, dù cho nàng (Chi Yên) có thô bạo, độc ác thế nào, nàng (Chi Yên) cũng là muội muội nàng thích nhất.

Sa Long hạ mắt, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi lại gần Chi Yên, trong mắt lộ ra tia sáng kinh diễm: Bất kể lúc nào, nàng đều có thể khiến hắn kinh hãi (kinh ngạc vui vẻ) như vậy, thật không hiểu trong người vật nhỏ này rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật.

“Oa, Chi Yên đồng học thật lợi hại.” Đám người bùng nổ một tiếng thét kinh hãi, mọi người hâm mộ nhìn bóng dáng phần hông phía trước. Vốn mọi người chỉ nghĩ nàng so với bọn họ có thiên phú hơn một chút thôi, nhưng mà bọn họ sai lầm rồi, nàng hoàn toàn có thiên phú có thể ngạo nhân, đồng thời cũng có năng lực khiến bọn họ tự cảm thấy xấu hổ.

Chiến sĩ nha, năm người Phí lâm là ác bá vang danh trong giới tân sinh, tội ác chồng chất, thuộc đối tượng khiến tất cả tân sinh phải kiêng kỵ. Mà nàng chỉ bằng một thân mảnh mai như vậy, lại có thể cứu người từ trong tay ác bá, còn trừng phạt bọn chúng, khuy khuy, thuận tiện thiêu rụi tóc của lão đại bọn chúng. Chẳng qua nàng có cần phải buh hân như vậy không?

“Thật, thật hung tàn!” Một thiếu niên mở lớn miệng, không khỏi sợ hãi than.

“Có chuyện gì thì cứ đến tìm ta, nếu còn lên lút làm mấy động tác nhỏ...” Giọng nói của Chi Yên đột ngột trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm: “Ta dám đảm bảo, các ngươi tuyệt đối sẽ không gặp may mắn như ngày hôm nay nữa đâu.” Giọng nói non nớt, lạnh lẽo, khiến người nghe run rẩy, tinh thần lại căng thẳng, sợ hãi giống như bị lửa địa ngục mạnh mẽ thiêu đốt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tự Linh Trận.

Sau khi mấy người Chi Yên từ sau núi trở về, từ xa đã nhìn thấy đạo sư Lạc Phượng lo lắng đứng trước cửa lớp, đến khi nhìn thấy các nàng, hai mắt lập tức sáng ngời, trong mắt cũng xẹt qua một tia trách cứ.

“Lúc này là thời gian lên lớp mà các trò đi đâu vậy?” Ánh mắt Lạc Phượng đảo qua trên người mọi người, cuối cùng dừng trên người lớp trưởng Tề hựu.

Suy nghĩ của mọi người hơi sững lại, trong lòng âm thầm kêu không tốt: Trong thời gian lên lớp mà trốn học, hơn nữa còn là trốn học tập thể. Trong nội quy học viện, hành vi này bị xem là hành vi rất nghiêm trọng, nếu bị truy cứu trách nhiệm, thì chắc chắn bọn họ không có quả tốt để ăn.

“Thật xin lỗi, hôm nay chúng đệ tử có hẹn với nhau cùng ra ngọn núi nhỏ sau học viện luyện tập, vì qua mức tập trung nên mới lỡ thời gian.” Sa Long bước lên từng bước, mặt không đỏ, tim không gấp nói dối, giọng nói của hắn trầm thấp, rõ ràng, ôn hòa, êm tai, khiến người khác cảm thấy như đang nghe được thần khúc, hảo cảm với hắn cũng tăng thêm vài phần.

“Thì ra là như vậy. Không tội, không tội, các trò biết đoàn kết là rất tốt, linh giả nhất ban chúng ta nhất định phải tiếp tục duy trì phong phạm như vậy, chỉ có điều, sau này không tiếp tục đi muộn là được.” Lạc Phượng hơi gật đầu, đôi mắt phượng xẹt qua cảm giác vui mừng như có như không, vẻ mặt ôn hòa nhìn mọi người nói.

Mọi người ngạc nhiên, cảm thấy đạo sư Lạc Phượng lúc này dường như đã thay đổi, bỏ đi một chút lạnh nhạt khiến cả người nàng mềm mại không ít: Xem ra vẫn là Sa Long vương tử lợi hại, hắn vừa ra tay, thì ngay cả đạo sư Lạc Phượng vốn lạnh nhạt cũng trở nên mềm mỏng hơn.

“Đã như vậy, chúng ta vào lớp học đi.” Một đoàn người đứng choáng trước cửa rất dễ thu hút ánh mắt của mọi người, cho nên Sa Long lập tức đưa ra đề nghị.

“Đứng đứng, các trò mau vào lớp đi, nếu kéo dài nữa thì buổi học cũng kết thúc mất.” Lạc Phượng tỉnh ngộ, liên tục gật đầu: Sự thật chứng minh vị Sa Long đồng học này có vẻ nghe lời nhất, chẳng những năng lực tốt, mà còn biết phân ưu cho lão sư. Cho nên vô hình trung, hình tượng của Sa Long đồng học trong cảm nhận của lão sư lại cao hơn một phần.

Buổi học vào buổi sáng đã hoàn thành, buổi chiều là thời gian mọi người lập nhóm học tập, ngày hôm qua chỉ đơn giản phân thành viên và tổ trưởng, hôm nay mọi người mới chính thức thương lượng xem nên sắp xếp hạng mục gì để huấn luyện.

Đã trải qua chuyện cứu người vào buổi sáng, mọi người đã lập tức xem Chi Yên là người có cùng cấp bậc với Sa Long, nghiêm nhiên đem nàng trở thành người được chú ý nhất trong linh giả nhất ban.

“Muốn trở thành người đại diện học viện tham gia thi đấu, thì nhất định phải thông qua khảo hạch của học viện, mà khảo hạch học viện lại căn cứ vào chức nghiệp của mỗi người mà đặt ra. Ban linh giả chúng ta chắc hẳn sẽ khảo hạch về cấp bậc linh lực vào năng lực chiến đấu, cho nên, sau này ngoại trừ tu luyện, chúng ta còn phải tham gia thi đấu với nhau, để tranh thủ nâng cao kỹ xảo chiến đấu.”

Mọi người ngồi trên cỏ, làm thành một vòng tròn, trong đó, Sa Long là người đầu tiên phát biểu cái nhìn của chính mình.

“Nhưng cấp bậc linh lực không phải cứ cố gắng tu luyện thì sẽ có đột phá, hơn nữa, mặc dù đột phá, cũng phải cần thời gian rất dài, cứ như vậy, muốn trước đột khảo hạch thăng cấp linh lực, thì chuyện này, hình như... (không có khả năng)” Một nữ tử khuôn mặt như trứng ngỗng, hai má hơi hồng, nói ra điều mình nghĩ.

Mọi người gật gật đầu, cấp bậc linh lực là chỗ đau của bọn họ, kỹ xảo thì có thể dựa vào việc cố gắng luyện tập mà đạt được, nhưng còn tu vi thì không chỉ cần cố gắng mà còn cần thiên phú và vận may. Có người từ sơ cấp linh giả thăng cấp đến trung cấp linh giả cần hai đến ba năm, mà có người thì lại cần đến năm, sáu năm, thậm chí là mười năm, loại chuyện này rất phổ biến tại U Minh đại lục, cho nên, trong nháy mắt mọi người đều lâm vào trầm mặc.

“Có lẽ không phải không có cách giải quyết.” Nhìn thấy vẻ mặt uể oải của mọi người, Chi Yên lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, do dự nói, tiếng nói của nàng trong trẻo, dễ nghe, trong nháy mắt đã kéo mọi người trên bờ vực tuyệt vọng lại.

“Chi Yên đồng học có cách nào sao?” Lớp trưởng Tề Hựu đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc và hơn năm mươi ánh mắt của chúng đệ tử toàn ban đều nhanh chóng dừng trên người Chi Yên, về mặt lộ ra mong đợi.

Thật sự có cách tăng nhanh cấp bậc linh lực à? Trong lòng mọi người nghi ngờ, vừa chờ mong lại căng thẳng: Nếu thật sự có thể, vậy có phải nói sau này bọn họ có thể trở thành người có thiên phú như mọi người vẫn nói? Cũng có thể xuất trúng giống như Chi Yên?

“Tiểu Yên Nhi thật sự có cách?” Về mặt Sa Toa hưng phấn nhìn đứa nhỏ bên cạnh mình: Đã từng nhìn thấy nàng gian xảo, nàng ngoan độc, lại không nghĩ rằng nàng sẽ có cách giải quyết vấn đề nâng cấp linh lực khó nhằn này, điều này sao có thể không khiến người khác phải kích động được?

Sa Long ôn nhu nhìn Chi Yên, sâu trong mắt cũng không che dấu được sự khiếp sợ: Tăng nhanh tốc độ thăng cấp linh lực?

Loại chuyện nhạy cảm này nếu bị truyền ra ngoài, thì không biết sẽ có bao nhiêu người phải khủng hoảng. Mặc dù có nhiều người có phương pháp đặc thù để nhanh chóng thăng cấp linh lực, nhưng ai ai cũng cất giấu rất kỹ, mà không phải thần nhiên truyền ra như nàng.

Có lẽ chỉ có nàng mới có thể hồ hững, thoải mái, tùy ý chia sẻ với mọi người như vậy.

Ánh mắt mọi người nhìn Chi Yên càng lúc càng nóng rực, thân thể căng cứng, trên mặt mang theo vội vàng và kích động.

“Lượng biến thì chất biến, chỉ đến khi linh lực đạt đến độ cao nhất định thì mới có thể đột phá giới hạn, tiến tới thăng cấp, cho nên phương pháp rất đơn giản, đó là không ngừng hấp thu linh khí để mình sử dụng.” Mi mắt Chi Yên hơi hạ xuống, nhìn những người trước mặt, thần nhiên nói.

Có người khoe miệng run rẩy, trong mắt hiện lên một tia thất vọng: Kết quả vẫn là hấp thu linh khí, cái đó có gì khác so với việc bọn họ tu luyện thường ngày đâu? Lượng biến đến chất biến, linh lực trong cơ thể tất nhiên sẽ thăng cấp, loại lý luận này ai trong bọn họ cũng đều rõ ràng, nhưng quan trọng là phải tu luyện thế nào? Làm cách nào mới có thể tăng hiệu suất tu luyện?

Chi là một cách tu luyện nghìn bài một điệu, đoán chừng đợi đến sau nửa năm, bộ dạng bọn họ cũng giống hết lúc này mà thôi, cho nên trong lòng mọi người đều tiếp tục không dám ôm hy vọng quá lớn trong việc thăng cấp linh lực này nữa.

“Ta nghe nói đến một loại Tụ Linh trận, có thể tụ linh tụ khí, trợ giúp người tu luyện, mặc khác có thể dùng thêm đan dược và dược phẩm, cứ kết hợp hai thứ như vậy chắc hẳn có thể tăng tốc độ lên không ít.”

Chi Yên nghiêng đầu, đáy mắt xẹt qua một chút suy nghĩ sâu xa: Thật ra nàng hoàn toàn có thể đem linh khí trong không gian ra giúp mọi người tu luyện, nhưng đến lúc đó thì chuyện nàng có không gian sẽ bị bại lộ, khó đảm bảo người khác không đỏ mắt muốn đoạt lấy vòng tay càn khôn. Do đó, để tránh bản thân trên chọc phải phiền toái và đẩy bản thân lên đầu sóng ngọn gió, trở thành đối tượng bị người khác ‘nhớ thương’ thì nàng chỉ có thể mơ hồ như vậy.

“Nhưng ta chỉ may mắn gặp qua một lần mà thôi, không biết có dùng được không.” Chi Yên nhún mày, làm bộ như rất khó xử, khiến tâm mọi người cũng căng thẳng theo, tập thể không ai không đỏ mặt hơi lạnh, căng cứng người hy vọng, âm thầm cào tường: Trăm ngàn lần dùng khiến bọn họ mừng hụt nữa...

“Chi cần Yên Nhi có thể làm được, thành công hay thất bại, chúng ta nhất định tự mình gánh vác.” Sa Long an ủi nói, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc lộ ra một tia cổ vũ, còn Sa Toa lại vội vàng vàng vọt gật đầu như gà mổ thóc.

“Ta về ra cho các người xem.” Chi Yên nói xong, từ trong không gian lấy ra giấy và bút...

“Đại khái là thế này, bên ngoài là một ngôi sao sáu cánh, bên trong là một ngôi sao nhỏ năm cánh, mấy chỗ này có đặt tinh thạch, trọng tâm hướng ra bốn phía, chỉ cần khởi động trận pháp, thì có thể hình thành một Tụ Linh trận nho nhỏ, một bên tụ lại linh khí bên ngoài, một bên giúp người bên trong tu luyện, đến lúc đó, mọi người có muốn không thăng cấp cũng khó.”

Nghe Chi Yên nói xong, ánh mắt mọi người lập tức phát sáng gấp đôi, trong mắt cũng lóe lên hai ngọn lửa hưng hực.

“Khi đó, sáu người ngồi lên sáu cánh, năm người ngồi lên năm cánh...” Chi Yên vừa nói vừa vẽ ra vị trí mọi người, năm mươi lăm người, không một ai vắng hóp, đều được nàng sắp xếp vừa đúng...

“Thật tốt quá, ta nắm chắc chín phần có thể hoàn thành trận pháp này.” Hai má một thiếu niên bỗng nhiên đỏ ửng, hưng phấn, đồng ý nói.

“Ha ha, trận pháp này vừa ra, linh giả nhất ban của chúng ta nhất định có thể khiến toàn trường rung động. Ta nghĩ không cần do dự nữa, lập tức tiến hành thôi.”

Một thiếu niên khác vung tay, hào khí quyết định nói: Loại trận pháp xảo diệu (khéo léo, kỳ diệu) này hắn mới nhìn thấy lần đầu, tuy rằng không hiểu hết sự ảo diệu bên trong, nhưng hắn có thể thông qua Chi Yên mà cảm nhận được một chút liên quan vi diệu. Dù sao thế nào cũng là tu luyện, khả năng nhiều hơn một phần, nói chung cũng tốt hơn nhiều so với việc vui đầu cực khổ mà chưa chắc đã thành công.

“Được rồi, cứ làm như vậy, thành hay bại thì chỉ có thử mới biết được.”

“Đúng vậy, có việc gì cần sai bảo, vì lần khảo hạch này, liều mạng.”

Mọi người ngời một câu, ta một lời, khiến hiện trường ồn ào, não nhiệt hẳn lên. Trên mặt mỗi người đều mang theo ý cười sung sướng, kích động, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân, giống như có vô vàn tinh lực không được phát tiết.

Tại đây, người xúc động lớn nhất hẳn là Trình Trọng, hắn là người duy nhất nhìn thấy toàn bộ quá trình Chi Yên đối phó với đám người Phí Lâm. Sự thần bí của nàng, thân pháp tốc độ của nàng, còn có nội hòa có thể trở thành công cụ giết người của nàng, tất cả đều khiến thâm tâm hắn chấn động.

Từ lúc Chi Yên đề nghị và vẽ ra giấy, hắn đại khái là người tuyệt đối tin tưởng nàng nhất trong mọi người, không có một tia hoài nghi, chỉ đơn giản là sự tin tưởng vô điều kiện.

Cứ nghĩ đến lúc có thể nhờ Tụ Linh trận phụ trợ mà nhanh chóng thăng cấp thực lực, tâm hắn liền run rẩy một trận. Bị Phí Lâm kèm hai bên, ở thời điểm tuyệt vọng nhất, điều hắn hối hận duy nhất chính là thực lực của bản thân quá yếu, cho nên lúc này đây, hắn tuyệt đối sẽ thật cố gắng, sẽ tận dụng hết khả năng để đề cao thực lực của chính mình. Hắn, phải trở thành cường giả, mà không phải là đối tượng luôn phải chịu sự ức hiếp của kẻ khác.

Mọi người nhiệt huyết và kích động thảo luận đến khi sắc trời tối dần, lúc này mới không thể không giải tán, tách ra, chăm chăm vào nhiệm vụ của mỗi người, là tìm kiếm tinh thạch.

“Tiểu Yên Nhi hôm nay rất soái (đẹp trai), nếu tỷ là nam nhân, nhất định sẽ yêu thâm muội.” Sa Toa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chi Yên, vẻ mặt sùng kính nói, mắt đẹp chớp chớp, vẻ mặt háo sắc muốn chảy nước miếng nhìn chằm chằm Chi Yên.

“Được, có điều muội lại không muốn tranh giành tiểu tình nhân với tiểu thúc thúc nhà tỷ.” Chi Yên liếc mắt nhìn nàng chế nhạo, lời vừa dứt, lập tức nhìn thấy Sa Hiên mặc một bộ trường bào màu ánh trắng đứng đối diện, cười cười nhìn bọn họ, không đứng, là tươi cười trong suốt nhìn Sa Toa.

“Tỷ nói thật mà, nếu không muội hỏi ca ca của tỷ đi, hỏi xem huynh ấy có cảm nhận như thế nào.” Sa Toa uất ức, dờn tầm mắt lên người Sa Long, ý cầu xin giúp đỡ. Sa Long kinh ngạc, ánh mắt hơi mất tự nhiên, nét đỏ ửng trên mặt cũng bị bóng đêm che lấp, khiến người khác nhìn không rõ.

“Chuyện này là chuyện của muội, hỏi ta làm gì.” Giọng nói của Sa Long khàn khàn, trong lòng phức tạp không hiểu: Câu nói ‘Nếu tỷ là nam nhân, nhất định sẽ yêu thâm muội’ của Sa Toa mới rồi, mà hắn là nam nhân, nếu tiếp lời Sa Toa thì đó không phải sẽ biến thành...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi nóng lên, con người như ngọc lục bảo trở nên tối tăm, hoàn toàn hòa thành một thể với bóng đêm.

“Hôm nay sao trễ như vậy mới trở về, có đói bụng không, nếu không chúng ta đi ăn cơm đi.” Sa Hiên vươn tay tới, kéo Sa Toa vào lòng mình, thân thiết đề nghị.

“Hôm nay có chút chuyện nên mới chậm trễ, hi hi.” Sa Toa trừng mắt nhìn Sa Hiên một cái, thẹn thùng thoát khỏi cánh tay của hắn bên hông nàng.

“Chuyện gì mà quan trọng như vậy, đến cả thời gian ăn cơm cũng quên mất?” Vẻ mặt Sa Hiên tò mò: Y theo tính tình của Sa Toa, còn có chuyện gì quan trọng hơn so với mỹ thực sao?

“Hừ, chàng không biết đâu, Tiểu Yên Nhi của chúng ta rất lợi hại... Cho nên, chờ đến khi chúng ta chuẩn bị tốt Tụ Linh trận, nhất định có thể thăng cấp cực nhanh. Đến lúc đó, linh giả nhất ban của chúng ta nhất định sẽ trở thành ban học trâu bò nhất trong học viện...” Sa Toa ồn ào, hưng phấn mà giải thích.

Sa Hiên hạ mắt, ánh mắt mang theo ý hỏi quết về phía Sa Long: Tụ Linh trận? Còn có loại trận pháp này sao?

Sa Long gật gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia tối tăm: Hắn hiểu ý tiểu thúc thúc, Tụ Linh trận này có thể giúp người tu luyện nhanh chóng thăng cấp linh lực, nếu một khi bị truyền ra, thì nhất định sẽ khiến đại lục này oanh động không nhỏ và tất nhiên sẽ đưa đến những ánh mắt như hổ rình mồi của các thế

lực khắp nơi.

Tuy nhiên đại lục cũng không thiếu mấy loại trận pháp tụ linh tụ khí, nhưng không một cái nào là không hao phí một lượng lớn của cải, là một công trình khổng lồ cả! Mà Chi Yên ví dụ mẫu Tụ Linh trận này lại chỉ cần có đủ tinh thạch thì có thể làm được. Nếu loại phương pháp này thành công thì tuyệt đối sẽ trở thành thiên vật, vừa đơn giản, vừa linh hoạt lại thực dụng, khiến hần không khỏi bắt đầu chờ mong thời điểm Tụ Linh trận được hoàn thành.

“Mọi người đi ăn đi, muội muốn trở về phòng trước.” Chi Yên cau mày, cứ nghĩ đến việc được liệu nàng cần vẫn chưa có tin tức là khẩu vị gì cũng biết mất sạch.

“A, Yên Nhi không đói bụng sao, chúng ta cùng đi đi.” Sa Toa kinh ngạc hô lên một câu: Đây là lần đầu tiên Tiểu Yên Nhi từ chối dùng bữa với bọn họ! Trở về phòng sớm như vậy là do có việc gì sao?”

“Không được, mọi người đi thôi.” Chi Yên lắc đầu.

“Vậy được rồi, lúc trở về tỷ sẽ mang đồ ăn ngon cho muội.” Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Chi Yên, Sa Toa thỏa hiệp, cuối cùng ba người đành rời đi, chỉ còn lại một mình Chi Yên trở về phòng.

“Phi lão!” Ngồi trên giường, Chi Yên phiền chán hô một tiếng, chỉ thấy vòng tay càn khôn đột nhiên lóe sáng một cái, tiếp theo một bóng người màu trắng mờ bay ra, lượn lờ trước mặt Chi Yên.

“Có việc gì?” Phi lão vuốt râu, ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Ngươi còn nói được! Mấy loại dược liệu ngươi nói cho ta không dễ kiếm một chút nào, đoán chừng có thể tìm được mấy loại dược liệu tam phẩm thì đã là chuyện không tồi rồi.” Chi Yên trợn trắng mắt nhìn lão: Nhìn xem lão ra cái đề khó khăn chết tiệt gì, một ngày dược liệu không được tìm đủ, thì nàng một ngày sẽ không thể luyện đan, mà đối với kẻ đã xem việc luyện đan thành thói quen như nàng mà nói thì quả thật chính là tra tấn.

“Mấy loại dược liệu này không phải không có, chỉ có điều bị giấu ở thâm sơn cùng cốc, hơn nữa trình độ luyện đan sư trên đại lục chỉ mới tới luyện đan sư tứ phẩm là cao nhất, đối với ngũ phẩm và dược liệu trên ngũ phẩm cũng không dốc hết sức lực tìm kiếm, nên mới khiến dược liệu tứ phẩm trở nên trân quý và dược liệu ngũ phẩm có dấu hiệu gần như bị tuyệt tích như vậy.”

Hai mắt Phi lão híp lại, kiên nhẫn giải thích. U Minh đại lục, linh khí đầy đủ, trong các loại hiểm cảnh tuyệt địa, khắp nơi đều cất dấu linh quả linh vật, vượt xa sự hiểu biết đơn giản mặt ngoài của mọi người, thậm chí còn có rất nhiều hiện tượng không thể giải thích bằng lời nói được, chỉ có thể càng đi sâu tìm hiểu, mới có thể phát hiện được sự thần kỳ trong đó.

“Chẳng lẽ chúng ta phải đến thâm sơn cùng cốc?” Chi Yên nghi ngờ hỏi: Nhắc đến sơn cốc, nàng lại lần nữa nghĩ đến Vân Vụ sơn, nghĩ tới nam tử thanh nhã trong sáng kia, nghĩ đến ma đề hay nhiều loạn trong giấc ngủ của nàng, nghĩ không biết lúc này hần đang làm gì.

“Chờ một chút đi, hay ngươi đến hiệp hội đan dược, hoặc đến nơi bán đấu giá thử vận may xem, chưa biết chừng có thể gặp được đấy, còn nếu thật sự không được nữa thì chúng ta lại đến Vân Vụ sơn.” Phi lão nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định nói.

Chi Yên gật đầu, rồi mới tiến vào không gian càn khôn cùng với Phi lão, mà khi vào trong, Chi Yên mới phát hiện khung cảnh bên trong đã nảy sinh biến hóa rất lớn. Sông hồ sâu rộng đã hợp lại, biến thành một dòng suối nhỏ uốn lượn khắp không gian, nước suối trong suốt, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy đáy. Trong nước có nhiều con cá nhỏ tung tăng bơi qua bơi lại, chơi đùa đến không biết trời trăng mây gió gì nữa.

Hai bên bờ suối, một bên là hoa cỏ, một bên là cây cối. Cây cối xanh biếc, hương thơm của trái cây nhẹ nhàng lan tỏa. Chi Yên đi vào vườn trái cây, tùy tiện hái hai quả trái, một bên chậm rãi nhai cắn, một bên âm thầm lơ đãng: Không gian càn khôn này từ lúc bắt đầu trồng trái không có gì, đến bây giờ thì đã tràn ngập sức sống, thay đổi vô cùng lớn.

Trái lại chính mình, từ khi xuyên qua đến khi thích ứng như bây giờ, nàng nghiêm nhiên đã quen thuộc với tiết tấu cuộc sống nơi này. Tại thế giới chỉ có kẻ mạnh mới sống sót, nơi tràn ngập thần kỳ và ảo tưởng, nàng có được tình yêu thương của phụ thân, còn quen biết một người bằng hữu yêu điểm, hoạt bát như Sa Toa, nhờ vậy mà nàng không còn cảm thấy cô độc nữa, thật sự.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo hiện lên một chút nhu hòa, Chi Yên mỉm cười, con ngươi trong suốt lóe ra tia sáng như ngọc, toàn thân lại tràn ngập hương vị của hạnh phúc.

Thật ra lòng nàng không tham chút nào, chỉ cần có người quan tâm chính mình là đủ. Ở trên người phụ thân nàng cảm nhận được tình thân đã lâu, ở trên người Sa Toa, nàng lại cảm nhận được sự thân mật và vui vẻ giữa bằng hữu với nhau, mà ở trên người Sa Long, nàng lại cảm nhận được cảm giác ấm áp, thương tiếc như một người ca ca. (đáng cho anh =)))

Tuy rằng nàng chưa biểu đạt gì nhưng bọn họ đối tốt với nàng, nàng vẫn xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng. Còn có Phi lão, linh hồn cô tịch vạn năm này, vừa là thầy vừa là bạn, là một sự tồn tại như người thân của nàng, cho nên, nàng được như lúc này, cũng bởi vì có bọn họ làm bạn bên cạnh.

“Tiểu nha đầu, lại suy nghĩ cái gì vậy?” Một giọng nói mang theo trêu tức vọng lại, nhảy mắt đã đánh gãy suy nghĩ của Chi Yên.

“Không có.” Chi Yên lắc đầu, trong lòng xẹt qua một tia ấm áp, trong con ngươi trong suốt lại hiện lên một tia sáng kiên nghị...

Nàng thật hạnh phúc, cho nên để duy trì hạnh phúc này càng lâu, nàng càng phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến ai cũng không thể phá hư, hay xem vào chuyện của nàng. Nàng muốn dùng năng lực của chính mình để bảo vệ những người nàng coi trọng.

“Nếu trong thời gian này đã không thể luyện đan, thì ta chơi đùa nghề chính của ta là buôn bán một số dược vật phòng thân một chút vậy.” Chi Yên cong môi, trong mắt tản ra ý cười tà nịnh, khiến Phi lão không nhìn được cảm thấy lạnh lẽo từng trận: Nha đầu kia nhất định đang nghĩ cách khiến kẻ khác khó sống rồi, mỗi lần thấy kiểu cười này của nàng, lão đều biết tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt xảy ra.

“Nghề chính?” Phi lão cau mày: Sao lão không biết nghề chính của nàng là gì vậy?

“Đúng vậy.” Chi Yên tà tà cười, thẳng đường đi đến biển hoa gần đó, vơ tay hái vài đóa, lại từ trong đám thảo dược hái thêm mấy loại nữa.

Phi lão vừa nhìn thấy gì đó trong tay nàng, khóe miệng không khỏi co giật: Mấy loại hoa cỏ thảo dược này đều là vật mạng độc cấp cao, nếu trộn chung một chỗ thì... Lão không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, lại không thể không âm thầm cầu nguyện thay cho kẻ nào đã chọc vào nàng, hy vọng vận may của hắn không quá kém.

Chi Yên lấy ra một chiếc dược đỉnh vô dụng (là cái tùy tiện lấy ra ở Âu Dương gia), đặt trên mặt đất, lại từ trong dòng suối múc một hồ lô nước, sau đó mới bắt đầu tập trung mài dược thảo thành bột, hoặc nghiền thành chất lỏng, hoặc đảo thành trạng thái sền sệt, tất cả động tác đều lưu loát từ đầu đến cuối, hoàn toàn không có một chút dư thừa nào.

Phi lão đứng một bên nhìn cũng không khỏi tò mò: Lão chỉ tiếp xúc qua việc luyện đan, luyện dược, trừ lần đó ra, thì rất ít khi nhìn thấy chuyện này. Thấy Chi Yên trong chốc lát lại đổi nước, trong chốc lát lại đo đạc, ước lượng, trong lòng nhất thời cảm thấy ngứa ngáy, hứng thú hoàn toàn bị Chi Yên câu mắt: Thật không hiểu tiểu nha đầu này muốn làm cái gì nữa?

Chi Yên không thèm nhìn, bởi toàn bộ tâm tư của nàng đã hoàn toàn đặt trên chén thủy tinh trong tay, dược đỉnh nhỏ đã hầm chế dược một nồi nước màu đen, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể khiến người khác cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Dùng thìa múc một ít, dựa theo tỉ lệ rót vào trong chén thủy tinh, chất lỏng màu xanh lá sau khi thêm vào chất lỏng màu đen kia, trong nháy mắt đã sôi trào. Xì xì, ùng ục, hai loại ánh sáng khác màu đan vào nhau, chất lỏng trong chén dần biến thành màu hồng, cuối cùng lại hóa thành chất lỏng màu đỏ đậm.

Màu đen mới nhìn qua cảm thấy ghê tởm đã biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại chất lỏng màu đỏ đan tản ra mùi hương mát lạnh nhẹ nhàng, khiến người ngửi cảm thấy da đầu co giật.

“Đây là loại đồ chơi gì?” Ánh mắt Phi lão sáng quắc, vẻ mặt hưng phấn, hứng thú cuộn cuộn như nước chảy, mở miệng hỏi về màn biến đổi thần kỳ mới xảy ra.

Chi Yên liếc mắt nhìn Lão, đương nhiên nàng sẽ không nói cho lão biết đây chính là phản ứng hóa học. Bàn tay nhỏ bé vơ ra, dùng kim gấp một mảnh nhỏ Lăng Diệp, dưới cái nhìn chăm chú của Phi lão, thả vào trong chén thủy tinh.

Ùng ục, dưới cái nhìn chăm chú của Phi lão, Lăng Diệp lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy tan rã dần, cuối cùng hóa thành một phần của chất lỏng màu đỏ trong chén.

Thân thể Phi lão chấn động: Chất lỏng màu đỏ này lợi hại như thế?

Nếu là trên thân thể người thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Tưởng tượng một chút, lập tức cảm thấy cả người, à không cả hồn lạnh lẽo: Loại dược thủy mạnh mẽ, quý dị như vậy mà nha đầu kia lại có thể điều chế ra được, nha đầu kia đúng là thâm tàng bất lộ.

Loại dược thủy này là loại Chi Yên đã nghiên cứu trong kiếp trước, có đặc điểm hơi giống với dung dịch nước cường toan*, chẳng qua tốc độ phản ứng lại càng chậm, thời gian càng lâu, thì đừng nói là da thịt con người, cho dù là tảng đá nó cũng có thể hòa tan được.

(*https://vi.wikipedia.org/wiki/Nước_cường_toan)

Trước kia nàng cảm thấy thú vị mới tìm hiểu, lúc này lại được nàng dùng để phòng thân. Dù sao, nàng còn nhỏ, mà thế giới này quá lớn, bất cứ tình huống gì cũng có thể xảy ra, nếu nàng tiếp tục nhiều lần lợi dụng không gian để trốn tránh thì chắc chắn sẽ có ngày bị bại lộ. Hơn nữa so với trốn tránh nàng thà rằng chấp nhận nghênh chiến trực tiếp còn hơn, với lại, ai nói đánh nhau thì nhất định phải dựa vào vũ lực chứ?

Loại dược thủy này, đừng nói là trung cấp linh giả, dù là cao cấp linh giả nàng cũng không sợ. (Đương nhiên dưới điều kiện là bọn họ không phản ứng trước nàng, dù sao tạt dược thủy vào người người khác cũng là một chuyện cần kỹ thuật.)

Liên tục bỏ thêm một ít dược thảo, Chi Yên đứng lên, dưới sự kinh ngạc của Phi lão lại đến biển hoa hái hải cọng Nùng Hương hình bao phấn, sau đó lại thêm hai gốc dược thảo có tác dụng mê hoặc ý thức người khác, lúc này Chi Yên mới xoay người trở lại chỗ dược đỉnh.

Đem toàn bộ số chất lỏng màu đen còn lại trong dược đỉnh đổ hết vào trong lu bằng thủy tinh, sau đó, Chi Yên hơi động ý niệm, một ngọn lửa màu cam xuất hiện, nhanh chóng bốc hơi số dược thủy còn lại trong dược đỉnh, đến lúc này Chi Yên mới để mấy đóa hoa vừa hái vào, cẩn thận xử lý.

Cảm thấy đã xử lý đã tạm tạm, lại đem dược thảo có tác dụng mê hoặc ý niệm cho vào, toàn bộ quá trình lưu loát, trôi chảy, lại vô cùng cẩn thận.

Cuối cùng Chi Yên mới đem chất lỏng chiết từ Nùng Hương và chất lỏng từ dược đỉnh cho vào chén thủy tinh, trộn lẫn với chất lỏng đỏ đậm, hương

thơm bốn phía, giống như rượu ngon ủ nhiều năm, khiến người ta muốn nhắm nháp một ngụm.

Chất lỏng đỏ đậm đọng trong chén thủy tinh trong suốt, dưới ánh sáng trong không gian lại phản chiếu ra từng tia sáng hoa mỹ, đẹp đến nỗi không thể tin được.

Nhưng mà Phi lão cũng biết loại xinh đẹp này ẩn giấu nguy hiểm như thế nào. Xinh đẹp, mỹ hoặc, khiến người khác càng xem càng nghiện, là một loại vẻ đẹp trí mạng.

“Ừm, cũng tạm được rồi.” Chi Yên gật gù đầu, vẻ mặt vô cùng hài lòng với thành quả mình đã tạo ra: “Sa Toa chắc hẳn sắp trở lại rồi, ngày mai tiếp tục.” Cần thận cất giữ được thủy, Chi Yên lắc mình ra khỏi không gian căn khôn.

....

Ngày hôm sau, theo thường lệ lên lớn, đến Luyện Đan đường rồi mới tham gia học tập với các tổ.

Toàn ban có năm mươi lăm người, trừ Sa Long, Sa Toa và Chi Yên, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo tinh thạch, trên mặt mỗi người đều lộ rõ sự vui sướng, kích động, khẩn cấp chờ đợi Chi Yên tuyên bố bước tiếp theo.

Nhìn mọi người nhiệt tình, ngay thẳng như vậy, Chi Yên không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ, từ ngày hôm qua, nàng căn bản không hề tiếp tục nghiên cứu kỹ càng về loại Tụ Linh trận này.

“Cái kia, Chi Yên đồng học, người xem mấy loại tinh thạch này thế nào?” Về mặt Tề Hựu hưng phấn nhìn Chi Yên hỏi.

Mặc dù hẳn không thuộc loại người gì cũng làm được, nhưng may mắn gia tộc hẳn cũng có vài sản nghiệp, có thể thông qua đó mà hoàn thành nhiệm vụ thu thập tinh thạch, nên hôm nay mới có tinh thạch đem đến như thế này.

“Tinh thạch không sai, có điều vẫn thiếu một ít.” Chi Yên gật gù đầu, lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi thở dài: Nhiều tinh thạch đó đã khiến bọn họ mất rất nhiều công sức mới có được, nhưng mà vẫn chưa đủ sao, ài?

“Yên tâm, Sa Hiên thúc thúc có cách, không quá hai ngày, nhất định sẽ tập hợp đủ lượng tinh thạch.” Sa Long lên tiếng an ủi, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc là sự tự tin tuyệt đối.

“Ồ, Sa Long vương tử ra tay thì tuyệt đối sẽ thành công.” Toàn trường vang lên từng tiếng hô nhỏ, ánh mắt ai ai cũng trở nên nóng bỏng nhìn Sa Long, sầu lo vừa mới xuất hiện trong lòng cũng biến mất không còn tung tích.

Tuy gia cảnh của bọn họ không tồi, nhưng tuyệt đối không giàu đến mức có thể thoải mái tiêu xài. Một khối tinh thạch nhỏ ước chừng đã hao hết một ngàn kim tệ, lớn thì mấy ngàn kim tệ, thậm chí là hơn vài vạn, mà tại nơi này, số lượng tinh thạch trước mặt ít nhất cũng từ trăm vạn kim tệ trở lên, nhưng vẫn còn xa xa chưa đủ, bởi muốn tạo ra Tụ Linh trận thì ít nhất cần gấp mười lần số lượng tinh thạch này. Đó là con số khổng lồ cỡ nào, cho dù có tán gia bại sản, bọn họ cũng không thể cung cấp đủ.

Nhưng Sa Long thì khác, hẳn là vương tử của Long Đằng quốc, có toàn bộ Long Đằng quốc là hậu thuẫn, thì sao bọn họ có thể so sánh với Sa Long được?

Trong lòng bọn họ không nhịn được nhảy nhót, hoan hô, cảm thấy việc là đồng học với thành viên trong hoàng tộc là một chuyện vô cùng tuyệt vời.

...

Nhoáng cái đã ba ngày, Sa Hiên mang theo rất nhiều tinh thạch đến học viện. Ba ngày không được gặp mặt Sa Toa, vừa nhìn thấy, hai người không thể thiếu một phen tâm tình, thân thiết.

Cuối cùng dưới ánh mắt lên án của mọi người, hai người Sa Toa và Sa Hiên mới không thể không tách ra. Sa Hiên bất mãn, lập tức ném không gian giới chỉ cho Sa Long: “Những thứ người muốn đều ở trong đó, chuyện còn lại người cứ tự mình giải quyết, ta mang Sa Toa đi trước.”

Sa Hiên nói xong, cũng không thèm quan tâm ánh mắt mờ ám của mọi người, nhét Sa Toa đang ngượng ngùng đỏ mặt vào lòng, vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nghiêng ngàng đi khỏi.

Sa Hiên vừa rời đi, tầm mắt mọi người lại một lần nữa tập trung trên người Sa Long, ánh mắt nóng rực, hận không thể lập tức nhào lên xem số lượng tinh thạch trong không gian giới chỉ. (giới chỉ là chiếc nhẫn đây nhé, đã giải thích rồi nhưng sợ mọi người quên)

“Tinh thạch đã chuẩn bị đủ, bây giờ nên làm gì?” Sa Long hươ hươ chiếc nhẫn trong tay, nhìn Chi Yên hỏi.

Xoát xoát, tầm mắt mọi người lập tức phát sáng như đèn pha chiếu lên người Chi Yên, đồng loạt trung ra về mặt hưng phấn: Cuối cùng cũng chuẩn bị xong, bọn họ sẽ lập tức được nhìn thấy sự lợi hại của Tụ Linh trận.

“Chuyện kế tiếp? Ta nghĩ tốt nhất nên tìm nơi nào đó yên lặng và kín đáo thì hơn.” Chi Yên nhìn mọi người, không chút hoang mang nói rõ từng chữ.

“Nơi kín đáo?” Mọi người cau mày, một đám bắt đầu vất hết óc tự hỏi.

"Ngọn núi phía sau ban chiến sĩ, nơi đó có một sơn động." Trình Trọng đột nhiên nghĩ đến, lúc đám người Phí Lâm đã lờ hẩn đến nơi đó, trong lúc vô tình hẩn đã nhìn thấy sơn động kia.

"Ồ, nhưng như thế không phải rất đáng ngờ sao? Dù sao chúng ta là đệ tử ban linh giả nhưng lại thường xuyên chạy đến ban chiến sĩ, sớm hay muộn cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ." Tề Hựu cau mày, nói ra suy đoán của mình.

"Chuyện này không phải là vấn đề, chúng ta có thể đi đường vòng." Sa Long lắc đầu, tỏ vẻ không cần để ý.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ đến đó xem thử rồi nói sau." Chi Yên cười nói, cuối cùng đoàn người mới kéo nhau đến địa điểm mà Trình Trọng đã nói.

Đi hết khoảng nửa học viện, cuối cùng mọi người cũng đến trước sơn động.

Tách ra đám đồ đại che lấp, trong nháy mắt sơn động đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Sơn động từ cạn đến sâu, càng đi vào càng rộng, cuối cùng là một khoảng không gian trống trải, u ám, nhưng cũng rất khô ráo và bằng phẳng, ước chừng có thể chứa được hơn trăm người.

"Nếu không được người dẫn đường thì ta thật sự không thể tin được trong học viện lại có một nơi tồn tại như vậy." Một thiếu niên không dám tin cẩn thán với Trình Trọng.

"Đây quả thật là nơi chế tạo vì chúng ta, ha ha, thật tốt quá, chúng ta nhanh chóng bắt đầu đi." Một thiếu niên cười ha ha, gấp gáp thúc giục.

Sa Long hơi động ý niệm, từ trong không gian giới chỉ lấy ra hai viên dạ minh châu, trong nháy mắt, ánh sáng phát ra, sự u ám trong không gian cũng biến mất không ít.

Để mọi người nhường chỗ đứng sang một bên, chứa ra vị trí trung tâm, Chi Yên dùng bột phấn màu trắng vẽ ra ngôi sao sáu cánh, ngôi sao năm cánh và đánh dấu vị trí đặt tinh thạch, sau đó mới chỉ huy mọi người ra tay, bắt đầu đào đất, cố định vị trí cho từng viên tinh thạch.

Thời gian trôi qua, mọi người bận đến không biết trời trăng gì nữa, đến khi khối tinh thạch cuối cùng vào vị trí, mọi người mới hưng hăng thở hắt ra, ánh mắt phát sáng nhìn Chi Yên.

Về mặt Sa Long ôn nhu, trong mắt là ý cười nhàn nhạt: "Như vậy là được rồi sao?"

"Để mọi người dựa theo vị trí chỉ định mà ngồi xuống đi, chắc đã được rồi." Chi Yên gật gù đầu, âm thầm liên lạc với Phi lão. Tụ Linh trận này thật ra là do Phi lão nói ra, cho nên khi nhận được cái gật đầu đồng ý của Phi lão, Chi Yên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đám người Chi Yên, Sa Long, ngồi trên ngôi sao năm cánh ở trung tâm, những người khác ngồi bên ngoài, trên ngôi sao sáu cánh và những vị trí quan trọng khác. Đợi đến khi mọi người đã ngồi nghiêm chỉnh xong, trái tim của bọn họ vẫn kinh hoàng đập bùm bùm, căng thẳng vô cùng.

"Bắt đầu đi." Chi Yên hô nhỏ trong lòng, ý thức của Phi lão phóng ra, linh hồn lực thoáng chốc tản ra bốn phía, chỉ thấy trận pháp vốn không có động tĩnh, này bộc phát ra một tia sáng màu trắng bạc, xuy một tiếng, không khí dao động, một tầng ánh sáng trắng đục quây quanh trận pháp.

Thân thể mọi người run lên, lại đột nhiên phát hiện thân thể như bị một luồng khí lạnh lẽo bao vây, linh hồn khí cũng thân nhiên mà từ tinh thạch dưới thân tràn ra, tràn ngập bên trong trận pháp.

Thành công!

Năm mươi ba người (Sa Toa không ở đây, Chi Yên thì không tính vào) đều vui vẻ trong lòng, hai tay đặt trên đầu gối vô thức xiết chặt, trong mắt lóe ra tia sáng cuồng nhiệt.

Hắn, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng dòng linh khí đang chuyển động xung quanh?

Chi Yên nhìn về mặt hưởng thụ của bọn họ, không khỏi cong môi cười nhẹ, trong đôi con ngươi trong suốt xẹt qua một tia trêu tức. Nàng hơi động ý niệm, lấy nàng làm trung tâm, trong khoảnh khắc, linh hồn khí lập tức mãnh liệt tản ra bốn phía.

Lực lượng đột ngột phát ra khiến mọi người khó lòng phòng bị, thân thể run mạnh, tập thể kinh hãi hô nhỏ ra tiếng.

"CMN, loại linh lực này cũng thật bu hẩn." Có người nhin không được thô bạo nói, hai mắt đỏ bừng, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác mừng như điên.

"CMN, CMN, độ dày này, trời ạ, cho dù ta không vận công, thì chúng nó cũng tự mình chui vào trong cơ thể ta." Ngay sau đó, lại một thiếu niên sợ run, vui vẻ nói.

Trong Tụ Linh trận, mọi người đều không hện mà gật gù đầu, trong nháy mắt, bọn họ thậm chí đã quên tự hỏi, chỉ đắm chìm trong cảm giác vui sướng không thể tự kiềm chế.

Cảm xúc của Sa Long dâng trào, không biết từ khi nào mà hai má ôn nhuận như ngọc đã nổi lên hai vệt hồng hồng khả nghi, con ngươi tối lại, ẩn giấu hai ngọn lửa, không hề chớp mắt nhìn Chi Yên ngồi đối diện.

Nhìn tươi cười hiền đạm, yếu ớt trên môi nàng, cảm xúc trong lòng hắn như bị phóng đại vô hạn, giống như tất cả những chuyện này đều nằm trong sự khống chế của nàng, lại giống như nàng chỉ hờ hững, tùy ý, lại giống như đối với nàng tất cả chỉ là những việc lật vật, râu ria.

Sao nàng có thể bình tĩnh như vậy?

Sa Long cảm thấy chính mình có một loại xúc động muốn phát điên, hận không thể đánh vỡ sự bình tĩnh của vật nhỏ trước mặt, để có thể nhìn thấu được rốt cuộc trong người vật nhỏ ấy còn cất giấu bao nhiêu bí mật?

“Có chuyện gì sao?” Cảm nhận được tầm mắt cực nóng của ai đó, Chi Yên mở mắt ra, khó hiểu nhìn Sa Long: Trên mặt nàng có cái gì sao?

Thân thể Sa Long hơi run rẩy, trong cổ họng lại cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn, cứ như vậy mặt không đổi sắc, đối mặt với nàng, không nói lời nào, cuối cùng trước khi nàng muốn bùng nổ, nghiêng răng nghiêng lợi, hắn mới thân nhiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện.

(lời edit: vậy cho nên mới nói anh chỉ là nam phụ thôi ㄟ(▽ ㄟ)

Nửa giờ trôi qua, từ trong cảm giác hưng phấn, mừng như điên, kích động, rung động, mọi người dần dần bình tĩnh, một đám bắt đầu nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

Năm mươi bốn người, ai ai cũng đều nhắm mắt, hít vào, tĩnh tọa.

Dòng linh khí đậm đặc chậm rãi chuyển động xung quanh bọn họ, đè ép mỗi tấc da thịt, theo khả năng điều động linh lực của mỗi người, mà hình thành một vòng xoáy linh khí nhỏ nhỏ, cắn nuốt linh khí xung quanh, rồi không kiêng nể gì chui vào trong cơ thể bọn họ, thể như chẻ tre, không thể ngăn cản.

Nhoáng một cái mà bốn canh giờ đã trôi qua (8 tiếng đồng hồ), lông mi run run, Chi Yên chậm rãi mở mắt, từ trong tĩnh tọa, tỉnh táo lại.

Có lẽ liên quan đến tĩnh thạch, lúc này, tốc độ hấp thu của nàng so với lúc trong không gian căn khôn càng thêm trôi chảy, trong mọi người, đoán chừng chỉ có nàng là có thu hoạch lớn nhất.

“Thu.” Hừ nhẹ một tiếng, ánh sáng lưu chuyển xung quanh Tụ Linh trận nhẹ nhàng run lên, trong nháy mắt đã thu lại hào quang, khôi phục bộ dạng ban đầu.

Không có linh khí, mọi người đều tỉnh lại từ trong trạng thái tĩnh tọa, kinh ngạc nhìn Chi Yên.

“Cũng không còn sớm, ngày mai lại tiếp tục.” Nhìn thấy vẻ mặt mơ màng không hiểu của mọi người, Chi Yên lên tiếng giải thích.

“Đi thôi, bây giờ có khi sắc trời bên ngoài đã tối sầm rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục.” Sa Long mở miệng tiếp lời: Vừa rồi linh khí dừng hẳn tiến vào thân thể, sau Tụ Linh trận lại bị thu hồi, cho nên khó trách mọi người có cảm giác như lọt vào sương mù, mơ màng không hiểu.

“Quá sung sướng, đây là lần đầu tiên ta cảm giác được linh khí ồ ạt tiến vào cơ thể, ôi chao, trước kia tu luyện một tháng còn không bằng tu luyện vài canh giờ lúc này, đi, ngày mai chúng ta lại đến.” Một đám vội vàng ra khỏi sơn động, Trình Trọng đi cuối đội ngũ, dùng cổ đại đem sơn động khôi phục nguyên dạng.

Một đêm này nhất định không ngủ được, ngăn ngủ vài giờ tu luyện đã khiến tư tưởng của bọn họ sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong đó cảm xúc sâu nhất là Tụ Linh trận rất cường đại và Chi Yên đồng học rất vô tư.

Một đêm này, không ngủ được đâu chỉ có đệ tử linh giả nhất ban, mà còn bao gồm cả Sa Hiên nữa.

Bắc uyển, Nam Sương phòng.

Sa Hiên mặc một bộ áo lót màu ánh trắng, nằm ngả trên giường, giường cao gối ảm, cộng thêm mỹ nhân trong ngực, con người màu bạc của hắn lóe ra tia sáng nhiều màu sắc, khiến người khác phải mê muội.

Sa Toa mặc một bộ y phục màu vàng nhạt bằng lụa mỏng, cái yếm màu hồng phấn như ẩn như hiện. Lúc này cả người nàng mềm mại nằm trong lòng Sa Hiên, môi hồng như anh đào, cánh môi non mềm trơn bóng như phủ một tầng nước trong suốt, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, tản ra từng trận hương thơm nhàn nhạt, ngọt ngào.

Bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực cường tráng, eo gien của Sa Hiên, ngón tay vẽ vẽ, vòng vòng, chân nhỏ lại rục rịch, thích ý: Trưa hôm nay tiểu thúc thúc đã đưa nàng đi ăn rất nhiều đồ ăn ngon, bây giờ vẫn còn no nha.

Ừm, thật nhàm chán, vẫn là Tiểu Yên Nhi chơi vui hơn.

Sa Toa lơ đãng suy nghĩ, hoàn toàn xem nhẹ mỡ nào đó mang theo vẻ mặt đau khổ bên cạnh.

Thân thể Sa Hiên cứng ngắt, khó nhịn nhìn tiểu nữ nhân mơ hồ vẫn không hay biết mà châm ngòi thổi gió trên người hắn. Bàn tay non mềm, nhỏ bé, xẹt qua xẹt lại trên lồng ngực hắn, khiến hắn vừa đau khổ vừa vui sướng.

Không chỉ thế, chân ngọc của người nào đó còn hoàn toàn không tự biết nguy hiểm, cứ không ngừng lắc lư trước mặt hắn, làm hắn có một loại xúc động

muốn vồ lấy.

Trên thực tế, hấn đã làm như vậy, cũng khiến bé con đang chơi đến vui vẻ kinh hãi, cuối cùng lại cười khanh khách ra tiếng.

“Rất nhột, ha ha, tiểu thúc thúc, không được mà...” Vốn dĩ Sa Hiên chỉ muốn trừng phạt nàng một chút thôi, kết quả lại không thể thu tay được. Bàn tay hấn vươn ra, hung hăng ôm chặt nàng vào trong lòng mình...

“Ồi, tiểu thúc thúc.” Sa Toa đau hô một tiếng, nhe răng trợn mắt, tay nhỏ bé, chân nhỏ bé càng không ngừng hoạt động muốn bò dậy khỏi người hấn, kết quả càng khiến hai người dán chặt vào nhau hơn.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói của Sa Hiên ám ách, ẩn giấu hàm ý không rõ.

“A!” Cảm nhận được dưới bụng bị vật gì đó cứng rắn chống đỡ, thân thể Sa Toa cứng đờ, phùng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực.

Qua thật lâu thật lâu, đến khi bé con trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Sa Hiên cau mày, khước miệng gọi lên ý cười chua xót, cuối cùng mới thở dài một tiếng, cẩn thận đắp chăn cho nàng và mình, rồi mới cố gắng bình ổn lửa nóng trong cơ thể

(lời edit: anh thật thất bại ==)) CẦU THỊT $\neg(\neg \neg \neg)$

...

Sáng sớm mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh trong lớp, toàn ban, năm mươi lăm người, trừ ba người Sa Toa, thì những người khác đều có mặt đông đủ, ánh mắt mọi người không ngừng quét về phía cửa, chờ mong bóng người màu hồng phấn nào đó.

Nếu không phải buổi sáng có lịch học, thì bọn họ đã hận không thể lập tức bay đến sơn động kia, tiếp tục nếm thử cảm giác tu luyện siêu việt như hôm qua. Giờ khắc này, tâm tư ai ai cũng trở nên ngứa ngáy khó nhịn, thậm chí còn không có một chút tinh thần nào để làm chuyện gì khác nữa.

“Bao lâu nữa thì Chỉ Yên đồng học mới đến vậy?” Một người không nhận được nói thầm. Đêm qua là một đêm không ngủ, sáng nay, khi trời còn chưa sáng, hấn đã lượn lờ trước cửa phòng học, không nghĩ tới chẳng mất bao lâu, đồng học toàn ban đều đến đông đủ, chỉ trừ ba người. Nhưng mà, trước kia đến thời điểm đến lớn có ai lại tích cực như hôm nay đâu!

“Không biết, chắc là nhanh thôi.” Một đồng học khác phụ họa nói, tầm mắt vẫn tiếp tục dừng trước cửa.

“A! đến rồi.” Thân thể một thiếu niên chấn động, cổ họng kích động lại chờ mong hô lên một câu.

Đám người Chỉ Yên bình thường đều đến lớp học trễ nhất, mắt thấy sắp đến thời gian đạo sư lên lớn, bọn họ mới thông thả đi đến...

Dưới sự chờ đợi, trông mòn con mắt của mọi người, cuối cùng Chỉ Yên, Sa Long, Sa Toa cũng xuất hiện.

Mọi người phấn khích, cuồng nhiệt nhìn chăm chăm bọn họ, khiến đạo sư Lạc Phượng theo sau, đột nhiên bị hơn năm mươi tầm mắt tích cực nhìn chăm chăm, trong lòng không khỏi nhảy dựng, nhưng trên khuôn mặt lãnh diễm (lạnh lẽo, xinh đẹp) lại không thay đổi, chỉ ẩn ẩn một chút khó hiểu: Hình như đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết!...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

“Mọi người có việc gì sao?” Nhận không được khó hiểu trong lòng, Lạc Phượng nhìn đệ tử toàn ban hỏi.

“Không có việc gì ạ.” Mọi người lắc đầu, trên mặt không giấu được vui mừng, ánh mắt cực nóng, hoàn toàn bị bầu không khí cuồng nhiệt bao phủ

Lạc Phượng lắc đầu: “Nếu đã không có việc gì thì chúng ta tiếp tục lên lớp đi.” Cầm lấy sách giáo khoa, đạo sư Lạc Phượng tiếp tục giảng bài tiếp theo của ngày hôm qua.

Nhiệt tình hôm nay của mọi người rất cao, trên lớn thỉnh thoảng còn có người phát biểu, khiến tiết học trở thành tiết học có hiệu quả nhất từ trước đến nay. Cuối cùng, đạo sư Lạc Phượng vừa lòng gật gù đầu, tuyên bố tan học, có điều chân trước của nàng vừa bước ra khỏi lớp, chúng đệ tử trong ban đã lập tức ồn ào lên.

Tập thể thở ra một tiếng, mọi người vội vàng từ chỗ ngồi bật dậy, về mặt kích động chạy đến chỗ Chỉ Yên, trong nháy mắt đã vây chặt chỗ ngồi của nàng...

“Chỉ Yên đồng học, chúng ta nhanh đi thôi.” Một giọng nói từ trong đám người truyền ra.

“Đúng vậy, Chỉ Yên đồng học, chúng ta nhanh đi thôi, lãng phí thời gian không tốt đâu.” Một giọng nói khác cũng chen vào phụ họa theo, mọi người đồng loạt gật gù, ánh mắt nóng bỏng nhìn Chỉ Yên.

“Rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Sa Toa khó hiểu nhìn mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dời lên người Chỉ Yên: Hôm qua nàng chỉ vắng mặt trong chốc lát mà thôi, nhưng tại sao hôm nay tất cả mọi người đều khác thường như vậy?

“Sa Toa công chúa, hôm qua người không có mặt nên không biết. Thật đáng tiếc, người chắc còn chưa biết Tụ Linh trận có hiệu quả như thế nào phải không? Trời ạ, thứ đó đúng là thứ tốt...” Một thiếu niên đứng cách Sa Toa gần nhất, mặt mày phấn khởi đến đỏ rực, vẻ mặt hưởng thụ, nhớ lại nói.

“Đúng vậy, đoán chừng nếu hôm nay người cũng đi, chắc chắn sẽ không muốn ra khỏi đó đâu.” Một thiếu nữ khác xen giọng nói, mọi người xung quanh cũng gật đầu đồng ý như gà mổ thóc.

Nhìn mọi người như vậy, trong lòng Chỉ Yên không khỏi cảm thấy buồn cười: Chẳng qua chỉ là một cái Tụ Linh trận mà thôi, có cần phải thổi phồng như vậy không?

Thật ra cũng không thể trách bọn họ được, ở U Minh đại lục, cường giả vi tôn, thực lực đứng đầu, đây là một thế giới sùng bái vũ lực, cứ đề cập đến cấp bậc linh lực gì đó, thì nó tuyệt đối sẽ trở thành mối quan tâm hàng đầu của bọn họ, mà Tụ Linh trận không chỉ cải thiện thân thể bọn họ mà còn giải quyết được căn bệnh của mỗi một người muốn trở thành cường giả nữa.

Tụ Linh nhật nha, loại trận pháp tụ tập linh khí, phụ trợ tu luyện, khiến cho bọn họ điên cuồng một đêm, lúc nào cũng ghi nhớ, hồi tưởng, hơn nữa tài liệu lại đơn giản, tác dụng bur hân, có nó, bọn họ còn lo lắng không thể nâng cao cấp bậc linh lực sao?

“Thật sự thần kỳ như vậy?” Sa Toa kinh ngạc, nhìn Chỉ Yên tò mò hỏi: Xem ra nàng không thể rời khỏi Tiểu Yên Nhi một chút nào được, nếu không nàng sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện mới mẻ.

“Không thần kỳ như bọn họ nói đâu.” Chỉ Yên nghiêng đầu, ném cho Sa Toa một ánh mắt an ủi, lại đem tầm mắt quét về phía mọi người: “Ta còn có chút chuyện cần giải quyết, mọi người cứ thảo luận kỹ xảo chiến đấu trước đi, chờ ta trở lại rồi đi qua.”

“Ồ, như vậy sao, vậy Chỉ Yên đồng học đi nhanh về nhanh nhé.” Một câu vừa xong, trên mặt mọi người không nhịn được lộ vẻ thất vọng.

“Đi thôi, kỹ xảo chiến đấu cứ giao cho ta là được rồi.” Giọng nói Sa Long ôn nhuận, lại đưa cho Chỉ Yên một nụ cười yên tâm.

“Tiểu Yên Nhi có việc gì vậy? Nếu không tỷ đi với muội, dù sao tỷ cũng không bận chuyện gì cả.” Sa Toa nhảm chán lấy tay chống cằm, vẻ mặt tò mò hỏi.

Xoát xoát, lập tức tầm mắt của mọi người lại một lần nữa bắn lại đây, giống như đang nói chúng ta cũng muốn đi cùng. Nhanh nhanh giải quyết xong chuyện này thì bọn họ cũng có thể vào Tụ Linh trận tu luyện sớm hơn một chút.

“Khụ khụ, muội muốn đến Luyện Đan đường, mọi người không thích hợp theo cùng” Chỉ Yên vội ho khan hai tiếng, đối với sự nhiệt tình của bọn họ có chút ăn không tiêu.

Vừa nghe đến Luyện Đan đường, vẻ mặt mọi người trong nháy mắt lại héo xuống: Nơi kia không phải là nơi mà bọn họ có thể tùy tiện tiến vào. Trên mặt bọn họ không khỏi lộ vẻ hăm mộ: Chỉ chút xíu thì bọn họ đã quên mất đứa nhỏ trước mắt không chỉ là linh giả mà còn là một luyện đan sư cao quý.

“Tiểu Yên Nhi thật lợi hại, mau đi đi, tỷ sẽ nói tiểu thúc thúc chuẩn bị đồ ăn ngon chờ muội.” Sa Toa nháy mắt mấy cái, nhắc tới tiểu thúc thúc, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hai vệt hồng hồng đáng ngờ, mị nhân như tợ, cất giấu ngàn vạn phong tình.

Chỉ Yên gật gù đầu, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người rời khỏi phòng học.

Xuyên qua khu dạy học dành cho đệ tử ban luyện đan, đi vào Luyện Đan viện, mọi người bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt đồng loạt dừng trên bóng dáng phần hồng của Chỉ Yên.

Hăm mộ, ghen tị, lầy lòng... các loại ánh mắt đảo qua trên thân thể nàng. Chỉ Yên làm như không thấy, bình tĩnh xuyên qua Luyện Đan viện, nhưng thiếu niên từng cản đường nàng lúc trước lại đột nhiên nhảy ra.

“Cái kia, Chỉ Yên tiểu thư, ta...” Thiếu niên có bề ngoài như trẻ con, khuôn mặt tròn trịa nhiễm lên một tia đỏ ửng, bối rối, không biết làm sao nhìn đứa nhỏ lạnh nhạt trước mặt.

“Có việc gì không?” Chỉ Yên cau mày, dừng bước.

“Không có, chỉ là muốn xin lỗi vì chuyện lần trước, hy vọng Chỉ Yên tiểu thư đại nhân đại lượng có thể không để trong lòng.” Thiếu niên liên tục lắc đầu, vẻ mặt bối rối giải thích, ánh mắt dao động, hai tay nắm chặt bên người, bộ dạng co quắp, bất an.

Những người xem náo nhiệt xung quanh cũng có chút suy nghĩ, đặc biệt là những người đã xi nhục Chỉ Yên lần trước. Bọn họ không khỏi cau mày, vẻ mặt rối rắm. Thật ra sau khi biết nàng là đồ đệ mà Diệp Văn tôn giả nhìn trúng, bọn họ đã lập tức hối hận, hối hận đến ruột đều xanh.

“Chuyện lần trước? Nếu ngươi không nói ta cũng quên mất.” Khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo lộ ra một tia nghi ngờ, sau đó nàng hơi cong môi trả lời.

Con người thiếu niên co lại, trong lòng hồi hận: Hắn không phải đang tự bê đá đập chân mình sao!

“Vậy ngươi?” Chần chờ một giây, vẻ mặt thiếu niên căng thẳng hỏi.

“Thật xin lỗi, ta còn có việc.” Chi Yên trực tiếp bỏ qua vẻ mặt chờ mong của hắn, cũng không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này nữa, có một số việc, có một số người, cũng không phải nàng muốn buông tha mà là lười quản.

“Vâng, vâng, Chi Yên tiểu thư, mời vào.” Thiếu niên đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới vội vàng nhường đường, khuôn mặt tròn tròn lộ vẻ hưng phấn mãnh liệt: Ý của nàng là lười so đo với hắn rồi.

“Hừ, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, nghĩ có Diệp Văn tôn giả chống lưng thì đã muốn bay lên trời.” Một tiếng hừ lạnh từ trong đám người truyền ra, tuy nhỏ, nhưng vẫn dễ dàng bị Chi Yên nghe được, nàng dừng bước, xoay người.

“Ai, đứng ra.” Hai mắt Chi Yên xuyên qua đám người, thản nhiên đọc lướt từng chữ, bóng dáng xinh đẹp tàn sát một cổ khí thế khiếp người, ánh mắt không lộ chút suy nghĩ nào, sâu thẳm như hồ sâu.

“Sao lại thế này?” Lăng Thần mặc bộ áo bào màu xanh nhạt dành cho luyện đan giả, hắn cũng chính là người đã luyện chế thành công Thanh Tâm đan nhị phẩm lúc trước, đang từ trong Luyện Đan đường đi ra, khó hiểu nhìn Chi Yên hỏi.

Bọn họ đã đợi ở Luyện Đan đường rất lâu, thật vất vả mới nhìn thấy tiểu nha đầu, lại không nghĩ tới nàng không vào mà lập tức quay người lại.

“Có chuyện gì vậy?” Những người phía sau cũng vây lại đây, vẻ mặt tò mò nhìn Chi Yên.

“Sao, có bản lĩnh khua môi múa mép sau lưng người ta lại không dám đứng ra thừa nhận?” Hai mắt híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo xẹt qua một tia tà mị, khóe môi khẽ cong, châm chọc nhìn một nữ tử nói.

Ánh mắt Lăng Thần tối sầm lại, khí thế mãnh mẽ tàn sát ra xung quanh: “Đi ra, không nên để ta nói lần thứ hai.”

Tuy rằng hắn chỉ là một luyện đan sư nhị phẩm, cũng không có tinh bài thông hành đến đan thất, nhưng tiếng nói của hắn ở trong chúng luyện đan sư ở đại sảnh Luyện Đan đường vẫn có trọng lượng. Có thể tiến vào Luyện Đan đường, thực lực không thể nghi ngờ, đối với bọn họ, những luyện đan giả* chỉ mới sơ học này, căn bản không hề có tư cách khinh thường những luyện đan sư như bọn họ.

(*chưa có phẩm cấp, mới học luyện đan, hay đã có phẩm cấp nhưng thiên phú không đủ, không được đề bạt vào Luyện Đan đường, hơn nữa phải đạt nhị phẩm mới có thể vào Luyện Đan đường)

Nhưng mà những kẻ này lại dám coi rẻ, xem thường, ăn nói bậy bạ, lỗ mắng với Chi Yên!

Hắn thật phẫn nộ, hậu quả thật nghiêm trọng. Những người đứng sau luyện đan giả nhị phẩm đều đồng loạt biến sắc, sắc mặt trở nên u ám, lạnh lẽo.

Dám bất kính với Chi Yên tiểu thư mà bọn họ cố ý lấy lòng? Được lắm, bọn họ muốn nhìn một chút kẻ kia có bao nhiêu lợi hại.

Trừ Chi Yên, toàn bộ Luyện Đan viện chỉ có một nữ đệ tử, chỉ thấy cả người nàng ta run lên, ánh mắt kinh hãi.

Thật ra ả chỉ ghen tị khi thấy ánh mắt của mọi người đều hướng về Chi Yên mà thôi, cái loại ánh mắt lấy lòng nóng rực, kinh hi này, đều là nữ nhân, những gì sao lại khác biệt lớn như vậy?

Không đúng, nha đầu kia nhiều nhất chỉ là một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà thôi, dựa vào cái gì mà nó có thể lôi kéo ánh mắt của mọi người.

Tự nói, ả vừa phong tình, xinh đẹp, dáng người lại tốt, hơn nữa bản thân ả mới mười lăm tuổi đã là luyện đan sư nhất phẩm, điều này trong nhóm đệ tử đồng lứa tuyệt đối có khả năng đề kiêu ngạo, nhưng mà, lúc này, trước mặt nha đầu kia, ả cái gì cũng không phải?

Dựa vào cái gì chứ?

Chỉ vì nó mới chín tuổi đã có thể thôi thúc ra nội hòa thôi sao?

Chỉ bằng việc Diệp Văn tôn giả coi trọng nó, ban cho nó tinh bài thông hành?

Nhưng mà theo ả nhìn thấy, tất cả những điều đó chẳng qua chỉ dựa vào vận may mà thôi, nếu nói đến thực lực, nó tuyệt đối không thể so sánh với ả được.

Cho nên ả ghen tị, ả không cam lòng, mới bất tri bất giác nói ra những suy nghĩ trong lòng, cũng vừa vặn bị nó nghe thấy. Có điều trận thế này, khí thế này... Khiến thân thể ả không nhịn được run rẩy từng trận, vội lại bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, trong đầu ả chỉ có một suy nghĩ, trốn...

“Là ngươi?” Hai mắt Lăng Thần híp lại, vẻ mặt âm trầm nhìn thiếu nữ bị dọa lùi đang lùi về sau, đồng thời những ánh mắt của những người xung quanh, khi nghe hắn nói cũng đồng loạt tập trung trên người thiếu nữ, bén nhọn, sắc bén, giống như dao.

“Vương Miếu Miếu, luyện đan giả nhất ban.” Tại chỗ có người nhận ra thân phận của thiếu nữ, thanh âm vừa ra, thân thể thiếu nữ càng run lợi hại hơn: Không nghĩ rằng chỉ vì một câu đơn giản như vậy đã khiến mình chọc phải phiền toái như thế này.

Bất kể người nào trong Luyện Đan đường đều không phải là đối tượng mà nàng ta có thể chọc tới.

Giờ khắc này, cả người nàng ta lạnh lẽo giống như bị ngâm trong nước đá, trong lòng hoang vu một mảnh: Làm sao bây giờ, mình đã đắc tội người của Luyện Đan đường! Sao mình có thể phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

“Người đi đi, sau này đừng để ta nhìn thấy người ở trong này một lần nữa.” Giọng nói của Lăng Thần trầm xuống, nhìn thiếu nữ nói.

Lời vừa nói ra, tất cả những người ở Luyện Đan viện đều chấn động: Nếu rời đi từ nơi này, thì không phải nói rằng cuộc sống sau này của nàng ta trong U Lam học viện đường nghĩ sẽ tốt đẹp sao?

“Đừng vậy, thật xin lỗi, nhưng cầu xin ngài đừng đuổi ta đi!” Ánh mắt thiếu nữ lộ vẻ kinh hãi, không thể tin được, khủng hoảng cầu xin nói, làm sao còn bộ dạng kiêu căng khi mặt Chi Yên là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng nữa?

“Từ lúc ngươi ăn nói không có chừng mực thì nên nghĩ đến mình sẽ có kết cục này chứ!” Giọng nói Lăng Thần bình thản, ánh mắt thần nhiên lộ ra ý châm chọc: Ghen tị cũng phải có thực lực, nếu không có bản lĩnh thì đừng kêu gào ồn ào, mất hết mặt mũi như vậy.

“Không cần, cầu xin ngài, cầu xin Chi Yên đồng học, đừng đuổi ta ra khỏi nơi này, ta đảm bảo sau này không bao giờ ăn nói lung tung nữa. Không từ nay về sau ta tuyệt đối không nói thêm một câu, cầu xin ngài đừng đuổi ta đi...” Về mặt thiếu nữ đau đớn, như phát điên cầu xin nói.

Chi Yên đứng yên, thần nhiên nhìn nước mắt trên mặt nàng ta, trong mắt cũng là một mảnh lạnh nhạt: “Thừa dịp ta chưa phát hỏa thì mau chóng cúi đi, nếu không, kết cục của ngươi không chỉ đơn giản như vậy đâu.”

Đồng âm (giọng trẻ con) non nớt chậm rãi truyền ra, quanh quẩn bên trong Luyện Đan viện, trong mắt Chi Yên xẹt qua tia sáng lạnh, ngũ quan tinh xảo tản mát một loại sát khí khiến người khác không thể nhìn gần.

“Còn không mau kéo nàng ta ra ngoài.” Nhìn bộ dạng này của Chi Yên, mọi người ở đây cả kinh, Lăng Thần lập tức phản ứng lại trước tiên, hừ nói với hai gã hộ vệ canh giữ ngoài cửa, về mặt hai người run lên, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người kéo Vương Miếu Miếu ra khỏi Luyện Đan viện.

Toàn trường bị vây trong một mảnh im lặng quỷ dị, đặc biệt là những người đã khó xử Chi Yên lúc trước, lúc này, một đám chỉ dám cúi đầu, đến thở mạnh cũng không dám.

“Cái kia, Chi Yên tiểu thư, hiện tại chúng ta...” Thái độ Lăng Thần thay đổi, mỉm cười ôn hòa nói với Chi Yên. Mọi người trong Luyện Đan đường cũng lấy lại tinh thần, về mặt nóng bỏng nhìn nàng.

“Chi Yên tiểu thư, được liệu lần trước người muốn, nhị phẩm, tam phẩm đều thu tập không ít, có phải nên...” Một vị luyện đan sư nói tiếp, mọi người gật đầu, trong lòng cũng âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Chi Yên xoay người, ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt đảo qua một vòng, khiến bọn họ có cảm giác bị nàng nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng.

“Không cần, được liệu ta sẽ nghĩ cách khác, còn nữa, các ngươi không cần vì Diệp Văn tôn giả mà cố ý lấy lòng ta, ta thật sự không có bất cứ quan hệ gì với hắn cả.” Chi Yên thần nhiên lưu lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Một đám sững sờ tại chỗ, sắc mặt cực kỳ khó coi. Bọn họ vì Chi Yên chạy ngược chạy xuôi, mắt thấy sắp thành công, lại không nghĩ tới lại bị một nữ nhân không biết điều nữa đường chạy ra làm hỏng. Bây giờ thì tốt rồi, tất cả những cố gắng của bọn họ đều biến thành tro tàn, cũng làm cho ấn tượng của nàng với bọn họ kém hơn vài phần.

Chi Yên vốn muốn tới để thu thập được liệu, nhưng khi nghe câu chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng kia, tâm tình gì cũng đều biến mất sạch.

Lãnh Chi Yên nàng không cần ý vào thanh thế của người khác mà giả danh lừa bịp!

Nếu nói những luyện đan sư kia bởi vì Diệp Văn mới tìm được liệu giúp nàng, vậy thì nàng không cần, Lãnh Chi Yên nàng tuyệt đối khinh thường việc dựa vào lực lượng của người khác mà sinh tồn.

“Ồ, Tiểu Lâm (nữ nhân đã đón tiếp Chi Yên khi nàng đến Luyện Đan đường lần đầu tiên) nói ngươi đã đến rồi, nhưng sao lại muốn đi nhanh như vậy?” Diệp Văn từ xa xa lại gần, trùng hợp nhìn thấy Chi Yên đang ra khỏi Luyện Đan viện, không khỏi tò mò hỏi.

Chi Yên tức giận tà tà liếc lão một cái, vòng qua người lão mà đi.

Sắc mặt Diệp Văn trầm xuống, trong mắt lộ ra một tia tức giận: Bản thân lão đều nhìn ra Tiểu Yên Nhi đang tức giận, thái độ đối với lão cũng lạnh nhạt hơn không ít, hơn nữa nếu đã từ Luyện Đan viện đi ra thì nhất định có kẻ nào đó đã chọc nàng không vui rồi.

Nghĩ nghĩ, bước chân Diệp Văn nhanh hơn, tiến vào Luyện Đan viện.

Tro mắt nhìn Chi Yên rời đi, mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy bóng dáng mặc một bộ áo bào màu xanh đen là Diệp Văn tôn giả đang từ

cửa đi vào, sắc mặt tôn giả u ám, con ngươi màu xám lóe ra tia sáng sắc bén, thâm thúy, âm u quét qua mọi người.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt đảo qua mọi người, Diệp Văn híp mắt, khí thế lạnh lẽo hỏi.

“Chỉ biết nhất định sẽ như vậy mà.” Trong lòng Lăng Thần nhảy dựng, không chỉ âm thầm cầu nguyện mà còn hy vọng lửa giận của Diệp Văn tôn giả sẽ không lan đến những người vô tội như bọn họ.

“Vừa, vừa rồi có người ăn nói lung tung với Chi Yên đồng học.” Thiếu niên mặt trẻ con nghẹn khí, kính sợ nói.

“Ai? Nói cái gì?” Diệp Văn nắm lấy mẫu chốt vấn đề, lạnh nhạt hỏi tiếp.

“Là Vương Miếu Miếu, nói...” Giọng nói của thiếu niên hơi dừng lại, có chút không nói nên lời, kiêng kỵ nhìn vị Diệp Văn tôn giả trước mặt.

Diệp Văn không nói gì, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên lạnh hơn vài phần, ánh mắt sắc bén, khí thế cả người khiến thiếu niên nhịn không được thân thể trở nên mềm nhũn.

“Nói, nói Chi Yên tiểu thư chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, nói ý có tôn giả đại nhân nên muốn bay lên trời...” Một câu vừa nói xong, toàn thân thiếu niên hoàn toàn ngồi bệch xuống sàn, sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa, trái tim kinh hoàng đập bùm bùm không ngừng. Ngay vừa rồi, hẳn cảm thấy chính mình như vừa lượn một vòng quanh quỹ môn quan.

Nghe được lời nói của thiếu niên, mọi người lại không nhịn được hít vào vài ngụm khí lạnh. Con ngươi Diệp Văn co rút lại, trong mắt xẹt qua tia nhìn lạnh lẽo, bén nhọn, bàn tay bên thân cũng nắm chặt, khí thế bạo phát khiến người người kinh hãi.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, có lão che chở thì muốn bay lên trời?

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng? Ngược lại lão càng muốn Tiểu Yên Nhi có thể ý thể của lão, như vậy thì lão cũng không cần phải cả ngày lo lắng làm sao thu phục nha đầu này. Nhưng cố tình, nha đầu này lại là một đứa nhỏ quật cường, tiền tài, danh lợi, thậm chí là thực lực cũng không thể khiến tâm tư nàng lay động.

Tiểu nha đầu kiêu ngạo như thế nào, lão so với bất kỳ ai cũng rõ ràng hơn, dựa vào tính nết của nàng, đã không bàn thấy nữ nhân kia là đã không tồi rồi, nhưng cuối cùng, nàng cái gì cũng không làm, lại đem tức giận trút lên người vô tội như lão.

Gào, nghĩ việc lão muốn thu được một đồ đệ là dễ dàng lắm sao?

Lòng ngực pháp phòng, bị lửa giận hừng hực trong lòng gột rửa: Dám mắng Tiểu Yên Nhi, khiến lão không thể thu được đồ đệ, được, tốt lắm, lão sẽ khiến nàng ta thấy được kết cục khi chọc giận lão.

Thu lại khí thế, Diệp Văn khôi phục lại bình tĩnh: “Thông báo cho chúng đạo sư khai trừ nữ nhân kia, mặt khác cũng thông báo cho giới luyện đan, nàng ta bị ta xóa tên, nếu ai dám thu nhận, thì sẽ trở thành kẻ địch của Diệp Văn ta.”

Giọng nói của Diệp Văn không lớn, nhưng vừa dứt lời đã như một hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, nháy mắt đã nhất lên sóng to gió lớn.

Oanh, mọi người đều cảm thấy chấn động, ánh mắt kinh ngạc cực độ.

Khai trừ, xóa tên?

Không ít người trừng lớn mắt, trên mặt hơi mê mẩn: Bị đuổi khỏi U Lam học viện, hơn nữa còn bị xóa tên trong giới luyện đan?

Tin tức quá mức oanh tạc, khiến mọi người trong thời gian ngắn không thể lấy lại tinh thần, chỉ có điều, bọn họ biết rằng, kết cục của nữ nhân kia nhất định vô cùng thảm, đắc tội Lãnh Chi Yên, chính là gián tiếp đắc tội với Diệp Văn tôn giả.

Lăng Thần và đám luyện đan sư nhị phẩm đứng chờ trong nội đường Luyện Đan viện và đám người thuộc Luyện Đan viện đều nhìn lẫn nhau, vẻ mặt thống nhất, trừ khiếp sợ chỉ còn lại khiếp sợ.

Trong lòng Lăng Thần chấn động mạnh mẽ: Hẳn nghĩ Diệp Văn tôn giả sẽ phát hỏa, nghĩ tôn giả sẽ bảo vệ đệ tử là Chi Yên, nhưng hẳn lại không nghĩ tới tôn giả lại phát hỏa lớn như vậy, thậm chí không tiếc khai trừ đệ tử, cộng thêm thông báo với giới luyện đan, hoàn toàn bức nàng ta vào đường cùng, tuyệt không lưu lại một con đường sống nào.

Quả nhiên, đắc tội ai cũng không thể đắc tội Lãnh Chi Yên.

Tin tức này lan truyền như gió, không đến một khắc, toàn bộ học viện đã biết có một người ở luyện đan giả nhất ban bị khai trừ, nhưng nguyên nhân cụ thể lại bị để xuống, chỉ biết đệ tử kia hình như đã đắc tội với Diệp Văn tôn giả.

Đến khi Chi Yên nghe được tin tức này, cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cuối cùng ánh mắt nàng chỉ chột lóe, sau đó lại lập tức khôi phục lại sự hồ hững vốn có. Nàng hoàn toàn không cảm thấy có chút áy náy nào, mà ngược lại còn nghĩ nữ nhân kia là bị trừng phạt đúng tội, chẳng qua tội này là do người khác chứ không phải do chính nàng từng trị mà thôi.

Dừng lại trên cầu một giây, Chi Yên vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời đi, nàng đã ước định với nhóm người Sa Long khi làm xong việc sẽ đến sơn động, lúc này

chắc cũng nên đến đó được rồi.

“Tiện nhân, ta muốn giết ngươi, giết ngươi...” Một tiếng hét to bén nhọn truyền đến, Chi Yên quay đầu, chỉ thấy nữ nhân lúc trước đã mắng nàng chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuông, mang theo vẻ mặt hung ác, nham hiểm, nắm chặt chủy thủ, điên cuồng đâm về phía nàng.

Lúc này nàng ta đã bị vây vào một trạng thái cuồng loạn, không muốn sống, tóc tai rối tung, hai mắt đỏ hồng, bộ dạng như muốn ăn thịt người, tất nhiên là bị tin tức mà Diệp Văn tuyên bố kích thích.

Chi Yên cau chặt mày, khuôn mặt tinh xảo, mềm mại hiện lên một chút không hồn giận, hơn nữa, lúc này, đồng học cùng ban lại đang được Sa Long dẫn tới đây, nàng muốn trốn vào không gian là tuyệt đối không được, mà nữ nhân đang trong trạng thái điên cuồng, liều lĩnh, thân thể nàng cũng không thể chống đỡ được, mặc khác nàng còn đang ở trên cầu, tiến lùi đều không ổn.

“Tiện nhân, giết ngươi, ta muốn giết ngươi.” Dao phong xẹt qua, thẳng đâm vào ngực Chi Yên.

Mi mắt hạ xuống, ý niệm vừa động, thân thể mềm mại bộc phát một tầng ánh sáng màu cam, bao bọc toàn bộ thân thể Chi Yên vào trong đó. Bàn tay trắng nõn của nàng ngăn trước mặt, ngưng thực linh lực đánh thẳng đến dao phong của nữ nhân.

Nhưng mà chiều này chỉ có thể làm động tác của Vương Miểu Miểu chậm lại mà thôi, bởi nàng ta dù gì cũng là trung cấp tinh giả trung giai, hơn nữa còn đang ở trong trạng thái điên cuồng, sức lực gia tăng gấp đôi, hoàn toàn có thể xem nhẹ một chút cản trở mà Chi Yên gây ra.

“Cẩn thận!” Sa Toa trừng lớn mắt, nhìn một màn trước mặt, không khỏi kinh hãi hô lớn.

“Yên Nhi!” Con ngươi Sa Toa co lại, trong mắt toát ra hoảng sợ, thân thể mềm mại run rẩy lợi hại.

“Chi Yên đồng học!” Mọi người toàn ban đều mang vẻ mặt lo lắng la lớn, trong giọng nói không hề che giấu được lửa giận: Nữ nhân chết tiết này dám cả gan khiến Chi Yên đồng học bị thương! Bọn họ muốn nàng ta không được chết từ tế.

“Mau, mau cứu Chi Yên tiểu thư!” Cả người Trình Trọng run lên, bối rối quát. Năm mươi bốn người nhất thời đều vội vàng lao đến chỗ cầu gỗ, mà người chạy đến đầu tiên chính là Sa Long.

Hơi thở lạnh lẽo nhập vào lồng ngực của nàng, nhưng trong lòng Chi Yên lại đột nhiên cảm thấy bình tĩnh vô cùng, môi đỏ mọng hơi cong lên, trong tay xuất hiện một chiếc lọ thủy tinh đựng chất lỏng màu đỏ, ngay lúc chủy thủ của Vương Miểu Miểu đâm vào ngực nàng, bàn tay nhỏ bé vẩy ra, trên không trung xẹt qua một vầng sáng màu máu, đồng thời ngay sau đó là tiếng hét thê thảm của nữ nhân và tiếng Chi Yên bị đâm ngã vào trong nước.

“Yên Nhi...”

“Chi Yên đồng học...”

...

Lạnh, toàn thân đều bị vây trong trạng thái lạnh lẽo, trước ngực lại truyền đến từng trận quặn đau, máu tươi đỏ sẫm từ vết thương tràn ra, đem tầm mắt nàng bị nhuộm thành một màu đỏ...

Cảm giác hít thở không thông truyền đến, nàng đột nhiên cảm thấy rất mệt, mệt chết đi, nghĩ muốn cứ như vậy ngủ mà một giấc, không đứng, nàng chắc hẳn nên vào không gian cần khôn ngu, như vậy, sẽ không có ai đến quấy rầy nàng.

Ý niệm còn chưa động, giây tiếp theo đã rơi vào một cái ôm ấm áp, nàng cảm thấy có hai cánh tay hữu lực đang cẩn thận ôm chặt lấy mình, tiếp theo lại truyền đến tiếng gọi lo lắng của Sa Long. Trong lòng cảm thấy thả lỏng, khỏe mỗi nàng tràn ra một nụ cười khê: Thật tốt, nàng thiếu hẳn một nhân tình, phải nhớ rõ để khi tỉnh lại còn hoàn trả cho hắn.

Ý thức tan rã, đến khi Sa Long ôm Chi Yên ra khỏi nước, nàng đã không chống đỡ được, đầu nhỏ ngã vào lòng hắn, nặng nề ngủ.

“Yên Nhi, tỉnh tỉnh, không được ngủ...” Trong lòng Sa Long căn thẳng, vẻ mặt lo sợ nhìn vật nhỏ đang nặng nề ngủ trong lòng mình.

Chủy thủ màu bạc vẫn cắm vào trước ngực Chi Yên như trước, một bộ váy áo màu hồng phấn đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Toàn thân nàng ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, vô thanh vô thức từ từ nhắm chặt hai mắt, giống như chỉ cần hắn chớp mắt một cái thì nàng sẽ biến mất khỏi vòng tay của hắn vậy.

Ánh mắt Sa Long trầm xuống, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc lộ vẻ thống khổ trước nay chưa từng có: Chi thiếu chút nữa, chi thiếu chút là hắn đã có thể cứu nàng, mà không phải trở mặt nhìn chủy thủ đâm vào ngực nàng, trở mặt nhìn nàng bị thương, ngã vào trong nước...

“Yên Nhi làm sao bây giờ, ca, huynh nhanh chóng nghĩ cách đi...” Giọng nói của Sa Toa mang theo nước nấp, khuôn mặt xinh đẹp cũng bị nước mắt làm ướt nhẹp, thân thể mềm mại run rẩy: Nàng không muốn Tiểu Yên Nhi có việc gì, không muốn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 64: Chương 6: Lưu manh, không biết xấu hổ.

Edit: Thủy Lưu Ly.

“Chỉ Yên tiểu thư.” Hơn năm mươi ánh mắt đều đồng loạt dừng trên người Chỉ Yên, về mặt mọi người căng thẳng, trong lòng lại bùng lên lửa giận ngút trời. Bọn họ đã chờ đợi một lúc lâu, đến khi có thể đèn son động để tu luyện lại nhìn thấy cảnh Chỉ Yên bị người ám sát.

Mẹ nó, nghĩ người của linh giả nhất ban rất dễ bị ức hiếp phải không? Nghĩ đến đó, mọi người đều mạnh mẽ xoay người, ánh mắt tức giận nhìn nữ nhân đã ra tay với Chỉ Yên: Dám bắt khinh với Chỉ Yên tiểu thư, là đối địch với toàn bộ linh giả nhất ban bọn họ.

Nhưng mà tình trạng của nữ nhân kia hình như cũng không tốt như bọn họ nghĩ. Tiếng kêu gào thêm thảm, thảm thiết không ngừng phát ra, một loại chất lỏng màu đỏ dần dần lan từ đầu đến chân nàng ta, khiến da thịt trên người nàng ta lấy một loại tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dần dần bị ăn mòn.

Làn da bị tổn hại, máu thịt mơ hồ, một bên lỗ tai đều bị tan mất một nửa, gương mặt khủng bố, dù tợn, phần lớn xương trắng đều bị lộ ra ngoài không khí, thối rữa thành bùn nhão màu đỏ đậm. Từng đợt mùi khét thối tràn ngập trong không khí, nữ nhân đau đớn đến mức cả người không ngừng run rẩy, cuối cùng không chịu được nữa mà được xui xẻo trên cầu gỗ, chất lỏng màu đỏ, mang theo một ít da thịt thối rữa chảy tràn xuống...

Quần áo trên người nàng ta không biết từ khi nào đã bị tàn phá không chịu nổi, chỉ có thể miễn cưỡng che một da thịt trên người, nhưng mà, mọi người xung quanh lại không có ai có ý nghĩ muốn nhìn trộm cảnh xuân của nàng ta, mà chỉ cảm thấy khủng bố và ghê tởm.

“Á... Cứu mạng, cứu mạng...” Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, rất nhanh đã kinh động những đệ tử khác trong học viện, khiến nơi này ngày càng có nhiều người chạy đến vây xem.

“Yên Nhi, tỉnh tỉnh, Yên Nhi...” Cánh tay ôm Chỉ Yên của Sa Long không nhịn được run rẩy, hẳn cảm thấy nhiệt độ của người trong lòng càng lúc càng lạnh, lạnh đến mức khiến hắn phải khủng hoảng: Trăm ngàn lần đừng xảy ra bất cứ chuyện không may nào...

“Tránh ra...” Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến, về mặt Diệp Văn lạnh lẽo, từ trong đám đông chen chút tiến lại gần.

Đợi đến khi nhìn thấy cả người toàn là máu của Chỉ Yên, con người của lão mạnh mẽ co lại, lộ ra một tia đau đớn. Lão không nghĩ tới hành động của mình lại khiến tiểu nha đầu gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy. Nếu sớm biết thì lão đã dùng một chương đánh chết người nợ rồi...

Nhìn thấy Diệp Văn tôn giả xuất hiện, ánh mắt Sa Long vui vẻ, khuôn mặt tuấn đạt như ngọc tỏ ý cầu xin: “Tôn giả, cầu xin ngài cứu Yên Nhi.” Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn ăn nói khép nép như thế này trước mặt người khác.

“Đừng lo lắng, hơi thở của nàng vẫn rất ổn định.” Diệp Văn an ủi một câu, từ trong lòng lấy một viên đan dược cầu máu, cho vào trong miệng của Chỉ Yên.

Máu ngừng chảy, linh lực của Diệp Văn tản ra, bàn tay lão vươn tới, trong nháy mắt đã nhanh chóng rút thanh chủy thủ trên ngực Chỉ Yên ra ngoài.

Thật may khi không bị đâm trúng tim. Diệp Văn âm thầm thở phào, lại lấy một viên Phục Nguyên đan từ trong lòng ra, dưới ánh mắt khinh ngạc của mọi người cho Chỉ Yên nuốt vào.

Phục Nguyên đan!

Mọi người kinh ngạc hô nhỏ, trong mắt lưu động tia sáng cuồng nhiệt: Phục Nguyên đan, đó là đan dược tứ phẩm đấy.

Giá trị của nó hơn trăm vạn kim tệ, hoặc là nói cho dù có trăm vạn kim tệ cũng chưa chắc có thể mua được, vậy mà Diệp Văn tôn giả lại không hề có chút do dự nào nuốt Phục Nguyên đan cho đứa nhỏ trước mắt! Trời ạ, bọn họ không có nhìn nhầm chứ.

Mọi người xoa xoa mắt, đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ này hơi quen mắt: Đợi chút, đây không phải là người được viện trưởng đại nhân hứa hẹn trao cho một lời hứa sao?

Nói như vậy, nàng không chỉ được viện trưởng đại nhân coi trọng mà còn có cả Diệp Văn tôn giả nữa...

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng mọi người run lên, tập thể nhin không được hít vào vài ngụm khí lạnh: Trời ạ, rốt cuộc nàng là người thế nào vậy?

Có thể được viện trưởng đại nhân coi trọng đã như nhân bánh từ trên trời rớt xuống, là chuyện trăm năm khó gặp rồi, vậy mà nàng lại có thêm sự chú ý của Diệp Văn tôn giả nữa. Không những thế nàng còn được tôn giả ban cho đan dược tứ phẩm! Loại may mắn này, thật sự khiến người khác phải đỏ mặt, hận không thể là người thay nàng nằm trên mặt đất.

Phục Nguyên đan màu trắng sữa vừa vào trong miệng Chỉ Yên đã lập tức tan ra, khiến người vẫn chìm trong ngủ say như nàng cảm thấy trên ngực ấm áp, âm dương khí trong cơ thể cũng theo đó mà yên lặng lưu động.

Lông mi run rẩy, giây tiếp theo, Chi Yên mở choàng mắt ra, đợi đến khi nhìn rõ mới phát hiện khuôn mặt tang thương, mang theo áy phóng đại trước mặt nàng là của Diệp Văn tôn giả.

“Đưa nhỏ, người chịu khổ rồi.” Giọng nói của Diệp Văn khàn khàn, mang theo một tia run nhẹ, vô tình hù dọa mọi người xung quanh một trận, khiến thân thể bọn họ không nhận được lão đảo, tập thể trợn tròn mắt.

Người luôn cao cao tại thượng, chịu sự kính ngưỡng của mọi người như Diệp Văn tôn giả vậy mà lại có thể nói ra những lời này? Còn cả vẻ mặt của vị tôn giả này nữa, trời ạ, bọn họ nhất định vẫn còn đang nằm mơ rồi, nhất định là như vậy.

“Không liên quan đến người, là do ta không cẩn thận. Còn nữa, cảm ơn đan dược của người.” Chi Yên lắc đầu, suy yếu nói: Diệp Văn vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy đã khiến nàng rất cảm động, nhưng chuyện bị thương này thật sự là do sự sơ suất của bản thân nàng.

Nếu lúc đó không phải vừa vận đứng trên cầu, nếu không phải đồng học cùng ban vừa vận chạy tới, có lẽ kết quả sẽ không giống. Nhưng qua chuyện này, nàng cũng hiểu ra, nàng đã quá mức ý lại không gian cần khôn, mà không chú ý nhiều vào công phu, kỹ xảo chiến đấu.

“Đừng nói nữa, muội cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sa Long cau mày, nhẹ giọng nói với Chi Yên vẫn suy yếu nằm trong lòng: Vừa mới tỉnh lại, gương mặt của nàng vẫn tái nhợt dọa người như cũ. Hơn nữa khi nghe được giọng nói yếu ớt của nàng, trong lòng hẳn lại dâng lên từng trận đau đớn, hận không thể để bản thân chịu tội thay nàng.

“Hu hu, Tiểu Yên Nhi nhất định cảm thấy rất đau, chúng ta mau về nhà đi, phải mời lang trung tốt nhất (thầy thuốc) cho muội ấy nữa...” Thấy Chi Yên không còn việc gì đáng ngại nữa, Sa Toa rút cuộc thả lỏng, không tiếp tục áp chế tình cảm trong lòng, nước mắt rơi như mưa nói.

Có trời mới biết vừa rồi nàng đã sợ hãi bao nhiêu, nàng sợ từ nay về sau Tiểu Yên Nhi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Nhìn thanh chủy thủ trên ngực Tiểu Yên Nhi, nàng càng hận nữ nhân kia thấu xương. Nếu Tiểu Yên Nhi có mệnh hệ gì, nàng tuyệt đối, nhất định sẽ tru di cửu tộc nhà nàng ta, tuyệt đối, tuyệt đối...

“Được rồi, đường đường là một vị công chúa mà lại khóc nhè trước mặt mọi người như vậy, tỷ không biết ngượng ngùng à.” Chi Yên cong môi, trêu ghẹo, trong lòng lại dâng lên từng đợt hơi ấm.

“Hừ, còn không phải tại muội. Chờ muội khỏe lại, xem tỷ có dạy dỗ muội một trận không.” Gương mặt xinh đẹp của Sa Toa đỏ lên, hung hăng lau vệt nước mắt trên mặt, nhìn Chi Yên hung tợn uy hiếp: Nha đầu này không nghĩ đến việc nàng đã lo lắng cho muội ấy bao nhiêu, vậy mà còn dám bôi nhọ nàng trước mặt mọi người. Hừ, tốt nhất là muội ấy mau mau khỏe lại đi, đến lúc đó nàng lại tính sổ một lượt sau cũng không muộn.

“A...A...” Vương Miểu Miểu vốn dĩ đã đau đến hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng đồng thời bị cơn đau tra tấn khiến nàng ta không thể không tỉnh lại lần nữa. Cõi lòng tan nát bị cơn đau xâm nhập, dẫn xéo, nàng ta tê dại rỗng không thành tiếng: Đau, khô! Thật hận không thể cứ như vậy ngắt xiu mà không bao giờ tỉnh lại nữa...

Ánh mắt của mọi người từ trên người Chi Yên lần lượt dời lên nữ nhân mang vẻ mặt dữ tợn kia. Không xem không biết, vừa xem đã bị dọa nhảy dựng, trong lòng không nhận được cảm thấy lạnh run, ngay cả lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

Chất lỏng màu đỏ đã sớm thấm sâu vào trong gia thịt của nữ nhân, không ngừng khuếch tán trong cơ thể nàng ta, từng chút từng chút lan tràn, hương thơm nồng đậm, khiến thần kinh mọi người dần dần tê dại. Trừ những người ở linh giả nhất ban, những người còn lại đều không nhìn thấy cảnh Chi Yên hắt chất lỏng màu đỏ đó lên người của nữ nhân này, cho nên một đám đều lộ vẻ mặt kinh dị, trong lòng âm thầm phỏng đoán không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Tiểu nha đầu, người có thể nói cho ta biết thứ đó là gì không?” xác định Chi Yên không còn vấn đề gì đáng lo ngại nữa, Diệp Văn khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có từ trong cảm giác xao động vừa rồi, về mặt bình thân hỏi.

Mùi thơm lạ lùng lan tràn, lấy tu vi luyện đan sư tứ phẩm của lão mà lại không thể xác định được điểm gì bất thường trong đó, khiến lão rất ngạc nhiên. Loại chất lỏng màu đỏ này rốt cuộc là cái gì, vậy là lại có thể bá đạo đến mức gây bỏng như bị cháy da cháy thịt.

“Huyết Diễm.” Chi Yên đọc nhanh rõ từng chữ, thản nhiên trả lời.

Huyết Diễm, đỏ sậm như máu, lại xinh đẹp đến trí mạng.

“Huyết Diễm, tên rất hay. Thời gian này người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, ba ngày sau ta lại đến thăm người.” Diệp Văn nói xong, cũng nhân tiện xoa tan đám đông trên sân, sau đó gật gù đầu với Sa Long, ý bảo hẳn cần thận chăm sóc nàng, rồi mới phi thân, biến mất tại chỗ.

“Huyết Diễm, tên rất đẹp.” Sa Toa thì thảo tự nói, đối với sự thần bí của Chi Yên lại tò mò hơn một phần.

“Ôm muội trở về nghỉ ngơi đi.” Chi Yên hơi quay đầu, nhẹ giọng nói với Sa Long.

“Mọi người đều tan được rồi, mấy ngày nay cứ tăng cường thảo luận, rèn luyện kỹ xảo chiến đấu là được, còn tu luyện, chờ qua một thời gian nữa lại nói sau.” Sa Long ôm lấy Chi Yên, ánh mắt đảo qua nữ nhân còn đang ôm đầu khóc rống trên cầu, cuối cùng ném cho Trình Trọng một ánh mắt người xử lý, mới mang theo Chi Yên rời đi.

...

Bác viện, Đông sương phòng.

“Tiểu Yên Nhi, mau nằm xuống, muốn cái gì thì chỉ cần gọi tỷ một tiếng là được.” Sa Toa bưng một chén canh bước vào, nhìn thấy động tác của Chi Yên, thoáng chốc hoảng sợ, hô to một tiếng, ngăn lại hành động của nàng.

Đều nói bị thương đến gân cốt phải dưỡng một trăm ngày, tuy Tiểu Yên Nhi không bị thương đến gân, cũng không bị thương đến cốt, nhưng tốt xấu gì cũng đã chảy rất nhiều máu, huyết hồ còn xém chút là bị đâm đến trái tim, không nghỉ ngơi tốt thì sao được?

“Xin tỷ, lại tiếp tục nằm trên giường thì muội sẽ mọc meo mắt, hơn nữa, vết thương trên người muội đã tốt hơn rồi, tỷ đừng tỏ vẻ nghiêm trọng như vậy mà.” Chi Yên liếc mắt xem thường, không biết phải nói gì với vị Sa Toa công chúa này nữa.

Đường đường là công chúa mà tính tình lại y hệt bà quản gia, cả ngày lẫn đêm đều cảm râm, dong dài bên tai nàng, khủng bố nhất là cứ không đến một canh giờ liền bưng một bát canh tới, nghe nói là bổ máu, dưỡng khí gì đó. Tuy rằng nàng không ngại thương thức mỹ thực (đồ ăn ngon) nhưng tốt xấu cũng nên có hạn lượng chứ, còn bây giờ hà, chỉ cần người thấy mùi canh gì đó là nàng đã cảm thấy buồn nôn rồi.

“Mới hai ngày, sao có thể tốt nhanh như vậy được.” Sa Toa lộ liễu ném qua cho nàng một ánh mắt không tin tưởng.

Chi Yên chán nản, nếu là thân thể của người bình thường thì đúng là không có khả năng, nhưng tốt xấu gì thân phận nàng cũng là một ma y, huyết chi nàng chỉ bị thương da thịt, cộng thêm chảy một chút máu, chỉ cần dùng âm dương khí điều dưỡng là hồi phục rất nhanh. Như bây giờ đây, nàng chỉ cần chờ miệng vết thương kéo vảy, hồi phục như cũ nữa là được rồi.

Kết quả này là do nàng đã cố tình hạn chế sử dụng âm dương khí để chữa thương, bởi dù sao trong mắt bọn họ nàng đã đủ đặc biệt rồi, nếu thêm việc khôi phục sức khỏe một cách kỳ tích như vậy nữa thì đoán chắc bọn họ sẽ dùng ánh mắt kỳ quái mà nhìn nàng mất.

“Nhưng muội cảm thấy vô cùng buồn chán nha~.” Chi Yên bĩu môi, vẻ mặt uất ức nói.

“Đến, Tiểu Yên Nhi muốn đến chỗ nào? Tỷ gọi ca ca ôm muội đi.” Sa Toa nằm úp sấp bên giường Chi Yên, đau lòng nhìn nàng hỏi.

“Không cần, muội muốn tự mình đi.” Chi Yên lắc đầu: Nàng mới không cần người khác ôm đâu, nàng cũng không phải không có chân, với lại nếu không thừa dịp hoạt động nhiều một chút, thì có khi nàng sẽ quên luôn cách đi đường mất thôi.

“Không được, đã như vậy thì chỗ nào cũng không cho đi, muội cứ nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt là được, chờ khi muội khỏe lại, tỷ lại dẫn muội đi chơi sau.” Hai tay Sa Toa chống nạnh, bá đạo nói: Thật ra sao nàng không muốn để muội ấy thư giãn được, nhưng hiện tại thân thể Tiểu Yên Nhi quan trọng hơn, tuyệt đối không thể để Tiểu Yên Nhi lưu lại di chứng.

“Được rồi, vậy thì mang muội đi Thính Phong lâu đi, chắc được rồi chứ?” Khí thế Chi Yên mềm nhũn, lấy lui làm tiến nói: Ít nhất đến đó còn có thể nghe tiếng gió một chút, nói chung thì so với việc nằm buồn mọc meo trong phòng này thì lý tưởng hơn nhiều.

“Thính Phong lâu? Ừm, không tồi không tồi, chỗ đó có nhiều đồ ăn ngon, vừa vặn để muội bồi bổ thân thể.” Sa Toa tươi cười sáng lạn, vẻ mặt như đang cân nhắc việc gì cao thâm lắm, kết quả, khi nghe được nửa câu sau của nàng, Chi Yên chỉ muốn học máu: Lại là mỹ thực...

Cuối cùng Chi Yên vẫn bị Sa Long ôm đến Thính Phong lâu, vốn là nơi dùng để ăn cơm lại bị bọn họ đặt thêm vào một chiếc giường mềm. Sa Toa và Sa Long còn có lịch học, nên cuối cùng chỉ còn Sa Hiên ở lại nói chuyện với nàng.

Chi Yên hí hóp mắt, nằm trên giường, lẳng lặng nghe tiếng gió ngoài cửa sổ, khi lên cao, khi xuống thấp, khi lại uyển chuyển, dồn dập... Giống như một giai điệu tuyệt diệu của thiên nhiên, luôn quanh quẩn, bồi hồi không ngừng bên tai nàng.

“Thật ra huynh không cần phải ở đây trông chừng ta.” Cảm thấy Sa Hiên nhàm chán ngồi một bên, Chi Yên mở mắt ra, nói khẽ.

Thật ra nàng ước gì hần rời đi nhanh một chút, như vậy nàng có thể tùy ý xuống giường mà hoạt động.

“Chỉ bằng một chút kỹ xảo nho nhỏ của muội mà còn muốn qua mắt ta sao?” Sa Hiên nhú mày, khoe miệng gọi lên ý cười trêu tức: Toa nhi đã ngàn dặm vạn bảo, muốn hần trông chừng không để Chi Yên xuống giường, bọn họ chân trước vừa đi, mà sau lưng, bé con này đã muốn đuổi hần đi chỗ khác rồi.

“Tùy muội vậy.” Chi Yên hừ nhẹ, bị người nói trúng ý đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng hồng: Hừm, một đám có cần phải trông chừng nàng nghiêm ngặt như vậy không, nhìn nàng yếu ớt lắm à?

“Được rồi, chính muội tự chơi đi, nhưng chú ý vết thương một chút. Trước khi Sa Toa tan học, ta sẽ trở lại.” Sa Hiên đứng lên, không tính lại tiếp tục trêu ghẹo Chi Yên nữa, hần đoán chắc hai ngày này chắc tiểu nha đầu bị ghen hông rồi.

Sa Hiên vừa rời khỏi, Chi Yên lập tức sống lại, hảo cảm với hần trong lòng lại cọ cọ tăng thêm vài điểm: Hừ, Sa Toa và Sa Long đều là trứng thối, nếu tiếp tục nằm trên giường thì đừng nói đến việc dưỡng thương, khẳng định nàng sẽ bị buồn chán ghen chết.

Cảm giác hai chân thật sự đứng trên mặt đất thật sự rất tốt, trong nháy mắt, nàng có một loại xúc động muốn hô to ba tiếng, có điều, xúc động thì xúc động, nàng cũng chỉ có thể đè nén xuống.

Đi đến bên cửa sổ, bàn tay nhỏ bé duỗi ra ngoài, gió lạnh phất qua, không khí trong lành, tươi mát phả vào mặt, Chi Yên nhin không được hưng hăng hít

sâu hai hơi.

Cảnh đẹp ngoài cửa sổ ánh vào mi mắt, núi xa, đồng gần, dòng người qua lại nơi ngã tư, nhà ở cao thấp phập phồng, chẳng chịt thú vị, con sông cong cong, giống như một dải lụa màu xanh lá đậm, uốn lượn xuyên qua phòng ở và ruộng vườn...

Tâm tình tốt lên, nên nhìn cái gì cũng đẹp... Nửa canh giờ trôi qua, Chi Yên bắt đầu cảm thấy nhàm chán, không thể không lòng vòng vài vòng trong phòng giết thời gian.

Trong chốc lát, nàng hết chạm vào cái này một cái, lại chạm vào cái kia một cái, cuối cùng mới dừng trước một nơi nhô ra kỳ quái trên bức tường.

Là một khối tròn tròn, như cúc áo nằm trên bức tường màu trắng, nhìn qua giống như một con mắt, khiến nàng nghĩ đến camera ở kiếp trước.

Tò mò, Chi Yên vươn tay nhỏ nhắn chạm nhẹ, nhưng có điều khi nàng vừa chạm vào, dưới chân lại đột nhiên xuất hiện một khe hở, hoàn toàn nuốt trọn Chi Yên vào trong đó, đợi đến khi nàng phản ứng lại chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân thể không ngừng rơi xuống.

Ôi, tuy nàng rất nhàm chán nhưng không cần tìm một cái động đen thui, u ám như thế này đến ngược nàng, có được không hả!

Trong lúc rơi xuống, trong lòng Chi Yên nghĩ nghĩ, lại hung hăng khinh bỉ mình một phen.

Một khắc trôi qua, trước mắt Chi Yên sáng ngời, dưới chân trống rỗng, bùm một tiếng, nàng đã bị rơi vào trong nước.

Đã ở trong bóng tối một thời gian dài, trong thời gian ngắn nàng không thể chịu được sự kích thích đột ngột của ánh sáng, cho nên khi rơi vào trong nước, hai mắt Chi Yên vẫn nhắm chặt như cũ.

Nước nóng! Đây là phản ứng đầu tiên của nàng.

Cánh tay nhỏ bé hươ loạn, đột nhiên, nàng đụng được một vật cản vô cùng cứng rắn, còn rất co giãn. Ngón tay nhỏ nhỏ không nhận được chọt chọt vài cái, tròn tròn, đàn hồi, xúc cảm vô cùng tốt.

Một tay không đủ, lại thêm một cái: Thì ra rơi vào trong nước còn có thể tìm được món đồ chơi thú vị như vậy.

Ừm, thơm quá, thân thể tự giác tiến sát về phía trước, mùi thơm thanh nhã quanh quẩn tại chóp mũi, khiến cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi chu ra, cái mũi xinh xắn cũng theo bản năng ngửi ngửi vài cái.

“Sờ đủ chưa?” Một tiếng nói đậm mật hơi lạnh từ đỉnh đầu truyền đến, trầm thấp, dễ nghe, giống như rượu ngon được ủ nhiều năm khiến người ta mê mẩn. Chi Yên giật mình một cái, mãnh mẽ mở hai mắt ra.

Một đôi con ngươi màu xanh biếc đang thần nhiên nhìn chính mình, dung mạo nam nhân tuyệt sắc, lại mang theo khí chất thanh nhã, trong sáng. Mái tóc dài đen bóng bị nước thấm ướt nhẹ, rối loạn dán trên người hắn, khiến hắn nhìn qua có một loại cảm giác cuồng dã không kiềm chế được.

Thân thể cường tráng trắng nõn chìm trong nước, toàn thân trần trụi, quan trọng là hai cánh tay của mình vẫn đặt trên người hắn, cảm xúc tình tế, trơn mượt truyền đến khiến nàng âm thầm hung hăng nuốt hai ngụm nước miếng.

Là hắn, là nam nhân nàng đã vô tình đụng phải ở Vân Vụ sơn, là vị Ma đế cao cao tại tượng, đậm mật tuyệt tình kia.

Thân thể kêu gọi giấu trong làn nước, đôi mắt u lam thâm thúy, khiến người ta chỉ liếc mắt một cái đã không thể dời đi. Môi mỏng gọi cảm, cả người như trích tiên, thần nhiên nhìn chính mình.

“Còn chưa sờ đủ, hửm?” Minh Dạ Hàn nhú mày, chăm chọc nhìn về mặt háo sất của đứa nhỏ trước ngực, nói.

“Á!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Yên đỏ ửng một cách khả nghi, ánh mắt hơi tránh, lại không nhận được tò mò dùng khoe mắt nhìn chăm chú nam nhân trước mặt: Tại sao chính mình lại chạy đến ao tắm của hắn chứ...

Oanh, vừa nghĩ đến cô nam quả nữ ở nơi thế này, trong khoảnh khắc nàng đột nhiên không biết phải làm sao, chỉ theo bản năng hươ loạn hai tay, ý đồ muốn từ trong nước đứng dậy. Kết quả mới lác lư hai cái, lại đột ngột bị đẩy ngã vào trong lòng nam nhân: Ôi, tập kích sau lưng, lưu manh, không biết xấu hổ

Chi Yên bị đẩy đau đến nhe răng trợn mắt, hung hăng nhú chặt mày: Ánh mắt của nam nhân u ám, thâm trầm, như thẳng tắp đâm vào nơi sâu nhất trong lòng nàng vậy.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Một tay cố định, kéo dài khoảng cách giữa hai bên, nam nhân đậm mật hỏi.

“Ồ, cái này phải là ta hỏi mới đúng. Ngươi không có việc gì thì chạy đến đây tắm làm gì, còn hại ta rớt trúng chỗ này.” Chi Yên nói xong, đôi mắt long lanh của nàng lại không khống chế được quét loạn trên người hắn: Làn da thật trắng, bị nước ẩm bao vây, thần nhiên nhiễm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Nghĩ đến xúc cảm trắng mịn vừa rồi, nàng không thể không hung hăng nhìn xuống xúc động muốn sờ sờ hắn một lần nữa.

Nam nhân thì cần chi bộ dạng mê người như vậy hả?

“Người nói cái gì?” Minh Dập Hàn híp mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn Chi Yên: Đừng tưởng rằng người nhỏ giọng nói thầm thì ta không nghe được.

“Hu hu, người lại làm ta sợ, người không phải là nam nhân, người bắt nạt nữ nhân, không đúng, là người bắt nạt con nít.” Khuôn mặt Chi Yên nhăn lại, oa một tiếng khóc lên, nắm tay nhỏ bé cũng không rảnh rỗi mà nhiệt tình đầm đầm trước ngực nam nhân, trong lòng lại hung hăng đắc ý vài cái: Vũ khí tốt nhất để đối phó với nam nhân chính là nước mắt.

Nàng cũng không tin không đùa giỡn được hắn, hừ, ai bảo hắn vừa nhìn thấy nàng đã trưng ra vẻ mặt vừa đen vừa thối như vậy. Nếu hắn còn dám hung hăng với nàng, nàng sẽ khóc cho hắn xem.

Chi Yên vừa khóc vừa ăn đậu hũ của nam nhân, hoàn toàn không hay biết hành động lúc này của mình khác hẳn so với lúc bình thường. Có lẽ nam nhân này trời sinh có một cỗ khí chất vương giả, khiến nàng nổi lên ham muốn muốn chà đạp hắn chẳng!

(lời edit: đốt cho anh 32 ngọn nến=)))

Tia sáng gian xảo trong mắt nàng xẹt qua cực nhanh, cho nên nam nhân không phát hiện được. Lúc này, nhìn thấy nàng khóc thương tâm, đến mức hai má tinh xảo mềm mại cũng hồng hồng như vậy, cả cái miệng nhỏ nhắn cũng trề ra, căng mọng, mê người, lại thêm bàn tay nhỏ nhắn mềm yếu như không xương không ngừng đầm đầm trước ngực mình, nhất thời khiến ánh mắt hắn tối sầm lại, cảm giác trong lòng như nổi lên một ngọn lửa khó hiểu.

(lời edit: thật sự anh là M đúng không =.=)

“Đừng khóc.” Hắn vươn một tay nhẹ nhàng nâng mặt Chi Yên lên, một tay lại không nặng không nhẹ lau đi nước mắt trên mặt nàng, lại không biết sức lực của hắn khiến nàng đau đến nỗi phải hít vào vài ngụm khí lạnh: Á, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, ra tay nặng như vậy, ta nguyện rửa hận cả đời không tìm được nữ nhân.

“Được rồi, đừng khóc.” Minh Dập Hàn sẽ không an ủi người khác, nhưng nhìn vật nhỏ khóc không ngừng, trong lòng hắn lại cảm thấy phiền chán một trận, giọng nói cũng không khỏi đề cao vài phần.

“Oa, người rống ta, hu hu, người xấu, lưu manh xấu xa.” Oa một tiếng, tiếng khóc càng thêm to rõ vang vọng khắp không gian, Chi Yên làm bộ bả vai run rẩy vài cái. Nhìn thấy vậy, vẻ mặt nam nhân càng thêm rối rắm, mày kiếm nhăn lại thành hình chữ xuyên (川)

Lần đầu tiên nhìn thấy vật nhỏ này, hắn đã bị tiếng khóc của nàng dọa, lần thứ hai gặp mặt nàng vẫn khóc không ngừng trước mặt hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự khiến người ta cảm thấy chán ghét như vậy sao?

Theo tiếng khóc càng lúc càng to, càng lúc càng nức nở của Chi Yên, Minh Dập Hàn bất giác kéo lại suy nghĩ đã bay xa tận đâu của mình.

“Được rồi, đừng khóc.” Giọng nói mềm mại, Minh Dập Hàn dỗ dành, nhưng tiếng nói trầm thấp của hắn lại như quanh quẩn bên tai Chi Yên, khiến nàng không có tiền đồ mà đỏ mặt.

Hắn đúng là có khả năng dụ dỗ người khác phạm tội mà, chỉ mới nghe được giọng nói của hắn mà đã khiến nàng mất hồn như vậy.

“Hừ.” Chi Yên hừ nhẹ, ngừng khóc, lại đột nhiên cảm thấy trước ngực bất thường, có vẻ như vết thương trên ngực nàng đã bị thấm nước, lại bị vỡ ra do hoạt động hơi mạnh lúc này rồi.

Đang nghĩ thì nàng phát hiện ánh mắt của Minh Dập Hàn nhìn nàng đã thay đổi.

“Người bị thương?” Minh Dập Hàn híp mắt, nhìn vết máu loàn đản trước ngực Chi Yên, lạnh giọng hỏi.

“Đúng vậy, bị người dùng chủy thủ đâm một nhát, bây giờ lại bị thấm nước, đoán chắc vết thương bị nứt ra rồi.

Chi Yên trả lời thật tùy ý, trong lòng cũng tự hỏi có nên dùng dương khí chữa trị hay không, bởi nếu trở về mà bị Sa Toa phát hiện, thì chắc chắn nàng sẽ tiếp tục bị cầm chừng, đến lúc đó nàng phải nằm trên giường đến khi nào đây. Ừm, vẫn nên chữa trị một chút thì hơn.

Chi Yên còn đang suy nghĩ, lại đột nhiên cảm thấy cả người bất thăng bằng, cùng một tiếng ào, nàng đã bị Minh Dập Hàn ‘ném’ lên giường.

Trong nháy mắt hắn đã mặc lên người một bộ áo ngủ bằng lụa màu đen tuyền, tóc đen lộn xộn trên người, quần áo bị nhiễm ướt một mảng lớn, da thịt trắng nõn, thanh nhã nhờ màu áo mà càng thêm nổi bật, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt, hơn nữa, cùng với đôi con ngươi màu u lam, trong suốt, lóng lánh như thủy tinh, càng làm hắn hấp dẫn hơn.

Lúc này hắn đang chậm rãi bước từng bước về phía nàng: Sặc, hắn muốn làm gì, không được lấy tay chạm vào nàng.

“A, lưu manh, vô lại, không biết xấu hổ!” Hai tay Chi Yên che ngực, vẻ mặt cảnh giác, trừng mắt nhìn tên nam nhân có ý đồ ‘lột’ quần áo nàng: Cho dù bộ dạng hắn mê người nhưng cũng đừng mơ có thể chạm vào nàng, dù chỉ một chút.

Trên trán Minh Dập Hàn xuất hiện vài vạch đen, khóe miệng hung hăng run rẩy: Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên có người mắng hắn là lưu manh, vô lại, không biết xấu hổ như vậy.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Nhẹ dõ một tiếng, lại tiếp tục vươn tay tới gần. (=.=!!)

Chi Yên nháy mắt mấy cái, trong lòng dâng lên một chút tình cảm không hiểu: Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên có người nói với nàng như vậy.

Thừa dịp Chi Yên ngây người, Minh Dập Hàn đã nhanh chóng tháo dây lưng trên quần áo nàng.

“Vô lại, lưu manh, ngay cả con nít cũng không tha. Đồ tình trùng thượng não, biến thái, không biết xấu hổ...” Gần như trong nháy mắt, Chi Yên đã lấy lại tinh thần, nhìn nam nhân nhanh gọn cởi xong dây lưng của mình, nháy mắt máu trong người như bị chảy ngược, nhìn không được mà tức giận mắng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, trong mắt bùng lên hai ngọn lửa giận nóng rực.

“Đây là thuốc bột và băng vải, tự mình xử lý miệng vết thương đi.” Mày Minh Dập Hàn nhú chặt, không nói gì mà đưa thuốc bột và băng vải trong tay cho nàng: “Ta ra ngoài một lát, người chuẩn bị cho tốt rồi trở về đi.”

Giọng nói lạnh lạnh, mang theo xa cách nhàn nhạt, khiến Chi Yên nghe được không khỏi giật mình một cái: Trời ạ, thì ra hắn muốn xử lý miệng vết thương giúp nàng, lần này nàng hiểu lầm lớn rồi.

“Không cần, đừng đi được không?” Nhìn hắn xoay người muốn đi khỏi, Chi Yên đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, từ trên giường nhảy lên, bàn tay nhỏ bé cũng nhanh chóng nắm chặt ống tay áo hắn.

Động tác quá mạnh, không cẩn thận động đến miệng vết thương, khiến nàng đau đến há miệng, hung hăng hít vào vài ngụm khí lạnh.

“Ngồi xuống, đừng nhúc nhích.” Minh Dập Hàn xoay người, bắt đầu nhìn nàng nói.

“Bây giờ ta giúp người làm?” Nhíu mày, Minh Dập Hàn nhìn Chi Yên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nam nhân yêu nghiệt

Edit: Thủy Lưu Ly.

Minh Dập Hàn đề thân thể Chi Yên lại, không cho nàng tiếp tục lộn xộn nữa, cũng làm khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại. Hơi thở nam tính của hắn không chút kiêng kỵ xâm nhập vào ý thức của Chi Yên, đôi mắt long lanh ánh nước của nàng hơi dao động, run rẩy, ngay người nhìn tuần nhan yêu nghiệt gần trong gang tấc.

“Muốn ta giúp người hay người tự mình làm?” Cánh tay đang đưa đến gần thắt lưng Chi Yên của Minh Dập Hàn đột nhiên bị thu lại, hắn nhìn nàng, không nấn không nhạt hỏi.

“Người giúp ta đi.” Chi Yên gần như là bật thốt theo bản năng. Khóe môi của nam nhân khẽ nhếch lên, con ngươi u lam xẹt qua một tia ảm áp.

“Nhẹ một chút, sẽ rất đau.” Chi Yên hơi rút thân thể lại, nghĩ đến chuyện hắn thô lỗ lau nước mắt cho nàng trước đó, không thể không lên tiếng nhắc nhở, đầu nhỏ cúi thấp xuống, gương mặt phỉm hồng, chiếc cổ trắng nõn, thon dài cũng lộ ra, một bộ cô dâu nhỏ mặc người hái.

Con ngươi Minh Dập Hàn tối sầm lại, dùng ma lực áp chế ngọn lửa không hiểu đang dần bùng lên trong lòng, vươn tay, nhẹ nhàng cời y phục của nàng ra.

Có thể chính hắn cũng không tin được cái người dịu dàng, cẩn thận, tỉ mỉ, như đang nâng niu báu vật này chính là hắn. Bàn tay to lớn với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng cời đai lưng và lớp áo ngoài của nàng, lộ ra áo lót màu hồng nhạt bên trong. (áo lót này là loại áo trắng bên trong à, không phải bikini như bây giờ đâu =)))

Cẩn rằng chịu đựng ngọn lửa trong lòng, hắn tiếp tục cời nốt áo lót của nàng ra, thoáng chốc, chiếc yếm màu vàng nhạt đã lộ ra trước mắt hắn. Xương quai xanh tinh xảo, trắng nõn của nàng phản phát như mang theo một loại ma lực, hấp dẫn tâm mắt hắn, khiến hắn ngây người, không thể dời mắt.

Thu hồi tầm mắt, đường nhìn rơi xuống vết máu trên chiếc yếm của nàng, con ngươi của hắn hơi co lại, bàn tay nắm chặt, tâm tình luôn bình tĩnh, lạnh nhạt lại đột nhiên bùng lên một ngọn lửa giận không rõ nguyên nhân.

Chi Yên ngẩng đầu nhìn, cả người lập tức sững sờ tại chỗ. Con ngươi u lam của người nọ chẳng biết từ khi nào đã thắm lại, phản phát giống như màu của nước biển dưới đáy đại dương, sâu sắc khiến người khác phải kinh hãi. Về mặt người nọ không thay đổi như sự bình tĩnh trước cơn sóng to gió lớn, toàn thân tản ra khí thế khiếp người. Làn da hắn trắng nõn, đẹp đẽ, mê người, môi mỏng bị mím lại thành một đường thẳng nhưng vẫn như cũ khiến người khác phải rung động.

Có lẽ là do tâm ma cho phép, có lẽ là nam nhân trước mắt quá mức mê người, hoặc có lẽ là do trong lòng nàng có ý muốn đùa dai nhỏ nhỏ, nên nàng

không ngăn cản việc ngón tay tinh tế, non mềm của mình dần dần vươn ra, trong sự kinh ngạc của hân sờ lên đôi môi cánh hoa mềm mại, lạnh lẽo của hân. Nàng và hân đồng thời ngẩn ra, dường như, từ vị trí tiếp xúc của hai người xuất hiện một dòng điện yếu ớt, nhưng cũng đủ khiến trái tim hai người run rẩy.

Con người Minh Dạ Hân bị nhuộm thành màu xanh đen, nhìn qua giống như một vòng xoáy, hấp dẫn người, cũng dễ dàng vây khốn người vào trong đấy.

Minh Dạ Hân híp mắt, nhìn đứa nhỏ* mang về mặt ngây ngốc trước mặt, nhìn đôi mắt ngậm nước của nàng vẫn còn mê man, cảm nhận xúc cảm mềm mại, ấm nóng trên môi, hầu kết của hân không khỏi trượt lên trượt xuống trong cổ họng.

(*ta thật sự muốn thay bằng thiếu nữ lắm, nhưng có ai gọi đứa nhỏ mới 9 tuổi là thiếu nữ không =))) khẩu vị nam chính quá nặng =)))

Hương thơm thiếu nữ* thấm đượm lòng người trực tiếp xông vào chóp mũi, giống như một chất xúc tác, đùa dai, trêu chọc chỗ sâu trong nội tâm hân, khiến hân hận không thể vui thiếu nữ vào trong lòng, mà thương yêu một phen.

(*không thể gọi là hương thơm đứa nhỏ hay trẻ con các loại được, vì sẽ có cảm giác vô cùng tội lỗi =.=)

Có điều chỉ chốc lát sau, con người u ám của hân đã khôi phục sự tỉnh táo như thường ngày, Minh Dạ Hân nhếch mày, hài hước nhìn người vẫn còn vậy trong trạng thái ngây ngốc trước mặt: “Hoàn hồn.”

Giọng nói từ tình dễ nghe truyền đến, cả người Chi Yên run lên, đến khi nhìn thấy ánh mắt tà tứ mang theo ý cười yếu ớt của hân, bàn tay nhỏ bé của Chi Yên giật nảy, mạnh mẽ thu lại, theo đó, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhiễm lên một tầng ửng hồng khả nghi, đôi mắt nhìn loạn, ý đồ muốn hóa giải hoàn cảnh xấu hổ này.

“Ngồi im, ta xử lý vết thương giúp người.” Khẽ đỡ một câu, một luồng sáng màu đỏ lóe lên, chiếc yếm che trước người của Chi Yên đã bị chấn nát bấy, lộ ra da thịt trắng nõn, tròn bóng bên trong.

Cảm giác mát mẻ kéo tới, Chi Yên nhìn không được, hơi co người lại, nhận thấy ánh mắt của nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, 囧 không góc đầu lên được.

Mặc dù bây giờ nàng mới có chín tuổi, nhưng cái cần có đều có, đặc biệt là bộ ngực mềm mại, đã phát dục vừa một bàn tay, lúc này bị nam nhân nhìn chăm chăm, cả người không nhìn được run run, mà càng lúc càng có xu hướng run rẩy dữ dội hơn.

Rõ ràng nàng là người hiện đại, dưới ánh mắt của nam nhân này, nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi mà thôi, nhưng nàng vẫn cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm người đau.” Tia nhìn cực nóng trong mắt Minh Dạ Hân chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh đã khôi phục bình thường, nhìn thân thể Chi Yên run rẩy, nghĩ là nàng bị dọa sợ, không khỏi an ủi nói.

Dùng khăn lụa dính một ít nước, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên ngực nàng, vết thương đỏ ngầu trên nền da thịt trắng nõn, nhìn qua có vẻ đặc biệt dọa người. Da thịt bị xé rách, máu loãng nhẹ nhẹ chảy ra, giống như dù có lau thế nào cũng không sạch, khiến Minh Dạ Hân lo lắng một trận.

“Làm sao bị thương?” Giọng nói hân bình thản, lạnh như băng, mặc dù Chi Yên cúi đầu, cũng có thể nghe ra vẻ ngoan độc trong giọng nói của hân.

“Không cần thận bị người đâm một nhát, có điều ta đã báo thù rồi.” Nghe Chi Yên nói đã báo thù rửa hận, khuôn mặt của nam nhân cũng đột nhiên buông lỏng, sắc mặt dần trở nên hòa nhã.

Bôi thuốc, băng bó, nam nhân thật sự làm đúng như những gì hân đã nói, không làm đau nàng dù chỉ một chút, nhưng đến khi mặc quần áo, Chi Yên mới phát hiện chiếc yếm của mình không có, áo lót, áo ngoài đã bị nước làm ướt, rơi vào đường cùng chỉ có thể nhìn nam nhân cầu xin giúp đỡ.

“Chờ một chút.” Nam nhân vừa dứt lời, một bộ áo lót màu trắng đã rơi xuống trước mặt Chi Yên.

Chi Yên bĩu môi, bắt đầu dĩ mặc vào, kết quả vạt áo quá dài, tay áo quá rộng, mặc trên người giống như đang tấu hài vậy. Không cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng lúc này của Chi Yên có bao nhiêu buồn cười, khiến nàng không khỏi hối hận vì đã không chuẩn bị một hai bộ quần áo trong không gian Càn Khôn.

“Người muốn đi đâu vậy?” Nhìn nam nhân định rời khỏi, Chi Yên từ trên giường bò dậy: Ừm, chưa bao giờ nhìn thấy người nào không lễ phép như vậy, tốt xấu gì nàng cũng là một tiểu mỹ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, vậy mà mà hân cũng dám bỏ nàng lại đây một mình, không thèm quan tâm.

“Ta còn có chuyện phải làm, chẳng lẽ người muốn mặc như vậy theo ta ra ngoài?” Hai tay nam nhân vòng trước ngực, tà nịnh hỏi.

Chi Yên nhìn bộ quần áo trên người mình, cảm thấy đúng là có chút không thích hợp, chẳng qua chi như vậy đã nghĩ có thể làm khó nàng thì quá buồn cười rồi.

Ý niệm vừa động, Chi Yên móc ra một cây kéo, trái cắt một miếng, phải cắt một miếng, cuối cùng mới khiến bộ quần áo trên người nàng không còn quá dài, miễn cưỡng có thể coi được.

“Ồm ta!” Chi Yên vươn hai tay ra, ra lệnh, giọng nói trẻ con non nớt vang vọng trong không gian.

Minh Dập Hàn nhướn mày, trong mắt xẹt qua một tia ngoài ý muốn: Vật nhỏ này đúng là dám nói, dám sai bảo kẻ đường đường là Ma đế như hần.

“Híc híc, đồ trướng thối, ngươi nhần tâm nhin vết thương trên người ta lại võ ra sao, hu hu, nếu ngươi dám bỏ ta ở đây một mình rồi rồi đi, thì ta nhất định sẽ khóc cho ngươi xem” Cái miệng nhỏ nhắn truyền ra từng đợt nước nỏ, con ngươi trong suốt cũng dâng lên một tầng hơi nước.

“Câm miệng!” Minh Dập Hàn đau đầu mắng, hai chân lại không tự chủ tới gần nàng, cách một tầng được xưng là vãi ôm nàng vào trong lòng, động tác mềm nhẹ, cẩn thận không nói nên lời.

Chi Yên vui đầu vào trong ngực Minh Dập Hàn cọ cọ, khoe môi không khỏi nhếch lên, trong mắt xẹt qua một tia gian xảo. Cánh tay ngọc của nàng vươn ra, vững vàng vòng qua cổ nam nhân, khiến thân thể hai người càng tiếp xúc chặt chẽ. Có lẽ đã một mỗi một ngày đêm cho nên khi ngửi thấy mùi hương thanh nhã thoang thoảng từ người nam nhân truyền đến, Chi Yên ngủ quên mất khi nào không hay, chỉ lưu lại một mình nam nhân với vẻ mặt không biết nói gì của hần.

Ngủ một giấc thật ngon, Chi Yên cảm thấy tỉnh táo, sáng khoái hần ra, chờ đến khi nàng tỉnh lại, lại phát hiện bản thân đang nằm trên giường Hàn Băng, âm khí trong cơ thể cũng tăng tiến không ít, ngay cả vết thương trên ngực cũng không còn chút đau đớn nào, trong mắt nàng lóe lên một tia nghi ngờ: Chẳng lẽ đây là kết quả chữa trị của âm dương khí sao?

Mặc kệ, như vậy cũng tốt, tránh khi trở về lại bị Sa Toa bắt nằm trên giường.

Khoe mắt đảo qua, phát hiện bên giường đặt một bộ quần áo màu hồng nhạt, chất vải mềm mại, trơn bóng, kích cỡ vô cùng vừa người.

Chi Yên cời miếng vải được xem là quần áo trước đó trên người xuống, mặc bộ quần áo này kia lên người, đến khi áo quần đã ngay ngắn, nàng mới bắt đầu suy nghĩ việc phải ra ngoài bằng cách nào.

Căn phòng này nhìn kỹ có chút không giống với căn phòng ở Vân Vụ sơn, cột nhà màu vàng, hoa văn rườm rà, phức tạp, vật bày biện mang phong cách cổ xưa, trên đỉnh đầu còn gắn một quả cầu thủy tinh, ánh sáng rực rỡ, mỗi một chỗ trong này đều lộ ra hơi thở thần bí, giống như người kia.

Ánh đỏ chớp lên, một thiếu niên mặc hồng y xuất hiện trước mặt nàng. Con người màu đỏ, da thịt trong suốt, vẻ mặt lạnh nhạt, trong mắt lộ vẻ hỏi thăm. Hần là người lần trước nàng đã gặp.

“Chủ nhân muốn ta mang ngươi đến gặp người.” Thiếu niên đến gần Chi Yên, cánh tay trắng nõn vươn ra, mắt thấy sẽ đụng tới thắt lưng nàng, Chi Yên đã giật mình, khó khăn tránh thoát sự đụng chạm của hần.

Người này lạnh muốn chết, quan trọng hơn là lại gần hần nàng sẽ ngửi phải một mùi máu tươi đậm đặc. Nếu không phải bắt đắc dĩ, thì dù có chết nàng cũng tuyệt đối không muốn va chạm với hần.

“Đừng đụng ta, ngươi đi trước dẫn đường là được rồi.” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của thiếu niên, Chi Yên cau mày, thân nhiên ra lệnh, trong đầu lại không nhin được nghĩ đến cái ôm ấm áp của Minh Dập Hàn.

“Ngươi xác định.” Thiếu niên sừng sốt một giây đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh khốc như bình thường, nhìn Chi Yên hỏi.

“Xác định.” Chi Yên gật gật đầu: Chẳng lẽ còn phải bay qua mới được sao!

Thiếu niên muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể lạnh lùng đi trước. Không biết hần đụng chạm vật gì, bước tường trước mặt vốn kín mít, lại đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, một luồng ánh sáng trắng xóa mắt chiếu thẳng đến, đâm vào hai mắt của Chi Yên khiến nàng không mở mắt nổi.

Thích ứng nửa giây, chỉ thấy thiếu niên kia đã đứng xa xa nhìn nàng, sâu trong đáy mắt dần dần trào lên ý châm chọc, khinh bỉ.

Ồ, còn khinh thường nàng, không phải ý chân mình dài hơn chân nàng sao, hừm, chờ đó, sẽ có một ngày nàng cho hần biết sự lợi hại của mình, để hần khỏi cho nàng là một đứa nhỏ mà khinh bỉ.

Thiếu niên đi trước, Chi Yên theo sau, khoảng cách giữa hai người khoảng hơn một trăm mét. Hơn nửa canh giờ trôi qua, hai người vẫn không đi tới đâu cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Yên hơi nhăn lại, trong lòng lóe lên Minh Dập Hàn ra mắng vô số lần: Tại sao nàng phải đi gặp hần? Có phải hần muốn trêu đùa với nàng không?

Rốt cuộc, trước một khắc Chi Yên chuẩn bị phát cuồng, đại điện Băng cung cũng xuất hiện trước mắt.

Hùng tráng, uy nghiêm, khí phách, Chi Yên ngửa đầu, xung quanh một mảnh tuyết trắng, cây cối màu trắng, ngay cả Băng cung cũng màu trắng, ngoại trừ màu trắng, gần như không còn bất cứ màu sắc nào khác, thanh lịch mà trang nghiêm khiến đáy lòng người khác không thể không kính sợ.

Đạp trên sàn được lát bằng bạch ngọc lưu ly, truyền ra từng đợt tiếng vọng trong trẻo, hai người Chi Yên đi vào đại điện, một trận gió mát thổi tới, luồng qua màn lụa mỏng màu tím nhạt, sương khói mỏng lung, quanh quẩn, như tiên như ảo, như mê, như say.

Trụ lớn trong điện được thiếp vàng, pho tượng thủ vệ khắc bằng băng, mặt đất bày biện những đóa hoa sen bằng băng, toàn cảnh nhìn qua có vẻ đơn giản lại không mất xa hoa.

Trên vị trí chủ thượng, nam nhân nằm nghiêng trên giường mềm, đôi con ngươi u lam sâu thẳm khó dò, thỉnh thoảng lóe ra tia sáng không rõ. Mái tóc dài

không bị trôi buột, xõa ra trên người, một phần còn chấm xuống đất. Da thịt hần trắng như tuyết, bên chân là hai nữ tử xinh đẹp hầu hạ, cẩn thận đắp chân cho hần.

Ánh mắt dừng trên người mang khí thế ngạo nhân kia, con ngươi Chi Yên co rút lại, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót khó nhin, buồn phiền muốn hoảng.

Nàng cứ tưởng rằng một nam nhân lạnh nhạt như băng tuyết như hần sẽ không gần gũi nữ nhân. Nàng cho rằng bất cứ lúc nào về mặt cũng đều lạnh lùng tuyệt tình, không mần thể sự, nhưng không ngờ khi hần rút đi sự lạnh nhạt trên người, cả người hần lại tản ra sự mị hoặc chí mạng, hoàn toàn có khả năng dụ dỗ người phạm tội như vậy.

“Tôi đây.” Minh Dập Hàn lạnh nhạt nói, vẫn giữ dáng vẻ tà mị như trước, thậm chí còn không có ý định muốn đứng dậy.

Trong lòng Chi Yên cứng lại, đứng tại chỗ không nói lời nào, trong mắt dần trôi lên một tầng thất vọng, ánh sáng trong mắt cũng dần bị thu lại.

“Tìm ta có việc gì không?” Dừng nửa giây khôi phục bình thường, Chi Yên lạnh lùng hỏi, tầm mắt cũng thu về từ trên người hai nữ nhân kia, khuôn mặt tinh xảo mềm mại che kín sương lạnh, thậm chí cả người đều bị vây trong một không gian rét lạnh, tách biệt.

Ánh mắt lạnh lẽo của Minh Dập Hàn tối sầm lại, từ trên giường ngồi dậy, phức tạp nhìn vật nhỏ trước mắt.

“Lui ra!” Quát lớn một tiếng đuổi hai thị nữ khiến hần phiền lòng bên cạnh, từng bước từng bước tới gần Chi Yên.

Hần tiến lên một bước, Chi Yên lùi một bước, thẳng đến khi lưng nàng đụng phải cột trụ màu vàng sau lưng, nàng mới ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt hần: “Ta phải trở về, ngươi tiễn ta đi.”

“Vì sao?” Minh Dập Hàn áp sát người nàng, con ngươi màu u lam hoàn toàn khóa trên gương mặt tái nhợt của nàng. Vì sao tức giận, vì sao đột nhiên lạnh nhạt như vậy?

Không hỏi thì tốt, vừa hỏi lại khiến Chi Yên bạo phát: “Lấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng đụng vào ta, đi mà đụng vào nữ nhân của ngươi ấy, ta không cần ngươi lo...” Chi Yên bĩu môi, quay đầu sang một bên.

Thời gian dừng lại, không khí dừng lại, giọng nói cũng dừng lại!

Cánh tay đang vươn ra của Minh Dập Hàn bị cứng lại giữa không trung, trong mắt u ám, trái tim lãnh lẽo, cứng rắn đột nhiên bị một thứ gì mềm nhẹ như lông phỉn phát qua, ngứa ngáy, tê dại, rồi đột nhiên một luồng tình cảm xa lạ không tên bởi vì câu nói của nàng mà mãnh mẽ xông ra, khiến cảm giác trong lòng hần bị rối loạn, như vui vẻ, lại như sầu lo, trong khoảng khắc khiến hần không lời chống đỡ. Vật nhỏ đang ghen tị sao?

Bởi vì hần nên mới mất hứng sao?

Nhận thấy bầu không khí trở nên cứng ngắc, Chi Yên bắt đầu luống cuống, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lại với nhau.

Nàng sao vậy? Tại sao vừa đụng đến hần đã trở nên ngu ngốc rồi? Trời ạ, không phải câu nói vừa rồi của nàng sẽ khiến hần hiểu lầm chứ?

Nàng chỉ là cảm thấy không vừa mắt với những nữ nhân kia, lại cảm thấy người nam nhân này vẫn nên lạnh lùng tuyệt tình như trước mà không phải trở nên câu hồn như vậy mà thôi.

Lén lút ngừng đầu, phát hiện nam nhân đang nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, giống như muốn xuyên qua vẻ bề ngoài mà tiếp cận linh hồn của nàng vậy.

“Ngươi đang giận ta?” Nam nhân như chậm nửa nhịp, hơi không tự nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm Chi Yên, muốn ép nàng đối diện với mình.

“Không thích nữ nhân khác chạm vào ta?” Nam nhân nhướn mày, hơi thở nóng rực phun trên mặt nàng, ngón tay lạnh lẽo cũng chậm rãi mà xát chiếc cằm nhẵn nhụi, non mềm của nàng, khiến thân thể nàng vì sự tiếp xúc của hần mà trở nên tê dại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng như máu.

Cái gì gọi là không thích nữ nhân khác chạm vào hần?

Tại sao nghe qua lại có cảm giác quái dị như vậy?

“Có phải như vậy không?” Minh Dập Hàn cũng không tính buông tha nàng, bàn tay to chụp với, ôm nàng vào lòng, híp mắt, tà mị hỏi thăm, khuôn mặt tuần tú của hần cũng tiến lại gần nàng, chớp mũi hai người như có như không chạm vào nhau, trêu chọc nhìn vẻ mặt thay đổi của vật nhỏ.

“Đừng, tránh ra.” Chi Yên đề thấp giọng, thờ gấp nói. Khí thế mạnh mẽ của hần ép nàng không thờ được nhưng hết lần này đến lần khác nam nhân này vẫn tỏ vẻ ung dung mà nhìn chằm chằm nàng.

“Trả lời ta, ngươi đang ghen tị sao?” Minh Dập Hàn không rời mắt khỏi nàng, chớp mũi chuyển sang dấn vào má của nàng, cảm giác ấm áp, hợp với mùi thuốc nhân nhạt từ trên người nàng truyền đến, khiến hần không khỏi nheo mắt hưởng thụ.

Vật nhỏ này rất thú vị, vẻ mặt cũng đáng yêu, khi ôm vào ngực lại rất mềm mại, mà quan trọng hơn là trên người nàng có hơi thở khiến hần rất thích, rất an tâm.

“Không có, không có, mới không có!” Chỉ Yên nâng mắt, ngửa đầu, vô tình khiến môi mình chạm vào môi hắn, xúc cảm lạnh lẽo truyền đến, còn cả mùi hương thanh nhã, thơm ngát quanh quẩn ở chóp mũi, khiến nàng ngáy người một trận.

Hai mắt trừng lớn, mờ mịt nhìn nam nhân trước mặt: Đây là nụ hôn đầu của nàng...

Trái ngược với sự sùng sốt của nàng, vẻ mặt của nam nhân bị nàng hôn vẫn lạnh nhạt như cũ. Hắn lẳng lặng nhìn nàng, không rời khỏi, cũng không thân cận, bao dung nhìn nàng, giống như đang chờ đợi một đứa nhỏ nghịch ngợm ăm ỉ trước mặt hắn, loại cảm giác này, rất ghen...

Nàng mới không phải là trẻ con!

Khóe mắt nàng run lên, bàn tay nhỏ bé đặt trước ngực nam nhân đột nhiên dờn lên cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn, non mềm, như đang giải tỏa uất nghẹn, buồn bực mà khê cắn cánh môi mỏng của người nào đó.

Cả người Minh Dạ Hân cứng lại, tùy ý vật nhỏ cột nhả bờ môi hắn, mang theo hơi thở ngọt ngào truyền đến. Có điều, lúc hắn cảm giác vật nhỏ đang gặm lấy môi dưới của hắn thì đột nhiên nàng lại hung hăng cắn mạnh một cái, mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng.

Giống như một con thú nhỏ đã được ăn no, Chỉ Yên thỏa mãn cười, cái lưỡi thơm tho vươn ra ngoài, khê liếm vết máu ở khóe miệng, lúc này mới thỏa mãn buông hắn ra.

Một phen xúc động, Chỉ Yên đã mệt mỏi thở hắt ra, suy yếu gối đầu vào hõm vai hắn: Hừm, hắn dám ném nàng ra thử xem.

Ánh mắt Minh Dạ Hân u ám, bụng dưới truyền đến một trận lửa nóng, hơi thở ngọt ngào vẫn còn lưu lại trong khoang miệng, càng kích thích sự cuồng nhiệt trong mắt hắn. Bàn tay ôm lấy Chỉ Yên càng thêm buộc chặt, tuấn nhan yêu nghiệt nhuộm lên một tia hoang mang và mâu thuẫn.

Hắn lại có một loại cảm giác muốn hung hăng chà đạp nàng!

Dừng lại mấy giây, Minh Dạ Hân cúi người xuống, đặt Chỉ Yên trên đất, chính mình lại đi lên chiếc giường trên đài cao, tim của hắn đã bị rối loạn, không cách nào trở lại như lúc ban đầu.

Thứ tình cảm xa lạ như thủy triều, từng đợt từng đợt ập đến khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng.

Người luôn không gần gũi sắc như hắn, mà lúc này lại vì một đứa nhỏ mà dao động. Hắn nhất định là điên rồi, đúng vậy, hắn nhất định là điên rồi.

“Người đâu!” Minh Dạ Hân hí mắt, một bóng người mặc hồng y đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, cũng chính là thiếu niên đã mang Chỉ Yên tới đại điện, sứ giả của Ma tộc.

“Có thuộc hạ!” Thiếu niên quỳ một gối xuống đất, cung kính nói.

“Mang nàng đi, còn nữa, đem hai ngu cơ lại đây!” Năm chặt năm nắm, giọng nói của Minh Dạ Hân đặc biệt lạnh lẽo, toàn thân tản ra hơi thở rét lạnh, ám ám nói.

Thân thể thiếu niên run lên, trong mắt lộ ra kinh ngạc, giống như không thể tin được những gì mình nghe thấy: Hắn không nghe lầm chứ, chủ nhân muốn nữ nhân, người rốt cuộc cũng muốn chạm vào nữ nhân?

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.” Khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt nhuộm lên vẻ mừng như điên, con ngươi thâm xuống, đỏ đậm như máu: Chủ nhân của hắn rốt cuộc muốn mở mang đầu óc, khụ khụ, sai rồi, là chủ nhân của hắn rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt.

Cả người Chỉ Yên cứng lại, mày cau chặt, ánh mắt khóa trên người nam nhân kia, cái người vừa mới ôm nàng, hôn nàng, nhưng lúc này lại muốn trở thành nam nhân của người khác.

Chỉ Yên kinh ngạc đứng tại chỗ, như muốn nhìn thấu hắn, cũng không ngại nam nhân kia từ đầu đến cuối không muốn nhìn nàng: Ở trong mắt hắn, nàng không chịu nổi như vậy sao?

Lửa giận trong lòng giống như cỏ dại bùng bùng sinh sôi, ăn theo đó còn có cảm giác chán ghét đối với chính mình.

Nàng chán ghét bản tính háo sắc mà dính lấy hắn, chán ghét việc mình cảm thấy khó chịu khi nghe hắn nói những lời kia, chán ghét việc mình mê luyến ánh mắt hắn, mà càng không thể tha thứ là dường như, trong lúc vô tình nàng đã yêu thương nam nhân này, yêu thương nam nhân bá đạo, lãnh khốc, tuyệt tình, lạnh nhạt ấy, mà nam nhân này từ đầu đến cuối luôn đối xử với nàng như trẻ con. Cảm giác đau khổ của nàng, hắn không biết một chút nào cả.

Thật buồn cười làm sao! Trong lòng nghĩ như vậy, khóe môi cũng không nhịn được nhếch lên thành một độ cong châm chọc, ánh mắt nhìn về phía nam nhân chợt trở nên lạnh, rất lạnh.

“Mong rằng sau này, chúng ta thật sự không gặp lại nữa!” Giọng nói hơi lạnh vang lên, Chỉ Yên xoay người ra khỏi đại điện, khung cảnh mênh mông màu trắng thuần đập vào mi mắt giống như đang cười nhạo sự bất lực của nàng: Nàng là ai, là Lãnh Chỉ Yên, kiên cường, dũng cảm, không bị tình cảm đánh gục, Lãnh Chỉ Yên.

Thân ảnh gầy yếu, mỏng manh dung nhập vào nền tuyết trắng, hoàn toàn biến mất trước mắt hắn, bàn tay Minh Dạ Hân nắm chặt, chỉ cảm thấy trái tim cũng đã theo nàng rời đi.

Một lực hút truyền đến, Chi Yên mở mắt ra, lần thứ hai về tới Thính Phong lâu, nhìn cảnh trí bày biện xung quanh, nàng rõ cuộc hiểu ra vì sao lại quen thuộc như vậy, vì sao lại mê muội nơi này như vậy, nhưng có điều, lúc này, nàng chỉ thầm nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà thôi.

“Tiểu, Tiểu Yên Nhi!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên, giây tiếp theo, Chi Yên đã lọt vào một cái ôm mềm mại, ấm áp.

“Yên Nhi thôi, Yên Nhi xấu xa, muội chạy đi đâu vậy, muội muốn tỷ phải khổ sở sao? Nếu muội buồn bực, muội chỉ cần nói với tỷ là được, sau này tỷ sẽ không bắt muội nằm trên giường nữa...” Sa Toa ôm chặt nàng, giọng nói tất nghẹn, thân thể liên tục run rẩy.

Từ học viện vội vàng tới đây, nhưng khi đến nơi lại chỉ thấy một mình tiểu thúc chờ ra trước giường mềm, đến khi hỏi rõ, mới biết Chi Yên đã không thấy đâu cả.

Một khắc kia, bọn họ nghĩ đến vô số khả năng, càng lo lắng Tôn gia sẽ thừa cơ gây bất lợi với muội ấy nên mới tìm kiếm suốt đêm, nhưng hầu như đã lục tung toàn bộ Minh đô, thậm chí ngay cả Diệp Văn tôn gia cũng ra tay tìm kiếm, vẫn không thể tìm được tung tích của muội ấy.

Không có, khắp nơi đều không có, muội ấy có biết lúc đó bọn họ đã lo lắng bao nhiêu không?

Thật tốt, thật tốt vì muội ấy đã không có việc gì, không có việc gì.

Sa Toa ôm Chi Yên, cả người liên tục run rẩy. Lo lắng suốt đêm, bây giờ mới có thể thở phào một hơi, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống. Sa Long và Sa Hiên từ bên ngoài theo vào, thấy Chi Yên không có việc gì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Xin lỗi!” Giọng nói khô khốc từ cổ họng truyền ra, Chi Yên vô cùng áy náy xin lỗi.

“Hừ, sau này còn dám chạy loạn, tỷ sẽ khiến muội cả đời đều nằm trên giường.” Sa Toa ngẩng đầu khỏi cổ Chi Yên, hung tợn uy hiếp, khuôn mặt xinh đẹp vì bật khóc mà hơi ửng đỏ.

Đôi mắt của Chi Yên trong suốt, sạch sẽ như một dòng suối ngọt lành, chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy đáy.

“Xi, sau này không chạy loạn nữa, mỗi ngày đều dính lên người tỷ, để tiểu thúc thúc ăn dấm chua một trận.” Chi Yên bật cười, khuôn mặt tinh xảo, mềm mại dần thả lỏng, nhìn Sa Toa trêu ghẹo nói.

“Hừ, ban ngày ban mặt thì cho muội, còn ban đêm thì của tiểu thúc thúc.” Sa Toa le lưỡi, nói một câu khiến ai cũng phải lão đảo.

...

Tin tức Chi Yên trở về Bắc uyển, không tới nửa giờ đã được lan truyền rộng rãi, cũng khiến Diệp Văn tôn gia tìm tới tận cửa.

Chi Yên ở trong viện chọn cánh hoa, số chai lọ nàng đặt hàng ở Thủy Tinh các đã được Sa Hiên nhận giúp nàng.

Leng keng, chiếc thìa bằng bạc khuấy đều chất lỏng trong ống nghiệm một chút, tạo ra từng đợt tiếng vang trong trẻo, dễ nghe. Trên mặt đất trước mặt nàng được trải một tầng gấm vóc, trên đó rải đầy hoa tươi, hầu như trong tầm mắt, những nơi có thể chạm đến đều chồng chất hoa tươi, đủ loại màu sắc, muôn hồng nghìn tía, hương thơm thấm đượm lòng người.

“Tiểu nha đầu, lại muốn làm cái gì vậy?” bây giờ là thời gian đi học, Sa Toa và Sa Toa phải lên lớp, còn Sa Hiên thì đã bị nàng nhờ đi tìm loại rượu có nồng độ cao, cho nên trên sân chỉ còn sót một mình nàng.

Nhìn về mặt hăng hái lựa chọn cánh hoa, sau đó đập nát, đặt trong ống thủy tinh của nàng, hứng thú của Diệp Văn tôn gia bị khơi lên.

“Điều chế hương liệu.” Chi Yên đùa cợt, liếc mắt nhìn lão, sau lại lập tức thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt đọc nhấn rõ từng chữ.

“Điều chế hương liệu? Để làm gì?” Diệp Văn tôn gia tự xưng là kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không nhịn được nhỏ giọng hỏi: Cái danh từ mới mẻ này lão thật sự chưa nghe bao giờ.

“Buôn bán hương liệu.” Chi Yên bĩu môi, âm thầm trợn trắng mắt: Nước hoa và hương liệu là hai thứ cách biệt một trời một vực, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của lão, nàng sẽ không nhẫn tâm nói nước hoa của nàng thành hương liệu đâu.

“Ồ, ngươi còn có thể chế tác hương liệu?” Diệp Văn ngồi xồm xuống, ánh sáng trong mắt lóe ra, đột nhiên lại nghĩ đến thương tích của Vương Miêu Miêu ngày ấy.

“Lần trước, Huyết Diễm kia, cũng là làm bằng cách này à?” Nhặt lên một cánh hoa, đặt trước mũi ngửi ngửi: Hình như không phải mùi này.

“Ngươi muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi, nể tình ngươi đã cứu ta một lần ta sẽ tri vô bất ngôn (biết sẽ nói).” Chi Yên nhàn nhạt liếc mắt nhìn lão, dẫn lời.

“Khụ, thật ra, ta tương đối rò mò với Huyết Diễm, nếu có thể, ngươi lên biểu diễn trước mặt ta một lần được không? Ngươi yên tâm, ta chỉ tò mò mà thôi, hoàn toàn không có ý nghĩ nào khác trong đầu.

Khóe miệng Chi Yên co giật: Lén?

“Mấy ngày nữa đi, bây giờ ta không có tâm trạng.” Nhặt lên một cành hoa hồng khác, Chi Yên lạnh nhạt từ chối.

Trên trán Diệp Văn xuất hiện vài vạch đen: Không có tâm trạng? Nha đầu kia là người đầu tiên lấy cớ không có tâm trạng mà từ chối lão.

Chỉ chốc lát sau, Sa Hiên mang theo loại rượu có nồng độ cồn cao trở về.

Chi Yên lấy ra một chiếc bình thủy tinh dùng để chưng cất, rót vào một ít rượu, ý niệm vừa động, một ngọn lửa màu cam từ đầu ngón tay xuất hiện, di động, xoay tròn dưới đáy bình.

Chi Yên lại dùng kim bạc gấp mấy khối tinh thể màu trắng ném rào trong bình, chỉ thấy tinh thể vừa chìm xuống đã không ngừng xủi bọt, sóng nước cuộn cuộn.

Ngay sau đó Chi Yên dùng một khối màu vàng có độ dai như cao su, cố định trên miệng bình, rồi lấy một ống thủy tinh nối với một chiếc bình khác, cũng được bịt kín bằng nút cao su...

Diệp Văn bị một chuỗi các động tác của nàng dọa sững sốt một chút, đáy mắt xẹt qua tia kinh diễm: Xem ra lão vẫn đánh giá thấp nha đầu này. Đừng nói lão không biết nàng đang làm cái gì, hơn nữa chỉ bằng những... loại chai chai lọ lọ này cũng đã khiến lão không hiểu ra sao rồi.

Ngọn lửa rực rỡ thiêu đốt dưới đáy bình, ánh sáng màu cam chột lóe, chột lóe, ánh lên khuôn mặt của nàng, khiến khuôn mặt nhỏ bé, trắng nõn như nhuộm thêm một tầng hồng hồng, càng thêm mê hoặc tâm hồn người khác.

Sau mấy giờ nấu sôi, lại trải qua ba lần chất lọc, Chi Yên rốt cuộc cũng góp nhặt được một bình cồn tinh chất, cũng là bước đầu tiên trong quá trình chế tác nước hoa, cồn tinh khiết.

Nhưng mà... Vẫn còn thiếu nhiều lắm, hơn nữa so với số rượu Sa Hiên mua về, nàng chỉ mới dùng một phần nhỏ mà thôi.

Trong khi Chi Yên thu hồi ngọn lửa, Diệp Văn mới lấy lại tinh thần từ trong linh ngạc.

Vừa rồi chỉ cảm thấy sợ hãi đồng chai chai lọ lọ trước mặt, mà lão thiếu chút nữa đã quên mất đây là lần thứ hai Tiểu Yên Nhi điều khiển nội hỏa trước mặt lão.

Lần đầu là trong đợt khảo hạch học viện, chẳng qua khi đó chỉ phóng nội hỏa ra ngoài, không có bất kỳ khảo nghiệm mang tính thực chất nào.

Mà lần này, nha đầu điều khiển trước mặt lão, lợi dụng nội hỏa làm rượu bốc hơi. Màu sắc, nhiệt độ kia, còn có biến hóa lúc lớn, lúc nhỏ của ngọn lửa, đâu giống như người mới học luyện đan?

Năng lực không chế thành thạo, thậm chí khiến lão hoài nghi người đứng trước mặt không phải chỉ là một búp bê mới chín tuổi mà là một luyện đan sư nhị phẩm, có kinh nghiệm không chế lửa nhiều năm.

“Nói lại, rảnh rồi cũng là rảnh rồi, không bằng giúp một tay, giúp ta tách một vò.” Chi Yên đưa một bộ dụng cụ chưng cất mới cho Diệp Văn, chỉ vào một vò rượu khác mà nói.

(thật biết cách sai người =.=)

“Người đứng là một chút cũng không biết khách sáo (xa lạ) là gì.” Diệp Văn lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, nhìn nàng một cái, cũng không quên mở miệng trêu chọc.

“Đúng vậy, khách sáo với ai, cũng sẽ không khách sáo với người, nếu không chẳng phải rất có lỗi với ân cứu mạng của người sao.” Chi Yên nháy mắt mấy cái, dựa theo lời lão, hùa theo.

“Ha ha, được, khách sáo với ai cũng không được khách sáo với lão nhân ta, chuyện này, hôm nay ta nhất định sẽ giúp người.” Diệp Văn vui sướng cười: Những lời này của Tiểu Yên Nhi khiến lão cảm thấy như ăn phải mật ngọt, vui sướng vô cùng.

(*che mặt* thật mất mặt, sao lại dễ dụ như vậy =.=)

Đón lấy dụng cụ, tiếp tục một loạt những hành động đơn điệu trước sau như một, hết nấu sôi, chất lọc, thu thập, lại nấu sôi...

Đợi đến khi sắc trời dần tối lại, năm vò rượu lớn mà Sa Hiên mua về đã bị hai người Chi Yên và Diệp Văn tinh chế hết sạch, còn cồn tinh khiết thì được cho vào năm chiếc bình thủy tinh lớn, sử dụng linh lực áp chế rồi mới dùng nút cao su bưng kín.

...

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, từ lúc giúp giúp Chi Yên tinh chế cồn tinh khiết, dù có việc hay không Diệp Văn cũng đến Bắc uyển cây độ tồn tại, thỉnh thoảng làm trợ thủ cho Chi Yên, thời gian rảnh rồi còn làm như vô tình hay cố ý chỉ đạo kỹ xảo không chế lửa và các hạng mục luyện đan cho nàng.

Ở Bắc uyển một tuần, Chi Yên rốt cuộc bước ra khỏi cửa đi học cùng Sa Toa và Sa Long.

Vốn dĩ bảy ngày trước nàng đã có thể quay lại lớp, nhưng bất đắc dĩ lúc đó tâm tình nàng vô cùng không thoải mái, cho nên nàng mới kéo, lại kéo dài tới hôm nay.

Nàng có thể kéo, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng muốn kéo. Trong mấy ngày Chi Yên không lên lớp, đệ tử thuộc linh giả nhất ban đều giống như kiến bò trên chảo nóng, táo bạo, bất an, trong lòng vội vã muốn chết. Nếu không phải bị Sa Long ngăn cản thì bọn học đã sớm xông đến Bắc uyển, xem thử mức độ hồi phục của Chi Yên đến đâu rồi.

“Chi, Chi Yên đồng học!” Một tiếng hô kinh ngạc rõ to vang lên, lập tức làm tâm tình một đám đệ tử trong linh giả nhất ban chấn động, đồng loạt đứng bật dậy.

“Chi Yên đồng học, Chi Yên đồng học.” Trong ban bùng nổ một mảnh cuồng hô, âm thanh cao vút, hận không thể lật tung nóc nhà.

Đạo sư Lạc Phượng trùng hợp ôm sách bước vào, mới bước tới cửa đã bị tình cảnh hoành tráng này dọa hoảng sợ.

Cau mày, ánh mắt Lạc Phượng không vui quét về phía mọi người, vậy mà trong mắt, trong ngực đám đại gia này chỉ có mỗi mình Chi Yên, đâu có chút nào chú ý đến sự xuất hiện của nàng ta nữa.

“Ha ha, Chi Yên đồng học, thân thể đã khỏe rồi sao? Có muốn dùng thêm loại thuốc bổ nào không? Nếu không sau khi tan lớp chúng ta đi Thiện Xuân đường đi, ta mua cho ngươi một bao nhân sâm ngàn năm.” Một thiếu niên chen chút đến trước mặt Chi Yên, vẻ mặt nhiệt tình hỏi.

“Đúng vậy, vết thương còn đau không, mau, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Một đồng học khác đưa đến một chiếc ghế, vẻ mặt thân thiết, quan tâm.

“Mấy ngày nay Chi Yên đồng học nhất định cảm thấy rất buồn chán, nếu không thì sau khi tan lớp chúng ta mang ngươi đi dạo phố...”

...

Mọi người ngơ ngác một lời, ta một câu, lú lú, ồn ào muốn lật trời.

Mà nhân vật chính trong lời nói của bọn họ chỉ lẳng lặng nhìn, khoe môi mỉm cười, trong mắt tán ra một tia tiêu tức: “Ta chỉ muốn đến lớp xem một chút mà thôi, sau đó ta vẫn phải trở về nghỉ ngơi thêm mười ngày nửa tháng nữa thì mới hoàn toàn khỏe hẳn.”

“Gi, còn muốn nghỉ ngơi?” Mọi người lão đảo, tập thể biến sắc, trên mặt lộ rõ lo lắng.

Trời ạ, còn nghỉ ngơi nữa thì phải đợi đến lúc nào bọn họ mới có thể tu luyện đây?

“Cái kia, nếu không thì Chi Yên đồng học lại mời Diệp Văn tôn giả xem thử xem, nói không chừng lại nuốt thêm một viên Phục Nguyên đan thì vết thương sẽ nhanh chóng tốt lên đấy.” Một thiếu niên nhủ thầm, suy nghĩ nói.

Mọi người xung quanh đều gật gù đầu, nhưng đột nhiên trong lòng cảm thấy không thích hợp: Chờ một chút, hắn đang đang nói cái gì vậy?

Muốn Diệp Văn tôn giả ban thêm một viên Phục Nguyên đan? Loại đan dược quý giá này cứ nói cho là cho được hả?

Lần trước tình huống của Chi Yên đồng học rất đặc thù, hơn nữa quan hệ giữa Chi Yên đồng học và Diệp Văn tôn giả không bình thường, cho nên mới ban cho nàng một viên giữ mạng. Còn lúc này? Mọi người quan sát Chi Yên từ đầu đến chân một phen: Thật ra bọn họ nghĩ thân thể Chi Yên đồng học đã tốt hơn rồi, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần minh mẫn, hẳn là không cần dùng thêm Phục Nguyên đan đâu, nhỉ?

Thật ra ý bọn họ muốn nói là, Chi Yên đồng học có thể đi học bình thường, khụ, là có thể tu luyện bình thường, vì dù sao trong quá trình tu luyện cũng có lợi cho việc dưỡng thương.

Tuy rằng trong lòng bọn họ nghĩ như vậy, lại không có người nào dám nói ra miệng.

“Im lặng, trở lại chỗ ngồi, lên lớp!” Giọng nói lạnh như băng của Lạc Phượng vang lên, khiến thân thể chúng đệ tử cứng lại, lúc này mới nhìn thấy đạo sư Lạc Phượng đã vào lớp, còn mang theo vẻ mặt không vui, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

Mọi người lặng lẽ trở lại chỗ ngồi của mình, chỉ là ánh mắt vẫn như cũ dao động trên người Chi Yên.

“Ai có thể nói cho ta biết vừa rồi xảy ra chuyện gì hay không?” Đôi mắt Lạc Phượng híp lại, gương mặt xinh đẹp tán ra một cỗ sát khí, nhìn mọi người nghiêm túc nói.

Chi Yên ngồi ở chỗ của mình, cảm thụ đường nhìn của chúng đệ tử, trong lòng xuất hiện một tia không hồn giận, nhủ thầm, không nói.

Nàng ngược lại muốn nhìn thử phản ứng của mọi người trong lớp đối với chuyện này như thế nào.

“Thế nào, không ai hé răng? Không phải vừa rồi nói chuyện rất vui vẻ sao?” giọng nói của Lạc Phượng cất cao, bén nhọn, đảo qua mọi người, cuối cùng rơi trên người lớp trưởng: “Tề Hựu, trò nói xem có chuyện gì xảy ra?”

Bị đạo sư điểm danh, ánh mắt Tề Hựu vội vàng hạ xuống, sau đó mới đứng dậy: “Báo cáo đạo sư, chúng đệ tử thấy Chi Yên đồng học trở về nên quá cao hứng mà quên mất giờ giấc lên lớp.”

Giọng nói của Tề Hựu to rõ, không kiêu ngạo, không xiêm nịnh trả lời.

“Báo cáo đạo sư, chúng đệ tử tận mắt nhìn thấy Chi Yên đồng học bị người ám hại, lại không có khả năng ngăn cản kịp thời, cho nên trong lòng khó chịu, mỗi ngày đều trông mong vết thương của đồng học nhanh khỏi.” Trình Trọng đứng lên, phụ họa nói.

“Báo cáo đạo sư, chúng đệ tử đang thành lập tổ học tập, Chi Yên đồng học là tấm gương để chúng đệ tử học tập, cho nên chúng đệ tử tất nhiên sẽ quan tâm nâng niu hơn.”

“Báo cáo đạo sư, Chi Yên đồng học nhiệt tình trợ giúp chúng đệ tử tu luyện, chúng đệ tử còn chờ nàng trở lại để xin chỉ bảo.”

...

Từng người từng người đứng dậy, lần lượt nêu ra lý do của mình. Vừa mới bắt đầu lý do đưa ra còn hợp lý, nhưng càng về sau lý do càng huyết gi cũng dần đem vào, ngay cả lý do Chi Yên không đi học, Sa Toa không có tinh thần học tập cũng ném ra.

Ngoại trừ ba người Chi Yên, Sa Toa, Sa Long, những đệ tử khác đều đứng lên, đạo sư Lạc Phượng híp mắt, lần đầu tiên nhìn thấy chúng đệ tử trong ban đoàn kết như vậy, mà mấu chốt đều xoay quanh một người, Lãnh Chi Yên.

“Có đúng như vậy không?” Lạc Phượng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về mặt bình thần của Chi Yên, trong mắt chợt lóe nghi ngờ.

“Ta vừa tới, không hiểu rõ tình huống cho lắm.” Bàn tay nhỏ bé của Chi Yên hươ hươ, tỏ vẻ bất lực, vô tội.

Lạc Phượng tức giận đến mức hận không thể phun một ngụm máu: Đứa nhỏ này thật sự biết cách chọc tức người khác, chẳng qua, không sao cả, nàng sẽ chậm rãi dò la, trong ban nhiều người như vậy, nàng không tin không có ai muốn nói thật.

“Được rồi, lên lớp.” Giọng nói của Lạc Phượng nghiêm túc trở lại, tuy vậy nàng ta cũng không bỏ qua tiếng thở phào nhẹ nhõm của chúng đệ tử.

Khóa học buổi sáng đã thuận lợi vượt qua trong sự buồn chán của mọi người, đạo sư Lạc Phượng vừa đi, nhóm đồng học lại vội vàng đứng dậy, ánh mắt khóa chặt trên người Chi Yên.

“Khụ, Tiểu Yên Nhi thật sự nhẫn tâm từ chối chúng ta như vậy sao?” Sa Toa nhìn qua, nhỏ giọng nói bên tai Chi Yên, đôi mắt xinh đẹp cũng trở nên sáng rực.

“Mọi người cứ đi ăn cơm trước đi, cơm nước xong lại đến nơi này tập hợp.” Chi Yên đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người, sau đó chậm rãi nói.

Hả!?

Ánh mắt mọi người nóng rực, tập thể phản kích nhảy dựng lên.

“Ý của Chi Yên đồng học là?” Lớp trưởng Tề Hựu đại diện mọi người, nhìn Chi Yên dè dặt hỏi.

“Tu luyện!” Phun ra hai chữ, Chi Yên lời kéo Sa Toa ra ngoài: Nếu còn tiếp tục ở đây nữa thì sẽ bị trạng thái điên cuồng của bọn họ dọa hỏng mắt.

“Không phải chỉ là một trận pháp thôi sao, có cần phản kích như vậy không!” Sa Toa bĩu môi, đối với hành vi của mọi người có chút không thể hiểu nổi.

“Đợi một lát nữa muội sẽ biết ngay thôi, nhân tiện gọi thêm Sa Hiên thúc thúc đi cùng luôn.” Sa Long liếc nhìn muội muội nhà mình một cái, con người như ngọc lục bảo tràn ngập ý cười.

...

Son động, Tụ Linh trận.

Sa Long đi tuốt đằng trước, vạch đám cỏ dại, lập tức xuất hiện một son động, về mặt mọi người kích động, mừng rỡ như điên.

Son động duy trì bộ dạng như khi bọn họ rời khỏi lúc trước, Dạ Minh châu treo cao trên không trung, ánh sáng phủ xuống, chiếu rọi toàn cảnh bên trong.

“Mọi người dựa theo vị trí lúc trước mà ngồi xuống đi, Sa Toa theo ta, còn huynh phụ trách Sa Hiên thúc thúc.” Lại gần Tụ Linh trận, Chi Yên kéo Sa Toa lại gần mình, rồi dặn dò Sa Long mấy câu.

Mọi người ngồi xuống, Chi Yên gật gật đầu, trong không gian Càn Khôn, ý thức của Phi lão dần tán ra, thúc dục linh lực, khởi động Tụ Linh trận. Trong nháy mắt, khung cảnh xung quanh bị một tầng hơi mờ bao phủ, mông mọng, ảo ảo...

Trong mắt Sa Toa và Sa Hiên đồng loạt lóe lên tia sáng kinh diễm, lúc này, thậm chí bọn họ có thể cảm giác được linh khí bao bọc xung quanh thân thể mình, nhẹ vỗ về gương mặt, da thịt hai người họ.

Khỏe môi Chi Yên cong lên, ý niệm vừa động, thoáng chốc linh khí trong không gian Càn Khôn đã được dẫn ra, mãnh mẽ dâng trào, khí thế cuồng cuộn, mãnh liệt.

Sa Toa, Sa Hiên bất ngờ không kịp phòng bị nên bị trận thể này dọa kinh hãi, thân thể hung hăng run rẩy.

Linh khí còn có thể đậm đặc như vậy?

Ngược lại với vẻ mừng rỡ và ngoài ý muốn của Sa Toa, trong lòng Sa Hiên chấn động lớn hơn nhiều: Hắn đã nghe Sa Long nói qua, nhưng chỉ cho rằng trận pháp này giúp người ta tu luyện nhanh hơn một chút mà thôi, đến khi tận mắt nhìn thấy, hắn mới phát hiện tác dụng của nó đã bá đạo, mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của chính hắn rồi.

Độ đậm đặc bậc này, thật sự chỉ do mấy khối tinh thạch kia sao?

Trong lòng hắn nảy sinh nghi ngờ. Hắn thấy, giá trị ngàn vạn lần kim tệ tinh thạch cũng không hơn gì cái này, nếu muốn, thì đối với một quốc gia chông chất linh thạch như Long Đăng quốc, giá trị của Tụ Linh trận này là vạn kim khó cầu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hiệp hội đan sư

Edit: Thủy Lưu Ly.

Linh khí tràn ngập, bao quanh thân thể mọi người, mọi người nhắm chặt mắt, nét mặt vui sướng, tự giác ngồi xếp bằng, thúc giục linh lực trong cơ thể tiếp cận với linh khí bên ngoài, thu hút chúng, tạo thành một ốc xoáy nhỏ, lấy họ làm trung tâm, kịch liệt cắn nuốt linh khí xung quanh.

Cái loại khí thể như chè tre này, mặc dù chỉ mới trải nghiệm một lần, nhưng vẫn có thể khiến lòng người kinh hãi.

Hai mắt Trình Lăng* nhắm chặt, gương mặt nóng rực, đỏ ửng như uống say.

(* Từ bây giờ Trình Trong sẽ đổi thành Trình Lăng, vì lúc trước không có raw, giờ ta tìm thấy raw rồi, nên sẽ sửa từ đây, còn mấy chương trước thì khi rảnh sẽ sửa lại)

Lượng linh khí khổng lồ đánh sâu vào thân thể hắn, vô số phần tử linh khí thẩm thấu, chạy đến mọi ngõ ngách trong cơ thể, khiến linh lực vốn không có tiến triển lại đột nhiên có dấu hiệu bùng lên. Trong lòng Trình Lăng mừng như điên, linh khí ồ ạt lưu động, giống như bão táp xẹt qua da thịt khiến hắn cảm thấy hơi đau rất.

Xung quanh thân thể mềm mại hình thành một vòng xoáy linh khí, linh khí đè ép, chui vào cơ thể, sau đó lại bị âm dương khí nhanh chóng hấp thu, so với những người xung quanh, Chỉ Yên có vẻ thoải mái hơn không ít, ít nhất là nàng không phải chịu sự đau đớn như xé rách khi hấp thu linh khí với tốc độ cao.

Phi lão lơ lửng trong không gian Càn Khôn, xuyên qua thiên nhân (mắt trời) của vòng tay, xem xét tình huống bên ngoài: Dùng tinh thạch tạo thành Tụ Linh trận tất nhiên không tồi, cho dù không đạt được hiệu quả tuyệt đối như lão mong muốn, nhưng Tụ Linh trận này có thể nói là một loại trận pháp nghịch thiên, một khi bị truyền ra ngoài, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Lão không khỏi lắc đầu, vì tiền đồ của Chỉ Yên mà thở dài một tiếng: Nha đầu này vẫn còn rất trẻ tuổi, bông bột.

Thời gian tu luyện luôn nhanh chóng trôi qua, một lúc lâu sau, sắc trời dần tối, Chỉ Yên từ từ tỉnh lại, về mặt do dự nhìn mọi người vẫn còn chìm đắm trong tu luyện.

Rốt cuộc nàng có nên dừng lại hay không?

Lúc nàng còn chưa đưa ra quyết định, đã thấy màn linh khí trong Tụ Linh trận run rẩy, ánh sáng đột nhiên biến mất, linh khí tán đi. Không có linh khí trợ giúp, mọi người cũng dần dần tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, bộ dạng tiều tuỵ vì chưa được thỏa mãn.

Chỉ Yên cau mày, không biết vì sao Phi lão lại tự tiện ngừng Tụ Linh trận lại như vậy.

“Hà! Nhanh như vậy sao?” Sa Toa duyên dáng gọi to, từ lúc tỉnh lại, bộ dạng nàng vẫn như say như mê: Thật tốt quá, linh khí trong cơ thể nàng đã được tích lũy không ít, so với hiệu quả tu luyện một tháng trước đây của nàng còn tuyệt vời hơn. Tụ Linh trận này thật thần kỳ!

Về mặt Sa Toa sùng bái nhìn Chỉ Yên, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt trong trẻo, lập lòe sáng, nhìn qua đặc biệt háo sắc.

Tiểu Yên Nhi thật lợi hại!

“Được rồi, mọi người mời ta ăn một bữa đi, à, còn canh gì đó thì không cần.” Chi Yên đứng lên, tà tà liếc Sa Toa, gian xảo nói.

“Ha ha, được, dù có phải mời muội ăn cả đời cũng không có vấn đề gì.” Sa Toa sảng khoái nhận lời, trong lòng lại nghĩ nếu chỉ có chút chuyện thế này mà để Tiểu Yên Nhi tiêu tốn thì nàng cũng không còn mặt mũi mà nhìn nữa.

“Mọi người tan đi, trở về tiếp tục nghiên cứu kỹ xảo chiến đấu, ngày mai chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề này.” Sa Long đứng lên ôn hòa nói với mọi người.

...

Cơm nước xong, Chi Yên và Sa Toa cùng nhau trở về Bắc uyển để nghỉ ngơi. Chi Yên nằm trên giường, vẫn cảm thấy khó hiểu vì chuyện Phi lão tự động ngừng Tự Linh trận, cho nên nàng không nhịn được mà lách mình tiến vào không gian Càn Khôn.

“Thế nào, trong lòng không thoải mái?” Nhìn gương mặt cau kinh của nàng, Phi lão vuốt râu chế nhạo.

“Chuyện vừa rồi là thế nào?” Chi Yên hỏi thẳng vào vấn đề chính, con ngươi trong tròng của nàng nhìn Phi lão chăm chú. Bình thường Phi lão không hề can thiệp vào chuyện của nàng, trừ khi chính nàng tự mình cầu xin, nhưng hôm nay sao lại xảy ra chuyện ngoại lệ thế này?

“Ngươi không nên sử dụng linh khí trong không gian nữa.” Phi lão thở dài một tiếng, chi tiết giảng giải: “Là người đều có tư tâm, ai có thể đảm bảo chuyện Tự Linh trận không bị truyền ra? Đến lúc đó, lợi ích thì bọn hắn nhận, còn thu thập tàn cuộc lại là chính ngươi, sẽ mất nhiều hơn được, cho nên, tội gì chứ?”

Con ngươi Chi Yên hơi co lại, từ lúc nàng đề nghị xây dựng Tự Linh trận, nàng đã nghĩ đến chuyện sau này, mặc dù lúc quyết định vẫn có một chút cảm xúc dao động bên trong, nhưng càng nhiều hơn là ý muốn báo đáp ân tình cho viện trưởng Lôi Minh của nàng.

Ở trước mặt nhiều người như vậy nhưng viện trưởng có thể bất chấp mà trao cho nàng một lời hứa hẹn, chỉ với phần tình cảm bảo vệ, ủng hộ này, nàng tất nhiên sẽ chia sẻ một vài việc với viện trưởng.

Với lại việc làm cho viện trưởng đau đầu nhất chính là cuộc so tài giữa các học viện sẽ diễn ra vào đầu xuân sang năm, nếu U Lam học viện có thể đoạt giải nhất, thì viện trưởng có thể dựa vào đó mà thoát khỏi sự trói buộc của tứ đại gia tộc, thật sự nắm được học viện trong tay.

Tất cả những chuyện này đều do Sa Long điều tra mà nói lại cho nàng, cho nên mới khiến nàng bất ngờ vì trong tình huống bị áp bức như vậy mà viện trưởng lại dám công khai trở thành ô dù cho nàng.

“Được rồi, nếu đã dùng, thì dù bây giờ có hối hận cũng không kịp. Có điều, ta đề nghị lần sau ngươi nên làm nhạt bớt linh khí đi, giảm lượng xuống, sẽ khiến Tự Linh trận trở thành bình thường một chút, làm giảm sự chú ý của mọi người.” Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể lấy lui mà tiến, chỉ cần mọi người không chú ý nhiều tới Tự Linh trận, thì có lẽ hậu quả cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của lão.

Chi Yên gật gật đầu, trong lòng nhớ kỹ lời nói của Phi lão.

“Còn chuyện được liệu, ngươi nên tranh thủ tiến hành, nếu cứ tiếp tục kéo dài sẽ ảnh hưởng đến tiến độ tăng tiến tu vi của ngươi.” Ánh mắt Phi lão sâu thẳm, nhắc nhở Chi Yên.

Trước mắt, linh lực của Chi Yên vẫn bị vây trong trạng thái trung cấp linh giả cao giai, cấp bậc ma y thì chỉ mới bước vào sơ kỳ của Trúc Cơ. Hơn nữa, thời gian luyện đan càng dài, âm dương khí trong cơ thể nàng càng mất cân bằng, nếu không giải quyết vấn đề này thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quá trình nâng cao tu vi, không có lợi cho việc thăng cấp sau này.

“Biết rồi, ngày mai ta sẽ đi đến mấy hiệu thuốc, nơi bán đấu giá và hiệp hội luyện đan nhìn xem thử.” Chi Yên gật gật đầu, quyết định ngày mai xin phép nghỉ một ngày.

...

Sáng sớm hôm sau.

“Ôi, Tiểu Yên Nhi, muội không đi học sao?” Sa Toa ngạc nhiên nhìn Chi Yên: Sao đột nhiên lại muốn nghỉ? Chẳng lẽ do vết thương trên ngực?

“Muội không sao, muội chỉ muốn ra ngoài đi dạo, mua chút dược liệu mà thôi.” Chi Yên lắc đầu, ý bảo Sa Toa yên tâm.

“Ngày kia thì được nghỉ rồi, nếu không, muội chờ đến hôm đó chúng ta lại đi cùng nhau được không?” Sa Long cau mày, tuần nhan ôn nhuận như ngọc lộ vẻ lo lắng.

“Chuyện của muội không phải chỉ cần một hai ngày là hoàn thành. Được rồi, hai người đi học đi, muội đi một mình là được.” Chi Yên lắc đầu, từ chối.

“Không được, chỉ một mình muội, tỷ sẽ lo lắng, vẫn nên để tiểu thúc thúc đi cùng với muội đi, dù sao chàng cũng không có việc gì, còn thuận tiện trả tiền giúp muội nữa.” Sa Toa cau mày, bá đạo đẩy Sa Hiên đến trước mặt Chi Yên: Do chuyện xảy ra lần trước nên lần này nàng không thể nào yên tâm để một mình Tiểu Yên Nhi ra ngoài, bất kể thế nào cũng phải để một người đi theo.

“Hừ, nếu lần này Tiểu Yên Nhi lại có chuyện gì nữa thì... hừm hừm...” Giờ giờ nắm tay, Sa Toa ‘hung ác’ uy hiếp Sa Hiên.

“Đi thôi, nếu lại dây dưa thì bọn sẽ bị muộn học mất.” Sa Hiên cười khổ một trận, tại sao hẳn lại có cảm giác đưa dê vào miệng cạp nhĩ?

(không sai, dê là anh Sa Hiên nhé =)))

Cuối cùng Sa Hiên cũng ra ngoài với Chi Yên, trạm thứ nhất của hai người là Thiện Xuân đường nổi tiếng ở Minh đô.

Thiện Xuân đường ở Minh đô lớn hơn không ít so với Tề Thiện đường ở Cẩm thành, trong cửa hàng, dòng người di chuyển qua lại, các loại hương thơm của dược liệu lan tỏa tràn ngập không gian, tiểu nhị, chương quầy đều ồn ào, bận rộn qua lại, nhìn qua đặc biệt khiến người khác phấn chấn.

Chi Yên, Sa Hiên vừa bước vào đã đưa đến không ít sự chú ý của mọi người. Bề ngoài Sa Hiên hiền ngang, đáng vẻ không tầm thường, Chi Yên lại tinh xảo, khéo léo, kiều mị, đáng yêu, hai người quần áo gọn gàng ngăn nắp, vừa thấy đã biết là người có thân phận không nhỏ.

“Hai vị khách quan, xin hỏi hai vị cần giúp gì ạ?” Tiểu nhị đang sắp xếp dược liệu gần quầy, khi nhìn thấy hai người lập tức bước lên nghênh đón, khiêm tốn hỏi.

Chi Yên lấy ra một tờ danh sách đưa cho hắn: “Không biết trong cửa hàng có mấy loại dược liệu này không?” Mặt trên trang giấy nàng đưa cho tiểu nhị chi liệt kê những loại dược liệu nhị phẩm, tam phẩm.

Một đứa nhỏ chín tuổi thì cần dược liệu làm gì?

Lại nghe thấy câu hỏi của nàng, trong lòng tiểu nhị âm thầm nghĩ: Thiện Xuân đường là một sự tồn tại vô cùng có trọng lượng tại Minh đô, nếu nói bọn họ không có thì những dược đường khác càng không thể có.

Vươn tay nhận lấy tờ giấy trên tay Chi Yên, đến khi nhìn thấy tên dược liệu được liệt kê bằng bút than bên trên, tiểu nhị không khỏi ngây người: Đây, đây, đều là dược liệu nhị phẩm, tam phẩm?

Một hai vị còn tốt, nhưng có cần phải nhiều như vậy không?

Khóe miệng tiểu nhị hung hăng run rẩy, ánh mắt quái dị nhìn lướt qua đứa nhỏ trước mặt: Đây đều là những thứ đứa nhỏ này cần?

Nàng muốn những loại dược liệu này để làm gì?

“Tiểu Đông Tử, có chuyện gì vậy?” Chương quầy ngẩng đầu khỏi đồng số sách, nhìn tiểu nhị ngây người đứng im một chỗ, nghi ngờ hỏi: Bây giờ đang bận rộn như vậy mà hắn còn đứng đó làm gì?

“Ha, hã! Chương, chương quầy.” Tiểu Đông Tử cảm thấy đầu lưỡi mình giống như bị thất lại.

“Sao lại thế này, có còn muốn buôn bán nữa hay không?” Chương quầy từ trong quầy bước ra ngoài, trợn mắt, không hề hờn giận quát.

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, lúc nhiều người thì phải nhanh nhẹn một chút.” Thầm oán một câu, nhưng đến khi nhận lấy tờ giấy trên tay tiểu nhị và nhìn thấy nội dung trong đó, thân thể lão run lên một chút: Hơn một trăm vị dược liệu, nhưng vấn đề không phải ở số lượng, mà hầu hết chúng đều là những dược liệu trên nhị phẩm?

Lão giả ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn chằm chằm hai người Chi Yên, Sa Hiên, cuối cùng đem ánh mắt tập trung trên người Sa Hiên: “Vị tiểu huynh đệ này, đây đều là những loại dược liệu mà người muốn sao?” Giọng điệu vô cùng khiêm tốn, còn mang theo một tia thăm dò.

Tiếp xúc với dược liệu nhiều năm như vậy, so với những luyện đan sư bình thường, lão ít nhiều cũng hiểu rõ dược tính, dược liệu của nhiều loại thảo dược và đơn thuốc. Nhưng mà khi nhìn thấy mấy loại dược liệu nhị phẩm thậm chí là tam phẩm này, nếu phối chúng với nhau thì lão hoàn toàn không có cách nào hiểu được sẽ có tác dụng như thế nào. Rốt cuộc những loại dược liệu này là dùng để làm gì?

Lão rất ngạc nhiên, đồng thời cũng âm thầm vui vẻ vì đã gặp được mối làm ăn lớn này. Chỉ cần chuẩn bị đủ theo yêu cầu trên giấy thì Thiện Xuân đường có thể kiếm được không ít kim tệ.

“Ta chỉ đi theo mà thôi, những loại dược liệu này đều là thứ mà vị tiểu thư này cần.” Sa Hiên cười nhạt, ánh mắt dừng trên người Chi Yên, lơ đãng trả lời.

Khóe mắt lão giả run lên: Là vị tiểu thư này?

Bộ dạng đứa nhỏ này nhìn qua chưa đến mười tuổi, như vậy, nàng muốn những thứ này để làm gì?

“Người xem thử trong cửa hàng có những loại dược liệu mà ta cần không, nếu có thì mau đóng gói lại cho ta, có bao nhiêu thì gói bấy nhiêu.” Chi Yên không nhìn ánh mắt tò mò của lão giả, thản nhiên nói.

“Được, được, các người chờ, ta lập tức đi chuẩn bị.” Nhìn ra vẻ không kiên nhẫn trong mắt nàng, dây thần kinh trong đầu lão giả run lên, vội vàng dặn dò tiểu nhị cẩn thận tiếp đón hai người rồi mới xoay người đi vào kho bảo quản dược liệu.

Đại khái qua nửa canh giờ, lão giả mới từ bên trong đi ra, ánh mắt lão nhiễm lên một tia u sầu.

"Cái kia, đã để hai vị đợi lâu, nhưng thật xin lỗi, số dược liệu dự trữ trong cửa hàng không có nhiều như hai vị muốn." Nói xong, lão già đem một chiếc hộp gỗ sơn đỏ đặt lên bàn trà trước mặt Chi Yên.

Chiếc hộp gỗ này có giá chế tạo rất cao cho nên bình thường đều được xem là dụng cụ để cất giữ các loại dược liệu quý giá mà dược đường chuẩn bị. Hôm nay đột nhiên nhìn thấy chương quầy mang chiếc hộp gỗ lớn như vậy ra ngoài, mọi người không khỏi kinh ngạc, tò mò tụ tập lại đây.

Hộp gỗ được mở ra, hương thơm của thảo dược tán ra bốn phía, lộ ra hình dạng của dược liệu bên trong, là bảy, tám mươi gốc dược liệu lẳng lẳng nằm trên vài lót bằng gấm màu vàng sậm.

Đến khi nhìn thấy rõ thứ bên trong hộp, mọi người không nhìn được mà hít vào vài ngụm khí lạnh: Trời ạ, là bảy, tám mươi gốc dược liệu nhị phẩm?

Cái này thì phải xài hết bao nhiêu tiền mới mua được?

"Người đánh dấu lại những loại dược liệu đã chuẩn bị tốt rồi sau đó tính tiền cho ta đi." Chi Yên gật gù đầu, có thể thu thập nhiều như vậy là đã ngoài dự đoán của nàng rồi.

"Vâng, vâng, lão hủ sẽ tính toán ngay cho hai vị." Thấy Chi Yên không có ý muốn khó xử nào, chương quầy lập tức vui vẻ ra mặt, vội vàng lấy bàn tính bằng vàng của mình, bắt đầu tính toán giá tiền số dược liệu này.

Con số vừa ra, xung quanh kinh ngạc hô nhỏ một trận.

Chi Yên mày không nhíu mắt không nháy, từ trong không gian lấy ra ba mươi ba tử tinh tề cộng thêm năm trăm kim tệ. Hơn ba vạn kim tệ, đối người khác, cái giá này có lẽ là giá trên trời, nhưng đối với người chỉ cần tùy tiện đưa ra một lọ dược thủy tam phẩm với giá hơn một vạn chín ngàn kim tệ như Chi Yên mà nói thì thật ra đây cũng không phải là chuyện lớn gì.

"Trời ạ, đứa nhỏ này cũng quá rộng rãi rồi." Nhìn Chi Yên không chút do dự trả tiền, có người nhìn không được gì non: Đó là mấy vạn kim tệ đấy!

Khỏe môi Sa Hiên hơi cong lên, đối với những tiếng hô nhỏ của mấy người này cảm thấy vô cùng buồn cười. Nếu bọn họ biết bé con này có thể dùng trăm ngàn kim tệ để tạo ra một Tự Linh trận kỳ tích, thì không biết những người này sẽ bị kinh ngạc thành cái dạng gì?

Từ Thiên Xuân đường ra ngoài, Chi Yên và Sa Hiên đến thẳng hiệp hội luyện đan.

Hiệp hội luyện đan ở Minh đô là một thế lực có quyền uy, được xây dựng ở quảng trường trung tâm của Minh đô, nơi đó dòng người tấp nập, phồn vinh vô cùng.

Hiệp hội luyện đan có khí phách uy nghiêm, cảnh tượng thống nhất một màu nâu sậm, cao chừng mười mét, chỉ có hai tầng, bên ngoài cửa lớn rộng sáu thước có hai gã hộ vệ nghiêm túc canh giữ. Trong hiệp hội luyện đan thỉnh thoảng có không ít người mặc trang phục luyện đan màu xám, vẻ mặt nghiêm cần, cao ngạo qua lại.

Dưới sân được thống nhất lát bằng thủy tinh đen, vách tường xung quanh cũng được gắn lên những dụng cụ chiếu sáng đặc sắc, trên đỉnh đầu còn gắn thêm một viên dạ minh châu thật lớn, ánh sáng chiếu rọi xuống nền nhà đen sâu thẳm giống như một dải ngân hà tinh xảo, trắng lẹ, toàn bộ khung cảnh đều tản mát một luồng hơi thở trang nghiêm, im lặng mà thành kính.

Hai người Chi Yên tiến vào, những người bên trong không có chút phản ứng nào, nên làm gì thì cứ làm, hoàn toàn xem hai người như không khí.

Sa Hiên nhíu mày, đáy mắt chột lóe một tia sáng không hồn giận, nhưng không hề nói gì, chỉ lẳng lẳng chú ý hành động của Chi Yên.

"Xin hỏi, chỗ các người có dược liệu phẩm cấp cao không?" Chi Yên đến gần quầy, nhìn nhìn nữ tử mặc trang phục đại diện cho nhân viên công vụ của hiệp hội luyện đan hỏi.

Trước quầy được làm bằng thủy tinh đã tụ tập không ít người, mà nhân viên công vụ trước quầy cũng chỉ có hai người.

Nữ nhân viên công vụ bị hỏi, thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, lại đem lực chú ý tập trung trên người người khác.

"Xin hỏi, chỗ các người có dược liệu phẩm cấp cao không?" Chi Yên nhíu mày, hơi nâng giọng thêm một chút, khiến những người tụ tập trước quầy đều quay đầu, tò mò đánh giá nàng.

"Người có tiền sao?" Nữ nhân viên công vụ thỉnh linh châm chọc một tiếng: Nơi này là hiệp hội luyện đan, sao có thể tùy tiện tiền tiền để một đứa nhỏ xông loạn vào? Gây trở ngại công việc của nàng không nói, còn dám trắng tráo hỏi có bán dược liệu phẩm cấp cao hay không!

"Ý của người là chỉ cần ta có tiền, thì loại dược liệu nào cũng có thể mua được ở đây?" Chi Yên hí hóp mắt, con ngươi trong suốt như nước xẹt qua một tia sáng bén nhọn, lạnh lẽo.

"Buồn cười, chỉ bằng người?" Nữ nhân đồ kỵ nhìn con nhóc trước mặt. Ắt hẳn là hoa khôi của hiệp hội luyện đan, vậy mà khi con nhóc này tới đã khiến giá trị của ả giảm xuống một cách trầm trọng.

Gặp quý*, làn da của nó tốt hơn so với ả, còn thêm một đôi mắt dụ dỗ người kia nữa chứ.

(*một kiểu biểu hiện sự bất ngờ, kèm theo ghen tị hận và không thể tin được)

Nữ nhân viên công vụ ghen ghét quét tới quét lui trên người Chi Yên, bỗng “rầm” một tiếng, một đồng vật thể không rõ, từ trên trời nặng nề giáng xuống, đập ả ta ngổ ngời, đợi đến khi phản ứng lại, ả và mọi người đã bị đồng kim tệ trước mặt làm chói muốn mù mắt chó.

Hít!

Mọi người khó nhọc hít vào một ngụm khí lạnh, trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Đây, thật nhiều kim tệ!

Động tĩnh bên này đã hấp dẫn sự chú ý của những người khác, không ít nhân viên công vụ của hiệp hội luyện đan cũng chạy lại đây, ngay cả luyện đan sư đi lại trong đại sảnh cũng không nhận được tò mò mà ghé mắt lại.

"Mẹ nó, đứa nhỏ này thật trâu bò!" Trong đám người có người không nhận được thô tục hô ra một câu, trong giọng nói không hề che giấu sự bội phục của mình đối với đứa nhỏ đang hồ hững đứng trước quầy.

"Nhìn không ra đứa nhỏ này lại giàu có như vậy, số kim tệ này ít nhất cũng hơn trăm vạn kim tệ đấy."

...

Đám người xung quanh bắt đầu ồn ào bàn tán, thậm chí còn trắng trợn chỉ chỏ Chi Yên và nữ nhân viên công vụ kia. Nữ nhân viên công vụ lấy lại tinh thần từ trong sững sờ, ngẩn ngơ, về mặt kinh ngạc trừng mắt nhìn đồng kim tệ chói lóa trước mặt: Trời ạ! Nhiều kim tệ như vậy?

"Cảm giác bị tiền đập vào mặt chắc không tồi nhỉ?" Khóe môi Chi Yên khẽ nhếch, khuôn mặt tinh xảo mềm mại chợt lóe một tia tà nịnh, nhìn nữ tử chăm chọc nói.

Nàng ta đã thích tiền như vậy, thì nàng sẽ toại nguyện cho nàng ta, dùng tiền hung hăng đập, nếu còn không đủ nữa... Nàng cũng không ngại lại đập thêm một lần đâu.

Xoạt! Khuôn mặt vốn cười ngu của nữ tử đột nhiên đỏ bừng, trong mắt lóe ra lửa giận. Những người xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ, thật ra vị nữ tử được xem là hoa khôi này (nữ nhân viên công vụ) là một kẻ thấy tiền sáng mắt có tiếng trong hiệp hội luyện đan, loại chuyện ồn ào như hôm nay, trước kia cũng không thiếu, cho nên, bọn họ nghĩ việc này chắc hẳn do ả ta khơi mào trước rồi.

Chắc chắn, ánh mắt không tồi, ả ta đúng là kẻ xứng đáng bị người đập. Những luyện đan sư trước kia bị ả ta gây sự đều cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, âm thầm, ác ý suy nghĩ.

"Người, người, tiện nhân này!" Nữ nhân viên công vụ tức giận đến phát run, không hề suy nghĩ trước sau mà há miệng chửi ầm lên.

Mọi người thốn thức, ấn tượng đối nữ tử này lại kém thêm một phần.

"Sao lại thế này?" Một giọng nói uy nghiêm, xuyên thấu qua đám người truyền đến tận tai những người có mặt trong sảnh, khiến bọn họ không tự giác nghiêng người, nhường đường cho kẻ lên tiếng.

"Là hội trưởng Tây Môn." Đám người hô nhỏ, trên mặt mọi người lộ ra kính sợ, Tây Môn Thịnh là hội trưởng hiệp hội luyện đan ở Minh đô.

Theo đám người tránh ra, một vị nam tử trung niên diện mạo đường đường chính chính xuất hiện, ánh mắt hần kiên nghị mà lợi hại, về mặt không chút thay đổi nhìn mọi người trong sảnh.

Khi ánh mắt hần dừng lại trên đồng kim tệ rớt đầy đất và sắc tức giận của nữ nhân viên công vụ, trong nháy mắt, sắc mặt hần càng u ám thêm vài phần.

"Sao lại thế này?" Những lời này cũng là điều hần muốn hỏi nữ nhân viên công vụ, tầm mắt sắc bén lộ ra, thân thể mềm mại của nữ nhân viên công vụ run rẩy, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước.

"Là nàng, là nàng vô duyên vô cớ lấy kim tệ đập ta." Dưới ánh nhìn lãnh liệt của nam tử trung niên, ả cố gắng giả vờ bình tĩnh, về mặt hung ác, nham hiểm chỉ trích Chi Yên.

Lúc này, ánh mắt của nam tử trung niên mới dời lên bóng người nho nhỏ mặc váy áo phấn hồng, đang hồ hững đứng một bên kia, ánh mắt của nàng bình tĩnh, không gọn sóng, giống như đang nhìn một vở kịch hài hước, khóe môi ôm lấy nụ cười yếu ớt như có như không.

Tây Môn Thịnh không hỏi, Chi Yên cũng không đáp, hai người cứ như vậy giằng co trong thời gian nửa chung trà, rốt cục, Tây Môn Thịnh buông tha, đánh vỡ sự im lặng: "Người tới hiệp hội luyện đan của ta là muốn gây sự sao?"

Tây Môn Thịnh nhíu mày, uyển chuyển dò hỏi, trực tiếp đem toàn bộ trách nhiệm của việc này đẩy lên người Chi Yên.

"Ồ, phải không? Nếu ta muốn gây sự thì thế nào? Người cảm thấy ta sẽ làm mấy chuyện thừa thãi như kiểu lấy kim tệ đập nàng ta sao?" Chi Yên cười lạnh, về mặt hơi châm chọc.

"Hiệp hội luyện đan không gì hơn cái này, trừ việc chỉ biết bao che cho kẻ phạm tội thì đúng là không nhìn ra nơi này còn có năng lực gì nữa? Xem ra chúng ta không cần tiếp tục ở lại đây nữa rồi." Chi Yên xoay người, làm bộ muốn rời khỏi, thân hình nhỏ nhắn, mỏng manh, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu như được bao phủ một tầng lụa mỏng màu vàng nhạt ấm áp, toàn thân tản mát một loại ngao khí khiến người ta không thể nhìn gần.

Nàng thật sự dám nói như vậy?

Trên trán mọi người không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đều muốn cầu phúc thay cho đứa nhỏ này: Trời ạ, đứng trước mặt người là hội trưởng hiệp hội luyện đan, Tây Môn Thịnh đấy! Chắc chắn, người thật sự không sợ đắc tội với người ta sao?

Nghe Chi Yên nói, Tây Môn Thịnh không khỏi hí hai mắt lại.

Thật ra khi nhìn thấy đồng kim tệ dưới đất, hắn cũng hơi đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn vẻ mặt hồ hững của đứa nhỏ trước mặt, hắn không khỏi muốn đùa giỡn một phen, kết quả thật rõ ràng, không chỉ bị người ta vô cớ khinh bỉ, còn kéo luôn danh dự của hiệp hội luyện đan vào, mất nhiều hơn được.

"Đợi chút, ta có thể cho người một đáp án, nhưng trước đó người cũng phải kể lại chuyện gì đã xảy ra cho ta biết chứ." Bóng người cao lớn của hắn đứng trước mặt Chi Yên, không mảy may thương lượng. Chi Yên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nam nhân đột nhiên thay đổi thái độ này, trong lòng âm thầm suy đoán.

Hắn muốn nghe nàng giải thích?

"Hiệp hội luyện đan tất nhiên không tầm thường và đối tượng nó phục vụ luôn là luyện đan giả*. Vậy xin hỏi, nếu không có luyện đan giả, nơi này còn có ý nghĩa tồn tại không? Còn phải nuôi dưỡng những kẻ phế vật này làm gì nữa?"

(* luyện đan giả gọi chung cho cả những người tiếp xúc với luyện đan dù đã có cấp bậc hay chưa, kiểu gọi này nó rộng hơn luyện đan sư)

"Bởi vì thân phận của luyện đan giả cao quý, cho nên hiệp hội luyện đan cũng trở nên cao quý. Uống nước phải nhớ nguồn, trong lúc các người khoe khoang sự cao quý của mình, các người có nghĩ đến bản chất của nơi này là vì cung cấp, trợ giúp tài liệu cho luyện đan giả mà không phải lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lẽo, cao cao tại thượng giống như người khác phải cầu xin các người như vậy không?"

Chi Yên không có giải thích, chỉ chăm chăm nhìn Tây Môn Thịnh hỏi ngược lại.

Oanh!

Mọi người ngây người, trong lòng quanh quẩn câu nói kia thật lâu: Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên bọn họ nghe thấy những điều như vậy, cũng là lần đầu tiên, có người đứng trên góc độ của luyện đan giả mà phê phán sự bất công của hiệp hội luyện đan.

"Vị tiểu thư này rất xinh đẹp, khí chất cao quý lãnh diễm, ngao khí bức người, chỉ tiếc, hành động lại hơi hợm, không nhận rõ vị trí của mình ở đâu, hoàn toàn không xứng phụ vụ những luyện đan giả cao quý, lại càng không xứng đứng ở nơi thần thánh, trang nghiêm như thế này. Nếu ta là hội trưởng hiệp hội luyện đan, người đầu tiên ta muốn khai trừ chính là người."

Chi Yên tùy ý đứng đó, trên môi lơ đãng một nụ cười lạnh, con người đen như mực cũng lấp lánh tia sáng sáng rọi, toàn thân tản mát sức quyến rũ mê người, nhìn vị tiểu thư cao ngạo kia, thân nhiên nói, giống như chỉ một câu tùy tiện tiện của nàng có thể quyết định tất cả vậy.

Xung quanh bị sự im lặng bao phủ, vẻ mặt mọi người mê mang nhìn đứa nhỏ không biết xuất hiện từ chỗ nào này, nhìn đôi mắt trong suốt, sáng ngời của nàng và đôi môi nhỏ nhắn luôn giữ một độ cong lạnh nhạt, trong lòng đột nhiên bị chấn động mạnh mẽ.

Thấy qua người ngông cuồng, lại chưa thấy ai ngông cuồng như vậy, huống chi đứa nhỏ trước mắt tuy ngông cuồng lại ngông cuồng đến mức đáng yêu, khiến người ta vừa kinh ngạc lại vừa cảm thấy vui sướng.

Không ít luyện đan giả lộ ra vẻ mặt vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên mang theo vẻ thân mật trước nay chưa từng có.

Nếu ta là hội trưởng hiệp hội luyện đan, người đầu tiên ta muốn khai trừ chính là người!

Cả người nữ nhân viên run lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tây Môn Thịnh, hốc mắt xinh đẹp ngân ngấn nước mắt, bộ dạng đáng thương, không tiếng động cầu xin: Đừng mà, trăm ngàn lần đừng khai trừ nàng, trăm ngàn lần đừng bị yêu ngôn của yêu nữ này mê hoặc.

"Cách giải thích của tiểu cô nương thật độc đáo, làm Tây môn bội phục. Nếu đã do người của chúng ta phạm lỗi, thì trước mặt mọi người, ta tuyên bố hủy bỏ chức vị của nàng ta, từ hôm nay trở đi, nàng ta không còn chút quan hệ nào với hiệp hội luyện đan nữa." Tây Môn Thịnh im lặng tự hỏi thật lâu, rốt cục cũng mở miệng nói, ánh mắt không hề đồng tình hơi dừng trên người nữ nhân viên kia, lời vừa nói ra, lập tức đã có ngay một người khác bước lên, tiếp quản công việc của nàng ta, hoàn toàn xóa sạch sự tồn tại của nàng ta trong hiệp hội.

"Đừng mà, cầu xin hội trưởng, đừng khai trừ ta, đừng bị yêu ngôn của nàng ta mê hoặc. Nàng ta đều là nói xấu, nói xấu..." Tiếng gào thét bén nhọn, chói tai vang vọng trong đại sảnh, mọi người há miệng, trong mắt lộ ra ý hèn mọn.

Yêu ngôn? Nữ nhân này còn dám nói như vậy! Không phải ý của ả ta là đường đường một vị hội trưởng đại nhân như Tây Môn Thịnh lại không biết phân biệt phải trái, trắng đen hay sao? Hay là nói tất cả mọi người ở đây đều là những kẻ ngu dốt, dễ dàng bị một tiểu nha đầu lừa gạt?

Lời nói của nữ nhân kia không thể nghi ngờ đúng là họa vô đơn chí*, hoàn toàn kích thích điểm mấu chốt của mọi người, khiến những luyện đan giả vốn muốn giữ im lặng đều không nhận được nhảy ra, lên tiếng quở trách tội trạng của ả ta.

(*họa không đến một mình, ý là bên trên ả đã gặp xui bị đuổi nhưng vì câu nói này, khiến ả càng thảm hơn, nói đơn giản ả xui gấp mấy lần)

"Vị tiểu thư này tính tình cay nghiệt, khai trừ nàng ta là chuyện may mắn của hiệp hội luyện đan."

"Đúng vậy, uống công bình thường ta luôn nhường nhịn, nhưng mỗi khi gặp phải nàng ta, đều phải chịu sự hà khắc, bắt chẹt của nàng ta. Chỗ này ép một chút, chỗ kia dẫn một chút, phải mất một hai kim tệ là chuyện nhỏ nhưng liên quan đến danh dự của hiệp hội lại là chuyện lớn..."

"Chẳng qua chỉ là một cái bình hoa (vô dụng), kiểu ngao cái rắm (ừ là xì hơi đấy =)), mẹ nó, lão tử dù gì cũng là một luyện đan sư, bị một nữ nhân ức hiếp, lão tử còn mặt mũi nào nữa."

"Đúng vậy, tốt nhất là đừng để ta thấy mặt ngươi một lần nữa, nếu không... Hừ! Nghĩ lại lúc ta còn là một luyện đan sư nhất phẩm, bị ngươi xem thường không ít lần, mẹ nó, nếu không phải nể mặt mũi của hiệp hội, lão tử đã sớm đá văng ngươi, còn phải hung hăng đánh một trận mới hả giận..."

...

Càng nghe tiếng bàn luận của mọi người, sắc mặt Tây Môn Thịnh càng lúc càng khó coi, thân là hội trưởng hiệp hội luyện đan, hẳn có rất nhiều chuyện phải xử lý, cho nên thời gian có mặt ở hiệp hội rất ít, lại không nghĩ rằng nữ tử này lại dám làm những chuyện khiến người ta muốn phi nhổ như vậy.

Từng chuyện mà nàng ta gây ra đều không phải đang bôi đen danh dự của hiệp hội sao? Nếu không phải hôm nay trùng hợp xảy ra chuyện này, nếu không phải hẳn vừa vận có mặt ở đây, thì nữ nhân đối trá hay làm ra vẻ này có phải còn muốn bôi đen danh dự của hiệp hội luyện đan nữa hay không?

Vừa nghĩ đến khả năng như vậy, tuấn nhan của hắn trong nháy mắt đã đen như đáy nồi, con ngươi u ám, toàn thân tản ra một cỗ khí thế đáng sợ. "Người đâu, ném nàng ta ra ngoài, vĩnh viễn trục xuất khỏi hiệp hội luyện đan."

Một tiếng quát lạnh vang lên, mấy hộ vệ của hiệp hội luyện đan lập tức xuất hiện, không thèm quan tâm sự phản kháng, giấy dựa của nữ nhân này, mạnh mẽ ném ả ta ra khỏi hiệp hội luyện đan.

Nhìn nữ nhân biến mất khỏi tầm mắt, mọi người thờ dài một hơi, vẻ mặt tươi cười sáng khoái.

"Không còn việc gì nữa, mọi người ai làm việc nấy đi, đã để mọi người phải chê cười rồi." Tây Môn Thịnh xoay người, xin lỗi nhìn mọi người nói, cuối cùng lại đem ánh mắt dời lên người Chi Yên.

"Không biết Tây môn có thể giúp gì cho cô nương?"

Oanh, lời này vừa nói ra, đám người chuẩn bị tản đi lập tức bị chấn kinh, không nhận được dừng bước: Không biết Tây môn có thể giúp gì cho cô nương?

Chẳng lẽ đường đường là một hội trưởng đại nhân lại muốn đích thân phục vụ tiểu cô nương này?

"Ta muốn mua một ít dược liệu có phẩm cấp cao." Rốt cục nói đến vấn đề chính, Chi Yên không chút nào che giấu nói.

"Ồ, mua thảo dược?" Tây Môn Thịnh không biết nghĩ tới chuyện gì, hơi nhướn mày, trên mặt lộ ra nụ cười tủm tỉm: "Có điều, giống như lời cô nương vừa mới nói, hiệp hội là nơi được xây dựng để phục vụ luyện đan sư, trừ luyện đan sư, nơi này của chúng ta sẽ không cung cấp dược liệu cho người ngoài, cho dù có đưa ra giá cao cỡ nào cũng nhất định không bán."

Tự bẽ bàng đá đập chân mình! Trong đầu mọi người đều xuất hiện một câu như vậy, ánh mắt của bọn họ khi nhìn nàng không khỏi mang theo một tầng đồng tình sâu sắc.

"Vì biết nên ta mới xuất hiện trong này." Giọng nói non nớt truyền ra, ý niệm vừa động, một ngọn lửa màu cam phụt ra từ ngón trỏ của nàng.

Khóe mắt mọi người run lên, ngạc nhiên nhìn ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, màu cam, cực nóng, khiến lòng người run sợ.

Không ngờ nàng cũng là luyện đan sư, lại là một luyện đan sư trẻ tuổi có thể nội hỏa ngoại phóng?

Trong mắt Tây Môn Thịnh xẹt qua một tia ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn về phía Chi Yên mang theo một chút nghi ngờ: "Ngươi chính là luyện đan sư chín tuổi của U Lam học viện?"

Cái gì, luyện đan sư chín tuổi của U Lam học viện?

"Bây giờ chắc ta đã có tư cách mua rồi chứ?" Chi Yên từ chối cho ý kiến, hỏi lại.

"Ha ha, thì ra ngươi chính là tiểu nha đầu trong miệng Diệp Văn tôn giả. Không tởm không tởm, có can đảm, có khí độ, khó trách hẳn lại muốn nhận ngươi làm đồ đệ như vậy." Tây Môn Thịnh hí mắt, mỉm cười.

Oanh! Một tia sét xẹt qua đỉnh đầu của mọi người, mọi người kinh ngạc trừng mắt, há to miệng, giống như không thể tin được những gì mà bản thân vừa

mới nghe thấy .

Tiểu nha đầu trong miệng Diệp Văn tôn giả? Muốn thu nàng làm đồ đệ?

Đứa nhỏ này có địa vị cao như vậy sao?

Diệp Văn tôn giả là ai, chỉ sợ toàn bộ Minh đô không người không biết, không người không hiểu.

Đó là tượng đài trong giới luyện đan, là luyện đan sư tứ phẩm có thể đếm trên đầu ngón tay ở đại lục U Minh, cũng đồng thời là sự tồn tại mạnh mẽ, cao quý như thần thánh trong lòng bọn họ, nhưng người như vậy lại muốn nhận đứa nhỏ trước mặt này làm đồ đệ?

Nói như vậy thì nữ nhân vừa rồi không phải đã đắc tội với đồ đệ của Diệp Văn tôn giả sao? Gián tiếp trở thành kẻ địch của tôn giả, là kẻ địch của toàn bộ giới luyện đan?

Bọn họ hung hăng lau mồ hôi lạnh không có trên trán, trong lòng âm thầm may mắn vì bản thân đã không đắc tội đứa nhỏ này: Đừng nói đến tôn giả, cho dù chỉ có một mình đứa nhỏ này, nhìn lời nói sắc bén của nàng lúc trước, thì bọn hắn cũng chưa chắc đã có thể là đối thủ của nàng. Trong lòng bọn họ không khỏi cảm thán: Người Diệp Văn tôn giả nhìn trúng quả nhiên không tầm thường.

Sa Hiên thần nhiên nhìn về mặt phấn kích của mọi người, đáy lòng trào lên một tia bất đắc dĩ: Nha đầu nghịch ngợm, cổ quái này đến chỗ nào đều có thể tỏa sáng, lại giống như không gây chuyện sẽ không ngồi yên vậy.

Đứa nhỏ mạnh mẽ, đặc biệt như thế, thật không hiểu sau này có ai mới có thể quản được. Dù sao, hắn hoàn toàn không nghĩ Sa Long có thể, bởi lấy khí thế của Sa Long, hắn (Sa Long) tuyệt đối không áp chế được đứa nhỏ này. Ai, mặc kệ, sau đó thế nào, thì đành xem tạo hóa của bọn họ.

"Không cần nhiều lời, làm chính sự." Nếu đã quen biết với Diệp Văn thì nàng càng không cần khách sáo nữa, trực tiếp lấy danh sách dược liệu mình cần đưa cho Tây Môn Thịnh.

Tây Môn Thịnh tò mò, nhận lấy, mở ra, đến khi thấy rõ tên các loại dược liệu trên giấy, cả người hắn không thể không chấn động, về mặt cổ quái nhìn Chi Yên: "Người muốn mấy thứ này làm gì?"

Trừ hai vị dược liệu nhị phẩm, những loại khác đều là dược liệu tam phẩm và trên tam phẩm, thậm chí còn có mười vị là tứ phẩm, năm vị là ngũ phẩm nữa. Xem bộ dạng của nàng, nhìn thế nào cũng không giống một vị luyện đan sư nhị phẩm trở lên. Nàng muốn những loại dược liệu này chẳng lẽ chỉ vì muốn nhìn cho vui?

Không không, trong lòng hắn lập tức phủ định: Đứa nhỏ này không giống người ham chơi, hoặc là có nguyên nhân đặc thù, hoặc là muốn mua giúp Diệp Văn tôn giả.

"Không thể trả lời." Chi Yên bĩu môi, không muốn nói.

Khóe miệng Tây Môn Thịnh run rẩy, còn thật sự cẩn thận xem lại danh sách một lần nữa: "Dược liệu nhị phẩm, tam phẩm ta có, còn có thể lấy giá thấp nhất bán cho người. Nhưng về phần những dược liệu tứ phẩm, ngũ phẩm... Thật xin lỗi, hàng dự trữ của chúng ta cũng không có nhiều."

Ý của hắn là không muốn bán!

Mợ nó*, nói nửa ngày, cuối cùng đến một cộng lòng cũng không có. Chi Yên giận dữ, trong lòng đã âm thầm đem con hồ ly này mắng đến máu chó đầy đầu.

(*ta tự chệch đi đấy, vì đây là câu chửi nhưng để ... thì nó không phù hợp hình tượng nữ chính lắm =.=)

Đúng vậy, không phải không có, mà là không bán.

Hắn đã sớm nghe Diệp Văn tôn giả nói qua nha đầu kia rất lợi hại, hôm nay chỉ nhìn thấy bản lĩnh lạnh lùng lạnh miệng của nàng, nhưng vẫn không biết rốt cuộc nàng lợi hại bao nhiêu, cho nên hắn mới nói như vậy để thăm dò một chút.

"Thật sự không bán?" Chi Yên nhú mày, hỏi.

"Thật sự không bán!" Tây Môn Thịnh gật đầu, quyết đoán trả lời.

"Được rồi, mấy loại dược liệu đó ta cũng không cần nữa, hiệp hội đan sư cũng không có gì đặc biệt hơn người!" Chi Yên gật gật đầu, rút tờ giấy về, nháy mắt mấy cái với Sa Hiên, rồi dứt khoát xoay người ra ngoài: Hừ, đừng tưởng rằng nàng không biết hắn muốn làm gì, đến Diệp Văn cũng không có cách nào với nàng, nàng mới không tin mình không đối phó được hắn.

Quả nhiên, Chi Yên vừa bước được hai bước, Tây Môn Thịnh đã lên tiếng giữ lại: "Khụ khụ, có việc gì thì cứ từ từ thương lượng, không cần phải xé rách mặt như vậy. Cái kia, ta cứ nghĩ người sẽ có cách nào khác."

Chi Yên dừng bước, khóe môi gọi lên ý cười tà nịnh.

"Ý của hội trưởng đại nhân là đồng ý bán cho ta?" Chi Yên nháy mắt mấy cái, về mặt ngây thơ vô tội hỏi, giọng nói non nớt, trong trẻo lại vang vọng

trong đại sảnh, khiến những người vây xem náo nhiệt cầm nín, không biết nên nói gì: Tại sao khi nghe lời đứa nhỏ này nói lại có cảm giác rất gian xảo nhỉ?

"Hừ, được tiện nghi còn khỏe mẽ, nói thật cho người biết, được liệu tứ phẩm chúng ta có tám loại, nhưng ngũ phẩm thì chỉ có hai vị, còn lại thì tự người nghĩ cách đi, hoặc là người có thể hỏi Diệp Văn tôn giả, lấy trình độ hiểu biết của hắn, chắc hắn không thành vấn đề."

Tây Môn Thịnh trừng mắt nhìn Chi Yên: Hắn dám không bán sao? Nếu để rơi vào tai của Diệp Văn tôn giả, thì chắc chắn hắn sẽ bị coi là kẻ hà khắc đối với đồ đệ của hắn ta (Diệp Văn), đến lúc đó chỉ sợ hắn sẽ bị hắn ta ngược chết.

Năm mươi gốc nhị phẩm, tam phẩm, tám gốc tứ phẩm, lại thêm hai gốc ngũ phẩm, tổng cộng năm vạn bảy ngàn bốn trăm kim tệ, trừ đi số lẻ, thì nàng phải thanh toán năm vạn bảy ngàn kim tệ. Con số khổng lồ như thế, lại một lần nữa dọa mọi người kinh hãi.

"Cảm ơn!" Chi Yên nói cảm ơn một tiếng, rồi mới cùng Sa Hiên rời khỏi hiệp hội đan sư.

Nhìn bóng dáng đã đi xa của nàng, Tây Môn Thịnh híu hóp mắt: Xem ra hắn phải tìm thời gian đi đến U Lam học viện một chuyến rồi. Được liệu ngũ phẩm được bán ra, chuyện này cũng không phải là chuyện đùa, hắn rất tò mò rốt cuộc tiểu nha đầu này muốn làm gì.

Rời khỏi hiệp hội đan sư, từ rất xa hai người Chi Yên đã nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân viên công vụ bị đuổi trước đó và hai gã nam nhân cao lớn vạm vỡ đang lên lút ngồi xổm trong quán rượu đối diện quảng trường, khi thấy Chi Yên đi ra, vẻ mặt bọn hắn lập tức thay đổi, dần dần trở nên hung ác.

"Lại là mấy con ruồi bọ không sợ chết." Sa Hiên hừ lạnh, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

"Đám ruồi bọ bám người này giao cho huynh, ta đi đến nơi đấu giá trước đây." Chi Yên tà tà liếc mắt nhìn qua ba người kia một cái, lười biếng thông báo cho Sa Hiên một tiếng, rồi mới nghênh ngang đi qua trước mặt ba người.

Sa Hiên lắc đầu: Thật sự xem hắn làm hộ vệ à. Thôi, xem như lần này là một lần trải nghiệm của người đường đường là thân vương như hắn vậy, ai bảo đám ruồi bọ này thật sự quá đáng ghét chỉ!

"Đứng lại, đã đắc tội bản tiểu thư mà còn nghĩ có thể dễ dàng thoát tội như vậy sao?" Nữ nhân hung ác nham hiểm, nhìn Chi Yên ghen ghét nói, theo tiếng quát nhẹ của ả, hai gã nam nhân cao to, vạm vỡ cũng đồng thời tiến lên, áp sát Chi Yên.

"Thoát tội? Người hình như tự đánh giá mình rất cao nhỉ! Không cần khách sáo với bọn họ." Chi Yên nhún mày, hừ lạnh một tiếng, nửa câu nói sau cũng là nói với Sa Hiên.

"Còn ngây người làm gì, đánh cho ta." Thấy Chi Yên muốn đi, nữ nhân thét chói tai một tiếng, lách mình đánh về phía Chi Yên, bởi theo ả nghĩ, Chi Yên chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ yếu ớt không làm được gì, chỉ cần ả dùng một bàn tay là có thể giải quyết, cho nên mới để hai gã nam nhân kia đối phó với Sa Hiên.

"Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ muốn đâm đầu vào. Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách sáo." Ánh mắt Chi Yên đột nhiên trở nên lạnh lẽo, khóe môi tình xảo gợi lên một độ cong thô bạo, toàn thân phản phát một luồng sát khí mạnh mẽ, như có như không.

Bàn tay nhỏ bé hơi động, ngón tay mang theo mấy cây ngân châm, đến khi ả ta xông tới trước mặt, xoát xoát xoát, ba tiếng xé gió vang lên, theo đó là ba cây ngân châm cũng đồng thời cắm vào ba huyệt huyệt đau, huyệt cười và huyệt cổ định trên người ả ta.

Chỉ thấy nữ nhân vừa rồi còn kiêu căng, ngang ngạnh nay đã bị cố định lại chỗ, trên mặt đau đớn vạn phần, nhưng trong miệng lại không thể đè nén được những tràng cười quái dị. ả ta muốn giãy dụa thân thể, lại phát hiện không thể động đậy, chỉ có thể trừng mắt căm ghét nhìn chằm chằm Chi Yên.

Nước mắt tràn ra, ả càng trừng lớn thì nước mắt càng chảy xuống không ngừng, vì thế trong nháy mắt, gương mặt được trang điểm kỹ càng, xinh đẹp của ả đã bị nước mắt làm hồng, cả người nhìn qua đặc biệt chật vật không chịu nổi, không những thế còn thêm tràng cười kinh dị kia, càng khiến người các cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Trong khi đó, hai gã đồng bọn với ả đã bị Sa Hiên dễ dàng khống chế, lúc này đang quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt cầu xin tha thứ: Bọn họ hối hận rồi, hối hận đến mức ruột cũng xanh. Bọn họ chỉ nghe nói nữ nhân này muốn đối phó với một tiểu nha đầu, lại không đoán được bên cạnh tiểu nha đầu ấy còn có một người nam nhân lợi hại như vậy.

Mẹ nó, nếu sớm biết nam nhân này là linh giả cao cấp, thì cho dù có đánh chết bọn họ cũng không nhúng tay vào vùng bùn này. Bây giờ thì tốt rồi, không chỉ bị mất tiền, còn bị người khác đánh một trận, mà quan trọng hơn là bọn họ không biết sẽ còn chuyện gì chờ đợi bọn họ sau đó. Nghe nữ nhân đau đớn cười lớn, trong lòng bọn họ sợ hãi vô cùng, cả người cũng run rẩy không ngừng.

"Yên tâm, ta sẽ không đối xử với các người giống nàng ta đâu." Chi Yên ngồi xổm xuống, nhìn hai kẻ bị Sa Hiên dẫm nát dưới chân, nói.

"Nghe nói nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ, yên tâm, ta sẽ để các người hưởng thụ cảm giác sung sướng." Những lời này của Chi Yên vừa nói ra, bàn chân dẫm trên lưng hai kẻ kia của Sa Hiên run lên. Nếu lúc này hắn đang uống nước, thì khẳng định hắn sẽ phun ra toàn bộ: Đứa nhỏ này lại muốn làm gì đây?

Nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ? Trên trán Sa Hiên đầy vạch đen, vẻ mặt không biết nói gì. Ít nhất hắn không phải là được rồi, hắn chưa bao giờ xâm phạm Toa nhi một lần nào cả.

"Tiểu, tiểu thư tha mạng." Nhìn nụ cười lạnh tà ác trên mặt Chi Yên, cả người hai gã run lên, sau lưng lạnh toát.

"Ta nói rồi, ta sẽ không lấy mạng của các ngươi, ta chỉ khiến các ngươi cảm thấy sung sướng mà thôi." Híp mắt, Chi Yên lấy một cái bình ngọc từ trong lòng ra, bàn tay nhỏ bé hơi động, lưu loát rắc một ít thuốc bột màu trắng lên chóp mũi của hai gã.

"Được rồi, buông bọn họ ra." Thu lại bình ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra ý cười hàm xúc. Sa Hiên theo bản năng thu chân lại, trên mặt khó hiểu.

Chỉ thấy thân thể hai gã kia đột nhiên vận vẹo, theo thuốc bột bị hít vào, sắc mặt hai gã càng thêm đỏ rực, trong mắt cũng tràn ngập tia máu.

Dục vọng nóng rực thiêu đốt, đến khi tầm mắt bọn họ rơi trên người nữ nhân kia, lửa nóng trong mắt càng tăng vọt, bộ dạng điên cuồng như muốn ăn thịt người.

Sa Hiên nhú mày, trong lòng hơi có cảm giác không lành. Quả nhiên, chỉ thấy hai nam nhân kia nặng nề tiến lên, ôm nữ nhân cuồng cần một trận, dục vọng dâng trào khiến bọn họ quên mất địa điểm, quên mất đạo đức, quên hết tất cả, chỉ dựa theo dục vọng nguyên thủy trong lòng mà thô bạo xé rách quần áo của nữ nhân kia.

Bàn tay to lớn, thô kệch không ngừng chà đạp trên da thịt nữ nhân, chỉ một lát sau, quần áo của nữ nhân đã bị xé nát thành vụn, lộ ra một thân da thịt tuyết trắng, mùi thơm nữ nhân cũng ồ ạt truyền đến, càng thêm kích thích lửa nóng của hai gã.

Hai nam nhân một trước một sau, vây chặt lấy nữ nhân...

Về mặt nữ nhân kinh hãi, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, thân thể bị cố định không thể nhúc nhích, trong miệng lại phát ra từng tràng cười quái dị. Đau đớn trên thân thể có thể nhận, nhưng ả lại không có cách nào đẩy hai tên dã thú đang chiếm đoạt ả. Ác ma, nàng ta (Chi Yên) chính là ác ma...

Nhìn đứa nhỏ tươi cười yếu ớt trước mặt, đến thời khắc cuối cùng trước khi thân thể ả bị xỏ xuyên, trong lòng của ả chỉ quanh quẩn hai chữ ác ma, thật lâu không tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 9.1: Phòng bán đấu giá

Edit: Thủy Lưu Ly.

Quảng trường Minh đô vốn là nơi dòng người tụ hội, hơn nữa vì liên quan đến hiệp hội luyện đan mà số lượng người nơi đây dù không đến một vạn nhưng có vài ngàn, cho nên tiếng động bên này đã nhanh chóng thu hút được chú ý của không ít người.

Chi Yên chờ đến trước khi ả nữ nhân viên kia mất ý thức một giây mới bình tĩnh thu lại ngân châm, cũng thuận tiện rắc thêm một ít thuốc bột, càng khiến ba người kia ôm thành một đống, cảnh tượng dâm loạn không chịu nổi.

Tiếng gầm rú, dâm ngữ lúc có lúc không và một hồi người người đại chiến, diễn ra trắng trợn giữa chốn đông người.

Chi Yên híp mắt, khóe môi ôm lấy một nụ cười xấu xa, tuy đứng một bên nhưng thỉnh thoảng vẫn bình luận một hai câu: "Ừm, cái tư thế này rất tốt, cái động tác kia nếu thu lại thì càng tuyệt, ồ, tiếng ngâm này, thật mất hồn..."

Về mặt Sa Hiên đen lại, thân thể cứng đờ, nghe đứa nhỏ bên cạnh thỉnh thoảng phát ra lời bình, lời khen ngợi, mà hấn hấn không thể tìm một cái động nào đó mà chui vào.

Những người vây xem trên sân không thể không thốn thức một trận, rất nhiều người lắc lắc đầu, về mặt khinh bỉ, ghê tởm động tác bất nhã của ba người, có người thậm chí còn mắng to tại chỗ, mà càng nhiều hơn là không thể không cau mày tỏ ra vô cùng khó chịu.

Tiếng nam nhân gầm rú, tiếng nữ nhân thờ gấp, trận đông cung bị ngàn người vây xem này như một cơn gió ô ứ thổi quét toàn bộ Minh đô. Không ít người tới xem náo nhiệt, một bên mừng, một bên thương thức động tác có độ khó cao của hai nam một nữ kia.

Mà lúc này những người của hiệp hội luyện đan càng không thể nhìn được tức giận, đáy mắt dày đặc vẻ hèn mọn, bọn họ không khỏi cảm thấy may mắn khi hội trưởng đã khai trừ nữ nhân dâm đẳng này, nếu không, toàn bộ hiệp hội luyện đan sẽ bị ả ta bôi đen hoàn toàn, loại hành vi không biết xấu hổ này đúng là chỉ có ả mới có thể làm ra được.

"Bây giờ có thể đi được rồi chứ." Nhìn Chi Yên không tính rời đi, Sa Hiên đen mặt, nghiêm túc thúc giục.

"Hi hi, không phải huynh thẹn thùng chứ, ừm, thật ra ta cũng chỉ muốn tốt cho huynh mà thôi, dù sao huynh và Sa Toa, ừm, cái kia, huynh biết đấy..."

Chỉ Yên đảo mắt, hàm hồ, mờ ám nói.

“Câm miệng, hôm nay đến đây thôi, ngày mai lại đến nơi bán đấu giá.” Trên trán Sa Hiên rớt xuống vài vạch đen, vội vàng quát bảo nàng ngưng lại, nhưng bên tai cũng ửng hồng một cách đáng ngờ.

“Được rồi, được rồi, dù sao thu hoạch hôm nay cũng không tồi, sẽ không quý rầy huynh trở về ôm Sa Toa nữa.” Chỉ Yên gật gật đầu, ngoan ngoãn đáp lời.

Dưới chân Sa Hiên lão đảo mắt một cái, hung hăng trừng mắt nhìn Chỉ Yên: “Tuổi còn nhỏ mà lại loạn tưởng cái gì thế không biết, từ giờ trở đi, không cho muội nói bừa một câu nào nữa.” Nếu không để nha đầu này câm miệng, thì hẳn thật sự không dám tưởng tượng nha đầu này sẽ tiếp tục nói thêm những lời kinh người nào nữa.

...

Trở lại Bắc uyển, trên bàn cơm, Sa Toa tò mò ngẩng đầu: Kỳ quái, hôm nay tại sao tiểu thúc thúc lại không đến ôm nàng, còn Tiểu Yên Nhi nữa, ánh mắt muội ấy nhìn nàng và tiểu thúc thúc thật mờ ám.

“Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?” Sa Toa nhìn người đang tập trung ăn cơm là Sa Hiên, nghi ngờ hỏi: Trước kia khi ăn cơm chàng đều gấp đồ ăn cho nàng, nhưng hôm nay lại không hề liếc mắt nhìn nàng một cái, kỳ quái, thật kỳ quái.

“Đúng vậy, hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, hi hi, tỷ có thể đích thân hỏi Sa Hiên thúc thúc của tỷ.” Chỉ Yên nháy mắt mấy cái, cười gian nói.

Đôi đũa đang gấp rau trên bàn của Sa Hiên hơi run lên, cũng làm rơi một cọng rau xanh xuống bàn, khiến Sa Long luôn chú ý mấy người Chỉ Yên không thể không nhận thấy có một loại không khí quái dị đang bao trùm. Xem ra hôm nay thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không lấy tính tình trầm ổn, tao nhã của tiểu thúc thúc thì sao lại có chuyện sẽ xuất hiện mấy việc ngoài ý muốn như thế này chứ.

“Khụ khụ, cái kia, chúng ta ăn cơm nhanh đi, cả chuyện thảo luận về kỹ xảo chiến đấu hôm nay nữa, ăn xong huynh giảng lại một lần cho muội nhé.” Chỉ Yên vội ho khan hai tiếng dời đi lực chú ý của Sa Long.

Vừa nghe Chỉ Yên nói muốn hẳn giảng giải kỹ xảo chiến đấu cho nàng, nét mặt Sa Long mềm lại, nhưng lập tức đã chột lóe một tia lo lắng, khiến tốc độ ăn cơm của hắn cũng nhanh hơn vài phần.

Chỉ Yên, Sa Long ăn xong đã nhanh chân rời đi trước, lúc này trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Sa Hiên và Sa Toa.

Sa Toa nhìn Sa Hiên nửa ngày nhưng người ta lại không để ý đến mình, nàng không cam lòng, đứng bật dậy, đi đến trước mặt chàng.

“Tiểu thúc thúc, chàng có việc gì gạt ta sao?” Thân hình mềm mại của nàng dán trên cánh tay Sa Hiên, Sa Toa cau mày, nghi ngờ hỏi: Nhất định chàng có chuyện gì đó gạt nàng.

Cảm nhận xúc cảm mềm mại từ cánh tay truyền đến, lại liên tưởng đến hình ảnh nóng bỏng đã diễn ra tại quảng trường, thân thể Sa Hiên run lên, thân dưới xẹt qua một luồng nhiệt.

Sống hai mươi hai năm, trừ Toa Nhi, hắn chưa bao giờ chạm qua một nữ nhân nào, cho nên thân thể vô cùng miễn cảm, hơn nữa trên người Sa Toa lại truyền đến từng đợt hương thơm của xử nữ, quả thật chính là một loại xuân dược cực mạnh đối với hắn, khiến cả người hắn khô nóng, khát đến khó nhịn.

“Ngaoan, ta không có chuyện gì gạt nàng cả.” Giọng nói của hắn khàn khàn, từ tính mê người, có một loại hương vị đặc biệt khác lạ.

“Giọng nói của chàng làm sao vậy, không thoải mái à?” Đột nhiên nghe giọng Sa Hiên như vậy, trong lòng Sa Toa cả kinh, lo lắng hỏi: Chẳng lẽ tiểu thúc thúc bị bệnh, vì không muốn nàng lo lắng nên mới gạt nàng.

Bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương vụn tới, dán lên trán Sa Hiên, nóng bỏng, nóng bỏng lại khiến đáy lòng Sa Hiên run lên một lần nữa. Giây tiếp theo, cánh tay mạnh mẽ của hắn đã ôm chặt lấy vòng eo nàng, kéo nàng vùi sâu vào trong lòng mình.

“Ừm, tiểu thúc thúc.” Sa Hiên chôn đầu vào hõm cổ Sa Toa, hô hấp nóng rực đều phun trên da thịt tinh tế, mềm mại của nàng, truyền đến một trận tê ngứa. Sa Toa nhìn không được xoay xoay trong lòng hắn, lại cảm giác lực ôm của Sa Hiên càng tăng thêm vài phần.

Cánh môi nóng rực dán trên da thịt nàng, bắt đầu di chuyển dần xuống dưới, trong người như có một loại cảm giác muốn giải tỏa điều gì, loại cảm giác xa lạ này khiến Sa Toa sợ hãi một trận, cảm thấy Sa Hiên lúc này hơi dọa người, làm nàng sợ run.

Sa Toa phản ứng lại càng khiến Sa Hiên càng thêm hưng phấn, hắn thậm chí muốn ôm chặt lấy nàng, hôn nàng, nhưng biến đổi nửa người dưới lại nhắc nhở hắn phải chấm dứt, nếu không thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ. Trong đầu đột nhiên nhảy ra câu Chỉ Yên đã nói, Sa Hiên không khỏi giật mình một cái, lửa dục trong nháy mắt đã bị dập tắt hơn phân nửa, trên khuôn mặt tuấn dật cũng xẹt qua một chút áy náy: Không ngờ hắn lại có loại suy nghĩ muốn xâm phạm Toa Nhi mà hắn yêu nhất, như vậy hắn so với cầm thú có gì khác nhau?

“Tiểu thúc thúc.” Nửa ngày không thấy chàng có động tác gì, Sa Toa rầu rĩ hô một tiếng, cái loại cảm giác sợ hãi, run rẩy đã biến mất, ngược lại trong lòng nàng lại vì chàng dừng lại mà cảm thấy hơi mất mát: Thật ra nàng không hề chán ghét tiểu thúc thúc ôm nàng, ở trong lòng chàng, nàng rất an tâm,

cũng rất hạnh phúc.

“Ngaoan, tiểu thúc thúc không có việc gì.” Sa Hiên buông Sa Toa ra, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, dịu dàng nhìn sâu vào mắt nàng.

“Thật? Vậy vừa rồi chàng bị sao thế?” Sa Toa cau mày, lo lắng nhìn tiểu thúc thúc nhà mình.

“Tiểu thúc thúc chỉ động tình thôi, là Toa Nhi làm ta động tình, nhưng bây giờ ta vẫn chưa thể động vào Toa Nhi, phải đợi đến khi Hoàng huynh cho phép, đợi đến lúc chúng ta động phòng...” Sa Hiên cúi đầu, nhẹ ‘mồ’ lên môi Sa Toa một chút, chân thành nói: Hẳn quả thật đã động tình, đại khái cũng chỉ có mình Sa Toa mới có thể làm hân động tình như vậy.

Cọ cọ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa đỏ bừng, đôi mắt sáng ngời tràn ngập hạnh phúc: Nàng đương nhiên biết động tình theo lời chàng nói là gì, nhưng, nếu như vừa rồi chàng không cố gắng đè nén lại thì...

Càng nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ như máu: Ừm, nàng nàng, nàng đang nghĩ cái gì thế này!!

Nhìn bảo bối then thùng trong lòng mình, yết hầu Sa Hiên trượt lên trượt xuống, con ngươi đen càng thêm u ám: “Có điều, chỉ cần chúng ta không đột phá phòng tuyến cuối cùng thì có thể...”

Nói xong, môi Sa Hiên cũng lại gần, hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn khiến chính mình rung động không thôi, tại khoảnh khắc hai đôi môi tiếp xúc, hai người đều chấn động, môi lưỡi giao hòa, trao nhau mật ngọt...

...

“Cám ơn, còn nữa, ngày mai lại tiếp tục xin phép giúp muội đi.” Giảng giải kỹ xảo chiến đấu xong, Chi Yên nói lời cảm ơn với Sa Long: Theo lời hân nói thì đúng là có một ít kỹ xảo có thể dùng được, do vậy nàng cũng nhìn ra hân đã tiêu tốn không ít tâm tư vào việc này.

“Giữa muội và ta không cần phải khách sáo như vậy.” Ánh mắt Sa Long tối sầm lại, tuần nhan như ngọc xẹt qua một chút mát mát.

Giúp nàng là vinh hạnh của hân, nếu có thể, hân càng hy vọng nàng có thể đối xử với hân như với Sa Toa vậy.

“Hắc hắc, thói quen mà thôi, sau này sẽ không nói nữa. À, cái này cho huynh ăn, có thể trợ giúp tu luyện.” Chi Yên cười hắc hắc, lại từ trong không gian lấy ra hai linh quả.

Loại quả này thật sự có thể trợ giúp người ta tu luyện, nàng tính mỗi buổi sáng đều đưa cho mọi người loại quả này, đoán chừng nếu Sa Toa biết được sẽ hô loạn một trận. Vừa nghĩ đến bộ dạng háo sắc, sùng bái lại vui sướng của Sa Toa, khóe môi nàng không khỏi gọi lên một nụ cười âm áp.

Ánh trắng sáng rọi chiếu xuống, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm dịu dàng, ấm áp, đôi mắt trong suốt như nước dưới ánh trắng bàng bạc như khúc xạ ra những tia sáng nhiều màu sắc, đẹp đến mức mê hoặc lòng người, lại thêm nụ cười yếu ớt của nàng khi ánh vào trong mắt Sa Long, càng khiến tầm mắt hân không sao dời khỏi được, cả bàn tay đang cầm linh quả nàng đưa cũng càng thêm dùng sức, trong mắt ần ần này sinh tình cảm mãnh liệt.

“Khụ khụ, cái kia, thời gian đã không còn sớm, muội về nghỉ ngơi đây.” Thấy ánh mắt Sa Long hơi khác thường, trong lòng Chi Yên cả kinh, vội vàng nói lời tạm biệt, thẳng đến khi trở lại phòng mình, trong lòng vẫn không thể không nghĩ đến về mặt của hân khi nhìn nàng.

Cái loại ánh mắt này, nàng không phải chưa từng thấy qua. Chi Yên cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại hơi lo lắng.

Nàng luôn xem Sa Long như ca ca, cũng giống như nàng xem Sa Toa là tỷ tỷ vậy. Nàng chưa bao giờ nghĩ muốn làm ai trong hai người họ đau lòng cả, nhưng xem ra, hình như trong lúc vô tình nàng đã khiến Sa Long đau lòng. Tuy rằng hiện tại bọn họ vẫn hài hòa ở chung, nhưng đến một ngày nào đó, nhất định giữa bọn họ sẽ xuất hiện vết rách, không phải hân thật xin lỗi nàng, thì là nàng cũng sẽ phụ hân.

Chi Yên đau đầu, nhàm chán xoa xoa mặt mình, trong lòng phiền muộn: Nàng bây giờ mới chín tuổi thôi, sao hân có thể có loại tình cảm này với nàng chứ? Hay là nàng nhầm rồi? Đúng, nhất định là nàng nhìn nhầm rồi.

Cuối cùng, Chi Yên chỉ có thể dùng loại lý do này để tự lừa dối chính mình, dù sao trước mắt nàng chỉ có thể dùng cách này để ngừng phiền lòng mà thôi. Nói nàng là rùa đen rút đầu cũng tốt, nói nàng tự lừa mình dối người cũng thế, tóm lại tạm thời nàng không muốn đụng vào mấy chuyện tình cảm này.

Tránh né tiến vào không gian Càn Khôn, nàng đã nhìn thấy Phi lão bận rộn sửa sang lại mấy loại dược liệu hôm nay nàng mua được.

“Đến đây, hôm nay thu hoạch không tồi, ngày mai tiếp tục cố gắng.” Phi lão cười yếu ớt. Trong một ngày đã góp nhặt được phần lớn số dược liệu cần thiết, bây giờ chỉ còn lại hai gốc dược liệu tứ phẩm và ba vị ngũ phẩm là đủ, với loại tốc độ này, thì chắc hẳn qua ngày mai sẽ có thể hoàn thành, như vậy gần nhất là ngày kia sẽ có thể chính thức luyện chế dịch Trúc Cơ.

“Hy vọng ngày mai có thể thuận lợi như hôm nay.” Chi Yên dùng hai tay chống đỡ đầu, ngồi trên cò nhàm chán trả lời.

“Sao vậy, có tâm sự sao?” Phi lão bay tới bên cạnh Chi Yên, nhìn nha đầu, tò mò hỏi: Cho tới bây giờ nàng đều sức sống mười phần nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện gì vậy?

“Ài, mặc kệ, ta phải ngủ một giấc thật tốt mới được, đến giờ thì gọi ta một tiếng nhé.” Chi Yên liếc mắt nhìn lão một cái, lại buồn bực nằm trên cỏ: Chuyện của Sa Long nàng đã tự thuyết phục chính mình, nhưng rốt cuộc tại sao bây giờ lại phiền lòng thì nàng cũng nói không rõ. Dù sao chỉ cần liên quan đến tình cảm là trong lòng nàng lại dao động...

“Ngủ đi, đến giờ ta sẽ gọi ngươi.” Phi lão lắc đầu, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng: Dù nha đầu này có mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi mà thôi.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, Chi Yên đã sớm thả trên bàn một giỏ linh quả, điều này cũng khiến Sa Toa vui muốn hỏng luôn, nếu không phải bị Sa Hiên nhìn chăm chăm thì nàng ấy đã hận không thể nhào lên ôm Chi Yên mà hôn mấy cái, quả nhiên Tiểu Yên Nhi rất tri kỷ.

Ăn sáng xong, Sa Toa và Sa Long đến trường, còn Chi Yên và Sa Hiên lại ra ngoài một lần nữa, lúc này, mục đích của họ là khu bán đấu giá ở phía Đông Minh đô.

Minh đô tổng cộng có bốn ngã tư lớn phân biệt ở phố Đông, phố Tây, phố Nam, phố Bắc.

Phố Tây tập hợp nhiều quán rượu, cửa hàng, là nơi mọi người đến để thư giãn giải trí. Phố Nam là phố chuyên về các loại ngọc khí, đồ sứ, trang sức, đồ cổ, lần trước Chi Yên mua bình ngọc, chế tác thủy tinh đều là ở phố Nam cả. Mặc khác, hàng hóa chủ yếu ở phố Bắc lại là dược liệu, các loại dụng cụ, bảo vật trợ giúp tu luyện, tương đối mà nói, chỉ có phố Đông là hơi có vẻ lạnh lùng.

Nơi ngã tư đường trống trải này, dòng người rất thưa thớt, kiến trúc vĩ mô (rộng lớn), tứ đại gia tộc ở Minh đô đều tập trung ở khu vực này. Người đời đồn đại nơi này là khu dành cho người giàu có ở Minh đô, có thể nhập trú ở đây thì chắc chắn đều là những người có tiền có thế.

Đừng nhìn hiện tại chỗ này chỉ là một nơi lạnh lùng, vắng vẻ, nhưng mỗi khi có vật gì muốn bán đấu giá thì nơi này sẽ lập tức trở thành nơi náo nhiệt, phồn hoa nhất Minh đô.

Tiếng bước chân trên đường lát đá truyền ra từng đợt tiếng vọng trong trẻo, đại khái đi khoảng nửa canh giờ, gian đấu giá duy nhất ở Minh đô đã xuất hiện trước mặt hai người Chi Yên.

Mặt tiền cửa hiệu được khảm bằng những khối gạch bằng ngọc lưu ly màu trắng trong suốt, xung quanh còn được viền vàng, bên trên cửa chính dùng một loại mực đen viết nên ba chữ to "Phòng đấu giá", rồng bay phượng múa, vô cùng bắt mắt, khí phái, trang nghiêm, xa hoa, vừa thấy đã biết đây là nơi mà kẻ có tiền thường xuyên tiến vào.

"Đi thôi." Nhìn Chi Yên híp mắt đánh giá, Sa Hiên nhin không được cười nói: Có vẻ như điều này đã trở thành thói quen của nàng, mỗi khi đến chỗ nào, điều đầu tiên nàng làm là dừng lại, yên lặng xem xét hai giây, lại đánh giá trong lòng một chút rồi sau đó mới tiến vào.

"Ừm." Chi Yên gật gật đầu, theo Sa Hiên bước vào trong.

Nghênh đón hai người họ là một trận gió lạnh quất vào mặt, vừa tiến vào phòng bán đấu giá, trong khoảnh khắc Chi Yên đã cảm thấy chính mình như lạc bước vào kho vàng của nhà ai vậy, ánh vàng óng ánh, sàn nhà cũng được lát một lớp gạch bằng ngọc lưu ly màu vàng, ngay cả bốn bức tường cũng được xây nên nên từ những khối đá màu vàng sáng. Cột trụ màu vàng, lan can màu vàng, quầy hàng màu vàng, tất cả đều được thống nhất là một màu vàng rực rỡ.

Chói mắt, xa hoa!

Chi Yên đánh giá trong lòng, chỗ này thật không hổ là nơi dành cho kẻ có tiền, trang trí kiểu kim bích huy hoàng thế này nhất định có thể kích thích tâm hư vinh, hưởng thụ của nhiều người, do đó cũng khiến bọn họ mạnh tay tiêu phí nhiều hơn.

"Hai vị có cần giúp đỡ gì không ạ?" Vừa đứng không đến hai giây, một vị nữ nhân viên đã đi đến trước mặt nghênh đón, nhìn hai người Chi Yên lễ phép hỏi, trên gương mặt thanh tú lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: Không tới không tới, so với nữ nhân như không tước xoe đuôi* ngày hôm qua thì mạnh hơn nhiều.

(*ý nói ng kiêu ngạo suốt ngày khoe khoan bề ngoài của mình => kẻ nông cạn)

"Ta muốn mua một ít dược liệu, đây là danh sách, mời ngươi xem qua một chút." Chi Yên lấy một tờ giấy từ trong lòng ra ngoài, giao vào tay nữ tử.

"Mời theo ta qua bên này!" Nữ tử gật gật đầu, cũng không mở ra ngay, mà dẫn đường cho hai người Chi Yên đi đến một nơi khác.

"Vương chức quản*, vị tiểu thư này cần một ít dược liệu, đây là danh sách." Nữ tử đem danh sách Chi Yên đưa cho Vương chức quản, là một nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh nhạt, sau đó mới lui ra chỗ khác.

(*quản lý, phụ trách)

"Dược liệu?" Nam tử trung niên nghi ngờ liếc mắt nhìn Chi Yên một cái, tùy tay mở trang giấy ra, còn thật sự xem xét, có điều chỉ sau hai giây, vẻ tùy ý trên mặt đã biến mất, mà niêm lên một tầng nghiêm trọng, nặng nề.

"Trà Phở Nhị Tơ Tằm, La Linh Thảo tứ phẩm, Phát Long Tân, Bồ Khỏa, Lăng Diệp ngũ phẩm*?" Ánh mắt nam tử dừng trên người Chi Yên, không xác định hỏi: "Vị tiểu cô nương này thật sự muốn mấy vị dược liệu này?"

(*tên được liệu, còn có thật hay không thì ta không biết vì ta “sạch” không ra =. =!!!)

Trà Phở Nhị Tơ Tằm, La Linh Thảo tứ phẩm thì còn được, nhưng Phát Long Tân, Bò Khỏa, Lãng Diệp ngũ phẩm, ba loại được liệu này chẳng qua chỉ là tên gọi, trong số những loại được liệu ngũ phẩm thì chúng thuộc loại vô cùng thông thường, cụ thể phải sử dụng như thế nào, hẳn cũng không biết, mà đoán chừng có rất nhiều luyện đan sư cũng không biết, không hiểu.

Vậy vị tiểu cô nương này muốn chúng nó để làm gì?

"Đúng vậy, không biết phòng đấu giá có mấy loại này không?" Chi Yên gật gù đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn nam tử: Nơi đây là nơi mà hai người các nàng nghĩ sẽ có khả năng có, nếu ngay cả nơi này cũng không có, thì chẳng lẽ nàng thật sự phải lên núi một chuyến sao?

"Trà Phở Nhị Tơ Tằm, La Linh Thảo tứ phẩm chúng ta đều có, Phát Long Tân, Bò Khỏa, Lãng Diệp ngũ phẩm có khách nhân lưu lại, dù tặng cho người cũng không sao, có điều khách nhân có dặn dò, chỉ cần người đồng ý ghi lại cách sử dụng mấy loại được liệu này để trao đổi là được."

Nam tử trung niên nhìn Chi Yên, vẻ mặt dò hỏi: Phát Long Tân, Bò Khỏa và Lãng Diệp đã gửi ở chỗ bọn họ hơn hai năm, không nghĩ tới hôm nay thực sự có người tìm tới cửa, chẳng lẽ đứa nhỏ này hiểu biết chính xác cách sử dụng ba vị được liệu này sao?

Chi Yên cau mày: Loại phương thức trao đổi này không phải không có, thậm chí tại đại lục U Lam rất thông thường, nhưng nàng chỉ biết ba vị được liệu này dùng để luyện chế dịch Trúc Cơ, còn công hiệu cụ thể thì nàng cũng không biết, chẳng lẽ muốn nàng viết là dùng để luyện chế dịch Trúc Cơ?

"Rất khó xử sao?" Thấy Chi Yên cau mày, Sa Hiên dò hỏi, "Nếu thật sự khó xử, thì mấy vị được liệu này, ta sẽ nhờ hoàng huynh tìm giúp muội, tin rằng một Long Đẳng quốc to lớn như vậy sẽ tìm ra được."

Sa Hiên đề nghị, trên thực tế phòng bán đấu giá nhìn như xa hoa này còn chưa bằng một phần mười phòng bán đấu giá ở Long Đẳng quốc đâu. Long Đẳng quốc đất rộng của nhiều, có loại được liệu gì mà tìm không thấy được?

"Có thể, có điều sự hiểu biết của muội vẫn còn rất nông cạn, chỉ có thể biết một ít da lông bên ngoài, dù sao muội mua mấy loại được liệu này cũng chỉ vì muốn thử nghiệm mà thôi." Chi Yên nhìn nam tử, trung cầu của ý kiến hắn.

"Ha ha, mấy loại được liệu này từ trước đến nay đều được xem là những loại được liệu thông thường, còn cách sử dụng, cũng không có vài người biết, nếu tiểu cô nương có thể viết ra một ít đã rất không tồi rồi, tin rằng vị khách nhân đó cũng sẽ không so đo, ngược lại còn thật sự cảm kích." Vương chức quản lác đầu, an ủi, cuối cùng Chi Yên dưới sự dẫn đường của nam tử đi đến một gian phòng độc lập khác.

Ghé vào trên bàn, Chi Yên dựa theo lời Phi lão theo thứ tự viết ra cách sử dụng của chúng, giống như lời Chi Yên đã nói, biết rất ít, cho nên gần như chỉ cần ba hai chữ đã đem đặc tính của mấy loại được liệu này nói ra.

Ba loại được liệu ngũ phẩm này thuộc loại đưa tặng, cho nên Chi Yên chỉ cần thanh toán hai loại được liệu tứ phẩm kia, sau đó mới cùng Sa Hiên rời khỏi phòng bán đấu giá.

Trên lầu hai phòng bán đấu giá, một lão giả mặc áo bào màu đen tuyền nhìn hai người rời đi, sâu trong đôi mắt hung ác nham hiểm lóe ra tia sáng ác độc, cả người lạnh lẽo, trên mặt dày đặc sát ý.

"Nàng chính là Lãnh Chi Yên của học viện U Lam?" Giọng nói của lão giả rét lạnh, giống như hàn băng, khiến người ta nhìn không được phải run rẩy khi nghe thấy.

"Đúng vậy, đi bên cạnh nàng là thân vương Long Đẳng quốc, Sa Hiên." Nam tử mặc quần áo màu xanh nhạt đứng ở sau người lão giả, cong thất lưng, cung kính nói.

"Hừ, Long Đẳng quốc, để ta xem bọn hắn còn có thể bảo vệ nó tới khi nào, phái người xuống, đẩy nhanh hành động." Lão giả vung tay áo, biến mất tại chỗ, nam tử thanh y lĩnh mệnh mà đi, lúc này, nơi góc đường xa xa, Chi Yên nhìn không được rừng mình một cái, tổng cảm giác hình như mình bị ai đó nhìn chăm chăm.

"Sao vậy?" Sa Hiên nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, có lẽ là ảo giác mà thôi." Chi Yên lắc đầu, thu hồi tầm mắt, đôi mắt trong suốt vẫn như cũ ẩn chứa một tầng sầu lo: Cảm giác của nàng luôn rất chuẩn, nhưng mà, tu vi trước mắt của nàng thật sự rất thấp, nên không thể phát hiện chuyện gì bất thường, đoán chừng ngay cả Sa Hiên cũng cảm ứng không được.

Nói như vậy, người đang âm thầm theo dõi chắc chắn lợi hại hơn nhiều lần so với Sa Hiên, ít nhất là cao cấp linh giả.

Đi thêm một đoạn, cái loại cảm giác này mới biến mất, Chi Yên vẫn như cũ không dám có chút lơ là nào.

"Chúng ta trực tiếp trở về học viện đi, lúc này chắc hẳn Sa Toa cũng gần tan học rồi." Sa Hiên nhìn Chi Yên đề nghị: "Đoán chừng mọi người đều ngóng trông muốn đến sơn động tu luyện đây." Cuối cùng cũng không quên kèm theo một câu trêu tức trắng trợn: Thật ra không riêng gì những người ở linh giả nhất ban, hẳn cũng bắt đầu nhớ nhung Tự Linh trận trong sơn động rồi.

"Ừm, đi thôi, chúng ta đến nhà ăn ăn cơm trước, sau đó cùng đến sơn động tu luyện." Chuyện được liệu đã được giải quyết, Chi Yên cũng vui vẻ rảnh rỗi, dù sao buổi chiều không có chuyện gì khác nữa, còn nếu muốn luyện chế dịch Trúc Cơ thì cũng phải nghỉ ngơi một ngày rồi mới bắt đầu, cho nên đi

tu luyện với mọi người cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 9.2: Phòng bán đấu giá

Edit: Thủy Lưu Ly.

Vừa đến cửa khu dạy học của ban linh giả, hai người đã phát hiện Sa Toa cũng vừa vặn tan học. Nháy Chỉ Yên xuất hiện, mọi người thuộc linh giả nhất ban đều đồng loạt hoan hô, cuối cùng Chỉ Yên đành phải dậm dò lại vài câu, mới có thể cùng đám người Sa Toa cùng đến nhà ăn cơm.

Bởi vì vừa tan học, số lượng người tới nhà ăn cũng rất nhiều, đám người Chỉ Yên xuyên qua giữa dòng người, sau đó dưới sự hộ vệ của hai người Sa Hiên và Sa Long, thật vất vả đến được nhả gian lâu hai.

Lầu một là nơi dùng cơm bình thường, giá tiền hợp lý, số lượng chất lượng cũng phù hợp, thích hợp với phần đông những đệ tử có thân phận bình thường. Nhả gian lâu hai thì gần như chuyên phục vụ cho chúng đệ tử có tiền có thế, đồ ăn lại làm không tồi, mà quan trọng nhất là không cần phải chen chúc với những người bên dưới cho nên dù phí tổn ở nơi này cao gấp đôi những hàng quán bên ngoài cũng có người tình nguyện đến đây dùng cơm.

Chỗ ngồi trong nhả gian lâu hai được phân chia kiểu một cánh hoa sen là một chỗ ngồi, một đóa hoa sen chín cánh, cũng tương đương với chín chỗ ngồi trong cùng một bàn.

Mặc dù phí tổn nơi này không tầm thường, nhưng vẫn tụ tập không ít người như cũ, đợi đến khi đám người Chỉ Yên lên tới nơi, chỉ còn lại một bàn ngồi chín chỗ, mà trong đó đã có ba vị nữ đệ tử ngồi sẵn ở đó.

"Đi, chúng ta qua bên kia ngồi." Sa Toa hưng phấn lôi kéo Chỉ Yên đi qua: Buổi sáng bé con đưa linh quả cho nàng, nàng vẫn còn để dành lại hai quả, lúc này nàng lại bắt đầu cảm thấy hơi nóng vội muốn ăn rồi.

Nhìn hai người lại gần, thiếu nữ bạch y ngồi ở giữa không khỏi cau chặt mày, hai thiếu nữ bên cạnh thấy thế, lập tức vẻ mặt không còn giận nhìn hai người Sa Toa và Chỉ Yên.

"Thật xin lỗi, Mộ Dung tiểu thư không thích bị người khác quấy rầy, mời sang nơi khác tìm chỗ." Lúc Sa Long, Sa Hiên chọn xong cơm trở về, thì chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Bốn tiểu thư cũng không thích bị quấy rầy, nếu không mời các người di dời sang nơi khác đi*." Sa Toa hừ lạnh, mạnh mẽ ngồi xuống: Buồn cười, nàng đường đường công chúa Long Đăng quốc, sao có thể bị những lời nói của hai người uy hiếp được!

(* nhả gian có sắp xếp kiểu nhiều bàn, mỗi bàn có 9 chỗ ngồi và mỗi chỗ có giá trị khác nhau (ta đoán vậy =.!!!), cho nên không phải cứ ngồi trước rồi là không cho người khác ngồi nữa, trên thực tế, mỗi một chỗ trong chín chỗ ngồi tương đương với chỗ ngồi một ghế một bàn trong những hàng quán khác, cũng có nghĩa là việc những người không quen ngồi cùng bàn là điều bình thường, mà tất nhiên theo phép lịch sự sẽ không ai chọn chỗ đã có người ngồi rồi nhưng trong trường hợp đã gần hết chỗ và ba đứa kia làm màu quá nên Sa Toa mới khiêu khích như vậy => Sa Toa cũng không phải đang cậy thế ức hiếp người)

"Ba người còn đứng đó làm gì, mau mau ngồi xuống đi." Nhìn ba người Chỉ Yên sừng sờ đứng tại chỗ, Sa Toa hí hửng, không còn giận hờn nói, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang theo một loại khí thế cao quý không ai sánh bằng.

"Ngồi đi." Sa Hiên lấy lại tinh thần nâng bước đi qua ngồi xuống bên cạnh Sa Toa: Nếu không theo ý vật nhỏ này, đoán chừng hậu quả sau đó sẽ càng khó thu xếp.

Chỉ Yên, Sa Long cũng đi theo ngồi xuống, đối diện với nữ tử bạch y, lúc này nàng ta vẫn còn cau mày, trên khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp nhiễm lên một tia không còn giận, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao nhã, thậm chí từ lúc đám người Sa Toa ngồi xuống cho đến bây giờ, nàng ta cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua bọn họ một cái, tầm mắt vẫn dừng trên ly trà trước mặt, vẻ mặt sắc lạnh, có một loại cảm giác kiêu căng, tự cao tự đại.

Từ ánh mắt đầu tiên khi Chỉ Yên nhìn thấy nàng ta thì đã cảm thấy không thích rồi, nhưng nàng chỉ hờ hững ngồi một bên, im lặng không nói.

"Các người có biết nàng là ai không mà dám làm càn như thế!" Thấy thiếu nữ bạch y vẫn cau mày, nữ tử thanh tú mặc áo váy màu đỏ rực ngồi bên cạnh đột nhiên cảm thấy khó chịu, đứng bật dậy, ngay cả nữ tử mặc áo váy màu vàng nhạt còn lại cũng đứng lên theo.

"Ta không quan tâm nàng ta là ai." Sa Toa hừ lạnh.

"Hừ, nói ra sẽ hù chết người, đây chính là học tỷ Mộ Dung Lam Tuyết, tứ hợp viện, người nghe qua chưa, học tỷ của chúng ta chính là nữ tử duy nhất

được ở trong tứ hợp viện đấy! Đề học tử ăn cơm với các người thì chỉ khiến học tử mất hứng mà thôi..." Về mặt nữ tử hồng y (đỏ) y kiều ngạo, hiện ngang lần liệt nói, trong ánh mắt cũng tràn ngập ý khinh thường.

"Tứ hợp viện, Mộ Dung Lam Tuyết, điều này thì liên quan gì đến ta? Quấy rầy nàng ta ăn cơm? Có bản lĩnh thì các người đuổi hết những người ở đây đi, còn nữa, người xác định mệnh của người không khiến người khác cảm thấy buồn nôn chứ? Nếu muốn học tử vĩ đại của người ăn cơm được, thì tốt nhất người nên ngậm miệng lại đi, ừm, thật thôi!"

Khỏe môi Sa Toa hơi cong, trên mặt trời lên một tia treu tức, nhũ mảy, nhìn thiếu nữ hồng y nói, không những thế, một tay nàng còn xua qua xua lại tạo gió, tay kia lại nhẹ nắm mũi, bộ dạng như bị mùi thối của kẻ nào đó xông đến không thở được.

"Phụt..." Chi Yên nhịn không được bật cười ra tiếng, bộ dáng vừa rồi của Sa Toa giống như một con gà trống mới đấu thắng đối thủ vậy, khụ khụ, phải là gà mái mới đúng.

"Ừm, Tiểu Yên Nhi, người ta đang rất đau lòng, muội cũng không biết giúp ta." Giọng nói của Sa Toa mềm mại lại kéo dài, cả người nàng còn dán lên người Chi Yên, đôi mắt trong suốt ngập nước, bộ dạng như rất uất ức, khiến nàng (Chi Yên) bó tay không biết phải làm sao.

"Được rồi, ăn cơm đi, quấy rầy nhã hứng của cô nương, chúng ta thật sự rất xin lỗi, nhưng người cũng thấy đấy, nơi này chỉ còn lại nơi này là còn chỗ trống..."

Sa Hiên lên tiếng, hòa giải một phen, tiếng nói từ tính vang lên, rước lấy vô số cái quay đầu của chúng thiếu nữ. Sa Toa thấy vậy, nháy mắt từ trên Chi Yên nhảy bật dậy, bá đạo ôm cánh tay Sa Hiên, biểu thị công khai quyền sở hữu.

Nghe thấy giọng nói của Sa Hiên, Mộ Dung Lam Tuyết vẫn bị vây trong trạng thái đóng băng, lúc này mới ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn Sa Hiên một cái, rồi sau đó lại tiếp tục cúi đầu, tao nhã ăn đồ ăn của chính mình, không có chút nào là muốn để ý tới bọn họ.

"Hừ, có gì hơn người chứ, tứ hợp viện, Tiểu Yên Nhi nhà chúng ta còn không muốn đến đó đâu." Thấy Mộ Dung Lam Tuyết có chút để ý tiểu thúc thúc nhà mình khiến Sa Toa phát hỏa (tức giận), giọng nói cất cao, về mặt khinh thường.

"Xùy, người nghĩ tứ hợp viện là nơi muốn vào thì có thể vào sao? Còn nói không muốn đến, người ăn không được nho nên nói nho xanh à? Chắc chắn, đúng là không còn gì để nói, tân sinh của U Lam học viện càng ngày càng kỳ cục." Thiếu nữ Hồng y khinh thường cười một tiếng, giống như nghe thấy chuyện gì vô cùng buồn cười, ánh mắt cũng không chịu thua kém mà nhìn chăm chăm Sa Toa như khiêu khích.

Tứ hợp viện, đó là nơi chỉ có những đệ tử ưu tú nhất của U Lam học viện mới có thể ở lại, còn nói không muốn đến? Hừ, dù có muốn thì cũng phải có tư cách mới vào được đấy. Nhìn mấy người này mà xem, đây tuyệt đối là loại người chỉ biết mạnh miệng mà thôi. Nghĩ vậy, ánh mắt nàng ta nhìn Sa Toa càng thêm hèn mọn.

Bộ dạng hơn người thì sao, không phải cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc à.

Ánh mắt Chi Yên chợt lạnh xuống, đây là loại thái độ của những đệ tử khóa trên đối với khóa dưới sao? Ý vào vào việc bản thân đã ở học viện hơn hai năm, lại mở miệng cười nhạo tân sinh, tỏ vẻ chính mình đặc biệt cao quý?

Người như thế, trong mắt nàng chỉ là những kẻ tự biên tự diễn, mà không biết trên thực tế, người có thực lực thật sự sẽ tuyệt đối khinh thường việc dùng cách này để lôi kéo sự chú ý của người khác.

"Loảng xoảng" một tiếng, một chiếc lắc tay bằng thủy tinh sáng bóng rơi xuống mặt bàn: "Cái này giao cho tử xử lý, tùy tiện ném đi cũng tốt, tóm lại đừng để nó đến phiền muội."

Trong lúc Sa Toa còn đang sững sờ, ngẩn ngơ, giọng nói trẻ con trong trẻo, non nớt của Chi Yên vang lên, tuyệt đối châm chọc những lời mà thiếu nữ hồng y vừa mới nói.

"Ha, lắc tay Tử Tinh." Những người luôn bên cạnh xem náo nhiệt xung quanh, đột nhiên hô nhỏ một tiếng, ánh mắt nóng bỏng nhìn về mặt hồ hững của Chi Yên.

"Trời ạ, nàng chính là vị luyện đan sư chín tuổi kia! Còn lắc tay Tử Tinh này nghe nói là do đạo sư Lôi Nặc tự tay đưa đến linh giả nhất ban! Đúng, chính là nàng, lần trước ta còn thấy Diệp Văn tôn giả cho nàng ăn Bồi Nguyên đan..."

Oanh, toàn trường sôi trào, luyện đan sư chín tuổi, lắc tay Tử Tinh, đạo sư Lôi Nặc, Diệp Văn tôn giả cùng với Bồi Nguyên đan, liên tiếp từ ngữ được nói ra, trong nháy mắt mọi đều cảm thấy choáng váng, tập thể há to miệng, trên mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

Từ lúc Chi Yên tung ra lắc tay Tử Tinh, Mộ Dung Lam Tuyết vốn lãnh ngạo, lạnh nhạt đã không nhịn được ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lộ ra một tia không thể tin được, lại tò mò nhìn đứa nhỏ trước mặt, đến khi nghe đám người hô nhỏ, con người hồ hững, lạnh như băng thoáng chốc dâng lên một tầng ngoài ý muốn.

"Lắc tay Tử Tinh." Ánh mắt thiếu nữ hồng y đại ra, kinh ngạc nhìn lắc tay Tử Tinh nằm trên mặt bàn.

"Ha, lắc tay Tử Tinh này thật xinh đẹp, ừm, có điều trang trí bên trên quá sắc nhọn, nếu mang theo chắc sẽ làm tay bị thương, tử mới không chạm vào đâu, ném nhiệm vụ này cho tiểu thúc thúc là được rồi." Sa Toa bĩu môi, về mặt ghét bỏ, mọi người xung quanh thấy vậy, trên trán không khỏi xuất hiện một loạt vạch đen.

Lắc tay Từ Tĩnh, là chìa khóa duy nhất thông tới tứ hợp viện, vậy mà lại bị các nàng ghét bỏ, được rồi, bọn họ thừa nhận, đứa nhỏ phản y trước mặt quả thật không giống bọn họ, ngay cả viện trưởng cũng cho nàng một cái hứa hẹn còn gì, huống chi chỉ là một lắc tay Từ Tĩnh?

Có điều nữ tử xinh đẹp bên cạnh này là ai? Đứa nhỏ phản y không quan tâm lắc tay Từ Tĩnh thì có lý do, nhưng nàng cũng tỏ vẻ không quan tâm, thì hình như có chút không nói nổi rồi.

"A! Vị kia hình như là Sa Toa công chúa của Long Đăng quốc, còn có Sa Long vương tử cùng với Sa Hiến thân vương nữa." Trong đám người truyền ra một giọng nói yếu ớt, oanh một tiếng, giờ khắc này, lực chú ý mọi người đều chuyển lại đây, ánh mắt nhìn mấy người Sa Toa càng thêm nóng rực, cộng thêm ý muốn lấy lòng nhẹ.

Long Đăng quốc, là một trong số những siêu cường quốc ở đại lục U Minh, cho nên là vương tử, công chúa thậm chí là thân vương của Long Đăng quốc, là sự tồn tại tôn quý cỡ nào. Vậy mà hần, bọn họ lại có thể cùng dùng cơm với mấy vị vương tử, công chúa và thân vương tôn quý này?

Mọi người kích động đến mặt mày đỏ bừng, không nói nên lời

Thân thể của thiếu nữ hồng y run lên, sắc mặt trắng bệch, sâu trong mắt lộ rõ ý hoảng sợ: Nàng, nàng vậy mà lại đắc tội công chúa Long Đăng quốc! Điều này, điều này, sao có thể?

Một tên đệ tử thiên phú chẳng có gì lạ, Mộ Dung Lam Tuyết bên người nàng cũng là một người như vậy, thậm chí có thể nói là đệ tử kiệt xuất nhất trong phần lớn các đệ tử có thiên phú, cho nên lúc Chi Yên đưa ra lắc tay Từ Tĩnh, nàng chỉ cảm thấy ngoài ý muốn, trừ bỏ khiếp sợ cũng không còn cảm xúc nào khác.

Nhưng mà bây giờ lại khác, ngồi ở trước mặt, thậm chí còn vừa đấu võ mồm với chính mình lại là công chúa Long Đăng quốc. Long Đăng quốc đấy, đó là sự tồn tại không lồ cỡ nào, không nghĩ tới nàng cứ như vậy, hồ đồ mà đắc tội công chúa, điều này có khác gì việc đắc tội với toàn bộ Long Đăng quốc đâu? Tội danh bậc này, nàng lấy cái gì mà gánh vác?

Dù nàng có lợi hại cỡ nào, cũng không có cách đối kháng với cả một quốc gia, thậm chí tất cả những lời nói lúc này của nàng đều liên quan đến sự tồn vong gia tộc.

Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy ý lạnh lan tràn khắp cơ thể, cả người bị vây trong bóng ma sợ hãi, run rẩy đến lợi hại, chỉ có thể ngu người đứng tại chỗ, sắc mặt trắng bệch biểu hiện nội tâm nàng lúc này bất an và hồi hận cỡ nào.

Thật vất vả mới nín bợ được Mộ Dung Lam Tuyết, mà bây giờ lại đắc tội với một vị công chúa. Nàng hận không thể dùng sức cho mình hai cái tát, hận không thể đâm đầu vào thân cây mà chết quách đi cho rồi.

Mộ Dung Lam Tuyết liếc mắt nhìn đám người Sa Toa thân nhiên đùa giỡn với nhau một cái, ánh mắt một lần nữa rơi trên người Chi Yên: Nàng chỉ cảm thấy hứng thú đối với việc tu luyện mà thôi, còn thể lực gia tộc, luôn luôn không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng.

"Cái kia, Sa Toa công chúa, hay ngài đến bên này ngồi đi, chúng ta đem vị trí nhường lại..." Một thiếu niên lấy lòng nói. Thân là đệ tử hào môn, quan trọng nhất là phải biết cách hành động tùy theo hoàn cảnh: Nếu sớm biết bọn họ là vương tử, công chúa, thì từ lúc bọn họ vào bước vào đây, thì hần đã lập tức chuẩn bị chỗ ngồi cho tốt rồi, có điều bây giờ còn không muộn, ít nhất hần là người đầu tiên đưa ra ý kiến như thế.

"Đúng vậy, công chúa, vương tử còn có thân vương đại nhân, mời qua bên này ngồi!" Đám người ồn ào một trận, nhiệt tình mời đám người Sa Toa nhập tọa. (tọa = ngồi)

Nghe thấy những lời xung quanh, thân thể thiếu nữ hồng y càng run rẩy hơn, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

"Hừ, bản công chúa cứ nhìn trúng vị trí này đây, xem ai dám đuổi chúng ta đi." Sắc mặt Sa Toa phát lạnh, âm thanh lạnh lùng nói.

"Đúng đúng, Sa Toa công chúa nhìn trúng cái gì thì là cái đó, cái kia, chúng ta đi thúc giục người đem đồ ăn lên cho các ngài." Đám người phụ họa, chi chốc lát sau, đồ ăn đã được bưng đi, nhưng trong đó lại thêm vào rất nhiều những món khác, là được thêm vào nửa đường.

Ăn xong cơm, trước khi đi Sa Toa còn cố ý liếc mắt nhìn thiếu nữ hồng y kia vài giây, chờ đến khi nàng ta sợ tới mức cả người run rẩy, thì mới hài lòng cười sung sướng rời khỏi.

...

"Hừ, tức chết ta, tức chết ta." Đi ra ngoài nhà ăn, Sa Toa vẫn cảm thấy không cam lòng như cũ, môi đỏ mọng của nàng hơi mím lại, vẻ mặt không vui.

"Được rồi, không cần phải chấp nhặt với mấy người đó." Sa Hiến ôm lấy vòng eo nàng, an ủi.

"Hừ, chàng không thấy cái người tên Mộ Dung Lam Tuyết kia sao, kiêu ngạo như gì ấy, vừa nhìn đã không ưa rồi. Không phải chỉ là cao cấp linh giả trung giai sao, hừ, đợi thêm vài ngày, ta cũng sẽ đạt tới độ cao kia, hừ hừ." Quyết miệng, Sa Toa giận dữ nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, Toa Nhi của chúng lợi hại nhất, ai cũng không bằng được." Sa Hiến hòa theo lời nàng, cung chiêu, an ủi.

"Hừ, chàng còn dám nói, chàng xem ánh mắt nàng ta nhìn chàng đi, nói, có phải chàng cảm thấy đặc biệt sung sướng không?" Lúc này, Sa Toa đầy một

bụng lửa, mặc kệ chàng nói thế nào cũng đều sai. Mắt thấy vấn đề lại tự đứng dần lên người mình, Sa Hiên vô cùng bất đắc dĩ, dùng chân, hai tay đè lại bả vai của nàng.

"Đi thôi, chuyện tiếp theo trẻ con không nên xem." Chi Yên bĩu môi, trong mắt xẹt qua một tia trêu tức, lôi kéo Sa Long nhanh chóng rời xa.

"Toa nhi ghen sao?" Mắt thấy đám người Chi Yên đã đi xa, Sa Hiên nhẹ nhàng nâng cằm Sa Toa, ghé mặt lại gần chóp mũi nàng, mũi hoặc hỏi, hơi thở nóng rực đều phun trên gương mặt của nàng, trong nháy mắt đã khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đỏ bừng, mũi thái lan tràn.

"Đừng, đừng nói vậy!" Sa Toa xoay mặt sang hướng khác, quát cường phủ nhận, nhưng trái tim trong lồng ngực lại vẫn kinh hoàng, dập thình thịch không ngừng như cũ.

Sa Hiên mỉm cười, khuôn mặt tuấn tạc tỏ ra vô cùng vừa lòng: "Tiểu thúc thúc rất thích nhìn thấy vẻ mặt ghen tỵ của Toa Nhi..."

Sa Hiên gần như ngậm lấy vành tai Sa Toa mà nói, một tay còn nhanh chóng ôm chặt vòng eo thon nhỏ của nàng, kéo nàng dán sát vào người mình, hơi thở đậm đặc hương vị nam tính không kiêng nể gì bao vây chặt chẽ người thương.

Xem ra hẳn nhất định phải để nàng ý thức được nàng quan trọng cỡ nào trong lòng hắn. Lại nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, để cho nàng đối mặt với chính mình: "Tiểu thúc thúc chỉ thích một mình Toa Nhi, nhìn Toa Nhi không vui, nơi này của tiểu thúc thúc sẽ đau." Nói xong, hắn cẩn thận đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên vị trí trái tim mình. Khoảng cách giữa hai người quá gần, không thể không khiến những người qua lại trên đường đường chú ý, liên tiếp quay đầu ngoái nhìn.

Sa Toa 囧 hận không thể tìm một cái động mà trốn vào trong. Cảm nhận được vị trí dưới lòng bàn tay truyền đến nhịp đập mạnh mẽ lại hơi vội vàng của chàng, trong lòng nàng ấm áp, ngọt ngào không nói nên lời.

"Thả, buông ra." Giọng nói Sa Toa dè dặt, hơi có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi, lại ngửi thấy hơi thở trên người chàng, trong đầu không khỏi hiện lên khung cảnh thân mật tối qua của hai người, bàn tay to ấy tùy ý vuốt ve trên người nàng, dụ dỗ lửa nóng sâu trong nội tâm...

"Không để, trừ khi Toa Nhi hôn tiểu thúc thúc một cái." Mũi nhún trong ngực, hơn nữa trên mặt còn ửng hồng mê người, khiến giọng nói của Sa Hiên đột nhiên trở nên khàn khàn, trong mắt bùng lên hai ngọn lửa cực nóng.

Bùng! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa càng bị nhuộm đỏ, thân thể xụi lơ trong lòng chàng, nếu không có Sa Hiên ôm lấy, thì chắc nàng đã bị ngã xuống đất rồi: "Ừm, tiểu, tiểu thúc thúc ức hiếp Toa Nhi, ta, ta sẽ mách Tiểu Yên Nhi..." Vui đầu trong ngực Sa Hiên, Sa Toa nhỏ giọng hừ nói, nếu không phải chung quanh có người nhìn, có lẽ nàng đã sớm hôn ai đó rồi.

"Đưa ngọc, thúc thúc chỉ làm như vậy với mình Toa Nhi mà thôi." Thờ dài một tiếng, Sa Hiên hạ một nụ hôn xuống đỉnh đầu Sa Toa, nhẹ đỡ nàng, lôi kéo về phía trước.

...

Sa Long bị Chi Yên kéo đi, vẻ mặt đại ra, tay Chi Yên mềm mềm, lạnh lạnh, trắng mịn, như không xương, khiến người ta hưng phấn đến run rẩy.

Chi Yên lôi kéo Sa Long đi một đoạn đường, sau đó buông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xẹt qua một tia đùa dai "Huynh nói bây giờ hai người bọn họ có phải lại đang hôn nhau không?"

Khóe mắt mỉm cười, vẻ mặt thần bí, đôi môi tinh xảo, no đủ nhuộm lên một tầng nước trong suốt, trên người được hương trần ngập, như dụ dỗ người phạm tội. Ánh mắt Sa Long tối sầm, cường chế kiềm diễm trong lòng, hỏi lại: "Nếu muội muốn biết thì sao vừa rồi lại kéo ta đi?"

Vươn tay xoa xoa đầu nàng một chút, hắn vờ tức giận, chế nhạo nói. Trong nháy mắt khi thu tay lại kia, nội tâm Sa Long đã không thể ngừng run động. Xúc cảm tê dại từ lòng bàn tay lan ra toàn bộ thân thể, khiến con người như ngọc lục bảo của hắn đầy đặt một tầng ánh sáng khác lạ, dường như ẩn giấu hai ngọn lửa sắp sửa bùng lên.

"Tránh không để bọn họ cảm thấy xấu hổ mà thôi." Chi Yên thè lưỡi, nghịch ngợm nói, mà ngay khi nàng vừa nói xong câu đó, Sa Hiên cũng vừa vịn ôm Sa Toa đi về phía này.

...

Buổi chiều, mọi người lại một lần nữa tập trung tại sơn động đặt Tụ Linh trận, chờ đến khi mọi người ngồi xuống, Chi Yên mới nhờ Phi lão khởi động Tụ Linh trận. Linh khí bắt đầu chuyển động, vẻ mặt mọi người theo đó cũng càng lúc càng trở nên cuồng nhiệt.

Ánh mắt Chi Yên ảm đạm một chút, ý niệm vừa động, dẫn linh khí trong không gian ra ngoài, cũng không hề không biết giữ lại giống như lần trước. Trải qua sự cảnh cáo Phi lão, hôm nay nàng quyết định chỉ thả một phần linh lực, so với sự cuồng nhiệt, mãnh liệt hai lần trước, Tụ Linh trận hôm nay lại trở nên dịu dàng như nắn thân ôm ấp đứa nhỏ của chính mình.

Không hề ngoài ý muốn, trên mặt mọi người lộ vẻ nghi ngờ.

"Sao lại thế này, linh khí hình như thiếu rất nhiều?" Lóp trưởng Tề Hựu hỏi ra nghi ngờ trong lòng, ánh mắt nhất thời dừng trên người Chi Yên.

"Cái này chắc hẳn liên quan đến sự tiêu hao của linh thạch, còn cụ thể thì ta cũng không biết." Ánh mắt Chi Yên chột lóe, mơ hồ nói, hai mắt lại càng

không dám đối diện với Sa Toa, giống như nàng đã làm chuyện gì đuối lý vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 10: Âm sát

Edit: Thủy Lưu Ly.

Từ Tụ Linh trận ra ngoài, trời đã tối mịt, lúc này, tu luyện rõ ràng không còn phần khích như trước nữa, mọi người ai cũng mang một bụng khó hiểu tan ra, chỉ còn dư lại đám người Chi Yên cùng trở lại Bắc uyển.

"Chuyện Tụ Linh trận suy yếu thật sự có liên quan đến linh thạch sao?" Sa Hiên cau mày, nắm tay Sa Toa, nhìn Chi Yên hỏi.

Nếu quả thật liên quan đến linh thạch thì có phải nếu thêm một lượng linh thạch mới sẽ khôi phục lại trạng thái ban đầu không?

Ánh mắt Chi Yên hạ xuống, hơi hơi né tránh, lại liên tưởng đến những lời cảnh cáo của Phi lão, nàng quyết định vẫn nên sớm giết chết kỳ vọng của bọn hắn thì hơn.

"Thật ra ta cũng không rõ, chỉ sợ hiệu quả về sau sẽ ngày càng kém." Lắc đầu, Chi Yên hàm hồ nói.

"Tuy nhiên dù có kém một chút, nhưng tổng thể lại mạnh hơn so với bình thường nhiều, cho nên đừng làm khó Tiểu Yên Nhi nữa." Đôi mắt trong trẻo của Sa Toa dừng trên người Chi Yên, nhìn nàng (Chi Yên) nhủ thầm, nhất thời lên tiếng ngắt lời. Trong suy nghĩ của nàng, Yên Nhi có thể làm ra loại trận pháp này đã rất nghịch thiên rồi, hơn nữa, trên đời nào có chuyện miễn phí tốt đẹp như vậy?

Bất kể chuyện gì đều có tính hai mặt của nó, càng là đồ tốt thì càng quý giá, càng quý giá thì càng ngăn ngại, Tụ Linh trận này vừa vận chứng minh tính quý giá mà ngăn ngại của câu nói này.

"Ta chỉ tò mò mà thôi, cũng không có ý muốn khó xử gì. Như vậy cũng tốt, có thể tránh được việc xuất hiện nhiều người có ý đồ với Tụ Linh trận." Sa Hiên thở dài, mấy ý tưởng trong lòng cũng vì sự thay đổi của Tụ Linh trận mà thay đổi.

Cơm nước xong, từng người tự trở về chỗ của mình nghỉ ngơi, nhân đây Chi Yên cũng dặn dò ngày mai mấy người Sa Toa không cần đến quấy rầy nàng, rồi mới yên tâm trở về phòng mình.

Một đêm ngon giấc, Chi Yên mới lúc mình tiến vào không gian Càn Khôn.

Thấy nàng tiến vào, Phi lão mỉm cười, lên tiếng tiếp đón, còn lập tức đem những loại dược liệu mà Chi Yên vất vả lắm mới có được bày xung quanh được đỉnh màu tím nâu, đang như có như không tan ra một tầng sương mù màu trắng mờ lạnh lẽo.

"Bắt đầu đi, đến lúc quan trọng còn có ta giúp đỡ." Phi lão bay đến trước mặt Chi Yên, cổ vũ.

"Ừm." Hừ nhẹ một tiếng, Chi Yên đứng vững trước được đỉnh, hơi động ý niệm, một ngọn lửa màu cam phụt ra khỏi đầu ngón tay nàng, bàn tay nàng run nhẹ, oành một tiếng, ngọn lửa màu cam đã bùng lên trong được đỉnh.

Hơi nóng mãnh liệt quay cuồng, khí lạnh trên đỉnh lò bị đun nóng, nhanh chóng bốc hơi. Đầu tiên, Chi Yên cầm lấy Tử Khôi Diệp nhị phẩm, có hình dạng như một chiếc quạt hương bồ, thả vào được đỉnh.

Linh hồn lực tan ra, dẫn đường hơi nóng xoay quanh dược liệu, Tử Khôi Diệp lấy một loại tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, tan ra, cuối cùng hóa thành một bãi nước màu tím.

Linh hồn lực tăng cường, thu vén dung dịch màu tím kia, rồi nhanh chóng đè nén lại, Chi Yên thấy đã đến lúc, vội vàng cho thêm nửa thùng nước trong mà Phi lão đã chuẩn bị sẵn vào trong được đỉnh.

Ừng ục, nước trong lò cuộn cuộn sôi trào, chất lỏng màu tím lơ lửng trong dòng nước, lan ra, cuối cùng hòa tan thành một loại chất lỏng màu tím sậm.

Đại khái kéo dài khoảng mười phút, Chi Yên bắt đầu cho những loại dược liệu khác vào.

Thanh Tâm Thảo, Định Thần Ti... Cọng cỏ xanh biết và những sợi tơ màu nâu bụi cùng được cho vào trong được đỉnh, nhưng nháy mắt đã bị chất lỏng màu tím bao phủ.

Không chế linh hồn lực, chia ngọn lửa thành ba phần, một ngọn tiếp tục đun nóng chất lỏng màu tím, một ngọn tập trung làm mềm hóa Thanh Tâm Thảo,

mà ngọn còn lại lại tập trung luyện hóa Định Thần Tỉ.

Ngọn lửa phân tách, cho nên tinh thần của Chi Yên phải đồng thời chú ý tính hướng, tính chất của ba loại dược liệu khác nhau, điều này khiến nàng chịu không ít khó khăn. Một lát sau, trên vầng trán trắng nõn của nàng đã chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì hơi nóng mà hồng hồng.

"Tập trung tinh thần, tiếp tục kiên trì thêm hai phút nữa thì được rồi." Thấy Chi Yên như vậy, Phi lão ở bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

Hai phút trôi qua, Thanh Tâm Thảo đã hoàn toàn hóa thành một vũng bùn mềm nhũn, còn Định Thần Tỉ lại biến thành vô số mảnh nhỏ, hoàn toàn hòa vào trong chất lỏng màu tím.

Làm xong bước này, Chi Yên hơi thở phào nhẹ nhõm. Trước mắt nàng mới chỉ luyện hóa ba loại dược liệu mà thôi, còn lại hơn trăm loại nàng phải làm thế nào bây giờ. Nàng thật sự không dám tưởng tượng bản thân có thể tiếp tục kiên trì nữa hay không, nói không chừng không chờ nàng kiên trì đến cuối, dương khí trong cơ thể nàng đã cạn kiệt rồi.

Lắc lắc đầu, Chi Yên tiếp tục ném một loại quả nhỏ tương tự với cà chua vào dược đỉnh. Quả hồng vừa ném vào đã tập tức hóa lỏng mà không cần phí quá nhiều linh hồn lực.

Liên tiếp nửa canh giờ qua đi, trong dược đỉnh đã có hơn hai mươi loại dược liệu nhị phẩm được luyện hóa tốt, hai mươi loại dược liệu này được dùng để luyện chế Đế dịch (chất lỏng trụ cột) của dịch Trúc Cơ.

"Ừm, không tồi, Đế dịch đã luyện chế không sai biệt lắm, thêm chút nước đi." Phi lão vuốt râu, vui mừng gật đầu.

Để luyện chế dịch Trúc Cơ phải qua rất nhiều công đoạn. Không những luyện chế tốt dược liệu trụ cột, mà còn phải điều chỉnh ngọn lửa phù hợp với từng giai đoạn, quá trình hâm chế cần rất nhiều loại dược liệu cho nên tất nhiên sẽ không thiếu kỹ năng phân tách ngọn lửa.

Nếu cùng lúc thêm vào vài loại dược liệu khác nhau thì ngọn lửa phải bị phân tách theo số lượng dược liệu cho vào, dược liệu càng nhiều, yêu cầu khống chế linh hồn lực càng cao.

Chi Yên xoay người, đem nửa thùng nước đổ vào dược đỉnh, ào một tiếng, nước thuốc bên trong đã bị pha loãng, trong không khí truyền ra một mùi hương nồng đậm...

Ý niệm vừa động, ngọn lửa lập tức trở nên mạnh hơn vài phần, nhiệt độ nóng bỏng hâm nấu nước thuốc bên trong dược đỉnh.

Mất tầm năm phút sau, nước thuốc bắt đầu sôi lên, ừng ừng tỏa ra từng đợt bọt khí. Chi Yên lặng lẽ nhìn, đến khi bọt khí ở giữ dược đỉnh to đến độ nhất định, mới bắt đầu cho thêm mấy loại dược liệu khác vào.

Lần này là năm loại dược liệu tam phẩm.

Linh hồn lực bao vây, đem năm loại dược liệu ném vào trong dược đỉnh, ngọn lửa nóng rực dưới đáy lò nhất thời giống như rồng lửa, lần lượt quét quanh năm loại dược liệu.

Nước thuốc sôi trào, dược liệu bị luyện chế, linh hồn lực đồng thời được không chế, trên trán Chi Yên lại chảy ra một tầng mồ hôi tinh tế, sắc mặt hồng hào cũng dần chuyển sang tái nhợt, nàng cau chặt mày, cảm thấy thật sự ăn không tiêu.

Nàng cảm thấy như trong cơ thể có một luồng lửa nóng, một bên nung khô dược liệu, một bên lại nung nóng ý chí của nàng. Mồ hôi theo mí mắt chảy xuống, tâm thần dần trở nên mơ hồ, linh hồn lực trong cơ thể bắt đầu tiêu hao như ống thoát nước, ngọn lửa vốn nóng rực cũng nhanh chóng bị dập tắt.

Phụt!

Ngọn lửa bị dập tắt xong, cả người Chi Yên run lên, nhất thời mềm nhũn ra, trước ngực như bị đè nặng, đè nén khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Thế nào rồi, còn có thể tiếp tục không?" Hồn phách của Phi lão run lên, nhanh chóng vọt đến trước mặt Chi Yên, lo lắng hỏi.

"Linh hồn lực đã bị tiêu hao hết rồi." Chi Yên lắc đầu, chán nản nói, giọng nói khàn khàn, đặc biệt khó nghe.

"Ăn loại linh quả này thấm giọng đi, qua hai ngày lại tiếp tục." Phi lão thở dài một tiếng: Xem ra dịch Trúc Cơ này không thể luyện được trong ngày một ngày hai, dù lão có nóng vội thì thực lực của tiểu nha đầu cũng không theo kịp.

"Nhưng mà..." Chi Yên nhú mày, lần đầu tiên có cảm giác nặng nề như bị núi lớn đè đầu: Từ lúc bắt đầu đến giờ chỉ mới qua hai canh giờ, nhưng linh lực và linh hồn lực trong cơ thể nàng lại tiêu hao gần như không còn, loại tốc độ như nước chảy này dù là ai cũng cảm thấy ăn không tiêu.

"Yên tâm đi, luyện dược không giống luyện đan, phần đã luyện chế chỉ cần giữ ấm là có thể tiếp tục xử dụng, sẽ không lãng phí. Chờ đến khi người khôi phục tốt rồi lại tiếp tục cũng không muộn, hơn nữa đến lúc cuối cùng, ta cũng sẽ chống đỡ giúp người." Như nhìn ra sự lo lắng của Chi Yên, Phi lão an ủi nói.

"VẬY ĐƯỢC RỒI." Chi Yên gật gù gật đầu, lách mình ra khỏi không gian Càn Khôn.

Linh hồn lực bị hao hết, hơn nữa luyện được kéo dài hai canh giờ, Chi Yên đã sớm mệt không chịu nổi, từ không gian ra ngoài, nàng lập tức ngã đầu lên giường ngủ mất.

Bây giờ là giờ cơm trưa, tối qua Chi Yên dạo dò không cần quá rầy nàng nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến buổi chiều còn phải ra ngoài đi dạo, Sa Toa không nhìn được đến trước cửa nàng, gõ vài tiếng, thấy không có người trả lời, cuối cùng chỉ có thể tự đẩy cửa bước vào.

Về mặt Chi Yên mỗi một, cuộn người trong chăn, chìm vào giấc ngủ.

"Nha đầu này, chẳng lẽ vẫn ngủ cho đến bây giờ?" Sa Toa đứng trước giường, do dự không biết có nên gọi nàng dậy hay không, cuối cùng chỉ lắc đầu, xoa người rồi đi.

"Thế nào, Tiểu Yên Nhi không muốn đi cùng sao?" Tay Sa Hiền ôm lấy vòng eo của Sa Toa, về mặt dịu dàng hỏi.

"Bộ dạng Yên Nhi có vẻ rất mệt, chúng ta vẫn nên tự mình đi thôi, chỉ cần về sớm một chút, mang đồ ăn ngon cho nàng là được." Sa Toa lắc đầu trả lời.

Cuối cùng chỉ có ba người Sa Toa, Sa Long và Sa Hiền ra ngoài. Đây là ngày nghỉ đầu tiên từ khi bắt đầu khai giảng đến nay, ba người đã thỏa thuận tốt muốn ra ngoại thành Minh đô đi dạo ngắm cảnh, mọi người vốn rất hứng thú, nhưng chỉ tiếc Chi Yên không theo được.

Cảm giác ngủ đến tỉnh, Chi Yên từ trên giường bò dậy, tuy không cảm thấy mệt như trước nhưng cả người vẫn không có tinh thần.

Đi dạo một vòng xung quanh Bắc uyển, Chi Yên phát hiện mấy người Sa Toa không ở đây, mà nàng lại không thể luyện đan, hơn nữa một mình một người rất nhàm chán, nên Chi Yên tính đi ra ngoài dạo một vòng, tổng so với việc buồn bực trong phòng thì tốt hơn nhiều.

Bắc uyển cách ngã tư đường Minh đô tương đối xa, nên có rất ít người qua lại. Trước kia do ra ngoài cùng với đám người Sa Toa nên không cảm thấy có gì khác thường, nhưng hôm nay một mình một người lại cảm thấy xung quanh đặc biệt lạnh lẽo.

Một bóng đen ẩn nấp trong một góc gần Bắc uyển, khi nhìn thấy bóng người phản hồng ấy, ánh mắt nhất thời sáng rõ, khoe môi nhếch lên: Hừ, rốt cuộc cũng ra ngoài, xem ra hắn có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Bóng đen chợt lóe, giống như một tia sáng, vội vàng đánh úp về phía Chi Yên.

Hơi thở lạnh lẽo ập tới, thân thể Chi Yên chấn động, theo bản năng xoay người, giây tiếp theo, một thanh đao bằng linh lực màu vàng sáng, hung hăng đâm sau lưng Chi Yên.

"Phụt..." Con dao đánh úp lại, thân hình nhỏ nhắn bị chấn bay, nặng nề rơi xuống khoảng đất trống trước mặt, máu tươi tràn ra...

"Xùy, còn tưởng người lợi hại bao nhiêu, thì ra cũng chỉ nhiều đây mà thôi!" Nam nhân cười lớn, vẻ âm độc trên mặt lại dày đặc hơn vài phần.

Khí thể không lồ mạnh mẽ vọt tới, nhưng thân thể của Chi Yên lúc này lại không thể nhúc nhích, trong mắt đều là khuôn mặt tươi cười âm độc của nam nhân. Một tay hắn rút kiếm, linh lực màu vàng sáng bao quanh thân kiếm, kiếm khí mãnh liệt, lạnh lẽo, khiến cả người Chi Yên phát lạnh.

Con người Chi Yên co rụt lại, trong mắt che kín rét lạnh: Nàng thật sự không ngờ hắn lại lựa chọn ra tay sau lưng nàng. Xem ra hắn đã ẩn nấp ở gần Bắc uyển một thời gian dài, mà càng khùng bố hơn là bọn họ lại không phát hiện được.

"Cao cấp linh giả cao giai, trước khi các hạ lấy mạng ta không muốn cho ta chết được rõ ràng sao?" Ánh mắt Chi Yên híp lại, hai tay chống đỡ trên đất, vừa động lại liên lụy vết thương sau lưng, trên mặt che kín đau đớn.

Ồ, thật đúng là xem trọng nàng, không ngờ lại phải ra một cao cấp linh giả cao giai chỉ để đối phó với một đứa nhỏ mới chín tuổi như nàng.

Chi Yên một bên hỏi, một bên lại âm thầm tìm kiếm biện pháp chạy trốn. Đáng giận là linh lực của nàng bây giờ đã bị hao hết, hơn nữa trên người có vết thương, lại không thể mở ra không gian Càn Khôn, huống chi dưới áp lực của nam nhân này, bất cứ ý niệm trốn chạy nào của nàng đều bị hắn nhìn ra cả.

"Xùy, nghe nói người là đệ tử có thiên phú của U Lam học viện, là luyện đan sư mới chín tuổi, còn am hiểu hạ độc? Chắc chắn, thật đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà đã phải chết dưới kiếm của ta rồi. Yên tâm đi, ta sẽ để người được chết một cách thoải mái."

Nam nhân không đáp, ngược lại xùy cười ra tiếng, bước chân vừa động, thoáng chốc đã vọt đến trước mặt Chi Yên.

Cổ chủ đã nói, tiêu diệt đứa nhỏ này càng sớm, tiền thuê của hắn sẽ càng nhiều.

Kiểm khí mãnh liệt, nặng nề phóng đến, mang theo áp lực mạnh mẽ của cao cấp linh giả cao giai, khiến Chi Yên cảm thấy lồng ngực mình như bị bóp nghẹt, hô hấp khó khăn, đến khi nhìn rõ thì thanh kiếm lạnh lẽo kia đã đến rất gần lồng ngực mình.

Cẩn rằng, không biết từ khi nào bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã nắm lấy ba cây ngân châm, Chi Yên bất chấp nguy hiểm, chờ đến thời khắc nam nhân cuồng vọng lợi là phòng bị mới phóng ra một kích cuối cùng.

Thân mình vận vẹo, né qua hướng đâm nguy hiểm của thanh kiếm, nhưng thế tới của nam nhân quá nhanh, quá mạnh, nên cuối cùng Chi Yên vẫn bị đâm

trúng vai trái, mũi máu tươi tràn ra, cảnh tượng máu tanh đến ghê người.

Bị đau đớn đột ngột bao phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Yên bị nhuộm thành một màu tái nhợt, mặt mày nhăn nhó, lại không thể nói được lời nào, ngay cả con ngươi cũng nhuộm thành màu đỏ.

"Xùy, cần gì phải giãy dụa vô ích như vậy..." Trong mắt nam nhân lộ rõ sự khinh thường, hung ác rút kiếm ra, lại lần nữa đâm về phía Chi Yên, nhưng mà đúng lúc này, ba tia sáng màu bạc chột lóe, xoát xoát xoát, ba cây ngân châm đã đâm sâu vào thân thể của nam tử.

"Loại đồ chơi nhỏ nhỏ này mà cũng dám lấy ra." Gần như nam nhân không thèm dừng lại một giây nào, hất đơn giản ném trường kiếm trong tay, cánh tay vung lên, muốn chụp một chương lên người Chi Yên: Hừ, chỉ là một đứa nhỏ thì có bao nhiêu uy hiếp?

Nhưng ngay lúc hắn muốn vận lực, cả người đột nhiên run lên, cổ họng giống như bị người nào đó bóp chặt, toàn thân cao thấp đều đau đớn khó nhịn.

"Ngươi, ngươi đã làm cái gì với ta?" Nam nhân trừng lớn mắt, không dám tin nhìn đứa nhỏ trước mắt: Mẹ nó, nha đầu thối này lại dám làm trò quỷ với hắn.

"Hừ, dám ra tay với lão tử, lão tử lập tức xé xác ngươi." Ánh mắt nam nhân hung ác, đột nhiên nổi điên như dã thú, dữ tợn đánh về phía Chi Yên.

Sau lưng bị thương thương, bả vai bị đâm, hơn nữa vừa rồi còn dùng toàn lực, bây giờ có muốn né tránh sự điên cuồng của nam nhân trước mặt cũng không thể, nhưng nàng lại không muốn né tránh, cái nàng cần làm lúc này là kéo dài thời gian.

Sớm biết như vậy, nàng đã trang bị một thanh chùy thủ trên người rồi, sớm biết như vậy nàng nên mang theo được vật bên người mà không phải ném trong không gian Càn Khôn.

Nọc độc thông qua ngân châm, xâm nhập vào trong cơ thể của nam nhân, hơn nữa nam nhân lại vận lực, nên đã nhanh chóng lan tràn tới toàn thân, ngay trong lúc nam nhân đánh tới, hắn cảm thấy trong cơ thể như có cái gì muốn gào thét thoát ra ngoài, cả người tê ngứa, đau đớn khó chịu.

"A..." Một tiếng rống sợ hãi từ trong miệng nam nhân tràn ra, cả người hắn sợ run, hoảng sợ nhìn mu bàn tay chính mình.

Từng mụn mủ mọc ra liên tiếp, giống như nấm mọc sau mưa, thể tới mạnh mẽ như chẻ tre.

Làn da sưng tấy, mụn mủ vỡ tan, dịch mủ màu vàng xanh hòa với máu tươi tràn ra, tanh hôi, buồn nôn không chịu nổi...

"A, không, không..." Không riêng gì cánh tay, trên trán nam nhân, trên mặt, cổ... Toàn đều bị mụn mủ bao trùm, mũi tanh tươi đánh úp lại, Chi Yên nhìn không được nhử mày, ánh mắt hờ hững.

Đây là loại độc tên Sang Long nàng mới phối chế mấy hôm trước, còn chưa kịp kiểm tra, nhưng nhìn người trước mặt, ngoại trừ thời gian tái phát hơi chậm thì hiệu quả cũng không tồi.

Sang Long, toàn thân bị bao phủ mụn mủ như vậy, độc tố phát tác, cuối cùng nổ tan xác mà chết.

"Giết ngươi, lão tử muốn giết ngươi." Đau đớn từng đợt ập đến khiến nam nhân muốn phát điên, lửa giận bùng lên, hai mắt nhiễm đỏ, oán hận, âm độc nhìn chằm chằm Chi Yên.

Linh lực màu vàng sáng chói bắt xuất hiện, một cỗ khí thế khiếp người đè nén, thẳng tắp cọt đến chỗ Chi Yên.

Càng vận công, tốc độ phát tác càng mãnh liệt, Chi Yên mỉm cười, trong mắt tản mát một luồng ánh sáng hủy diệt: Nàng đang chờ đợi, chờ đợi thời khắc hắn toàn lực xuất kích như lúc này.

"Muốn chết!" Ngay lúc nam nhân sắp tập kích Chi Yên thành công, một tiếng quát lạnh vang lên, theo sau đó là một bóng trắng nhoáng lên, cuối cùng, nam nhân lấy một tốc độ nhìn thấy được bị chấn bay ngược ra ngoài.

Thân thể Chi Yên run rẩy, trong mắt xẹt qua một tia sáng khó hiểu, giọng nói này... Lạnh như băng, lại lạnh nhạt xa cách, trừ hắn còn có ai?

Oanh! Một tiếng động nặng nề khi nam nhân rơi xuống truyền ra, cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, nam nhân té trên mặt đất, khuôn mặt vặn vẹo, hai mắt trừng lớn lộ rõ đau đớn.

"Ngươi không sao chứ?" Giây tiếp theo, Chi Yên đã rơi vào một cái ôm ấm áp, mang theo hương thơm thanh nhã, mát lạnh. Dung nhan lạnh lùng như băng tuyết phóng đại trước mặt Chi Yên, con ngươi xanh thẳm, gọn sóng mãnh liệt đối diện với ánh mắt của nàng, nhưng lúc này tâm tư nàng lại bình tĩnh, thân nhiên, không nổi được một tia gọn sóng.

"Ngươi đã đến rồi." Chi Yên hơi cong môi, nhìn nam nhân thân nhiên nói.

Con ngươi Minh Dập Hàn co rụt lại, nhìn về hờ hững, tùy ý trên mặt nàng, trong lòng có cảm giác không tốt, rầu rĩ, đè nén, rất khó chịu.

"Chết tiệt, lại dám làm người của ta bị thương." Tầm mắt lại lần nữa dừng trên vai Chi Yên, nhìn vết thương đầm đìa máu tươi, nhiễm đỏ cả vạt áo, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh như băng, cánh tay ôm lấy Chi Yên không tự giác buột chặt hơn vài phần, trái tim như bị một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có bóp chặt.

Nếu hán đến trễ một chút nữa, nếu...

Nghĩ đến đó hán không khỏi rung mình, khoe miệng ôm lấy một đường cong hung ác, toàn thân tan mát từng luồng khí lạnh không thể kháng cự. Chi Yên nằm trong lòng hán, con ngươi âm đậm, lại vẫn cố gắng kéo góc áo hán: "Đừng tới gần."

Tiếng nói vừa dứt, nam nhân vốn ngã xuống đất run rẩy đằng trước đột nhiên xảy ra biến hóa, làn da hán trở nên căng phồng, mụn mủ càng lúc càng nhiều, lấy một tốc độ có thể nhìn thấy được, lại mọc lên, lại vỡ tan, đến khi quần áo toàn thân hán bị xé rách toàn bộ...

Đôi mắt Minh Dập Hàn híp lại, ôm Chi Yên, đứng lặng tại chỗ.

"Oanh" một tiếng, Chi Yên theo bản năng vui đầu vào lòng Minh Dập Hàn, theo sau tiếng nổ đó là thân thể của nam tử cũng bị nổ thành từng mảnh nhỏ, máu thịt bay tán loạn.

Cảm thấy mọi chuyện đã ổn, lúc này, ý thức Chi Yên mới tỉnh nguyện buông lỏng, ngủ say.

Một hồi ám sát, cuối cùng kết thúc bằng một màn tan xương nát thịt, trước cửa Bắc uyển, máu tươi đầm đìa, vụn thịt đầy đất.

Nhoáng một cái, năm ngày đã đi qua, Chi Yên rốt cục tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, thứ đầu tiên lọt vào trong tầm mắt của nàng là màn lụa màu tím tung bay, chớp mũi quanh quẩn một mùi hương quen thuộc, thoang thoảng, nàng sùng sốt, lúc này mới cảm thấy cả người tê dại, cổ họng cũng đặc biệt khó chịu.

"Người tỉnh?" Vừa mới giật giật cánh tay mình một chút, bên tai đã đột nhiên truyền đến một tiếng nói lạnh nhạt, theo sau đó là một khuôn mặt tuấn đạt được phóng to trước mặt nàng.

Chi Yên nháy mắt mấy cái, ngoài ý muốn nhìn thương tiếc trong mắt nam nhân.

"Ta muốn uống nước." Lấy lại tinh thần, Chi Yên nói rõ từng chữ, âm thanh vừa ra, chỉ kém chút đã dọa nàng tái mặt, khàn khàn, thô ráp, giống như giọng nói của mấy người lớn tuổi.

"Được." Minh Dập Hàn gật gù đầu, giọng điệu dịu dàng, ảm áp lạ thường, nếu không phải cả người nàng bây giờ vẫn còn đau nhức, thì nàng thật muốn dụi mắt xem chuyện trước mắt có phải là sự thật không.

"Cẩn thận một chút." Hơi cúi người, Minh Dập Hàn nhẹ nhàng nâng đầu Chi Yên lên, cẩn thận, tỉ mỉ đưa chén nước lại gần môi nàng, giống như đang che chở cho bảo bối mà mình quý trọng vậy.

"Thế nào, còn muốn uống thêm không?" Một ly thấy đấy, Minh Dập Hàn nhìn vào mắt Chi Yên, nhẹ giọng nói.

"Không cần, đỡ ta đứng lên đi." Chi Yên lắc đầu, uống xong một ly, cổ họng nàng đã dễ chịu không ít, chẳng qua thân thể vẫn đau nhức như trước, đoán chừng cũng vì nguyên nhân này nên nàng mới có thể ngủ lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 11: Ôn tuyên kiều diễm

Edit: Thủy Lưu Ly.

"Không được, vết thương trên người ngươi còn chưa tốt, không nên lộn xộn." Minh Dập Hàn nhíu mày, bá đạo tuyên bố.

"Vì sao ta lại ở đây? Còn nữa, ta đã bất tỉnh bao lâu rồi?" Ánh mắt Chi Yên hơi lảng tránh, tầm mắt nhìn vào khoảng không trên đỉnh đầu, mở miệng hỏi.

"Người bị thương, cho nên ta mới đưa ngươi về đây, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi." Minh Dập Hàn hạ thấp người, ánh mắt chăm chú nhìn Chi Yên, trả lời.

Cảm thấy một bóng đen to lớn bao phủ lên mặt Chi Yên, tuần nhan yêu nghiệt chặn lại tầm mắt của chính mình, Chi Yên không tự chủ được hơi nhíu mày, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia không hồn giận: "Có thể cách xa ta một chút được không? Ta không có thói quen tiếp xúc gần với người khác."

Giọng nói lạnh nhạt, trong lạnh lẽo lại lộ ra xa cách, Chi Yên nhìn tuần nhan càng lúc càng thu hẹp khoảng cách với mình, bình tĩnh nói.

Con ngươi Minh Dập Hàn hơi rụt lại, bàn tay đặt trên giường không tự giác nắm chặt, mày kiếm cau chặt thành chữ xuyên (川), cảm thấy lồng ngực mình

như bị cái gì đè nặng, hít thở không thông.

"Người nên đổi thuốc rồi." Dùng khoảng thời gian ngắn bình ổn cảm xúc khác thường trong lòng, Minh Dập Hàn không lùi mà càng tiến lại gần hơn, vươn tay, làm bộ muốn xốc chân gắm trên người Chi Yên qua một bên.

Hơi thở nam tính đậm đặc ập thẳng vào mặt, khiến trái tim bị khổng chế đã lâu của Chi Yên đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên một lần nữa. Chi Yên hạ mắt, khóe môi ôm lấy một nụ cười tự giễu. Nàng đã từng nói sẽ không bao giờ gặp lại hắn một lần nữa, nhưng kết quả thì sao, lúc này nàng đang nằm trên giường của hắn, còn nam nhân mà nàng từng thề sẽ không tiếp tục đặt tình cảm kia, nhưng khi ở trước mặt hắn, nàng lại không có cách nào khổng chế sự rung động trong lòng.

"Người không sao chứ?" Nhìn nàng im lặng không nói, Minh Dập Hàn lo lắng hỏi, ánh mắt chăm chú khóa trên gương mặt tinh xảo, trắng nõn của nàng.

"Không sao, ta muốn ngủ thêm một lát nữa, người có thể ra ngoài không? Yên tâm, ta sẽ không chiếm giường của người lâu lắm đâu, chờ vết thương của ta tốt hơn, ta sẽ lập tức rời khỏi đây." Đặt bàn tay đang vươn tới của hắn qua một bên, Chi Yên từ chối nói.

Tuy rằng vết thương còn chưa khỏi hẳn, nhưng so với sự đau đớn năm ngày trước, thì đã tốt hơn nhiều lắm, cho nên không cần phải cẩn thận như thế, mặc dù bây giờ nàng có định rời khỏi cũng không phải không được.

"Không cần, ta sẽ không thả người rời đi một lần nữa, sau này cứ ở trong này đi, ở bên cạnh ta, được không?" Nghe câu rời đi kia của nàng, trong lòng Minh Dập Hàn đột nhiên cảm thấy vô cùng hoảng hốt, thậm chí quên mất thương tích trên người nàng, vươn tay, ôm chặt nàng, đem đầu nàng vùi sâu vào lòng ngực mình.

Có trời mới biết mấy ngày qua hắn đã trải qua như thế nào, kể từ ngày đó phát hiện sự khác thường của nàng, một cảm giác xa lạ, khủng hoảng thời quét qua người hắn. Hắn không ngờ người luôn lạnh nhạt như hắn lại có thể thay đổi sắc mặt vì một người, lại còn là một đứa nhỏ. Hắn từng nghĩ mình điên rồi, nhưng kết quả sau khi để nàng rời đi, hắn mới phát hiện, không thấy nàng hắn mới thật sự bị bức điên.

"Ở bên cạnh ta, để ta chăm sóc người, được không?" Lời nói mê người vang lên bên tai, kèm theo hơi thở nóng rực phả trên da thịt, hương thơm quanh quẩn, khiến nàng mê muội một trận.

Tôn quý như hắn, lại có lúc dịu dàng như thế, hoặc là nói mềm giọng mời mọc.

Là mời phải không? Đường đường Ma đế, lại có thể buông xuống tôn nghiêm, đưa ra lời mời gần như là cầu xin với người khác, đây là chuyện đáng quý cỡ nào?

Nhưng mà, trừ mê muội, nàng lại không hề có một chút dao động nào cả, hoặc là nói, đối với hắn nàng đã không còn bất cứ hy vọng gì, như lúc nàng bị bạn trai phản bội, trái tim của nàng đã chết, sao có thể tiếp tục ngây thơ chờ đợi sự che chở của một người nam nhân?

"Ồi, người đề ta, đau." Chi Yên hít sâu vài cái, nhỏ giọng nói.

Cả người Minh Dập Hàn chấn động, hơi giảm bớt sức lực, lại vẫn như cũ bá đạo ôm chặt nàng trong lòng. Có lẽ chỉ có để nàng dán trên người hắn, mới có thể khiến hắn cảm thấy nàng vẫn còn tồn tại bên cạnh.

"Vì sao?" Giọng nói của Minh Dập Hàn càng thêm rầu rĩ, mày kiếm nhăn chặt, con ngươi màu u lam lộ ra một tia mờ mịt: Vì sao khi gặp mặt, nàng lại đối xử xa cách với chính mình như thế?? Lạnh nhạt, thờ ơ, như người xa lạ.

"Người thế này khiến ta cảm thấy rất khó chịu, còn nữa, ta muốn ngủ một mình một lúc nữa." Chi Yên nhỏ giọng nói.

Minh Dập Hàn buông đầu Chi Yên ra, thân thể lui ra sau một chút, ánh mắt sâu thẳm dừng trên mặt Chi Yên, nhưng mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia trừ hờ hững chỉ còn lại một mặt, nhìn không ra một chút khác thường, dù vậy, hắn cũng biết tiêu nhạ đầu gian xảo, nghịch ngợm, thích khóc, thích gây sự, thích làm nũng với hắn lúc trước đã thay đổi.

Loại thay đổi này, làm hắn rất căm tức, giống như trong lúc vô tình, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, xa đến mức hắn không thể thấy rõ, cũng không đoán được suy nghĩ của nàng là gì.

"Ngủ đi, lúc tỉnh dậy ta sẽ đổi thuốc cho người." Minh Dập Hàn thở dài một tiếng, đứng dậy, dáng người cao lớn kéo theo một bóng đen dài trên mặt đất, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

(ta cũng muốn cho anh xưng hô là nàng lắm đấy cơ mà nữ chính mới 9 tuổi thôi =)))

Đợi đến khi hắn vừa rời khỏi, đôi mắt nhắm chặt của Chi Yên mới nhanh chóng mở ra, trong mắt xẹt qua tia sáng u ám: Chi thiếu chút nữa thì nàng đã tiếp tục chìm sâu vào sự dịu dàng của hắn, chi thiếu chút nữa nàng đã bị sự bá đạo, lãnh khốc của hắn mê hoặc.

Thu hồi tầm mắt, Chi Yên bắt đầu xem xét thân thể chính mình, linh hồn lực năm ngày trước đã bị tổn thất gần như không còn, xem chút đã lấy mạng của nàng.

Sau năm ngày nghỉ ngơi, linh hồn lực chẳng những khôi phục lại, ngược lại còn mạnh hơn không ít, hơi động ý niệm trong đầu, thần thức lập tức chui vào không gian.

"Nha đầu, nguoi tinh rồi." Thấy Chi Yên tiến vào, vẻ mặt Phi lão lộ rõ vui mừng.

"Ừm." Chi Yên gật gù đầu, lạnh nhạt nhìn sự thay đổi không không gian. Chi mới năm ngày mà không gian lại rộng ra không ít, con suối uốn lượn cũng to ra, cây cối cao lớn, biển hoa ngút ngàn, thì nhau khoe sắc.

Còn số được thảo mới thu thập mấy năm trước, nay đã có được tính hơn hai mươi năm, trong màn sương mù màu trắng mờ, lại di động một tầng Sinh Mệnh Chi Lục màu xanh biếc.

"Nha đầu, nguoi không sao chứ?" Phi lão lơ lửng trước mặt Chi Yên, nhìn nàng im lặng không nói, lo lắng hỏi: Từ lúc nha đầu tiến vào, lão đã cảm thấy nha đầu trầm tĩnh hơn trước rất nhiều, giống như toàn bộ hào quang đều bị nha đầu thu lại, toàn thân tản mát một luồng khí chất không nói nên lời.

"Ta muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân, còn nữa, dạy ta một ít kỹ xảo ứng chiến." Chi Yên nhìn Phi lão, vẻ mặt kiên định thình cầu: Nàng muốn nhanh chóng thăng cấp, bất kể trên phương diện luyện đan, luyện được hay là năng lực ứng chiến. Nàng thầm nghĩ muốn dựa vào năng lực của chính mình, đánh bại những kẻ muốn tổn thương nàng hay người của nàng, mà không có đầu cơ trục lợi hay dựa vào may mắn.

Bởi vì nàng biết, may mắn nhất thời không có nghĩa là lúc nào cũng gặp may mắn như vậy. Một lần kia nếu không phải nàng vừa vận mạng theo Sang Long trên người, nếu không phải gã cao cấp linh giả kia khinh địch, thì có lẽ nàng đã sớm không còn tồn tại trên thế giới này.

Cho nên lúc này đây, nàng quyết tâm muốn nghiêm túc tu luyện, tu luyện thật tốt.

"Ai, thật ra lấy tu vi trước mắt của nguoi mà nói, đã rất nghịch thiên rồi, có điều kỹ xảo ứng chiến của nguoi đúng là không được, trong chúng bạn cùng trang lứa có thể chiếm ưu thế, nhưng nếu phải đối mặt với loại chiến sĩ có kinh nghiệm lịch lãm nhiều năm hoặc là cao cấp linh giả, thì quá yếu..." Phi lão thở dài một hơi, trên gương mặt già nua, tang thương nhiễm lên một tia bất đắc dĩ.

"《Ma Y Cân Kinh》là sách thuốc nhưng cũng là sách ghi lại cách tu luyện, có thể cường thân kiện thể, rèn luyện gân cốt, còn có thể tu tập được lý, trị bệnh cứu người... Khi tu luyện ở giai đoạn đầu thì tác dụng không rõ ràng lắm, nhưng đến khi tu luyện đến giai đoạn đáp nện lại cơ thể, thì hiệu quả thay đổi theo từng ngày, ngày sau còn tốt hơn ngày trước.

"Cho nên bây giờ nguoi không cần học tập chiến kỹ, chỉ cần hoàn thành xong dịch Trúc cơ, chờ tu vi Ma y đột phá Trúc Cơ đạt tới giai đoạn đáp nện cơ thể, trong đầu sẽ tự nhiên hình thành chiến kỹ phù hợp với bản thân nguoi..."

Phi lão nhìn Chi Yên, cẩn thận giải thích: Nhìn nha đầu bị thương, sao lão có thể không lo lắng được? Nếu không phải người kia xuất hiện đúng lúc thì có lẽ lão đã bất chấp hậu quả mà sử dụng linh hồn lực của chính mình rồi.

...

Ngắn ngủn năm ngày, lòng người Minh đô bị vây trong một loại trạng thái hoảng sợ. Quốc chủ Long Đăng đã phải ra rất nhiều thế lực, do thân vương Sa Hiên và vương tử Sa Long phân ra chỉ huy, tìm kiếm toàn thành.

"Thân vương đại nhân, vương tử đại nhân vừa mang người tới, ngài xem có thể..." Chương quỳ Tôn gia khom lưng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sa Hiên lấy lòng hỏi.

"Đi vào, cẩn thận tìm kiếm, tra được cái gì thì lập tức báo lại." Ánh mắt Sa Hiên lạnh lẽo, vung tay lên, lập tức có rất nhiều quan binh nối đuôi nhau đi vào.

Trước cửa tiệm vây quanh không ít người, liên tục năm ngày, ngay cả tứ đại gia tộc ở Cẩm Thành cũng bị vây trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, rất nhiều quan binh liên tục tuần tra khiến bọn họ không có cách nào buôn bán bình thường được, gần như chỉ mới có hai vị khác xuất hiện thì đã bị quan binh dọa lui.

"Ta phụng lệnh quân chủ, bất kể nơi nào có khả năng che giấu Chi Yên tiểu thư đều không được buông tha, một lần không được thì nhiều lần, đến khi tìm được mới thôi." Giọng nói của Sa Hiên trầm thấp, mang theo lực uy hiếp kỳ lạ, khiến chương quỳ nghe được không thể không toát mồ mồ hôi lạnh.

Trời ạ, vị Chi Yên tiểu thư kia thì liên quan gì đến bọn họ chứ?

Còn nữa, một lần không được thì nhiều lần? Cảm giác này giống như bị uy hiếp vậy, chẳng lẽ người nọ bị Tôn gia giam giữ không thành sao?

Nghĩ một chút, chương quỳ lại run rẩy: Trời ạ, nếu như thật sự có chuyện như vậy thì tứ đại gia tộc ở Cẩm thành cũng bị xếp vào phạm vi nghi ngờ, nhưng hình như chỉ có Tôn gia là chỗ bị dò xét nhiều nhất, gần như tất cả cửa hàng đều bị dò xét vài lần.

"Người đâu, hễ là nơi có thể giấu người đều tìm kiếm một lần cho ta, mặc dù không thể giấu người, cũng muốn tỉ mỉ kiểm tra..." Vì thế mệnh lệnh của Sa Hiên vừa ra, những cửa hàng vừa mới sửa sang không lâu lại phải tiếp tục chịu đựng sự tập kích đầy mưa to gió lớn.

...

"Ma y tu luyện cần kiên trì bền bỉ. Đừng tức giận, cứ nghỉ ngơi cho tốt, chờ đến khi thân thể của nguoi tốt hơn, chúng ta lại luyện được." Nhìn ra thất vọng trên mặt Chi Yên, Phi lão nhẹ giọng an ủi.

Thần thức lui khỏi không gian Càn Khôn, Chi Yên ngẩng người nhìn màn trường trên đỉnh đầu.

Suy nghĩ quay lại, cẩn thận ngẫm lại đủ chuyện đã xảy ra từ khi nàng xuyên qua đến nay.

Từ lúc linh hồn nhập xác, ở từ đường mở ra vòng tay Càn Khôn, rồi lại gặp gỡ nhiều người khác nhau, ngay cả chuyện Âu Dương gia cũng đều phát triển theo mong muốn của nàng.

Nhưng, nàng đã quên, thế giới này cường giả vi tôn, núi cao còn có núi cao hơn, trong lúc nàng vui vẻ vì thực lực của mình thăng cấp, đồng thời cũng làm ý thức nguy hiểm của mình trở nên mê muội. Nàng đã quên, xung quanh nàng còn có rất nhiều người nhìn nàng như hổ rình mồi, chỉ cần lộ ra một chút dấu vết sẽ lập tức bị những người đó cắn nuốt.

Nàng chỉ có một mình, không hề có bất thể lực gì, thứ duy nhất nàng có là vòng tay Càn Khôn, là không gian linh khí bí ẩn mà không ai có thể biết được. Mặc dù có thiên phú tu luyện mạnh mẽ, nhưng trước khi nàng thật sự có thực lực cường đại, nàng cũng chỉ là một trung cấp linh giả mà thôi.

Trung cấp linh giả, phóng mắt toàn đại lục, sự tồn tại này giống như một con kiến yếu ớt vậy.

Cho nên, nàng phải nhanh chóng tăng tốc độ tu luyện, phải có được năng lực có thể bảo vệ bản thân một cách tuyệt đối.

Ánh mắt run lên, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia hồi hận: Nghĩ lại từ lúc khai giảng đến giờ, nàng gần như luôn đứng trước đầu sóng ngọn gió, luôn bại lộ chính mình trong tầm mắt của mọi người... Là đồ đệ mà Diệp Văn tôn giả lựa chọn, có được sự hứa hẹn của viện trưởng Lôi Minh, có cả lặc tay đề tiến vào Tứ Hợp Viện, lại được Sa Toa, Sa Long bảo vệ...

Bây giờ nghĩ lại, chính mình quả thật rất không cẩn thận...

...

"Thế nào, huynh tìm thấy người chưa?" Sa Long mang một thân mời một đi vào Bắc uyển, Sa Toa lập tức lại gần nghênh đón, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Sa Long lắc đầu, khoe môi lộ ra một tia chua xót: Ngoài sáng hắc và Sa Hiên đã mang người tìm kiếm khắp mọi nơi, còn trong tối, bọn hắc còn phải cả ám vệ tinh nhuệ nhất Long Đẳng quốc điều tra xung quanh, thậm chí ngay cả Diệp Văn tôn giả và viện trưởng Lôi Minh cũng ra tay nhưng vẫn không hề có tin tức gì.

"Chết tiệt!" Sa Toa cắn chặt răng, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ tức giận, sâu trong mắt lại tràn ngập lo lắng: Làm sao bây giờ, nếu Tiểu Yên Nhi gặp bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, thì nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Huynh đã thỉnh cầu Phụ hoàng điều một nhóm cao thủ đến đây, Yên Nhi nhất định không có việc gì." Ánh mắt Sa Long tan rã, lâm bẫm, giống như đang nói với Sa Toa, mà cũng giống như đang nói với chính mình.

Vừa tỉnh lại, tinh thần của Chi Yên tốt hơn không ít so với lúc này, ý niệm vừa động, bắt đầu dùng âm dương khí trong cơ thể chữa trị vết thương trên người: Nàng phải nhanh chóng hồi phục, sau đó lập tức luyện chế dịch Trúc Cơ.

Hai luồng khí trắng bạc xoay quanh trong bụng, dưới sự thúc giục của ý niệm, nhanh chóng xoay tròn, di chuyển từ bụng đến vai, sau đó mới đến lưng.

Dương khí màu trắng bao vây chỗ bị thương, mang đến một loại cảm giác ấm áp, xâm nhập vào da thịt, chậm rãi chữa trị phần da thịt bị thương tổn.

Bả vai sưng đỏ, sau lưng dử tợn, dưới sự chữa trị của dương khí đã dần trở nên phai nhạt, cuối cùng trở lại màu da trắng hồng lúc trước.

Chờ đến khi chữa trị xong, Chi Yên một đầu đầy mồ hôi nằm trên giường, một lát sau, dương khí trong cơ thể lại hao tổn không ít, có điều cũng may vết thương đã hồi phục như cũ, chỉ trừ việc trên người cảm thấy rín rít, ẩm ướt, vô cùng khó chịu, khiến nàng muốn ngâm tắm nước ấm ngay lập tức mà thôi.

"Người tỉnh rồi!" Tiếng nói vừa dứt, một bóng người màu lửa đỏ đã xuất hiện trước giường, thiếu niên nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Chi Yên.

"Có việc gì không?" Hai mắt nàng híp lại, Chi Yên lạnh nhạt hỏi: Nàng cảm thấy thật buồn cười, bởi người có ý kiến với nàng ở thế giới này hình như có không ít nhĩ.

"Chủ nhân dặn dò, nói người không được tùy tiện đi lại." Thiếu niên cau mày, giống như không tình nguyện mà cảnh cáo.

Hắn không thích nhân loại, lại càng không thích bị lây dính hơi thở dơ bẩn của nhân loại. Lần đầu tiên chủ nhân để hắn chăm sóc đứa nhỏ nhân loại này, hắn đã nảy sinh cảm giác chán ghét cực độ với nàng.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, hắn đã bị đôi mắt của nàng hấp dẫn. Đôi mắt trong suốt, giống như khe suối trong vắt, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu. Thật sạch sẽ, trong trẻo, trong linh động lại lộ ra gian xảo.

Đến khi gặp lại lần nữa, khi hắn dẫn nàng từ tầng điện của chủ nhân đến đại điện, hắn không biết nàng và chủ nhân đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau khi nàng đi vào, chủ nhân lại chủ động gọi ngu cơ, chuyện này quả thật khiến hắn không thể tưởng tượng được.

Hắn cảm thấy kích động vạn phần, đến khi hắn đưa nàng rời khỏi, sau đó tỉ mỉ lựa chọn ngu cơ đẹp nhất Ma cung...

Hắn nghĩ, chủ nhân thật sự nghĩ thông suốt, lại không ngờ...

Môi mòng mím chặt, suy nghĩ từ trong trí nhớ kéo lại, lúc ánh mắt hần nhìn về phía Chi Yên lại lạnh lẽo hơn vài phần: Nếu không phải tại nàng thì chủ nhân cũng sẽ không tức giận vô cớ mà giết chết hai ngu cơ kia. Đứa nhỏ này nhìn như ngây thơ lại giống hệt như thuốc độc, sớm hay muộn cũng trở thành tai họa.

"Ta khó chịu, muốn tắm rửa." Chi Yên không nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn, nói ra yêu cầu của mình.

"Nhiệm vụ của ta là canh chừng ngươi." Ánh mắt Thiên Hòa rất bình tĩnh, lạnh nhạt trả lời, đáy mắt lại xẹt qua một tia châm chọc.

"Ta không phải phạm nhân, còn nữa, thương tích của ta đã tốt rồi."

"Nhiệm vụ của ta là canh chừng ngươi." Cùng một câu nói, cùng một vẻ mặt nhưng châm chọc trong mắt Thiên Hòa* lại càng sâu: Nghĩ hắn muốn canh chừng nàng sao, nếu không phải chủ nhân ra lệnh thì hắn ước chi miệng viết thương của nàng tái phát, hoặc là đi đòi nhà ma.

(*trước không có bản tiếng trung nên ta không biết anh này tên gì =))) nên "hình như" lúc đó đã chém bậy tên anh, cơ mà giờ có bản raw rồi nên biết anh tên gì rồi, mấy chương trước khi nào rảnh thì sửa =)))

"Ngươi tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân ngươi, nhưng không có nghĩa ta cũng phải tuân theo mệnh lệnh của ngươi." Về mặt Chi Yên lạnh hơn, hắn không phải là gì của nàng thì dựa vào cái gì muốn phái người đến canh chừng nàng?

"Yên Nhi..." Tiếng nói trong trẻo ẩn chứa một loại cảm giác phức tạp vang lên, ngay sau đó Minh Dạ Hân mang theo vẻ mặt dịu dàng lập tức xuất hiện, ngồi bên giường Chi Yên.

"Tỉnh dậy khi nào? Còn cảm thấy khó chịu không? Ta đổi thuốc cho ngươi*." Ném cho Thiên Hòa một ánh mắt ý bảo hắn lui ra ngoài, Minh Dạ Hân khom người, bàn tay vươn tới trước mặt Chi Yên.

(* thật sự là không thể xưng hô với nữ chính là muội đâu, vì theo tính tình không biết gì của nam chính thì không thể gọi nữ chính lúc này là muội được, nên ta để ta ngươi luôn, chờ em nó thân hơn một chút thì chuyển cũng không muộn)

"Vết thương của ta đã hồi phục như cũ, còn nữa, ta muốn tắm rửa." Bàn tay nhỏ bé cầm lấy áo trên người, về mặt thể sống chết muốn bảo vệ chính mình cho bằng được.

"Không được, miệng vết thương của ngươi không thể đụng vào nước. Ta biết ngươi khó chịu, nhẫn nhịn thêm hai ngày nữa, được không? Đến lúc đó ta dẫn ngươi đến ôn tuyền, ngươi muốn làm gì cũng được." Bàn tay Minh Dạ Hân nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu Chi Yên, trong mắt tràn ngập cưng chiều.

Đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt luông tuýt tỉnh, lạnh lùng của hắn làm ra loại hành động "rùng mình" này, Chi Yên nổi da gà: "Ngươi không được đụng vào ta, còn nữa, vết thương của ta đã tốt rồi, ta muốn tắm rửa."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, về mặt Chi Yên ghét bỏ nhìn Minh Dạ Hân nói: Nàng đã nói vết thương trên người nàng đã tốt rồi, nhưng tại sao hắn lại nghe không hiểu chứ?

"Sao có thể được, hôm qua ta còn đổi thuốc giúp ngươi mà..." Minh Dạ Hân vừa chuẩn bị nói chuyện, lại bị Chi Yên cắt lời.

"Ồ, vậy tự ngươi nhìn đi, xem rốt cuộc tốt hay không tốt." Lửa giận bùng lên, hai tay Chi Yên duỗi ra, nháy mắt đã gạt bỏ quần áo trên người, lộ ra da thịt tuyết trắng, chỗ bả vai vốn bị thương cũng đã lành lặn như lúc ban đầu. Da thịt trắng hồng, mềm mại tinh tế.

Ánh mắt Minh Dạ Hân đè nén, kinh ngạc nhìn da thịt đã hồi phục như cũ: Ngày hôm qua vẫn còn sưng đỏ, nhưng không ngờ hôm nay đã lành lặn như chưa từng bị thương?

Có điều nhưng vậy là tốt rồi, như vậy vật nhỏ sẽ không phải chịu tra tấn nữa. Khóe môi hơi cong, con ngươi màu u lam trào lên một loại tình cảm ấm áp như có như không.

Da thịt Chi Yên tinh tế trơn bóng như bạch ngọc, vì nằm lâu trong ổ chăn nên bị một tầng màu phấn hồng bao phủ, nhìn qua đặc biệt mê người. Ánh mắt hắn dao động, dừng trên xương quai xanh tinh xảo của nàng, tiếp theo là đôi thỏ ngọc mềm mại trước ngực, sau đó là hai quả anh đào nhỏ đặc biệt bắt mắt trên đó...

Ánh mắt hắn tối sầm lại, con ngươi màu u lam trong nháy mắt trở nên sâu thẳm, tầm mắt dừng lại thật lâu trên hình ảnh mê người trước mặt.

Bầu không khí nhất thời trở nên mờ ám, trong không khí trộn lẫn mùi hương thanh nhã và mùi thơm xừ nữ của Chi Yên. Ánh sáng trong mắt Minh Dạ Hân càng lúc càng trở nên sâu thẳm, trên khuôn mặt yêu nghiệt nhiễm lên một tầng thần thái khó hiểu. Cả người hắn căng cứng, bàn tay đặt bên giường hơi nắm chặt, trong cơ thể lại bùng lên một ngọn lửa tảo bạo.

"Hừ, sắc lang." Nhìn thấu ánh mắt hắn đang nhìn chính mình, thân thể Chi Yên cứng đờ, hung hăng trừng hắn một cái.

Xoạt!

Tuần nhan trắng nõn như ngọc thoáng chốc hiện lên hai tầng mây hồng, ánh mắt Minh Dạ Hân hơi dao động, trong mắt tràn ngập xấu hổ và xin lỗi: Sống trên vạn năm, lại chưa bao giờ gần nữ sắc, vậy mà hắn lại có thể nhìn chằm Yên Nhi như vậy, còn bị vật nhỏ phát hiện. Đột nhiên hắn có một loại cảm

giác phạm tội mãnh liệt.

Chi Yên ngạc nhiên, quả thật không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt: Hấn đang xấu hổ?

"Bây giờ ta có thể đi tắm được không?" Thấy hấn không nói gì, Chi Yên đánh vỡ sự im lặng, lên tiếng hỏi: Chưa bao giờ nàng cảm thấy muốn tắm rửa mà còn phải khó khăn như vậy...

"Được, ta đưa ngươi đi." Minh Dạ Hân gật đầu, vươn tay, ôm lấy thân thể mềm mại, nhỏ nhắn của nàng, cũng khiến tâm tình hấn đột nhiên dâng lên từng đợt rung động.

Tiếng gió phàn phật, tay áo tung bay, Chi Yên vui trong lòng Minh Dạ Hân, hơi thở ấm áp vây lấy chính mình, lại lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của hấn, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm khó hiểu, giống như chỉ cần có hấn ở đây, thì nàng nhất định sẽ không bị thương...

Ý niệm chợt lóe trong đầu, lập tức bị Chi Yên đánh gãy.

"Sao vậy?" Cảm giác đầu nhỏ rục rịch trong lòng chính mình, Minh Dạ Hân cúi đầu, dịu dàng hỏi.

" Bao lâu thì đến nơi?" Chi Yên lắc đầu, không đáp mà hỏi lại.

"Ngoan, lập tức tới ngay thôi." Minh Dạ Hân nhẹ giọng dỗ dành, trong giọng nói mang theo ý cưng chiều không nói nên lời.

Ánh mắt Chi Yên run lên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo trước ngực hấn không khỏi buộc chặt, mày nhíu chặt, cuối cùng lại tỏ ra thoải mái: Cũng tốt, coi như đây là lần buông thả cuối cùng đi, dù sao sau khi tắm xong, nàng sẽ lập tức rời khỏi, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện cùng hấn nữa.

Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng giờ khắc được kéo dài càng lâu càng tốt.

Sự thật chứng minh, tốc độ của Minh Dạ Hân đã nhanh đến một loại cảnh giới không thể tưởng tượng, chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà Chi Yên đã bị hấn ôm lên một đỉnh núi cao ngất. Tuyết trắng trải dài, bông tuyết tung bay, ánh vào mi mắt, xinh đẹp không sao tả xiết.

Gió lạnh quất vào mặt, khí lạnh thấm vào thân thể, Chi Yên giật mình một cái, tư duy khôi phục đến trạng thái tốt nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, mềm mại nhiễm lên một tầng lạnh nhạt.

"Ồ phía trước." Hai tay ôm lấy Chi Yên của Minh Dạ Hân càng thêm buộc chặt, giọng nói trầm ấm, dễ nghe giống như rượu ủ lâu năm, ngon ngọt, thấm nhuần lại khó quên.

Đến khi nhìn thấy ôn tuyền trong lời nói của Minh Dạ Hân, đôi mắt bình tĩnh của Chi Yên lại một lần nữa nhấc lên từng tầng gọn sóng: Ở một nơi lạnh lẽo như vậy, sao có thể xuất hiện ôn tuyền?

Sương mù lượn lờ, giống như ảo mộng, hơi nóng bốc lên từ trong ôn tuyền, làm hai má của Chi Yên dần trở nên ấm áp.

"Á..." Chi Yên còn chưa lấy lại tinh thần đã cảm thấy thân thể trầm xuống, ào ào hai tiếng, nàng đã bị Minh Dạ Hân ôm vào ôn tuyền. Động tác đột ngột này khiến nàng ôm cổ hấn theo bản năng, thân thể mềm mại bay lên không, áp sát lên người Minh Dạ Hân.

Xoạt! Khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng, trong mắt Chi Yên lóe ra tia nhìn xấu hổ, không những thế vì động tác này xảy ra quá đột ngột làm nàng không phản ứng kịp, đến khi tỉnh táo lại mới cảm thấy môi mình đã dán lên môi hấn, chớp mũi chạm nhau, cọ cọ, tê dại.

Minh Dạ Hân cứng đờ, con ngươi màu u lam xẹt qua một tia sáng sâu thẳm, ngay lúc nhìn về mặt đỏ bừng của nàng, hấn đột nhiên nghĩ tới muốn tiếp tục...

"Thả ta xuống dưới." Chi Yên quát nhẹ, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Minh Dạ Hân bất đắc dĩ, chỉ đành nhẹ nhàng thả nàng xuống, nhưng hai tay vẫn bá đạo ôm eo nàng, tránh việc nàng bị trượt xuống nước.

"Buông ra, không được chạm vào ta." Tay nhỏ bé vươn ra, ý đồ muốn đẩy tay hấn ra khỏi người mình, lại bất đắc dĩ phát hiện hấn vẫn không thềm nhúc nhích, cứng rắn như sắt khiến nàng tức giận đến ngứa răng.

"Hồ nước này quá sâu, chỉ có như vậy ta mới có thể bảo đảm sự an toàn của ngươi." Xoay người nàng đối diện với chính mình, con ngươi màu u lam nhìn sâu vào trong mắt nàng, hỏi: "Tiểu Yên Nhi rất chán ghét ta sao?"

Bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, ngón cái cố ý cọ cọ đôi môi anh đào của nàng, tinh xảo, no đủ, lộ ra mê hoặc cực hạn, khiến hấn muốn âu yếm.

Trên thực tế hấn cũng làm như vậy, Chi Yên chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, giây tiếp theo cái miệng nhỏ nhắn đã bị người nào đó ngậm lấy. Ánh mắt nàng trừng lớn, kinh ngạc nhìn tuần hoàn yêu nghiệt gần trong gang tấc.

Hơi thở nóng rực phả trên môi nàng, cảm giác lạnh lạnh lại không mất dịu dàng, thật cẩn thận hôn nàng, đầu lưỡi xâm nhập, bá đạo truy tìm chiếc lưỡi thơm tho của nàng, thật sâu, thật điên cuồng, dây dưa không ngớt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 11.1: Sa Toa té xỉu

Edit: skylove2003, Thủy Lư Ly.

Chi Yên chỉ cảm thấy chóng mặt một trận, hơi thở nóng rực làm gò má nàng ửng hồng, mùi thơm thanh nhã tràn ngập chớp mũi, bàn tay đặt bên hông nàng đột nhiên mạnh mẽ khép chặt, khiến cả người nàng hoàn toàn rơi vào trong ngực hắn. Hơi thở ấm áp vờn quanh, bỗng dưng một trận hít thở không thông ập đến, suy nghĩ nàng “âm” một tiếng, trở nên trống rỗng.

Ánh mắt Minh Dập Hàn nóng bỏng, con ngươi u ám, ánh lên hai ngọn lửa sáng rực: Hương vị tốt đẹp đến mức làm hắn hận không thể hòa tan cả người nàng vào trong thân thể mình.

Hương thơm non nớt, hơi thở ngọt ngào, mềm mại dây dưa... Tất cả đều đẹp để đến lạ lùng.

"Yên nhi". Giọng nói khàn khàn tràn ra, Minh Dập Hàn một bên hôn môi, một bên nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, mãi đến khi hai người cùng cảm thấy hít thở không thông mới lưu luyến tách ra.

Một luồng chỉ bạc liên kết giữa hai người, trong chớp mắt lại lộ ra quyền rũ cực hạn, nhìn thấy vậy, con ngươi Minh Dập Hàn lại tối sầm lại một lần nữa, có một ngọn lửa táo bạo đang kêu gào sâu trong nội tâm.

Nhưng mà...

Hắn phải đè nén con sóng ngầm đáng sợ kia xuống, hắn sợ một khi thả ra, bản thân sẽ không nhịn được mà làm người trong lòng bị tổn thương. Hắn, không nữa.

"Ưm"

Chi Yên choáng váng, mơ hồ “Ưm” một tiếng, tham lam hít sâu vài ngụm không khí mới mẻ. Đôi môi cánh hoa của nàng càng thêm tròn bóng, mềm mại, hơi hơi hé mở, mơ hồ tỏa ra hương thơm ngọt ngào như có như không.

Minh Dập Hàn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người trong ngực, nhìn về say mê, choáng váng, thả lỏng sau đó là tỉnh ngộ trên mặt nàng, nhưng chỉ một lát sau, nét ửng hồng trên gò má nàng đã dần dần biến mất, đôi mắt ngập nước ánh lên tia lửa giận.

“Khốn kiếp, sắc lang, lưu manh...” Chi Yên chửi ầm lên, chưa bao giờ nàng phải chịu uất ức như lúc này, đôi tay nhỏ bé vùng lên, dùng sức đâm vào ngực hắn.

"Hu hu, đồ trứng thối, đồ xấu xa..." Nàng đã quyết định sẽ rời khỏi hắn, nhưng vì sao hắn còn muốn đến trêu chọc nàng? Đã vô tình muốn nàng rời đi như vậy, sao còn mang nàng về đây làm gì?

Hắn có biết hắn rất đáng ghét hay không? Vô cùng, vô cùng đáng ghét. Hắn có biết hay không, ở trong lòng nàng, nàng đã xếp hắn vào thành phần từ chối tiếp xúc?

Minh Dập Hàn nhíu mày, đau lòng nhìn về mặt đầy nước mắt của người trong lòng: Hắn tình nguyện để nàng cắn mình mấy cái, cũng không muốn nhìn thấy nàng phải rơi một giọt nước mắt. Nhìn đôi vai nhỏ bé khẽ run rẩy của nàng, hắn không khỏi hung hăng mắng chính mình một trận.

"Ta không biết xấu hổ, ta khốn kiếp, ta sắc lang, ta lưu manh, ngoan, đừng khóc. Sau này ta sẽ không bắt nạt ngươi nữa, chỉ để cho ngươi bắt nạt ta thôi..." Ôm trọn cả vai của Chi Yên, Minh Dập Hàn nhẹ giọng dỗ dành, hoàn toàn không biết lời nói lúc này của mình nếu rơi vào tai Ma tộc sẽ khiến bọn họ chấn động bao nhiêu.

Nghe những lời này của hắn, không phải Chi Yên không cảm thấy xúc động, nhưng cứ nghĩ đến hai lần trước hắn lạnh nhạt, tuyệt tình để nàng rời khỏi, thì tất cả những cảm xúc cảm động, xúc động đều hóa thành bọt nước.

Ánh mắt nàng đột nhiên lạnh xuống, tâm tư pháp phòng nhanh chóng trở nên bình thản. Nàng ngẩng đầu, sâu kín nhìn thẳng vào đôi mắt màu u lam của hắn.

Trong nháy mắt, Minh Dập Hàn có một loại ảo giác, cảm thấy cảm giác tốt đẹp lúc này chỉ là mặt ngoài. Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, rõ ràng vẫn là vật nhỏ khiến hắn vừa đau lòng, vừa thương tiếc, nhưng hình như nàng đã trở thành một người nào đó mà hắn không biết, trở nên xa lạ mà lại xa cách.

"Đưa ta trở về, ngay lập tức." Lạnh nhạt, không có phép xem nhẹ, Chi Yên nhìn Minh Dập Hàn, không chút sợ hãi, ra lệnh...

Nàng phải rời khỏi đây, một khắc cũng không muốn ở lại.

Minh Dập Hàn nhú mảy, trong lòng xẹt qua một tia bất an. Nàng lúc này quá mức bình tĩnh, lại lộ ra sự lạnh nhạt từ trong xương, nhẹ nhẹ, từng đợt, từng đợt, làm tim hần đau đớn.

Nàng nhất định muốn rời khỏi đây như vậy sao, muốn rời khỏi tầm mắt của chính mình? Hần khiến nàng chán ghét đến mức muốn rời đi ngay lập tức?

"Không được, ngươi chỉ có thể ở lại bên cạnh ta." Hạ mắt, giọng nói của Minh Dập Hàn dần trầm xuống, lại sắc bén, bá đạo như tiếng kim loại va vào nhau, mang theo khí thế uy nghiêm không cho phép từ chối.

A, đây mới là thật sự là ngươi, bá đạo, lạnh nhạt, uy nghiêm, không cho phép từ chối, không phải sao?

Chỉ Yên hơi nhếch môi, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhiễm lên một tia giễu cợt: Là một Ma đế cao cao tại thượng của Ma giới mà lại có thể tự mình hạ thấp thân phận chỉ vì một đứa bé như mình. Vậy tất cả những chuyện xảy ra trước đó, đều do hần nhất thời ảm đầu sao!

"Đưa ta trở về, đừng để ta chán ghét ngươi." Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào hần, trên mặt Chỉ Yên tràn ngập kiên quyết.

Đừng để ta chán ghét ngươi, đừng để ta chán ghét ngươi... Con ngươi Minh Dập Hàn mạnh mẽ co rút lại, trong lòng chỉ quanh quẩn câu nói kia của Chỉ Yên, tuần hoàn yêu nghiệt xuất hiện một vết rách: Đúng vậy, trời nàng ở lại bên cạnh, sẽ chỉ khiến nàng càng thêm chán ghét chính mình. . .

"Đưa ta trở về đi..." Nhìn thấy một tia do dự trong mắt hần, giọng nói của Chỉ Yên mềm nhũn, gần như cầu xin nói: Nam nhân này chỉ ăn mềm không ăn cứng, chỉ hy vọng hần thật sự có thể thả mình trở về.

"Yên tâm, ta sẽ đưa ngươi trở về, có điều ngươi phải ở lại với ta một đêm cuối cùng này." Minh Dập Hàn thở dài một tiếng, thân thể khẽ động, ôm Chỉ Yên lao nhanh về phía trước.

"Đây là chỗ nước nóng, ngươi từ từ tắm, tắm xong gọi ta một tiếng là được." Minh Dập Hàn cẩn thận đưa Chỉ Yên đến chỗ nước nóng để nàng ngồi đó, dặn dò mấy câu rồi mới lác mình biến mất sau vách đá.

Suối nước nóng không chỉ có thể làm cơ bắp, các đốt ngón tay thả lỏng, tiêu trừ mệt mỏi, mà còn có thể mở rộng mạch máu, đẩy mạnh tuần hoàn máu, nâng cao hiệu quả trao đổi chất của cơ thể.

Kiếp trước, khi không có việc gì, nàng cũng rút thời gian đi ngâm suối nước nóng như vậy, nhưng khi so sánh với nơi này, nàng mới biết cái gọi là suối nước nóng thượng hạng ở kiếp trước chẳng qua chỉ là rác rưởi mà thôi.

Da thịt trắng nõn, trần trụi giấu trong nước, chỉ để lộ từ phần cổ trở lên. Hơi nước ẩm áp vây quanh, chẳng qua mới ngâm hai phút, mà nàng đã cảm thấy cơ bắp toàn thân hoàn toàn thả lỏng, cả người ảm dần lên, dương khí trong cơ thể dưới sự kích thích của suối nước nóng đã chậm rãi chuyển động, chậm rãi hấp thu linh khí bên trong suối nước nóng.

Thở dài một hơi, Chỉ Yên mềm mại nằm úp sấp lên bờ, mặc cho nước suối làm dịu cơ thể.

Ngày mai là có thể rời khỏi đây, như vậy, cũng tốt.

Buông xuống bồn khoáng trong lòng, Chỉ Yên tựa vào bờ hồ chợp mắt, không biết qua bao lâu, dần dần truyền ra tiếng hô hấp đều đều của nàng.

...

Ánh sáng phản chiếu xuyên qua băng tuyết rơi vào chỗ nàng, Chỉ Yên nhú mảy, vươn tay che mắt, hai hàng lông mi run khẽ, tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Lựa mòng chớp chòn, mùi hoa bốn phía, Chỉ Yên mờ mịt nhìn cảnh vật trước mắt, cuối cùng tầm mắt mới dừng lại, ánh mắt khôi phục sự tỉnh táo vốn có.

Đây là phòng của nàng, nói như vậy là nàng đã trở lại Bắc Uyển.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hơi kinh ngạc: Không phải hần nói nàng phải ở chỗ hần một đêm sao? Tại sao lại đưa nàng trở về như thế này?

Mây hơi nhăn lại: Rõ ràng nàng phải cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng cảm giác mát mát trong lòng là vì hần lại thất hứa lần thứ hai sao? Hay là bởi vì cái khác?

Lắc đầu, Chỉ Yên cất ngang suy nghĩ của chính mình, cầu nhàu từ trên giường bỏ dậy: Biến mất mấy ngày, cũng không biết mấy người Sa Toa thế nào rồi.

Mở tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo màu hồng phấn mặc vào, mái tóc sau khi xả xuống, hình như lại dài hơn không ít.

Chân mảy lá liễu, mắt phượng, con ngươi trong veo như nước, da trắng như ngọc, bởi vì vừa tỉnh ngủ, trên mặt nàng được phủ lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Mũi cao khéo léo, đôi môi đỏ mọng, con ngươi ngập nước tản ra mị hoặc vô hạn, khiến người ta không nhìn được mà đắm chìm trong đó.

Chính đồn đơn giản một chút, Chi Yên quyết định ra cửa, tìm kiếm đám người Sa Toa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 11.2: Sa Toa té xỉu

Edit: skylove2003, Thủy Lư Ly.

Toàn bộ Bắc uyển hình như vắng lặng không ít, đi hết một vòng lớn, cũng không gặp một người nào, chẳng lẽ đều đi ra ngoài cả rồi?

"Ca, nếu không thì chúng ta mở rộng phạm vi tìm kiếm hơn một chút đi. Minh đồ không có thì ta tìm trong các thành trấn gần đây xem..." Sa Toa mặc một bộ váy áo màu tím nhạt, theo sau Sa Long bước vào trong, phía sau hai người là một nhóm hộ vệ được trang bị áo giáp màu đen tuyền, đáng dấp người người cao ngất, khí thế không tầm thường.

"Cũng có thể làm như vậy..." Bước chân Sa Long dừng một chút, miệng hơi mấp máy, về mặt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, con người như ngọc lục bảo tràn ngập sắc thái cuồng nhiệt.

"Ca?" Sa Toa khó hiểu, quay đầu, tầm mắt nhất thời bị cố định lại một chỗ, nàng trừng lớn mắt, không dám tin.

Yên, tiểu Yên nhi?

"Thế nào, mới vài ngày không gặp đã không nhận ra muội rồi à." Chi Yên nhú mày, cười trừ tặc, trong lòng lại xẹt qua một tia cảm động: Mới vài ngày không thấy, bọn họ đã gây nhiều như vậy, đặc biệt là Sa Long, toàn bộ cảm đều lộ ra cả rồi, ánh mắt mỗi một, quần áo trên người còn dính một ít cây cỏ...

Bọn họ đang tìm nàng sao, mấy ngày không gặp, nhất định đã khiến bọn họ lo lắng nhiều rồi.

"Tiểu, Tiểu Yên Nhi." Sa Toa ngẩng người tại chỗ, ánh mắt run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mừng như điên, gần như là run run nói, thân hình chột lóe, điên cuồng vọt lại chỗ Chi Yên đang đứng.

"Yên Nhi, muội không sao, hu hu, muội thật sự không sao..." Sa Toa tiến lên cho Chi Yên một cái ôm thật chặt, sức lực lớn đến dọa người, sau đó là cái miệng của nàng (Sa Toa) bắt đầu trào ra những tiếng oán giận nức nở liên tiếp.

Có trời mới biết mấy ngày nay nàng đã trôi qua như thế nào. Mỗi ngày không theo chân tiểu thúc thúc thì là theo chân ca ca, tất cả mọi nơi đều bị nàng chạy tới một lần, thậm chí ngay cả mấy cửa hàng, quán rượu, quán trà to nhỏ... Chi thiếu điều muốn lên trời mà tìm thôi.

Ngày đó trở về, nhìn khoảng đất trống trước Nam uyển tràn ngập mùi máu tanh, trong lòng nàng không ngừng run rẩy, giống như có hai bàn tay đang bóp chặt cổ nàng, khiến nàng không thở nổi, chưa bao giờ nàng cảm thấy sợ hãi như lúc ấy.

Nàng đứng ở nơi máu tanh đó một đêm, nước mắt chảy một đêm. Bởi vì ca ca và tiểu thúc thúc không tìm thấy tung tích của muội ấy, khi đó, nàng rất hối hận, hối hận mình ham chơi, hối hận mình đã không ở bên cạnh muội ấy.

"Thật tốt, muội không sao cả, may mắn muội không gặp chuyện gì cả..." Ôm chặt Chi Yên, giống như người sắp chết đuối vớ được cọc gỗ, cả người run rẩy, giọng nói cũng run run.

Thân thể Sa Long đầu tiên là run lên, cuối cùng mới thả lỏng, khuôn mặt tuần dật xẹt qua một tia an ủi, ánh mắt sáng rực nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt: Nếu có thể, hẳn cũng muốn hung hăng ôm chặt vật nhỏ vào lòng, xác định nàng đã thật sự bình yên vô sự.

"Xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng nhiều rồi." Chi Yên ôm lại Sa Toa, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sâu vào lòng nàng (Sa Toa), xin lỗi.

"Không phải, không phải lỗi của muội. Sau này tỷ sẽ không bao giờ bỏ muội một mình nữa. Muội muốn đi đâu, tỷ cũng đi với muội." Sa Toa vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dần trở nên kiên định: Từ nay về sau, Sa Toa nàng sẽ dốc hết sức bảo vệ muội ấy, ở bên cạnh muội ấy.

Độ ẩm nóng rực truyền đến, nóng đến mức Chi Yên cảm thấy khó chịu, đến khi phản ứng lại, trong lòng Chi Yên lập tức cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng: "Sa Toa, tỷ không có việc gì chứ, có phải tỷ cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

Chi Yên ngẩng đầu, bỗng nhiên phát hiện sắc mặt Sa Toa ửng hồng không bình thường, ánh mắt tan rã, khóe mắt đầy nước mắt.

"Không, không sao, Tiểu Yên Nhi không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi..." Sa Toa cong môi, trên gương mặt xinh đẹp tràn ra một nụ cười sáng lạn, mê người. Sa Toa lại cười, lại chống đỡ không được, thân thể mềm nhũn, ngã về phía trước.

"Sa Toa tỷ tỷ!" Con người Chi Yên nãy giờ co rụt lại, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, Sa Long nhìn thấy thế, thân hình chợt lóe, đúng lúc hỗ trợ đỡ lấy.

"Tỷ ấy làm sao vậy?" Chi Yên lo lắng, hoang mang hỏi.

"Liên tục vài ngày không nghỉ ngơi, hơn nữa chuyện muội trở về an toàn giống như giọt nước tràn ly..." Sa Long do dự liếc mắt nhìn Chi Yên một cái, cuối cùng nói.

"Mau, mau đỡ tỷ ấy lên giường, mặc khác gọi người chuẩn bị nước ấm..." Nghe Sa Long trả lời, Chi Yên lập tức bình tĩnh lại: Nàng là Ma y, lúc này sao có thể hoảng loạn được?

Nàng nhất định phải giữ được tỉnh táo, như vậy mới có thể cứu được Sa Toa.

Đỡ Sa Toa nằm lên giường, Chi Yên điều động ý niệm, từ trong vòng tay Càn Khôn móc ra một lọ Sinh Mệnh Chi Lục, đỡ đầu Sa Toa, dưới sự giúp đỡ của Sa Long, đổ vào miệng nàng.

Sau khi nghe Sa Long kể lại và tình trạng đột nhiên bất tỉnh của Sa Toa, Chi Yên đã có kết luận, là do mệt mỏi một thời gian dài dẫn đến sốt nhẹ, chỉ cần bồi bổ một thời gian, cộng thêm giảm nhiệt là có thể khỏi hẳn.

Nhưng ngay cả một phút Chi Yên cũng không có tâm tình chờ đợi. Sinh Mệnh Chi Lục có sức sống rất mạnh, bổ sung thể lực, có thể hồi sinh, thì những loại thuốc bổ khác sao có thể so sánh được? Thậm chí có thể nói nó có tác dụng khôi phục từ hồi sinh, chỉ cần còn một hơi thở, thì nhất định có thể kéo người từ quỷ môn quan trở về.

Đối với việc Sa Toa mới chỉ mắc một căn bệnh nhỏ mà Chi Yên đã sử dụng loại thuốc quý giá như thế, nếu có người biết nhất định đã mắng nàng là lãng phí, nhưng trong mắt Chi Yên, không có gì quan trọng hơn sức khỏe của Sa Toa cả.

Nhìn nàng vì lo lắng cho chính mình mà ngã xuống, trái tim Chi Yên khó chịu còn hơn bị đao cắt. Giờ khắc này, nàng mới ý thức được, vị công chúa cao quý, xinh đẹp này, từ thật lâu, thật lâu trước kia đã đi vào lòng nàng, trở thành một phần của nàng, mà có lẽ địa vị của chính mình trong lòng nàng ấy (Sa Toa) cũng vậy nhỉ, bằng không, nàng ấy cũng sẽ không vì mình mất tích mà mệt đến nỗi ngã xuống như vậy.

"Nước nóng đến đây." Sa Long nhận lấy chậu nước nóng do người hầu đưa đến, đặt trên bàn nhỏ cạnh giường.

"Huynh cứ để đó trước đi." Chi Yên nhú mày, bàn tay nhỏ bé đặt trên trán Sa Toa, ý niệm vừa động, âm khí trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng, tụ tập trong lòng bàn tay nàng.

Hơi thở lạnh lẽo thấm thấu ra ngoài, nhẹ nhẹ, từng đợt, từng đợt, giống như sương mù. Hơi lạnh đột ngột kéo tới khiến Sa Toa đang ngủ say cũng không tự chủ được cau chặt mày, nhưng cuối cùng cũng buông lỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa dần dần trở nên nhẹ nhõm, thoải mái.

Chi Yên thấy vậy, độ mạnh yếu tăng hơn một chút, sương lạnh từ trán từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng lan khắp toàn thân Sa Toa. Hơi thở nóng rực lấy tốc độ cảm giác được từ từ lui ra, cuối cùng, nhiệt độ cơ thể Sa Toa trở lại nhiệt độ như lúc bình thường, lúc này, Chi Yên mới thu tay lại, khẽ môi ẩn chứa nụ cười.

"Thế nào rồi?" Nhìn lòng bàn tay Chi Yên xuất hiện sương lạnh, Sa Long đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục sự hồ hững như bình thường, nhẹ giọng hỏi.

"Yên tâm, chắc chắn tỷ ấy sẽ khỏe lại nhanh thôi, huynh gọi mọi người chuẩn bị cho tỷ ấy một ít thức ăn nhẹ đi." Chi Yên gật gù đầu, ý bảo Sa Long an tâm.

"Huynh xuống dưới tắm rửa một chút rồi cũng dùng cơm đi, mấy ngày nay đã khiến các huynh lo lắng nhiều rồi." Sa Long vừa dặn dò người hầu trở về, Chi Yên lại nói tiếp: Thật ra hẳn nói Sa Toa đã mấy ngày chưa nghỉ ngơi, hơn nữa trong khi chưa tìm thấy tung tích của nàng, nàng biết tình trạng của họ cũng không tốt hơn là mấy, nước ấm này là nàng chuẩn bị cho hẳn.

Tinh thần Sa Long run lên, con người xẹt qua một tia sáng không rõ: Nói như vậy, nước ấm này là chuẩn bị riêng cho hẳn sao?

"Mau đi đi, đổi quần áo, ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một chút, đúng rồi, đừng quên gọi người thông báo Sa Hiên thúc thúc, nói muội đã trở lại." Nhìn hẳn sững sờ đứng tại chỗ không động đậy, Chi Yên không khỏi nhú mày, thúc giục.

"Được, ta đi." Sa Long cười yếu ớt, dịu dàng đáp lời, rồi mới xoay người, đi ra ngoài.

Khi Sa Hiên nhận được tin tức chạy về Bắc uyển, đã nghe tin Sa Toa té xỉu, hẳn vô cùng lo lắng chạy vọt vào trong nam sương phòng.

Uống xong Sinh Mệnh Chi Lục, lại được Chi Yên dùng sương lạnh hạ nhiệt, tình trạng của Sa Toa đã ổn hơn nhiều, chẳng qua nàng ấy đã không nghỉ ngơi một thời gian dài, nên lúc này mới ngủ say như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thuê Minh.

Edit: Thủy Lưu Ly.

"Muội không sao chứ?" Sa Hiên từ cửa bước vào, nhìn thấy Chi Yên, mở miệng hỏi, nhưng tầm mắt lại tập trung trên người Sa Toa lúc này đang nằm ngủ trên giường, mấy kiếm không nhận được nhủ chặt.

"Đã khiến mọi người lo lắng rồi, muội không sao, huynh yên tâm đi. Còn Sa Toa tử, tử ấy chỉ là quá mệt mỏi, ngủ một giấc sẽ tốt thôi." Chi Yên lắc đầu, an ủi Sa Hiên.

"Vậy thì tốt, muội cũng đi nghỉ ngơi đi, nơi này có ta là được rồi." Sa Hiên gật gù đầu, đến gần, ngồi ở mép giường, vẻ mặt thương tiếc nhìn Sa Toa: Quả thật mấy ngày nay nàng ấy đã mệt mỏi quá rồi, không chỉ phải chịu áp lực tâm lý mà còn theo bọn họ bốn ba khắp nơi.

"Muội đã cho người chuẩn bị nước ấm, huynh tắm gội một chút đi. Com nước xong, huynh mới có tinh thần chăm sóc cho Sa Toa được." Chi Yên dặn dò với người hầu bên ngoài và Sa Hiên, sau đó mới rời khỏi.

Lúc sau, Sa Long đã tắm rửa xong, bước ra khỏi phòng, vẫn một thân áo bào màu lam, vẫn nụ cười yếu ớt như gió xuân lúc trước, chẳng qua ánh mắt khi nhìn Chi Yên lại càng lúc càng dịu dàng.

"Đi thôi, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi." Sa Long nhìn Chi Yên cười nói.

Lúc nàng mới trở về thì không để ý, lúc này xong việc mới biết bụng mình đã đói đến khó nhịn rồi.

Ăn com với Sa Long xong, Chi Yên trở về phòng mình, thẳng đến lúc chạng vạng, khi Sa Toa tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, nàng vẫn chưa xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

"Tiểu, Tiểu Yên Nhi đâu?" Sa Toa vừa tỉnh lại, lập tức nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Chi Yên.

"Muội ấy đang nghỉ ngơi trong phòng, thế nào rồi, có tốt hơn chút nào không, nàng ngồi dậy ăn chút gì đi." Sa Hiên vươn người, nhẹ nhàng nâng Sa Toa dậy, ngón tay dịu dàng vén sợi tóc vướng ở khóe môi nàng, cung chiêu nói.

Trước kia, mỗi lần nàng tỉnh lại đều là gọi tên chính mình, lúc này thì chỉ quan tâm đến bé con đó, không thể không nói trong lòng hẳn cảm thấy hơi chua.

"A, ta phải đến gặp muội ấy, ta còn chưa hỏi mấy ngày nay muội ấy đã đi đâu, trải qua thế nào?" Sa Toa hô to, vụng về từ trên giường bò dậy, chẳng qua vì đứng dậy quá nhanh, trọng tâm không vững, cuối cùng lại hung hăng nện vào ngực Sa Hiên.

"Đau!" Sa Toa đau đến nhe răng trợn mắt: Không có việc gì thì sấm lòng ngực cứng rắn như vậy làm chi?

"Ha ha, ai bảo nàng vội vàng hấp tấp." Sa Hiên buồn cười, vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa cái trán của nàng.

"Nàng vừa tỉnh ngủ, ta ôm nàng đi đi." Vừa dứt lời, Sa Toa chỉ cảm thấy một trận chóng mặt, tiếp theo cả người đã bị ôm vào một cái ôm ấm áp, vững chãi.

Cọ cọ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sa Toa đỏ bừng, Sa Toa 囧, không dám nâng đầu lên nhìn ai đó: Cái gì vừa tỉnh ngủ, cái đó và ôm nàng có liên quan gì sao?

"Yên Nhi." Gần đến gian phòng Chi Yên, Sa Toa lập tức vui vẻ hô lớn.

"Tỷ sao rồi, bây giờ cảm thấy tốt hơn rồi phải không, vậy thì cùng nhau dùng com đi." Nhìn thời gian cũng sắp tới giờ com tối, Chi Yên đề nghị, quan trọng nhất là nàng phải giám sát Sa Toa dùng com nữa.

"Ồ, thật thơm, đồ do Tiểu Yên Nhi gấp đúng là không giống bình thường."

"Món này rất ngon, Tiểu Yên Nhi, muội cũng ném thử xem."

"Oa, thịt xào ớt xanh, đây là món tỷ thích nhất, Tiểu Yên Nhi thật tri kỷ..."

...

Trên bàn com, Sa Toa một ngụm Tiểu Yên Nhi, hai ngụm Tiểu Yên Nhi, gần như mỗi lần ăn một miếng thức ăn đều nhìn chăm chăm, đùa giỡn với Chi Yên, bộ dạng như không thể chia lia.

Sa Long không nói gì, vùi đầu ăn đồ ăn chính mình, khuôn mặt Chi Yên thì treo lên nụ cười hạnh phúc, phối hợp, chỉ riêng sắc mặt Sa Hiên là đen thui như đáy nồi, chịu đựng dăm chua trong lòng, không vội không gấp gấp rau cho Sa Toa.

"Đúng rồi, viện trưởng Lôi Minh và Diệp Văn tôn giả đã biết chuyện Tiểu Yên Nhi trở lại chưa?" Sa Toa ngẩng đầu, mở to mắt nhìn mấy người Chi Yên hỏi.

"Đã thông báo qua đó rồi, ngày mai Tiểu Yên Nhi cũng đến học viện phải không?" Sa Long gật gù gật đầu: Từ lúc thông báo với Sa Hiên, hắn cũng đã sai người thuận tiện thông báo cho viện trưởng Lôi Minh rồi.

"Ừm, ngày mai muội sẽ đi cùng mọi người, có điều, vào buổi chiều, chắc muội không thể tu luyện với mọi người được nữa. Còn về phần Tụ Linh trận, để muội nói cách khởi động trận pháp cho huynh, sau đó huynh cứ theo vậy mà dẫn dắt mọi người tu luyện." Chi Yên gật gù gật đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Sa Long nói, giống như đang thuật lại một chuyện vô cùng bình thường nào đó.

Ba người Sa Hiên, Sa Long, Sa Toa, đồng loạt chấn động, về mặt kinh ngạc nhìn Chi Yên: Nàng vừa nói cái gì vậy?

Giao phương pháp khởi động Tụ Linh trận cho Sa Long? Còn để hắn dẫn dắt mọi người tu luyện?

Ý của nàng là muốn tách khỏi đội ngũ, từ này về sau không cùng tu luyện với bọn họ nữa sao?

Còn cả Tụ Linh trận kia nữa, đó là vật có giá trên trời, vậy mà nàng lại dễ dàng giao phương pháp khởi động như vậy, rốt cuộc nàng có biết chính mình đang nói cái gì không?

"Vi sao, rõ ràng đang tốt đẹp mà, vì sao phải tách ra?" Sa Long nhíu mày, trên mặt trừ khiếp sợ ra, thì không nhìn thấy chút vui mừng nào, giống như không có nàng, Tụ Linh trận này có tồn tại cũng không còn ý nghĩ gì nữa.

"Mọi người không tò mò mấy ngày nay muội đã ở đâu sao?" Ánh mắt hơi né tránh, Chi Yên suy nghĩ một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của bọn họ.

"Ở đâu?" Sa Toa trừng lớn mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tràn ngập tò mò, còn Sa Hiên, Sa Long thì lộ ra vẻ mặt chấn động, nghiêm túc nhìn nàng.

Làm sao có thể không tò mò được? Liên tục năm ngày, bọn họ gần như đã lật tung Minh đô nhưng vẫn không tìm thấy. Tất cả những nơi nghĩ đến đều tìm, đều đi qua, những thế lực có thể sử dụng đều sử dụng, nhưng nàng giống như biến mất hoàn toàn, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Ngay cả Diệp Văn tôn giả và viện trưởng đại nhân cũng không thể tìm được.

Nhưng hôm nay nàng lại bình yên vô sự xuất hiện ở Bắc uyển, ở thời điểm bọn họ gần như sắp tuyệt vọng, nàng, xuất hiện. Lúc đó, trừ việc vô cùng kích động và vui sướng ra, trong lòng bọn họ cũng rất tò mò. Nàng đã đi đâu? Làm sao có thể xuất hiện ở Bắc uyển mà không để lại dấu hiệu nào?

"Chỉ có thể nói, nơi đó rất thần bí. Có người cứu muội, năm ngày sau lại đưa muội trở về." Khóe môi khẽ nhếch, Chi Yên cười hờ hững: Đúng vậy, người thần bí, nơi thần bí. Ở trong lòng nàng, hẳn quả thật rất thần bí.

"Hả, ở Minh đô này còn có nơi thần bí mà chúng ta không phát hiện?" Sa Toa duyên dáng gọi to, môi đỏ mọng trẻ ra, trong mắt lóe lên một tia gian trá: "Tiểu Yên Nhi, muội nói xem, bộ dạng người thần bí kia có đẹp mắt hay không?"

Về mặt Sa Toa mờ ám, mắt đẹp chuyển động, chăm chú nhìn chằm chằm cảm xúc trên mặt Chi Yên: Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nhưng lúc Tiểu Yên Nhi nói đến người kia, trong mắt xẹt qua một tia âm đạm, giống như không muốn nhắc đến. Người có thể khiến bé con phản ứng như vậy, chẳng lẽ là một thiếu niên tuấn mỹ?

Xoạt xoạt, Sa Long, Sa Hiên đồng thời ngẩng đầu, tầm mắt dừng trên người Chi Yên.

Trong lòng Sa Long là căng thẳng, mà Sa Hiên lại ước gì có mỹ thiếu niên đến thu phục Chi Yên, đến lúc đó thì Toa Nhi của hắn có thể toàn tâm toàn ý dính bên cạnh hắn rồi.

"Nói gì vậy chứ, người ta là lão quái vật, có thể đẹp mắt bao nhiêu?" Chi Yên bĩu môi, thề lười với Sa Toa, nói, trong lòng lại hung hăng ghét bỏ Minh Dật Hân một phen: Hừ, sống hơn vạn năm, không phải lão quái vật thì là gì.

Băng cung, Ma tộc, Minh Dật Hân mặc một bộ măng bào* màu trắng ngời trên đại điện, vốn đang bận rộn chính sự, lại đột nhiên cảm thấy lạnh gáy. Hắn ngẩng đầu, xuyên thấu qua khoảng không trước mặt nhìn về nơi nào đó: Nhanh thôi, qua một thời gian nữa hắn có thể bỏ xuống sự vụ, đến nhân gian tìm nàng.

(*loại đồ cho vua chúa, bên trên có thêu hình rồng, lân hay phượng gì gì đó)

"Lão quái vật? Già thế nào, chẳng lẽ khuôn mặt người kia đầy nếp nhăn, nghe, nhìn không rõ, răng cũng bị rụng sạch?" Sa Toa không ngừng cố gắng, bám lấy Chi Yên dò hỏi.

Người có thể bị Tiểu Yên Nhi gọi là quái vật, nàng rất muốn nhìn thử xem thế nào nha.

"Khụ khụ, được rồi, quay lại vấn đề chính, mọi người có biết dấu hiệu này đại biểu cho cái gì không?" Ý niệm vừa động, Chi Yên lấy giấy bút từ trong không gian ra ngoài, đặt lên bàn, cẩn thận vẽ một dấu hiệu.

"Thuê Minh!" Sa Hiên nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia khó dò: "Tại sao muội lại hỏi cái này?"

Thuê Minh, tổ chức thuê mướn lớn nhất đại lục U Minh, chuyên môn làm những việc được người khác bỏ tiền ra thuê. Chi cần giao tiền, bọn họ sẽ giúp người làm việc người muốn.

Phàm là những chuyện bị Thuê Minh tiếp nhận, đều không có đạo lý không thể hoàn thành. Phàm là người bị Thuê Minh nhìn chăm chăm, đều chưa bao giờ có chuyện đào thoát.

Thuê Minh, có thể nói vừa chính vừa tà, là tổ chức buôn bán có thể lực khổng lồ. Bởi vì tính chất đặc thù, bình thường tổ chức này rất ầm mịt, muốn tìm tuy không khó nhưng cũng không đơn giản. Hẳn thật sự rất tò mò sao bé con này có thể biết được.

"Thuê Minh!" Chi Yên thì thào, trong mắt xẹt qua một tia sáng không rõ: Thì ra là thế, "Xem ra người ám sát ta lần trước là người của Thuê Minh."

"Thuê Minh, muội xác định?" Vẻ mặt Sa Long, Sa Hiên chấn động, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Nếu đúng là Thuê Minh, vậy một khi nhiệm vụ bị phát hiện thất bại, bọn họ sẽ phái lính đánh thuê mới đến, thẳng đến khi nhiệm vụ thật sự hoàn thành mới thôi. Bây giờ Chi Yên đã trở về, chẳng may lại bại lộ trước mặt Thuê Minh, thì không cần nghĩ cũng biết Chi Yên sẽ gặp nguy hiểm thế nào.

"Không nhầm được, lúc hần ám sát muội đã để lộ dấu hiệu trên cổ tay mình." Ánh mắt Chi Yên chắc chắn, vẻ mặt lãnh liệt (lạnh lẽo + mãnh liệt) nói.

"Xem ra chuyện này hơi phiền phức rồi. Sáng mai ta sẽ trở về một chuyến, xem có thể lợi dụng thế lực của Long Đăng quốc để tra ra người đứng phía sau màn không." Sa Hiên nhú mày, nhìn ba người quyết định. Thuê Minh một khi nhận việc thì không chết không ngừng, muốn hủy bỏ việc này, cách duy nhất là tra ra người đứng sau màn, giải quyết từ gốc.

"Hà, này, nhanh như vậy." Sa Toa cả kinh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sa Hiên.

"Yên tâm, ta giải quyết xong chuyện này sẽ lập tức trở lại. Bây giờ, phủ đệ này tuyệt đối không thể ở lại, ngay mai mọi người trở về ký túc xá đi, thuận tiện lợi một ít tin tức cho viện trưởng Lôi Minh và Diệp Văn tôn giả biết."

Bắc uyển quá mức xa xôi, một khi những người đó liều lĩnh vọt vào, như vậy, hậu quả có thể phỏng đoán được

Nhưng U Lam học viện lại khác, mặc ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng thật ra lại ầm tàng rất nhiều hộ vệ thần bí. Hơn nữa có viện trưởng Lôi Minh và Diệp Văn tôn giả tọa trấn, đám lính đánh thuê này sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

...

Sáng sớm hôm sau, Sa Hiên mang theo một đám hộ vệ rồi đi, còn đám người Sa Toa, Chi Yên thì đi đến học viện.

Cuối thu, gió lạnh quất vào mặt, bởi vì chưa đến giờ lên lớp, nên trên đường đến học viện tụ tập đầy người, tùm nham tùm ba, châu đầu ghé tai bàn tán, trên mặt mỗi người đều lộ rõ hưng phấn, trong mắt ầm ầm tia sáng kích động.

"Người nghe thấy chuyện này chưa, trận đấu của giới luyện đan tân sinh sẽ được tiến hành vào tuần sau. Lần so tài này có mời những đệ tử ưu tú đến, cùng luận bàn với chúng đệ tử ưu tú trong giới tân sinh đấy..." Đôi mắt một thiếu niên chột lóe sáng, vẻ mặt kích động thông báo.

"Người cũng nghe nói? Ha ha, lần này chúng ta có thể mở rộng tầm mắt." Một thiếu niên khác cũng vui vẻ cười cười, nhất thời khiến không ít người chú ý lại đây.

Thân phận luyện đan sư tôn quý, có thể tận mắt nhìn bọn hần luyện đan, đúng là không dễ.

"Nói cho các người hay, lần này chẳng những có thể tận mắt chứng kiến cuộc luận bàn, mà đan được luyện chế trong cuộc so tài cũng sẽ được trực tiếp bán ra. Đan được nha, đan được nha, nghĩ lại đã thấy kích động rồi..."

"Xi xào..." Mọi người sôi trào, vừa nghe đến cuộc so tài luyện đan, bọn họ đã thấy hấp dẫn rồi, giờ còn bán đan được tại chỗ, ngon lửa trong lòng bọn họ lập tức được thổi bùng lên.

Có thể tiến vào U Lam học viện, bản thân tất nhiên có trụ cột không tồi, nhưng dục vọng theo đuổi thực lực của mọi người rất cao. Trong khi đó luyện đan sư ở đại lục U Minh lại rất ít, đan được luôn ở trong trạng thái cung không đủ cầu. Cho nên chuyện bán đan được tại chỗ này không thể nghi ngờ đã khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kích động.

"Ha ha, thật tốt quá, xem ra ta phải đi đến tiền trang một chuyến rồi. Tóm lại, lần này đan được được bán ra, ta nhất định phải mua được một hai." Một thiếu niên mặc hoa phục, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo, tài đại khí thô* hừ nói.

(*ở đây ý nói tên kia giàu có mà lãng phí, luôn chứng tỏ mình giàu có, kiểu như nhà giàu mới nổi vậy)

"Đúng vậy, đúng vậy, cơ hội tốt như thế, đoán chắc sẽ có vài người ra sức tranh giành, chỉ sợ giá cả... Chắc, nếu ta may mắn kết bạn được với một hai

vị luyện đan sư thì tốt rồi...” Một thiếu niên khác nhìn qua tương đối nhả nhặn, lắc đầu: Nếu có thể kết bạn được với luyện đan sư thì hẳn không cần phát sầu vì đan dược mà mặt mũi còn rất vẻ vang nữa.

"Xùy, luyện đan sư, giới tân sinh chẳng qua chỉ có tầm ba mươi người. Nghe nói mỗi người đều cao ngạo, ăn to nói lớn, há chúng linh giả như chúng ta có thể tiếp xúc được?" Không ít người đều lắc đầu, giống như nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm vậy.

Linh giả, chiến sĩ, luyện đan sư... Căn cứ chức nghiệp khác nhau, bọn họ bị phân chia đến những khu giáo tập (khu dạy học) khác nhau. Khu dạy luyện đan có phong cách riêng, độc lập, quý khí, tượng trưng cho vinh quang và thân phận. Phàm là người có thể ra vào nơi này, người nào không phải đều cao quý lãnh diễm, cả tính mười phần?

Muốn kết giao với bọn họ, còn không bằng tìm khối đậu hũ đập đầu cho xong.

"Vậy thì chưa chắc, các người có nghe nói về luyện đan sư chín tuổi ở linh giả nhất ban không?" Thiếu niên mặc hoa phục hừ mũi, vẻ mặt cao thâm nhìn mọi người hỏi.

Luyện đan sư chín tuổi, chính là người được Diệp Văn tôn giả chọn làm đệ tử sao?

"Hắc, người không nói, ta cũng quên mất. Nghe nói nàng không chỉ được Diệp Văn tôn giả nhìn trúng, mà còn được viện trưởng đại nhân tặng cho một lời hứa hẹn..."

"Một khi đã như vậy, các người thấy nàng sẽ tham gia cuộc so tài này sao?" Trong đám người, một thiếu niên lạnh lợi đột nhiên lên tiếng, ánh mắt nóng rực.

Từ lần từ biệt trước ở Luyện Đan viện, hắn đã không còn gặp lại nàng nữa. Đứa nhỏ mặc váy áo màu hồng phấn, tinh xảo, đáng yêu lại cả người đều là gai độc kia, không biết thời gian này nàng thế nào, hắn có thể gặp lại nàng ở lần so tài này không?

Oanh, mọi người giật mình, trong mắt lóe ra tia sáng vui mừng lẫn sợ hãi. Đúng vậy, đứa nhỏ kia cũng là một luyện đan sư. Nếu nàng tham gia, thì bọn họ sẽ được tận mắt chứng kiến kỹ thuật luyện đan của luyện đan sư trẻ tuổi nhất đại lục. Chỉ cần nghĩ đến đây là cả đám người đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Luyện đan sư chín tuổi nha, dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai. Thiên phú luyện đan như thế, khó trách có thể làm Diệp Văn tôn giả và Viện trưởng Lô Minh đồng thời coi trọng.

"Hừ, luyện đan sư chín tuổi, nói thật, ta không tin đây là sự thật đâu. Một đứa nhỏ chín tuổi thì có thể luyện ra đan dược sao?" Một tiếng nghi ngờ truyền ra, tâm tình mọi người phập phồng, trên mặt cũng hơi đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cuộc so tài luyện đan.

"Có thể được Viện trưởng Lô Minh và Diệp Văn tôn giả coi trọng, chứng tỏ nàng tuyệt đối có chỗ khác với người thường, nhưng nếu nói nàng thật sự là luyện đan sư chỉ mới chín tuổi thì..." Thiếu niên neho mắt lại, giọng nói ngân dài, kéo theo sự tò mò của mọi người: "Nếu có thể khiến nàng tham gia cuộc so tài đan dược lần này, thì tất cả sẽ sáng tỏ."

Mọi người vốn tưởng hắn sẽ nói ra đạo lý cao thâm gì, đến khi nghe xong, không khỏi âm thầm phi nhỏ: Nói thế này có khác gì chưa nói đâu. Tương có thể biết được đứa bé kia có phải thật sự là luyện đan sư hay không, ai ngờ hắn lại nói phải tận mắt chứng kiến mới có thể xác định.

"Nhưng vấn đề mấu chốt là nàng sẽ tham gia lần so tài luyện đan này sao?" Có người nghi ngờ, mọi người lại lâm vào trầm tư: Đúng vậy, người tham gia cuộc so tài này, chứng tỏ trình độ luyện đan của người đó không thấp, dù sao nếu không có sự tự tin nhất định, ai cũng không muốn bản thân phải mất mặt xấu hổ trước đông đảo người xem.

"Cuộc so tài luyện đan của giới tân sinh, thu hút không ít sự chú ý của bên ngoài. Nếu có thể nổi bật ở cuộc so tài này, thì sẽ có lợi không nhỏ cho sự phát triển sau này. Là người bình thường, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Mặc khác ta nghe nói giải thưởng năm nay phong phú hơn năm trước rất nhiều, tuyệt đối có thể so sánh với giải thưởng lần huấn luyện thể lực lúc trước."

"Đúng vậy, loại chuyện này đã được loan truyền toàn giáo, đoán chừng chúng đệ tử ban linh giả cũng rất hưng phấn. Là luyện đan sư duy nhất trong ban linh giả, khụ khụ, chắc hẳn bọn họ càng muốn nhìn thấy nàng tham gia hơn chúng ta nhiều." Trong đám người có người hô nhỏ: Trong mắt bọn họ, có thể tham gia vào cuộc so tài toàn giáo như vậy, không chỉ là vinh quang của mỗi một đệ tử, mà còn là vinh dự của cả một ban.

...

Trong khi mọi người ồn ào bàn tán, thì đám người Chi Yên và Sa Toa lại đường đường chính chính đi thẳng vào, tiếng nói chuyện của bọn họ không nhỏ

nên tất nhiên sẽ rơi vào tai các nàng.

"Hắc hắc, là cuộc so tài luyện đan đấy, có rất nhiều người ngóng trông muội tham gia nha." Sa Toa kéo tay Chi Yên, về mặt bờn cột.

"Chắc muội phải làm bọn họ thất vọng rồi." Chi Yên cong môi, hờ hững nói, đôi mắt trong suốt không nổi lên chút gợn sóng nào: Lúc này, loại chuyện lôi kéo sự chú ý như vậy, nàng tránh còn không kịp ấy chứ. Trước kia nàng luôn đứng trước đầu sóng ngọn gió, không hiểu việc giấu tài, nay, nàng không muốn tiếp tục đặt bản thân ở nơi nguy hiểm, không muốn bại lộ chính mình trong tầm mắt mọi người nữa.

"Tiểu Yên Nhi không muốn tham gia sao?" Sa Toa kinh ngạc, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra một chút thất vọng: Thật ra nàng rất muốn nhìn thấy bé con luyện đan.

"Đừng bại lộ hoàn toàn thực lực chính mình, không tham gia là tốt nhất." Sa Long lên tiếng, đối với Sa Toa là an ủi, còn khi nhìn về phía Chi Yên, ánh mắt hằn lại vô cùng dịu dàng.

Nếu có thể, hẩn tình nguyện nàng cứ che giấu hào quang của mình, cả đời bình bình thường thường. Như vậy không chỉ có thể bảo đảm an toàn của nàng, mà cũng có thể giám sát việc người khác nhìn trộm nàng.

Không phải hẩn không tự tin, cũng không phải hẩn không bảo vệ được nàng, mà là hẩn không muốn nàng gặp phải bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

"Vậy sao, vậy thì không tham gia cũng được." Sa Toa hiểu ra, duyên dáng gọi to một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ nghĩ mà sợ: Thật may ca ca đã nhắc nhở.

"Được rồi, muội tự có chừng mực, đi thôi, mau lên lớp." Nhìn vẻ sợ hãi trong mắt nàng, Chi Yên mỉm cười: Dường như từ sau khi nàng trở về ngày ấy, mọi người đều xem nàng là búp bê sứ dễ vỡ. Thật ra bọn họ không cần lo lắng như vậy, chuyện lần trước cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Nếu không phải linh lực vừa lúc bị tiêu hao hết, nếu không phải nàng không mang theo đan dược, hơn nữa lại nhằm chán chạy ra ngoài, thì nàng cũng không gặp linh đánh thuê, càng không xem chút mất mạng dưới tay kẻ đó.

"Nhìn kia, đó không phải là luyện đan sư chín tuổi ban linh giả sao?" Một tiếng hét kinh hãi đột nhiên vang lên, mọi người lập tức quay đầu, lúc này mới phát hiện đám người Chi Yên đang đi thẳng tới chỗ bọn họ.

Mọi người trừng lớn mắt, vẻ mặt hưng phấn, kích động: Đúng vậy, nàng chính là luyện đan sư chín tuổi mà bọn họ đã nhắc tới.

"Là nàng!" Thiếu niên lanh lợi kinh ngạc, gương mặt tròn tròn lập tức đỏ ửng: Thật sự là nàng.

Theo động tác của mọi người, chúng đệ tử còn chưa rời đi đều quay đầu lại, tò mò nhìn đám người Chi Yên.

"Ai vậy?"

"Cái gì, ngay cả bọn họ mà các ngươi cũng không biết, ta đại diện mọi người khinh bỉ ngươi."

"Linh giả nhất ban, ngươi nghe qua chưa? Bọn họ là công chúa và vương tử Long Đằng quốc, còn đứa bé đi cạnh họ là luyện đan sư chín tuổi được Diệp Văn tôn giả coi trọng."

"Là bọn hẩn? Oa, thì ra bọn họ chính là vương tử và công chúa Long Đằng quốc trong truyền thuyết~, còn đứa nhỏ kia nữa, chắc chắn, luyện đan sư chín tuổi, rất trâu bò ..."

...

Chi Yên làm như không nghe thấy, hờ hững đi xuyên qua bọn họ, khuôn mặt hai người Sa Toa, Sa Long cũng khôi phục lại vẻ mặt cao ngạo, lạnh nhạt, bình tĩnh bảo vệ hai bên Chi Yên.

"Cái kia, Chi Yên đồng học!" Mắt thấy đám người Chi Yên muốn đi xa, thiếu niên lanh lợi lập tức chạy chậm vài bước, cản đường ba người.

"Có việc gì?" Chi Yên nhíu mày.

"Cái kia, Chi Yên đồng học, ngươi đã lâu không đến Luyện Đan viện." Bị Chi Yên nhìn, nhịp tim thiếu niên tăng nhanh, gương mặt tròn tròn đỏ ửng, ánh mắt dao động, không biết phải nhìn nơi nào. Hẩn ghen một lúc lâu mới bắt an nói ra một câu như vậy.

Hả, Luyện Đan viện?

Mọi người nhảy cảm bắt được mấy chữ này: Bọn họ vừa mới nghe đến Luyện Đan Viện phải không?

Thiếu niên này là đan giả?

"Gần đây có việc bận, làm sao vậy?" Chi Yên nhíu mày: Nàng có đi Luyện Đan viện hay không thì có liên quan gì tới hẩn?

"Ta muốn xin lỗi người vì chuyện lần trước, còn nữa, mọi người đều ngóng trông ngươi có thể đến Luyện Đan viện. Ngươi yên tâm, sẽ không có bất cứ

ai dám bắt kính với người nữa.” Giọng nói thiếu niên hơi hoảng hốt, ánh mắt nhìn Chi Yên còn mang theo một tia lầy lòng.

Từ chuyện lần trước, người Luyện Đan viện bọn họ không hề được sống thoải mái một chút nào, bởi những người ở Luyện Đan đường luôn cố ý hay vô tình gây phiền phức. Đoán chừng nếu vị tiểu chủ này không quay về nữa, nhìn như không liên quan, nhưng thật ra những phiền phức lớn nhỏ mà bọn họ phải chịu sẽ không ngừng lại.

Cho nên, toàn bộ người ở Luyện Đan viện đều ngóng trông vị tiểu chủ này trở về, nếu lại không trở về, không chừng Luyện Đan viện bị dỡ bỏ cũng nên. Đám người Luyện Đan đường tuyệt đối không dễ chọc.

"Ta đã biết." Chi Yên gật gù đầu: Cho dù hắn không nói, nàng cũng sẽ tìm thời gian trở lại Luyện Đan đường. Hơn nữa nàng không hề lo lắng chuyện sẽ có người bắt kính với mình.

"A, vậy thì tốt." Về mặt thiếu niên hơi bất ngờ, trong mắt lộ rõ sự vui sướng mãnh liệt: "Cái kia, nếu không còn việc gì khác, ta sẽ không quấy rầy Chi Yên đồng học, hoan nghênh Chi Yên đồng học trở lại Luyện Đan viện."

Hơi cúi đầu chào Chi Yên, bước chân thiếu niên nhẹ nhàng, về mặt thoải mái chạy về khu dạy luyện đan: Ha ha, hắn không chờ được, muốn báo cáo ngay việc này cho mọi người biết. Chỉ cần Chi Yên đồng học trở lại, những ngày đau khổ của bọn họ sẽ biến mất.

Thiếu niên đã đi xa, nhưng những người xung quanh vẫn cứng ngắc tại chỗ: Bọn họ đã bỏ lỡ cái gì vậy? Luyện đan giả Luyện Đan viện?

Trời ạ, cơ hội kết giao tốt như vậy mà bọn họ lại bỏ lỡ.

"Đi thôi." Chi Yên nhắc nhở hai người Sa Toa một tiếng, dẫn đầu đi tiếp, hai người đuổi kịp, chỉ để lại một đám người cứng đờ, hỗn độn trong gió.

Gần đến lớp học, mọi người mới miễn cưỡng yên tĩnh lại, đến khi đạo sư Lạc Phượng vào lớp lại ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình.

"Hôm nay Chi Yên đồng học có mặt, vừa vặn, ta cũng có chuyện muốn tuyên bố với mọi người." Đạo sư Lạc Phượng mặc một bộ váy áo màu tím nhạt, vẻ mặt tươi cười gật đầu với Chi Yên, xong mới quay nhìn chúng đệ tử, nói.

Vừa nghe có việc tuyên bố, vẻ mặt mọi người đều nghiêm túc lại, im lặng nhìn đạo sư Lạc Phượng.

"Chắc hẳn mọi người cũng nghe nói tuần sau sẽ tổ chức một cuộc so tài luyện đan giới tân sinh, chuyện này là chuyện của toàn giáo, cho nên đến lúc đó chúng ta có thể đến hiện trường quan sát."

"Có điều, vì Chi Yên đồng học cũng là luyện đan sư, cho nên ta hy vọng trò có thể tham gia, có như vậy ban linh giả chúng ta mới thật sự gia nhập vào trong đó, ủng hộ, cổ vũ cho trò." Đạo sư Lạc Phượng hưng phấn, nhìn Chi Yên đề nghị.

Nghe vậy, lập tức tầm mắt của hơn năm mươi người trong lớp đồng loạt bắn về phía Chi Yên, trên mặt cũng mang theo cảm xúc hưng phấn và vui sướng.

Ha ha, chắc hẳn chỉ có mình linh giả nhất ban là lớp linh giả duy nhất tham gia cuộc so tài luyện đan. Không, phải nói là lớp độc nhất của U Lam học viện từ trước tới nay, hơn nữa, người tham gia còn là người trẻ tuổi nhất. Vừa nghĩ đến đó thì bọn họ đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Luyện đan sư chín tuổi nha, thậm chí bọn họ đã có thể tưởng tượng được chuyện này sẽ tạo ra oanh động như thế nào, đến lúc đó, đệ tử linh giả nhất ban của bọn họ cũng sẽ được nở mày nở mặt một phen.

Không riêng gì Lạc Phượng, ánh mắt mọi người đều trở nên nóng rực, vẻ mặt chờ đợi nhìn Chi Yên: Tham gia đi, tham gia đi. Bọn họ âm thầm hò hét trong lòng: Cơ hội thể hiện tốt như vậy, trăm ngàn lần không được bỏ qua.

"Thực xin lỗi, ta không định tham gia." Chi Yên lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra một tia áy náy.

"A, Chi Yên đồng học, trò không suy nghĩ lại một chút sao? Lần so tài này còn mời người của hiệp hội đan dược đến trình diện, không những thế nhiều nước còn phái sứ giả đến tham gia nữa..." Giọng nói của Lạc Phượng cất cao, lời lẽ nghe qua vô cùng mê người. Loại chuyện như có nhiều nhân vật lớn xuất hiện này, tham gia so tài cũng đồng nghĩa với việc tiền đồ vô lượng.

"Thật xin lỗi." Lắc đầu, Chi Yên vẫn từ chối như cũ: Bây giờ thứ nàng thiếu không phải cơ hội danh chấn thiên hạ mà là thời gian nâng cao thực lực của mình. Trước khi những người đó tìm tới cửa, nàng phải cố gắng làm bản thân trở nên mạnh mẽ, chỉ có như vậy, nàng mới đảm bảo được sự an toàn của chính bản thân mình.

"Ồi, cơ hội tốt như vậy!"

"Đúng vậy, nghe nói người tới tham dự lần này là hội trưởng hiệp hội đan dược, ngay cả những đệ tử ưu tú trong Luyện Đan đường của học viện cũng tham gia trong đó, có thể thấy học viện vô cùng coi trọng chuyện này..."

"Ai, ta còn muốn nhìn thấy Chi Yên đồng học luyện đan đấy, ta dám đặt cược, nàng tuyệt đối không thua kém người khác."

"Đúng vậy, đúng vậy, là đồ đệ Diệp Văn tôn giả nhìn trúng, thiên phú tất nhiên không kém người thường..."

...

Mọi người nhỏ giọng bàn tán, vẻ mặt tiếc hận, ngày cả đạo sư Lạc Phượng chỉ vì Chi Yên luôn miệng từ chối nên sắc mặt cũng khó coi đến dọa người.

Nàng định thừa dịp này làm linh giả nhất ban nở mày nở mặt một phen, nhưng cái người có thể mang lại vinh quang cho bọn họ lại không muốn phối hợp...

"Khụ khụ, cái kia, nếu Tiểu Yên Nhi đã không muốn tham gia, thì ta thấy mọi người đừng nên miễn cưỡng nữa." Cảm thấy bầu không khí dần trở nên xấu hổ, Sa Toa liếc mắt nhìn Sa Long một cái rồi mới nhìn mọi người, an ủi.

"Đúng vậy, tuổi Yên Nhi còn nhỏ, tham gia trận đấu rất dễ xảy ra sai lầm, như thế cũng không tốt đối với ban chúng ta, cho nên ta nghĩ không cần miễn cưỡng Yên Nhi." Ánh mắt Sa Long nhìn thẳng Lạc Phượng, ý tứ trong lời nói lại vô cùng rõ ràng.

"Đã như vậy, thì ta cũng không miễn cưỡng, mọi người bắt đầu học thôi." Ánh mắt Lạc Phượng chợt tối, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại sự lạnh nhạt như lúc ban đầu, nàng ta nghiêm túc tuyên bố...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Trúc Cơ dịch luyện thành.

Tạm biệt đám người Lăng Thần, Chi Yên lên lầu, đi tới luyện đan thất số 108 của mình.

Hoi động ý niệm, Hàn đỉnh trong không gian Càn Khôn đã xuất hiện trước mặt nàng, hơi lạnh từ nó nhẹ nhàng tản mát vào không khí, xong nàng mới lần lượt sắp xếp lại số dược liệu cần thiết, phân loại đặt trên giá được dược thảo bên cạnh.

Mười phút trôi qua, công việc chuẩn bị của Chi Yên cũng hoàn thành xong. Nàng thúc giục ý niệm, một ngọn lửa màu cam xuất hiện trên đầu ngón tay, ánh sáng màu cam âm chiếu lên khuôn mặt nàng càng khiến những đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại ấy trở nên dịu dàng, ấm áp và điềm tĩnh, trong xinh đẹp lộ ra gian xảo, đáng yêu lại không mất sự linh hoạt.

Bàn tay trắng nõn vùng lên, ngọn lửa phốc một tiếng đã bị ném vào trong đỉnh lò, ánh sáng màu cam tách tách bùng cháy, khiến nhiệt độ của chất lỏng nàng đã luyện chế lần trước dần dần tăng lên, cuối cùng trời trào, quay cuồng, ừng ực, nổi từng đợt bọt khí.

Chi Yên dựa theo trình tự, lại cho vào năm loại dược liệu tam phẩm, dược liệu vừa rơi vào chất lỏng đã chìm xuống đáy lò. Linh hồn lực của nàng nhanh chóng chia thành năm phần, giống như rồng lửa, bao bọc năm loại dược liệu kia.

Cũng nhờ linh lực nàng đã được tăng trưởng, cho nên lúc này không còn xuất hiện hiện tượng ngọn lửa bị đột ngột dập tắt, nhưng nàng vẫn có giảm giác cổ hết sức như lần trước, mặc khác nàng còn phải phân ra một ngọn lửa để đun nóng chất lỏng, cho nên trong khoảng khắc, một phần linh hồn lực trong cơ thể nàng lập tức bị tiêu hao.

Hai mắt Chi Yên trừng thẳng, nàng cắn răng, phóng mạnh linh hồn lực ra. Ngọn lửa phản phát bùng cháy, năm loại dược liệu lấy một loại tốc độ có thể quan sát được mềm ra, ẩm ướt, cuối cùng hóa thành chất lỏng, hòa thành một thể với chất lỏng đã có sẵn trong dược đỉnh.

Tiếp theo là hai loại dược liệu tứ phẩm. Nàng tiếp tục dùng linh hồn lực bao quanh dược liệu, chìm dược liệu xuống đáy, nhẹ nhàng luyện hóa, sau nửa canh giờ, trên trán nàng đã dày đặt mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ửng hồng, hai hàng lông mày nhăn lại một chỗ.

Phù!

Thu hồi linh hồn lực, ngọn lửa lập tức bị dập tắt. Linh hồn lực đã bị nàng sử dụng tương đối, nếu lại tiếp tục thì có lẽ sẽ xuất hiện tình trạng linh hồn lực bị tiêu hao hết sạch như lần trước.

Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, Chi Yên đi ra khỏi luyện đan thất số 108.

Ở trong thư phòng viện trưởng một lát, sau lại đến biển hoa và Luyện Đan đường một thời gian, chờ đến khi Chi Yên ra ngoài, sắc trời bên ngoài đã dần tối lại.

Sa Long đứng dưới ngọn đèn trước Luyện Đan viện, kiên nhẫn chờ đợi nàng, lúc nhìn thấy nàng đi ra, hần lập tức bước lên đón.

"Ra ngoài rồi." Ánh mắt Sa Long dịu dàng, ấm áp, nhìn Chi Yên, nhẹ giọng nói.

"Ừm, bây giờ chúng ta đi đâu?" Chi Yên gật gù đầu, sau đó nhìn Sa Long trưng cầu ý kiến.

"Đi ăn cơm trước đi, Sa Toa đã chọn chỗ trên lầu hai phòng ăn học viện rồi." Sa Long mỉm cười, trước sau như một vẫn chăm sóc nàng vô cùng cẩn thận.

Đi lên lầu hai, trên một chiếc bàn rộng lớn đã xếp đầy các loại thức ăn tinh xảo, ngon miệng. Sa Toa vừa nhìn thấy hai người, lập tức nhào đến, hưng phấn, lôi kéo Chi Yên ngồi xuống dùng bữa.

Lúc này là thời gian ăn cơm, cho nên xung quanh ngồi không ít người, lúc này họ đang bàn luận về cuộc so tài luyện đan sắp diễn ra.

Về mặt Sa Toa và Sa Long chần chờ nhìn Chi Yên, giống như đang chờ đợi nàng nói cái gì đó.

"Làm sao vậy?" Chi Yên ngẩng đầu, nhìn hai người hỏi.

"Chuyện này, không biết viện trưởng đại nhân tìm Tiểu Yên Nhi có chuyện gì không?" Chẳng lẽ đã tra ra kẻ đứng sau việc thê Thuê Minh lần trước?

"Không có gì, đại khái là dặn muội cẩn thận một chút, còn hỏi muội có tham gia cuộc so tài luyện đan lần này hay không thôi." Nhắc tới cuộc so tài luyện đan, những người xung quanh lập tức vểnh tai nghe ngóng, có người còn dùng ánh mắt nóng bỏng, không kiêng nể gì mà nhìn chằm chằm Chi Yên xem xét.

"Hả, rồi cuối cùng thế nào?" Sa Toa yêu kiều gọi to: Nhắc tới cuộc so tài luyện đan lần này, nàng cũng không nhịn được cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

"Còn có thể thế nào, lấy trình độ bây giờ của muội, đi lên chỉ khiến bản thân mất mặt xấu hổ, cho nên bọn họ an ủi muội vài câu, nói muội tiếp tục cố gắng." Chi Yên mỉm cười, lạnh nhạt trả lời, cũng khiến vẻ mặt của những người xung quanh trở nên thất vọng: Xem ra nha đầu này cũng không hẳn là luyện đan sư chín tuổi như trong truyền thuyết. Cũng đúng, nàng mới chín tuổi mà thôi, sao có thể là luyện đan sư được?

"Khụ khụ, không sao, trong lòng tỷ, muội vĩnh viễn là người tuyệt nhất." Sa Toa nhủ thầm, an ủi Chi Yên.

Ánh mắt Sa Long sâu thẳm nhìn vào mặt Chi Yên, trong lòng cũng rõ ràng: Xem ra chuyện viện trưởng đại nhân nói với nàng không phải là chuyện này, hoặc là nói có chuyện gì rất quan trọng cần phải giữ bí mật.

Nàng không muốn nói, hẳn sẽ không hỏi, chỉ cần nàng bình an là tốt rồi.

Ăn cơm xong, Sa Long đưa Sa Toa và Chi Yên trở lại ký túc xá, sau đó mới trở về chỗ của mình.

Chi Yên nghỉ ngơi trên giường khoảng hai canh giờ, đến khi bên ngoài hừng đông, mới lợi dụng linh khí trong không gian, ngồi trên giường tu luyện.

Buổi sáng đi học, buổi chiều luyện đan, buổi tối tu luyện.

Liên tục vài ngày, cuộc sống Chi Yên đã bị lên lịch kín mít, chúng đệ tử ban linh giả vì Chi Yên tách ra, bắt đầu đảo xung quanh Sa Long vương tử.

Buổi sáng khi hết tiết, ở linh giả nhất ban.

"Ngày mai là ngày diễn ra cuộc so tài luyện đan, ha ha, thật tốt quá, đêm nay ta nhất định sẽ hưng phấn đến mức không ngủ yên." Đạo sư Lạc Phượng mới vừa đi, một đệ tử đã kích động từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, vẻ mặt hưng phấn ồn ào.

"Hắc, đêm qua ta đã không ngủ ngon rồi, nói chi đêm nay? Mỗi năm, lúc đón tân sinh, học viện đều tổ chức một cuộc so tài luyện đan cả, ngày mai chắc chắn rất nhộn nhịp." Một đệ tử khác liếc mắt xem thường nhìn hắn, nói tiếp.

"Tất nhiên, lần này mời rất nhiều nhân vật lớn đến mà, ngay cả hội trưởng hiệp hội luyện đan cũng đến đây, ha ha, tân sinh đánh giá, lão sinh luận bàn, chỉ cần liên quan đến luyện đan, trái tim nhỏ bé của ta đã đập thành thịch không ngừng."

"Có điều nếu Chi Yên đồng học của chúng ta cũng tham gia, vậy thì càng hoàn mỹ..."

...

Mọi người đối luyện đan sư luôn có một loại kính ngưỡng, sùng bái trời sinh, có thể trực tiếp quan sát một cuộc so tài luyện đan, tuyệt đối là chuyện khiến ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng bọn họ bùng phát.

"Tiểu Yên Nhi, ngày mai muội có đến đó xem không?" Sa Toa nhìn Chi Yên, ánh mắt nồng đậm hứng thú dò hỏi: Hình như mấy ngày nay Tiểu Yên Nhi rất bận, nếu không đi học thì sẽ đến Luyện Đan đường, buổi tối còn tu luyện đến khuya.

"Yên tâm, ngày mai muội sẽ đến, nếu không hai người tự đi ăn cơm đi, muội còn muốn đến Luyện Đan đường một lát." Chi Yên liếc mắt nhìn Sa Toa và Sa Long, nói: Liên tục luyện được vài ngày, lúc này dịch Trúc Cơ chỉ còn lại vài bước cuối cùng là hoàn thành, có lẽ nội trong hôm nay có thể kết thúc công việc, đến ngày mai nàng có thể chính thức đạt Trúc Cơ.

"Ồ, như vậy sao, vậy muội đi đi, bữa tối tỷ sẽ chuẩn bị sẵn cho muội." Sa Toa nhẹ giọng đáp lời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhiễm lên một tia thất vọng: Trừ buổi tối ra, thời gian còn lại nàng gần như không nhìn thấy bóng dáng của muội ấy, ngay cả cơm trưa cũng ít ăn cùng nhau.

"Được rồi, hai người nhanh chóng ăn gì đó rồi tiếp tục tu luyện đi, nếu còn chậm trễ thì mọi người lại ngứa ngáy trong lòng." Chi Yên đùa giỡn nhìn những người xung quanh một cái, trêu chọc nói với Sa Toa và Sa Long: Gần đây danh vọng của hai người trong ban nhanh chóng tăng cao, hơn nữa vì liên quan đến chuyện Sa Long có thể không chế Tụ Tinh trận, thái độ của mọi người đối với hắn đã từ cung kính lại thêm kính ngưỡng, hảo cảm lập tức tăng vọt.

Bởi vì ngày mai sẽ tổ chức cuộc so tài luyện đan, cho nên trong Luyện Đan viện tụ tập rất nhiều người, bọn họ định tận dụng thời gian cuối cùng này, nắm chặt luyện tập.

Liên tục vài ngày xuất hiện ở Luyện Đan đường, thời gian càng dài thì mọi người càng tò mò với loại đan dược Chi Yên luyện chế, cho nên, khi vừa nhìn thấy nàng bước vào, những luyện đan sư đang khổng chế lửa lập tức thu lại ý niệm, gấp gáp xông tới.

"Chi Yên đồng học lại đến luyện đan à?" Lăng Thần đến gần, máy móc dò hỏi.

"Ừm, xem ra mọi người đều chuẩn bị tương đối rồi, ta hy vọng được nhìn thấy sự biểu hiện của mọi người vào ngày mai." Chi Yên híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại hơi mỉm cười, vô tình kéo gần khoảng giữa nàng và bọn họ.

"Không biết Chi Yên đồng học gần đây đang luyện chế đan dược gì, nếu có vinh hạnh được nhìn thấy một lần thì tốt rồi." Hai mắt một thiếu niên sáng lên nhìn chăm chăm Chi Yên, vẻ mặt mong đợi vô hạn.

Những luyện đan sư khác cũng quay đầu, tầm mắt khóa trên người Chi Yên.

"Ta chỉ chơi đùa một chút thôi, không dám tự khiến mình mất mặt xất hổ trước mọi người." Chi Yên lắc đầu, vẻ mặt khiêm tốn trả lời.

Khóe miệng chứng luyện đan sư run rẩy, lại nghe thấy cái từ "Mất mặt xất hổ" này, bọn họ không khỏi có loại xúc động muốn tan vỡ: Đứa nhỏ này có cần phải đã kích người khác như vậy không?

"Vây, nếu không thì Chi Yên đồng học luyện chế tại đây với chúng ta đi, tuy rằng kỹ thuật luyện đan của chúng ta không bằng Diệp Văn tôn giả, nhưng quan sát lẫn nhau, cũng có lợi cho hầu biết và tiến bộ." Lăng Thần đề nghị, mọi người đều gật đầu trầm trồ khen ngợi.

"Không được, ta có thói quen luyện chế một mình, cho nên không cần đề ý đến ta đâu." Chi Yên lắc đầu từ chối, dùng hai ba câu đã đẩy sự dò xét của mọi người trở về: Nàng không chỉ không thể lộ trình độ luyện đan trước mặt mọi người mà còn phải cố gắng làm bản thân mờ nhạt. Chi tiếc mọi người lại xem hành động này của nàng thành quá khiêm tốn.

Ầm một tiếng, cửa đá đóng lại, ngăn cách bên trong với bên ngoài, hơi động ý niệm, Hàn đỉnh lại xuất hiện trong đan thất, trên giá để dược liệu chỉ còn lại năm gốc dược liệu là: Trà Phổ Nhị Tơ Tầm, La Linh Thảo tứ phẩm, Phát Long Tân, Bồ Khỏa, Lăng Diệp ngũ phẩm.

"Nhiệt độ cháy của Trà Phổ Nhị Tơ Tầm cực thấp, cần phối hợp với âm khí. La Linh Thảo cứng rắn, ngoan cố, muốn luyện hóa cần kết hợp với Lăng Diệp... Bồ Khỏa thu lấy nước, còn bước cuối cùng thì để ta." Phi Lão bay giữa không trung, nói với Chi Yên nói.

Hơi gạt đây, Chi Yên thả ý niệm ra, ngọn lửa màu cam lập tức bùng lên trong đỉnh lò, bùng cháy mãnh liệt.

Một trận hương thơm của dược liệu lan tỏa, thấm vào chớp mũi khiến tâm tình người ta rung động.

Chi Yên hạ mắt, bình tĩnh, thanh thoi, nhưng tâm trí lại thời thời khắc khắc, toàn tâm toàn ý tập trung trên Trà Phổ Nhị Tơ Tầm.

Ngoài lớp vỏ màu đen bên ngoài, bên trong là một loại thịt mềm mại, co giãn như nắm tai mèo, nhè nhè từng đợt, quấn quanh, uốn lượn. Linh hồn lực bao vây, âm khí lộ ra, bao bên ngoài Trà Phổ Nhị Tơ Tầm, phốc một tiếng, ngọn lửa uốn bùng lên, cuốn quanh, nhưng lại chỉ có thể chờ đợi lúc âm khí suy yếu mà tản ra một chút năng lượng.

Dù vậy, Trà Phổ Nhị Tơ Tầm vẫn lấy tốc độ có thể thấy được mềm ra, cuối cùng hóa thành một bãi chất lỏng sánh màu đen.

Chỉ mất một lúc mà đã luyện hóa được một loại dược liệu, ánh mắt Chi Yên lộ rõ vui mừng, tiếp tục ném La Linh Thảo vào dược đỉnh.

La Linh Thảo màu tím nhạt tản ra một tầng hào quang óng ánh, bản chất nó cứng rắn nên dù có ném vào dược đỉnh cũng không hề có chút thay đổi nào. Nàng động ý niệm, ném thêm một gốc Lăng Diệp vào, cùng dùng ngọn lửa bao bọc cả hai, cùng xoay tròn, nung nóng.

Ánh sáng màu tím lóe ra, chỉ mới mười phút trôi qua, trên trán Chi Yên đã chảy đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị hơi nóng hun đỏ ửng.

"Cố gắng chống đỡ, sẽ xong nhanh thôi." Phi lão trầm giọng, an ủi Chi Yên.

Cẩn rằng, linh hồn lực duy trì không đổi, ngọn lửa xâm nhập, dược liệu mềm hóa, ẩm ướt, cuối cùng hóa thành một bãi chất lỏng có hai màu xanh, tím hòa hợp, nhìn qua đặc biệt đẹp mắt.

Phù, nhìn La Linh Thảo và Lăng Diệp đã luyện hóa xong, Chi Yên thở hắt ra, trong mắt xẹt qua một tia ám áp. Cuối cùng chỉ còn Phát Long Tân.

Nhanh! Chi Yên âm thầm an ủi một tiếng, ánh mắt hơi chớp, lại bình tĩnh đứng thẳng.

Phát Long Tân là dược liệu ngũ phẩm, cũng là một trong những loại dược liệu không thể thiếu để luyện chế dịch Trúc Cơ.

Tất cả những loại dược liệu đã luyện hóa lúc trước đều hòa tan vào nhau, hình thành một loại chất lỏng màu đỏ nhạt.

Có dược liệu ngũ phẩm là Phát Long Tân thêm vào, trôi nổi trên mặt chất lỏng, linh hồn lực của nàng được thả ra lần nữa, ngọn lửa như rồng lửa, xoay

tròn xung quanh Phát Long Tân, bốc hơi, luyện hóa.

Năm phút trôi qua, Phát Long Tân không thay đổi, mười phút trôi qua, Phát Long Tân dần mềm ra một chút, ba mươi phút trôi qua, Phát Long Tân như quả hồng mềm, dính dính, nhom nhóp, bốn mươi phút trôi qua, Phát Long Tân trôi nổi trên mặt chất lỏng chìm hơn phân nửa, chỉ còn lộ ra một phần nhỏ.

Một giờ trôi qua, Phát Long Tân hoàn toàn mềm móa, dung nhập, hòa tan, khiến chất lỏng màu đỏ nhạt trở nên đỏ thẫm như máu, người thấy cay đắng, nhìn qua đặc biệt ghê người.

"Tuồng đối rồi, tiếp theo giao cho ta đi." Phi lão vuốt râu, vẻ mặt vui mừng nói.

Ngắn ngủn vài ngày, trong khi không có bất cứ trợ giúp nào của lão mà có thể luyện chế dịch Trúc Cơ đến trình độ này, đúng là không tồi.

Phi lão vừa dứt lời, Chi Yên chỉ cảm thấy cả người như bị kéo căng, một luồng ý thức lạnh lẽo xâm nhập vào trong đầu, đầu óc nàng tuy tinh táo nhưng thân thể lại không nghe sai bảo.

"Đừng lo lắng, ta chỉ tạm thời mượn dùng thân thể của ngươi thôi." Một giọng nói mang theo chế nhạo vang lên từ trong lòng, Chi Yên nhin không được âm thầm liếc mắt xem thường: Lão rõ ràng cố ý muốn thấy chuyện chê cười của nàng mà.

Phi lão ha ha cười vang hai tiếng trong đầu nàng, một tầng linh hồn lực khổng lồ bị thả ra khiến cả đan thất đều run rẩy vài cái. Chất lỏng trong Hàn đỉnh hơi dao động, tiếp theo Chi Yên thấy tay phải của chính mình bị nâng lên, phốc một tiếng, một ngọn lửa màu cam mạnh mẽ đánh về phía được đỉnh.

Ngọn lửa cuồng nhiệt giống như lửa địa ngục, hừng hực bùng cháy trong được đỉnh, tiếng nước ùng ục vang lên, chất lỏng màu đỏ sậm cấp tốc xoay tròn.

Linh hồn lực dồi dào, mạnh mẽ duy trì ngọn lửa, trình diễn một màn khiến người ta phải kích động.

Chi Yên tập trung nhìn những việc xảy ra trước mắt: So với Phi lão nàng giống như tôm nhỏ, cá nhỏ, không thể dậy nổi một chút gợn sóng trong đại dương luyện đan này, mà Phi lão lại khác, chỉ cần lão tùy tiện vung tay một cái đã gây nên sóng gió, sóng lớn cuộn trào, khiến người khác cảm thấy kinh diễm vô cùng.

Ngọn lửa mạnh mẽ bùng cháy, chất lỏng tan ra, nhanh chóng, cô đọng, giảm bớt, từ chiếm nửa được đỉnh nay chỉ còn một phần nhỏ dưới đáy lò, đỏ sậm như máu tươi, sạch sẽ, tinh khiết, không chứa tạp chất, khiến người xem phải hưng phấn không ngừng.

"Được rồi!" Phi lão hừ nhẹ, âm một tiếng, đỉnh lò khép lại, run mạnh trong không khí, rồi không em ai ra gì mà nhanh chóng xoay tròn, tiếng ong gong truyền ra, nghe vào tai giống như một ca khúc tuyệt mỹ.

"Thu!" Quát khẽ một tiếng, chỉ mất nửa giây, Hàn đỉnh đập mạnh trên đất, cạch, nắp lò mở ra, một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa, chui vào chóp mũi khiến thân thể Chi Yên chấn động, cảm thấy âm dương hai khí trong cơ thể mình cũng bắt đầu xoay tròn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tứ đại gia tộc.

Không khí dao động, linh hồn Phi lão thoát khỏi thân thể Chi Yên, trôi nổi giữa không trung.

"Có thể thu lại được rồi, dịch Trúc Cơ này xem như đã hoàn thành." Phi lão vuốt râu, vẻ mặt trấn an nói.

Chi Yên gật gù đầu, hơi động ý niệm, từ không gian Càn Khôn lấy ra một chiếc bình thủy tinh tinh xảo, linh hồn lực lộ ra, rót hết chất lỏng trong đỉnh lò vào trong bình.

Chất lỏng màu đỏ sậm dao động trong bình thủy tinh trong suốt, hợp với ánh sáng từ viên Dạ Minh Châu trên đỉnh đầu, lóe ra hào quang rực rỡ.

Cuối cùng phải mất nửa tháng thì bình dịch Trúc Cơ này mới thành công.

Trong lòng Chi Yên vô cùng kích động, hai má trắng nõn phấn nộn nhiễm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh nước. Con ngươi đen láy như mặt ngọc, lấp lánh tia sáng nhiều màu sắc.

"Đại công cáo thành, kế tiếp sẽ chờ ngươi đột phá Trúc Cơ." Nhìn kinh diễm xẹt qua trong mắt Chi Yên, Phi lão hơi cảm thấy buồn cười: Lòng yêu cái đẹp ai chẳng có, nhưng dường như tiểu nha đầu này đối với mấy thứ lấp lánh xinh đẹp càng thêm yêu thích thì phải.

"Ừm, vất vả cho ngươi rồi." Chi Yên gật gù đầu, cười cười cảm kích với Phi lão, nghĩ đến bản thân sắp có thể lên Trúc Cơ, trong lòng nàng lại không kìm được kích động.

Thu lại Hàn đình, qua loa dọn dẹp luyện đan thất, lúc này Chi Yên mới nâng bước rời khỏi.

Đợi đến khi nàng bước từ trên lầu xuống, dưới đại sảnh đã tụ tập không ít người, trong số đó còn có cả Diệp Văn tôn giả đã lâu rồi không gặp. Thấy nàng xuống dưới, khoe miệng lão lộ ra một nụ cười rục rờ, không hề có kỵ ánh mắt khác thường của những người xung quanh mà bước lên nghênh đón Chi Yên.

"Ha ha, mấy ngày nay Tiểu Yên Nhi rất cố gắng nhỉ." Luyện đan đường là nơi Diệp Văn quản lý, cho dù lão không ở thì cũng có thể nắm rõ những chuyện xảy ra trong này. Hơn nữa lão còn đặc biệt căn dặn người khác phải chú ý đến chuyện của Chi Yên, cho nên gần như khi nào nàng đến, khi nào nàng đi thậm chí mỗi một câu nói nàng nói ở đây đều được ghi nhớ, ghi lại, chỉ cần lão muốn biết thì sẽ lập tức có người đem những chuyện đó báo lại cho lão.

Chi Yên gật gù đầu, từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh nhạt nhìn về mặt nhiệt tình của lão: Hôm nay lão đến đây không phải có chuyện gì chứ?

"Thế nào, mấy ngày nay chắc người cũng có chút tiến bộ đúng không!" Thấy Chi Yên không trả lời, Diệp Văn cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại càng thêm nhiệt tình, hớn hờ hỏi thăm.

"Ngày mai là cuộc so tài đan dược, Tiểu Yên Nhi nhớ dành chút thời gian đến xem nhé, chuyện này đối với người cũng có chỗ lợi mà không hại..."

...

Đám người Lăng Thần vây quanh hai người Diệp Văn tôn giả và Chi Yên, nhìn về mặt hòa ái, thân thiết chưa từng có trên khuôn mặt Diệp Văn, một đám không khỏi cảm thấy hâm mộ ghen tị hận, hận không thể thay thế Chi Yên, nhận sự quan tâm không ngừng này.

"Yên tâm, ngày mai ta sẽ đến đó cùng Sa Toa." Thấy Diệp Văn còn có xu hướng muốn tiếp tục nói, Chi Yên vội vàng gật đầu, đồng ý.

Cuối cùng trong tầm mắt hâm mộ của mọi người, Chi Yên theo bước Diệp Văn tôn giả rời khỏi Luyện Đan đường.

Có lẽ là vì ngày mai sẽ tiến hành cuộc so tài đan dược cho nên khi màn đêm buông xuống lại là lúc những ánh đèn rục rờ được thắp lên. Tất cả chúng đệ tử trong học viện như đắm chìm trong bầu không khí vui sướng, nét mặt ai nấy đều lộ rõ sự vui sướng, kích động và chờ mong.

Đi vào nhà ăn, khung cảnh càng ồn ào, náo động, chật chội, bẽ tắc. Sa Long che chở Chi Yên, phần đầu một lúc lâu mới đến được nhả gian ở lầu hai. Lúc này Sa Toa đã chuẩn xong đồ ăn, thấy hai người xuất hiện, nàng ấy lập tức kích động vẫy vẫy tay ra hiệu.

Xoát xoát xoát, từng đạo ánh mắt dừng trên người Chi Yên và Sa Long, bởi vì bọn họ thường xuyên tới nơi này ăn cơm, cho nên cũng không ai thấy lạ gì đối với đám người Chi Yên. Thấy hai người đã đến, không ít người trong mắt lộ ra sự hưng phấn và kích động, đương nhiên cũng không thể thiếu tầm mắt ghen tị và căm hận của một số thiếu nữ ái mộ Sa Long.

"Mau tới đây, chắc Tiểu Yên Nhi đã đói bụng rồi nhỉ, đây là những món tỷ chuyên chuẩn bị cho muội." Sa Toa lôi kéo Chi Yên ngồi xuống, vội vàng đẩy nhưng thứ mình cố ý chuẩn bị đến trước mặt Chi Yên.

"Xuy, luyện đan sư chín tuổi? Ta thấy chuyên môn của nàng ta hết ăn rồi uống thì đúng hơn. Nếu đã lợi hại như vậy thì sao không tham gia cuộc so tài ngày mai." Nhìn cảnh Sa Long vương tử từ tri kỷ gấp đồ ăn cho Chi Yên, một nữ tử mặc hồng y ngồi trong góc không nhìn được hừ nói, trong mắt tràn ngập sắc thái ngạo độc.

Nàng ta luyện mộ Sa Long vương tử đã lâu, đáng tiếc vẫn không tìm thấy cơ hội tiếp cận hắn, lúc này lại nhìn hắn dịu dàng đối xử với Chi Yên như vậy, tâm tính ghen tị trong lòng như cô đại, điên cuồng sinh trưởng.

"Nhỏ giọng một chút, nếu không sẽ bị bọn họ nghe được." Về mặt thiếu nữ hoàng y ngồi cùng thiếu nữ hồng y nghe vậy lập tức trở nên căng thẳng, nàng ta hạ giọng nhắc nhở.

"Hừ, có gì phải sợ, vốn nàng ta chính là một kẻ hết ăn lại uống, ý vào bộ dạng như yêu tinh của mình, còn nhỏ tuổi đã thông đồng khắp nơi. Ta thấy nàng ta đúng là trời sinh dâm đảng..." Nữ tử hừ lạnh, giọng nói không khỏi cất cao vài phần, khiến những người xung quanh nghe được, mi mắt nhảy dựng, toàn thể vênh tai nghe ngóng.

Còn nhỏ tuổi đã thông đồng khắp nơi? Trời sinh dâm đảng? Nàng ta đang nói đệ tử của học viện sao?

Mọi người không khỏi tò mò nữ tử trong miệng ả rớt cuộc là ai. Sự tò mò trong lòng được khai lên, tầm mắt của bọn họ không hẹn mà cùng dừng trên người Chi Yên.

Nàng ta nói còn nhỏ tuổi, mà Chi Yên, không thể nghi ngờ là người nhỏ tuổi nhất ở trong này. Thông đồng khắp nơi, vậy người bên cạnh nàng là người nàng thông đồng sao?

Một bàn Chi Yên đang yên lành dùng bữa, đột nhiên phát hiện những tầm mắt bao hàm thâm ý chiếu lại đây, về mặt ba người họ nhất thời lạnh xuống, đặc biệt là Sa Long, chỗ hắn ngồi cách nàng kia tương đối gần, cho nên mấy câu trời sinh dâm đảng hắn có thể nghe được, lại kết hợp với tầm mắt của những người xung quanh, thì tình hình hắn dù tốt đến mấy cũng không thể nhìn được. Hắn hít đôi mắt màu lục bảo, một luồng hơi thở lạnh băng mang theo sát khí bắt đầu lan tỏa.

Chỉ Yên bấu môi, làm bộ như không nghe thấy, nằng lại cảm đôi đũa lên, tiếp tục sự nghiệp lấp đầy bụng mình.

Lấy tu vi linh hồn lực của nàng, thì lúc vừa bước vào một giây nàng đã cảm nhận được sự dịch ý của nữ tử kia đối với nàng, hơn nữa dựa theo lời nói lúc nãy của nàng ta thì trong lòng nàng cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

"Nhìn cái gì vậy!" Chỉ Yên không lên tiếng, không có nghĩa là Sa Toa sẽ tiếp tục im lặng, một ánh mắt đảo qua, giọng điệu rét lạnh quất.

Xoát xoát xoát!

Trong lòng mọi người run lên, biết điều thu hồi tầm mắt.

"Ăn cái gì đi, đừng để ý tới những kẻ không hiểu ra sao này." Thấy Sa Toa và Sa Long vẫn tỏ vẻ không hơn giận như trước, Chỉ Yên mở miệng nhẹ giọng nhắc nhở.

Những người xung quanh dần dần rời đi, cuối cùng chỉ còn lại bàn của Chỉ Yên và bàn của hai nữ tử hồng y kia.

"Sa Long vương tử, đây là điểm tâm Xảo Nhi cho người làm riêng cho ngài, hy vọng ngài có thể nhận lấy." Nữ tử hồng y thấy thời cơ đã đến, vội vàng đứng dậy, về mặt thẹn thùng lại gần chỗ Sa Long, trong tay còn cầm theo một chiếc hộp tinh xảo

Chỉ Yên nhú mày, nhanh như vậy đã chịu không nổi rồi? A, là điểm tâm tình yêu sao?

Sa Toa híp mắt, ánh mắt nhìn về phía hai người mang theo một tia mờ ám không rõ: Nàng đã nói mà, sao có chuyện ca ca đến học viện lâu như vậy còn chưa có người tỏ tình được.

Khụ khụ, tuy bộ dạng nữ nhân này có hơi xấu một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chứng minh sức quyến rũ của ca ca vẫn không hề giảm sút, đặc biệt là trước mắt Tiểu Yên Nhi, nhìn ca ca bị người khác nhìn trộm, có khi có thể kích thích dục vọng độc chiếm trong lòng muội ấy đấy, giống như Tiểu thúc thúc vậy, hắc hắc, nếu thế thì muội ấy và ca ca...

Khỏe môi Sa Toa cong lên thành một đường cong đẹp mắt, hai mắt lảo liên, gian xảo....

Đương sự là Sa Long lại trung ra vẻ mặt lạnh lẽo, ánh mắt toát ra sát khí nhẹ nhẹ, đối với ý tốt của nữ tử hoàn toàn không có chút vui vẻ nào chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng mãnh mẽ bùng lên.

"Thật xin lỗi, mời người cách xa ta một chút, còn nữa, sau này đừng nói bậy sau lưng người khác." Sa Long ngay cả dục vọng muốn ngẩng đầu nhìn cũng không có, vẻ mặt lạnh lẽo, nghiêm túc cảnh cáo.

"Hả, Sa Long vương tử, nể tình một mảnh tâm ý của Xảo Nhi, xin ngài nhận lấy đi mà." Thiếu nữ hồng y kinh hô một tiếng, nghe lời nói ẩn hàm trách cứ của Sa Long, oán hận của nàng ta đối với Chỉ Yên lại lớn thêm một phần, nhưng trên mặt vẫn duy trì bộ dạng điềm đạm đáng yêu, tha thiết cầu xin.

Ánh mắt Chỉ Yên hơi hạ xuống, đối với loại tỏ tình, tìm mọi cách lấy lòng này thấy vô cùng không quen. Nữ nhân mà, không nên vì yêu mà trở nên hèn mọn như vậy? Nếu yêu một người lại phải ẩn giấu tất cả mũi nhọn của bản thân, phải khúm núm, nhường nhịn thì nàng cũng không hiểu rốt cuộc yêu như thế thì có ý nghĩa gì.

Ấn tượng của Sa Long đối với nàng ta đã không tốt, lúc này lại thấy nàng ta không biết chừng mực như thế khiến chút kiên nhẫn còn sót lại của hần hoàn toàn bị hao hết, ánh mắt càng thêm lạnh thấu xương: "Ta và người không quen thuộc, ta càng chán ghét những người không biết xấu hổ mà sáp lại gần mình. Nếu không muốn bản thân trở nên khó coi thì người tránh xa ta một chút đi."

Giọng nói của Sa Long vô cùng lạnh lẽo, hơn nữa khí thế trên người còn quá mãnh liệt khiến thiếu nữ sợ đến mức phải rút lui từng bước. Nàng ta vẫn nghĩ Sa Long vương tử là một người dịu dàng cẩn thận, nhưng không nghĩ tới khi hần tức giận, con người màu lục bảo mê người ấy lại lộ ra những tia sáng màu máu, hợp với vẻ mặt rét lạnh, sự tàn khốc tàn nhẫn từ trong xương khiến nàng ta không nhịn được run rẩy.

"Đúng, thật xin lỗi..." Phương Xảo Xảo thấp giọng nói, liên tục rút lui, cuối cùng mới xoay người, rung rung rời đi. Nữ tử hoàng y sững sờ một giây rồi cũng khom người ý xin lỗi với đám người Sa Long, sau đó vội vàng đuổi theo nữ tử hồng y.

Lúc này, trong nháy mắt hai chỉ còn lại ba người Chỉ Yên, không khí yên lặng, nặng nề. Sa Toa và Yên Nhi đồng thời kinh ngạc nhìn Sa Long, trong lòng không ngờ hần lại phát giận lớn như vậy.

"Khụ khụ, ca, huynh không sao chứ?" Sa Toa ho khan một tiếng, nhìn ca ca nhà mình hỏi: Không phải huynh ấy thẹn thùng chứ? Nhưng người ta cũng không làm gì, nhiều nhất chỉ đưa chút điểm tâm cho huynh ấy thôi mà.

(Sa Toa không nghe thấy nữ tử hồng y nhắc Chỉ Yên chỉ thấy ánh mắt của mọi người nhìn bọn họ quá quái dị nên mới tức giận thôi)

"Cái kia, chúng ta đã ăn xong rồi, nên trở về thôi." Chỉ Yên nháy mắt mấy cái, đề nghị với hai người Sa Long.

Mi mắt hơi run lên, Sa Long lấy lại tinh thần mới phát hiện sự bản thân đã luống cuống: "Đi thôi." Liếc mắt nhìn Chỉ Yên thật sâu, Sa Long thờ dãi đáp lời.

Ba người làm bạn đi về ký túc xá nơi mấy người Chỉ Yên ở tạm. Trên đường Sa Long vẫn giữ im lặng, thẳng đến khi đến trước cửa ký túc của hai người Chỉ Yên và Sa Toa, hần mới mở miệng tạm biệt hai người.

Chuyện một đêm này chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ của ba người họ, nhưng đối với một người nào đó lại là vết nhơ một đời.

Sau khi Sa Long rời khỏi, Phương Xảo Xảo từ sau rừng cây ký túc xá bước ra ngoài, dưới ánh đèn mờ ảo của buổi đêm, đôi mắt xinh đẹp dâng lên sự khát máu, điên cuồng, vẻ mặt hung ác, nham hiểm nhìn bóng hai người Chi Yên bước vào trong.

...

Ngày hôm sau, bên trong U Lam học viện xuất hiện từng dòng người di động, nơi nơi đều là tiếng hô gọi hưng phấn. Mọi người tùm nập ba, châu đầu ghé tai, cùng nhau thảo luận về cuộc so tài sắp tới, trên mặt mỗi người còn lộ ra sự hào hứng và kích động, tuy trận đấu chưa bắt đầu nhưng đã có không ít người ồ ạt đi về phía sân thi đấu.

Thậm chí còn có người không kịp ăn bữa sáng, một tay cầm điểm tâm, một bên lại vui tươi hớn hời nói nói cười cười với đồng bạn, trong mắt họ dường như không có gì quan trọng hơn so với cuộc so tài này.

"Ha ha, thật hưng phấn, cứ nghĩ sẽ được tận mắt nhìn thấy người khác luyện đan thì trái tim này đã đập bùm bùm không ngừng." Một thiếu niên cười ha ha, áp lực trên mặt không thể che giấu được vẻ hưng phấn.

"So đấu đan dược của giới tân sinh cũng có những vị luyện đan giả ưu tú tham gia và thế lực các quốc gia vây xem, nghe nói ngay cả hội trưởng hiệp hội luyện đan cũng đích thân tới nữa. Loại trận thế này, còn có giải thưởng lần này, chắc chắn quả thật là chuyện trước đây chưa từng có..." Một thiếu niên mặc hoa bào, vẻ mặt kích động, ánh mắt nóng rực như hai ngọn lửa, háng giọng cảm thán.

"Đúng vậy, nghe nói viện trưởng đại nhân và Diệp Văn tôn giả cũng sẽ tham gia, cũng tuyển bố những người yêu tú trong lần này sẽ được đích thân Diệp Văn tôn giả giảng bài, tự mình hướng dẫn kỹ thuật luyện đan."

...

Mọi người ồn ào bàn tán, hưng phấn ngẩng cao đầu. Mí mắt Chi Yên hơi hạ xuống, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc: Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói Diệp Văn tôn giả muốn tự mình huấn luyện cho những người đạt thành tích ưu tú trong lần so tài này. Xem ra vì cuộc so tài sang năm mà Diệp Văn tôn giả và viện trưởng đại nhân đã đốt hết tâm huyết rồi, chỉ hy vọng một phen khổ tâm của họ có thể kích phát sự hăng hái, cố gắng của chúng đệ tử.

Đi vào sân thi đấu, bốn phía đã ngồi đầy người, đài cao được bố trí tinh xảo, sang trọng mà không quá xa hoa. Cẩm bố màu đen tuyền phủ kín toàn bộ mặt bàn, trang nghiêm trang trọng, bề mặt đài cao dùng màu vàng làm chủ đạo, trong thần thánh lại lộ ra một tia quý giá.

Hai bên trái phải đài cao có đặt hai bức tường phản chiếu hình ảnh màu trắng thuần to lớn, phía trước là hai quả cầu trí nhớ cực lớn, hơn nữa xung quanh còn bố trí một trận pháp nho nhỏ, chỉ cần linh lực thúc giục thì lập tức có thể ghi lại tất cả những hình ảnh xảy ra trên sân thi đấu rồi chiếu lên mặt tường phản chiếu.

Tiện nghi, linh hoạt, tiết kiệm mà lại thực dụng.

Dưới đài cao, cách khoảng năm thước, một hàng mười chiếc bàn được sắp xếp giống nhau, mặt trên có phủ một lớp cẩm bố màu đỏ, hơn nữa mặt bàn còn đặt các loại bình gốm, ngọc lớn nhỏ, một tí trái cây, nước trà, điểm tâm, giống như chuẩn bị riêng cho các vị bình phẩm. (giám khảo)

Ngay sau dãy bàn cho bình phẩm là đến chỗ ngồi của khách quý, đếm sơ khoảng hơn hai trăm bàn, mỗi chiếc bàn đều được bố trí ở vị trí tốt nhất, sau đó mới chuẩn bị chỗ ngồi cho nhóm đệ tử.

Sân thi đấu rất lớn, phóng mắt nhìn lại, chỉ toàn người với người. Trong tiếng nói chuyện ồn ào và những lời bàn tán kích động, Sa Long bình tĩnh dẫn dắt hai người Sa Toa đến vị trí của khách quý.

Bởi vì thân phận của Sa Long là vương tử Long Đàng quốc, cho nên hắn và Sa Toa tất nhiên được sắp xếp ở vị trí khách quý, mà Chi Yên, vì là bằng hữu của họ, dù muốn một chỗ ngồi cũng không phải việc gì khó.

Linh giả nhất ban ngồi sau hàng ghế của khách quý, khoảnh khắc khi nhìn thấy đám người Chi Yên, tập thể lập tức hoan hô nháy nhót, đợi đến khi thấy họ ngồi xuống ghế khách quý, trên mặt mới lộ ra sự thất vọng nhè nhè trộn lẫn với một chút ý hâm mộ các loại.

"Ha ha, ta xem quên mất, Sa Long, Sa Toa đồng học là vương tử, công chúa, tất nhiên sẽ không ngồi chung với chúng ta." Tề Hựu gãi gãi đầu, lúng túng nói.

"Đúng vậy, bọn họ là nhân vật đặc biệt của ban chúng ta, đoán chừng toàn học viện cũng chỉ có ban chúng ta mới có người ngồi ở vị trí khách quý, chúng ta nên cao hứng mới đúng." Ánh mắt một thiếu niên sáng rực, trên mặt là sự tự hào và vui sướng không thể che giấu.

"Đúng vậy, đúng vậy, có thể làm đồng học với vương tử và công chúa là vinh hạnh của chính ta, còn có Chi Yên đồng học nữa, hắc hắc, huynh đệ, lên lớp là đồng học, xuống lớn lại là bằng hữu." Trình Lăng vỗ vỗ bả vai Tề Hựu, tự động ngồi xuống vị trí vốn thuộc về Sa Long.

Có lẽ hắn là người duy nhất toàn ban bội phục và cảm kích đối với đám người Chi Yên nhất. Đã trải qua chuyện của mấy người Phí Lâm, tư tưởng hắn cũng trưởng thành hơn, ngay cả hành vi, cử chỉ cũng không còn e ngại, lo trước lo sau như trước nữa..

Đặc biệt sau chuyện mọi người cùng nhau tự lập tu luyện trong Tự Linh trận, cảm nhận qua mỗi ngày bản thân càng trở nên lợi hại, cũng khiến hắn cảm

thấy thỏa mãn vô cùng.

"Hắc, là ta sai, ha ha, hai người các người cũng lại đây ngồi đi, mặc dù Sa Long vương tử cách chúng ta một khoảng nhưng tốt xấu gì cũng ngồi chung trong sân thi đấu..." Tề Hựu giật mình, khuôn mặt tuần dật cũng nhiễm lên một tầng ửng hồng nhàn nhạt.

Thời gian nửa giờ trôi qua, không khí trên sân bắt đầu xao động, trong khi mọi người dần mất kiên nhẫn thì rốt cuộc các vị khác quý và bình phẩm còn lại cũng ngồi về chỗ. Nhìn những gương mặt quen thuộc lần lượt xuất hiện, mọi người trên sân không nhịn được phát ra một loạt tiếng vang.

Ha ha a, một đám người bật dậy khỏi chỗ ngồi, về mặt kích động, nóng bỏng nhìn viện trưởng Lôi Minh dẫn dắt những vị bình phẩm về chỗ, trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

"Mọi người ngồi đi, cuộc so tài đan được sắp bắt đầu, mời các vị giữ im lặng." Lôi Minh từ chỗ ngồi bình phẩm đứng dậy, xoay người đối mặt với mọi người, hai tay hơi mở ra, ý bảo mọi người im lặng.

Giọng nói không lớn lại thông qua linh lực truyền vào trong tai mọi người khiến cả người bọn họ đều chấn động, không hẹn mà cùng ổn định chỗ ngồi, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ kích động như trước.

"Tốt lắm, biểu hiện của mọi người làm ta rất vừa lòng, hy vọng cuộc so tài kế tiếp cũng có thể khiến mọi người thân tâm sung sướng như vậy." Lôi Minh gật gù đầu, nhìn mọi người vui mừng nói.

Sau khi Lôi Minh ngồi xuống, hiện trường hoàn toàn bị vây trong một bầu không khí vô cùng yên tĩnh, lúc này, người chủ trì bước lên đài, dưới ánh mắt nóng rực của mọi người, lên tiếng ra hiệu cuộc so tài chính thức bắt đầu.

Có lẽ bị bầu không khí xung quanh ảnh hưởng, tâm tình bình thản của Chi Yên cũng nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhiễm lên một chút hứng thú. Mặc dù nàng đã nhìn thấy người khác luyện đan ở Luyện Đan đường nhưng khí thế to lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chi Yên cũng giống như mọi người, ánh mắt tập trung trên đài cao, dù vậy cũng không hề xem nhẹ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu từ một nơi.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt nghênh đón tầm mắt của người nọ, chỉ thấy Tây Môn Thịnh thân mặc đan bào màu xám tro, ánh mắt sắc bén, ẩn hàm thú vị nhìn về phía nàng, ngay cả nét cương nghị trên gương mặt cũng mang theo một tầng ánh sáng màu, sâu trong mắt còn lộ ra ý tứ không rõ.

Chi Yên nhú mày, trong lòng hơi khó hiểu: Sao nàng lại cảm thấy ý cười của hắn có một loại gian trá sâu kín nhỉ? Giống như chính nàng là một con dê đang đợi làm thịt vậy. Loại tâm mắt này khiến nàng rất rất khó chịu.

"Sao vậy?" Thấy Chi Yên nhú mày, Sa Toa tò mò nhìn theo tầm mắt nàng nhưng chỉ kịp thấy cái ót của Tây Môn Thịnh.

"Không có gì." Lắc đầu, Chi Yên trả lời, tâm lại không thể an ổn như trước. Tuy rằng lần trước ở hiệp hội đan được là nàng thắng nhưng ai có thể bao dung người khác tính kế trước mặt mình được?

Mặc dù bày ra vẻ mặt hoà nhã, nhưng cũng có khả năng lúc nàng xoay người sẽ đâm sau lưng nàng một đao.

Cười cười chua sớt, Chi Yên đột nhiên cảm thấy chính mình hơi buồn lo vô cớ, miễn cảm đến mức gần như thất thường, là do chính mình thiếu cảm giác an toàn quá sao?

"Chuẩn bị bắt đầu." Sa Long vẫn luôn chú ý biến hóa trên mặt Chi Yên, nhìn thấy vẻ u sầu và nụ cười chua xót của nàng, trong lòng không khỏi nghèn nghẹn, ánh mắt thâm sâu nhắc nhở.

Giọng nói hoà nhã, như gió xuân ấm áp, khiến tâm tình Chi Yên bình tĩnh lại, nàng gật gù đầu, đến khi ngẩng đầu lên, sắc mặt đã khôi phục lại sự bình tĩnh lúc bình thường.

"Cuộc so tài đan được sắp bắt đầu, đầu tiên, chúng ta cùng hoan nghênh tứ đại gia tộc đã tham dự lần so tài này —— Lạc gia, La gia, Lâm gia, Tôn gia. Hoan nghênh chư vị gia chủ lên đài." Trên đài, tiếng nói người chủ trì vừa dứt đã có bốn vị lão già bước lên đài...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nhận biết thảo dược

Lạc gia, La gia, Lâm gia, Tôn gia, tuổi tác bốn vị gia chủ đều xấp xỉ nhau, đại khái hơn sáu mươi tuổi.

Ngay lúc nghe tên bốn vị gia chủ, Chi Yên lập tức ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt ẩn giấu tia nhìn tìm tòi nghiên cứu: Đã nghe nói đến tứ đại gia tộc từ lâu, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy các vị gia chủ cùng xuất hiện như vậy.

Sau khi các vị gia chủ bước lên đài, dưới đài cũng truyền ra tiếng vỗ tay như sấm. Ánh mắt mọi người nóng rực, vẻ mặt kích động. Bốn vị đại gia chủ ở Minh Đô, không chế phần lớn mạch máu kinh tế ở Minh Đô, có thể nói, bọn hắn chính là trời của Minh Đô, là sự tồn tại như thần trong lòng mọi người.

Có thể tiếp xúc với người như vậy, thậm chí chỉ cần được nhìn một chút, cũng là vinh hạnh lớn lao đối với bọn họ, mà giờ khắc này, tứ đại gia tộc tụ hội, cùng nhau xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, kích động, ngoại trừ kích động, lại giống như không có bất kỳ từ ngữ nào khác có thể hình dung tâm tình bọn họ lúc này nữa.

“Chào mọi người, bỉ nhân* là Lạc Thăng, là gia chủ Lạc gia, cầu chúc cuộc so tài thành công rực rỡ!” Lạc Thăng mặc một bộ trường bào màu xanh đen đi lên trước, hai tay hơi nhấc lên, mỉm cười nhìn dưới đài nói, ánh mắt lão ta bình tĩnh, giữa hai hàng lông mày còn lộ ra sự kiêu ngạo và tự tin của một gia chủ gia tộc lớn.

(*tự xưng, giống như ta, tại hạ đồ thôi)

“Bỉ nhân La Khanh, rất vui khi có thể cùng mọi người quan sát lần so tài đan dược này. Hy vọng các vị luyện đan giả cố gắng phát huy, đạt được thành tích tốt.” Lê Khanh, gia chủ La gia, cũng gật gù nói vài lời với mọi người.

“Lâm Viễn Chí, rất vinh hạnh vì có thể giúp đỡ lần so tài đan dược này, cũng rất cảm kích các vị quý khách đã đến đây...” Lâm Viễn Chí mặc một bộ áo bào màu xám trắng, bước về phía trước một bước, râu bạc, tóc bạc, ngũ quan trong thành thực lộ ra nho nhã, sắc mặt ôn hòa, toàn thân đều tản mát hơi thở thư hương nồng đậm.

“Tôn Túc!” Tôn Túc mặc một bộ trường bào màu đen tuyền, cũng bước lên một bước, ánh mắt nham hiểm, hừng hờ, hừ lạnh nói.

Chi Yên nhú mày, người này khiến người ta cảm nhận được một luồng hơi thở u tối nồng nặc, hơn nữa chỉ cần nhìn bề ngoài đã có thể lường trước được tính cách của người nọ. Xem ra lão chính là một vị gia chủ độc ác, hung tàn.

Híp mắt, trong lòng nàng không khỏi nghĩ đến lần bị ám sát trước đó, lại liên tưởng đến lão già trước mặt, ánh mắt nàng lập tức chìm xuống, ảm ảm xẹt qua một tia rét lạnh. Mặc kệ có phải hay không, chỉ ít lão ta đã nằm trong hàng ngũ hoài nghi của nàng.

Có điều lấy tu vi hiện nay, mặc dù kẻ địch đứng ở trước mặt, e rằng nàng cũng không thể phân thực lực đi đối phó được, vì vậy, nàng nhất định phải cẩn thận hơn.

Sau khi bốn vị gia chủ lên tiếng xong, dưới đài lại vang lên tiếng hoan hô diễ tại nhưc óc lần nữa. Viện trưởng Lôi Minh gật đầu với người chủ trì trên đài, ý bảo có thể chính thức bắt đầu được rồi. Hôm nay bốn vị gia chủ sẽ là bình thẩm cho cuộc so tài, cho nên càng là sự chú ý hàng đầu của toàn trường.

“Cuộc so tài đan dược chính thức bắt đầu, vòng thứ nhất là nhận biết thảo dược, người dự thi gồm có Trình Phong, Lâm Tùng, Phí Long. . .”

Người chủ trì vừa nói xong, lập tức có mười vị luyện đan giả lên đài, dựa theo trình tự, lần lượt đứng trước bàn có ghi mã số của mình, trên bàn đặt một mâm ngọc, bên trong có một mảnh vải dài màu đỏ tươi cuộn thành hình một đóa hoa.

Hiện trường sôi trào khắp chốn, nhìn những luyện đan giả mà bọn họ ngưỡng mộ lên đài, mỗi người đều không thể nói rõ được tư vị trong lòng họ lúc này là gì. Có mừng rỡ, có kích động, mà cũng có phần khởi, nếu không phải thi đấu có quy định hạn chế thì bọn họ đã sớm xông lên trước, lại gần vây xem rồi.

“Thi đấu quy định, người dự thi cần dùng dây vải trên bàn che mắt, sau đó thông qua khứu giác, xúc giác để nhận biết thảo dược trong tay. Thấy mấy người chuẩn bị vào chỗ, người chủ trì cao giọng tuyên bố.

Mấy vị luyện đan giả gật gù, nhanh chóng cầm lấy đóa hoa trên mâm ngọc, mở ra. Dây vải thật dài, màu sắc đỏ tươi, theo gió lay động qua lại, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, khiến bọn họ theo bản năng ngừng thở, trợn tròn mắt, sốt sắng nhìn chăm chú.

Chi Yên hơi nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn xẹt qua một tia hứng thú. Nàng cho rằng lần so tài này chỉ là luyện đan, lại không ngờ nó còn liên quan đến trình độ hiểu biết thảo dược. Nếu là nàng. . .

Khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt tinh xảo non mềm xẹt qua một tia cay đắng. Nếu là nàng, cửa ải này, nàng chắc chắn sẽ thua.

Sau khi đến thế giới này, nàng vẫn chưa thật sự hiểu rõ mọi chuyện, nếu là ở kiếp trước, nàng tự tin, chỉ cần lấy ra được loại thảo dược nào, nàng đều có thể nhận biết trong thời gian ngắn.

Nhưng thế giới này so với tưởng tượng của nàng thì lớn hơn nhiều lắm, không chỉ bao gồm những loại thảo dược đời trước nàng biết, còn có vô số loại thảo dược nàng không biết tên, cũng khó trách nàng không thể nhận ra được, đây là một nhược điểm mà nàng cần phải cải thiện.

“Oa, dựa vào khứu giác và xúc giác để nhận biết thảo dược, thật soái quá đi mất.” Sa Toa duyên dáng gọi to, quần quýt lấy mười ngón tay nhỏ nhắn của Chi Yên mà quấy rối, hai mắt nóng rực.

“Đây chỉ là kiến thức cơ bản của luyện đan giả thôi!” Sa Long cười yếu ớt, gương mặt ôn hòa, tuần dật không nhìn ra chút gợn sóng nào, từ đầu tới cuối, đại khái chỉ có hắn là người bình tĩnh nhất trong số những người xem ở đây.

Cho dù trước mặt đều luyện đan sư được người người kính ngưỡng, thì trong mắt hắn, cũng chỉ là một chức nghiệp khác với linh giả mà thôi, tất cả cuối

cùng cũng sẽ trở thành con dân của hắn, chịu sự cai quản của hắn.

Nghe xong câu này của Sa Long, trong mắt Chi Yên xẹt qua một chút không tự nhiên. Khụ khụ, có vẻ như kiến thức cơ bản của nàng không ra sao cả.

Hai mắt bị bịt kín, hơn mười người ăn mặc thống nhất bùng mồm lên đài, dựa theo trình tự, đặt trước mặt các vị luyện đan giả dự thi.

“Thời hạn một khắc, hiện tại bắt đầu!” Sắc mặt người chủ trì hưng phấn đến đỏ ửng, hô to một tiếng bắt đầu.

Về mặt mọi người chân động, mười vị luyện đan giả lần lượt đưa tay ra, bắt đầu chạm đến các loại thảo dược đặt trong mâm trên bàn, một bên mò, một bên đặt dưới mũi người ngồi.

Mọi người không nhịn được rướn cổ lên, trong mắt ẩn nhẫn về kích động.

Trên mâm đan giả số một đặt một cây Thanh La, giống như Ti Thảo (cò tơ tằm), vị trong đắng có ngọt, trong suốt ướt át, mơ mỡ tản ra một tầng ánh sáng màu bạc.

Thanh La trong tay đan giả số một bị hắn nắm đến nắm đi, thỉnh thoảng ngửi ngửi, thỉnh thoảng chà sát phiến lá, ý đồ muốn chà ra chất lỏng. Mặc dù hai mắt bị bịt kín, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chân mày đang nhíu chặt của hắn. Trái tim mọi người treo cao, hồi hộp toát mồ hôi lạnh: Tuyệt đối phải đoán ra nha.

Đan giả số hai là một cây Thảo Khuẩn*, giống như nấm, lộ ra mùi thơm, lớp biểu bì lại mọc ra rất nhiều điểm nhỏ, cực dễ khiến người khác nhìn lầm.

(*đại khái có thể hiểu là nấm rom, nấm cô gì gì đó =))

Đan giả số ba là một quả trái cây, màu xanh, kích cỡ tương đương một hạt châu, chính là La Linh Quả trăm năm. Lượng nước phong phú, thịt quả tươi mới, đặc biệt có công hiệu chữa trị rất tốt, còn có hiệu quả đối với một số chứng bệnh như ho khan, phong hàn...

Trên bàn đan giả số bốn là một đồng cỏ, màu vàng đất, dường như hơi giống Khô Diệp...

Đan giả số năm là một chiếc bát chứa một ít nước đá lưu động, trên mặt có mấy đóa hoa nhỏ màu đỏ, điểm lệ, khéo léo, rất khác biệt...

...

Xem xong những đồ vật trên mười chiếc bàn kia, Chi Yên không khỏi khâm phục người đưa ra đề mục. Dưới ánh mắt của người khác, những thứ này chỉ là công cụ kiểm tra đan giả mà thôi, nhưng Chi Yên thì khác, những loại thảo dược kia nàng vừa vận nhãn biết được mấy vị, cho nên, có thể nói, thảo dược chọn ra lần này cực kỳ xảo diệu.

Bình thường luyện đan giả căn bản không hề tiếp xúc với thảo dược khi chúng ở loại hình thái nguyên thủy, mà phải trải qua quá trình gia công, xử lý tình huống, lúc đó tuy đặc tính của thảo dược không thay đổi nhưng đã có rất nhiều chi tiết không giống.

Giống như Thanh La trong tay đan giả số một, từng sợi, từng sợi, có vẻ ngoài giống Ti Thảo, mùi vị ngọt đắng, chỉ có màu sắc khác nhau mới có thể phân biệt được, chẳng qua, dưới tình huống bị che mắt thì rất dễ bị lẫn lộn giữa hai loại thảo dược này.

Lại giống như La Linh Quả trong tay đan giả số ba. Chúng loại thực vật ở đại lục U Minh rất phong phú, trái cây cũng càng đêm không xuể, chỉ riêng loại có kích cỡ tương đương hạt châu đã có thể lấy ra một đồng lớn, ngoại trừ hoa văn bên ngoài, e rằng có khi phải cắn một miếng mới có thể biết được đây là quả gì. Lần này chính là đánh cược sự can đảm, dù sao hai mắt bị che lại, ai cũng không thể kết luận thứ trong tay có độc hay không.

Mười phút trôi qua, trên sân bắt đầu xao động, mọi người châu đầu ghé tai, một bên bình luận một bên suy đoán kết quả.

“Người nói bọn họ có thể đoán ra được không?” Một thiếu niên lớ đầu, nhìn đồng bạn bên cạnh hỏi, loại đề mục có độ khó cao này, chúng luyện đan giả thật sự có thể đoán được sao?

“Không biết, chắc có thể, mà cũng có khi không được...” Thiếu niên lắc đầu một cái, mờ mịt trả lời. Hắn chỉ đến xem trò vui thôi, đối với các loại thảo dược, hắn không biết chút nào cả.

“Ha, nếu không chúng ta đánh cược xem đan giả số một có thể đoán trúng hay không, tiền đặt cược một trăm kim tệ, thế nào?” Thiếu niên mặc hoa bào, vươn người nhìn hai vị trước mặt đề nghị. Lúc này đánh cược không phải quá thích hợp sao?

“Xi, một trăm thì một trăm, ai sợ ai, ta đánh cược đan giả số một đoán đúng!”

“Ta cũng đánh cược đoán đúng!”

“Khắc khắc, vậy ta đánh cược đoán không trúng...”

...

Đoàn người bàn luận sôi nổi, không ít người đặt cược, suy đoán mười vị luyện đan giả trên đài đoán đúng hoặc đoán không trúng.

“Tiểu Yên Nhi, muội thấy những người này thế nào?” Sa Toa ghé người lại gần nàng, nhỏ giọng hỏi. Nàng (Sa Toa) không biết gì về thảo dược, chỉ có thể xem trò vui, nhưng Tiểu Yên Nhi thì khác, muội ấy là luyện đan sư chín tuổi, tất nhiên sẽ biết nhiều hơn so với nàng rồi.

“Khó nói.” Chi Yên lắc đầu một cái, quả quyết trả lời.

Đúng là khó nói, cuộc so tài này không chỉ kiểm tra sự thông thạo của kỹ xảo luyện đan và hiểu biết về thảo dược, mà còn xem xét vận may một người, huống chi, Chi Yên cũng không quen biết gì với những luyện đan giả này.

“Oa, xem ra tình huống rất thú vị. . .” Sa Toa duyên dáng gọi to, gò má xinh đẹp nhuộm lên một vệt thú vị. Trong lòng nàng, Tiểu Yên Nhi là sự tồn tại kết hợp giữa xinh đẹp và trí tuệ, lần này ngay cả muội ấy cũng không nhìn thấu kết quả, khả khá, xem ra những loại thảo dược lần này đúng là tương đối khó.

“Sắp có kết quả.” Sa Long cong môi, nhắc nhở Sa Toa.

Xoạt xoạt xoạt!

Mấy vụn ánh mắt trên sân đều giống như đèn pha mà tập trung lên người mười vị luyện đan giả. Sắp hết một khắc, đáp án sẽ nhanh chóng được công bố.

“Ha ha, đề mục kỳ này thật thú vị, xem ra Diệp Văn tôn giả đã mất rất nhiều công sức.” Trên đài bình thẩm, Tây Môn Thịnh híp mắt, gương mặt anh khí, cương nghị lóe ra một tia thường thức.

“Xi, đừng nói nhảm, mấy loại đề mục trẻ con này ta chẳng muốn đi quán.” Diệp Văn tôn giả liếc Tây Môn Thịnh một chút, vuốt râu, một mặt khinh thường hừ nói.

“Há, những đề mục này không phải ngại ra?” Tây Môn Thịnh nhú mày, trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc. Xem ra Diệp Văn tôn giả thật sự không muốn nhúng tay vào mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng ngoại trừ lão, còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tam hào rời khỏi

Còn có ai có thể nghĩ ra loại đề mục hoàn toàn mới mẻ, hoàn toàn khác biệt nhưng lại không kém phần khó khăn này?

Chẳng lẽ U Lam học viện còn có bí ẩn, còn có cao thủ luyện đan mà hắn không biết đến?

Tây Môn Tịnh nhú mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Diệp Văn tôn giả, ý đồ có thể nhìn ra đáp án. Nhưng mà, Diệp Văn tôn giả trừ bỏ biểu tình khinh thường ra thì vẫn là khinh thường, làm cho hắn có điểm nhỏ chịu đả kích.

“Được rồi, phân biệt đoán này hoàn toàn là do đám tiểu tử tại luyện đan đường nghĩ ra, một chút cũng không có quan hệ tới ta”. Nhìn bộ dáng Tây Môn Thịnh muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, Diệp Văn hừ nói.

Luyện đan đường? Đám luyện đan sư nhị phẩm đó?

“Ha ha, không nghĩ tới mấy tên đó còn có thể như thế cẩn thận tỉ mỉ, không sai không sai, hồi lâu không có tới U Lam học viện, nơi này quả thực có biến hóa, là càng ngày càng cường đại”. Tây Môn Tịnh nói xong, đầu cổ ý hướng về sau một chút” Cái kia, tiểu oa nhi nhưng thật ra rất thú vị”

Tây Môn Thịnh thanh âm hàm chứa một tia tìm kiếm, ánh mắt thần bí, cương nghị cùng anh tuấn trên mặt nhiễm lên một chút hứng thú.

“Được rồi, về điểm này tâm tư của ngươi còn sợ ta không biết, nàng chính là luyện đan sư chín tuổi lần trước ta nói với ngươi”. Diệp Văn tôn giả cười lạnh, một câu vạch trần tâm tư của hắn.

“Ha ha, khó trách nhìn nàng thú vị như vậy, thì ra là đồ nhi mà Diệp Văn tôn giả nhìn trúng. Hazz... trẻ tuổi lại ưu tú như vậy, ngay cả ta cũng không khỏi động tâm...”. Tây Môn Thịnh thanh âm trầm thấp, ánh mắt nhiễm đầy ẩn ý. Nhìn hai người nói nhỏ, rất nhanh đã khiến cho người khác chú ý.

Lôi Minh viện trưởng ở bên trong cũng không khỏi tò mò. Trên đài biểu diễn không xem lại ở dưới nói nhỏ, đến cuối cùng là có chuyện gì?

“Hắc hắc, vô sự, vô sự, mọi người xem biểu diễn, xem biểu diễn!” Phát giác ánh mắt mọi người đều đổ về chỗ mình, Tây Môn Thịnh cười hắc hắc nhanh chóng chuyển đề tài nói.

Chê cười, tính tình Diệp Văn tôn giả như thế nào hắn là người hiểu rõ nhất. Chính mình có thái độ thân ái với tiểu oa nhi kia như vậy, tự nhiên phải có lý do. Nếu bởi vì hắn mà làm cho nàng bại lộ trước mắt mọi người, e rằng quan hệ của hắn cùng hắn (Diệp Văn) sau đó ngay cả bằng hữu cũng chưa làm.

“Lập tức liền có kết quả!”. Thấy mọi người trong lòng còn có nghi hoặc, Lôi Minh lên tiếng nhắc nhở, nháy mắt liền đem tầm mắt của mọi người di chuyển lên khán đài.

Một khắc nhanh chóng liền muốn hết, trên đài chư vị luyện đan sư mang đủ loại biểu tình, hoặc nhíu mày, hoặc cau mày, có người lại rất thoải mái....

Cuối cùng, tại thời điểm mọi người chờ mong, người chủ trì đi đến trước đài: “Đã đến giờ, thỉnh thu hồi thảo dược”.

Theo sau vị chủ trì vừa ra lệnh một tiếng, mười nhân viên công tác tiến lên, thu hồi thảo dược trong tay các vị đan giả, một lần nữa đứng ở một bên.

“Thỉnh nhất hào đan giả tiến lên, nói ra tên dược vật cùng với tập tính các loại”. Chủ trì cười gật gật đầu, nhất hào đan giả tiến lên.

“Thanh la, loại ti thảo dược vật, vị nhược khô cam, thanh thủy ướt át, diễm hương chiếu xạ, ngân trạch chói mắt, xinh đẹp gió nhẹ phát liễu, nhỏ bé yếu ớt tầm ti quanh quẩn, chủ trị phế tật...” Nhất hào đan giả một thân lam bào, hồng cầm che mắt, tại ánh mắt chăm chú của mọi người chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp, khốc môi hàm chứa tự tin cười nhẹ.

Vừa dứt lời, hiện trường lâm vào một mảnh yên tĩnh, mọi người trừng lớn mắt, trong lòng bàn tay xiết chặt, tập thể cùng đợi đáp án được công bố.

Trên đài, mười vị giám khảo đều gật đầu, mặt dù nhìn không thấy biểu tình, mọi người cũng có thể tưởng tượng được trên mặt họ toàn là ý cười. Theo ý tứ từ ánh mắt Diệp Văn tôn giả, vị chủ trì trên đài thân thể chấn động, trên mặt cũng mang biểu tình kích động không kém mà hô to:

“Chúc mừng nhất hào đan giả, của thứ nhất nhận biết thảo dược, thành tích ưu tú!”

Oanh.... dưới đài vang lên một loạt tiếng vỗ tay, quần thể đứng dậy, hoan hô, hò hét, các loại tung hô liên tiếp thét chói tai khiến sân vận động thật lâu vẫn còn vang.

Gặp qua náo nhiệt, cũng chưa thấy qua như thế náo nhiệt. Giờ khắc này, thâm tâm Chi Yên cảm nhận được kính ý của mọi người đối với đan giả, đó là sự kính ngưỡng phát ra từ trong phê phủ. Một cái đề mục nho nhỏ, mặc dù là nhận thức của mọi người không giống nhau, cũng có thể bởi vì cùng một cái thắng lợi mà hoan hô nhảy nhót...

Bên cạnh những người hò hét, phía sau còn có người cuồng hô, thanh âm xuyên thấu không khí, tại U Lam học viện tạo nên từng đợt cơn sóng.

Chi Yên ngồi tại chỗ ngồi thượng đẳng, lặng lẽ cảm thụ được bầu không khí xung quanh. Trên đài, nhất hào đan giả lấy tư thái người thắng đứng tại phía bên phải mặt bàn, đan giả tiếp theo thuận thế đi lên trước đài.

“Thảo khuẩn, giống nhau lẽ mề, hương khí quanh quẩn, dùng ăn hình trị lý thảo dược, bị âm quan hệ, da ám nổi mẩn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dược tính, bổ trí diễm dương bạo phơi nắng, ba ngày có thể tiêu trừ...” (ta nói thật ta không biết gì đâu nha....T_T.^.....đau đầu quá đáng) Nhị hào đan giả cảm khó năng, không nhanh không chậm nói.

“Chính xác!” Diệp Văn gật đầu, thương lão trên mặt nhiễm một tia vui mừng, xem ra lời vị đan giả này quả thật không sai, không chỉ có đem tên thảo dược nói ra, còn có thể nói ra biến hóa của nó, không sai không sai...

Xôn xao, hiện trường ồ lên, mọi người vẻ mặt bộc trực, hưng phấn hô liên tục.

“Ha ha, không nghĩ tới đều đúng rồi, xem ra quả thật rất lợi hại!” Sa Toa lời kéo Chi Yên bàn tay nhỏ bé của Chi Yên, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự tán thưởng. Theo lời nói lúc trước của Chi Yên thì đề thi này tương đối khó khăn, nhưng xem qua hai người biểu hiện, tựa hồ rất tốt.

“Quả thật không sai.” Chi Yên gật gật đầu, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mỉm cười.

Trước mắt nhìn hai người này có vẻ tốt lắm, chỉ là không biết người thứ ba....

Chi Yên vừa mới nói xong, trên đài tam hào đan giả nhất thời đi đến trước đài, nhíu mày, trước mặt mọi người cứ lấp bắp, chậm chạp chưa đưa ra câu trả lời.

“Thỉnh tam hào đan giả nói ra thảo dược cùng dược tính đặc trưng...” Tam hào đan giả duy trì trầm mặc khiến người chủ trì đành phải nhắc nhở.

Người nọ há to miệng, cuối cùng khép kín, khốc môi nhếch lên một tia chua xót.

“Làm sao vậy? Sao lại thế này nhỉ?” 2 phút đi qua, mọi người châu đầu ghé tai lại nghị luận, nhìn trên đài vị đan giả kia thủy chung không nói khiến mọi người vô cùng nghi hoặc.

Như thế nào lại không có nói?

“Sao lại thế này nhỉ? Sẽ không phải là bị câm điếc chứ?” Một thiếu niên thăm dò, vẻ mặt thăm oán, bọn họ đều chờ xem màn biểu diễn kế tiếp mà vị đan giả kia lại không có nói.

“Không biết, khẳng định là hắn không biết nói như thế nào, azzz còn tưởng rằng vị đan giả này có bao nhiêu lợi hại chứ...”

“Ý tứ chính là có nói hay không đây, có gì mà cứ trầm mặc mãi, lui xuống đi, đằng sau còn có người đang chờ...”

“Chính là đi xuống đi, lại còn trì hoãn không muốn xuống, người tiếp theo có phải hay không nên tiến hành trả lời rồi?”

.....

.....

.....

Sự thật chứng minh, mọi người đều là thực sự thật, ban đầu còn là kính sợ bội phục thì giờ lại là ghét bỏ không kiên nhẫn, có đôi khi chuyện này chính là trong nháy mắt đã thay đổi.

Trên đài, tam hào đan giả hao phí thời gian càng lâu thì dưới sân sự phản ứng của mọi người càng trở nên kịch liệt. Mọi người thi nhau nghị luận, thanh âm cũng không hề nhỏ, một chút cũng không để ý đến cảm nhận của vị đan giả trên đài. Tại bọn họ xem ra, luyện đan giả cũng có cao thấp quý tiện chi phân, cửa thứ nhất liền bị kẹp trụ, này không thể nghi ngờ là tài nghệ không tinh, không theo kịp hai vị đan giả phí trước, hoặc là căn bản không phải ưu tú đan giả.

“Xem ra trả lời không ra.” Sa Toa chu cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt nhiễm một tia thất vọng.

“Quả không ngoài dự liệu”. Chi Yên câu môi, thần nhiên nhả ra từng chữ. Nghe được những lời nàng nói, Sa Long cùng Sa Toa đồng thời nhìn qua, trên mặt mang theo nghi hoặc.

“Ngươi đoán đến hần đáp không được?” Sa Long nhìn Chi Yên, thanh âm trầm thấp từ tính, nhược trần nhược rượu ngon, trở về chỗ cũ vô cùng(xin lỗi các nàng ta không hiểu lắm nên để nguyên vậy nha :)

“Trên đời có trăm ngàn loại quả, kích thước, bộ dáng như vậy không phải thiếu, chỉ dựa vào mùi cùng chạm đến thì căn bản không đủ để phân rõ đặc tính, cho nên đoán không được cũng là chuyện bình thường”. Chi Yên gật gật đầu, khóe môi nhếch lên một tia cười nhẹ.

“A....đó không phải cố ý làm khó dễ người ta sao?” Sa Toa hô nhỏ, đôi mày tình lạng, phát ra hứng thú nhìn Chi Yên.

Nghe được lời nói của đám người Sa Toa, chung quanh mọi người đều quay đầu, đem tầm mắt hướng về phía bên này, lại thấy người nói chuyện cùng lắm chi là một tiểu oa nhi thì trên mặt lộ ra tia thất vọng cùng khinh thường, tiểu oa nhi thì có thể biết được cái gì?

“Không, luyện đan giả cơ bản không riêng gì là nhận biết thảo dược, mà gan dạ phải sáng suốt, đề mục này đối hần đề công nhận năng lực, thật sự bằng không,tại tình huống này, ngoài xúc giác cùng khứu giác, còn có một cái khác vô cùng trọng yếu --- ----Vị giác!”

“Nhưng là vị giác điều kiện tiên quyết đó là nhắm nháp, mục đích để khảo nghiệm sự gan dạ sáng suốt của đan giả, nhưng tại tình huống này, dù là ai cũng không biết vật mình nắm trong tay là có độc hay không độc....”

“Mà hần lại không hề dùng vị giác, cho nên một màn này nhất định hần thua.” Chi Yên hí mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo nhiễm lên một sự thần nhiên cùng tự tin.

Chung quanh nguyên bản là khinh bỉ cũng có chút khó hiểu, lần nữa đánh giá tiểu oa nhi xinh đẹp này.

Không nghĩ tới nàng còn nhỏ như vậy mà lại có kiến thức thâm sâu đến thế, thật đúng là ngoài dự kiến.

“Ha, Tiểu Yên Nhi quá tuyệt vời, thì ra còn có điểm này, khó trách ngươi biết hần sẽ thua..” Sa Toa mang biểu tình bưng bĩnh đại ngộ, Sa Long câu môi khẽ cười, con ngươi màu ngọc lục bảo hiện lên một tia tán thưởng.

“Thực xin lỗi, ta thua rồi!” từ chối trả lời đã lâu, tam hào đan giả ử rử nói, màu đỏ cảm bố bị tháo xuống, nam tử nhìn loại quả trước mặt, trên mặt toàn là ảo não, sớm biết như thế, hần đã dừng cảm cần xuống, đáng tiếc....

Diệp Văn lắc đầu, sắc mặt có chút thất vọng. Dưới sân náo nhiệt cùng hưng phấn cũng giảm không ít.

Tam hào đan giả thành tích không đạt, thỉnh rời khỏi trận đấu.” Trên đài chủ trì vừa nói xong, tam hào đan giả về mặt tiếc nuối cùng buồn bã đi xuống, cửa thứ nhất thất bại, liền biết rằng cửa sau của trận đấu với hần là vô duyên. Trận này tân sinh giới đan dược đánh giá, kiên trì càng lâu, hi vọng càng lớn.

“Tốt lắm, thỉnh tứ hào đan giả tiến lên.” Theo tam hào đan giả xuống đài, chủ trì nháy mắt kéo lực chú của mọi người về lại trên đài.

Tứ hào đan giả một thân ám tử y bào, thân hình gầy yếu, đứng trên đài hơi cúi người, hai tay còn run nhè nhẹ “Hoàng tâm thảo, luyện chế nhất phẩm khu hần đan sở dụng!”

Bởi vì tam hào thất bại, tứ hào đan giả trả lời cũng có chút bất lợi, thanh âm mang theo nồng đậm âm rung làm cho người ta không khỏi khản trương.

“Thế nào? Có đúng là hoàng tâm thảo không?” Cơ hồ do tứ hào đan giả dứt lời trong nháy mắt, Sa Toa khản cập lời kéo Chi Yên hỏi.

Chung quanh, năm sáu tầm mắt đồng thời hướng đến, bởi nghe Sa Toa trong miệng hỏi nên bọn họ cũng thực muốn biết đáp án.

“Ho ho....., cái này, ta cũng không biết.” Ánh mắt tránh đi, Chi Yên xấu hổ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đàn luyện khí huyết đan

Oanh, mọi người nghe đến đó đầy lòng tràn đầy thất vọng, lúc này bọn họ thực sự rất chờ mong đáp án từ nàng, vậy mà nàng lại nói không biết. Thật sự? Vừa rồi còn miệng lưỡi lưu loát, cách nói năng cũng bắt phàm, đó thật sự là nàng sao?

Như thế nào trong nháy mắt lại có sự tương phản lớn như vậy?

Sa Toa ngạc nhiên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, nàng cũng không đoán được đây sẽ là câu trả lời.

“Ngạch, thì ra là Tiểu Yên Nhi cũng không biết a!” Nháy mắt mấy cái, Sa Toa tập trung lấy lại tinh thần sau một hồi ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng ánh lên một tia nhu hòa.” Không có gì, mặc kệ là thế nào thì Tiểu Yên Nhi đối với chúng ta cùng những người này vẫn hiểu rõ hơn.”

Sa Toa an ủi nói, một bên tay của nàng vỗ nhẹ lên vai Chi Yên, nhất thời đem những lời chế nhạo chưa kịp nói của đám người kia chặn lại. Đúng vậy. Mặc kệ thế nào thì hiểu biết của nàng rõ ràng là nhiều hơn bọn hắn.

Ngay tại thời điểm mọi người chờ mong đáp án, giám khảo trên đài cùng Diệp Văn tôn giả lại gật gật đầu, chủ trì thấy thế sắc mặt cũng vui vẻ, “Chúc mừng tứ hào đan giả, thành tích ưu tú...”

Dưới sân lại dội lên những tiếng hoan hô náo nhiệt, có lẽ là vì tam hào đan giả thất bại nên lúc này tiếng hoan hô càng lớn hơn so với trước đó, mãi đến khi ngũ hào đan giả đi đến trước đài mới kết thúc.

Quá trình tiếp theo cũng không có gì khác, cơ bản đều là vài vị đan giả tiến lên, nói ra câu trả lời rồi công bố kết quả,... Trừ đi tam hào đan giả thất bại, ngũ hào, thất hào, thập hào cũng đồng dạng bị loại. Mười vị đan giả cuối cùng chỉ còn có sáu người qua cửa, tỉ lệ đào thải cao như vậy thật khiến mọi người chịu đả kích không nhỏ.

Vòng thứ nhất mười vị đan giả đi xuống, lại có mười vị khác lần lượt đi lên, trong những người này có không ít người Chi Yên đã gặp qua ở luyện đan viện. Nội dung thi đấu không thay đổi vẫn là nhận biết được thảo, còn có một thiếu niên trẻ tuổi trông rất khỏe khoắn đáng yêu vì...(hai luân nhất hào đan giả? Ta không có rõ lắm chỗ này nên có nàng nào biết thì chỉ ta với để ta sửa nha) mà cũng may mắn vượt qua. Lần này, tỉ lệ đào thải còn cao hơn nữa, mười vị đan giả cuối cùng chỉ còn lại có bốn người. Vòng thứ ba có nhiều hơn một chút, thông qua được bảy người.

Tân sinh của giới luyện đan sư tổng cộng có ba mươi người, đến giờ chỉ còn lại có mười bảy người tất cả.

“Vòng thứ nhất nhận biết được thảo kết thúc, hiện tại bắt đầu vòng thứ hai, luyện đan! Mời các vị đan giả chuẩn bị.” Chủ trì đứng trên đài đồng dạng tuyên bố.

Oanh, trong khoảng thời gian ngắn mọi người nhiệt huyết sôi trào, bắt giác đứng lên, trong mắt toàn là kích động.

Luyện đan, cuối cùng cũng đến phần luyện đan, chờ đợi lâu như vậy, thời khắc này cũng đã tới rồi.

Nhận biết thảo được chỉ có thể đánh giá trình độ cơ bản đầu tiên của đan giả, luyện đan mới là phần được mọi người xem trọng nhất bởi dù sao một luyện đan sư trình độ có cao siêu đến đâu mà tài nghệ luyện đan không tốt cũng không được xem trọng.

“Ha ha, cuối cùng cũng luyện đan, ta đây là lần đầu tiên xem người khác luyện đan, chắc chắn...” Nhất thiếu niên hai tay nắm chặt, vẻ mặt kích động nói.

“Đừng nói là luyện đan, ta trước kia ngay cả một nửa luyện đan sư đều chưa từng thấy qua, ha ha, lúc này đây có thể nhìn thấy nhiều luyện đan sư như vậy, còn có thể quan sát họ tại đây mà thể hiện kỹ năng, sự tinh này, khí phách này cũng chỉ có U Lam học viện mới có. Nhìn xem, các vị giám khảo trên kia, có người nào không phải là cường giả chứ?”

“Đúng vậy, nghe nói lần này không chỉ có đặc phái viên của các quốc gia được phái đến, thậm chí cả hội trưởng đại nhân của hiệp hội đan dược cũng tới đây, thấy người mặc trường bào màu xám đó không. Tây Môn Long đại nhân đại danh vang dội đó”

“Đáng tiếc, nếu ta có tinh cầu lưu giữ trí nhớ thì tốt quá, có thể đem những gì sắp diễn ra ghi lại rồi. Chỉ một viên tinh cầu, ta liền có thể đem ra mà khoe trước chúng bạn, hắc hắc, đây đều là luyện đan sư nha, không những vậy còn có đấu kỹ. Ha ha, khi đó tinh cầu vừa ra, bọn họ không phải là sẽ hâm mộ ghen tị đến bóng mắt đó chứ?”

Một thiếu niên không khỏi có ý nghĩ tham lam, vẻ mặt hưng phấn nói. Trong mắt hắn bây giờ là ngọn lửa cuồng nhiệt, những người này thực sự là bảo bối nha, một trận mười mấy luyện đan sư so đấu tài luyện đan lại càng là bảo bối, nếu lợi dụng hợp lý không biết sẽ đem về bao nhiêu kim tệ đây?

Nhìn mười bảy vị đan giả đứng trên đài, lại nhìn bọn họ lấy ra được đỉnh cùng bệ phóng được thảo, lửa nóng trong mắt hấn nhất thời biến thành kim tệ long lánh, nhìn đi nhìn lại cũng giống một tòa kim sơn đang đợi hấn đèn khai thác.

“Luyện đan!” Sa Toa ánh mắt tràn đầy hứng khởi, nắm bàn tay nhỏ bé của Chi Yên mà chờ mong.

“Đúng, sẽ nhanh chóng bắt đầu rồi.” So với những người khác kích động hưng phấn thì Chi Yên có vẻ rất bình tĩnh, chỉ gật gật đầu rồi nhẹ giọng nói.

Mười bảy vị đan giả trên đài đã chuẩn bị xong, đủ loại đỉnh lò được mang ra đặt tại chỗ các vị đan giả, thoáng chốc khiến nơi này vốn rộng rãi trở nên chật chội.

“Ba mươi người loại bỏ hết mười ba người, tỉ lệ này quả thật vẫn có điểm cao !” Tây Môn Thịnh híp mắt, nhìn những đan giả trên đài đầy ẩn ý nói.

“Quả thật có điểm cao, nhưng đối với U Lam học viện mà nói thì không có vấn đề, dù sao thứ chúng ta coi trọng cũng là chất lượng, số lượng này cũng không ảnh hưởng gì.” Diệp Văn tôn già vuốt râu, lơ đãng nói.

Cái này, luyện đan sư được hấn coi trọng cũng không có bao nhiêu.

Có thể được hấn nhìn trúng, không phải là người tuyệt đối ưu tú trong những người ưu tú thì cũng là người mà cả đại lục này không tìm ra.

U Lam học viện có bao nhiêu là kiêu ngạo, dù có vài việc như vậy tồn tại cũng không có ảnh hưởng gì đến ấn tượng của nó trong lòng mọi người.

Tồn quý, cao ngạo, độc đáo, không gì có thể sánh kịp!

“Ha ha, hi vọng đi, tốt nhất nên có lấy vài người thực sự có giá trị tồn tại...” Tây Môn Thịnh cười ha ha, ra vẻ lơ đãng nhưng giọng điệu lại bao hàm một chút khiêu khích.

Diệp Văn tôn già nhú mồm, không nói, ánh mắt trầm tĩnh nhìn trên đài biểu diễn, trên mặt hiện lên vẻ tự tin, toàn thân cũng toát ra hơi thờ thừ thái.

“Vòng thứ hai, tân sinh giao đấu kỹ năng luyện đan, cụ thể là luyện chế khí huyết đan nhất phẩm” Thấy mấy người đã chuẩn bị xong, vị chủ trì tuyên bố. Nhất thời có nhân viên công tác tiến lên đài đem được thảo đã được chuẩn bị tốt từ sớm phát cho mười bảy vị đan giả trên đài.

Khí... khí huyết đan?

Dưới đài xao động, mọi người trừng lớn mắt, không dám tin nhìn lên đài, biểu tình hiện giờ của họ hoàn toàn là phản kích tột độ.

“Khí huyết đan?” Tây Môn Thịnh nhú mày, có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Văn tôn già.

“Nhất phẩm quan” danh xưng khí huyết đan, mức độ khó như vậy nếu không phải luyện đan sư nhị phẩm sẽ không thể luyện thành, nhất phẩm luyện đan sư làm sao có thể luyện chế ra được, hấn dám ra loại đề mục này sao?

Chẳng lẽ hấn muốn nhìn toàn bộ bị loại bỏ hết, muốn cho U Lam học viện mất mặt trước nhiều người như vậy?

Thật khó hiểu. Tây Môn Thịnh nghi hoặc không thôi, ánh mắt hấn không thể nhìn thấu tất cả, hấn thật muốn biết hết thầy tính toán đang tồn tại trong lòng người trước mặt này.

Gi? Khí huyết đan?

Trên đài, chúng luyện đan sư giật mình ngạc nhiên, trong phút chốc đã trở nên ngây ngốc mà đứng tại chỗ, miệng há hốc như tắc trứng gà, mẹ ơi, bọn họ nhất định là đang nghe lầm rồi, làm chủ được đan dược luyện chế khí huyết đan đã là rất khó với bọn họ, vậy mà trước mặt bao nhiêu người lại muốn bọn họ luyện chế khí huyết đan? Thực sự làm khó bọn họ quá rồi.

Trái ngược với không khí trên đài, mọi người phía dưới sau khi nghe đến khí huyết đan thì ngây ngốc một hồi rồi bỗng hoan hô nồng nhiệt, quá tuyệt, khí huyết đan có thể nháy mắt giúp bồi bổ khí huyết, là nhất phẩm đan dược trung đối trân quý, ha ha....trừ bỏ hưng phấn thì cũng là hưng phấn tột độ, mọi người vỗ tay, trên mặt đều thống nhất một loại biểu tình.

Tân sinh giới luyện đan sư luyện chế “Nhất phẩm quan” khí huyết đan, danh xưng như thế, mọi người không khỏi hướng đan giả trên đài mà chờ mong.

Chi Yên híp mắt, đối với sự việc này có chút ngoài ý muốn.

“Người thật sự muốn bọn họ luyện chế khí huyết đan?” Cường chế sự kinh ngạc trong lòng, Tây Môn Thịnh nhìn Diệp Văn tôn già hỏi.

“Đúng vậy.” Diệp Văn gật gật đầu, thản nhiên trả lời.

“Ho ho, người không sợ mất mặt sao?”

“Mất mặt? Người cứ tự mình xem chẳng phải sẽ biết rồi sao?” Diệp Văn híp mắt, thanh âm lộ ra một tia thần bí.

Lần này hấn không hề để tâm đến cái gì gọi là mất mặt cũng chỉ muốn Chi Yên có thể bộc lộ một chút, việc này mà để mọi người biết được e rằng sẽ sốc

đến học máu mắt.

Xem ra hẳn đã nhận định Chi Yên có thể luyện chế khí huyết đan rồi. Vậy sao không cho những người này thử một chút, nếu thật sự có thể luyện chế ra khí huyết đan, hẳn hao phí chút tâm tư tự mình chỉ bảo thêm cho bọn họ, việc này cũng không tồi.

“Khí huyết đan, thật tốt quá, cho dù đem tất cả kim tệ trên người của ta ra cũng phải mua được một viên.” Một thiếu niên ở khu chiến sĩ ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt hưng phấn nhìn luyện đan sư trên đài nói.

“Ha ha, thật mong bọn họ đều luyện chế thành công, như vậy chúng ta cũng có thêm cơ hội mua nhiều một chút.” Một thiếu niên khác gật đầu, vẻ mặt chờ đợi nói.

Xung quanh mọi người đều hưng phấn phụ họa, ánh mắt như thể sói đói nhìn chằm chằm thịt béo, rất muốn một phen nuốt trọn.

Mặc dù luyện đan sư trên đài đều mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng bị mọi người nhìn chăm chú như vậy cũng không thể không kiên trì mà bắt đầu chuẩn bị luyện chế đan dược.

Trước mặt mỗi người bây giờ đều có một ngọc bàn để đựng cái, một bàn thấp hơn dùng để đựng thảo dược dùng cho việc luyện chế khí huyết đan, mỗi loại dự bị cũng chuẩn bị ba gốc, còn có phương thức luyện chế được viết trên một tấm da dê cuộn ngay ngắn nằm trên bàn.

Các vị đan sư lần lượt cầm lấy đan phương, mở ra, phóng bình, linh hồn lực cũng theo đó từ từ lộ ra, thoáng chốc đem toàn bộ đan phương bao vây lại.

Linh hồn lực tác dụng xuống nhanh chóng khiến thân thể cùng tinh thần họ trở nên căng thẳng, có không ít người đã đổ mồ hôi, răng cắn chặt, linh hồn lực đồng loạt phóng ra....

Lục tục một hồi, có người ngẩng đầu nhìn đan phương, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cũng có không ít người gấp phải chương ngại, thậm chí đại bộ phận những người này còn chưa từng tiếp xúc với khí huyết đan.

Mọi người dưới đài không hiểu lắm, tâm tình cũng buông lỏng, cảm giác nhiều thêm một người thì liền nhiều thêm một phần hi vọng có thể mua vào khí huyết đan, hoặc là mỗi người đều có thể mua được cũng không chừng.

“Tốt lắm, mọi người đã chuẩn bị xong, bắt đầu đi.” Người chủ trì gật gật đầu, hắng giọng tuyên bố.

Dưới đài mọi người vẻ mặt căng thẳng, đều ngồi ngay ngắn.

Mười bảy vị đan sư hít sâu một hơi, ánh mắt biến đổi, xao động phía trước cũng hoàn toàn biến mất, trở nên trầm tĩnh khó đoán.

Chỉ thấy bọn họ một tay đưa ra, từng ngọn lửa diễm lệ thoáng chốc cũng lộ ra, xuy một tiếng bay về phía đỉnh lò.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Phần thưởng

Ngọn lửa long trọng tại đỉnh lò nhe răng múa vuốt, cuồng nhiệt thiêu đốt.

Không khí bỗng chốc dao động mạnh, trên sân vang lên tiếng nước bị thiêu đốt bởi sức nóng mà bốc hơi, mặc dù cách xa như vậy nhưng mọi người dường như cũng có thể cảm giác được sức nóng của những ngọn lửa xinh đẹp kia.

Đồng tử hơi co lại, trong con ngươi của mỗi người bây giờ đều là hai đóa hoa lửa xinh đẹp, hoặc đỏ hoặc vàng, diễm lệ nhiều vẻ.

“Ha ha, nội hỏa ngoại phóng, luyện đan sư chính là như vậy.” Trên sân vang lên những tiếng hô nhỏ, ai cũng mang vẻ mặt khâm phục nhìn hỏa diễm trên sân. Nhìn luyện đan sư bình tĩnh không hề ngọn lửa giống như ma thuật, phong thái vô cùng tao nhã tự nhiên, mỗi người đáy lòng không khỏi ngưỡng mộ cùng sùng bái.

Đó là đối với cường giả mà kính sợ, đó là đối với cường giả mà tôn sùng ngưỡng vọng, lại đối với những luyện đan sư này mà ủng hộ nhiệt tình.

“Đúng vậy, nhìn bọn họ luyện đan thật là phấn khích.” Một thiếu niên lớn tiếng nói. Sự kích động trong lòng họ lúc này khó mà diễn tả hết được, là sự kích động cuồng nhiệt tận đáy lòng.

Luyện đan không nhằm chán như nhận biết thảo dược, mười bảy luyện đan sư đồng thời đứng tại mặt bàn, nhìn bọn họ không hóa, nhìn hỏa diễm trong tay bọn họ lúc lớn lúc nhỏ, mỗi một biến hóa đều khiến tâm tình của mọi người biến hóa theo.

Khí huyết đan là nhất phẩm đan dược, công dụng bổ khí hồi huyết, đối với chiến sĩ mà nói có công dụng rất lớn, có thể nháy mắt tăng tinh khí lên một

cấp, tăng sức chiến đấu, nếu mất máu nghiêm trọng còn có thể trong thời gian ngắn phục hồi, kéo dài mạng sống.

Mười bảy vị luyện đan sư ánh mắt vừa chuyển, tinh thần tập trung, bắt đầu chính thức luyện đan.

Khí huyết đan luyện chế rườm rà, cho dù là nhị phẩm luyện đan sư cũng khó chắc luyện chế thành công, cho nên đối với nhất phẩm đan sư mà nói quả là khó khăn cực đại.

Linh hồn lực lộ ra, mọi người dựa theo đan phương mà tiến hành, nhất loạt đem hồ lô màu vàng hồ bì tiến nhập đỉnh lò, phần phật hỏa điểm thiêu đốt, mỗi người trên mặt đều nhiễm kích động, vẻ mặt khẩn trương nhìn hành động của mười bảy vị đan giả.

Theo hồ bì tiến vào, xuy một tiếng, ngọn lửa nhảy lên, bắt đầu cháy mạnh. Vẻ mặt đan giả bỗng run lên, giã bột linh hồn lực tác dụng vào dược thảo, hồ bì màu vàng bắt đầu mềm hóa, bắt đầu chảy ra chất lỏng, không đến năm phút sau liền biến thành một bãi nước màu vàng kim lỏng lách.

Muốn thu nước!

Vài phút trôi qua, chúng đan sư ánh mắt sáng ngời, cầm lấy dược cái cao từ điệp, đem dung dịch màu vàng kim tiến nhập vào bên trong.

“Xuy!” Một âm thanh không bình thường bỗng vang lên, theo đó một vị đan sư sắc mặt xanh mét, trán lâm lâm chảy ra mồ hôi lạnh.

Ngọn lửa nóng rực tiếp tục đánh đến, một giây trước vẫn còn là dung dịch màu vàng kim lỏng lách, giây tiếp theo đã biến thành tro tàn rơi xuống đỉnh lò. Vừa mới bắt đầu đã xuất hiện tình huống này khiến mọi người không khỏi thất vọng, đối với quá trình luyện đan sau này của vị đan sư kia cũng không xem trọng nữa.

Lau mồ hôi lạnh, người nọ một lần nữa nhặt lên một quả hồ bì ném vào đỉnh lò, linh hồn lực tùy theo phúc đi lên, đem hồ bì bao vây chặt chẽ, hỏa điểm thiêu đốt, ngọn lửa màu cam không ngừng quay quanh hồ bì...

“Khí huyết đan, quả thật không hề tầm thường.” Sa Toa thì thảo tự nói.

“Muốn?” Chỉ Yên nhú mày, ánh mắt chuyển dời đến chỗ Sa Toa.

“Bất quá là vì làm phần thưởng, dù sao nhiều người như vậy, nếu có thể mua được, đó cũng là trọng trưng cho thực lực của mỗi người.” Sa Toa bĩu môi, đối với nó nàng không hề có hứng thú, thứ duy nhất khiến nàng hứng thú chỉ có linh lực, tiểu thúc thúc và Chỉ Yên.

Nàng là nhất quốc công chúa, từ nhỏ đến lớn căn bản không thiếu cái gì.

Nghe nói thế, Chỉ Yên khoe miệng run rẩy, không khỏi vì những đồng học kêu gào muốn mua khí huyết đan mà bi ai, Long Đăng công chúa muốn dùng làm phần thưởng, bọn họ kì vọng nhiều như vậy, nếu biết được chắc cũng muốn xuất huyết một phen.

Trên sân chúng đan sư bắt đầu nhập thảo dược thứ hai, long quả như đạn châu loại lớn sắc hồng điểm lệ được ném đi.

Long quả điểm lệ, mùi hương mê người, vỏ bạc thịt nhuyển, đầu nhập đỉnh lò, bất quá trong giây lát, mọi người liền đem long quả đã luyện hóa thành chất lỏng sền sệt cho vào một từ điệp khác.

Kế tiếp đó là sơn cô, đan sư trên đài vẻ mặt đều không thoải mái, vẻ mặt còn có chút ngưng trọng, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đành thờ dài một trận, vẻ mặt thay đổi, một lần nữa lấy lại tinh thần.

Sơn cô to bằng bàn tay, hình chiếc ô, da màu xám nhưng có lẽ vì hấp thu ngoại giới linh khí không đều mà màu xám trên da thỉnh thoảng lại có một điểm nhỏ khác màu.

Nhìn động tác trên đài, ánh mắt Chỉ Yên chợt tắt, trong mắt xẹt qua một tia thâm ý, nàng nhớ rõ Phi lão đã từng nói qua, luyện chế khí huyết đan không chỉ khó bởi nó có dược liệu phức tạp mà còn bởi sơn cô có tính chất kháng nóng, lần trước cũng bởi nàng có âm khí mà không chế được, không biết những đan sư trước mắt này làm thế nào để ứng phó.

Nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Chỉ Yên hiện lên một chút hứng thú nhìn trên đài biểu diễn.

Giám khảo trên đài cùng Diệp Văn tôn giả ngồi thẳng thân thể, ánh mắt thâm sâu nhìn mười bảy vị đan giả.

“Kế tiếp là sơn cô, hi vọng vận khí của bọn họ đủ tốt.” Tây Môn Thịnh nhìn Diệp Văn tôn giả, thâm ý nói.

Nếu như luyện không thành sơn cô thì quá trình luyện đan kế tiếp của bọn họ cũng chẳng còn mong đợi gì.

Diệp Văn câu môi, từ chối cho ý kiến.

Trận đấu trên đài vẫn tiếp tục, hỏa điểm nóng rực lại thiêu đốt, đem sơn cô màu xám tro tiếp nhập đỉnh lò, hỏa điểm oanh một tiếng long trọng, mọi người thấy vậy liền nhìn chăm chú, sơn cô sau tiếng động đó coi như bị hủy hoại hoàn toàn, hiện tượng ngoài dự kiến này khiến người xem trên sân không khỏi kinh ngạc.

“A, sao lại thế này nhỉ?” Đột nhiên thấy loại tình huống này, trên sân nhất thời có người ngồi không yên, đứng lên, kinh ngạc nhìn tình huống tại đỉnh lò.

“Việc lạ nhỉ, hỏa diễm cứ như vậy chủ động lui qua một bên, thế chẳng phải là không thể luyện hóa được thảo sao?” Một thiếu niên hoài nghi, ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, hỏa diễm kia thoát nhìn rất lợi hại, làm sao lại có thể xuất hiện tình huống này?” Một thiếu niên khác gật đầu phụ họa, mọi người xung quanh đều gật đầu, nghị luận bắt đầu nổi lên, trên sân nhất thời vang lên không ít tiếng xôn xao.

“A, làm sao có thể xuất hiện loại tình huống này?” Sa Toa ngạc nhiên hô, về mặt hoài nghi nhìn Chi Yên, ý đồ có thể từ Chi Yên mà có lời giải đáp.

Theo câu hỏi của nàng, Sa Long cùng các vị khách quý ngồi đó đều hướng ánh mắt về phía Chi Yên.

“Đó là một loại thảo dược có tên sơn cô, tính kháng nóng cực cao, cho nên sử dụng lửa nóng căn bản không thể làm gì được nó.” Chi Yên thần nhiên giải thích, ánh mắt nước dừng lại ở phía trên mặt bàn.

Nghe nàng giải thích, mọi người cũng biết được một chút, mặc dù có điểm nhỏ hiểu được nhưng lại như trước không đủ thấu hiểu triệt để.

Nhưng mà Chi Yên lại không hề giải thích lại nên mọi người chỉ có thể ôm một bụng nghi hoặc, kiên nhẫn nhìn trên đài biểu diễn.

Bởi vì sơn cô đầu nhập, hiện trường rơi vào một mảnh giằng co, hỏa cùng hỏa giằng co, linh hồn lực chống lại, các vị đan sư nghẹn một hơi, không ngừng điều tiết hỏa diễm trong tay.

Thử đựng vào, dò xét, lại đựng vào, mười phút đi qua, đan sư trên đài bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Dưới sân mọi người hô hấp gấp gáp, về mặt khăn trương chờ đợi, ánh mắt trừng lớn, không muốn bỏ qua dù chỉ là một chút.

Lần trước Chi Yên tại luyện đan viện có gặp qua thiếu niên khỏe mạnh kháu khỉnh kia, tên là Tống Tiểu Hồ, lúc này đang đứng tại trên đài, về mặt khăn trương nhìn chăm chăm tình huống trong đỉnh lò.

Màu cam của hỏa diễm lúc lớn lúc nhỏ, không ngừng biến hóa, mười phút đi qua, tại chỗ của hần thử hạ xuống, hỏa diễm như trước không hướng trung tâm sơn cô mà đánh tới, mười lăm phút đi qua, trong cơ thể linh hồn lực đã hao tổn hết bốn phần mà sơn cô dường như vẫn không có nửa phần thay đổi.

Đừng nhìn về ngoài hần khỏe mạnh kháu khỉnh, làm việc gì dù nhỏ cũng vạn phần cẩn thận, kiên nhẫn cũng cao hơn người thường, tại luyện đan viện, hần là người có nghị lực tốt nhất.

Ước lượng là như thế, sơn cô không có biến hóa gì khiến lúc này hần cũng chịu không nổi, tại liên tục đánh xuống, chỉ sợ trừ bỏ hao tổn linh hồn lực cũng như trước không có một phần biến đổi.

Gặp tình huống như vậy, trong lòng không khỏi có ý niệm từ bỏ.

“Liên tục đánh xuống, chỉ sợ linh hồn lực của bọn họ không duy trì được lâu nữa.” Giám khảo trên đài, Lôi Minh viện trưởng một thân kim bào lên tiếng, thanh âm bên trong hàm chứa một tia lo lắng.

Lần này đan dược đại tái, hần giao toàn quyền chủ trì cho Diệp Văn tôn giả, lại không nghĩ rằng sẽ có một nan đề, “Nhất phẩm quan” danh xưng khí huyết đan, vậy mà lại để cho một đám nhất phẩm đan sư luyện chế, giữa nhiều người như vậy không phải là làm cho U Lam học viện mất mặt sao?

Đối với sự bình thân của Diệp Văn tôn giả, Lôi Minh viện trưởng có vẻ rất bất an, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, may chau lại, con người cũng có vẻ khăn trương.

Hai mươi phút đi qua, trên đài bắt đầu có người không kiên trì được, khẽ kêu lên một tiếng, hỏa diễm bỗng chốc phụt tắt.

“A, hỏa diễm biến mất rồi!” Trên sân vang lên tiếng kinh hô, liên tục 20 phút, mọi người sớm đã không kiên nhẫn nổi, lúc này lại có tình huống như vậy khiến nhất thời tại chỗ ngồi đứng lên.

“Sao lại thế này, lâu như vậy rồi sao còn không có động tĩnh gì?”

....

Có lẽ là xao động trên sân quá mức rõ ràng, có lẽ ánh mắt của mọi người quá sức sắc bén, hỏa diễm tắt đi, nam tử kiên trì không được nhú chặt mí, do dự, rồi một lần nữa phóng ra hỏa diễm mới.

Lại là 20 phút đi qua, có vài vị đan sư đã hoàn toàn từ bỏ, khuôn mặt ủ rũ lần lượt đi xuống dưới.

“Sao lại đi xuống? Bọn họ có muốn luyện đan nữa không đây?” Trên sân có người bĩu môi, về mặt không hờn giận nói. Mười bảy vị đan sư, lúc này chỉ còn có mười ba vị, mà mười lăm loại thảo dược bắt quá mới luyện chế được có ba loại mà thôi.

“Đúng vậy đúng vậy, có còn muốn luyện đan hay không đây, chúng ta vẫn còn chờ tranh mua mà.” Có thể nói trước đó nhận biết thảo dược mọi người vui sướng khi người gặp họa, xem kịch vui ý tứ hàm xúc, thì lúc này luyện đan, tâm tình mọi người cùng chúng luyện đan sư cơ hồ như cùng một chỗ.

Nhìn bọn họ thất bại, người xem trên sân cũng càng thêm sốt ruột, dù sao thiếu một người khả năng mua được đan dược của bọn họ cũng giảm đi một phần, mà tại đây người muốn mua có tới mấy vạn, bọn họ thật không khỏi hoài nghi có thể tranh mua được đan dược về tay mình sao?

Nhìn trên đài đi xuống bốn vị đan sư, Tây Môn Thịnh lại hướng ánh mắt đến Diệp Văn tôn giả, nhưng mà, trên mặt hắn(DV) trừ bỏ bình tĩnh cũng vẫn là như trước bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, nhìn không ra chút gợn sóng, giống như trước đó hết thảy với hắn(DV) đều không quan trọng.

Lôi Minh viện trưởng ban đầu lo lắng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cùng với Diệp Văn tôn giả thân nhiên nhìn biến hóa trên sân.

Tây Môn Thịnh lắc đầu, thật sự không hiểu nổi hai người kia, một người rõ ràng rất khấn trương, một người khác tâm tư đã định sẵn, nhưng lúc này hai người lại như có cùng tâm tư, suy nghĩ, giống như đã thương lượng trước vậy, thực làm người ta khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Nhân tài đông đúc

“Xuy xuy xuy” Liên tục ba tiếng, hỏa diễm tắt, lại có ba vị đan sư đi xuống khỏi đài, trên sân nhất thời chỉ còn lại mười vị luyện đan sư, mọi người trừng lớn mắt, về mặt càng khấn trương đứng lên.

Nhìn đồng bạn không ngừng rời đi, mười vị đan sư còn lại trong lòng cũng không khỏi khấn trương, loại áp lực bài sơn đảo hải* lại đánh úp lại.

*áp lực lớn, lớn lắm đó mà mình không biết diễn tả như nào nên để vậy nha □

Những chiếc đỉnh lò còn lại trên sân thu lại vô số ánh mắt chờ đợi, mười vị đan sư tâm tình cố gắng trấn định, ý niệm tập trung cao độ, về mặt khấn trương chú ý đỉnh lò trước mặt.

Hỏa diễm thiêu đốt, đột nhiên, tình huống trên sân có biến hóa, Tổng Tiểu Hồ cùng một vài vị đan sư về mặt biến đổi, hô hấp trở nên dồn dập, tinh thần trở nên căng thẳng.

Ngay lúc này thôi, dù là mơ hồ, bọn họ đột nhiên cảm giác được sự bài xích của sơn cô không còn là sự bài xích mà là tự động hấp dẫn.

Mấy người ánh mắt vui vẻ, linh hồn lực khổng lồ, đem hỏa diễm cùng sơn cô rút ngắn khoảng cách, xuy một tiếng, hỏa diễm đánh lại, lâu như vậy sơn cô không hề biến hóa lại như tìm được điểm bùng nổ, nháy mắt đã có chuyển biến vô cùng lớn.

Sơn cô màu xám nhanh chóng biến hóa, từ từ mở ra từng điểm nhỏ, lộ ra cô thịt tươi mới bên trong, giống như uống nước cực lực hấp thu hỏa diễm xung quanh.

Ánh mắt Chi Yên nhảy dựng, trong mắt xẹt qua một tia thấu hiểu, xem ra không phải chỉ có âm khí mới có thể giải quyết, tương phản, đúng, chính là tương phản, chỉ cần lực lượng linh hồn lực đủ mạnh, lại có đủ kiên nhẫn, thiết trụ cũng có thể hóa bại, huống gì là một cây sơn cô nho nhỏ.

Những điểm nhỏ trên thân sơn cô không ngừng hấp thu hỏa diễm, hoàn toàn mở ra, bên trong cô thịt đại khai, hỏa diễm vẫn không ngừng bị hấp thu, vài vị đan sư thâm rùng mình, hỏa diễm đang kịch liệt thiêu đốt này một khi chìm liền vô pháp khống chế.

Phốc, mới có hai giây, sơn cô tại đỉnh lò hóa thành tro tàn, về mặt mấy vị đan sư tan tác, vừa mới khơi dậy một chút hi vọng, giờ cũng như sơn cô hóa thành tro tàn, hầu như biến mất không còn chút gì.

Lại có hai vị đan sư đi xuống, trên đài chỉ còn lại tám người.

Dưới sân lại vang lên một mảnh thanh âm thồn thức, nhìn một vị lại một vị đan sư đi xuống đài, thần kinh mọi người đã muốn chết lặng mà đứng lên.

“Thử, lại thử.” Tổng Tiểu Hồ chấn chỉnh lại tinh thần, cầm lấy một gốc sơn cô khác tiến nhập đỉnh lò, giống như trước, tất cả còn lại chỉ là tro tàn, sự biến hóa quá nhanh của sơn cô khiến người ta khó có thể khống chế được.

Một lần lại một lần, cho đến lần thứ năm, Tổng Tiểu Hồ rút cục cũng không chế được hỏa diễm trong tay, chỉ tiếc gốc sơn cô đã cháy hết một nửa, mặc dù không có cháy hết hoàn toàn nhưng một nửa còn lại này cũng không thể dùng.

Ném vào gốc sơn cô thứ sáu, cũng là gốc sơn cô cuối cùng, hỏa diễm biến nhỏ như thể sợi tơ vòng cuốn lấy sơn cô, độ nóng được điều chỉnh thích hợp, sơn cô màu xám không bị thiêu đốt nên hoàn toàn không có phản kháng, bắt đầu mềm ra, cuối cùng hóa thành một loại bột phấn màu xám pha lẫn một chút bột màu bạc.

Yên tĩnh, toàn thể xung quanh đều là yên tĩnh, tám vị đan giả trên đài hiện giờ chỉ còn lại một mình Tổng Tiểu Hồ, những người khác đều là mang về mặt xám xịt mà đi xuống đài, để lại trên đài một mảnh trống trải.

Mấy vạn đôi mắt thống nhất dừng lại trên người Tổng Tiểu Hồ, đem toàn bộ hi vọng kỳ thác lên người vị đan sư trước mặt này.

Ngon lửa màu cam tại đỉnh lò tiếp tục thiêu đốt, một cây lại một cây thảo dược tiến nhập, mọi người thấy thể tâm tình lại buông lỏng đôi chút.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong mắt Chi Yên xẹt qua một tia ngoài ý muốn, lần nữa đánh giá thiếu niên trên đài, một thiếu niên khỏe mạnh kháu khỉnh, từng thấy mình là khó xử, từng thấy mình là đồ mặt, không nghĩ tới, hần lại là đan giả xuất sắc nhất trong số tân sinh giới luyện đan.

Dựa vào linh hồn lực, có thể kiên trì tới giờ, chỉ là ở hần còn có phần khí chất trầm tĩnh cùng tự tin khác hẳn những người cùng lứa, những điều này mới là thứ khiến người ta rung động thật sự.

Khoảng không gian yên tĩnh vẫn như trước không đổi, thiếu niên luyện đan cũng là tiến hành đến thời khắc mấu chốt, ngọn trầm hòa thảo cuối cùng theo sự không chế của hỏa diễm mà nhập đỉnh lò.

Trầm hòa thảo bị hỏa diễm nung nóng bắt đầu hóa thành chất lỏng lục sắc, lại trải qua cực nóng quay vòng mà hình thành sương mù tràn ngập tại đỉnh lò.

Tổng Tiểu Hồ thấy sự biến hóa này thì nhanh chóng đem những dược thảo đã luyện chế tiến nhập đỉnh lò, chất lỏng, thuốc bột hỗn hợp, trầm hòa thảo dưới dạng sương mù thâm thấu, thuốc bột cùng dược thủy nhất thời sôi trào, bắt đầu xoay tròn với biên độ nhỏ.

“Không nghĩ tới còn có một người có thể kiên trì tới bây giờ.” Tây Môn Thịnh nhíu mày, khí chất cương nghị trên mặt nhiễm một tia ngoài ý muốn.

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử này không tệ, nhất phẩm đan sư mà có thể đem khí huyết đan luyện chế đến bước này quả thực không tệ.” Giám khảo trên đài đều gật đầu phụ họa, sắc mặt cũng toàn là tán thưởng.

Diệp Văn khẽ hí mắt, khoe môi nhếch lên tia cười yếu ớt, không có bày tỏ bất luận ý kiến gì, về mặt thâm ý tiếp tục quan sát biểu diễn trên đài.

“Ha, rốt cục sắp ngưng đan!” Trên sân vang lên những tiếng hô nhỏ, mọi người đứng dậy, về mặt chờ đợi, nhanh, cuối cùng cũng ngưng đan.

Tổng Tiểu Hồ cắn răng, tinh thần tập trung cao độ, dựa theo đan phương mà tiến hành ngưng đan, đem chất lỏng màu vàng kim của hồ bì cùng với bột phấn sơn cô bắt đầu dung hợp, linh hồn lực gắt gao bao vây không để lộ ra một kẽ hở.

Chất lỏng vàng kim hoàn toàn rót vào bột phấn màu xám tro, dần dần hòa lẫn vào nhau, cùng hình thành lên một hỗn hợp sệt dính...

Mười lăm loại thảo dược cứ thế hoàn toàn dung hợp, Tổng Tiểu Hồ đem linh hồn lực mạnh mẽ thu lại, đặt ở ngoài đỉnh lò, hỏa diễm oanh một tiếng long trọng, nhẹ nhàng vũ trào, thiêu đốt kịch liệt dị thường.

Oanh, dưới đài vang lên từng đợt hoan hô, nhìn cảnh tượng diễm lệ hoa mỹ dị thường này, mọi người đều có vô vàn kích động.

Tổng Tiểu Hồ ánh mắt chợt tắt, oanh, đỉnh cái khép kín, chính thức ngưng đan.

Diệp Văn tôn giả vuốt râu, vui mừng gật đầu, tiểu tử này quả thật là không tầm thường.

Hai trông mắt khép kín, linh hồn lực thăm dò rồi hạ xuống, trong đỉnh hết thấy đều bị Tổng Tiểu Hồ khống chế chặt chẽ, một giây đi qua, đỉnh lò phát ra tiếng ông ông, thanh âm càng ngày càng lớn, linh hồn lực lại tiếp tục thăm dò, trong đỉnh hỗn hợp đã dần ngưng tụ thành viên cầu nhỏ nhỏ, hình thành sơ dạng* đan dược...

*những đặc điểm đầu tiên của viên đan dược, kiểu như nó đang từ nhiều mẫu gom lại một mẫu rồi từ méo thành tròn á...cứ hiểu vậy đi chứ mị giải thích nó càng khó hiểu hơn thì phải@@

Tâm thần đề xuống, linh hồn lực mạnh thả ra, áp lực bên ngoài cũng tăng không ít, trong đỉnh viên thuốc xoay tròn chỉ dư một sợi bạch tuyến, hỗn hợp đè ép dung hợp, ở trong hỏa diễm bốc hơi rồi lấy tốc độ nhanh nhất biến hóa.

Tiếng ông ông dần dần ngừng lại, oanh, đỉnh cái mở ra, dược hương đặc quánh tỏa ra bốn phía, thấy vậy tinh thần chấn động mạnh, Tổng Tiểu Hồ trong lòng vui vẻ, ý niệm vừa động, một viên đan dược màu đỏ to cỡ hạt châu theo đỉnh lò nhảy lên cao mà ra, di chuyển tới trước mặt.

Xôn xao, toàn trường sôi trào, mọi người kích động đứng lên, hoan hô nhảy nhót, phần chần nhìn đan dược ra lò.

“Ha ha ha, ra đan, ra đan!” Từng trận hoan hô nổi lên, mọi người trăm miệng một lời hưng phấn nói.

“Ha ha, như thế này ta nhất định ra sức cạnh tranh, khí huyết đan trân quý như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua.” Một thiếu niên áo gấm hưng phấn mà nói, giống như khí huyết đan hần đã nắm chắc trong lòng bàn tay vậy, giọng điệu cực kỳ ngạo mạn.

...

Trên sân đều là tiếng nghị luận lớn nhỏ, các loại tán dương cũng không dứt bên tai.

Luyện đan thành công, cao hứng nhất vẫn là Tổng Tiểu Hồ, chỉ thấy về mặt hần ửng hồng, con ngươi cũng kích động không thôi, cả người run run, cẩn thận cầm lấy đan dược.

Khí huyết đan màu đỏ rực, to cỡ hạt châu được hấn đặt trong lòng bàn tay, truyền đến từng trận áp áp.

Đan dược mặt ngoài thô ráp, có điểm xấu xí dử tợn, thuộc loại đan dược hạ phẩm, dù vậy cũng không ngăn được toàn trường sôi trào.

“Không nghĩ tôi còn có một người luyện chế thành.” Sa Toa nhỏ giọng nói thầm, khuôn mặt xinh đẹp phớt phớt hồng.

“Đan hương tỏa ra nồng đậm, hạ phẩm khí huyết đan.” Chi Yên câu môi, nhẹ giọng nói.

“Đáng tiếc!” Sa Toa tiếp một câu, thứ nàng muốn luôn luôn là thứ tốt nhất, vừa nghe nói là hạ phẩm đan dược, nháy mắt ngay cả một chút hứng thú muốn mua cũng không còn.

Khóe miệng Chi Yên khẽ run, trán cũng căng đầy hắc tuyến, nếu những lời vừa rồi mà bị những người phía sau nghe thấy không biết họ sẽ chịu bao nhiêu đả kích.

Nàng có mua hay không cũng không có quan trọng, nhưng lại ở chỗ này bày tỏ ý tứ, còn ghét bỏ không bằng của bản thân mình.

“Cửa thứ hai, luyện chế khí huyết đan, Tổng Tiểu Hồ đệ tử đã thắng!” Diệp Văn tôn giả gật đầu, Tổng Tiểu Hồ tay bị chủ trì cầm lấy giơ lên, trước mặt toàn trường lớn giọng tuyên bố.

“Lần này tân sinh giới luyện đan, ta tuyên bố, Tổng Tiểu Hồ là đan giả tốt nhất, thành tích ưu tú, thuận lợi tiến vào cửa tiếp theo, đan dược tự tổ khảo hạch.”

Oanh, theo lời tuyên bố của chủ trì, trên sân vang lên tiếng vỗ tay như sấm, mọi người vui mừng, đều tại chỗ ngồi đứng lên, trong miệng là liên tiếp hoan hô, về mặt kích động vô cùng.

(hoan hô hoài làm mị cứ liên tưởng đến mấy phan cuồng □□□)

Tổng Tiểu Hồ một tay cầm đan dược, một tay bị giơ cao lên, nhìn toàn thể vui mừng, đầu choáng váng, tâm tình cũng bay bổng tựa trên mây.

Hắn chính là dựa vào nhiệt huyết, dựa vào kiên trì lại kiên trì, cũng không nghĩ rằng thật sự thành công, nhưng nhìn những đợt vỗ tay không ngớt kia đã khẳng định.

Hắn thành công, thật sự thành công!

Hai trông mắt trừng lớn, đại ra, trong lòng không ngừng vọng lại câu nói đó, tận đến khi chủ trì lặp lại lần nữa bên tai, hắn mới cảm thấy hết thảy không phải là hư ảo.

“Tốt lắm, Tổng Tiểu Hồ đan giả vừa mới tiêu hao không ít linh hồn lực, vì sự công bằng của trận đấu, mời xuống đài nghỉ ngơi một khắc, đây là linh hồn phục nguyên đan, mời dùng.” Chủ trì nói xong, đem một bình sứ nhỏ màu trắng đưa tới cho Tổng Tiểu Hồ.

Xôn xao, dưới sân ồ lên, không dám tin mà trừng lớn mắt, bọn họ vừa mới nghe thấy cái gì? Linh hồn phục nguyên đan?

Cái gì?

Tây Môn Thịnh thân thể run lên, không tự chủ cũng tại chỗ đứng lên, khuôn mặt cương nghị hoàn toàn là hoài nghi, kinh ngạc trừng mắt nhìn Diệp Văn tôn giả.

Hắn rốt cuộc bị làm sao vậy? Linh hồn phục nguyên đan? Đó là tứ phẩm đan dược đấy, vì một trận đấu mà sử dụng, ngay cả hắn là hội trưởng cũng không thể tùy ý mà sử dụng như vậy.

Tây Môn Thịnh miệng hận không thể tắc một quả trứng gà, khiếp sợ, tuyệt đối khiếp sợ, ngàn tính vạn tính, lại quên không tính Diệp Văn tôn giả sẽ vì lần này mà xuất ra đan dược do chính mình luyện chế.

Trách không được hắn chấn định như vậy, thì ra là còn một chiêu này.

Mặc dù đan sư còn lại cũng chỉ có một người, nhưng tứ phẩm đan dược vừa xuất hiện, nháy mắt liền có thể bù đắp tất cả, trước mắt vạn người chứng kiến tung ra một chiêu này, bầu không khí vốn đã cao nay lại càng dâng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 21.2

Lôi Minh viện trưởng ánh mắt khẽ tránh, khoảnh khắc nghe đến linh hồn phục nguyên đan, lo lắng trong lòng hoàn toàn thay thế bằng vui sướng cùng an ủi.

Cũng phải thôi, Diệp Văn tôn giả làm việc, đã bao giờ khiến hấn thất vọng chứ.

Trên sân giám khảo trùng lớn mắt, vẻ mặt kích động, hai tay nắm chặt, trong lòng phập phồng không yên.

Tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, thật sự, bọn họ cùng lắm chỉ là đến tham gia khảo hạch tân sinh giới luyện đan mà thôi, như thế nào mà có thể gặp được đan dược cao cấp như vậy chứ?

Tứ phẩm đan dược tại U Minh đại lục thuộc hàng hiếm nhất nhì, độ trân quý tất nhiên là không nói chơi, mà linh hồn phục nguyên đan lại là tứ phẩm trung cực phẩm, không chỉ khiến cho linh hồn lực phục hồi nhanh chóng, còn có thể khiến thực lực linh hồn được thăng cấp, quy mô đột phá linh hồn cực hạn.

“ Là thật sao, ta thật sự không có nghe lầm, là tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan?” Một thiếu niên mở lớn miệng, ánh mắt đại ra lắm bả nói.

“Linh hồn phục nguyên đan, khí phách cao như vậy, e rằng chỉ có U Lam học viện mới có thể có thôi.” Một đệ tử khác nói tiếp, trong mắt lúc này toàn là sùng bái.

“U Lam học viện, thứ tranh được đúng là không uống công.” Trên đài cao, các vị khách quý cũng vẻ mặt kích động, thỏa mãn cùng kính ý nói.

...

Tổng Tiểu Hồ hai tay run run tiếp nhận bình sứ màu trắng, ánh mắt nóng rực, lồng ngực phập phồng rung chuyển.

Phục nguyên đan, đây là linh hồn phục nguyên đan!

Trong ánh mắt nổi lên sự sùng bái, bình sứ mở ra, một viên đan dược màu trắng xinh đẹp lặn vào lòng bàn tay.

Hồ, toàn trường yên tĩnh, mọi người đứng dậy, duỗi dài cổ, vẻ mặt khẩn trương chờ đợi diễn biến tiếp theo, quá trình tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan bị nuốt vào quả thực khiến người ta phấn khởi không thôi.

Kích động, hâm mộ, khẩn trương, ghen tị....

Các loại cảm xúc lưu chuyển, mỗi người trên mặt hoặc buồn bã, hoặc không cam lòng, hoặc kinh ngạc, hoặc khó có thể tin những gì đang diễn ra...

Tổng Tiểu Hồ cầm viên đan dược màu trắng vô cùng xinh đẹp trong tay, chậm chạp không muốn nuốt vào, động tác giằng co, từng hình ảnh như được dừng lại, mọi người hồ hấp căng thẳng, nín thở chờ đợi...

Nhìn viên đan dược, lại nghe chớp mũi tràn ngập mùi hương thơm ngát, hít sâu một hơi, nếu có thể, hấn thật sự không nghĩ sẽ ăn qua loa như vậy, nếu có thể, hấn nguyện cả đời này gìn giữ, vĩnh viễn phong ấn lại trong không gian giới chỉ, không thì ngày nào cũng lấy ra chiêm ngưỡng, tự khích lệ mình không ngừng tiến bộ.

“Sớm biết như thế, cho dù phải liều cái mạng này ta cũng muốn kiên trì đến cùng.” Ở luyện đan khu, một vị đan giả vừa mới từ trên đài đi xuống hồ hấp dòn dập nói, ánh mắt đỏ đậm, vẻ mặt hâm mộ ghen tị.

“Sớm biết như thế, cho dù hao tổn bao nhiêu linh hồn lực ta cũng sẽ không đi xuống.” Một đan giả thì thào, trong mắt chứa lửa nóng đủ để thiêu đốt hết thấy.

Khoảnh khắc nghe đến sẽ phải luyện chế khí huyết đan, hấn liền mất tin tưởng vào chính bản thân mình, bởi vậy, trận này thi đấu, ngay từ đầu hấn đã thua rồi.

Hấn dám chắc chắn, trên sân cũng phải có đến tám phần đan giả nghĩ như vậy, trận này thi đấu, nếu nói là so đấu về thực lực thì không bằng nói là so đấu nghị lực cùng niềm tin thì hợp lý hơn.

Tổng Tiểu Hồ thắng, thắng không chỉ là đối với bọn hấn, mà còn là chiến thắng chính mình, còn bọn họ, là người thất bại, cũng chỉ có thể ở một bên hối hận nhìn tứ phẩm đan dược với mình không duyên phận.

Tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, đúng là lấy máu không biết bao nhiêu người, trên mặt ai nấy đều là ảo não tiếc nuối.

“Tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan?” Sa Toa khẽ mở môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên vẻ hâm mộ... “Không nghĩ tới U Lam học viện lại có thể hào phóng như vậy, nghiêm nhiên dùng tứ phẩm đan dược cấp cho thí sinh dự thi.”

Mặc dù nàng là công chúa Long Đằng quốc, cũng chưa bao giờ được tiếp xúc với tứ phẩm đan dược.

“U Lam học viện quả nhiên bất phàm, ở đâu cũng có thể khiến người ta kinh hi.” Sa Long thanh âm trầm thấp, khuôn mặt ôn nhuận hiện lên tia khâm phục.

Chỉ Yên trầm mặc phút chốc, ánh mắt vi liễm, trong mắt xẹt qua một tia lạng sắc, đúng vậy, quả thật bất phàm, nàng vốn tưởng rằng trận đấu này sẽ có

cực diện không tốt, kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng, cũng nằm ngoài dự kiến của mọi người.

“Trời, vị tân sinh này cũng quá là hạnh phúc rồi.” Đám người đứng tại luyện đan khu phần chân nhìn Tổng Tiểu Hồ trên đài, thanh âm run run nói.

“Đúng vậy, tiểu tử này đúng là vận khí vô cùng tốt, vậy mà có thể có được linh hồn phục nguyên đan do chính Diệp Văn tôn giả luyện chế.” Một vị nhị phẩm luyện đan sư kinh hô, lại khiến cho một đám đông không nhỏ dao động.

Bọn họ là những luyện đan sư thường xuyên túc trực tại luyện đan đường, tiếp xúc với Diệp Văn tôn giả cũng không ít, nhưng ngay cả nhất phẩm đan dược trong tay Diệp Văn tôn giả cũng chưa từng được nhìn qua chứ đừng nói là tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, giờ khắc này, bọn họ thật muốn hận chết Tổng Tiểu Hồ trên đài kia.

Diệp Văn tôn giả vuốt râu, hướng phía Lôi Minh viện trưởng cười nhẹ, đối với phản ứng của mọi người cũng rất vừa lòng, tốt lắm, hết thấy đều nằm trong dự kiến của hắn, phía trước có bước đệm, trận đấu kế tiếp hắn là càng thêm thuận lợi.

“Mời vị đan giả này mau chóng dùng, chuẩn bị tốt cho trận đấu tiếp theo.” Thấy thiếu niên trên đài còn chần chừ chưa dùng linh hồn phục nguyên đan, người chủ trì không khỏi nhắc nhở.

“Đúng vậy, nhanh chóng ăn vào rồi còn tiếp tục trận đấu nữa.” Mọi người đang ngốc lăng lấy lại tinh thần, trăm miệng một lời thúc giục nói.

Tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan thực sự trân quý, phi thường trân quý, nếu có thể, bọn họ hận không thể xông lên đài, đem viên đan chiếm làm của mình, nhưng hết thấy đều là không tương, có Diệp Văn tôn giả cùng nhiều cường giả như vậy, nguyện vọng của bọn họ nhất định là không thực hiện được.

Lui mà cầu tiếp theo, hiện tại, bọn họ chỉ có thể chờ đợi vị kia dùng nhanh chút, sau đó tiếp tục trận đấu.

“A, là!” Tổng Tiểu Hồ run lên, cuồng quát nói, khuôn mặt tròn tròn tròn thoáng chốc đỏ ửng.

Vội vã đem linh hồn phục nguyên đan trắng tuyết bỏ vào miệng, vừa tiến vào đã xảy ra biến hóa, một dòng hơi thở ôn nhuận lưu chuyển, truyền tới tứ chi, xâm nhập vào từng tế bào, tiếp theo cả người run lên, không linh hơi thở tụ lại quanh thân, ngay sau đó, hắn cảm thấy đầu óc chợt lạnh, linh hồn lực hao tổn nháy mắt đã tăng trở lại.

Mất sáng như đuốc, tầm nhìn ngày càng rõ ràng, tinh thần no đủ, thân thể mọi một phút chốc tràn ngập tinh thần.

Dưới đài mọi người trừng lớn mắt, nhìn biến hóa rõ ràng như vậy lại cảm thán tứ phẩm đan dược quả thực thần kì.

Thời gian nghỉ ngơi đã hết, vị chủ trì ra lệnh một tiếng, vòng ba đan dược tự tổ khảo hạch bắt đầu.

“Thi đấu cùng giới đan giả ưu tú, ha ha, nghe nói bọn họ đều là luyện đan sư nhị phẩm đó.” Nhìn một vị lại một vị đan giả lên đài, thiếu niên nhin không được hoan hô nói.

“Nhị phẩm đan sư, rất ngẫu nha!” Chung quanh vẻ mặt mọi người chấn động, ánh mắt trực lura nhìn mười vị đan sư lên đài.

Nhị phẩm đan sư có thể dễ nhất phẩm đan sư nhỏ nhỏ so sánh sao?

Một vị đan sư thiên phú có nội hòa ngoại phóng mới có thể đứng vào hàng nhất phẩm đan sư, đại khái chỉ cần thời gian từ một đến hai năm, nhưng để tăng cấp lên nhị phẩm đan sư, không có thời gian năm năm trở lên tuyệt đối không được.

Càng về sau càng gian nan, từ nhị phẩm lên đến tam phẩm, đại khái cần trên mười năm, mà từ tam phẩm lên tứ phẩm không chỉ cần có thời gian mà còn cần có thiên phú tuyệt đối, vận khí, kì ngộ đồng thời kết hợp không thể thiếu, có người, cố gắng cả đời cũng chỉ ở mãi vị trí tam phẩm đan sư này mà thôi.

Bởi vậy, tứ phẩm đan sư như Diệp Văn tôn giả, chỉ sợ tìm toàn bộ đại lục cũng khó tìm được mấy người.

Đội mọi người trên đài ổn định, đỉnh lò lại được bày ra, mười vị nhân viên công tác lên đài, đem số lượng khổng lồ thảo dược chủng loại đa dạng phân phát cho từng vị đan giả.

“Đan dược tự tổ, đề mục này thật có ý tứ.” Chi Yên thấp giọng, con ngươi trong suốt nhiễm một tia hứng thú.

Cái gọi là đan dược tự tổ chính là đem các loại thảo dược được phân phát căn cứ vào chủng loại, tự mình phối hợp, lựa chọn đan dược sở trường của bản thân để luyện chế.

Một cửa này chính là khảo nghiệm trình độ, bao gồm gan dạ sáng suốt, tri thức, hiểu biết về đan dược, sáng tạo...

“Không biết bọn họ sẽ luyện chế loại đan dược nào?” Sa Long không khỏi đối với bọn họ cảm thấy hứng thú, trong lòng tràn ngập chờ mong.

“Càng đa dạng càng tốt, mua về chẳng phải rất tốt sao?” Sa Toa dụ dằng nói.

Nghe vậy, Chi Yên câu môi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ.

“Đan được tự tổ, mời các vị chọn lựa thảo được, mau chóng tiến hành luyện đan, hạn định là một canh giờ.” Chủ trì nói, tốc độ chọn lựa của mọi người nhảy mất nhanh hơn.

Mười bốn vị nhị phẩm đan sư lên đài, hơn nữa còn có Tổng Tiểu Hồ, tổng cộng mười lăm người, Lăng Chấn làm đại biểu, đứng vị trí đầu tiên.

Năm phút đi qua, mọi người chọn lựa xong, bắt đầu chính thức luyện đan.

Xuy xuy xuy!

Từng ngọn lửa được phóng ra, oanh một tiếng long trọng tại đỉnh lò, ngọn lửa thiêu đốt sáng quắc, sóng nhiệt so với nhất phẩm đan sư lúc trước cường đại không ít, mặc dù cách xa đến hơn năm mươi thước, mọi người vẫn như trước cảm nhận rõ từng đợt khí nóng cuộn trong không khí.

Tầm mắt Chi Yên đảo qua, dừng lại trên được cái của Lăng Chấn, nhìn những thảo dược được chọn, trong lòng nàng đã rõ ràng- nhị phẩm Thanh tâm đan.

Ánh mắt tiếp tục nhìn những người còn lại, trừ bỏ Tổng Tiểu Hồ chọn nhất phẩm cảm máu đan ra còn lại những người khác đều chọn nhị phẩm đan dược.

Lấy Lăng Chấn là loại đan dược nhị phẩm có độ khó cao nhất, lần trước tại luyện đan đường đã từng thấy qua, lúc này thanh tâm đan đối với hắn mà nói lại là quá dễ dàng.

Ngọn lửa đánh tới, trên sân hoan hô từng trận, đầu lò, luyện hóa, thịnh phóng, dung hợp....

Mọi người chứng kiến kinh hô liên tục, tâm tư pháp phòng rung chuyển, vẻ mặt hâm mộ vô cùng.

Lần này không có vị đan giả nào xuất hiện ở lối ra nữa, nửa giờ đi qua, mọi người tâm tình bay lên, một giờ đi qua, mọi người tin tâm no đủ (ý là tin tưởng tuyệt đối sẽ không có ai rời đi nữa), nửa giờ nữa đi qua, mọi người bắt đầu trở nên trầm trầm yên tĩnh, ngừng thở, khăn trương chờ khoảnh khắc kế tiếp sẽ ngưng đan.

Mười lăm vị đan giả lần lượt tiến vào ngưng đan, rầm rầm oanh....Đỉnh cái khép lại, ngọn lửa nhất loạt đánh ra, tại đáy đỉnh khai thành nhiều đóa hoa lửa diễm lệ.

Chói mắt, lóa mắt, sáng lạn, thật kinh động lòng người.

Giám khảo trên đài, mười vị giám khảo lần lượt gật đầu, trong mắt thống nhất tán thưởng, đây mới chân chính là thi đấu, đây mới là trình độ thực sự của U Lam học viện.

Tiếng ông ông truyền vang, trên trán mỗi vị đan sư lần lượt ướt mồ hôi, vẻ mặt khăn trương khác thường, nhất cử nhất động đều cẩn trọng khiến mọi người cũng không khỏi khăn trương.

Lại là mười phút đi qua, oanh một tiếng, đỉnh cái mở ra, Lăng Chấn là người đầu tiên trong số luyện đan sư dừng lại.

Dược hương thanh nhã tràn ngập, đan thành!

“Thành!” Mọi người bất giác hô, hướng trên đài đứng lên, ánh mắt trùng lớn nhìn Lăng Chấn.

“Không sai không sai, trung phẩm thanh tâm đan.” Diệp Văn tôn giả gật gật đầu, trên mặt nhiễm một tia vui mừng.

“U Lam học viện nhân tài đông đúc, một canh giờ còn chưa hết mà có thể luyện thành trung phẩm thanh tâm đan, thật đáng mừng!” Tây Môn Thịnh ánh mắt sâu thẳm, khuôn mặt cương nghị hiện lên một tầng tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tắm bồn trúc cơ

Rầm rầm oanh, đỉnh lò mở ra, một viên đan dược được hình thành, dược hương tỏa ra, hiện trường lâm vào một mảnh triều dâng.

Mọi người trên mặt đều là vô cùng vui sướng, kích động nhìn một màn diễn ra, hò hét, hoan hô liên liên tiếp.

“Thật không tin nổi, nhanh như vậy đã thành!” Một thiếu niên nhin không được hô lớn.

“Mười lăm người luyện đan, mười lăm đan thành!” Những tiếng hô nhỏ dần nổi lên, thanh âm thật không dám tin những gì đang diễn ra.

Mười lăm cái đỉnh lò tất cả đều mở ra, mười lăm viên đan dược tự động từ đỉnh lò bay lên, thành đan nhiều như vậy ai có thể tin được chứ?

Ngay cả Diệp Văn tôn giả luôn luôn trấn định cũng không thể trấn định được, một tay vuốt râu, con ngươi màu bạc hiện lên vẻ mãn nguyện, vui mừng nhìn mặt bàn phía trên.

Tây Môn Thịnh nắm chặt quyền, trong lòng chứa đầy nhiệt huyết, tưởng nhớ lại thời trẻ của chính mình, đứng trên đàn luyện đan ngẩng cao đầu, phần tuổi trẻ tràn đầy sức sống ở đây cuốn hút từng người xem.

“Đan dược sở luyện đúng là phẩm chất không giống bình thường, mỗi chư vị dựa theo trình tự chờ giám khảo đánh giá.” Trên đài người chủ trì tuyên bố, nhất thời có người tiến lên đem đan dược sở luyện của các vị đan giả trình lên bàn giám khảo.

Giám khảo thỉnh thoảng gật đầu, theo thứ tự xem mười lăm viên đan dược, trong đó đan dược của Lăng Chấn là độ khó cao nhất, Tổng Tiểu Hồ là nhất phẩm cầm máu đan, phẩm chất lần lượt được đánh giá, tỉ lệ đúng là rất hoàn hảo.

Diệp Văn vừa lòng gật đầu, đứng lên, hướng lên trên đài mà đi.

Xôn xao, trên sân ồ lên, mọi người vỗ tay nồng nhiệt, ánh mắt nóng rực nhìn Diệp Văn tôn giả. Nếu lần này luyện đan giả vì là chủ lực của trận đấu mà có được đan dược tứ phẩm do Diệp Văn tôn giả luyện chế thì không thể nghi ngờ đây là trận đấu kinh tâm động phách nhất từ trước tới giờ và cả về sau nữa.

Diệp Văn tôn giả hai tay huy nâng, ý bảo mọi người im lặng, “Biểu hiện của các vị luyện đan sư ta thực rất vừa lòng, lần này luyện đan khôi thủ, không thể nghi ngờ chính là Lăng Chấn đan giả, quán quân của đợt khảo hạch lần này, phần thưởng cũng là tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, đồng thời ban cho Lăng Chấn cùng Tổng Tiểu Hồ làm người chỉ dạy trong luyện đan đường, kế tiếp đan dược được bán ra, mọi người tự điều hành...”

Diệp Văn tôn giả dứt lời, Lăng Chấn lập tức ngây ngốc tại chỗ, hần vừa nghe thấy cái gì?

Thưởng cho tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, còn được chỉ dạy trong luyện đan đường, thật sự là hần không có nghe lầm sao?

Dưới sân hò reo như sấm dậy, mọi người vui mừng, đan dược chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng sắp được bán ra.

Diệp Văn tôn giả từ từ đi xuống, các vị giám khảo cũng đứng dậy rời khỏi bình thẩm đài, đã không còn mấy vị cường giả, hiện trường nhất thời được thả lỏng, thoải mái sinh động.

“Cuối cùng cũng có thể bán ra đan dược.” Thiếu niên hồ lớn, vẻ mặt kích động nhìn trên đài, ý niệm thúc giục, không gian giới chỉ chứa đầy kim tệ lửa mắt cũng như hưởng ứng.

“Thanh tâm đan, cầm máu đan, dưỡng nhan đan,... Tùy tiện một loại đan dược trong đó cũng có giá không nhỏ!” Một thiếu niên có vẻ khá giả, ánh mắt nóng rực nhìn chư vị đan giả trên đài.

“Tốt lắm, hiện tại mỗi chư vị đan giả bày ra đan dược của bản thân, mọi người dưới đài có thể ra giá tùy ý, người ra giá cao nhất sẽ có được đan dược.” Người chủ trì nói, toàn trường sôi trào, không ít người hướng tới kẻ gần khoảng cách xung quanh, bất quá, chỉ trong nháy mắt mọi người đã vây kín xung quanh đài.

Ánh mắt Lăng Chấn khẽ tránh, tầm mắt xuyên qua mọi người, dừng tại trên người Chi Yên “Thực xin lỗi, ta không muốn bán ra!” Lăng Chấn thần nhiên nói, lắc mình một cái, đi thẳng khỏi đài, mọi người ngốc lăng, không có dự đoán mọi chuyện sẽ thành ra như vậy.

“Thật xin lỗi, đan dược của ta đã sớm có chủ.” Lăng Chấn vừa mới xuống đài, lại có một đan giả khác đứng ra, cự tuyệt nói.

“Của ta cũng vậy!”

“Còn có ta...”

....

....

Lá tả, mười bốn vị nhị phẩm đan sư đồng loạt rời đi, toàn bộ thoáng chốc chỉ còn lại Tổng Tiểu Hồ đứng đó.

Mọi người ngạc nhiên, đồng loạt trừng lớn mắt, trên mặt là một mảnh mờ mịt, hiện tại không phải là đang bán đan dược sao? Tại sao mới đó mà tất cả đều đi rồi?

“Thật xin lỗi, làm ơn nhường đường một chút!” Lăng Chấn đi đầu, đối với đám đông đang chặn đường nói, đám người liền tách ra hai bên nhường đường.

Mười bốn vị đan sư lần lượt rời đi, mọi người mới từ ngốc lăng lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn bóng dáng bọn họ.

“Sao lại thế này nhỉ, tại sao mới đó mà đã rời đi rồi?” Một thiếu niên kinh hô.

“Đúng vậy, không phải bây giờ nên bán ra đan dược sao, không ngờ đều đi cả rồi!” Một thiếu niên khác ý đồ muốn gọi chư vị đan giả trở lại mà hô lớn.

“Trời ơi, những đan dược tốt đều chạy cả rồi!” Đám người còn lại kêu thảm.

....

Nhìn chúng đan sư đi càng đi càng xa, mọi người xoay người, lại đem tầm mắt hướng đến Tổng Tiểu Hồ một mình trên đài.

Bị nhiều người như vậy nhìn chăm chú, Tổng Tiểu Hồ bất giác run lên, sắc mặt cực kì thiếu tự nhiên, sớm biết như thế, hắc hắc là nên cùng mấy vị đan giả kia rời đi.

Đan dược đại tái rơi vào kết thúc, mọi người trên sân lần lượt rời đi.

“Thật thất vọng, vậy mà không thể mua được đan dược!” Sa Toa thở dài một tiếng, từ chỗ ngồi đứng lên, cùng đám người Chi Yên tùy tiện rời đi.

Sau ba canh giờ, đan dược đại tái cuối cùng cũng kết thúc, mọi người lần lượt rời đi, thời gian ăn trưa cũng sắp đến, để cho Sa Toa, Sa Long đi ăn cơm, Chi Yên một mình tới luyện đan đường.

Ngày hôm qua trúc cơ dịch luyện thành, nếu không phải sáng nay tổ chức đan dược đại tái, nàng đã sớm luyện trúc cơ rồi, tại kí túc xá không thể luyện, duy nhất chỉ có luyện đan thất là yên tĩnh và hoàn hảo nhất.

Đi vào luyện đan đường, đám người Lăng Chấn cũng đang ở đó, nhìn thấy Chi Yên ánh mắt chợt lóe, trên mặt hiện vẻ vui sướng mà xông tới.

“Chi Yên đồng học đến đây, đây là thanh tâm đan ta vừa mới luyện chế, mời nhận lấy.” Lăng Chấn từ trong lòng lấy ra bình sứ đựng thanh tâm đan, đưa tới tay Chi Yên.

“Đây là dưỡng nhan đan!”

“Đây là bồi nguyên đan!”

....

Mọi người vây xung quanh Chi Yên, đều lấy ra đan dược mình luyện chế, phía sau phía trước đều hướng Chi Yên mà đưa tới.

Nhìn mọi người vẻ mặt nhiệt tình, Chi Yên có chút chịu không nổi.

“Cám ơn mọi người, những thứ này ta đều nhận!” Chi Yên gật gật đầu, nếu Sa Toa lấy được những đan dược này hẳn là sẽ vui vẻ lắm đây.

Mọi người vốn dĩ trong lòng không yên, lúc này nhìn Chi Yên sáng khoái mà nhận lấy như thế, một đám vui vẻ, nháy mắt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chi Yên đồng học không cần khách khí, số đan dược này ngươi cứ nhận lấy cũng là vinh hạnh của chúng ta.” Một hai vị đan sư nhị phẩm nhìn hốt nói.

“Đúng vậy, Yên Nhi tiểu thư luôn luôn hướng lên cao, chúng ta chỉ sợ những đan dược này không hợp mắt ngươi thôi.” Một đan sư khác gật đầu phụ họa.

“Ha ha, cũng là nhờ phúc của Yên Nhi tiểu thư, nếu không phải ta một lòng luyện chế thanh tâm đan vì ngươi, thật sự ta cũng không có phúc mà thuận lợi đạt được vị trí cao trong đợt đại tái này, nói như vậy, ta còn phải cảm tạ ngươi.” Lăng Chấn vẻ mặt hồng quang, khiêm tốn nói.

Nghe hắn nói như vậy, mọi người lại dồn ánh mắt lên trên người hắn, thật sự hâm mộ cùng ghen tị, tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan đó, toàn bộ đại tái, chỉ có hắn cùng Tổng Tiểu Hồ là có vinh dự như vậy.

Không chỉ có như vậy, hắn còn được Diệp Văn tôn giả hứa hẹn, được giảng bài trong luyện đan đường, đan thuật của hắn đúng là rất cao, chỉ là nghĩ lại sẽ không ngăn nổi một trận nhiệt huyết sôi trào.

Nhìn một đám người vui sướng trào dâng, Chi Yên chỉ nhàn nhạt cười “Mọi người tiếp tục đi, ta phải lên trước rồi!” Hướng mọi người nói một tiếng, Chi Yên liền rời đi, đi vào đan thất trên lầu ba.

Cửa đá mở ra, dạ minh châu trên đỉnh đầu đồng loạt phát sáng, ý niệm vừa động, một thùng tắm bằng gỗ được đặt ngay chính giữa phòng. Phi lão không biết đã nhẹ nhàng đi ra từ khi nào, toàn thân bạch sắc, con ngươi màu bạc cũng nhiễm lên mong đợi.

“Lấy nước suối trong vòng tay càn khôn đổ đầy thùng, lần đầu có thể sử dụng ba giọt Trúc Cơ dịch luyện thể!” Phi lão dứt lời, rầm một tiếng, thùng tắm đã được đổ đầy nước suối, Chi Yên lấy ra một chiếc bình thủy tinh thuần khiết một màu, chất lỏng bên trong phát ra ánh sáng mờ ảo xinh đẹp, ánh sáng đỏ đậm như ngọc, thật mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 22.2: Tắm bồn Trúc Cơ.

Mở nắp bình, đổ ra ba giọt Trúc Cơ dịch vào trong làn nước suối, thoáng chốc nước suối vốn trong suốt đã hóa thành một màu đỏ đậm, thùng tắm bình thường bỗng trở thành Huyết Trì nhìn thấy ghê người.

Từng âm thanh tư tư vang lên, hai giây sau, trong thùng bay lên từng làn sương trắng, chất lỏng sôi trào, tiếng bọt nước ục ục, nhìn biến hóa như vậy, trong mắt Chi Yên không khỏi xẹt qua một tia kinh diễm, lẳng lặng đứng ở một bên quan sát.

Mười phút trôi qua, biến hóa trong thùng cũng ngừng lại, hơi nước lượn lờ, toàn bộ đan thất thoáng chốc như ảo mộng chốn thiên tiên.

“Không sai biệt lắm, cởi bỏ quần áo mà vào đi thôi!” Phi lão gật gù đầu, rất vừa lòng đối với sự biến hóa của Trúc Cơ dịch, thân mình nhẹ nhàng lại ẩn vào trong không gian căn khôn, lúc này trong đan thất chỉ còn một mình Chi Yên.

Nhanh chóng cởi bỏ quần áo, thân thể nhẹ nhàng nhảy vào trong thùng nước, hơi nước nóng rực quanh quần, làn da truyền đến từng trận đau đớn, cả người Chi Yên chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên vẻ thống khổ.

“Luyện Trúc Cơ không phải là trò đùa, không thể không có ý chí vững mạnh, một khi đã bắt đầu bắt buộc phải kiên trì tuyệt đối, dù thống khổ khó chịu, chỉ cần khẽ cắn môi nhìn liền sẽ trôi qua.” Chi Yên vừa có ý định trốn tránh thì thanh âm của Phi lão từ không gian căn khôn đã truyền đến, như thể đã sớm biết trước hết thảy.

Nghe nói vậy, Chi Yên rung mình một cái, thân thể từ từ chìm vào trong nước, mặc dù thống khổ, nàng cũng phải kiên trì mà đi xuống.

Chất lỏng đỏ đậm tiếp xúc với da thịt mềm mại, thấm thấu qua da, đi tới từng tế bào, ẩn nấp vào trong toàn bộ cơ thể, được hương di động, mùi hương nồng đậm gay mũi.

Làn da bị kích thích bởi làn nước ấm nóng, trải qua hai phút, một thân trắng như tuyết lại trở nên đỏ đậm như máu, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp đỏ như trứng tôm bị nấu chín, chân mày còn vương hơi nước, liễm diễm lưu quang, vô cùng thống khổ.

Hàm răng cố gắng cắn chặt, cực lực chịu đựng từng cơn đau cứ chốc chốc lại đánh đến.

Chất lỏng đỏ đậm xâm nhập vào da thịt, ở trong cơ thể đánh thẳng về phía trước, không ngừng tập kích từng kinh mạch nhỏ nhất trong cơ thể, da thịt xung lên như thể sắp không chịu nổi mà rách ra, đau đớn dị thường.

Xem xét bên trong, âm dương khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, thể lực tiêu hao theo từng trận đau đớn, từng dòng khí nóng lưu chuyển trong thân thể, giao nhau rồi hợp lại thành dòng khí nóng lớn hơn.

Một lần lại một lần, một dòng lại một dòng, từng chút từng chút va chạm khiến thân thể Chi Yên cũng dần thích ứng được với độ nóng của nước trong thùng, nhưng Chi Yên biết, sự thích ứng này cũng chỉ là tạm thời mà thôi, một khi dòng khí nóng đó đạt đến mức lớn nhất với nguồn năng lượng khổng lồ, điều chờ đợi nàng chính là cơn đau đến cắt da cắt thịt, cơn đau đến tột cùng.

Hai tay đặt trên thành thùng gỗ, Chi Yên thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ sự mệt mỏi.

Không biết khi nào, lớp nước tầng ngoài bắt đầu xuất hiện năng lượng linh lực rất nhỏ, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt hướng tới bên trong cơ thể mà xâm nhập vào, so với sự đau đớn lúc trước, làn xâm nhập này tương đối nhẹ nhàng, toàn thân như sắp bị hòa tan, bụn rụn vô lực, mềm nhũn ngã vào một bên thùng gỗ.

Nhưng mà, sự ôn hòa ngắn ngủi này đổi lại là sự đau đớn gấp ba lần mới bắt đầu.

Năng lượng tụ tập, hơi nước quanh quần bao lấy xung quanh Chi Yên, hơi thở vững vàng, hai tròng mắt khép kín, lông mi tinh xảo động lại từng giọt hơi nước li ti trong suốt.

“A.” Chi Yên hô nhỏ một tiếng, cả người đau đến co rút, khuôn mặt đỏ bừng thoáng chốc trở nên tái nhợt đến trong suốt, cơ hồ có thể thấy từng mạch máu bên trong.

Đau, cả người đều đau!

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng nắm chặt thành thùng, các đốt ngón tay trắng bệch, cánh tay run run.

Trong cơ thể nàng bây giờ là một dòng khí lớn mạnh, nhanh chóng hướng đến phía kinh mạch chủ, răng rắc răng rắc, xé rách thoát phá, ngay đến thần kinh cũng cảm thấy quặn đau cùng thống khổ khó chịu, hai tai như có tiếng nổ vang.

Da thịt tinh tế đỏ lên phát tử, sưng tấy khó coi, vẻ xinh đẹp đáng yêu của Chi Yên trong giây lát trở nên vô cùng thô thảm, nếu đi ra ngoài, hiển nhiên sẽ chẳng có ai nhận ra nổi.

“Muốn trở nên cường đại, nhất định phải chịu được những thống khổ mà thường nhân không bao giờ chịu được!” Nghe tiếng hô, Phi lão thương tiếc an ủi, thanh âm trầm thấp, giống như có một lực lượng khổng lồ, trong nháy mắt khiến tinh thần Chi Yên trở lại trạng thái trấn định.

Đúng vậy, muốn trở nên cường đại, một chút thống khổ như vậy có là gì?

E sợ với thống khổ, cả đời nhất định chỉ có thể làm một người tầm thường trong biển người.

Mà nàng...Chi Yên ánh mắt vi liễm, khe xẹt qua một tia kiên định, nàng nhất định phải trở nên cường đại, nhất định không làm kẻ đứng sau, nhất định phải là đứng trên người khác.

Hầm răng cắn chặt, cánh môi thoát phá, máu tươi chói mắt bỗng chốc phun ra, uốn lượn chảy xuống từ khóe miệng, hiện lên vẻ mỹ hoặc khác lạ.

Vẫn là thống khổ như trước, chẳng những kêu rên, một lần lại một lần, giống như mảnh thú không ngừng xé rách thân hình nhỏ nhỏ của Chi Yên.

(í hì hì hì .....đọc đoạn này sao tâm hồn trong sáng của Ú cứ bị lôi vào trong tối....)

Kinh mạch trong cơ thể một lần lại một lần bị lực đạo đánh vào mà mở rộng ra, trải qua sự chứa trị của âm dương khí, so với trước lại càng thêm cứng cỏi, thoát phá xé rách, chữa trị dung hợp, ...lần lượt gây ra cho nàng nỗi đau cực hạn.

Đến tận khi thần kinh trở nên chết lặng, thanh âm khàn đi không thể nghe được nữa, dòng khí cường hãn trong cơ thể dường như mới an tĩnh trở lại.

“Hôm nay xem như thuận lợi trôi qua, lại mất nửa canh giờ, đợi cho thân thể nhuận dưỡng lại liền có thể đứng dậy.” Cảm giác được dòng khí cường hãn vừa rồi không còn, Phi lão vuốt râu, thở ra một hơi nói.

Nhìn Chi Yên khó chịu, hần làm sao nỡ chứ?

Không biết bắt đầu khi nào, tiểu nha đầu đáng yêu này đã ảnh hưởng lớn đến nỗi lòng của hần như vậy, có nag ở đây, hần cảm giác được vạn năm cô tịch của mình có được sức sống, trở lại tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, nàng xuất hiện làm cho hần cảm nhận được tình thân mà rất lâu rồi mình chưa từng có.

Nghe được lời nói của Phi lão, Chi Yên hoàn toàn trầm tĩnh lại, dựa vào thành thùng mà bắt đầu an dưỡng.

Trúc Cơ dịch có hai loại thuộc tính, một loại bá đạo cường hãn, đánh sâu vào từng kinh mạch, tế bào trong cơ thể, một loại ôn nhu tinh tế, chuyên môn chữa trị vết thương sau đó, chủ yếu tái tạo kết cấu cơ thể, tác dụng nhuận dưỡng.

Lúc này thuộc tính bá đạo cường hãn đã hao hết, còn lại là loại nhuận dưỡng cơ thể, chữa trị vết thương ở quá trình trước đó.

Nước trong thùng gọn nhẹ, ôn nhu vỗ về da thịt Chi Yên, hơi ẩm nhẹ nhàng khuếch tán, một tầng năng lượng thần nhiên nổi lên, thấm thấu vào trong cơ thể Chi Yên, từ trong ra ngoài, thân thể có phần thoải mái dễ chịu.

Thời gian thoáng chốc trôi qua nửa canh giờ, Chi Yên từ trong thùng đứng lên, huyết trì dưới thân hóa thành màu đen đục ngầu, bên trong lại tán ra mùi hôi nhẹ, Chi Yên nhũn mày, nhìn bên ngoài thân thể bao trùm một lớp vật chất màu đen, trong lòng không nhịn được mà nổi lên một cơn ghê tởm.

Trúc Cơ dịch đồng thời lại đem tạp chất trong cơ thể bài trừ hết ra ngoài, như những gì vừa thấy, thì ra trong cơ thể nàng lại chứa nhiều rác như vậy, không thấy thì không biết, vừa thấy đã bị dọa cho nhảy dựng.

Cùng Phi lão nói một vài câu, chờ cho hần rút về phòng nhỏ trong rừng trúc, Chi Yên liền dùng ý niệm tiến vào vòng tay càn khôn, phù phù một tiếng nhảy vào làn nước sông.

Nước sông trong suốt một màu xanh ngọc bích dập dờn, hai bờ sông trăm loại hoa lay động, mùi thơm nức mũi, Chi Yên đắm mình trong nước, nhẹ nhàng tẩy trừ dơ bẩn trên người, đợi cho hết thấy tẩy sạch mới nhận ra thân thể của mình đã biến đổi không ít, làn da trắng nõn nà, tựa như gấm vóc, mềm mại khó cưỡng lại.

Nhẹ lắc mình, chìm hẳn đầu xuống dòng nước, mái tóc dài tản ra, ở trong nước bỗng bành xinh đẹp, nhẹ nhàng vỗ về hai má, như vui đùa trong nước, chân răng lại truyền đến cảm giác ngứa nhẹ, khanh khách, cười vui xuất thủy, đôi mắt long lanh linh động như ngọc, vô cùng xinh đẹp.

Ở trong nước nô đùa một trận, Chi Yên đứng dậy buộc tóc mặc quần áo, buộc lại tóc, hết thấy xong, Phi lão mời từ trong rừng trúc đi ra.

Thấy bộ dáng của nàng, con người màu bạc hiện lên tia tán thưởng “ Không sai không sai..”

Phi lão gật gù đầu, đối với ngày đầu tiên luyện Trúc Cơ của Chi Yên rất vừa lòng.

“Trúc Cơ ít nhất phải luyện ba tháng, có Trúc cơ dịch, không lâu sau ngươi liền có thể đột phá khỏi trình độ hiện tại, nâng cao hơn một bậc.” Mà như Phi lão nói không lâu nữa, dựa vào công hiệu của Trúc Cơ dịch mà tính, hần là còn khoảng một tháng nữa.

“Cám ơn!” Chi Yên gật gù đầu, tự đáy lòng cảm tạ nói.

Tắm bồn xong, nàng cảm giác tinh thần khoan khoái, trong cơ thể âm dương khí đã có một chút biến hóa, tuy nhiên cách mức độ cân bằng còn kém khá

xa, chỉ còn có kiên trì, tin tưởng không lâu sau sẽ có thể đạt được mục đích, hoàn thành mong muốn.

“Ha ha, tiểu nha đầu còn dùng những lời khách khí với ta sao?” Phi lão nhướn mày nhìn Chi Yên, nhin không được mà chế nhạo nói.

“Phi lão thật tình dối đãi, câu cảm tạ này thật phát ra từ tận đáy lòng!” Chi Yên ánh mắt nghiêm túc, nhìn vào mắt Phi lão nói.

“Tốt, câu cảm tạ này, ta nhận.” Phi lão gật gật đầu, trên mặt nhiễm một tia cảm động.

“Được rồi, sau đó mỗi ngày rút ra hai canh giờ để tắm bồn, không đến một tháng, thực lực của ngươi chắc chắn sẽ tăng mạnh, tiếp theo trong thời gian tới tốt nhất không nên luyện đan.” Phi lão cảnh cáo, âm dương khí trong cơ thể nàng đang mất cân bằng, muốn duy trì hiện trạng thì không thể luyện đan.

“Yên tâm, ta sẽ chú ý.” Chi Yên gật gật đầu, sau đó đi dạo một vòng quanh khu trồng thảo dược.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 22.3

Được thảo trong không gian cần khôn hấp thụ nguồn linh khí dồi dào mà vô cùng khỏe mạnh tốt tươi, một mọc hai, hai mọc thành bốn, liếc mắt qua nhìn rất là đồ sộ.

Khu cây ăn quả, quả sai trĩu cành, nhánh cây cong xuống, hạn không thể cong sát đến tận mặt đất, tán cây ở trung tâm đã mọc thêm chồi mới, tổng cộng thêm ba tán cây, một cành dài hơn, tầng lá ngoài phủ một tầng bạch quang, lá cây xanh tươi ướt át.

Chi Yên kinh ngạc, tò mò cúi người xuống.

Dựa vào trực giác, nàng cảm thấy cây này có điều không bình thường.

“Đây là linh vương thụ!” Thấy Chi Yên kinh ngạc, Phi lão hào tâm nhắc nhở.

“Đó là cái gì vậy?” Nghe Phi lão giải thích, Chi Yên càng thêm khó hiểu, linh vương thụ, đó là cái gì vậy?

Khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa nghi hoặc, đôi mắt mê mang, nhìn Chi Yên như vậy Phi lão không khỏi giựt giựt khoe miệng, nha đầu kia rõ ràng là một ma y, vậy mà đến tri thức đơn giản này cũng không biết, xem ra phía dành chút thời gian trau dồi chút tri thức ở đại lục này cho nàng rồi.

“Linh thụ vương, chứa đựng linh lực to lớn mạnh mẽ, là loại cây ăn quả cực phẩm, đừng dục mà ra cây giống*, cây có linh khí nồng đậm bức người, chuyên kết linh quả, ngàn năm trưởng thành, ngàn năm khai hoa, ngàn năm kết quả, vì là vương trong linh thụ nên ta nghe nói mỗi lần nó chỉ ra nhiều nhất sáu quả, mỗi quả trân quý vô cùng, có công dụng làm thuốc trị bách bệnh, còn có thể nháy mắt thăng cấp thực lực, trợ giúp đột phá giới hạn cấp bậc...”

Phi lão kiên nhẫn giải thích, ánh mắt Chi Yên run lên, trong mắt phát ra tia kinh hi tuyệt đối, nói như vậy, nàng lại có được bảo bối trong truyền thuyết, vui sướng vừa lan tràn khoe miệng thoáng chốc lại thu trở về, trên mặt hiện lên vẻ ảo não.

Cây quả thực là bảo bối trân quý cầu cũng khó có thể gặp, nhưng ngàn năm trưởng thành, ngàn năm ra hoa, ngàn năm kết quả thì xem ra nàng không có phúc hưởng.

Ha ha, nha đầu này tầm nhìn vẫn là quá ngắn, đừng nói là ngàn năm, chỉ cần thành thần, liền không còn khái niệm thời gian, thời gian ba ngàn năm đối với một sinh mệnh vạn năm mà nói thật sự không là gì.” Phi lão vuốt râu, nhin không được trêu ghẹo.

“Nếu ta có thể thành thần thì còn cần đến linh quả đột phá cấp bậc làm gì?” Chi Yên bĩu môi trả lời.

“Thành thần?” Phi lão lắc đầu, khoe miệng hàm chứa một tia thâm ý, “Học không giới hạn, mặc dù là thần, cũng còn có thể dùng để thăng cấp không gian.”

Nghe vậy, cả người Chi Yên run lên, không thể tin được dự tính này của Phi lão, ý tứ của hắn là so với thần còn cường đại hơn nữa, cấp bậc còn cao hơn cả thần?

“Tốt lắm, đó đều là chuyện sau này, hiện tại nói cho ngươi một tin tức tốt, cây này ở thế giới bên ngoài phải cần đến ba ngàn năm mới có thể kết quả, nhưng không gian này thúc đẩy quá trình phát triển cực hạn, vấn đề thời gian...hắc hắc...có lẽ sau này sẽ đem đến cho ngươi kinh hi.” Phi lão hí mắt, mơ hồ nói.

“Được rồi, hi vọng lúc ấy ta không trở thành lão bà bà rụng hết răng.” Chi Yên bĩu môi, thuận tay hái xuống mấy quả trám, lắc mình, ra khỏi cần khôn không gian, đem đan thất sửa sang gọn gàng xong, liền rời đi.

Đi xuống lầu một, đại sảnh lúc này tụ tập không ít người, đám người Lăng Chấn vẫn còn ở đó, còn có Tống Tiểu Hồ khỏe mạnh khẩu khinh, Diệp Văn tôn giả rốt cuộc đang cùng bọn họ bàn bạc cái gì mà lại khiến cho Tây Môn Thịnh nhàm chán đi lại xung quanh?

Nghe thấy tiếng động, phát hiện ra sự xuất hiện của Chi Yên đầu tiên, thân thể cường tráng cùng khuôn mặt cương nghị thoáng chốc hiện lên nét vui mừng.

“Ha ha, đây không phải Tiểu Yên Nhi sao?” Tây Môn Thịnh nói to, nhất thời khiến tất cả mọi người chú ý về phía này.

Thấy Chi Yên xuống lầu, Diệp Văn tôn giả gật gật đầu, trong mắt hàm chứa ý cười,

“Tây Môn hội trưởng hảo, Diệp Văn tôn giả hảo!” Chi Yên gật gật đầu, đối với hai người cung kính nói.

“Tốt, tốt,...lâu rồi không thấy, không biết Tiểu Yên Nhi luyện đan đã đạt tới cảnh giới nào rồi?” Diệp Văn tôn giả còn chưa trả lời, Tây Môn Thịnh đã tán thưởng hỏi.

Mọi người sững sốt, giây tiếp theo liền nhìn về phía Chi Yên, đúng vậy, bọn họ đến bây giờ còn không biết trình độ luyện đan của nàng đã đạt đến cấp bậc gì.

“Tây Môn hội trưởng nói đùa, trừ bỏ nội hỏa ngoại phóng, Yên Nhi vẫn chưa có tiến triển.” Ánh mắt chợt tắt, Chi Yên hồ hững nói, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không giống như đang nói dối.

“Tiểu Yên Nhi không cần để ý, chỉ cần cố gắng, sớm hay muộn cũng sẽ đột phá nội hỏa ngoại phóng, có thể đạt tới nhất phẩm đan sư.” Diệp Văn tôn giả bước đến gần Chi Yên, nhẹ giọng an ủi, làm như sợ nàng sẽ chịu đả kích.

“Cái gì, thật là nội hỏa ngoại phóng?” Một vài vị nhị phẩm đan sư không nhịn được nói thầm, bọn họ vẫn đều ngỡ vực vô căn cứ trình độ luyện đan của Chi Yên, tuy nhiên bọn họ càng tin tưởng hơn nàng không chỉ là trình độ như vậy, nhưng nghe chính miệng Chi Yên nói, lại có chút không thể không tin.

Một người như Diệp Văn tôn giả lại đi coi trọng một nha đầu lực lực chỉ đạt nội hỏa ngoại phóng?

“Nếu không ngươi nghĩ tại sao ta không tham gia đan dược đại tái lần này?” Chi Yên nghiêng đầu, không đáp mà hỏi lại. Thanh âm non nớt phiêu tán đến bên tai mỗi vị đan giả, mọi người toàn thân chấn động, ánh mắt lộ ra tia hiểu rõ, đúng vậy, nếu không tại sao lần đan dược đại tái này nàng không tham gia?

Cơ hội tốt như vậy, tin chắc rằng không có ai lại muốn bỏ qua, hơn nữa lần này phần thưởng là tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan, cho dù tiểu oa nhi chín tuổi này có cao ngạo đến đâu, cũng không có khả năng đối với tứ phẩm linh hồn phục nguyên đan một chút quan tâm cũng không có.

Giờ phút này, mọi người đã nhận định chắc chắn rằng trình độ của Chi Yên chỉ là nội hỏa ngoại phóng, những người trước đó nịnh bợ lấy lòng Chi Yên, hiện tại có đáng tiếc, có thoải mái, có hèn mọn ghen tị.

Ghen tị thực lực của nàng còn không bằng mình mà lại may mắn như vậy, được Diệp Văn tôn giả coi trọng.

“Tốt lắm, những gì cần biết cũng đã biết, các ngươi đều lui cả đi.” Nhìn một số người còn há mồm muốn nói, Diệp Văn tôn giả không kiên nhẫn nói.

Mọi người lui ra, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại Chi Yên, Diệp Văn tôn giả cùng với Tây Môn Thịnh.

Không khí nhất thời trở nên trầm mặc, Tây Môn Thịnh hí mắt đánh giá Chi Yên, so sánh với lúc ở ngoài sân thi đấu, hẳn cảm giác lúc này Chi Yên có một điểm khác lạ khó nói rõ, linh khí di động, hào quang khiếp người!

“Trên mặt ta có chữ viết sao?” Chi Yên nhàu mày, nhìn lại Tây Môn Thịnh hỏi.

“Không có.”

“Vậy ngươi nhìn ta làm cái gì?” Chi Yên xem thường, thật chưa từng thấy một người nào có thể không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm người khác như hắn.

“Mặt của ngươi mặc dù không có chữ viết, nhưng ta biết ngươi đang cất giấu bí mật, một bí mật kinh thiên động địa.” Khóe miệng Tây Môn Thịnh khẽ nâng, không mặn không nhạt nói rõ từng chữ.

Nghe hắn nói, trong lòng Chi Yên mặc dù cả kinh nhưng trên mặt vẫn thản nhiên “Bí mật? Là điều gì mà ta lại không biết.”

“Được rồi, đi thôi, nha đầu kia cũng không phải dễ chọc vào.” Diệp Văn tôn giả ngăn không cho Tây Môn Thịnh tiếp tục hỏi, ánh mắt cố ý vô tình đảo qua Chi Yên, kỳ thật khi mới vừa nhìn nàng được mấy giây hắn đã cảm thấy nàng không tầm thường.

“Đi đi đi, có người chờ, ai dám chọc vào nàng?” Tây Môn Thịnh xua tay liên tục, bốn cọt nói.

“Không có việc gì nữa, vậy ta đi trước đây.” Ngay người ở luyện đan thất chắc cũng được bốn canh giờ rồi, nếu còn không đi ra chắc mấy người Sa Toa sẽ sốt ruột lắm đây.

“Cũng nên đi thôi, trên đường nhớ cẩn thận.” Diệp Văn gật gật đầu, nếu không có Tây Môn Thịnh ở đây, hẳn còn có thể lôi kéo Chi Yên nói rõ một trận, nhưng tình huống trước mắt này, hiển nhiên không phải thời cơ tốt để nói chuyện.

Từ luyện đan đường đi ra, những người ở luyện đan viện cũng đi được gần hết, Tổng Tiểu Hồ tiến lên, về mặt ghen đỏ, nhất gan nhìn Chi Yên.

“Có việc gì sao?” Nhìn Tổng Tiểu Hồ, Chi Yên nghi hoặc nói.

“Đây là đan dược ta luyện chế trong trận đấu hôm nay, ngươi nhất định phải nhận lấy đây.” Tổng Tiểu Hồ nói xong, đem hai bình sứ đựng đan dược nhét vào trong tay Chi Yên, một là cầm máu đan, một là khí huyết đan.

“Cho ta?” Chi Yên kinh ngạc, những người ở luyện đan đường kia cho mình đan dược cũng không nằm ngoài dự tính, nhưng thiếu niên trước mắt này, có vẻ như mình cùng hắn số lần xuất hiện cùng một chỗ cũng không có bao nhiêu.

“Cảm tạ ngươi trở lại luyện đan đường, trước kia là ta không cẩn thận có chút va chạm với ngươi, bây giờ xin nhận lỗi, mấy đan dược này hi vọng ngươi không ghét bỏ.” Nhìn Chi Yên mờ mịt, thiếu niên cúi đầu giải thích.

“Không cần, thứ này ngươi nhận lại đi, trở về luyện đan đường là quyết định của riêng ta, chuyện này đối với ngươi không có liên quan. Còn nữa, chuyện lần trước, nhận lỗi cũng nhận lỗi rồi, thứ này ngươi nhận về đi.” Đem bình sứ trả lại trong tay thiếu niên, Chi Yên lắc mình, ra khỏi luyện đan viện.

Sắc trời âm trầm, gió lạnh quất vào mặt, có lẽ là do vừa tắm bồn xong mà tâm tình Chi Yên rất thoải mái, đi qua cầu gỗ, nghênh diện, Lạc Ánh Tuyết một thân váy lụa mỏng màu vàng, bên cạnh là hai thiếu nữ khác tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 22.3 (tt)

Mới làm được có vậy nên đành tạm..

Mình đang làm, làm xong mình đăng tiếp...

“A, xem ai đây, thi ra là luyện đan sư chín tuổi nổi danh không ai không biết a!” Lạc Ánh Tuyết khinh bỉ, giọng điệu vô cùng ngạo mạn châm chọc.

“Chín tuổi luyện đan sư? Theo ta thấy thì cũng chỉ là tiểu oa nhi vắt mũi chưa sạch. Hôm nay nhiều luyện đan sư lên đài như vậy, lý do gì mà không thấy nàng lên thể hiện chút gì chứ...” Nữ tử một thân quần áo đỏ tươi, thanh âm bén nhọn, không chút kiêng nể gì nói.

“Ha ha, nói cho cùng, tiểu oa nhi vắt mũi chưa sạch, cái này ta thích.” Lạc Ánh Tuyết phóng đại cười, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên hung ác cùng nham hiểm vô cùng, “Không có anh em Sa thị ở đây, ta xem hôm nay ngươi làm thế nào thoát khỏi bàn tay ta.”

Ánh mắt hung ác, cả người Lạc Ánh Tuyết thô bạo, vẫy vẫy tay, hai thiếu nữ đi cùng nhất thời tiến lên, từng bước tới gần Chi Yên.

Chi Yên tùy thân mà đứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hành động của mấy người trước mắt, đây là muốn giết nàng sao?

“Đem nàng ta trói chặt lại cho ta, hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy đắc tội Lạc Ánh Tuyết này sẽ phải nhận kết cục như thế nào.” Một tiếng quát nhẹ, trong tay hai thiếu nữ nhất thời xuất hiện một sợi dây thừng, hơi thở vừa chuyển, hai luồng khí nhất thời hung hăng đánh về phía Chi Yên.

Trung cấp linh giả trung giai!

Ánh mắt lóe lên một cái, tại thời điểm hai người tới gần, thân thể Chi Yên khẽ động, lui về sau vài bước, linh khí phóng ra, thoáng chốc như sói đói chụp mồi mà đánh thẳng về phía Lạc Ánh Tuyết.

Làm tặc trước làm vương, đã đối với nàng như vậy, cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Ý niệm vừa động, một bình sứ màu trắng xuất hiện trong tay, thân thể hướng về phía trước, nhanh chóng phóng tới.

Thấy động tác của Chi Yên, Lạc Ánh Tuyết trong lòng hoảng hốt, vội vã rút ra trường kiếm, đâm về phía trước.

Câu môi, khuôn mặt tinh xảo không hề có một chút khăn trương nào, trong mắt lại hết sức tà tứ, mũi kiếm tới gần, hai thiếu nữ phía sau đứng tại chỗ, trên mặt hiện lên vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Đi tìm chết đi!” Lạc Ánh Tuyết trong lòng hung ác, sát khí ngập toàn thân.

Bàn tay trắng nõn nhẹ vẫy, bột phấn màu xám theo đó mà bay ra, tất cả đều đổ lên người Lạc Ánh Tuyết, mũi kiếm tới gần, ánh mắt Chi Yên tối sầm lại,

thân mình nhẹ nhàng xoay, thoáng chốc tránh khỏi trường kiếm đang đâm tới.

“A!” Bột phấn vẩy lên người, rơi vào trong mắt, Lạc Ánh Tuyết chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn, cả người ngứa ngáy khó chịu, nhìn không được vịn vịn gọi to.

“Sao lại thế này nhỉ?” Hai thiếu nữ thấy vậy cả kinh, kinh ngạc nhìn những gì diễn ra trước mắt, nàng làm thế nào mà có thể khiến Lạc Ánh Tuyết biến thành bộ dạng này?

“Ngươi sử dụng cái thứ quỷ quái gì vậy, mắt ta...a.....mắt ta đau quá...” Ném đi trường kiếm trong tay, Lạc Ánh Tuyết ngồi thuoj xuống đất, liên tục kêu thảm thiết.

“Tiện nhân, mau đưa giải dược ra.” Thiếu nữ quần áo đỏ tươi ánh mắt hung ác, kiếm quang sắc bén đột nhiên hướng về Chi Yên.

“Sao lại thành ra thế này, ngươi mau chóng giao giải dược ra, nếu học tỷ có xảy ra chuyện gì, cẩn thận cái mạng chó của ngươi khó ảo toàn.” Thiếu nữ áo tím cũng vô cùng ngoan tuyệt nói.

“Giải dược? Lãnh Chi Yên ta sử dụng độc phấn, chưa bao giờ có thứ giải dược như ngươi nói.” Chi Yên hừ lạnh, thản nhiên nhìn hai người nói.

A, tiện nhân? Mạng chó?

Vậy xem xét kĩ lại, hai người kia cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

“Học tỷ tình thâm, một khi đã như vậy ta liền cho các ngươi vui cùng nàng.” Ánh mắt sắc bén, cánh môi gọi lên một chút tàn bạo thị huyết mà cười.

Hai thiếu nữ thấy vậy nhất thời run lên, theo bản năng lùi về phía sau, nhưng mà, không đợi bọn họ kịp phản ứng, không khí bay tới hương hoa mai, thân thể bọn họ nhất thời đứng nguyên tại chỗ.

Ý niệm thúc dục, linh hồn lực trong cơ thể một chút cũng không thể điều khiển được, nhìn nữ oa trước mặt đang từng bước từng bước tới gần, trong lòng hai nữ tử khủng hoảng như cỏ dại nảy sinh, đồng tử mở to, về mặt kinh hãi.

“Hai vị miệng lưỡi lợi như vậy, thật làm cho người ta tâm sinh vui mừng.” Ý niệm vừa động, một thanh chủy thủ màu bạc được lấy ra, giữa không gian ám trầm của bầu trời tỏa ra hàn khí nhẹ nhàng.

“Không ....đừng.....” Hai thiếu nữ đồng loạt hướng về phía Chi Yên cầu xin, thanh âm khàn khàn, như dồn hết sức lực mà lại khó nghe, mang theo nồng đậm khóc âm

Muốn trốn tránh, muốn bỏ chạy nhưng lúc này ngay cả cử động cũng vô cùng khó khăn, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn nguy hiểm đang từng bước tới gần.

“Yên tâm đi, ta không hề có ý lấy mạng của ngươi, chỉ là cắt đi hai cánh môi mà thôi.” Chi Yên mỉm cười, bình thản nói, thanh âm non nớt, lại như địa ngục tu la, làm cho người ta phía run lên.

“Cầu....cầu....ngươi...” Thiếu nữ gian nan nói ra từng chữ, nước mắt tràn ra, về mặt cầu xin thống thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 23... :(tiếp theo)

Nhìn cảnh tượng như vậy, thiếu nữ bên cạnh khí huyết dâng lên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Một người choáng váng, một người bị thương, một người đau đớn kêu rên thảm thiết.

Hai tròng mắt Lạc Ánh Tuyết nhắm chặt, từ thất khiếu* chảy ra huyết dịch đỏ sẫm, nhìn qua thật dữ tợn kinh người.

* Thất khiếu chắc mọi người biết rồi, là mấy cái lỗ mũi, lỗ tai, miệng, hai hốc mắt, gom lại đủ bảy cái... :)

Đôi bàn tay trắng nõn cao loạn khắp người, móng tay, trong lòng bàn tay, mu bàn tay đều loang lổ vết máu.

Đau đớn khó nhịn, ngứa dị thường. Mặc dù Chi Yên giờ này khắc này không có lấy một chút ý định giết nàng nhưng nếu có thể, nàng tình nguyện không gặp phải một ác ma như vậy, cũng tình nguyện làm cho lực lượng gia tộc kim hãm lại, không phải vì một chút tức giận mà tự mình ra trận chiến đấu...

“Hừ, hai mắt bị mù, tai vĩnh viễn mất đi thính giác, những thứ này chính là sự trừng phạt đối với ngươi!” Chi Yên lạnh lùng nhìn Lạc Ánh Tuyết, đáy mắt

xẹt qua một tia khinh thường, lần nữa bước đến gần thiếu nữ đang ngất xỉu bên cạnh, thuốc bột khuynh sai, bột phấn màu xám rơi xuống trên mặt cùng người nàng, chỉ trong khoảnh khắc, nàng cùng Lạc Ánh Tuyết đã trở thành cùng một bộ dạng, thất khiếu chảy máu.

“Yên Nhi!” Minh Dập Hàn di động tại giữa không trung, đem một màn này thu hết vào đáy mắt, lúc này Chi Yên mặc một bộ đồ màu xám nhạt, toàn thân toát ra sự thô bạo khó tả, băng hàn thị huyết.

Thanh âm trầm thấp, tràn đầy từ tính dễ nghe, có phần quen thuộc mà cũng có phần xa lạ.

Thân thể mềm mại của Chi Yên khẽ run lên, nâng mắt, thần nhiên nhìn Minh Dập Hàn trên bầu trời. Trong mắt trừ bỏ thô bạo còn chưa dứt, liền chỉ còn lại có lạnh nhạt.

Nhìn nàng như vậy, ánh mắt Minh Dập Hàn không khỏi tối sầm lại, con ngươi trở nên sâu thẳm. Nhìn nàng thị huyết cùng tàn khóc như vậy, thật không hiểu sao hẳn lại cảm thấy đau lòng.

Chi Yên câu môi, khóe môi nhếch lên một tia trào phúng, nhìn thấy nàng trong bộ dáng này, hẳn nhất định thực chán ghét đi. A~, trong lòng hẳn, có lẽ vẫn nghĩ rằng nàng rất đơn thuần đáng thương đi. Như vậy cũng tốt, nàng chân chính chính là người như vậy đấy.

Nhìn qua hẳn một cái, Chi Yên xoay người, hướng tới ký túc xá mà đi, nhìn bóng dáng nàng thật không thể nhìn ra một chút tịch liêu cô đơn.

Minh Dập Hàn nhíu mày, lắc mình, nhanh chóng đuổi theo.

Một người trước, một người sau, Minh Dập Hàn không nhanh không chậm theo, hai người trầm mặc không nói, không khí trở nên vô cùng xấu hổ.

20 phút trôi qua, Chi Yên rốt cục cũng đi đến lầu dưới của ký túc xá, mặc kệ Minh Dập Hàn phía sau, thẳng người đi vào.

Minh Dập Hàn do dự đôi chút, thân hình phiêu lãng biến mất tại chỗ.

“Nha, Tiểu Yên Nhi đã trở lại, thế nào, có đói bụng không? Bọn ta mới từ tự linh trận trở về, lúc này còn chưa có ăn đâu.” Thấy Chi Yên trở về, Sa Toa vẻ mặt vui sướng ra đón.

“Không cần, các ngươi cứ đi đi, hiện tại ta không có đói bụng, à, đây là thứ ngươi muốn.” Lắc đầu, Chi Yên đem một giỏ quả trám đưa cho nàng.

“Vậy được rồi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, đúng rồi, chúng ta quyết định buổi tối tiếp tục tu luyện, sẽ không đến , ngươi ở một mình sẽ không có vấn đề gì chứ?” Sa Toa nhận lấy giỏ, nhìn Chi Yên do dự nói, gần đây, bọn họ cảm giác tự linh trận linh hồn khí càng ngày càng loãng . Để không lãng phí, bọn họ quyết định gia tăng thời gian tu luyện mỗi ngày.

“Ta không sao, các ngươi đi đi.” Lắc đầu, Chi Yên cười nhẹ nói.

“Vậy được rồi, ta đi trước!” Sa Toa gật gù đầu, đi ra ngoài.

Lúc này ký túc xá chỉ còn lại có mình Chi Yên. Nàng cởi hết áo ngoài chỉ để lại áo ngủ rồi qua loa lau rửa một chút, mặc một bộ đồ phấn sắc, đá giày rơi xuống, liền ngã vào chiếc giường mềm mại mà nghỉ ngơi.

Thấy Minh Dập Hàn, tâm tình nàng cũng chưa có tốt lên, mà những lúc nàng phiền lòng, thích nhất đó là ngủ.

Mười phút trôi qua, bên trong truyền đến tiếng hít thở đều, không khí run lên. Một giây tiếp theo liền xuất hiện một bộ nguyệt sắc hoa bào của Minh Dập Hàn. Về mặt phức tạp nhìn người trên giường. Một thời gian dài không thấy, nàng vẫn gầy như trước, nhưng làn da so với trước kia có vẻ càng trắng nõn, khuôn mặt tinh tế, sờ lên khẳng định thực thoải mái.

Minh Dập Hàn vươn ra bàn tay to nhưng rồi lại dừng lại giữa không trung, ánh mắt tối sầm lại, nháy mắt lại thu trở về, Minh Dập Hàn đứng tại trước giường thật lâu chăm chú nhìn, hẳn không thể đem chỉ dung tiến cốt nhục.

Thuê mình, tại một không gian u ám, một quả nước son hồng bằng hiệu được bung lên bàn hiến tế, phía dưới mọi người đứng yên, hoá vàng mã dâng hương, chú mục lạnh lùng.

“Hôm nay, thuê mình mất đi môn hạ, phong đường căng, trước mặt tám vị huynh đệ đã hi sinh, lúc này, chúng huynh đệ cùng bái thượng!” Cúi đầu kết thúc buổi lễ, mọi người nháy mắt theo hiến tế đường lui ra, đi vào một không gian chuyên dùng để nghị sự.

Thuê mình tổng cộng chia làm ngũ đại môn, phân biệt thiếu hụt môn, hoàng y môn, thanh đồng môn, hắc hổ môn, tử ngọc môn. Từng cái môn hạ lại chia ra làm ba đường khẩu, thiếu hụt môn hạ ba đường khẩu theo thứ tự vì phong đường, phù đường, son đường.*

*Đại khái là phân chia ra như chúng ta chia nhóm chia đội ấy, mà tên mấy cái môn này rắc rối quá...

Thuê mình thế lực khổng lồ, gần một cái phong đường liền có mười vạn người.

Trên mặt bàn thủy tinh màu đen có đặt một ly nước trong suốt, đằng sau là ghế dựa lớn son hồng, chủ vị cao cao tại thượng, ngồi hai bên phong đường là tám vị chấp sự, về mặt lúc này thập phần nghiêm túc nhìn người đang chờ dưới đường.

“Huynh đệ của chúng ta làm nhiệm vụ thất bại, xác chết dập nát, đương trường tử vong, cố chủ thêm vào nhiệm vụ, không biết vị huynh đệ này có nguyện ý tiếp nhận?” Nam tử hí mắt, nhìn trên sân mọi người thấp giọng nói.

Xác chết dập nát, đương trường tử vong.

Mặt bàn thượng mười vị nam tử đều là chân động, trong mắt lộ ra một tia hồ nghi, thứ gì mà có thể khiến cho thân thể dập nát?

“Chúng ta phải đi huynh đệ thực lực ở cấp bậc gì, còn có, chúng ta cần đối phương kể lại tư liệu.” Một trung niên nam tử mặc trường bào màu nâu lên tiếng, đánh vỡ không khí trầm tĩnh bao trùm.

“Cao cấp linh giả cao nhất, đó là tư liệu đối phương để lại.” Thủ vị trả lời, ý niệm vừa động, mỗi người trước người hơn một phần tư liệu.

1 phút đi qua, mọi người hiểu xong, trên mặt thống nhất nghiêm kinh ngạc.

“Quả thực là cao cấp linh giả cao nhất?” Cường chế trong lòng rung động, một nam tử thanh bào hỏi.

“Cao cấp linh giả cao nhất, đây là tư liệu vị huynh đệ kia của chúng ta.” Vừa dứt lời, mọi người trước mặt lại hơn một phần thuê mình bên trong thành viên tư liệu.

Thân thủ lật xem, thẳng đến cuối cùng, hiện trường lại lâm vào trong một mảnh tĩnh lặng.

Chín tuổi trung cấp linh giả trung giai, thế nhưng có thể chiến thắng cao cấp linh giả cao nhất? Hơn nữa là trận điển hình vô số cao cấp linh giả cao nhất.

Mọi người ngơ ngác nhìn sang ta, ta nhìn sang người, rất muốn lớn tiếng hỏi một câu tư liệu đó thực sự là tư liệu đáng tin cậy câu phủ tư liệu sao?

“Thật khó nói thành lời, chín tuổi trung cấp linh giả trung giai đánh bại một cao cấp linh giả cao nhất.” Một người lắc đầu, không dám tin nói.

“Hay là có người ở phía sau âm thầm ra tay?” Một người đoán, mọi người gật gù đầu, thống nhất nhìn phía thủ vị phó đường chủ.

“Điều này cũng rất có khả năng, cho nên tiểu nha đầu này thực khó giải quyết, cố chủ* thêm vào thuê kim, mọi người cũng biết quy củ của thuê mình chúng ta, chỉ cần cố chủ kiên trì, nhiệm vụ này sẽ kiên trì đến cùng, không chết không ngừng lại, hiện tại, liền gặp các người vị ấy nguyện ý tiếp nhận.”

* là cái tên ác ôn thuê người giết Chi Yên đó.

Phó đường chủ trầm tư một giây, gật đầu nói, ánh mắt lại quét về phía mọi người.

Mọi người trong lòng bị kiềm hãm, dưới đáy lòng đều có lo lắng.

Ở đây mười người đều là cao cấp linh giả cao nhất, không phải là bọn hắn không tự tin, mà là nhiệm vụ lần này rất kỳ quái, tham gia nhiệm vụ, bất luận là điều gì đều có thể mất mạng, cho nên, bọn họ đã thận trọng giờ còn thận trọng hơn.

Nhìn thấy mọi người nghi ngờ, phó đường chủ cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ ý kiến của mọi người.

Nếu những người này không tiếp nhận, xem ra cũng chỉ có thể mời huynh đệ thượng tầng ở phong đường mà thôi.

“Vì bảo đảm an toàn, ta thấy vẫn nên để nhiều huynh đệ liên thủ đi, như vậy cũng có thể tiếp ứng cùng hỗ trợ cho nhau.” Một nam tử thanh bào nhìn mọi người đề nghị nói.

“Chú ý này không tồi, ta thấy ít nhất nên phái hai huynh đệ đi trước, đầu tiên điều tra sự thật thế nào, hai là bảo đảm không có tổn thất.” Một hắc bào nam tử gật đầu.

“Tốt lắm, lần này ta sẽ phái ba người đi, một người phụ trách giám sát, một người phụ trách cùng bên trong liên hệ, một người âm thầm ẩn mình, tùy thời chuẩn bị phối hợp tác chiến.” Quyết định được đưa ra, ba người phụ trách nhiệm vụ lần này nhanh chóng được chọn ra, thừa dịp đêm đến, cấp tốc hướng phía đông mà đi.

Ngủ hồi lâu, Chi Yên cảm giác có một tầm mắt nóng rực dừng ở trên mặt, lông mi khẽ run, đang ngủ say cũng phải tỉnh lại.

Bạch y như tuyết, mặt như bóng nguyệt, một đôi băng lam con ngươi nhìn chính mình, ánh mắt cực nóng, thâm thúy giống như biển rộng.

“Tĩnh?” Nhìn Chi Yên tỉnh lại, khóe môi Minh Dập Hàn vì câu, khuôn mặt băng lãnh nhỉnh lên một tia cười khê.

“Tại sao ngươi lại ở trong này?” Chi Yên nhú mi, giọng điệu thật là không tốt, thế này có được tính là đột nhập phòng riêng vào ban đêm?

“Tiểu Yên Nhi không chào đón ta?” Nhìn Chi Yên trên mặt không hề giận, Minh Dập Hàn trong lòng xẹt qua một tia mát mẻ.

“Nửa đêm lên vào phòng người khác, đây là hành vi cực bất lịch sự.” Chi Yên ném cho hắn một cái nhìn không mấy tốt đẹp, chuẩn bị đứng dậy.

Tướng ngủ của nàng luôn luôn không tốt, phần sắc da đeo xiên đến đại chân ở trên, lộ ra áo lót nhỏ màu vàng bên trong, da thịt trắng nõn lộ ra, Minh

Dập Hàn yết hầu căng thẳng, ánh mắt nhất thời trở nên trầm xuống.

“Nhìn cái gì vậy, sắc lang.” Chỉ Yên trừng mắt nhìn hắn, nháy mắt xảy ra tiếng động, thân thể nhoáng lên một cái, oanh một tiếng, cửa phòng tắm bị khép lại một cách gắt gao.

2 phút trôi qua, Chỉ Yên ăn mặc chỉnh tề từ bên trong đi ra, một bộ đồ màu xám nhạt, che đi thân thể mềm mại mê người, khuôn mặt trắng nõn tinh tế nhiễm một tia tức giận.

Chải đầu, rửa mặt, mười phút trôi qua, Chỉ Yên đi ngang qua Minh Dập Hàn, “Đi ra đem cửa quan hảo.” Nhẹ nhàng bỏ xuống một câu, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Sờ sờ cái mũi, Minh Dập Hàn đẩy mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, đại khái cũng chỉ có tiểu nha đầu này mới dám đối với mình hô to gọi nhỏ như vậy, nhún nhún vai, thuận tay đóng cửa lại.

Ra ký túc xá lâu, Chỉ Yên liền một đường hướng nhà ăn mà đi, phía sau, nhà ăn chen chúc đầy người, mọi người đều chờ ăn cơm, sau đó đi học.

Minh Dập Hàn một đường đi theo Chỉ Yên, đã thấy rõ tình hình nhà ăn bên trong. Mây kiếm vi long, rất là có điểm không thích ứng.

Hắn là Ma giới chi đế, bình thường đi đường đều là mọi người nhường đường, giờ này khắc này, lại cùng với những phạm nhân đó chen chúc.

Chỉ Yên sớm đã thành thói quen, lẩn vào đám người, nhất thời như một con cá trạch, rất nhanh liền đi đến cửa vào lầu hai, nhìn Chỉ Yên cách mình càng ngày càng xa, Minh Dập Hàn sắc mặt trầm xuống, quanh thân khí thế nhuốm đậm mà ra, không lồ áp lực đánh úp lại, mọi người cả người mạnh run lên, sợ hãi nhìn bạch y nam tử trước mặt.

Con người băng hàn, vẻ mặt hồ hững, gần liếc mắt một cái, mọi người nhìn không được tự động thối lui, nhà ăn chật chội nhất thời im ắng lạ thường. Minh Dập Hàn mặt không đổi sắc, hồ hững từ giữa đám người đi qua, tao nhã, tôn quý, khí chất cao cao tại thượng vương giả, toàn thân tản không thể nhìn gần hoàng giả khí.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 23.4:Ghen tuông mọc lan tràn

“Như vậy mà cũng được nữa sao?” Chỉ Yên trừng lớn mắt, tức giận nhìn một màn trước mắt này, nàng mất sức chín trâu hai hổ, vậy mà người này có thể đi qua dễ dàng như vậy.

“Có ai khiến Tiểu Yên Nhi không vui sao?” Nhìn biểu tình của Chỉ Yên lúc này, Minh Dập Hàn nhìn không được trêu ghẹo nói, thanh âm trầm ổn, lại mềm mại như tiếng suối, âm thanh cực kì dễ nghe.

Tâm tình Chỉ Yên có chút hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một tia mê say, nam nhân này thật quá yêu nghiệt, sao lại có thể mị hoặc như vậy chứ, đi đến đâu cũng có thể khiến người ta phạm tội.

“Gần ngay trước mắt, nếu ngươi không ở lại, ta sẽ thật cao hứng.” Chỉ Yên hừ nhẹ, không lưu tình chút nào đã kích hắn.

“Nhưng mà được nhìn thấy Tiểu Yên Nhi, ta lại thật cao hứng.” Nghe Chỉ Yên nói như vậy, Minh Dập Hàn không khách khí cười, ôn nhu nói.

Khóe miệng run rẩy, Chỉ Yên thật không thể nói gì, nàng thật sự hoài nghi người trước mắt này là Ma đế cao cao tại thượng sao ?

Dường như miệng hắn có mật, nhưng lại cũng hoa ngôn xảo ngữ.*

*Đại khái là đại ca ăn nói ngọt ngào như có mật, nhưng những lời là lút hoa gió cũng không kém...

“Hừ!” Hừ nhẹ, Chỉ Yên quyết định không bao giờ cùng hắn nói chuyện nữa.

Lầu hai nhả thính, Minh Dập Hàn theo Chỉ Yên lên lầu, hiện trường vang lên một mảnh kinh hô, Minh Dập Hàn anh tuấn bất phàm khiến các cô gái đều nhìn theo với vẻ mặt háo sắc, trong mắt toàn là lửa nóng.

“Rất suất, hắn là ai vậy?” Thiếu nữ hai tay nâng mặt, gần như mê muội duyên dáng gọi to.

“Nhân tình thật khá, không giống bảo thạch bình thường...”

“Rất khốc, lạnh lùng, ta thích.” Mặt khác một thiếu nữ trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, trước mặt mọi người hướng Minh Dập Hàn mà chạy đến.

“Thật khí phách, tràn ngập hương vị nam nhân, ta nói cho các ngươi biết, nam nhân này là của ta, ta không cho phép ai ngoài ta ngắm hán.”

...

Toàn bộ nhĩ thính, trừ bỏ Minh Dập Hàn là nam nhân, còn lại đều là thiếu nữ nhà quyền quý, bình thường đều được nuông chiều từ bé, ở nhà dường như muốn có cái gì liền có cái đó, hiện tại lại có một nam nhân ưu tú như vậy xuất hiện nhất thời khiến bọn họ ngồi không yên.

Chỉ Yên hé miệng, trong mắt xẹt qua một tia trời tức, không hề để ý về mặt của nam nhân kia đã tràn đầy hắc tuyến, cứ thế thành thói chọn lấy một chỗ trống mà ngồi xuống.

“Côn!” Một tiếng quát lạnh, Minh Dập Hàn cả người tán ra hàn khí băng lãnh, ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao.

Những nữ nhân vừa rồi còn cười nói bất giác cả người run lên, ánh mắt lộ ra sự kiêng kỵ.

“Thật không ôn nhu!” Chỉ Yên bĩu môi, hướng Minh Dập Hàn đang đến hừ nhẹ nói.

Nghe Chỉ Yên nói như vậy, về mặt Minh Dập Hàn lần nữa tràn đầy hắc tuyến, ý của nàng là muốn hán ôn nhu đối với những nữ nhân khác sao ?

“Tiểu Yên Nhi, ngươi ở đây à!” Một tiếng gọi lớn, Sa Toa mặc một bộ đồ màu tím rất nhanh đã đi tới, phía sau là Sa Long một thân lam bào vô cùng anh tuấn.

“Các ngươi đến đây!” Thấy hai người, Chỉ Yên ánh mắt vui vẻ, rốt cục không cần một mình đối mặt với Minh Dập Hàn nữa rồi.

“Yên Nhi, đây là?” Sự thật chứng minh, tăng băng như Minh Dập Hàn ngồi ở đây rất khó khiến người ta bỏ qua.

Ánh mắt Sa Toa sắc bén, lộ ra sự nghi hoặc, Sa Long liếc mi, khuôn mặt tuấn đạt ôn nhu nhể lên về âm trầm, ánh mắt sắc bén đánh giá nam nhân trước mắt.

“Không cần phải quan tâm đến hán, các ngươi mau ngồi đi.” Chỉ Yên khoát tay, cũng lùi giới thiệu, trực tiếp lôi kéo Sa Toa ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, một bàn đồ ăn sáng được bưng lên, Sa Long biết tính cách của Chỉ Yên nên lấy cho nàng một bát cháo thịt nạc, còn dặn nàng cẩn thận nóng.

“Được rồi, cảm ơn, ngươi cũng nhanh ăn đi.” Chỉ Yên hí mắt, khoe môi lơ đãng nở nụ cười ấm áp, hướng Sa Long cảm kích.

Từ lúc bắt đầu gặp mặt ba người này, Minh Dập Hàn vẫn bị cho ra một bên, lúc này nhìn Chỉ Yên hướng nam nhân khác mà tươi cười vui vẻ, ánh mắt trầm xuống, trong mắt nhể lên ngọn lửa ghen tị.

“A, này người kia ới, ngươi cũng ăn đi, dù sao cũng nhiều.” Sa Toa ánh mắt nhảy dựng, nhìn về mặt đầy hàn khí của Minh Dập Hàn mà nói.

Đối với hảo ý của nàng, Minh Dập Hàn căn bản không hề để ý tới, ánh mắt không hề chớp mà nhìn Chỉ Yên.

Bị nhìn chăm chăm, Chỉ Yên đang vui đầu ăn cháo cũng chịu không nổi, không nói gì trừng mắt nhìn hán.

“Không thích, liền rời đi, không có aai ép buộc ngươi ở lại đâu. “ Âm thanh non nớt vang lên, lại lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

Những người thường đến nhĩ thính dường như đều biết đến Chỉ Yên, lúc này nhìn nàng đối với nam nhân khí phách lạnh lùng như thế bất kính, một đám oán khí đều hướng Chỉ Yên mà đến, có người còn đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, muốn vì Minh Dập Hàn mà bênh vực.

“Xuy, còn không phải là ý vào sự sủng ái của Diệp Văn tôn giả cùng Lôi Minh viện trưởng sao, ngươi tím cái gì mà tím ? “ Tại một góc sáng sủa, thiếu nữ vừa mới bị Minh Dập Hàn quát bắt mẫn nói thầm.

“Còn tuổi nhỏ, rõ ràng là thông đồng với nhau, bộ dạng đó cùng với yêu tinh cũng chẳng khác nhau là mấy.”

...

Thanh âm nói chuyện rất nhỏ, người bình thường căn bản nghe không thấy nhưng đối với Minh Dập Hàn cùng Chỉ Yên căn bản không hề có trở ngại gì.

Nghe nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Chỉ Yên hoàn toàn lạnh xuống.

Minh Dập Hàn ánh mắt trầm xuống, sắc mặt lạnh như đóng băng, quanh thân tán hàn khí khiến người ta rùng mình, Sa Long cùng Sa Toa đồng thời ngẩng đầu cả kinh, trong mắt lộ ra kinh ngạc trước sự việc diễn ra trước mắt này.

“Làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt Chỉ Yên, Sa Long thân thiết nói, Sa Toa về mặt hoài nghi, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Ô ô, Yên Nhi không phải yêu tinh...” Chỉ Yên thanh âm mềm nhũn, quay tròn hai tròng mắt đáng thương sang nhìn Sa Long.

“Ai nói, Tiểu Yên Nhi là cô gái đáng yêu nhất, chưa bao giờ là yêu tinh.” Thanh âm Sa Long cất cao, ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người.

“Là các nàng, nàng nói Yên Nhi tấn hội thông đồng, nói Yên Nhi lớn lên giống yêu tinh.” Đôi môi đỏ mọng khẽ chu lên, Chi Yên nghiêng thân, bàn tay trắng nõn chỉ phía hai thiếu nữ trong góc.

Tầm mắt mọi người nguyên bản đều dừng lại ở bên cạnh, lại thấy Chi Yên chỉ chỉ, hoảng hốt, từng ánh mắt thoáng chốc hướng qua.

Hai thiếu nữ cả kinh, các nàng cũng chỉ là trong lòng ghen tị, lại không nghĩ đến sẽ bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy.

“Xuy, yêu tinh? Đó cũng không phải là ai cũng làm được, ít nhất thì đời này người cũng không có tư cách!” Sa Toa cười lạnh, không hề lưu tình mà châm chọc.

“Ta nói rồi, ai dám đối với Yên Nhi bất kính chính là đối với Long Đằng quốc bất kính, đã dám ra tiếng nhục mạ, liền phải gánh vác hậu quả mà mình gây ra.” Sa Long đứng lên, hí mắt, vẻ mặt lãnh liệt nhìn hai vị thiếu nữ, hoàn toàn trái ngược với thái độ ôn nhuận âm áp trước đó.

Nhìn Sa Long đối với Chi Yên bảo hộ như vậy, nhìn từng cái gợn tay nhắc chân thân thiết giữa hai người, Minh Dập Hàn trong lòng đố kỵ không thôi, trong mắt cũng nổi lên cuồng liệt ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Đùa giỡn lưu manh phải bị cắn

“Dám bất kính với Yên Nhi, kết cục chỉ có chết!” Minh Dập Hàn hí mắt, toàn thân tỏa ra khí thế bức người, cùng với giọng nói lạnh lẽo vang lên khắp nhà phòng.

Chi Yên đột nhiên cả kinh, trong mắt xẹt qua một tia sợ hãi.

Sa Toa và Sa Long cũng chấn động, đứng bật dậy theo Minh Dập Hàn, dường như bọn họ cảm thấy được có một luồng khí đang tụ lại xung quanh thân mình, rất đè nén, áp bức, khiến người ta hít thở không thông.

“Uy áp của cường giả!” Sa Long trầm giọng, trong mắt ảm ảm suy nghĩ không thể tin được.

“Cái gì, uy áp cường giả?” Sa Toa ngồi bên cạnh Sa Long nghe thấy lời này của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ rõ nghi ngờ: Uy áp cường giả? Không phải chỉ có người trên Thánh Tông mới có thể có sao?

Chẳng lẽ nam tử trước mặt là cường giả Thánh Tông?

Mắt Sa Toa trừng lớn, cái miệng nhỏ nhắn mở thành hình chữ O, đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút không thông.

“A!” Không giống với phản ứng của hai người, trên sân vang lên hai tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy hai thiếu nữ vừa mới bàn ra tán vào chuyện của Chi Yên, lúc này đang dùng hai tay ôm đầu, vẻ mặt đau đớn.

“A, đau, đau, tha mạng...” Vẻ mặt thiếu nữ hồng y trở nên dữ tợn, bất lực cầu xin Minh Dập Hàn, nàng ta chỉ cảm thấy đau đầu kịch liệt, gần như muốn nổ tung.

Àm, xoảng...

Đồ ăn trên bàn rơi hết xuống đất, chén đĩa vỡ nát, toàn thân thiếu nữ không ngừng run rẩy, điên cuồng va chạm nhau, khiến tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Sau khi náo loạn qua đi, mọi người chung quanh đều đứng dậy, tỏ vẻ tránh không kịp vọt qua một bên, đồng thời nghi hoặc nhìn hai nàng đột nhiên điên cuồng, trong lòng cảm thấy càng thêm hoảng sợ. Vào giờ khắc này, bọn họ đã cảm nhận được thực lực kinh người của nam tử đối diện.

Loại chiêu thức không tiếng không động kia hẳn là công kích linh hồn trong truyền thuyết, đúng không?

Tất cả mọi người chỉ có thể trừng mắt nhìn, cứng đờ, đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích, chỉ e sợ người tiếp theo sẽ là mình.

“A, cứu mạng, cầu, cầu...” Thiếu nữ nước mắt giàn giụa, mảnh liệt trừng mắt, sợi tóc hỗn độn, xoả tung trên đỉnh đầu, làm sao còn bộ dạng thiên kim quý tộc như lúc thường nữa?

“Người đã làm gì bọn họ?” Nhìn hai người đau đớn giãy dụa, Chi Yên tò mò hỏi Minh Dập Hàn.

Nàng vốn tưởng hắn sẽ lấy mạng hai người này tại chỗ, cũng nhân tiện kéo thêm cho nàng không ít phiền toái lại không ngờ hắn không có ý định giết chết

hai người này.

“Tiểu Yên Nhi đang hỏi ta sao?” Khí thế Minh Dập Hàn lập tức thu lại, khí lạnh khiến người cũng tan rã, vẻ mặt vô cùng dịu dàng nhìn Chi Yên.

Thái độ hần chuyển biến cực nhanh, khiến mọi người hoảng loạn đến run rẩy, trái tim hung hăng nhảy lên hai cái.

“Trừ người ra thì còn có thể là ai?” Chi Yên cầm nín, hung hăng trừng hần, cũng nhân tiện đập lại một câu.

“Chắc Tiểu Yên Nhi đã nghe qua công kích linh hồn rồi hồn đúng không, vừa rồi ta chỉ thoát khỏi được một phần lực mà thôi.” Minh Dập Hàn cong môi, con ngươi màu u lam lóe lên ý cười yếu ớt, vẫn chăm chú nhìn Chi Yên, dịu giọng nói.

Giọng nói thuần hậu như gió xuân phả vào mặt, đặc biệt dễ nghe.

Dung nhan tựa băng tuyết, tuyết dật, lóa mắt. Con ngươi trong suốt, như loại đá bảo thạch màu lam quý giá. Bờ môi mỏng gợi cảm, cả người như bước từ trong tranh ra, yêu nghiệt, mỹ hoặc, mê hoặc lòng người.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chi Yên khẽ nhếch, khuôn mặt tinh xảo mềm mại nhiễm lên một tầng si mê, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lấy lại được bình tĩnh.

Minh Dập Hàn đứng bên cạnh lặng lẽ thu hết những vẻ mặt của nàng vào trong mắt, ý cười cũng dần dần tràn ra, khiến cả người hần trở nên nhu hòa không ít.

Hần muốn nàng như vậy, đơn thuần, ngây thơ, chất phác, tính trẻ con lại đáng yêu vô cùng, làm hần nhìn không được muốn ôm nàng vào lòng mà thương yêu. Chỉ tiếc lúc này nàng vẫn còn nhỏ, vì không muốn dọa nàng, hần sẽ từng bước từng bước bên cạnh nàng, chậm rãi chờ nàng lớn lên.

“Công kích linh hồn, hình như đã nghe qua một lần?” Chi Yên nhú mày, lại nhìn hai người nằm co ro trên đất, khoe miệng giật giật.

Thì ra chỉ mới thử một phần mà đã có hiệu quả thế này, so với việc nàng rải phấn độc còn hiệu quả hơn. Nếu nàng học được công pháp công kích này thì, hắc hắc...

Khoe môi nhếch lên, trong lòng Chi Yên không ngừng tính toán...

“Cái gì, là công kích linh hồn?” Một người ở khá gần Minh Dập Hàn, nghe hần nói vậy cảm thấy trong lòng như có gió to sóng lớn, thất thanh hô lên.

“Xoảng!” Tiếng bát đĩa đồng thời rơi xuống, mọi người trừng mắt, gần như dùng bộ dạng cứng bái mà nhìn người mặc hoa bào màu ánh trắng là Minh Dập Hàn.

Công kích linh hồn, cường giả Thánh Tông?

Chỉ có cấp bậc Thánh Tông mới có thể sử dụng uy áp cường giả, cũng chỉ có cấp bậc Thánh Tông mới có thể thi triển công kích linh hồn, nói như vậy, nam tử đáng vẻ bất phàm trước mặt chính là cường giả Thánh Tông đã gần như đã tuyệt tích trong truyền thuyết?

Về mặt các thiếu nữ đại ra, vô cùng khiếp sợ, miệng mở lớn, trái tim thỉnh thoảng đập không ngừng. Cường giả Thánh Tông, không ngờ lại là cường giả Thánh Tông. Trời ạ, trẻ tuổi như thế, anh tuấn như thế mà lại là cường giả Thánh Tông?

“Ác, sẽ không phải là thật chứ?” Đối lập với những nữ nhân háo sắc đang đại ra vì kinh ngạc kia, biểu hiện của Sa Toa lại hơi hồ hững.

Cả người Sa Long cứng đờ, bàn tay buông xuống bên thân không tự chủ được mà nắm lại thật chặt.

Lòng ngực hần phập phồng, con ngươi ẩn chứa sóng to gió lớn bao gồm thất vọng, đau đớn, địch ý và không cam lòng...

“Các nàng làm sao vậy?” Chi Yên lấy lại tinh thần đầu tiên, khó hiểu nhìn hai thiếu nữ ngây ngốc ngồi dưới đất hỏi.

Đường đường là Ma đế mà lại không có chút bản lĩnh thì sao có thể quản lý đám người dưới trướng được?

“Tâm trí hỗn loạn, từ điên loạn đến si ngốc, sau này hai người đó sẽ luôn bị như vậy.” Minh Dập Hàn trả lời vô cùng ngắn gọn. Nghe xong lời hần, thân thể những người xung quanh lại run lên, đáy lòng bắt đầu nghĩ mà sợ.

Từ điên loạn đến si ngốc, từ nay về sau cứ tiếp tục bị như vậy!

Chỉ trong nháy mắt mà đã có thể khiến hai người bình thường trở nên si ngốc, hơn nữa họ còn là hai thiếu nữ xinh đẹp như hoa. Đối với nữ nhân mà nói thì chuyện này tàn nhẫn cỡ nào chứ? Xem như cả đời này của họ đã hoàn toàn bị hủy rồi.

Cũng may các nàng chưa làm chuyện gì không tốt, còn may, còn may...

Các nàng đứng một bên vừa cảm thán bản thân may mắn vừa đồng tình liếc nhìn hai thiếu nữ trên mặt đất. Nghe nói gia thế của hai người này rất lớn, đáng tiếc cho dù gia thế có lớn thế nào cũng không thể đối đầu với vị cường giả Thánh Tông trước mắt, mà nếu bọn họ dám đến thì người ta cũng chỉ cần dùng một chiêu công kích linh hồn đã có thể giải quyết mọi chuyện rồi.

Sau khi đồng tình với hai thiếu nữ trên đất, tầm mắt của mọi người lại dời lên người Chi Yên lần nữa, nhưng đều không đến một giây lại tự động thu về, trong lòng còn âm thầm cảnh báo tuyệt đối không thể đắc tội vị tiểu thần này.

Đắc tội nàng cũng giống như đắc tội với vị cường giả Thánh Tông kia.

“Được rồi, loại trừng phạt này có thể miễn cưỡng chấp nhận được.” Chi Yên bĩu môi, hoàn toàn không chút đồng tình với kết cục của hai thiếu nữ trên đất.

“Sắp đến giờ lên lớp rồi, Yên Nhi ăn xong chưa?” Sa Long vỗ đầu, lấy lại tinh thần, mí mắt hơi hạ xuống, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, đến khi ngừng đầu nhìn Chi Yên chỉ còn lại sự ôm hòa và dịu dàng cung chiêu.

Cường giả Thánh Tông cũng được cũng không trở ngại đến chuyện hấn quan tâm Chi Yên. Chỉ cần nàng muốn thì hắn sẽ tiếp tục đối xử tốt với nàng cho đến khi nàng thấy phiền mới thôi. Trước khi mọi chuyện được xác định, hắn vẫn còn cơ hội.

Nhìn Sa Long nhanh chóng khôi phục bình tĩnh như vậy, Minh Dập Hàn nhủ mảy, con người băng lam xẹt qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

Bề ngoài nhìn có vẻ ôn nhuận như ngọc, nhưng tính tình lại rất cứng cỏi, thậm chí sau khi biết hắn là cường giả Thánh Tông thì trong mắt cũng không có nửa phần sợ hãi.

Người như thế khiến Minh Dập Hàn không khỏi coi trọng hơn một phần.

“Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.” Chi Yên gật gật đầu, đi ngang qua Minh Dập Hàn, muốn rời khỏi nhà phòng.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì cổ tay đã bị người bắt lấy, giây tiếp theo, nàng đã trực tiếp rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc. Hương thơm thanh nhã vờn quanh chớp mũi, hơi thở nam tính bao vây toàn thân. Một bàn tay to từ đầu khoát lên lưng nàng, ấn cả người nàng dán lên một lồng ngực cường tráng, co giãn, khiến nàng thậm chí còn nghe thấy nhịp tim đập trầm, ổn, mạnh mẽ của ai đó.

Vành tai Chi Yên đỏ lên, khuôn mặt vốn tươi cười cũng trở nên giận tái đi: Hừ, làm cái gì vậy, muốn nàng không thể hô hấp được luôn à?

Khi thích thì ôm một cái, không thích thì vứt nàng sang một bên, thậm chí còn nói muốn thì tắm nữ nhân khác ở trước mặt nàng?

Hừ, thật đáng ghét, nàng chưa từng gặp qua người nào đáng giận như vậy. Nàng cũng đã chịu đựng rất lâu rồi, hắn còn muốn làm gì nữa?

Cứ nghĩ đến lần trước hắn phất người đuổi nàng đi, trong lòng lại dâng lên một cỗ ác khí, vì thế nàng dứt khoát cúi đầu, hung hăng há to miệng cắn lên cánh tay Minh Dập Hàn.

Hàm răng cắn chặt, đem tất cả oán khí mà nàng phải chịu trước kia trả lại trên cánh tay hắn, máu chảy tràn lan, mùi nồng ngạt mũi...

Cảm giác đau đớn đánh úp lại, phản ứng đầu tiên của Minh Dập Hàn là cá kinh, chờ đến khi nhìn thấy động tác tiếp theo của Chi Yên, lam mâu trở nên sâu thẳm như biển, khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt tràn ngập cung chiêu, dung túng, thân thể cũng theo đó mà bất động, mặc nàng cắn xé, giải tỏa cảm xúc...

Hít!

Hành động này lại khiến mọi người xung quanh hít sâu vài ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nhìn một màn trên sân. Không ít người trừng to mắt, con người như muốn rớt xuống đất, trong lòng lại bắt đầu bị ai thay đưa nhỏ trước mặt: Trời ạ, người ta là cường giả Thánh Tông đấy, mạo phạm như thế tuyệt đối là tự tìm đường chết.

Mà có người lại bày ra vẻ mặt hâm mộ. Nhìn theo hành động của Chi Yên, cả người nàng không khác gì lọt thỏm trong lòng Minh Dập Hàn, cánh tay trái của Minh Dập Hàn ôm lấy vòng eo nàng, bình tĩnh nhận lấy sự tập kích của nàng, thân thể dầy dưa, tư thế mờ ám đến không còn gì để nói.

Nhìn người đường đường là cường giả Thánh Tông lại bị như vậy, không ít thiếu nữ dâng lên một chút hâm mộ, ghen tị trong lòng, hận không thể biến thành Chi Yên, mềm mại nằm trong ngực Minh Dập Hàn, tận tình làm nũng...

Một phút trôi qua, nam nhân ôm nàng vẫn không nhúc nhích, chẳng qua miệng nàng đã mỏi, hơn nữa máu tươi còn tràn vào trong miệng, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Quên đi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, trước tiên cứ nhớ kỹ món nợ này đã.

Hừ nhẹ một tiếng, Chi Yên buông lỏng miệng ra.

Máu tươi chảy dọc theo khóe môi xuống dưới, khiến da thịt trắng nõn, mềm mại của nàng càng thêm động lòng người, mê hoặc, nguy hiểm đến trí mạng.

Ánh mắt Minh Dập Hàn tối sầm lại, cánh tay nhanh chóng quấn chặt eo Chi Yên.

“Hừ, lưu manh, mau thả tay ra!” Chi Yên gào lên đau đớn, chân mày lúc càng nhíu chặt, ấn tượng đối với Minh Dập Hàn lại hạ xuống thêm một phần.

Minh Dập Hàn hoảng hốt, theo bản năng buông lỏng cánh tay đang ôm cả người Chi Yên ra. Đột ngột thoát khỏi giam cầm, trọng tâm của Chi Yên

không vững, lập tức ngã người về phía trước.

“A...” Chỉ Yên nhất thời hoảng loạn, chỉ có thể tròng mắt, mặc cho mình ngã xuống. Nhưng...

“Ồi...” Thất lưng căng thẳng, nàng đã rơi vào một cái ôm ấm áp...

“Ha, may mắn có huynh đỡ được ta!” Chỉ Yên ngẩng đầu, cảm kích nhìn Sa Long nói. Hai mắt nàng ngậm nước, nước mắt như trực trào ra, say đắm lòng người, khiến Sa Long nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ, con người như ngọc lục bảo càng trở nên u ám nóng rực...

“Ha ha, Tiểu Yên Nhi quá tuyệt vời, cường giả Thánh Tông thì sao? Đùa giỡn lưu manh phải bị cắn.” Sa Toa hoàn toàn không thèm quan tâm đến tình huống trước mặt, nàng ấy lại gần lời kéo bàn tay nhỏ bé của Chỉ Yên, đắc ý cười ha ha.

“Loảng xoảng...” Tiếng chén đĩa lại rơi xuống đất, mọi người đồng loạt cảm thấy choáng váng.

Đùa giỡn lưu manh?

Ha hả, trước mặt cường giả Thánh Tông lại nói người ta đùa giỡn lưu manh?

Quá bá đạo!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Yên đỏ rực như muốn nổ tung, dựa theo lời nói của Sa Toa, chẳng phải vừa rồi nàng đã bị lưu manh đùa giỡn?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ma Y Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.